

מסרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
חשיעי

היכל
חמישי

אור התורה

מספר
בראשית

והוא לקוטי אמרים. מאמרים יקרים. מעוררים הלבבות
לעבודת ה'. על סררי פרשיות התורה. ועל חנוכה ופורים.
שלש רגלים ור"ה ויוהכ"פ.

מ א ת

כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבנו הגדול הגאון האמתי האלקי
חסידא קדישא אור עולם נור ישראל ותפארתו קדוש ה'

מרנא ורבנא מנחם מענדל נבג"מ זי"ע

— אדמו"ר ה"צמח צדק" —
מליובאוויטש

חלק שני: וישלח — ויחי

הוצאה שני' עם הוספות

יוצא לאור על ידי מערכת

„ אוצר החסידים ”

ברוקלין (13) נ. י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות עשרים ושבע לבריאה

מפתח כללי:

פתח דבר מהמו"ל להוצאה שני' III

לוח המפתחות V

אור התורה

רכז, א	פרשת וישלח
רנא, ב	פרשת וישב
רעח, ב	חנוכה
שלח, ב	פרשת מקץ
שמת, ב	פרשת ויגש
שנב, ב	פרשת ויחי
תלד, א	הוספות
תנט, א	הערות וציונים
חסו, א	מפתח כללי (לשני החלקים וההוספות)

OR HATORAH

BEREISHIS

Vol. II

Printed and Copyrighted 1966, by
"KEHOT" PUBLICATION SOCIETY
770 Eastern Parkway, Brooklyn, N. Y. 11213
Tel.: HYacinth 3-9250-1

נדפס בדפוס "פאבלישער"
ע"י שמואל אברהם אבא בן בתי' פייגא

פ ת ח ד ב ר

ב"ה.

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א. ובהמשך להנדפס מכבר¹, הננו מו"ל בזה — בהוצאה שניי עם הוספות — את דרושי כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק" ורשימותיו על ספר בראשית, פרשיות וישלח — ויחי².

ספר זה נדפס פעם אחת בברדיטשוב בשנת "כבוד לתורה" (— תרע"ג).

עפ"י הכתוב בהקדמת המו"ל של הוצאה הראשונה נעתקו דרושים ורשימות אלו בחלקם מגוף כתב יד קדשו של הצ"צ ובחלקם מכתבי-יד מעתיקים.

הוצאה זו היא פיטוגרפיא מהוצאה הראשונה הנ"ל (פרט לההוספות.

כמובן).

* * *

בתור הוספה באו בסוף כרך זה: א) רשימות הצ"צ על ספר בראשית, שנדפסו³ ולא באו בהוצאה הראשונה⁴. ב) ד"ה רבי בנאה — סדר ונוסחא אחרינא מהנדפס (קיט, ב). נדפס עפ"י השוואה לכת"י ד"ה זה הנמצא בכמה ביכלאך (עם הערות כ"ק אדמו"ר שליט"א למאמר זה)⁵. ג) ד"ה ואם בשדה, תקס"ב — נוסחא אחרינא מהנדפס בד"ה ויגדלו הנערים (קלט, ב). נעתק כאן מספר המאמרים תקס"ב שנעתק מגוף כתב יד קדשו של אדמו"ר האמצעי (ושם הוא בלי הגהות הצ"צ). ד) ד"ה ויתן לך, תקס"ב וביאורו — נוסח יותר מדויק מהנדפס לעיל (קסא, ב). נעתק כאן מס' המאמרים תקס"ב הנ"ל. ה) הערות וציונים וכן מראה מקום לביכלאך דא"ח בהם נמצאו הדרושים והרשימות (נערכו ע"י הרב התמים ר' יהודה ליב שי' גראנער). ו) מפתח כללי לשני החלקים.

* * *

בפרטיות יותר ע"ד כתבי אדמו"ר ה"צמח צדק" — ראה הקדמת כ"ק אדמו"ר שליט"א לאור התורה שמות.

מערכת „אוצר החפירים"

טו כסלו, ה'תשכ"ז, ברוקלין, נ. י.

- 1) והם: ע"ס בראשית (בראשית — ויצא), שמות (שמות — בא), ויקרא, במדבר, דברים, תהלים, חמש מגילות.
- 2) על פרשיות בראשית — ויצא — נדפס בכרך ראשון (קה"ת, תשכ"ו).
- 3) מפני סיבות טכניות לא באו כאן הדרושים ורשימות של הצ"צ ע"ס בראשית הנמצאים בכת"י בביכלאך, ויבואו בכרך בפ"ע, בעז"ה.
- 4) מפתח מפורט — לקמן.
- 5) מאמר זה נדפס ג"כ בקונטרס מאמרים של הצ"צ (קה"ת, תשי"ז).

מפתח כללי:

iii	פתח דבר מהמו"ל להוצאה שני'
v	לוח המפתחות

אור התורה

א	רכו	פרשת וישלח
ב	רנא	פרשת וישב
ב	רעה	חנוכה
ב	שלח	פרשת מקץ
ב	שמה	פרשת ויגש
ב	שנב	פרשת ויחי
א	תלד	הוספות
א	תנט	הערות וציונים
א	תסו	מפתח כללי (לשני החלקים וההוספות)

O R H A T O R A H

BEREISHIS

Vol. II

Printed and Copyrighted 1966, by
"KEHOT" PUBLICATION SOCIETY
770 Eastern Parkway, Brooklyn, N. Y. 11213
Tel.: HYacinth 3-9250-1

נדפס בדפוס "פאבלישער"
ע"י שמואל אברהם אבא בן בתי' פייגא

פ ת ח ד ב ר

ה.

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א, ובהמשך להנדפס מכבר¹, הננו מו"ל בזה — בהוצאה שני' עם הוספות — את דרושי כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק" ורשימותיו על ספר בראשית, פרשיות וישלח — ויחי².

ספר זה נדפס פעם אחת בכרדיטשוב בשנת "כבוד לתורה" (— תרע"ג).

עפ"י הכתוב בהקדמת המו"ל של הוצאה הראשונה נעתקו דרושים ורשימות אלו בחלקם מגוף כתב יד קדשו של הצ"צ ובחלקם מכתב-יד מעתיקים.

הוצאה זו היא פוטוגרפיא מהוצאה הראשונה הנ"ל (פרט לההוספות, כמובן).

* * *

בתור הוספה באו בסוף כרך זה: א) רשימות הצ"צ על ספר בראשית, שנדפסו³ ולא באו בהוצאה הראשונה⁴. ב) ד"ה רבי בנאה — סדר ונוסחא אחרינא מהנדפס (קיט, ב). נדפס עפ"י השוואה לכת"י ד"ה זה הנמצא בכמה ביכלאך (עם הערות כ"ק אדמו"ר שליט"א למאמר זה)⁵. ג) ד"ה ואם בשדה, תקס"ב — נוסחא אחרינא מהנדפס בד"ה ויגדלו הנערים (קלט, ב). נעתק כאן מספר המאמרים תקס"ב שנעתק מגוף כתב יד קדשו של אדמו"ר האמצעי (ושם הוא בלי הגהות הצ"צ). ד) ד"ה ויתן לך, תקס"ב וביאורו — נוסח יותר מדויק מהנדפס לעיל (קסא, ב). נעתק כאן מס' המאמרים תקס"ב הנ"ל. ה) הערות וציונים וכן מראה מקום לביכלאך דא"ת בהם נמצאו הדרושים והרשימות (נערכו ע"י הרב התמים ר' יהודה ליב שי' גראנער). ו) מפתח כללי לשני החלקים.

* * *

בפרטיות יותר ע"ד כתבי אדמו"ר ה"צמח צדק" — ראה הקדמת כ"ק אדמו"ר שליט"א לאור התורה שמות.

מערכת "אוצר החפידים"

טו כסלו, ה'תשכ"ז, ברוקלין, נ. י.

- 1) והם: ע"ס בראשית (בראשית — ויצא), שמות (שמות — בא), ויקרא. כמדובר בדברים, תהלים, חמש מגילות.
- 2) על פרשיות בראשית — ויצא — נדפס בכרך ראשון (קה"ת, תשכ"ו).
- 3) מפני סיבות טכניות לא באו כאן הדרושים ורשימות של הצ"צ ע"ס בראשית הנמצאים בכת"י בביכלאך, ויבואו בכרך בפ"ע, בעז"ה.
- 4) מפתח מפורט — לקמן.
- 5) מאמר זה נדפס ג"כ בקונטרס מאמרים של הצ"צ (קה"ת, תשי"ז).

לוח המפתחות

וישלה

עמוד	דף	
א	רכז	עם לבן גרתי
ב	רלב	כי במקלי עברתי את הירדן
א	רלג	קיצורים וביאורים על הדרוש בת"א ויקח מן הבא בידו מנחה
א	רלט	עוד קיצור וביאור לדרוש הנ"ל
א	תכו	שייך לענין מאתים עזים
ב	תנז	ויאבק
ג	רמ	ויזרח לו השמש
ג	רמד	על כן לא יאכלו בנ"י את גיד הנשה
א	תנו	יעבר נא כו'
ג	רמח	לפסוק ויקרא לו אל אלקי ישראל
א	רנ	ואלה כו' בארץ אדום

וישב

ב	רנא	וישב יעקב (ל' התו"א עם הגהות)
א	רנב	הקל קול יעקב (לדרוש הנ"ל)
א	רנז	סוף ההגהות לד"ה וישב
א	רס	לבאר הדברים ע"פ וישב
ג	רסה	בת"א בד"ה וישב יעקב (תרט"ז)
א	רסו	וישב יעקב
א	רסז	וישב יעקב
ג	רסז	בזהר וישב (ענין הנ"ל בתוס' ביאור)
א	רסח	וישב יעקב
ב	רסח	אלה תולדות יעקב יוסף
ג	ער	ויבא יוסף את דבתם רעה
א	ערב	וישראל אהב את יוסף
ג	ערב	בת"א ענין מאלמים אלומים (תרט"ז)
ג	רעז	באורות הרבוי למעלה יותר (תרט"ז)
א	תנח	ויהי כהיום הזה
א	רעח	ויהי ה' את יוסף

עמוד	דף	
ב	רעח	בכ"ה בכסלו
א	רצד	ענין ז' הנרות (קיצור הדרוש הנ"ל)
א	רצה	ענין הלל וענין הודאה (ג"כ קיצור הדרוש עם ביאורים) (תרט"ז)
ב	רצה	לבאר הדברים (לדרוש הנ"ל)
א	רחצ	ומעתה נבוא לבאר (הגהות לסוף הדרוש בכ"ה בכסלו שבת"א)
א	שב	עי' בסש"ב (ענין חנוך לנער) (תרט"ז)
א	דש	עוד לדרוש בכ"ה בכסלו
ב	דש	ת"ר נ"ח בש"א יום ראשון מדליק שמונה
א	שה	כי עמך מקור חיים
א	שיא	רני ושמחי בת ציון
ה	שיג	רני ושמחי (ל' התו"א והגהות) (תרט"ז)
ב	שיח	להבין למה נק' כנס"י בשם בת
		הנה כתיב כי אתה גרי ה' (ל' התו"א עם הוספות) (מפ"ג עד
ב	שיט	ספ"ה בבוך ב"ג)
א	שכז	עוד קיצורים מדרוש הנ"ל
א	שכח	מזוזה מימין
א	שלה	מזוזה מימין (קיצור ל' התו"א והגהות וביאורים) (תרט"ז)
א	שלז	לענין כי גדול הוי'
א	שלז	אורך ימים בימינה

מקץ

ב	שלח	ויהי מקץ
א	שמ	ועתה ירא פרעה
ב	שמ	ענין יוסף ואחיו (מחצה הב' שני פערטיל)
א	שמה	לענין גביע הכסף
ב	שמז	כוס ישועות

ויגש

ב	שמח	ויגש אליו יהודה
ב	תנח	היש לכם אב
א	שנא	ולא יכול יוסף להתאפק
ב	שנא	ויתן את קולו בבכי
א	שנב	וילקט יוסף (תרט"ז)

ויחי

עמוד	דף	
ו	שנב	ויחי יעקב בארץ מצרים
א	שנג	ויחי יעקב
ג	שנד	המלאך הגואל
ג	תכו	ביאור הדברים ע"פ ואני נתתי
א	תל	וביאור הענין (הגהות והוספות וביאורים, לדרוש הנ"ל)
ג	תלא	ע"י ההשפלה בתאוות (לדרוש הנ"ל)
א	שנח	ויקרא יעקב כו'
ג	שנח	הקבצו
ג	שס	ראובן בכורי אתה
ג	שסא	יהודה אתה יודוך אחיך (תרט"ז)
ג	שסה	חכלילי עינים מיין (ל' התו"א והגהות) (תרט"ז)
א	שעא	ענין שינים (לדרוש הנ"ל)
א	שעב	קיצור מד"ה חכלילי עם ביאורים (תרט"ז)
ג	שעד	עוד הערות לדרוש הנ"ל
ג	שעו	במד"ר ע"פ ע"כ קראה שמו דן
א	שעח	נפתלי אילה שלוחה
א	שפ	נפתלי אילה שלוחה
א	שפב	גד גדוד יגודנו
א	שפד	מאשר שמנה לחמו
ג	שפה	בן פורת יוסף
א	שפח	להבין שרשי הדברים
א	שצה	בן פורת יוסף
ג	תד	לבאר הדברים
א	תי	בן פורת
א	תיב	בנות צעדה
א	תיג	וימררוהו ורובו
א	תיד	וימררוהו (א"ב)
א	תטז	בנימין זאב יטרף
א	תיז	בנימין זאב יטרף
ג	תיז	לבה"ז גורן האטד
א	תיח	ויבאו עד גורן האטד (א"ב)
א	תכא	גורן האטד (א"ב)
ג	תכא	מי ימלל גבורות ה' (א"ב)

פרשה וישלח

עם לבן גרתי כו'. וענין וישתחוו ז' פעמים עד גשחו על אחיו כו'. ומה שתיבת וישקרו נקוד כו' עד ויזכו כו'. הנה בתחלה יש להבין שרש ענין לבן ויעקב הזכר בכל פ' וילא. דהנה אמרו בני לבן מכל אשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה כו'. טענת אמיתיות היסה דכתיב כל הנקרא בשמי ולכבודי זראתיו ילרתיו כו'. דבי"ע נפל בשצירה מלפני אלילות כידוע והוא בחי' מאת כל אשר לאבינו הוא בחי' לובן העליון משם נשלשל כיבת השצירה בשם ס"ג כו'. ומזה עשה יעקב בעל התיקון דעולם האלילות כו' את כל הכבוד הזה דלכבודי זראתיו כו' כענין המצואר בעטנת רוטי גרר לאמר לנו המיס זחו"א זד"ה ראה ריח (הג"ה). ועמ"ש זד"ה כי על כבוד ענין מכה"כ ואי" מקום כבוד. כבוד תתאה בחי' מלכות שמשם נמשך יש מאין שלמטה היש כו' ומקור ושרש כבוד זה נלקח מכבוד עילאה חכמה וכתר שט"ז בקש משה הראני נא את כבודך כו' שלמעלה היש ולמטה כלא חשיב. וזהו פי' הכבוד שהוא יש אמתי. וזהו פי' כל הנקרא בשמי ולכבודי שמי היינו הוי'. ולכבודי היינו כבוד הוי' שהוא מל'. והוא ענין יחיד ז' הבחי' שיהי' צרוך כבוד ה' ממקומו. והיינו עושים רלונו של מקום כמ"ש צרבות כי תשא פמ"ו דפירש כל הנקרא בשמי ולכבודי היינו כבוד הוי' מי שעושה רלונו. ועי"ז זראתיו ילרתיו אף עשיתיו שנקרא לו אב ויולד כן פי' שם. וזהו ענין יעקב שעשה את כל הכבוד הזה שתיקן בחי' מל' מלמטה למעלה ע"י הצירורים שצירר מלבן דק"ג והעלה האן שנפל

בשנה"כ כו'. וע"ד שנחבאר בפי' ארוממך חלקי המלך כי כדי שיומשך להיות בתי' מלכות הוא ע"י גבורות ולמלומים. כמ"ש להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדת מלכותו כו'. וע"כ ל"ל ארוממך חלקי המלך לרומם בתי' המל' ע"ד מלך יחיד כו'. ועיין מזה בזה"כ וארא דכ"ח סע"ב והוא ע"ד שילוב אד' בהוי' המצואר צביאור ע"פ שובה ישראל. והיינו ע"י בירור גה"כ כד אכתפיה ואכתפכא כו'. ע"ש בתי' א צד"ה כי אחת נר. וזה עשה יעקב ע"י בירור דלבן שמק"נ. וכן המשיך מלמעלה למטה מבתי' יחיד להיות יחיד חי העולמים מלך המשכת הרוממות מלמעלה למטה מבתי' לובן העליון שלמעלה גם מעקודים כו' והוא בתי' ח"ק. וזהו ענין שעשה את כל הכבוד הזה. ועיין בזה"כ תרומה קנ"ז ע"א ע"פ ולכבודי בראתיו שהוא ע"ד המצואר כאן. וצביאור ע"פ ונקדשתי בחוך בני' נת' פי' ולכבודי בראתיו ה"ע המשכת הכתר למל'. וזהו ג"כ ענין ארוממך כו' כי כתר שבמל' נמשך ממלכות דא"ה ומל' דא"ה שרשה מעתיק מל' דא"ה כמ"ש צד"ה להבין מארז"ל יו"ט של ר"ה שחל להיות בשנת כו'. וא"כ פי' ולכבודי בראתיו היינו להמשיך מבתי' איה מקום כבודו להיות מכה"כ כו'. ועמ"ש מזה צד"ה והאזינו השמים צענין והאופנים ברעש כו' ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו. והיינו ע"י החילוף יתיר. וכמ"כ באדם גה"א ונה"כ אשר נה"א דוגמת שרפים עומדים שבמ"כ נר הוי' נשמת אדם ונה"כ נלקחה משמרי האופנים ועי"ז דוקא ממשיך מאה זרכות כענין ברוך כבוד שאומרים האופנים לעומת השרפים שאומרים קדוש. וזהו בראתיו ילרתיו אף עשיתיו. כי השרפים הם מעולם הבריאה בתי' מח'. וכן שם שרש נה"א עלו במחשבה. והחיות והאופנים הם ילירה ועשיה. וכל בתי' אלו יש באדם היינו נה"א עלו כמחשבה. כנ"ל. ונה"כ משמרי האופנים. ויש עוד בתי' ללס שאומר אף בללס יתהלך איש והוא נפש השכליות שהוא ממולט המהצר נה"א עם נפש הבהמיות כמ"ש צד"ה אס בחקתי. וזהו כמי ילירה שהוא המחצר בריאה עם עשי'. וכ"ז נמשך מבתי' כל הנקרה בשמי' ולכבודי. שכמו שלהיות ברוך כבוד ה' ממקומו זהו ע"י שרפים וחיות ואופנים שע"י שהשרפים אומרים קדוש אזי דוקא אחר כך והאופנים וחיות ששומעים קדוש הם מתנשאים ברעש ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו כו'. כמ"כ באדם ככדי סיבה בתי' נקרא בשמי' ולכבודי זהו ע"י שהקב"ה ממשיך בו בראתיו ילרתיו אף עשיתיו שעי"ז הוא שיוכל להמשיך בתי' ברוך כבוד כו'. ובאדם בחיות אלו יותר מנולאכים ע"י שהם בעשיה הגשמיות משא"כ למעלה כלום ילה"ר יש בניכס כמ"ש צמ"א. ופי' אף עשיתיו אף ריבוי כמ"ש צד"ה מי מנה. ולפי שיעקב עשה בתי' הכבוד הג"ל וגם נקרא בשמי' כי שרית עם אלקים ויקרא לו אל חלקי ישראל. ע"כ נאמר בו בראתיו ילרתיו אף עשיתיו כמ"ש בוראך יעקב ויולרך ישראל. עמ"ש מזה סד"ה הבאים ישרש. ואף עשיתיו היינו מה שלקח הצבורה מעשו שהוא לשון עשיה כמ"ש ברבות ר"פ שלח ויעקב לקח ממנו בחינה זו. קיצור ענין מכל אשר לאזינו עשה את כל הכבוד הזה לכבודי בראתיו שיתקן בתי' המל' הנק' כבוד ה' מלמעלה למעלה ארוממך אלהי המלך ע"ד שילוב אד' בהוי' ע"י הבירורים דק"נ. ומלמעלה למטה להיות יחיד חי העולמים מלך שיומשך הכתר מלכות ממל' שבכתר וממל' דא"ה. ועד"ו השרפים אומרים קדוש ואזי אה"כ והאופנים ברעש כו' אומרים ברוך כבוד ה'

ממקומו כו' וכן באדם נה"א ונה"ב וז"ש צוראך יעקב ויזרחך ישראל כו' עכ"ה):
ב ודנה פי' מכל אשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה. כי הנה מצואר צמ"א צת"א
 פ' וילא צד"ה אם לא חדעי לך היפה בנשים לאי לך בעקבי הלאן. פי' וענין
 ויהי לו לאן רבות. דיש לדקדק למה לאן דוקא ומהו לשון רבות כו'. הענין הוא דלשון
 לאן מצואר שם לפי שילא מגדר ההשחלשות וההדרגה מצחי' לזבן העליון צמחי' שצירה
 ונפילה כו'. וכמו פרט ועוללות. (הג"ה. כי פרט היינו הנושר בשעת הצלירה
 כמצואר במשנה ג' פ"ז דפאה. וזהו ע"ד מה שגשר ונפל בשב"כ. עמ"ש צד"ה כנשר
 יעיר קנו. וצמוס ו' ה' הפורעי' ע"פ הנבל פירש"י מנחם הצרו עם ופרט כרמך צפ'
 קדושים י"ע ורואה אני את דבריו שהמשורר ע"פ כלי זמר מחתך את הדיבור צפרוטרוע
 הכל לפי נעימות קול הכלי נמצא ענין פרט הנושר וענין כלל ופרט הוא ענין א'
 וכ"כ במלודו' שם הפורטים ענין היחידי וההצדל. וצד"ז"ל פרט וכלל שהפרט הוא
 ההצדל מן הכלל (והוא מלשון ופרט כרמך) עכ"ל. ועד"ז ג"כ ענין פרוטה שהוא
 החחלקות המטבע היותר קטן. ולכן יהיב פרוטה לענין והדר מללי ע"ד מלות פרט
 לענייני. וצוח"ג ואחחנן דף רס"ד ע"א חושב"כ כלל וחושב"פ פרט. והיינו שחושב"כ
 נק' מוסר חזיך וחושב"פ נקרא חורח ארך. ועיין בזהר תרומה דקס"א וצפ' שמות ד"ג
 ע"א דקול איהו כלל ודיבור איהו פרט. ועיין מזה צבה"ז שם. וצסידור שער ר"ה צד"ה
 אד' שפתי חפתח. והיינו כדפירש"י צמוס ו' מחתך את הדיבור צפרוטרוע כו'.
 וצמ"א"א אוח ע"ז פרט נק' היסוד כו' גם המל' נקרא פרט שבה הדברים נפרטים
 והוא פרט לענייני גימט' רפ"ח עה"כ עכ"ל וע"ש הל"ג בענין פרוטה. אך ע"פ מש"כ
 נראה לחלק בין פרט לפרט כי כלל ופרט זהו הקול והדיבור עליון חפארת ומל' דללי'
 אבל צחי' פרט ועוללות היינו מה שנפרט ונפל בשב"כ. וזהו ענין רפ"ח גילולים כו'.
 והוא ענין נפילת ופירוד האוחיות כמ"ש צביאור ע"פ ראשי המעות. וכשמחברת
 צחיגה זו נק' וחחן ערך לציחה כו'. ועד"ז הוא ענין לאן לזבן שילאו מצחי' לזבן העליון
 שהוא הכלל הראשון הכולל כל העולמות צחיגת א"ק סנק' אור כללי. ומשם ילאו ונפלו
 למטה בשב"כ. וכן פי' בשרש ישע דלאן מלשון יליאה. וע"ד מ"ש במדרש ע"פ ותלא
 דינה כו' שע"י יליאה זו נטמאה כו'. כך הוא ענין לאן לזבן שילאו ונפלו בשב"כ בק"כ
 צמחי' לזבן דק"ג זקן אשמאי (ועד"ז פיתה הנחש את חוה ואדם שעכ"פ יציט ויראה
 היכלות דק"ג עה"ד עו"ר כמ"ש צד"ה הן האדם הי'). וזהו שעבד יעקב שם שנים צלאך
 דהיינו שיחא סדרי משנה חושב"פ שהוא צחי' פרט לגבי כלל דחושב"כ שבה הדברים
 נפרטים צחי' גילוי חכמה עילאה ורלון העליון ועי"ז יוכל לצרר הלאן והפרט להעלותם
 לצחי' פרט וכלל דקדושה. והעלאת לאן זהו ע"ד להוליא יקר מזולל כו'. ולע"ל עוד
 תעצורנה הלאן ע"י מוכה כו'. וזהו ג"כ שנאמר צהצל ויהי הצל רוטה לאן כו'. וצרות
 וילא ע"פ והנה שלשה עדרי לאן בהנים לויס וישראלים. קיצור ענין לאן לזבן שילא
 בשצירה ע"ד והלא דינה. ע"ד פרט ועוללות. ויש קרוב לזה ענין כלל ופרט קול
 ודיבור חושב"כ וחושב"פ. אך הפרט אינו ע"ד נפילה ה"ו כ"א מה שנפרט באוחיות
 הדיבור. והפרט ועוללות הוא נפילת האוחיות בשב"כ. ולכן ע"י שם שנים צלאך

תושב"ע"פ ש"ם משנה . נחקנו הפרט והעוללות בניו' לאן לבן עב"ה) :

ג א מה שהקדים לאן לעבדים ושפחות כו' . הענין הוא דיודע דהנהמה יש בה
 בחי' ביטול אל האין יותר מבאדם שהרי אין לה בחירה כלל ומוכנת למלאכה
 לכל מי שיכריחנה כו' ולא חשנה את תפקידה כפי הכריחה מיוצרה כו' אבל האדם יש
 לו בחירה ויוכל למרוד מכפי הכריחה כו' כמ"ס זמ"א (ובס"ז פכ"ד שהאדם המורד
 ועובר רלונו גרוע מכל בע"ח ואף מן היחוש כו' . ועמ"ס מזה בד"ה תקעו בחדש) .
 וזהו מטעם דנהמה לא נפלו בשצירה כ"כ בחטא עה"ד כמו האדם כידוע מענין והנחש
 הי' ערום כו' ארור מכל כו' וממנו נמשך היל"ה ר שכתו משרש נחש כמ"ס הבחיי פ'
 בראשית וכמ"ס זמ"א ע"פ כי חלא למלחמה על אויבך . ח"כ מובן מזה שגרוע הרבה
 מכל הבהמות ובע"ח כמו שהנחש נפל למטה מכולם . ע"כ נעשה האדם נפרד ויש
 ביותר מן הבהמה כו' . ולהיות כן כאשר התחיל יעקב בעל התיקון דא"י ע"י שם מ"ה
 לברר מה שנפל בשצ"ה כ מלובן העליון כו' הקדים לברר את האין כמ"ס וישת לו עדריה
 לבדו כו' והכשבים הפריד כו' שהמשיך מבחי' כשב למטה בעולם הפירוד דבי"ע . וגם
 הכשבים יש בהם למר שבו נמשל בחי' ושער ריש' בעמר נקח כמ"ס זמ"א . וח"כ
 שפחות ועבדים בעלי בחירה מלד הדעת מפני שהבהמה בקל יותר להתברר מטעם
 שקרובים יותר אל הביטול כג"ל . וגם מזה הטעם אמרו שגדול גם שנעשה עם יעקב
 להלילו משוכחו מנס דגוב אריות בדניאל . לפי שהאריות הן למטה מן הדעת וקרובים
 לאין יותר ונקל יותר להשנות בהם הרצון מצלתי עבד דניאל ע"פ דבר ה' ופקודתו
 מבאדם שהוא בעל בחירה ולכן נס דהללת יעקב מלבן ועשו גדול יותר מנס
 דגוב אריות . ועד"ז הללת יוסף מאחיו ודוד משאלו וכמבואר באלשיך בכמה
 מקומות . והטעם שגם בהמות הקדים האין לפי שהלאן יש בעצמם יותר בחי'
 הביטול משאר בהמות וכמו שכתוב כרחל לפני גוויזה נאלמה כו' וכידוע עבד
 האין כו' . ובעובדא זו דיעקב למטה בלאן גשמי' שהיה רועה הי' מברר למעלה מבחי'
 לאן לובן העליון כו' ובתחלה נאמר ויהי לו לאן רבות פי' שהיה ראשית היליאה מן
 ההעלם עלמיות דבחי' לובן העליון בבחי' רשות הרבים עולם התהו זה תחת זה מפורדים
 כו' . וזהו רבות מה שילאו לבחי' רשות הרבים נכללו ע"י יעקב בביטול ע"ד ורז
 להושיע כל רב מבבל כו' כמ"ס זמ"א . והיינו ע"י שיעקב הרועה אותם התקין אותם
 ביחודים עליונים שהיה עושה ע"י המקלות שהוא כענין התפילין כו' (כי כמו שתפילין
 המשכת חז"ד והדעת מתחלק לחו"ג כך המשיך יעקב ענין מקל לבנה לח וכו' חו"ג
 חו"ג ועיקר המשכה שלו ע"י קו האמלעי תפארת דעת העולה עד הכתר ומשם המשיך
 גילוי המוחין שבהם מאור א"ס להמשיך עי"ז הביטול בבחי' בהמה דשם ז"ן שנפל
 בשצ"ה כו' וגם בבחי' המקלות יש התכללות כמה גוויס היינו התכללות ג' קוין ועמ"ס
 ע"פ ושם אחיו יובל כו') . וכדומה לזה הענין הוא הזכר ע"פ לוארך בחרוים כו' שהוא
 בע"י תומ"ל נעשה בחי' התיקון בבחי' קוין כו' . וכמ"כ כל המדרגות העליונות דא"י
 לאן ושפחות כו' שהיו מפורדים זה תחת זה כו' אלא אמלך כו' יעקב בשם מ"ה חזרם
 בבחי' קוין ועשה קומה שלימה כו' . קיצור הבהמה יש בה ביטול יותר בטבעה כי האדם

בבחירתו ח"ו. ונמשך מחטא עה"ד ע"י הנחש כו'. ולכן גם דיעקב עם עשו גדול מנס
 דגוב אריות. ודרך פרע הלואן יש צקולם רחמנות יותר והכשבים הפריד. ושער רישי' נק'
 לאן רבות. ורצ להושיע. והיינו ע"י המקלות כענין תפילין המשכת המוחין והתכללו'
 ג' קוין לוארך בחרוים:

ד ויעד'ן נחבאר צמ"א צענין המלות שנאמר בהם ועשיתם אותם אשר יעשה אותם
 האדם שהאדם עושה אותם למלות שהרי המלוה נעשה מדברים גשמי' שמק"ג
 לילית מלמר גשמי כו' ח"כ זה שיהיה המלוה צחי' כלי לאור ח"ם זהו ע"י האדם כזכר
 צד"ה הצאים ישרם. וזהו ג"כ ענין גדול תלמוד שהוא שם מ"ה שמציא לדי מעשה שמברר
 שם צ"ן שהוא גוף מעשה המלות כו' ואז אח"כ המלוה מגביה את האדם כענין הכסא
 שהחיות נושאות את הכסא ומנושאות כו'. וזהו ענין עם לבן גרתי ופירש"י ותרי"ג מלות
 שמרתי פי' תרי"ג מלות הגמשים מהיורתא דגלגלחא כו' זהו אותי' גרתי עם לובן
 העליון כדי לברר ע"י המלות והטובדות צחי' לבן התחון שבק"ג שהוא לבן הרמאי
 (הגה"ה ומה שאמר כה אמר עבדך יעקב פי' צמ"ע אופן קל"צ דהיינו כ"ה אתון
 דיחודא דפסוק ראשון דק"ש כזכר צח"צ ואתחנן דף רס"ד ע"צ שבשמע ישראל יש כ"ה
 אתון ובצבמ"ל כ"ד אתון ואמר שם כ"ה היינו כ"צ אתון וג' צחי' תנ"ך. ויש לפרש
 כי הגה שמע ישראל הוא יחו"ע ובצבמ"ל הוא יחו"ת. ולכן בצבמ"ל כ"ד אותיות ע"ד
 אל ישוב דך נכלם שמקבלת מיסוד הנק' דך כמ"ש צח"ז תיקון כ"א דף כ"ד וג"ה. אבל
 ת"ת עמודא דאמלטייתא נק' עשיר ברע"מ ר"פ חשא. וארז"ל אין עני אלא צדעת ואין
 עשיר אלא צדעת. והיינו כמ"ש כי אל דעות ה' שיש צ' צחי' דעת והיסוד ממשיך
 מדעת תחתון המהפכט צמדות וע"כ נק' דך כי דעת זה הוא הדעת צצחי' מאין ליש
 וזהו יחו"ת שהוא יש וצטל. אבל ת"ת ממשיך מצחינת דעת עליון שלמעלה היש וכולא
 קמי' כלא חשיב. וזהו שנקרא עשיר צדעת. וזהו יחו"ע דשמע ישראל דכלה עילאה כלה
 שארי. ולכן איתא צח"ז תיקון כ"ח דע"ג ע"א שבינה נק' כה. כי היא שבינתא עילאה
 ביטול צתכלית כענין תרין ריעין אין ויש כו' כמ"ש צד"ה שיר השירים. וגם פסוק שמע
 ישראל הוא קבלת צ' הדברות הנבי ולא יהי' לך אשר מפי הגבורה שמענוס כמ"ש ברבות
 ס"פ ואתחנן וזהו כ"ה אתון היינו כ"צ אותיות התורה וג' מוחין חצ"ד שהם חנ"ך כו'
 ג' קוין. והגה ארז"ל לעולם יקבל אדם עליו עול מלכות שמים ואח"כ יקבל עליו עול
 מלות כך עד"ז אמר יעקב כה אמר כו' ואח"כ עם לבן גרתי ותרי"ג מלות שמרתי
 היינו מתחלה קבל עליו צחינת כ"ה אתון דיחודא שהן קבלת עול מלכות שמים. ועד"ז
 נאמר כה יהיה זרעך. ונשתחיה עד כה. כמ"ש ברבות פ' לך פמ"ג. וזהו ואמרתם כה
 לחי. היינו ע"ד באר לחי רואי. דהיינו לצחי' יחיד חי העולמים. כך ל"ל ואמרתם כ"ה
 אתון דיחודא לחי העולמים. ועי"ז מעלים ומרוממים צחי' מל' הנק' כה לעלמות אור
 ח"ם כמ"ש ארוממך אלקי המלך. וזהו ענין מלך יחיד חי העולמים וזהו יחודא עילאה.
 ואח"כ ותרי"ג מלות שמרתי להמשיך מלמעלה למטה כמ"ש מזה צח"א פ' וישב ע"פ
 כה אמר ה' כו' אם בדרכי חלך. ואפ"ל מה שהזכיר כן לעשו שעי"ז יבניע כחות הסע"א.
 כי הגה הנשי יריחו היו כורכין את שמע כו' לפי שמצחי' בצבמ"ל נמשך צחי' רגליה

יורדות כו' מלך חלקים על כו' כנו' בד"ה בחדש השלישי חבל בינה עלמא דחירו ע"כ
 אמר ז"פ כ"ה. כה תאמרון כו' כה אמר כו'. דהיינו שהתיקון ירומם גם בחי' מל'
 להיות ג"כ במדריגות יחו"ע דבינה כו'. וכן על כחפות האופד על שתי חבני השוהם הי'
 מפוחה שמוח השצמיט ששה משמותם על האצן הא' כו' היו בכל אצן כ"ה אותיות
 כמבואר בגמ' פ"ז דסוטה דל"ו ובהרמב"ם פ"ע מהל' כלי המקדש וע"ש בכ"מ. ועי"ז
 יבניע כחות הסט"א דעשו ולבן כו'. והנה ענין גרתי י"ל ע"ד מ"ש צפי' הגר אשר
 בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה דקאי על השכינה כו'. ובמא"א אות ג' סל"ג גר נקרא
 המל' בהיותה גרה בעולם הכריאה. ויש להעיר מפסוק גר אנכי בארץ אל הסתר ממני
 מלתיך תלים קי"ט. ועיין הפי' בזה"ל שער חשבון הנפש בחשבון השלשים מתחילי הגרות
 בעוה"ז היפך בחוך עמי אנכי יושבת וע"ד הצט"מ ימין וראה ואין לי מכיר כו' תלים קמ"ב.
 ובכד הקמח צערך גר כ' וז"ל וכשם שהגולה מעירו לעיר אחרת יקרא גר כן מלינו
 שהלדיקים נקראים גרים. לפי שאין מחשבין העוה"ז לכלום ואין דירתן אלא עראי.
 כנו' בגמ' פ"ק דמ"ק ד"ט בענין ליחרב ביתך וליחב אושפיזך. וזהו לשון גר מלשון גרגיר.
 כגרגיר הזה הנפרד מעיקרו. כי הלדיקים יודעים שנפרדו מעיקרם קדוש. וכאשר הגר
 נכסף לשבט למקומו לארץ מולדתו כן הם נכספים לחזור לעיקרם ושדשם והוא כשא
 הכבוד ששם שרש נפש השכלית. וע"כ מלינו האבות כולן שנקראים גרים. באברהם כתיב
 ר"פ חיי גר ותושב אנכי עמכם. בליהק כתיב בפ' תולדות גור בארץ הזאת. וביעקב
 כתיב בארץ מגורי אביו. וכן דוד המלך ע"ה קרא עלמו גר שנאמר גר אנכי בארץ
 המשיל א"ע לגר שהוא מוזמן לכסיעה ואינו יודע העת ולפי שאינו יודע העת לריך
 שיקח לידה לדרך פן תבוא עליו העת פתאום ומה היא הלידה היא קיום המלות זהו
 שנאמר אל הסתר ממני מלתיך עכ"ל. ויש לפרש לפי שקיים תחילי הגרות להיות נכספה
 וגם כלתה נכשו לחזור לעיקרו ושרשו ע"כ בעבור זה אל הסתר ממני מלתיך היינו
 ע"ד שאנו אומרים בשבת קדשנו במלתיך כמ"ש מזה בד"ה ראו כי ה' נתן לכם את
 השבת. וזהו עס לבן גרתי שהי' רק בבחי' גרות ודירת עראי שלא היה מחשב העוה"ז
 לכלום כו' ונפשו נכסוף לשבט לבית אביו מה שיאמרו לע"ל ליחזק כי אתה אבינו כו'
 להיות והי' הוי' לי לאלקים ועי"ז גופא קיים כל תרי"ג מלות כו' שהם המשכות אור
 א"ס ב"ה. ועד"ז יש לפרש מ"ש ואוהב גר לתת לו לחם ושמלה. פי' שאוהב מי שמקבל
 עליו תחילי הגרות בעוה"ז. ע"ד שאמר יעקב עס לבן גרתי. לתת לו לחם הוא התורה
 לכו לחמו בלחמי. ושמלה היא המלות. פנימים ומקיפיה. ויש להעיר עוד מפסוק אויה
 לי כי גרתי משך כו' היינו שירדה כ"כ למטה כו' כי גם בענין גרות הרי ארז"ל הוי גולה
 למקום תורה כו'. עוי"ל בפירוש עס לבן גרתי ותרי"ג מלות שמרתי שהוא ע"ד בשושנה
 בין החוחים דדוקא עי"ז נעשה יתרון אור מתוך ההשך כמבואר בת"א פ' נח בד"ה מיס
 רביס. ולכן עי"ז שטס לבן גרתי בבחינת בין החוחים עי"ז המשך חוורתא דגלגלחא
 מבחי' לובן העליון כו' שהן תרי"ג מלות. ומכ"ז המבואר למעלה בענין כה אמר כו'
 יש להעיר לענין בכ"ה בכסליו יומין דהטובה דהיינו חנו כה כ"ה אהוון דיחודא דשמע
 ישראל. דאיתא בזה"כ פקודי דרנ"ח בית ראשון הוה בי' שלמא מלכא דשלמא דילי'. בית

שני לא הוה ביה שלם כו'. כי בית ראשון הוא ה' עילאה בינה שנק' מלך שהשלוט שלו יסוד אבא חרין ריעין כו' והיינו יחו"ע דשמע ישראל. ובית שני מל' שירדה למטה כו' ואין שלום יסוד ז"א מאיר בה כו' מפני שנחת חנם שהי' ביניהם ואזי נק' דך ועני. וע"י מס"ג שהיה להם המשיכו להיות חנו כ"ה. מבחי' ד"ך נעשה כה. להיות רני ושמחי בה כו' שהיה מאיר ביהו"ת ג"כ מבחי' יחו"ע. קיצור ענין אשר יעשה אותם האדם. גדול חלמוד שמביא לידי מעשה. עם לבן גרתי. כה אמר כ"ה אחוון דשמע ישראל. כי בשכמל"ו ד"ך עני מבחי' דעת תחתון אבל עשיר ד"ע זהו כה. קבלת אנכי ולא יהיה לך. ואמרתם כה. ליחיד חי העולמים. וזהו קבלת עומ"ש. ואח"כ וחרו"ג מלות שמרתי קבלת עול מלות. ז"פ כה חמשים אותיות על שני כתפות האפוד. וענין גרתי תנאי הגרות. הגר אשר בקרבך. עוה"ז דירת עראי. ועי"ז אל תסתור ממני מלוחיך. עוד פי' עם לבן גרתי ע"ד כששנה בין החיחים. וענין חנו כ"ה. ע"כ הג"ה):

ה ון דך ויאמר לבן הגה עד הגל הזה ועדה המלצה הם אני לא אעבור אליך את הגל הזה ואם אתה לא תעבור אלי את הגל הזה כו'. והנה שרש ענין הגל הזה הוא בחינת הפרסא והפרגוד המפסיק בין המאליל לנאללים מבחי' כתר להבמה כו' כידוע שאם לא היה מפסיק הפרסא היה דרך והילוך תמיד מן המאליל לנאללים ולא היו מתקיימים הנאללים באורות ובלים מפני מדל הארה מן הכתר עד שהיו מתבטלים במליחות לגמרי ואם האורות היו הולכים ועומדים לפעמים לפנים ממדריגות המלואם שלהן מן המאליל מאחר שאין פרגוד כו' ג"כ היו מתבטלים ממעמדם (ובענין הוסיף הקצ"ה אלצעו הקטנה ביניהם ושרפס. ועיין מ"ש בת"א פ' חיי בד"ה יפה שעה אחת בענין הלבושים ממעשה המלות ובענין ויבא משה צהוך העק ומ"ש בפ' לך בד"ה אני הנה בריתי אחק בענין הפרסא ובד"ה והבדילה הפרוכת ומ"ש בת"א חלק ב' (היא בלקי"ת) ע"פ השמים כסאוי) ולואת תיקן המאליל פרסא ופרגוד בינו לבין נאללים כדי שיתקיימו באופן סדרם באו"כ כו'. ובציור ענין הדברים הנה ידוע פי' ענין הכתר שלהם שבמאליל שהוא בחי' ה"ס ממש ממדריגות התחתונות שבמלמיות כו'. והשפע וההארה מאתו א"א להתנולס גם בחב' כו'. אך ע"י מסך מפדיל שיבדיל בינו לכשפע מאתו יוכלו המקבלים לקבל כו' כמ"ש בת"א בציור ע"פ ואחזקן וזהו הניק' חלקים שמהחיר הכתר כו' ישת חשך סתרו (וזהו ענין וידעת היום כו' כי הוי' הוא החלקים בשמים ממעל בבחי' כתר. וזהו עד הגל שהוא שם חלקים כמ"ש בפע"ה בכוונת ל"ג בעומר ובמא"א ערך גל עד ע"ס. וזהו שאנו רואים כאשר בא נשמה א' לעולם למעלה מבחי' הפרגוד של המאליל כו' היא באה בבחינת הביטול במליחות בתכלית עד שיואלת מגדר ההשתלשלות אור וכלי לגמרי כמו נשמת ר"ה בן דוסא שהתפלל והי' נחש כרוך על עקבו ולא הרגישו כלל וכלל וכיוצא בזה הרבה נשמות שהיו מבחי' הביטול במליחות ביותר מכפי השתלשלות ממקור חולבם באלי' באור וכלי כו' כמו נשמת אליהו (ולכן עלה גופו בסערה השנימה) ועד"ז ג"כ נשמת ר"י (הוא שאמר עליו לית דין בר נש ואימתא דמרי' עלי') ואין זאת אלא שבקע עליהם הפרגוד והפרסא הנ"ל והאיר המאליל בתום הארה כו' (ועיין בענין שבקע גבי אזי יבקע כשחר אורך כו' בסידור שער חג הסוכות. וע' מ"ש כה"ג בד"ה

יורדות כו' מלך חלקים על כו' כנו' בד"ה בחדש השלישי חבל צינה עלמא דחירו ע"כ
 אמר ז"פ כ"ה. כה תאמרון כו' כה אמר כו'. דהיינו שהתיקון ירומם גם בחי' מל'
 להיות ג"כ במדריגות יחו"ע דצינה כו'. וכן על כחשות האופד על שתי חבני השוהם הי'
 מפותח שמות השבטים ששה משמותם על האזן הא' כו' היו בכל אופן כ"ה אותיות
 כמבואר בגמ' פ"ז דסוטה דל"ז ובהרמז"ס פ"ע מהל' כלי המקדש וע"ש זב"מ. ועי"ז
 יכניע כחות הסט"א דעשו ולבן כו'. והנה ענין גרתי ו"ל ע"ד מ"ש צפי' הגר אשר
 בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה דקאי על השכינה כו'. ובמח"א אות ג' סל"ג גר נקרא
 המל' בהיותה גרה בעולם הצריחה. ויש להעיר מפסוק גר חבני בארץ אל חסתר ממני
 מלכותי תליס קי"ט. ועיין הפי' בזה"ל שער חשבון הנפש בחשבון השלשים מחנאי הגרות
 צעוה"ז היפך בחוך עמי חבני יושבת וע"ד הצעימין וראה ואין לי מזכר כו' תליס קמ"ב.
 ובכד הקמת צערך גר כ' וז"ל וכשם שהגולה מעירו לעיר אחרת יקרא גר כן מלינו
 שהלדיקים נקראים גרים. לפי שאין מחשבין העוה"ז לכלום ואין דירתן אלא עראי.
 כנו' בגמ' פ"ק דמ"ק ד"ט בענין ליחרב ביתך וליתב אושפיזך. וזה לשון גר מלשון גרגיר.
 כגרגיר הזה הנפרד מעיקרו. כי הלדיקים יודעים שנפרדו מעיקרם קדוש. וכאשר הגר
 נכסף לשוב למקומו לארץ מולדתו כן הם נכספים לחזור לעיקרם ושרשם והוא כשא
 הכבוד ששם שרש השכלית. וע"כ מלינו האבות כולן שנקראים גרים. באברהם כתיב
 ר"פ חיי גר ותושב חבני עמכם. בליהק כתיב צפ' תולדות גור בארץ הזאת. וביעקב
 כתיב בארץ מגורי חביו. וכן דוד המלך ע"ה קרא עלמו גר שנאמר גר חבני בארץ
 המשיל ח"ע לגר שהוא מזומן לנסיעה ואינו יודע העת ולפי שאינו יודע העת לרין
 שיקח לידה לדרך פן תצוה עליו העת פתאום ומה היא הלידה היא קיום המלות זהו
 שנאמר אל חסתר ממני מלכותי עכ"ל. ויש לפרש לפי שקיים חנאי הגרות להיות נכספה
 וגם כלתה נפשו לחזור לעיקרו ושרשו ע"כ בעבור זה אל חסתר ממני מלכותי היינו
 ע"ד שאנו אומרים בשבת קדשנו במלכותי כמ"ש מזה בד"ה ראו כי ה' נתן לכם את
 השבת. וזהו עס לבן גרתי שהי' רק בצחי' גרות ודירת עראי שלא היה מחשב העוה"ז
 לכלום כו' ונפשו נכספה לשוב לבית חביו מה שיאמרו לע"ל לינהק כי אהה חביו כו'
 להיות והי' הוי' לי לחלקים ועי"ז גופא קיים כל חרי"ג מלות כו' שהם המשכות אור
 ח"ס ז"ה. ועד"ז יש לפרש מ"ש ואוהב גר לתת לו לחם ושמלה. פי' שאוהב מי שמקבל
 עליו חנאי הגרות צעוה"ז. ע"ד שאמר יעקב עס לבן גרתי. לתת לו לחם היא החורה
 לכו לחמו בלהמי. ושמלה היא המלות. פנימים ומקיפוב. ויש להעיר עוד מפסוק אויה
 לי כי גרתי משך כו' היינו שירדה כ"כ למטה כו' כי גם בענין גרות חרי ארז"ל הוי גולה
 למקום חורה כו'. עוי"ל בפירוש עס לבן גרתי וחרי"ג מלות שמרתי שהוא ע"ד כשושנה
 בין החוחים דדוקא עי"ז נעשה יחרון אור מחוך החשך כמבואר בת"א פ' נה בד"ה מי
 רבים. ולכן עי"ז שעס לבן גרתי בצחינת בין החוחים עי"ז המשיך הוורחא דגלגלחא
 מבחי' לובן העליון כו' שהן חרי"ג מלות. ומכ"ז המבואר למעלה בענין כה אמר כו'
 יש להעיר לענין זכ"ה בנפשו יומין דהטובה דהיינו חנו כה כ"ה אחוון דיחודא דשמע
 ישראל. דאיתא בזח"ב פקודי דרנ"ח בית ראשון הוה צי' שלמא מלכא דשלמא דילי'. בית

שני לא הוה ציה שלם כו'. כי בית ראשון הוא ה' עילאה צינה שנק' מלך שהשלוט שלו יסוד אבא תרין ריעין כו' והיינו יחו"ע דשמע ישראל. וצית שני מל' שירדה למטה כו' ואין שלום יסוד ז"א מאיר צה כו' מפני שגלית חנס שהי' ציניהם ואזי נק' דך ועני. וע"י מס"כ שהיה להם המשיכו להיות חנו כ"ה. מבחי' ד"ך געשה כה. להיות רני ושמחי צת כו' שיהיה מאיר ציהו"ת ג"כ מבחי' יחו"ע. קיצור ענין אשר יעשה אותם האדם. גדול תלמוד שמציא לידי מעשה. עם לבן גרתי. כה אמר כ"ה אחון דשמע ישראל. כי בשבמל"ו ד"ך עני מבחי' דעת תחחון אצל עשיר ד"ע זהו כה. קבלת אנכי ולא יהיה לך. ואמרתם כה. ליחיד חי העולמים. וזהו קבלת עומ"ש. ואח"כ ותרי"ג מלות שמדתי קבלת עול מלות. צ"פ כה חמשים אותיות על שני כתפות האפוד. וענין גרתי תנאי הגרות. הגר אשר בקרבך. עוה"ז דירת עראי. ועי"ז אל תסתה ממני מלוחך. עוד פי' עם לבן גרתי ע"ד כשושנה בין החימים. וענין חנו כ"ה. ע"כ הג"ה):

ה וְדָרְךָ ויאמר לבן הגה עד הגל הזה ועדה המלצה הם אני לא אעבור אליך את הגל הזה ואם אחת לא תעבור אלי את הגל הזה כו'. והנה שרש ענין הגל הזה הוה צחינת הפרסא והפרגוד המפסיק בין המאליל לנאללים מבחי' כתר להכמה כו' כידוע שאם לא היה מפסיק הפרסא היה דרך והילוך תמיד מן המאליל לנאללים ולא היו מתקיימים הנאללים באורות וכלים מפני מדל הארה מן הכתר ער שהיו מתבטלים במליחות לגמרי ואם האורות היו הולכים ועומדים לפעמים לפנים ממדריגות הלמלוס שלהן מן המאליל מאחר שאין פרגוד כו' ג"כ היו מתבטלים ממעמדם (ובענין הוסיט הקצ"ה אלצעו הקטנה ציניהם ושרפם. ועיין מ"ש בת"א פ' היי צד"ה יפה טעה אחת בענין הלבושים ממעשה המלות ובענין ויבא משה בתוך הענן ומ"ש צפ' לך צד"ה אני הנה בריתי אתך בענין הפרסא וצד"ה והבדילה הפחוכת ומ"ש בת"א חלק ב' (היא בלקו"ת) ע"פ השמים כסאי) ולואת חיקן המאליל פרסא ופרגוד צינו לבין נאללים כדי שיתקיימו באופן סדרם באו"כ כו'. וציאור ענין הדברים הנה ידוע פי' ענין הכתר שלהם שבמאליל שהוה צחי' א"ס ממש ממדריגות התחונות שבצלמיות כו'. והשפע וההארה מאתו א"א להתלמולס גם צחי' כו'. אך ע"י מסך מצדיל שיצדיל צינו לנשפע מאתו יוכלו המקבלים לקבל כו' כמ"ש במ"א ציאור ע"פ ואתהנן וזהו הנק' חלקים שמשחיר הכתר כו' ישח חשך סתרו (וזהו ענין וידעת היום כו' כי הוי' הוא החלקים בשמים ממעל בצחי' כתר. וזהו ע"ד הגל שהוא שם חלקים כמ"ש בפע"ה בכוונת ל"ג בעומר ובמא"א ערך גל עד ע"ש. וזהו שאנו רואים כאשר בא נשמה א' לעולם למעלה מבחי' הפרגוד של המאליל כו' היא צאה בצחינת הביטול במליחות בתכלית עד שיוצאת מנגד השתלשלות אור וכלי לגמרי כמו נשמת ר"ח בן דוסא שהתפלל והי' נחש כרוך על עקבו ולא הרגישו כלל וכלל ויוצא בזה הרבה נשמות שהיו מבחי' הביטול במליחות ביותר מוכפי השתלשלות ממקור חולצם באל"י באור וכלי כו' כמו נשמת אליהו (ולכן עלה גופו בסערה השמימית) ועד"ז ג"כ נשמת ר"י (אזוהו שאמר עליו לית דין בר נש ואימתא דמרי' עלי') ואין זאת אלא שבקע עליהם הפרגוד והפרסא הנ"ל והאיר המאליל בתום הארה כו' (ועיין בענין שבקע גבי אזי יבקע כשחר אורך כו' ציידור שער חג הסוכות. וע' מ"ש בה"ג צד"ה

בד"ה צהרת קדמה צפי' יחיד צנגעי' ואהלות כו' שיש נשמות יחידו' ממה שהמקיף מאיר
 צפנימי כו'. וע' מ"ש צמ"א צענין יפה שיחתן של עבדי צחי אצות מתורחן של צנים
 שהוא מפני ההשתחוואה והביטול שהיה צהם ציותר. י"ל ג"כ ע"ד הכ"ל שגמטו מצחי'
 שצקע עליהם הפרגוד כו'. ועיין מ"ש צענין שמונה נסיכי אדם צח"א פ' מקץ. וי"ל
 שזהו ענין והכשצים הפריד יעקב שהם נשמות היותר גבוהים שצחי' לאן לבן העליון
 סי"ל הפירוש שילאו צחי' צקיעות הפרגוד ונק' כשצה"ק כתר ושי"ן חג"ח דא"א ב' חו"ב
 כמ"ש צמ"א) ועד"ז היו כל הנאלים צצלתי גדר או"כ אם לא הי' פרגוד ומחילה כו'.
 וזהו עד הגל הזה של אצנים להסתיר ולהעלים עלמיות הכתר כו'. אם אני לא אעבור
 מלמעלה למטה אליך ותצטל צמליאות כנ"ל. וגם אם אחה לא תעבור וכענין פן יהרסו
 לעלות וכענין בני אהרן שגאמר צקרצחם לפני כו'. וכענין ד' שצכנסו לפרדם שצקשו
 לדוחפם כו'. דאני הוא צחי' כתר הנק' אין והוא צחי' לובן העליון שהוא מקור מולא
 צביעות האורות וכלים דאלי'. ויעקב הוא בעל עולם האלי' כו' (ויש ג"כ לפרש עד הגל
 הפרסא המפסיק צין יעקב שהוא עולם האלי' וצין לבן ק"כ והוא ע"ד הפרסא המפסיק
 צין אלי' לצו"ע כו'. ושי הפירוש' אמת כמ"ש צסידור. ומכל זה יוצן ענין אם אין חכמה
 אין יראה כמצואר צד"ה וידבר דעשה"ד. כי צחורה נאמר ויהי קול מעל לרקיע שגמשך
 האור מלמעלה מהפרסא. ולכן עי"ז יומשך היראה והביטול. ושארז"ל מה להלן צאימה
 ויראה אף כאן צאימה ויראה כו' ואיך קביעות זה לדורות היינו מפני שגמשך הקול מעל
 לרקיע ודברי אשר שצחי' צפיך כו'. ועמ"ש צד"ה משמח חתן צפ' לו צענין יצקע לורים
 כו'. ועמ"ש סד"ה וידעת היום צענין והנורא אל עליון. קיצור. ענין עד הגל צצלי הפרסא
 יצצלו צמליאות ויש נשמות שהאירו מלמעלה מהפרסא רחצ"ד ואליהו כו'. והכשצים
 הפריד. ויש לפרש עד הגל צין אלילות לצו"ע. ענין החורה צרעא לדרתא ליראה):
 ו **ויהנה** אחר צחי' עם לבן גרתי שהמשך תרי"ג צחי' חירחא דגלגלחא שמהם נמשכים
 תרי"ג מלות אזי דוקא הכין את עלמו לצרר הנילוים שצפלו צצחי' עשו
 דהיינו צחי' שערות דעשו שצפלו צצצירה והן ד' מאות איש שלו שצרשם מה שצפלו
 צצצה"כ מצחי' ה' עלמין דכסופין דחירחא וצחי' ה' נימין (עיין צח"א צד"ה וישלח
 יעקב מלאכים) וזהו ואחר עד עתה כלומר עתה צצחי' אליך לצרר אוחך דזהו ואחר
 כו'. וציאור הדברים. כי הגה עיקר הצצירה היו צמוצרי השפע מצחי' עוגג העליון שהם
 צחי' ז' מלכים שצמכו צארץ אדום דוקא כו'. והן נעשו צרשי השערות דעשו צחי' נוגה
 דאלי' כמ"ש ועשו אחי איש שציר כו' וכללוהן הן ד' מאות איש שצפלו מד' מאות נימין
 דכתר עליון כו' והיינו העטם שנייד שצפטר יעקב מלבן שלה ידיעה מלאכים אל עשו
 כמ"ש צמדרש מפני שצאחר שכלתה העצדות שצצד להמשך חיקון הכבוד דצחי' הנק'
 כל הנק' צצמי ולצצודי כו' שהמשך מצחי' לבן העליון חירחא דגלגלחא כמ"ש מכל אשר
 לאצינו כנ"ל מיד שלה מלאכים אל עשו לצרר הרע שצו ע"י כחם (ע"ד קצוט עלמך
 ואח"כ קצוט אחריס) וכמ"ש כה"ג צאד"ר נשא דקב"א סע"א מאן דצעי לאחקנא ולמעצדי
 יתקן צקדמיתא חיקוני. וכן הוא שם דקל"ה סע"א וכלהו לא איחקימו עד דרישא חירחא
 עתיקא דעתיקין אחתקין כד אחתקן תקין כל תיקונין דלחחא תקין כל תיקונין דעילאין

ותחאין מכאן אונ'יפנא כל רישא דעמא דלא אחתקן הוא בקדמיתא לית עמא מתחקנא
 ואי איהו מתחקן כולהו מתחקן כו' ע"ש באריכות. וענין פי' עד דרישא חיורא כו'
 אחתקין התיקונים הם הפרסות והמסכי שמיטעו האור עד שיוכלו לקבל. ועד"ז נתקן
 יעקב ע"י לובן העליון בענין עד הגל כו' כנ"ל. ואחר שנתקן עולם התיקון מבחי' לבן
 העליון ע"י יעקב צא יעקב לצרר עולם החוה שהוא בחי' עשו. וזהו כל הנק' בשמי
 ולכבודי דהיינו יעקב שעשה את כל הכבוד הזה כנ"ל. צראתיו ילרתיו כמ"ס צוראך יעקב
 ויוולרך ישראל כדפי' צד"ה הצאים ישרש יעקב. אף עשיתיו היינו מה שמצרר בחי' עשו
 שהוא לשון עשי' כמ"ס ברבות וילא פע"א והיינו אף עשיתיו ששם צעשי' יש בחי' אף.
 וזהו בחי' עשו. ויעקב מתקן זה. ועי"ז מתעלה עוד יותר מעלם בחי' התיקון כמ"ס צד"ה
 מי מנה עפר יעקב ע"ס. וכ"ז הוא לפי הפי' דלבן הוא לובן העליון רישא חיוראת
 עתיקא כו' לבן א"ש שלאחר ששם לבן גרתי ונתקן בחי' יעקב אזי דוקא צא לצרר את
 עשו כנ"ל (הג"ה אכן לפי הפי' דלבן הוא ג"כ בק"ג ויעקב צחרן צירר משם
 הנילוזין שנפלו משם. וזהו ענין חרן מלשון נחר גרוני כמ"ס צת"א צד"ה ושבתי בשלום
 אל בית אבי א"כ לפי זה לכאורה למה דוקא לאחר שבירר מבחי' לבן צא לצרר את
 עשו. אך באמת גם זה א"ש ע"פ מ"ס צע"ח ונת' צת"א ח"צ צביאור ע"פ לו את
 צג"י כו' את קרבני לחמי שהצירורים הולכים מלמעלה למטה בצדר והדרגה שמחלה
 בצרר ונתקן עולם האלי' ומה שלא הי' יכול ליכלל בבחי' ציטול דאלי' נדמה לצריאה
 ושם הוצרר ונכלל ציטול דצריאה כו' ע"ס. ועד"ז פי' צת"א סד"ה וצבואה לפני המלך
 שא"א לצרר נה"צ אס לא שתצרר תחלה נה"א ע"י צירור לבושים דקדושה שהם
 מחדו"מ המתצררים ע"י טסק התורה ומלותיה כו' ע"ס. ועמ"ס מזה ג"כ צד"ה לא
 הביט און ציעקב. לבן עד"ז תחלה הוא ענין צירור לאן לבן צירור הנה"א בחי' ואתן
 לאני כו' ע"י תרי"ג מלות. וזהו ג"כ את כל הכבוד כי נה"א נק' כבוד וכתיב למען
 יזמרך כבוד. ואח"כ צירור עשו אדום נה"צ. א"כ לבן כתר דק"ג ועשו ז"א דק"ג כו'.
 ע"כ ז"ל צירור לבן תחלה ואח"כ עשו. קיצוד ענין שאחר בחי' עם לבן גרתי המשכת
 לובן העליון להיות עשה את כל הכבוד אזי דוקא יוכל לצרר את עשו ע"ד מ"ס צאד"ר
 עד דרישא חיורא אחתקין כו'. והיינו ענין עד הגל כו'. וזהו ענין צראתיו ילרתיו
 תיקון יעקב. אף עשיתיו תיקון הצירובים דעשו. ולפי הפי' דלבן ג"כ משכה"כ מ"מ
 שייך תחלה צירור לאן לבן צירור נה"א ע"י גרתי תרי"ג מלות ואח"כ צירור נה"צ וזהו ויהי
 לי שור ע"ס צכור שורו כו' הכל צנה"א ואשלחה להגיד כו' להיות צירור נה"צ עכ"ה):
 ו דודקן וישתחוו ז' פעמים עד גשחו עד אחיו כו'. כי הגה השצירה היתה צמדות
 דוקא צידוע והן שרש ז' מדות רעות דעשו משרש ז' אומות הכנעני והתתי
 כו' שנאמר צהן לא תחי' כו' ויעקב צעל המדות דאלי' דקדושה צירר אותם צהשתחוואה
 זו וזהו וישתחוו ז' פעמים דוקא (הג"ה). וצמ"ע אופן קל"צ העיר צזה מענין
 חניכא דצצעה רישין צגמרא פ"ק דקדושין דכ"ט ע"צ גבי רב אחא צר יעקב כל צריעה
 דצרע נתר חד רישא. ופי' המהרש"א ששם ז' כחות הטומאה שהביא הגהש הקדמוני
 לעולם. ועיין צכפר עלמות יוסף צקדושין שס. ופי' צס' המקנה שם מהגאון ר' פינחס
 ז"ל

ז"ל שזהו ג"כ ענין ז' השתחוואות דיעקב שהשתחוה להקב"ה להביע ז' כחות העומאה. והוסיף טעם דלכן יעקב חשבון ז' פעמים הוי' היינו ז' כחות הקדושה ע"ד שבע ציזים הללתיך כו' שובע שמחות את פניך כו'). וזהו עד גשתו כו' כלומר עד אשר בירר והעלה הטוב מכל מדה ומדה שבמדות הרעות ואז נק' אחיו כי באמת יעקב ועשו תאומים היו כענין תאומתי כו' ולאחר הברור נק' אחי יעקב כו' (וכן פי' בס' המקנה בקדושין שם שבכת הכריעות ציעל ממנו בחי' עשו ונעשה כאחיו. וי"ל ע"ד ברלות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אחו. אכן ברבות כאן פי' וישתחוו שבע פעמים ע"ד שבע יפול לדיק וקס. ועמ"ש בס"ז בהקדמה לח"ב שהאדם נק' מהלך ולא עומד ולריך לילך ממדריגה למדריגה ולא לעמוד במדריגה אחת לעולם וצין מדריגה למדריגה טרם שיגיע למדריגה עליונה הוא בבחי' נפילה ממדריגה הראשונה כו' ע"ש. והוא ע"ד שהמל' נעשית נקודה תחת היסוד. ועי"ז נעשה העלי' אח"כ. וא"כ ענין שבע יפול לדיק וקס היא להיות עילויי אחר עילויי ז"פ. ויש להעיר מענין ז"פ הוי' הוא האלקים שאומרים אחר נעילה דיוהב"פ שהם ג"כ עליות זה למעלה מזה ע"ד והי' הוי' לי לאלקים כו' וכמ"ש בפע"ח שם וכמ"ש צביאור על פסוק טובה ישראל וזה אשר יעקב כחשבון ז"פ שם הוי' כנ"ל עכ"ה). ולבאר הדברים יש להקדים ענין א' והוא אשר יעקב הוי' בכור באמת כמשל השפופרת כו'. אך שילא אחרון כידוע. וא"כ מה זה שאמר עשו את בכורתי לקח כו'. אך הענין יובן ע"פ הידוע בענין הברורים דרפ"ח נינונין שאנו רואים באשר יאכל האדם מאכל החזק נפשו ושכלו ציחר שאת כמו שאמר רב נחמן דלא אכילנא בשרא דחורא כו'. וגמלא הי' שכל זה החדש תחלה באותו הבשר בהעלם בבחי' שבירה כו' להיות כי שרש התענוגים הגשמי' נפלו מלפני מלוך מלך כו'. דהיינו לפני יעקב. וא"כ עשו הוא הבכור. וזש"כ את בכורתי לקח שאליו נתייחס הבכורה מאחר שהוא מוליד שכל הדם נכפש מוכרח שהשרש של התענוג הגשמי' למעלה מן החכמה וקדם אליה כו'. אבל באמת יעקב הוא הבכור. כי הנה ב' מיני אין הם. הא' בחי' אין של העלם העלמי כמו שהעלמיות הוא צמחותו בהעלם כו'. והב' אין של היש שבא אחרי היש לבררו ולהציאו לידי אין שהאין העלמי ודאי קודם להסתוות היש ממנו כו' אך האין השני שבא ומשך בשביל היש לבררו ולעשותו אין הנה הוא בא אחרי היש והיש קדם לבוא מן האין העלמי כו'. ועתה יובן ג"כ שרש ענין יעקב ועשו. שיעקב איש הלק בשרשו היינו בחי' האין העלמי בחי' פנימית הכתר שלמעלה מהשתלשלות וצירורים כו'. ושרש עשו מחי"ו נימין כו' היינו בחי' יש של אין העלמי עד שנפל בשבירה ממש כו'. וא"כ יעקב הוא הבכור באמת כמשל השפופרת כו'. אבל מה שנמשך שם מ"ה ממלחא דא"ק כו' (הג"ה עמ"ש ע"פ אל יתהלל חכם בחכמתו כו' כ"א בזאת יתהלל כו'. ומ"ש ע"פ הרע"מ ר"פ תשא מחלית השקל כו' שבחכמה יש ב' בחי' עלם היו"ד ומילוי יו"ד ו' ד' שהוא ג"כ מגין עשדה כמו יו"ד והוא הארת החכמה הנמשך לברר היש. א"כ חכמה עילאה וזכ' תחאה כידוע מענין חכמות בחוץ כו'. ועיין בד"ה אחרי הוי' אלקיכם תלכו בפני מה שהבטיחה יש מאין כו'. דהיינו מבחי' מל' שהיא חכמה תחאה. אבל אין העלמי זהו ענין והכח' מאין תמלא. א"כ בחי' כתר כדלקמן. גם כמ"ש באגה"ק בסופו

והרמ"ז ר"פ וישב בענין שם מ"ה שממלחא שהוא רק הארה בו' ושם ס"ג מהצל האזן העלמי' בו'. אך עלמיות א"ק י"ל זהו אין העלמי. א"כ שם ע"ב זהו הגזוה מס"ג בו' כמ"ס זע"ח באריכות. גם חכמה נק' אין ובחד נק' כחד לשון שתיקה כחד לי זעיר וזהו בחי' אין. ועמ"ש בזהר פ' שלח קג"ח ע"פ ה"ש זה עץ אש אין ובהרמ"ז שס. ובמא"א אות א' סעיף ס"ד אין נק' א"א ועיקר שם זה לרדל"א כי שם חביון עוז העלמות שהוא אין לרוב העלמו בו' עכ"ל. ועמ"ש בד"ה את שבתותי תשמרו. גם יש בחינת אפס סג"וה מאין כמ"ס במא"א אות א' קי"א אפס נק' הא"ס כי אין זו תפיסא וזו הפיסת הדעיון בו' וזהו אפס בלחך גואלנו לימות המשיח. ע"כ הג"ה) כדי לחדר ה"ש דעשו כי בחכ' אחברירו הרי שם עשו קודם ליעקב כי החו קודם לתיקון. והגם שבחי' אין דמ"ה מזרר הוא בו' עס כ"ז הרי שרש המתזרר קודם לבוא מן האין בו' וזהו יעקב יעקב ז' פעמים (וע' זע"ה ע"פ אך ילא ילא יעקב בו') הא' על היות שרש יעקב בבחי' אין האמתי. והב' בחי' יעקב יו"ד עקב שירד ומזרר את ה"ש בו'. וזהו ויעקבני פעמים את זכורתי לקה (בכ"ר יחידות עשירות מאות. נר"כ. והן זי"ע) ע"י התורה ותפלה נתהפך המאכל מה"ש לאין ועי"ז בא יעקב לשרשו האמיתי בחי' אין האמיתי וגעשה זכור באמת ככ"ל שזהו ע"י יו"ד עקב. ועתה לקח זכורתי שזהו מלך שרשו באמת זכור הוא ולו יתייחס הזכרה דוקא כידוע. ושרש הענין הוא שבתו' נקודים ולמטה ששם היתה השצירה שרש היו"ד דס"ג עשו הוא הזכור ולמעלה מן השצירה יעקב הוא הזכור והיינו משל השפופרת בו' וד"ל:

ח ודון עבר לפניו בו'. והוא" כמ"ס ועבר הלוי הוא דהיינו עלמא דאחכסיה בינה עילאה אש הזנים דיעקב ועשו בו' בחי' מקיף לשניהם בו' ע"כ עבר לפניו בבחי' המקיפים ולא שלטו והשיגו זו אנשי עשו כלל בו' (הג"ה וביאור הענין הגה ארז"ל פ"ק דפסחים ד"ז ופ"ג דסוכה דל"ע ע"א ופ"ג דמגילה דכ"א פ"ג דמנחות דף ל"ה כל המלות כולן מזרך עליהם עובר לעשייתן ומגלן דהאי עובר ליטנא דאקדומי הוא בו' אצ"י אמר מהבא והוא עבר לפניו בו'. ומבואר מענין זרכות המלות בד"ה אלה מסעי בהציאור שהיא המשכת אתעדל"ע לעורר המ"ן ואתעדל"ת. ובד"ה כי בארץ תוליא למחה ביאר כי להיות שהמלות הם מלוזשים בדברים גשמיים כמו ליילית וחפילין וכדי שיוכל אור קדש העליון לשכון בדבר גשמי' לריך להקדים לעשות לזה הכנה בתחלה והוא זכרית המלוא וזהו ליטנא דאקדומי הוא להמשיך מריש כ"ד במלך העולם בו'. ובד"ה ואתחנן פי' שהוא אתעדל"ע מבחי' שאין אתעדל"ת מגעת שם שט"ז בקש משה ואראה את הארץ מבחי' ראי' וכן החכמים שהן עיני העדה בחי' ראי' הם תיקנו הזכרות בו'. ועי"ז אמרו ערבים עלי דברי סופרים כמבואר בת"א פ' שמות. ועד"ז הי' ענין שילוח המרגלים לראות את הארץ כי הארץ היתה צידי כנען שהי' לו אחיזה ויניקה זה וכדי להעלותה שלחו אנשים אחד לשבט מבחי' אחד בו'. ועד"ז יובן ענין והוא עבר לפניו. כי הגה יעקב הוא ממשיך משם מ"ה המזרר שם ז"ן והיינו לזרר בחי' עשו שנפל בשצ"ב וכן ד' מאות איש שלו שנפלו מחי"ו יומין בו'. ועשו לשון עשי' כמ"ס זרכות וילא פ' ע"א. ולכן ז"ל המשכת כח לזה מלמעלה ע"ד אלמלא עוזרו בו'. וזהו והוא עבר לפניו

לפניהם והוא דא עתיקא. וזהו הוא עשנו ולא אגחנו עיין בת"א ר"פ לך לך מזה. ולכן
 והוא עבר לפניהם להיות עובר לעשייתן לזרר בחי' עשו כו' שיוכלו החילונים שלו בשם
 מ"ה דיעקב כו'. גם כי יעקב ז"א דאלילות ולעו"ז עשו ז"א דקליפה. אכן והוא בחי'
 זינה שם אין שייך לעו"ז כי שבה"כ היי רק בז"ת משא"כ בג"ר. ולכן יליאת מזרים הי'
 ג"כ ע"י נש"ב. וזהו והוא עבר לפניהם מבחי' ג"ר ועי"ז וישתחוו ז"פ לזרר ז"ת כו').
 ועיין הנקודות על תיבות ויסקהו הענין הוא בחי' התדבקות רוחא ברוחא בבחי' נשיקון
 לאחד הצירור שמתזרר גילולי רפ"ח שצטטו כו' להיות כי ע"י החכמה הן מתזררי'
 לכך נקוד בנקודות דחכמה כידוע כי עיקר התהוות החכמה מן הנקודות הוא שהם
 מבחי' מילוי דיודי"ן דשם ע"ב נאללה החכמה כידוע. ויפול על לואריו כו' ויזכו. ענין הבכיה
 הזאת על ב' חורבנות כו'. בהיות שכל עיקר התדבקות רוחא דיעקב ברוחא דעשו כו'
 הכללי היינו דיבוק וחיבור שם מ"ה וז"ן בבחי' יחדיו כו' להיות כי עד הנה היו מפורדים
 בתכלית הפירוד והריחוק. שעשו בחי' גבורות דז"ן נפל בעומק הנפילה כו'. ושרש יעקב
 בשם מ"ה הי' בתכלית העלי' במלחא. כי כאשר הי' שם ז"ן בבחי' פירוד ינקו ממנו
 החילונים בתכלית כו'. וכמ"כ מסיבות העלי' דשם מ"ה נאחזו החילונים בבחי' מותרי השפע
 כו' (ע"ד דסליק בגליתא לעילא לעילא ושם כחשיכה כאורה כו'). וזהו ענין הבכי' שהרי
 ידוע שכל פסילת יולא בדמעות שהוא בוכה ואפי' עלצות ודאגה היותר גדולה יולא מן
 הלז ע"י הדמעות כי ע"י הדמעות נמהקין פסולת הגבורות הקשות דעלצות ודאגה כו'.
 וכמ"כ יובן ענין הבכי' זו ע"י הבכיה דז"ן דעשו יולא ממנו הפסילת שקבל כבר
 ונמתקו בדמעות הללו. ועמ"ש ע"פ עוברי בעומק הבכא מעין ישיחוהו. וכן ע"י הבכי'
 דמ"ה דיעקב נמתק עי"ז מה שמוסבות פירוד יולא מותרי שפע מלמעלה כו'. ואמנם
 אחר שנתדבקו ונחברו מ"ה וז"ן לא הי' עוד בכי' כמו לע"ל כו'. וזהו הלוך ילך וזכה.
 בבכי יצואו כו'. אבל צא יצא ברנה לע"ל (ועמ"ש מזה בד"ה שובה ישראל). והנה העיקר
 היה בהשתחוואות לאה ורחל וילדיהן שהן כל פרלופים עליונים דלאה ורחל כו' מפני
 שאשת חיל עטרת בעלה דלאחר הצירור דז"ן הוא למעלה ממ"ה לכך נאמר במלך
 השמיני ושם אשתו מהיטבאל עב אל מטיב ומהקן החכמה דאל לפי שהיא זה מערד
 פי' ע"ד הנזכר במ"א בשם"ש בד"ה נאוו לחיך בתורים שגבורות רשפי אש יתבלבל
 אופני ההתפעלות מן השכל עד אשר לא ידע ולא ירגיש עלמותו כלל ואז יוכל להיות
 בבחי' התיקון הקיין כעין ראש חור כו' וזהו בת מערד בלבול. בת מי זהב. האם
 האהבה כשהן של זהב ברשפי אש וד"ל:

כי במקלי עברתי את הירדן. וארז"ל במד"ר פ' וישלח פע"ו דפ"ה ע"ד ר' יהודה
 בר סימן בשם ר' יוחנן אמר בתורה וצנצנאים וצנצנאים מלינו שלא עברו ישראל
 את הירדן אלא בזכותו של יעקב שנאמר כי במקלי עברתי את הירדן עד מה לך היס
 כי תנוס הירדן חסוב לאחור מלפני אלוה יעקב. הנה מקל ענין רודה ומושל כמצואר
 במשנה רפ"ג דע"ז ד"י כע"ב וצגמ' שם דמ"א ע"א מקל שרודה א"ע תחת כל העולם
 כולו

כולו . וא"כ בחי' זו זהו ענין מ"ש לור ישראל מושל באדם לדיק מושל ירחא חלקים
 צש"צ סי' כ"ג ג' ופרש"י לור ישראל ומושל באדם חני ומי מושל צי לדיק שאני גוזר
 גזרה והוא מצטלה . ולדיק הוא יסוד והוא הנק' מקל כמ"ש במח"א אוח שי"ן סעיף
 ה' . וזהו כי במקלי עזרתי אח הירדן . ואס מקל יסוד י"ל ע"ד היס ראה ויטוס
 ארונו של יוסף ראה . שהוא יסוד . וידוע דאלה תולדות יעקב יוסף . ואס מקל ח"ת ו'
 גדולה היינו ג"כ שעי"ז ההמשכה דקו האמלטי . ת"ת ויסוד . ביצשה עזר ישראל את
 הירדן הזה ציהושע סי' ד' . כי זהו ענין לדיק מושל כו' . וע' בזהר וישב דקפ"צ ע"ב
 יעקב ויוסף הם ו"ו דהיינו יעקב הוא ו' ויוסף הוא המלוי שלו שהוא ג"כ ו' . ועמ"ש
 ע"פ ומקלכם צידכם דפי' הרקנטי ע"ש כי במקלי עזרתי את הירדן :

ב ילקוט פ' חקת חוך רמו חספ"ג דף רל"ח סע"ד ע"פ קח את מטך . הה"ד
 מטע עורך ישלח ה' מליון זה המטה שהי' ציד יעקב אצונו שנאמר כי
 במקלי עזרתי את הירדן כו' והוא הי' ציד משה שנאמר ואת המטה הזה תקח בידך
 כו' והוא הי' ציד דוד שנאמר ויקח מקלו צידו שמואל ח' י"ז מ' . וע' מזה עוד בילקוט
 בחלים ע"פ מטה עורך ישלח ה' מליון חלים סי' ק"י . ועמ"ש מענין קח את מטך
 צבך חרי"ט ג' דל"ו וצבך הרטו"ב דף רפ"ו :

בשליה כי במקלי ר"ת צכה"מ לישועתך קויתי הוי' ור"ל ע"ד שנת' צת"א פ'
 בשלח צענין משפט ולדקה ציעקב אחת עשית של"ל צ' הבחי' לדקה ומשפט
 והיינו צ' הבחי' צכה"מ ושיהי' לישועתך קויתי וע' צת"א פ' וילא צד"ה ושצתי בשלום
 צענין לוח ישועות יעקב ומצ' בחי' אלו המרומים בחיבות כי במקלי נמשך הרדיה
 והמשלה ליעקב :

קיצורים וביאורים על הדרוש בת"א פ'
 וישלח ד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה .

א הקרבנות גק' מנחה . למחת"ב . ומ"מ ממך הכל . והיינו ע"י זיו והארה
 והשתלשלות הארה דהארה . ועמ"ש צענין א"ת שמות אלא
 שמות . ומ"מ יש א"פ ויש א"מ . כמו אהבה כי הוא חייד ואהבה הנמשבת
 מבחי' לא שניתי והיא מארך ועמ"ש צד"ה שא (ועמ"ש צד"ה ויקח קרח שרש
 האו"פ מהקו ושרש האו"מ מהאור שלמעלה מהקו) . ב . פני ארי' (ע' ברבות יתרו
 פכ"ט ע"פ אריה שאג על דבור אכני ובמח"א ח' ק"א אריה קליפה שנגד הכתר) גבור
 בארי התנברות האור אין לו התלבשות בכרי למטה (ועד"ז אפי' בקדושה כמו
 ח"ע בהלכות גשמיים וכמו עלמיות כח השכל בהטפה וכמו האור אינו ניכר באויר כ"א
 על הארץ) . משא"ב שור (ובמח"א ד' מ"ה ארי' אצא שור אימא כו' . וע' צד"ה
 ויאבילך את המן אריה גדולה ח"א שור גבו' מהשמאל חכמה דין כו') עד"ז עשו
 בכור ע"ד האריה שלמטה . שליא . רם על רומי (ועקב שור כמ"ש צבחי' פ'
 וישלח גבי מטעה דחמור אצי שכם . ורצ תבואות צבח שור . ישראל ראשית תבואתה) .
 ויעקב יו"ד עקב . יבקע כשחר . גם יעקב חשבון ז"פ הוי' . היינו כי עשו הוא זמ"ל

דחה שנפלו ויעקב מחקן ז' מדות הנ"ל שהיו כלים לשם הוי' וע"ד שנעילה דיוהב"פ
 אומרים ז"פ הוי' הוא האלקים שהי' שם הוי' בשם אלקים בכל ז' מחות בו' (ועמ"ש
 במ"א שהיו"ד אינו למאוס גמור). מפני שהיא הארה כועשת בו' (ע' בד"ה מים
 רבים מענין המבול משא"כ גשמים שיורדים בגבורה. למאס שכינתו בין שני צדי ארון
 ועי"ז ציטול וקד"ק. וזה המשפילי בחוס' יו"ד למאוס) ורם ע"כ הם יש בו' (המגביה
 יותר מרס כי זה היו"ד שיוכל ללמאס א"ע להאיר בגבול זהו כח כל יכול שלמעלה
 מזהו' רס דלור מקיף בו' ע"ד פנימי' אבא פנימי' ע"י) קו"ף ל' מקיף ומוזה יניקתה
 וזהו רגל ארוכה רגליה יורדות וע"י מאה ברכות מחברים המקיף עם האו"פ מקיף ה' :
ג קרבנות העלאות מ"ן. ריח להיות נוחח. המ"ן דבר חדש (שינוי הטבע
 ציטול יש לאין. קניגי לחוק. ע' ביאור הבאים ישרם גדול הגם האחרון
 בו' ובד"ה אלה תולדות ילחק שלכן ילחק לחוק חטונג לפי שהוא מלמטה למעלה ובד"ה
 קרבי להמי השני שזה לויחן זה ילרת לשחק בו. וע' משנה רפ"ח דמנחות העומר
 ושתי הלחם אינן באים אלא מן המדש בו') צפיר המדברת. וכן העלאת מהגוף
 ונה"ב (וזהו מעלה כששנה בין החוחים שזהו חידוש. לכן ותשלך אמת בו' בשביל
 עולם בו' רבות בראשית פ"ח) וזהו מנחה מ"ן ח' (ע' ד"ה למנחח על השמינית)
 ה'. אז אהפוך (אחפכא) מבחי' עמים (ולו יקתה עמים ושלשת בו') לבונה
 יתעלה (בע"י לבטון מה שאינו נחשזון ע"ס) כי ויקם עדות ביעקב בו' חכמה בו'
 גובלות בו'. אבל גילוי המקיף ס"ג בו' (עלמיות חכמה וכמו אומר על טמא
 טהור ומראה לו פנים בו'. עתיד הויר ליטהר בו'. וזהו עתידה ארץ שתוליא גלוסקאות.
 ר"ל בלא מוץ וקליפה. וכלי מלת. אור מקיף יתחבר לאו"פ. גס פי' מ"נ ח' ה' כי
 זמ"ל דמיחו ומלך השמיני הוא הדר ופי' באדר"ז שהוא כמו שכתוב פרי עץ הדר.
 ובמדרש רבה אמור פ"ל אמרו פרי עץ הדר זהו ענין הוד והדר לבשת
 וכ"כ הכה"י ס"פ וישלח בענין מלך הדר והוא למעלה מזמ"ל דתהו כי הוא
 המתקן מתהו להיות חיקון כמ"ש במ"א. וזהו ענין מ"נ להמשך מ"ד ממלך השמיני
 אל ה' חתאה היינו מה שכתוב ושה אשתו מהיטבאל. וכן ושה עירו פשו. ומהו כמשך
 וחתו גבוריך חיקון צעובדיה. ע"ד ויהי חתת אלקים על הערים. כי על ידי גלוי
 בחי' ה' הנ"ל שלמעלה מזמ"ל דתהו ששם אין להם יניקה ע"כ משם נופל עליהם חתת
 ורעה וכמ"ש בספר החמונה בלות חי"ת ובספר מג"ד ובפרדס שם בלות ח' שהוא
 ענין בינה שלמעלה מזמ"ל דתהו ששם אין להם יניקה בו' ולכן העלה יעקב מ"ן
 להמשך בחי' זו שעי"ז יכנע עשו ששרשו מזמ"ל בו' ועמ"ש מענין ח' בענין ועשיית בגדי
 קדש שהם שמונה בגדים דוקא והם נגד שמונת ימי המילה):

ד ויהנה כפי ההמשכה צ"פ ההעלאה והמ"ן (ולכן בפסח מלה ועומר ובעלרת
 שתי הלחם מחטים להמשך כ"צ אותיות התורה) וכדי להמשך המקיף
 עליון דקדושה (שורש לבונה הוא ע"י וכמו בגדי לבן הנק' בגדי צד ובאחז"ש ש"ק
 כי כשנפלו למטה כמו ארי' בו') צ"ל העלאת מ"ן בבחי' מקיף (ע' ד"ה נשא בענין
 נושאי הכיעות. ובד"ה קחו מאתכם תרומה. ובסידור שער הק"ש. שזהו קבלת עומ"ש

שקדמה לעול מלות כי קבלת עומ"ש ק"ש אליו ולא למדותיו העלאה לאו"מ. וזד"ה ראה
 ריח בני. זענין בחר חפרוה וזארה של מרים וזענין ריח כו'. וזלק"ת פ' נלבים זד"ה
 כי קרוב אליך הדבר מאד. זענין ר"ה של"ל המשכה מסוב"ע בממכ"ע ל"ל העלאת מ"ן
 זצחי' סוצב שזגפס כו' ע"ש פ"ג. ולכן בקרבנות לחמי וריח) ובפרט בשיש מעיק
 ומציק (שהוא כמ"ס מהרס"ך כו' ממך ילאו מן השליח המקפת לולד. קו"ף זפני אדם
 לריך להמתיק הדין זשרשו ע"י מ"ן לעולם התהו. וזענין פני אריה. אריה שאג. וזהו
 שבעה ושבעה מולקות ל' מליק ולשון יליקה שמולק מעלמו דהא זיהא תליא. לעקה מושלת
 זעוה"ז וזעוה"ז. כי עוה"ז מל' ועוה"ז זינה. ולעקה לעק לזס פנימו' הלז פנימית
 זינה כו' ע"כ מושלת כו' ועי"ז נמתקו הדינים. כי זינה נק' ארץ אדום שרש הג'. גם
 זינה היא זחי' כמעלת הזהב על הכסף ועשו סוספיתא דדהבא. זח"א ד"ה ראה ריח
 זני. לכן מהזינה נמשך תקון זה לזער הרע. וע' זפרדס ערך אדמה זינה וזא"ז
 נק' כן ע"ש שהוייתו מן האדמה הג"ל. וזמא"א א' ל"ג אדום ל' אדמומית וסטיף ל"ד
 ענין פרה אדומה כו'. וזי"ג טור אדום כו' וזא"ר אדום זינה. ולכן ע"י פרה אדומה
 מטהרים עומאת מת שזס זמ"ל דוימלוך וימת. וזריפת הפרה היינו זענין לעק לזס
 לשרוף הרהורין זישין כו'. וע' זאד"ר קמ"ז מענין זארץ אדום זינה) צריך הוא
 זצעוק אל ה' בצר לו כו' (וזזה מעלה המגד ע"ד ואני אראה זצונאי העור נמשך
 מזנגדו כו' הלך הזורר כו' ועי"ז מן המלך קראתי כו'). ולכן בזראה יעקב את
 עשו קם עליו (ע' זאזה"מ פ' אחרי זענין זנ"א העומדים עלי כו') הקריב זנחה
 לעשו אחיו שמעולם התהו (כי עשו ל' עשיה זרבות ר"פ שלח עשו עושה רלון
 עושי. והיינו כי העשי' שרשה מאד נעלה מאור מקיף זד"ה יציאו לזוס מלכות כו'.
 וזחיז ההוא אמר ולא יעשה. כי דיזורו של הקב"ה מעשה. גם עשו גימט' שלוש זע"ה
 גהורין. וזפע"ח זכוונת מעשה זצני זרק כו'. ולמעט הא שוא. זרבות ר"פ חולדות.
 וע"כ העלה מ"ן לשרש עשו זחי' סוף מעשה זמחשבה תהלה שהוא שורש העשי' גבוה
 מאד. לכן כמ"כ זר"ה ועשיתם עולה ע"ד השמים החדשים כו' אשר אני עושה. זרבות
 אמור ס"פ ז"ע. כי זר"ה כי שרית עס אלקים שרית אותיות חשרי. זה היזס תהלת
 מעשיך) הקריב זנחה (הפלת זנחה ילחך דין העלאה למקור הגבורות שמאלו כו' לכן
 אליהו לא נענה ללא זתפלת המנחה כו'. וזמא"א מ' ע"ג זנחה נק' הגבורה וזה
 ק"ג עלמין גימט' זנחה שליש ע"י עלמין כו' וכשנמתקו הגבורות נק' זנחה. וזהו יזס
 זנחה וקדושה. ומיתוק זה ע"י הוא"ז זחי' יעקב והנורא אל עליון כו' שממשך מזכר
 כי הוא זרית החיכון. וז"ש האמיז"ל זפני' כי מאחך היא זנחה. מאחך מאת כ' שהוא
 זתר. ולכן גלוי זה ג"כ זמנחה דשבת כי אז גילוי רעדכ"ר מלחא דעתיקא שמשס
 זמתקים ד' מאות דיכין הנמשך ממלחא דז"א זעת זנחה כו'. ואליהו הי' זכחו להמשיך
 מלחא דעתיקא זתפלת המנחה. ולכן נענה דוקא זתפלת המנחה שאזי זתשורר מלחא
 כמ"ס זאד"ר דקכ"ט סע"א. וע' מענין ק"ג זחי' אלו זזה"ז זרומה קס"ו ז' דמסטרט
 דימינא הוא ר"ז היינו זשזון אור ומט' דשמאלא הס ק"ג. אך הגה ז"ז הוא זצחי'
 ע"י עלמין המתגלה לזשמות. אזל יז עור ע"י כי זתר זר"ך ז"פ ש"י. וזהו ענין ישיש

כנבור ישים ז"פ ש"י . וכן הוי' שמעתי שמעך יראתי הוא ז"פ ש"י . והנה נכתב הוא ג"פ אור גימט' כהר . והיינו חלה רישין ונק' צפרדס ג' ראשי ראשים אשר ע"ס טס ג' עליונות אלו הם י"ג מדה"ר . וזה בחי' אור הג' נמשך ע"י צירור השחלשלות ק"ג שמסע' דשמאלא שבבחי' ש"י עולמות שאזי מחצצר כנגדן מבחי' ש"י העליון ונעשה אור . כי בחי' יראתי גימט' תרכ"א הא' היחירה מהצר ז' בחי' ש"י הג"ל וזהו יחרון האור שמהשך דוקא וזהו ע"י חפלת מנחה כו' . ח"כ י"ל מנחה דין ובהתמתק הדין בשרשו הוא גזרה מהחסד בחי' גבורה דע"י כמעלת הזהב כו' ילחך כי אחת אבינו כו' . להעיר לענין מנחה מענין קימה למנוחתך . ובסידור מהרי"ק פי' כי בשחרית הוא חסד המקבל מחכמה קו ימין ע"ד אחותי בת אבי וכו' . ובמנחה ע"י גבורה המקבל מצינה כו' . ואפ"ל דא"כ הוא כדוגמת יוכ"פ שאע"פ שאזי נק' בת אמי עכ"ז עי"ז העלי' בעתיק כו' ומשם מקור הסליחה כמ"כ גבי אליהו כתיב ויהי בעלות המנחה כו' ואזי נא' ז"פ הוי' הוא האלקים שזהו ע"י העלי' בעתיק כמ"ס צלק"ת צביאור ע"פ שובה ישראל (הראשון) :

ה ונציג פסוק ויהי בעלות המנחה (מלכים א' י"ח ל"ו) ויגש אליהו כו' רבות וירא פמ"ט כ"ה א' ע"פ ויגש אברהם . רצן אמרי הגשה לחפלה המד"א ויגש אליהו כו' . (ב) רבות כי תשא ר"פ מ"ד ע"פ זכור לאברהם כו' כמה חפלות החפלה אליהו צהר הכרמל שתרד האש כד"א ענני ה' ענני ולא נענה אלא כיון שהזכיר את המתיס ואמר ה' אלקי אברהם ילחך וישראל מיד נענה עכ"ל וקשה דהא פסוק אברהם ילחך וישראל נאמר מקודם ואח"כ נאמר פסוק ענני ה' ענני כו' ואח"כ נאמר ותפול אש כו' . בחקתי ס"פ ל"ו עד מתי זכות אבות קיימת כו' ריב"ל אמר עד אליהו שנאמר ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר ה' אלקי אברהם ילחך וישראל היום יודע כו' וכ' המ"כ בשם פרש"י פרק כמה צמחה משמע היום יודע שאתה זוכר זכות אברהם ילחך וישראל ותו לא עכ"ד . ואפ"ל דע"י אליהו שס ז"ן מל' נמשך גלוי זכות אבות ולכן דוקא היום . וע"כ ה"ה זכ"מ ע"י אליהו כמו צדיות שאליהו הוא מלאך הצדיות כו' . (ג) רבות פ' אחרי פכ"ז דק"ל ע"ד ובדברך עשיתי צדיבורך עשיתי כו' . רבות נשא פי"ד דרכ"ו ע"ג ד"א לי גלעד כו' אליהו שמגלעד שהקריב באיסור צמחה כו' אפי' הוא שאמרתי לו שיעשה כך שנאמר ובדברך עשיתי כו' . ואפ"ל גלעד כענין עד הגל שהוא הפרסא שבין אל"י לצריחה ושייך לבחי' אליהו בגימט' ז"ן כו' . פ' קרח דר"ע ע"ד ע"פ בזאת הדעון כו' זה אחד משלשה נביאים שאמרו בלשון הזה אליהו ומישיהו ומשה אליהו שנאמר היום יודע כו' ובדברך כו' ע"ש . פ' ואחחנן דרפ"ע ג' ע"פ גבל קראנו אליו . ויש חפלה נענית ליום אחד ממי אחת למד מאליהו דכתיב ויגש אליהו הנביא ויאמר כו' . ואפ"ל ליום א' דוגמת יוהכ"פ ובג"ל . מד"ר בקהלק ז"ב ג' בפסוק ידעתי כי כל אשר יעשה האלקים הוא יהי' לעולם . ענין ובדברך עשיתי כו' . זח"כ זא ל"ז ז' מהו כחלות כמו בעלות המנחה כו' . ול"ע דכתיב בעלות . בחי' ס"פ נשא הציא ענין לי גלעד כו' הג"ל צדיות נשא פי"ד . ובפ' קרח הציא הרבות דפ' קרח הג"ל . (ד) צדיות א' ו' ז' . שבת ה' כ"ה א' . ירושלמי תענית סנהדרין . בצדיות שם אמרו לעולם יהא אדם זהיר בתפלה שהרי אליהו לא נענה אלא

בחפלת המנחה כו' שגא' ויהי בעלות המנחה כו'. וע' מזה בספר סדר היום. ובכלי
 יקר במלכים שם במקומו ובפ' חיי ובפ' לו. ובתולע"י. ובחשו' אמונת שמואל סי' כ'.
 והרשב"א הוציא בעין יעקב האריך בזה כי החפלות ג' הם צג' פעמים שהיום משתנה
 ומחפלים לבחי' חגי הוי' לא שנית. ובעלות המנחה חסות אור השמש. ואזי לריך להזהר
 להחפלת לבעל המאורות כו'. וכתיב ייראוך עם שמש. וזהו ענין שנענה אליהו בחפלת
 המנחה דוקא שכניחי הבעל היו עובדים לשמש כו' ע"ש. ולפעד"כ כי שמש ומנן הוי'
 אלקים א"כ בעלות המנחה מאיר עם אלקים. שה"ס מנן ונרחק כו' ומה יש יניקה
 לאלקים אחרים. וז"ש עד מתי אחס פוסחים כו' אש ה' הוא האלקים כו' שע"ז הוי' כל
 עיקר החקירה במ"ש הרשב"א שם. והנה לחוק עשה לי אלקים שיעקר תענוג ולחוק
 העליון שה"ע מה שלע"ל יאמרו ליחק כי אהה אבינו נמשך דוקא משם אלקים היינו
 ע"י אהבה ואהבהפכא של ההסתר הנמשך משם אלקים שע"ז דוקא נמשך גלוי שמים
 רבא כמ"ש בלק"ת ס"פ שלח בד"ה חגי דפ' לילית ובת"א ר"פ וילא. וע"כ דוקא בעת
 המנחה שאז מתחיל צין הערבים הסתר וחשך הנמשך משם אלקים. ע"כ ע"י חפלת
 המנחה שהוא הציור והעלאת מ"ן נעשה לחוק עשה לי אלקים. וזהו אשר ילחק דוקא
 תיקן חפלת המנחה. וע' בת"א ס"פ חיי ע"פ וילא ילחק לשוח בשדה כו'. וכמש"ל דעיקר
 ענין מנחה ה"ע החידוש שהיש בעל לאין וע"כ במנחה שהשמש כבר פנה שזה מורה על
 ההסתר יותר וכן באדם בעת המנחה ערוד יותר ואעפ"כ פונה ממחשבותיו ומחפלת
 ה"ז צירור וציטול היש גשמי יותר וכמ"ש צביאור ע"פ מים רבים בת"א פ' נח. ה"ז
 יתרון האור מן החשך. גם יש להעיר מענין ויפגע במקום כי בא השמש שהשקיעה זהו
 עיקר המכוון. וחפלת מנחה הוא ע"ד ייראוך עם שמש ולפני ירח לחבר שמשאז צסיהרא
 ע"י שמאלו תחת לראשי כו'. והכ"ק פ' חיי ופ' לו פי' הטעם שהפלת מנחה רחוקה
 ממדה"ד יותר מערבית ושחרית. ודבריו רחוקים לגבי חפלת שחרית כו'. ובתולע"י
 גבי מנחה כ' הפך מדבריו שתמיד של שחר כנגד הרחמים חסד לאברהם ותמיד של
 צין הערבים כנגד הדין סוד פחד ילחק כו'. ובפרדס ערך מנחה וז"ל פי' הרשב"י
 ע"ה בר"מ שהיא המל' כאשר היא צין שחי הזרעות אז נק' מנחה חדשה. אמנם
 חפלת המנחה היא מלך הגבורה כדפי' רז"ל ילחק תיקן חפלת המנחה עכ"ל. ובדאי
 דגבורה זו היא גבורות ממותקות כדפי' בלק"ת פ' נשא בד"ה ה' יחתי מריביו בענין
 ויחן עוז למלכו. והנה בשחרית רק וימינו תחבקי אבל במנחה ג"כ שמאלו תחת
 לראשי גבו' ואהבה הג"ל כמ"ש צוח"א פ' חיי דקל"ג רע"א וסע"א וע"כ דוקא אז
 נענה אליהו שם צ"ן כי אז נמשך ההשפעה צפנימי' משם מ"ה לשם צ"ן שהמשכה
 צפנימי' זהו ע"י גבורה דוקא כמו גבורות גשמים משא"כ מצחי' חסד רק
 מקיף וימינו תחבקי כמבואר בלק"ת צשה"ש צביאור ע"פ קול דודי. ובצח"א ויחי דף
 דכ"ט ע"ז מבואר דהיחוד הוא במנחה ולכן חפלת ערבית רק רשות ולא חובה כיון
 שכבר נתייחדה ופליג על הזח"א פ' חיי קל"ג א' דס"ל דהיחוד בחפלת ערבית. ומה שהוא
 רשות ביאר צבה"ז שם. א"כ להזהר ויחי הנ"ל א"ש דחפלת מנחה צפרט נק' מנחה .
 וענין ויקח מן הבא צידו י"ל כי ג' ידות הן שמאלו כו' וימינו כו' ונק' יד הגדולה ויד

החוקה . והן אברהם ויחזק . ויד הרמה זהו בתי' יעקב . ועמ"ש מזה בלק"ת פ' נשא
בענין מקדש אד' כוננו ידך ובת"א גבי פורים גבי עד דלא ידעי כו'. והנה בעשו נאמר
שממית צידים תחפש כנו' ברצות תולדות ס"פ ה"ו דהיינו בזכות הידים שטעה מטעמים
לאציו שעי"ז יונק מחו"ג הנק' ידים . ולכן גזרו עומאה על ידים ולריכוס נט"י להמשיך
בהם מי החכמה כו'. אך מן הצד צידו' יד רמה חשו"ע ע"ד יולאים ציד רמה ג' ידות
שם מ"צ מבחי' זו העלה המנחה לאור מקיף כו' . והוא ע"ד והי' כאשר ירים משה
ידו וגבר ישראל ירים דוקא . ועמ"ש מזה בד"ה ועשית לין. וע' בלק"ת פינחס ד"ה
את קרבני פי' שחרית אברהם ימין מקרבת העלאה והמשכה ומנחה רק המשכה . עקדת
ילחק . ועכ"ל ע"ד מזוזה מימין העלאה . ונ"ח משמאל והיא המשכה . והיינו כדי להאיר
החשך שיניקחו משמאל רישי' דעשו בעטפוי דילחק ע"כ לשם ל"ל המשכה אור החורה
כו' . ואפ"ל כי המשכה בפנימי' דוקא ע"י שמאלו ובענין במ"ת וידבר אלקים כו' .
כמ"כ שחרית העלאה ע"ד מזוזה מימין . ומנחה המשכה לבד ע"ד נ"ח משמאל . וע"כ
ג"כ ויקח מן הצד צידו מנחה כו' להאיר החשך דעשו כו' ע"י עקדת יחזק כו' :

ו **ואזי** יהי' עשו למטה במילא בטר (בענין מלאך רע עונה חמן בעל כרחו .
כמ"ש גבי בלעם והפוך ה' לך את הקללה לברכה . ע"י גילוי שם הוי'
לדעילא . או בענין מ"ש סד"ה ויעש משה נחש נחשח . בענין דפעס ארו"ל שטן ופנינה
לש"ש נחשונו כו' כי אין רע יורד מלמעלה כו' ולכן כשהעלה מ"ן לשרש הרע דעשו
שהוא טיב גמור כי שרשו ממה טעלה במחשבה לברוא את העולם במדה"ד שזהו שרש
עולם החיה כו' אזי נהפך גם עשו הגשמי לטוב ועמ"ש בד"ה ויושע לאסתר כמה
שנתהפך לב אחשוורוש לטוב כו' ע"ד אזי אהפוך כו' והיינו ע"י המס"ג שלהם שזהו יד
רמה עד דלא ידעי כו' ע"ש . ועמ"ש ע"פ וגר זאב עם כבש כו' וארי' כבקר יאכל
חבן לא ירעו ולא ישחיתו . וענין אזי י"ל גלוי א' ע"ק צו' מדות . עמ"ש סד"ה ציוס
השמיני שלח . וסד"ה למנחת על השמינית בענין כבוד של שמונת נימין כו') כי מעשה
אבות סימן לבנים (ע"ד כלל ופרט . וכמו צר"ה נכלל החיות של כל השנה . ועד"ז
ארו"ל כל מה שאירע ליעקב אירע ליוסף) שהם עשו הבנה כו' (כמ"ש בד"ה לך לך
שהם המשיכו הג' קוין דתיקון שמהם שרש כל הסומ"ל כו') . והנה העלאת מ"ג
שבקרבנות שבתורה הוא להמשיך מ"ד מעולם התיקון ועמ"ש בד"ה ענין
הנסכים שלכן הכל במדה ודקדוק חלי ההין לפי כו' ע"ש . משא"כ העלאת מ"ן
לעולם התהו שם כתיב מי יתן טהור מטמא כו' . (וברצות ר"פ חקת דרשו מי יתן
טהור מטמא גם על פרה אדומה . . אפ"ל כמ"ש באג"ה סי' כ"ח שכל הקרבנות
ממשיכים רק מ"ד מז"א . וההעלאה ג"כ רק מק"כ . אבל ל"ל ידי פרה שהיא העלאה
מלמטה מנוגה נמשך מ"ד ממזל השמיני ונולד כו' ולכן מטערת עמא מת . והיינו
כנ"ל בענין פרה אדומה ע"ד ז' מלכים שמלכו בארץ אדום ונפלו למטה מק"כ . וא"כ
יעקב שלח ג"כ העלאת שדה אדום ומנחה להעלות מ"ן להמשיך ממזל השמיני ונולד
כו' וע"כ העלאת מ"ן שלו בבחי' מי יתן טהור מטמא כו' וכנ"ל בענין נחש נחשח גם
זו לטובה כו' . ועמ"ש בענין ר"מ שהי' אומר על עמא טהור ע"י שמראה לו פנים כו'

בח' ישה ה' פניו כו' יראה על אצרתו למעלה מהעלאת מ"ן שע"י המלות הנק' אצרתו
 רמ"ח אצרון דמלכא כו'. ועד"ז י"ל ענין מ"ש שאליהו ובדברך עשיתי כג"ל אות ה' בשם
 רבות גשא פי"ד צענין לי גלעד כו' וכ"ה ברבות בקהלת בפסוק ידעתי כי כל כו'. והיינו
 שהקריב בחוץ שחטי חוץ שזהו היפך התורה שהקריבות הן צהמ"ק דוקא כידוע ענין צהמ"ק
 שהוא בח' גבוה מאד בח' קדה"ק כו' משא"כ בח' חוץ א"א להיות שם קרבן והעלאת
 להיות ריח ניחוח להוי'. אלא שזהו הרבותא ובדברך עשיתי ע"י המשכה וגילוי מצחי' שלמעלה
 מהחורה כמו שירדה בלמלומים צחי' א"פ חלצה עמודיה שצעה ז' מדות כו'. ושרש זה
 ע"פ קו המדה כמ"ש בביאור בשעה שהקדימו שמשם נמשך להיות זה כשר וזה פסול. אבל
 ע"י גילוי ובדברך מל' דא"ק דשם כחשיבה כאורה חוץ ופנים שוים. כי הלא את השמים
 ואת הארץ אני מלא. ובמ"א כחבתי כי הנה פי' רז"ל הפסוק כי המלוא הזאת אשר אנכי
 מלך היום קאי על החשבה שהוא בח' אשר אנכי מלך העלאת מ"ן למקור המקיפים משא"כ
 המלות נק' מלות הוי' א"פ. ועז"כ לא בשמים היא לאמר כו'. כי הנה פולס מולכ ארלה
 ורחשו מגיע השמימה. פולס זה ללותא או כנ"י. ומלאכי אלקים הם המלות עוליס בו
 כו' ועד"י ישמחו השמים ר"ת י"ה כו'. אבל החשו' לא בשמים היא אלא מצחי' את השמים
 ואת הארץ אני מלא. והנה פולס זה הכבש ורחשו מגיע השמימה ריח הקרבות כו'
 לכן הקרבות דוקא צהמ"ק בח' פולס. אבל אליהו הקריב בחוץ י"ל צ' טעמים. א'
 שהוא עלמו הסולס כמ"ש מהרמ"א פ' וילא צענין יעקב. הב' שאליהו המשך בח' ח'
 חשבה שלכן נאמר צ"פ הוי' הוא האלקים שצחי' זו א"ל לסולס כג"ל לכן יוכל להקריב
 בחוץ. ואדרבה עז"כ אמלאך בחוץ אשקך הלא שאה"כ אנהגך ואביאך אל בית ה'מי כו'.
 ועד"ז העלה יעקב מ"ג גם גמלים מגיקות כו' וכמו שזדכות יוכל להיות נעשים זכויות
 וכמ"ש צענין מור שהוא צושם הנעשה מדם היה ידוע כו'. ולכן צחייהם נאמר מנחה.
 שצאליהו נאמר בעלות המנחה וביעקב נאמר ויקח מן הבא צידו מנחה. מטעם הנ"ל
 שאזי דוקא יוכלו להאיר החשך הגשמי כג"ל אות ה' ואות ד'. וכן שמואל העלה עלה
 בחוץ כמש"ש ברבות. וברבות גשא שם ר"פ י"ד דרשו לי גלעד כו' גם על אחאז וירבעם
 כו' שכולס יתעלו לע"ל והיינו ע"י מי יתן עהור מטמא. מואהר כי אז אהפוך כו' א"כ
 כש"כ הנך כו'. ומזה יש להבין ענין נר חנוכה מלוא להניחה על פתח הסמוך לרה"ר
 מצחוץ צש"ע סו' חרע"א ס"ה. כי הנה רש"י פי' שהעלוך שלך גדול כו' דהנרות קיימים
 לעולם והיינו ענין נר חנוכה. גמלא כ"ה זהו הענין שהי' במנורה מצפנים עכשיו ממשיכים
 בח' זו גם מצחוץ ע"י ג"ח. וזהו ע"י המשכה מלמעלה מהשתלשלות כענין ובדברך
 עשיתי כו'. והיינו ערבים עלי ד"ס יוחר מיינה של חורה כו'. גם אפ"ל כג"ל צענין
 שאליהו הוא עלמו הסולס וכן עד"ז גבי חנוכה ע"י המס"ג שלהם טמשיכו צימי חנוכה
 שיהיו הימים עלמן בח' פולס ויוכלו להדליק בהן הנרות. וז"ס פרסומי ניחא המשכת
 יס"א כו':

ו וזדקו וילן שם כלילה ההוא ויקח כו'. ענין כלילה ההוא יש להעיר מפסוק כלילה ההוא
 נדדה שנת כו'. מגלה ע"ז צ'. פ"ב י"ע א'. יר"ק ערך לילה ד' פורים ופסה ה'
 עמה"מ קי"ג ד' קב"ה צ' ק"ל א' ק"ה צ' ק"ו ד'. רבות ע"ע ד'. ח"מ קב"ט צ'. של"ה
 כ"ע

שכ"ט א' י"ח צ"ל כ"ד נסיס ל"ט. מגלה ט"ו צ' נדדה שנת מלכו של עולם. והיינו כמ"ש ויקן
 כישן ה'. וכתיב עורה למה כישן ה' כמ"ש הפי' בת"א פ' מקץ צד"ה כי עמך מקו"ח. ובפ'
 ויש צד"ה ש"ה כו' היינו כחולמים. וע' צד"ה וארא אל אברהם וסד"ה וידבר אלקיס
 כו' וארא כו'. ומשם יובן ענין נדדה שנת שהוא ע"ד השקיפה כו' מן השמים כו'. ומבואר
 בפרדס ערך לילה צפוי' ולילה ללילה יחיה דעת היינו שתי לילות צינה ומל'. א"כ לפ"ז
 י"ל ללילה שהוא היינו התקשרות המל' בצינה שזהו פי' ההוא. כמ"ש בפרדס שער
 המליחות פ"ג כי הוא מורה על נסתר וה"א הידיעה מורה על נגלה כו' ע"ש. ולכן
 בלילה שהוא נדדה שנת כי ע"י העלאת המל' בצינה עי"ז נמשכים המוחין לו"א כו'.
 ובעממ"מ שער קרית פרק קכ"ד דקי"ג ע"ד וכשמסתלקין המוחין הוא כאלו ישן
 כביכול כו'. ובתרגום של מגלת אסתר כד חטיין בית ישראל עבדו גרמיה כמאן דדמיך.
 וכשמקין משנתו כביכול שומע תפלתן של ישראל ויולוים מן הרעה כו' בלילה שהוא
 נדדה שנת המלך כו'. ויש לפרש כי המלך זהו רמ"ח פקודין רמ"ח אברים דמלכא.
 וזהו להביא כפר הזכרונות שהוא התורה. דברי הימים כי ימים יולרו כו'. וזהו מלך מלך
 לבני"י. אך לפני מלך מלך זהו ענין עולם התאו ששם אם לרקת כו' חגס בלא מלות כו'
 ומשם נמשך יניקה לעשו. וזהו צחי' השינה הסתלקות לבחי' לפני מלך כו'. ונדדה שנת
 המלך שיהי' ההמשכה בציחי' בא"י מלך העולם אקב"ו. ובשער רישא דז"א פרק
 שמיני דקב"ה ע"ז כ' שלהיות נדדה שנת הוא ע"י הצינה בסוד ונהפוך הוא דהיינו ע"י
 צינה שנק' הוא שנאמר ועבד הלוי הוא וע"י אריך שנק' ג"כ הוא מתלבנים דינו
 וממתיקים אותו כו'. וכדי לעורר צחי' הוא. זהו ועבד הלוי והיינו ל' התקשרות. וזהו ריח
 ניחוחי הריח מעורר מן השינה. וזהו בלילה שהוא ע"י התקשרות והעלאת ה' תחאה
 כנ"י בה' עילאה צחי' תשובה ע"ד קומי רוני בלילה לראש אשמורות. לעקתי בלילה
 נגדך. ועי"ז נדדה שנת כו'. ולכן ארז"ל פ"צ דמגלה י"ט א' שמבלילה הוא נדדה הוא
 חוקפו של נס כו'. וע' עוד בעממ"מ שער רישו' דז"א פו"א דק"ל סע"א ושם ס"פ
 כ"א דקנ"ו ע"ד שמאיר עלי' הארת עינא פקוחא ומעוררו משינתו שנאמר בלילה הוא
 נדדה שנת כו'. רבות וילא פ"ע לילו של גדעון ויליו של מרדכי לרחל שנאמר בלילה
 הוא נדדה שנת כו'. יר"ק ערך לילה ד' בשם ילקוט מגלה בלילה הוא נדדה ארבעה
 פעמים כתיב בלילה הוא. וארבעה היו בלילי פסח. שמים ציד צינה של רחל. ושמים
 ציד צינה של לאה. היינו דכתיב וללצן שתי צנות שהיו שקולות זו כזו. מכת בכורות
 ומפלת כנחריב ציד צינה של לאה. גדעון והמן ציד צינה של רחל עכ"ל. וכ"ה בערך
 פורים ופסח ה'. והגלע"ד דהנה עליות דלע"ל הוא צחי' ציוס שהוא כמ"ש ואמר ציוס
 הוא הגה אלקינו זה כו' ופוי' הרמ"ז תולדות קל"ה שצחי' יום שהוא ז"א יתעלה למקום
 אריך הנק' הוא. והוא ע"ד יום אחד הוא יודע לה' דפי' יום אחד היינו אריך יום
 שכולו ארוך. והגה גילוי א"ל לע"ל נק' ציוס שהוא שיהי' גילוי ממש ע"ד ויקרא ה' לאור
 יום והוא גלוי המהות ממש. אכן כשמאיר ומתגלה בציחי' הידוע מליחותו ולא מהותו כמו
 צב כפלא דמכת בכורות ומפלת כנחריב שנראה לכל הגם שלמעלה מהטבע ה"ז
 גלוי אור א"ס ממש ומ"מ הוא רק גלוי בציחי' הידוע מליחותו. וזהו הנק' בלילה
 ההוא

ההוא. שהגילו אינו צנחי' יום ואור ממם כ"א צנחי' לילה. וגם לילה צנחי' גבורה להכות בכורות ומחנה סגחריב כו' ועמ"ש ע"פ ויחלק עליהם לילה כו'. וגם צגילוי זה יש גם שלמעלה מהעצב לגמרי כמו מכת בכורות ומחנה סגחריב ולכן זה הי' מצחי' לאה שנק' שם הגדולה לאה ה' עילאה דשם הוי'. ואלו צלילו של מרדכי אע"פ שנדדה שנת המלך מ"מ בגוף הגם לא הי' דבר יולא מעצבו של עולם ולכן נק' לילו של רחל דכתיב ושם הקטנה רחל ה' קטנה כו' וכמ"ס מזה צנחי' ר"פ ויקרא צענין העמק שאלה או הגבה למעלה יעו"ש. וקלרו של דבר כי ציוס ההוא זהו ענין קצלת ז"א מא"א וצלילה ההוא היינו קצלת המל' מא"א שהיא הנק' הצילה כו' :

ומעתה נשוב לפי' וילן שם צלילה ההוא. כי כשראה עלמו צלרה זהו צחי' שלמעלה עביר גרמיה דמיך כו' ולריך להמשיך הארת עינא פקיהא שיהי' צלילה ההוא נדדה כו' והיינו ע"י וילן שם צלילה ההוא ע"ד שארז"ל פ"ק דמגלה ד"ג סע"א ע"פ וילן שם יהושע צלילה ההוא בחוך העמק א"ר יוחנן מלמד שלן בעומקה של הלכה כו'. הרי ענין וילן מחפרש ג"כ על צחי' עומק השכל כמו מים עמוקים. וכמ"כ גבי יעקב הוא ע"ד ממעמקים קראתך. וצנחי' דסה"ד ערך לנה שקודה על ענין תמיד. צלוארו ילין עו (איוב מ"א). וכך הוא ענין וילן שם צלילה ההוא שצענין דצחי' צלילה ההוא נדדה כו' היחה שקידתו לעורר ולהמשיך גלוי צחי' זו כו'. ויש להעיר מכסוק צלל שדי יתלונן תלים ל"א ח'. ומפסוק ליני הצילה והי' צבקר אה יגאלך טוב רוח ג' י"ג. ומפסוק בין שדי ילין שיר א' י"ג. ומפסוק נפשו צטוב תלין תלים כ"ה י"ג. ועמ"ש ע"פ וילן שם כי צח השמש. ואפ"ל פי' וילן שם שט"י עבודתו המשיך מלמעלה גלוי אור א"ס שזהו ענין בין שדי ילין וענין צלל שדי יתלונן כו'. והיינו כמ"ס ע"פ ויחלק עליהם לילה כו' יעו"ש. עוי"ל פי' וילן ל' תרעומות כמו וילונו העם על משה. כמארז"ל רבות וישלח ס"פ ע"ו חף הוא בעקא צלער מה שלריך לכל זה. ואין זה תרעומות ממם ח"ו כי אהם שמתרעס על עלמו שמאחר שהולרך לכל זה מסתמא אינו נקי וזכאי כל כך ע"ד קטנתי מכל החסדים כו'. והנה מפסוק לרור המור דודי לי בין שדי ילין. שה"ש א' י"ג. משמע הלינה הוא השראה השכינה בין שני צדי הארון כמשארז"ל פ"ט דשבת דפ"ה ע"ב אע"פ שמיאר ומימר לי דודי בין שדי ילין אמר מיד לעשות לו משכן להיות מלומלס שכינתו בין שני הצדים כו'. וע' פי"א דמנחות דל"ח ע"ב. ועוז"ב פקודי רכ"ו סע"ב ענין שדים נכחו ודרג"ג ע"א וצח"א פ' וארא צד"ה וארא כו' צאל שדי מענין ברכת שדים כו' וצד"ה מי יתך צענין יונק שדי אמי היינו חשצע"פ כו'. א"כ לפ"ז ילין הוא ענין היחוד ועד"ז נאמר שרשי פתוח אלי מים ועל ילין בקלירי באיוב סי' כ"ט י"ט. וע' מזה רבות תולדות ר"פ ס"ו. אמר יעקב ע"י שהייתי עוסק בחורה שנק' מים זכיתי להחברך בעל שנאמר ויתן לך מטל השמים. וידוע ענין מטל השמים השפעת עלא דצדולחא ממו"ס דא"א כי על אורות עליך כו'. ונק' ילין לפי שנמשך צלילה כו' כמ"ס צפ' בהעלותך י"א ע' וברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו וכמ"ס שראשי נמלא על קוצותיו רסיסי לילה. וע' מזה צח"א פ' בשלח סד"ה אכלוהו היום שנמשך ע"י צחי' רסיסי לילה שהוא נוצחי' שערות שזהו לפי שנמשך ממקום עליון שלמעלה

שלמעלה מהשחלשות כו' שלכך נמשך רק צבחי' שערות כו' ועמ"ש מזה בלק"ת צשה"ש
 צביאור ע"פ חני ישנה בסוף הביאור. וסד"ה יחינו מיומים פי' שזהסתלקות שמש
 הוי' והוא צחי' לילה נמשך רחמים רבים מצחי' על כו' והוא אהעדל"ע לעורר
 אהעדל"ת. וע' עוד מענין וצדדת הטל יומא ח' ע"ה ח'. עמה"מ מ"צ ח' קל"צ ד'
 קע"ד ח'. זח"ג אמור ל"ז ב'. של"ה קמ"ח ח'. ש"ך. וז"ל הזהר שם כמה דאחתא דכיו
 דילה בליליא לאשתמשא בצעלה כך כתיב וצדדת הטל על המחנה לילה. על המחנה
 כתיב ולא כתיב וצדדת הטל לילה אלא על המחנה בגין דיורד מההוא נקודה
 על אינון יומין דאחקריאו מחנה ומתצרת במלכא קדישא עכ"ל. ופי' המק"מ על המחנה
 הם ישראל שהם מחנה שבינה שירד עליהם הטל שלמעלה בליל שבועות והיינו כמו
 שהאשה טובלת בלילה להתייחד עם בעלה כמ"כ ירד על לילה להרחיב מטומאתם
 ועי"ז יתייחדו במלכא קדישא כו'. והרמ"ז שם פי' דהמחנה הוא נה"י דז"א ששם סוד
 מחנה ישראל ולשם נמשך הטל בלילה להשפיע עוהר ומיתוק לשכינה שתי' מוכנת
 לקבל ולהוריד שפע מ"ן ומ"ד. בפחדם ערך על. על הוא כללות יו"ד ה"א וא"ו
 שפע הבא מכ"ע דרך הספירות ואותיות הלה. עד המלכות עכ"ל. ח"כ לפ"ז י"ל פי'
 על המחנה הם יומין עילאין ו"ק דז"א שדרך הם נמשך הטל אל המל' הנק' לילה.
 וגם פי' והי' מחניך קדוש קאי על רמ"ח איברים שצ"אדם. ועד"ז הם רמ"ח פקודין
 רמ"ח איברים שבהם ועל ידם נמשך הטפה הנק' ג"כ על מהמוחין לצחי' נוק' הנק'
 לילה כמ"ש בלק"ת פ' שלח בד"ה והי' לכס ללילית (השני). בענין עוים מאתים. יש
 להעיר ממ"ש בספר דברי אמת בשם המגיד נ"ע בענין גדיא יחי או אימרי יחי שהם
 בעלי חסובה ולדיקים. כי שער ריש' בעמר נקא זהו ענין למר רחלים וזהו הלכות
 התורה. ובע"ת שערך בעדר העוים שגלשו כו'. ועמ"ש ע"פ ועשיית יריעות עוים
 לאהל כו'. וס"ה המחנה חק"ן בהמות. עוים מאתים ותישים עשרים נמלא י"א פעמים
 עשרים. כי יש י"א יריעות עוים ובשכלולים מעשרים הם ר"ך. כי שם יש י"א כתרין
 ע"ס צבחי' פנימי והמקיף דלבונה. וס"ה חק"ן בהמות. חמשה פעמים ק"י כו' או י"א
 פעמים ג' כנגד י"א פסוקים שמתחילים בנו"ן ומסתיימים בנו"ן כו' ע' מענין זה בשל"ה
 במס' חענית שלו. במ"מ כ' ששילוח המחנה לעשו ע"ד שילוח שער המחנה כו'.
 ועמ"ש מזה צפ' אחרי ע"פ ומאת עדה בני יקח שני שעירים. עוי"ל צעטם שאליהו
 לא נענה אלא בחפלת המחנה כי הנה בהגמי"י רפ"ג מה' חפלה אות ג' הביא דמה
 שקיי"ל כרצון חפלת המחנה עד שתשקע החמה זהו כר' יוסי דאמר בירושלמי לא
 הוקפו חפלת מחנה לחמיד של צין הערבים אלא לקטורת שנאמר חבון חפלתי קטרת
 לפיך. והנה הקטרת קריבה על מזבח הפנימי והתמיד על מזבח החילון. וגם שמן
 וקטורת ישמח לב. וע' מענין קטורת בדרוש בכ"ה בכסליו ובהגהות לשם ומ"ש בת"א
 פ' נח בד"ה מים רבים שכשעוסק כל היום כו' ומחצון אח"כ בחפלה כו'. וזהו יותר
 בחפלת המחנה שטסק כל היום ואעפ"כ אח"כ מחצון ולכן זהו כקטרת שידוע י"א
 סממני קטרת הם י"א כתרין דק"ג. ועמ"ש בד"ה ראה ריה בני כו'. ומזבח הפנימי הוא
 צינה פנימית הלב. ועמ"ש בד"ה מי מנה צפי' ויחד לבביו. וי"ל שהוא במחנה שהוא

נגד צ' הבחי' למזבח החילון לתמיד ומזבח הפנימי דקטרת ולכן נענה דוקא בתפלת המנחה. כי בצנינה הוא התגלות עתיק וזהו ויעתק ילחק כו'. ועוד דהנה מבואר בד"ה ראה ריח בני פי' ריש' דעשו צעטפוי דילחק. ריש' דעשו הוא לבונה שבי"א סממני הקטורת בחי' המקיף כו'. והוא צעטפוי דילחק מפסולת קו השמאל. וע"כ בתפלת מנחה שתיקן ילחק קו השמאל מתזרר בחי' לבונה ועי"ז מתזררים שאר סממני הקטורת לכן תפלת מנחה דוקא נק' קטרת. וע' זוהר פ' תולדות דקמ"א ע"א ע"פ ונחך ה' תמיד. דא תמיד של בין הערבים. ועוי"ל דארו"ל פרק לפני אידיהן בשלש שעות של סוף היום יושב ומשחק עם לויטן שנאמר לויטן זה ילרח לשחק בו. ועמ"ש מזה בלק"ת ר"פ שמיני. ולכן ילחק תקן תפלת המנחה כי ילחק ג"כ לשון לחוק ע"ד משחק עם לויטן. וגם משחרצ בהמ"ק שאין שחוק הרי הוא מלמד חורה לחינוקות של בית רבן שהם נו"ה הנק' למודי הוי' ומחס זה ההשפעה לבחי' מל'. לכן אז נענה אליהו. גם כמ"ש בזח"א פ' חיי קל"ג א' טע"ו צ' תפלות שחרית ומנחה עי"ז אחיבהת המל' בין תרין דרועין ע"ד ימינא ושמאלא וצנייהו כלה. וזהו ענין נר. א"כ עי"ז מתקיים הגבורות דנוק' בחסדים דדבורא. ועוד כי לפי הזהר פ' וחי דרכ"ט ע"ז משמע שהיחוד הוא במנחה ונק' מנחה ע"ד על מי מנוחות ינהלני זוהר הרומה דקע"א א'. וע"ד וגנחא גיחא ביה זוהר ר"פ נח. ולכן תפלת ערבית רשות ופי' שם בזח"מ כלומר מאחר שכבר נקשרה צימין ושמאל ונתייחדה כבר כתברכה ונעלה ברכאן ועתה בערבית היא משפעת אותם למטה ואינה לריכה עתה לתחתיים שיעשו היחוד ושיחגו לה התעוררות כי כבר קבלה ולכן רשות הוא ציד האדם להתפלל ערבית כו'. וזוהר חיי קל"ג א' משמע היחוד בתפלת ערבית ולכן הוא רשות כי הוא מבחי' שלמעלה מאתעדל"ת כו'. ועוד כמ"ש לעיל דפי' מנחה מ"ן למזל השמיני וגולר חסד ומשם נמשך המ"ד לה' תתאה. וע' באג"ה סי' כ"ח ד"ה למה נסמכה אשר להעלות מ"ן למזל השמיני. גולר אותיות רלן ולגור. זה אינו ע"י קרבנות שממשיכים רק מ"ד דז"א אלא זהו ע"י אפר פרה וקידוש מי הטאה. והנה ילחק גימט' ח"פ הוי' משא"כ יעקב גימט' ז"פ הוי' והיינו כי ילחק הראשון שנימול בשמיני וענין למנלח על השמינית על מילה שניתנה בשמיני היינו למעלה מבחי' ז' שהוא שבת לכן מילה דוחה שבת. ובזכות מילה דוקא נכנס כה"ג לפניו מן הפרוכת המבדלת בין קדש ובין קדה"ק. ולכן מילה היא ג"כ בחי' קטרת כמ"ש בש"ע י"ד סי' רס"ה סי"א שהקטורת הוא על מזבח הפנימי כנ"ל וגם אפילו בקדה"ק. ואפ"ל לכן ע"י ילחק שתיקן תפלת המנחה מגיע ההעלאת מ"ן למזל השמיני. ועמ"ש מזה ביטע"י ע"פ ונחך ה' תמיד. ועפמ"ש בד"ה אלה תולדות ילחק כי ילחק מלמעלה מזה מעלה יתירה מבחי' מלמעלה למטה כמעלת הזהב על הכסף כו' וכמו וזוקף בשם שגזזה מבחי' כורע בצרוך בסידור שער ר"ה סד"ה אד' שפתי תפתח :

הערה מ"ן לא"מ ולא"פ בד"ה גשא תקס"ג יריעות וכלים. גם י"ל זהו קעומ"ש ועול מלות צביאור קחו מאחכס חרומה אחכפיא ואחכפכא. וגם צביאור ונקדשתי למס"ג באחד מעלה מ"ן לאו"א זהו מקיף וחומ"ל לזו"ג. גם ע"ד שובה ישראל דילוג. ותחפלל חנה על. גם חותם שוקע מ"ן לחותם בולע. וחותם בולע שמלמטה ממשך

חותם שוקע שהוא א"פ. בד"ה ראה ריח בני ז' בחי' בחר. בד"ה השמים כסא'י בת"א ר"פ
 בראשית תומ"ל ממשיך כר"ג אך ח"י מקיף זהו חיזוהו בית כו'. ל' מ' בד"ה כי חלל. בד"ה
 שמאלו תחת לראשי פ' חשא. בכל לבבך מ"ן לאו"פ. אך בכל מאדך ראשי עבודת המקיף
 של הנשמה. בד"ה כי המלוה הזאת אשר הנבי מונך מלות הוי' או"פ. אבל חשו' מקיף
 ומקיף למקיף כו'. בד"ה חנוכת הבית מזון ולבוש וצית. וזהו פ' שמע דוקא נק' ערש"מ
 שע"י בכל מאדך מעלה מ"כ לאו"מ כו' ופ' והא"ש העלל' לאו"פ. יש קונה עולמו בשעה
 א' בד"ה מה יפו פעמיו זהו העלל' לאו"מ. ועד"ז בד"ה כי ציוס הזה יכפר דרוש
 הראשון. כשנפסק האש שהוא או"פ ל"ל העלל' מ"ן לבחי' לור מקור מולא האש ע"י וילעקו
 כו'. בד"ה חקעו הראשון הקול פשוט שלמעלה מהדיבור זהו מקיף ומטורר רעדכ"ר
 שאינו מלושם בחכמה. בד"ה שינוך כעדר ג' מיני העלל' מ"ן של הכלי ושל הא"פ ושל האו"מ
 כו'. ועד"ז ענין שהקדימו נעשה לנשמת שנק' בעטרה שטערה לו חמו בד"ה לאינה וראינה
 עטרה או"מ. וע' סד"ה יצאו לבוש מל'. י"ל שרפים וחיות ג"כ ז' בחי' מ"ן הנ"ל לכן השרפים
 יש להם ששה כנפים. וכן קטורת העללה לאו"מ ריח. וקרצנות לאו"פ. בד"ה ועתה
 יגדל נא עומדים ומהלכים שיך ג"כ מ"ן דאו"פ ומ"ן דאו"מ. וכן מל"ת לגזי מ"ע נק'
 מ"ע העללח מ"ן לאו"פ רמ"ה היצרים ול"ת העלל' לבחי'. או"מ. בד"ה אלה פקודי
 וסד"ה לבסומי הראשון. ובד"ה שימני כחות. ובציאור שחורה אני ונאווה כיריעות
 שלמה. ע' עוד מ"ן דאו"פ סד"ה אתם נלצים בענין ושקל בפלס הרים. הרים הגבוהים
 בעה"נ וכו' טורי חסוכא זהו נודות שלמעלה מהשכל שהם או"מ. גם י"ל ע"ד חסידים
 ולדיקים. לדיק מ"ן לא"פ. יסוד עולם. אבל ההסוד מ"ן לאו"מ מקום החסד
 והוויחור כו' :

בענין או"פ ואו"מ בציאור השמים כסא'י הנ"ל וכן ציאור כי כאשר השמים החדשים
 שצלק"ת סוף שה"ש. ובענין עגולים ויושר בדרוש מילדות ובד"ה אז ישיר
 משה. יש וארץ. ובד"ה ואלה המשפטים בציאור יצאו לבוש מל'. בד"ה את קרצני
 לחמי בעוה"ז סוכ"ע ובעוה"ז ממכ"ע. בד"ה הבאים ישרש ז' בחי' מקיף. וכן בד"ה
 ציוס השמע"ל דתקט"ב. ובענין כי גאה גאה בד"ה אשירה לה' כי גאה גאה. ובציאור
 אז ישיר משה ובג"י כי המקיף שיך על בחי' כלים אבל בבחי' שלמעלה מהכלים אינו
 אפי' בגדר או"מ. וזהו ישח חשך סתרו שאינו אפי' או"מ. ע' בד"ה ראשי המטות
 וציאור לבבתי. ובד"ה לכן אמור לבג"י. ואפ"ל בבחי' זו אין שיך אפי' מ"ן דאו"מ
 כ"א נמשך מאיליו כמו פתחי לי כחורה. ע' לבסומי צפוריא דרוש השני מענין מס"כ.
 ואפ"ל שגם בנשמה יש מקיף למקיף. או י"ל יתרון האור מהחשך להפכה חסוכא לנהורא
 ממשיך מלמעלה ג"כ עורי דחוכא ישח חשך סתרו. וזהו ענין התשובה בחילא יתיר
 ראב"ד. וכשרואה מליד ומטיק ששרשו מה שנפל מהמקיף כמו אר"י ע"כ לריך לעורר
 מ"כ להאו"מ ואז יחבטל המילר שיוכללו הנילוטים בשרשם כו'. עזים מאתים מ"ע עיז
 מסגן ברישא כו'. בענין אר"י ושור עמ"ש בד"ה כי אצרהם לא ידענו משל מים"א
 מתלבש דוקא בלבוש הטבע כו' וכן ממשל הטפה לגבי הדיבור כו'. ומוזה יונן שהעמלקים
 יש להם שרש גבוה. ועמ"ש ע"פ ואם זרוע כאל לך כו' עדה נא גאון וגובה. ובמא"א

א' ק"א אר"י קליפה שכנגד כתר. וז"ש צעשו כאלה שער שה"ע אה חנניה כו' ולכן לע"ל והלך בסערות תימן :

עוד קיצור מד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה שבתו"א עם ביאורים.

הנה כל הקדמות נקראו בשם מנחה הגם שהיה קרבן מנחה צפ"ע. ויוכן זה ע"פ הקדמה כי הנה נודע כי אה הוי' לא שיתי כתיב ולמת"ב ואינו נגדר עלמין כלל (ע' בד"ה לבסומי בפוריא דרוש השני) ואעפ"כ כי ממך הכל כתי'. אך הוא ע"י זיו והארה (מבחי' הודו וזיוו של שמו. בד"ה לכן אמור לבכ"י. ועמ"ש בענין אל תקרי שמות אלא שמות). וגם מהארה זו א"א לקבל כ"א ע"י השתלשלות הארה והארה דהארה. והנה יש ב' מיני השתלשלות. הא' השתלשלות אורות בכלים שהוא בחי' פנימיות ויש ג"כ בבחי' מקיף. ויוכן ענין א"פ וא"מ בעבודת ה'. בחי' א"פ כענין האהבה הנמשכת מבחי' כי הוא היקר. ובחי' א"מ בכל מאוהך האהבה הנמשכת מענין אה הוי' לא שיתי כו' (וע' בלק"ת פ' נשא בד"ה נשא את ראש בני גרשון דרוש השני בענין היריעות והכלים ועמ"ש בד"ה ויקח קרח שדרש הא"פ מהקו ושורש המקיפים מבחי' שלמעלה מהקו. ומ"מ ענין ההשתלשלות בהמקיפים ל"ע כיון שאינו מאיר בא"פ רק בבחי' א"מ מהו ענין ההשתלשלות. וי"ל דהא גם אור מקיף נק' אור שמאיר בהמקבל ע"י היותו מקיף וכמו ענין ההפרש בין לבוש ובין מזון. בד"ה ליון במשפט חפדה שגם בלדס יש ב' מיני היות. וזהו כענין הנוכח בלק"ת פ' שלח בד"ה טובה הארץ ושם פ"ב בענין עגולים ויושר שהעגולים זהו מה שמאיר רק בבחי' אור מקיף ולא בבחי' א"פ ומזה נמשך העלמין וההיכלות שהם מעלימים. וחדע שהרי המקיף דלבוה מחיה הקליפות והוא קדם והס הול אלא ע"י שמאיר רק בבחי' מקיף עליהם ומ"מ הם חיים מזה. ומכ"ש שיוכן ענין מקיפים דקדושה שמחיה האדם גם ע"י היותו רק מקיף. וזהו ענין המלות שבהם ועל ידם נמשך מקיפים לנשמה. ועיין בד"ה ליון במשפט חפדה אך שבהאדם יש ג"כ א"פ ואו"מ ע"ד ולחה משמרה בקרבי. ובד"ה יגתי בהגוי הסלע שזהו ענין מזליה. וכ"ז הוא הקדמה לבאר ענין עשו ויעקב. ששבו מקבל רק מבחי' המקיף לבד והיינו מבחי' לבוה וע"כ הוא חול. ויעקב מקבל מהאו"פ שמוה נמשך הציטול ועי"ז מאיר בו גם או"מ וגם שיתייחד האו"מ עם האו"פ):

ב ולבאר יוחר איך בהשתלשלות ש"פ דרך מקיף לבד יוכל להתהוות למטה יש וקליפה אבל בהשתלשלות דא"פ יתהווה הציטול (ול"ע מה שהמקיף מסמא עיני החילוני' וע' דרוש מילדות מבואר שהמקיף יש להן יניקה כמש"ב). יקדים ענין אר"י ושור. כי הנה מה שהוא למעלה במדרגה יוחר גבוה אין לו התלבשות בכלי למטה אלא ע"י נפילת האור ע"ד רפ"ה ניולין שנפלו בשב"ב וע"י בחי' מקיף כמו לבוה (ור"ל הניולים שנפלו בע"ס דמוה כבר נבלעו בחוכן. ורק לבוה הוא המקיף כמ"ש בהגהות לד"ה ראה רוח בני) משא"כ בכלי טהור אין לו התלבשות מפני שהיה הכלי מחבטל מפני האור הגדול (כמ"ש בת"א בד"ה כי אתה אבינו דף קנ"ו ע"ב. וזהו ענין אר"י דאכל קרבנין שהניולים דשם צ"ן שמהמהמה מחבטלים לגבי חוקף

האור דפני ארי' אל הימין כמ"ש בלק"ח פ' עקב ד"ה ויאכילך את המן. וענין מש"ש שבימים נוראים הוא ענין אריה שאג י"ל בבחי' מקיף). וזהו שעשו היה זכור שהוא ענין עולם התבו אך היינו מה שמעם מאיר למטה דרך נפילת האור וזהו ג"כ ענין השליח המקפח. אצל יעקב יו"ד עקב היו"ד לפי שהוא למלוא מאיר בבחינת פנימית (ובענין המעין שלהיותו בא מהתהום א"א שיומשך רק כמו גיד דק ואעפ"כ כמו גדול ממ"ס סאה מים דמקוה לטהר זבים כו' ולקידוש מי חטאת ומטהר בכל שהוא וזהו ענין אות יו"ד דשס. ועמ"ש מענין היו"ד דשס בת"א ס"פ לך ד"ה שרי אשך. ומ"ש ג"כ בב"ה פ' אחרי דע"ט שנין המלוא דהיו"ד הוא שהמועט מחזיק את המרובה ע"ד לעולם ישנה אדם לתלמידו בדרך קלרה ינק' יו"ד שמאיר גם בבחי' עקב שלא להיות טון עקבי יסני ע' זה"א פ' מקץ דף קל"ט וגם ויד"ו יו"ד שלו אוחזת בעקב עשו כמ"ש ד"ה בב"ה זכסלו) ומזה נמשך שיהי' לאדם אהוי"ר. משא"כ בבחי' המקיף לצד אע"פ שהוא בחי' רם על כל גוים ה' יוכל להיות יש ודבר נפרד (הג"ה ומזה ישכיל האדם מעלת דע' את חלקי אביך על האמונה שנקראת עטרה. שלכן אפילו גנבא אפוס מהתרתה רחמנא קריא משום שהאמונה לצד הוא רק מקיף כמ"ש מזה בלק"ח פ' ואחשן ד"ה וידעת היום דרוש הראשון ובהביאור ולכן ות"ת כנגד כולם שמוזה יבא לבחי' וידעת היום כו'. כמארו"ל שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם. וההכרה היא בחי' פנימית. אמנם ל"ל המשכת מקיפים ג"כ וכמ"ש בת"א סד"ה ויקהל משה בענין כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאלו מעיד עדות שקר בעלמו. וזהו ענין המלות וכמ"ש באג"ה ד"ה איהו וחיובי בענין כל הלומד ואינו עושה נוח לו שתהפך שליחו על פניו ע"ש צפי' שליחו. ומזה יומשך ג"כ בחי' ותקח רבקה את בגדי עשו כו' ותלכש את יעקב כו' דהיינו גם המשכת המקיף דתהו. ועמ"ש בת"א ס"פ שמות סד"ה תוספת ביאור גבי וענין ב' בחי' מקיפים. ועיין עוד בלק"ח בהביאור ע"פ כי תלא דרוש השני בענין ב' מקיפים דלמ"ד ומ"ס וגם ד"ה מזמור סיר חנוכה הבית בענין דרוש השני בענין לבוש וצית ועיין ד"ה יביאו לבוש מל' בענין לבוש מלכות וכתר מלכות. ובכ"ז יש לתרץ הקושיא שמצואר בספרי הקבלה בענין השמות דהנה שם הוי' הוא שם העלם. ומצואר בפרדס שער שם בן ד' הוא שער י"ט פ"א איך כי אפילו שם אהי' שהוא נורא מאד לא ישחיה לשם הוי'. וא"כ הקושיא איך שם הוי' ע"פ רוב הוא בתפארת או בחכמה ושם אהי' הוא בכתר כמ"ש בפרדס שער עשרים פ"א. וקושיא זו מצואר בשערי אורה. וגם בפרדס שם. והפרדס תירץ דשם הוי' מורה על כללות האלי' קש"י בכתר היו"ד בחכמה כו' ושם אהי' הוא לבוש לשם הוי' יעו"ש. ולפי הנ"ל י"ל כי שם אהי' הוא מאיר רק בבחי' מקיף וכמ"ש בזהר ויקרא דף י"א. ושם פי' אהי' אשר אהי' זהו מקיף הרחוק שהוא כתר. ומקיף הקרוב צינה. וכשמאיר בגלוי בבחי' אור פנימי זהו שם הוי'. בן מצואר בזהר שם. ולכן מתחיל ביו"ד למלוא. וכבר מצואר שהמעלה מה שמאיר בבחי' או"פ גדול מאד שמוזה דוקא כמשך הבעול בעולמות. וגם כיון שמאיר בבחי' או"פ לכן קדושתו עלום מאד. ועיין בלק"ח ד"ה ויקח קרח רפ"ה בענין חוטי הלייית שקדושחן יותר הרבה מהטלית אף שהטלית הוא

המקיף בו' ועיין שם גם כן פרק ד' מזה. וע' עוד מענין אר' במדרש רבה פ' יתרו פכ"ט בענין דבור אנכי שעל זה נאמר אר' שאג. ה' דאנכי ע"ד א' דאחי. אך אר' שאג היינו ע"ד אנכי הוי' שהמקיף מאיר בבה' אור פנימי. וע' במא"א אות א' סעיף ק"א מענין אריה. וע' במא"א אות ד' סמ"ה ד' חיות שבמרכבה דא"י פני אר' אבא. שור אימא בו'. והנה מאור אבא ג"כ לא נתלבש בכלי רק בהלכות המדברים בענינים גשמיים דוקא וכמ"ש מזה בת"א ד"ה כי אחה אבינו. והנה עשו מה שנפל בשנה"כ מבחי' אר' ונעשה למטה חיה עמאה. ויעקב בחי' שור וזהו ורצ תצואות בכח שור. וזהו עלינו לשבח גימט' שור. והיינו שלא עשו בו' שמאיר עליהם רק בחי' א"מ לצד ונעשה למטה יש ודבר נפרד. ואנחנו כורעים ומשתחיים לפי שביעקב מאיר בבחי' פנימי' ע"י הוי"ד עקב. ע"כ נקוה לך לראות מהרה בתפארת עוון שיאיר גם המקיף העליון בגילוי. שמה שעכשוו נק' סוכ"ע יאיר להיות ממכ"ע ויומשכו מקיפים עליונים יותר בו'. והיינו ע"י ואת רוח הטומאה אעזיר בו'. לתקן עולם שיאיר עולם החיקון בו'. ענין כקוף בפני אדם. וע"י קי"ף ברכות עושין מזה ה'. ענין פנימיות אבא פנימי' עת"י שלמעלה מהמקיף דא"א. הרי כמה גדול כה הוי"ד שהוא פנימיות אבא. וזהו הוא עשנו ולו אנהנו:

ג ודהנה יעקב רצה להמשיך מבחי' מה שלע"ל נאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה'. כלפני' סי' ג' ט'. וכמ"ש מענין זה באריכות קלת על פסוק זה. שזהו בענין ומעין מבית ה' ילא והשקה את נחל השמים שנחבאר בלק"ת בשם"ש סד"ה ששים המה מלכות דרוש הראשון. ורצה יעקב להמשיך בחי' זו בעשו שעי"ז יתבטל עשו מרשעו ויהפך לטוב. וזהו בענין הגו' בגמרא פ"ק דברכות ד"ו ע"א ע"פ יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם חוטאים לא פתיב אלא חטאים ופרש"י דקאי על הילכה"ר שעליו נאמר יתמו חטאים בו'. ואז ממילא ארשעים עוד אינם. וזהו ע"ד אז אהפוך בו'. והיינו כי הילכה"ר נמשך מסיני הגבורות. ויניקתו מקו השמאל. ולע"ל שיהי' גילוי בחי' ע"ק דלית שמאלא בהאי ע"ק יתבטל הילכה"ר. וזהו אז אהפוך בו'. כי אז מורה על גהירו דע"ק כמ"ש בזח"צ פ' בשלח דף נ"ד ע"א ע"פ אז ישיר משה בו'. ואין זה סתירה לענין מה שיאמרו לילחק כי אחה אבינו דהיינו מעלת הזהב על הכסף בחי' גבורות. דגבורה זו אין פירושו דין אלא תגבורת החיות ע"ד ואם בגבורות שמוגים שנה. ואין מהם שום מקור ח"ו לרע. והנה כדי להמשיך בחי' זו כי אז אהפוך ל"ל ע"י העלאת מ"ן לבחי' האו"מ שמשם יומשך ומעין ילא בו'. וזהו ענין ההשחחואה דיעקב ז' פעמים בו'. וזהו ג"כ ענין ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אהו שאמרו זה על יעקב שהשלים עמו עשו כ"ה בילקוט. ובמד"ר פ' וירא פנ"ד פירשו אויביו זה ילה"ר. וע"ז אמרו אם רעב שונאך האכילהו להם לחמה של תורה בו'. כי זהו דוגמת ומעין מבית ה' ילא והשקה את נחל השמים. וכמשנת"ל סעיף ב' שהקליפות שהם ישודבר נפרד לפי שהחיות המחיה אותם אין מאיר רק בבחי' מקיף בו'. ואם הי' מאיר בהם בבחי' או"פ הי' נבלע בתוכם ח"ו כמ"ש בת"א פ' תולדות בד"ה ראה ריח בני. אך ע"י עסק התורה ממשיך או"פ דרך נה"א שיאיר בהילכה"ר ועי"ז וה' ישלימו

לך כו' וכמ"ס זלק"ת סד"ה וכל בניך צפי' ורצ' שלום בניך. וע' זד"ה החללו מאחכס
צפי' שע"י החורה מסיס שלום צפשמ"ע וצפשמ"ע כו':

וינרדח לו השמש באשר עבר את פנואל וגו'. ואיחא ברבות סדר וילא פס"ח ע"פ
כי בא השמש אמר לו הקב"ה אחא סימן לבניך כו' עד וזרחה לכס יראי
שמי שמש זרקה ומרפא בכנפיה כו'. ועיין מזה ג"כ צסדר וישלה פע"ח וצוה"ח פ'
מקץ דר"ג סע"א. והנה לעיל מיני' כתיב ויקרא שם המקום פנואל וגו'. והקשה מהרמ"א
מה טיבו של שם זה ולמה חודיענו התורה קריאתו. ועוד אומרו אח"כ כאשר עזר את
פנואל ולא אמר את פנואל כאשר קרא לו יעקב. ועיין מזה ג"כ באו"ת מהמגיד כ"ע
פ' וישלח. וע' זח"א ד"ז ע"ב וח"ג פ' פינחס דרל"ח ע"א. והנה איחא ברבות פ' ע"ז
ע"פ ויאבק איש ר' חמא בר' חנינא אמר שרו של עשו הי' כו'. ועיין מזה בת"א פ'
וישלה זד"ה ויאבק איש וצפ' וישב זד"ה כה אמר כו' ונחתי לך מהלכים כו' שהוא ענין
מלחמה לה' בעמלק. וזהו ענין שעת ללוחא שעת קרבא כמ"ס במ"א זד"ה כי תלח
למלחמה על אויביך כו' וכמ"ס אשר לקחתי מיד האמורי בחרצי ובקשתי ות"א בללוהי
ובצטוהי. ועמ"ס מזה ג"כ זד"ה כה תזכרו את צנ"י. והנה תפלות אבות תקנוס אברהם
תיקן תפלת שחרית כו' ומבואר במ"א זד"ה לו את צנ"י ואמרת כו' את קרבני כו' הך
ג' תפלות שזכר יום מקבלים הכה והאור מג' מועדים שהם ג"כ כנגד ג' אבות
שהמועדים הם מקראי קדש שהקדש שהוא שבת נקרא וגמשך בהם. ובהם ועל ידם נמשך
ג"כ להיות המשכות בתפלת כל ימי החול. פסח צחי' אברהם צחי' תפלת שחרית. ושצטוה
צחי' ילחק תפלת המנחה. ויעקב נסע סוכתה הוא צחי' תפלת ערבית כו'. וזהו
שנאמר גבי חמיד להקריב לי צמועדו שהחמידין שהן כנגד תפלה כל יום עלייתן הוא
ע"י המועדים כו'. והענין דהנה כתיב שלש פעמים בשנה יראה כו' את פני הוי' אלקיך
שעי"ז היו מקבלים כל גש"י צחי' השתחוואה וביטול ג"כ צחי' פנימיותם כמ"ס זד"ה
מזמור שיר חנוכה הבית שצמידור שער ההנוכה יעו"ס באריות. והיינו ג"כ ע"ד מ"ס
כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם שע"י גלוי צחי' פני הוי' אלקיך נחשורר
וגמשך ג"כ צחי' הפנימי' שבגש"י להיות בלתי נפשי לחלרות ה' כו'. וזהו הנק' שהקב"ה
וכנס"י הם פנים צפנים. והיינו כי פנים הוא מעיקר החיות ששם הוא ראי' ושמיעה כו'
והמחשבה כו' יהיה כל חפצן ופנימיותן באלקות ולכן נק' ארץ חפץ. וזהו היפך ממ"ס
כי פנו אלי עורף ולא פנים וכמ"ס מזה זד"ה כי ההרים ימוש יעו"ס. וכל זה נמשך
להם ע"י שלש פעמים בשנה יראה כו' את פני הוי' כו' וכמ"ס ג"כ ברבות צשה"ש ע"פ
משכני אחריו נחלה כו' ע"י שהשרית שכינתך בחוכינו עי"ז אחריו נחלה כו'. וזהו לך
אמר לבי בקשו פני את פניך הוי' אבקש. כי פני' לך הם גש"ב הנמשכים ממוח צינה אל הלב
כי צינה לבא כו'. אך בהלב יש צ' צחי' חילוני' ופנימי' כמ"ס באגה"ק סי' ד' סד"ה
אין ישראל נגאלין אלא בצדקה. חילוניות הלב הם המדות הנמשכין מן השכל ופנימי'
הלב הן המדות ששרשן למעלה מן השכל. וכמ"ס זד"ה כי תלח ה"ל. וצת"א פ' תולדות

בביאור ע"פ מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה כו'. וזהו בקשו פני היינו פנימי' הלכו. ואיך יהיה בקשו פני זהו ע"י את פניך הוי' אלקים ובנ"ל בענין יראה את פני הוי' אלקים עיי"ז הי' נמשך להם ההסתחווה והביטול בפנימי' ועיין בהרמ"ז אמור דל"ג ע"ב שלשון מועדים עלמו שייך לגלוי בחי' פנימי' במ"ש אנה פניך מועדות. ביחזקאל סי' כ"א. ועיין בהרמ"ז פ' ויקרא ד' ע"ו ע"ב ע"פ ישר יחזו פנימו ובענין כמים הפנים לפנים כו' :

וביאור הדבר הוא ע"פ מ"ש בלק"ת ס"פ חיי שרה שיוסף שהי' יפ"ת ויפ"מ ע"י שבו מאיר מבחי' יופי הפנים העליונים כו' ויוסף יסוד ולכן הסרים אין לו הדרת פנים. וביאור הענין כמ"ש במ"א בד"ה כי תלא אשר פי' תאר הוא מ"ש נעשה אדם בללמו וגו' בללמו בללם אלקים וגו' ב' פעמים ללם כנגד ב' בחי' שיש בנשמה. הא' המתפשטת ומתלבשת בחוץ הגוף והיא אשר ירדה בדרך וסדר ההסתלשות מטילה לעילה. וכמ"ש לכבודי בראתיו ילרתיו אף עשיתיו וזהו ענין אות ל' דללם היינו ע' ספי' חצ"ד חג"ת נה"י שהן שרש ב"ע. ובחי' השנית הוא בחינת הנשמה שעומדת למעלה בבחי' מקיף ואינה מתלבשת ומתפשטת בחוץ הגוף כלל ונק' בשם מזל בלשון רז"ל אע"ג דאיהו לא חזי מזליה חזי כי מזל לשון מפעיל שמזיל וממשיך ההארה וההשפעה לבחי' הנשמה שבחוץ הגוף. והוא ענין אות ל' דללם שהוא בחי' המקיף על ע"ס הנ"ל בבחי' ל'. והנה הנשמה שבבחי' מקיף נק' יפ"ת ששרשה מבחי' לך ה' הגדולה והגזורה והתפארת שהת"ת הוא ענין יופי הכך יפה דודי וגו'. והיינו בחי' ועל דמות הכסא כו' בחי' ז"א שהוא בחי' מקיף לגבי מקור דבי"ע. ועיקר ז"א בחי' תפארת שהוא בחי' גווינן ש"ע נהורין כו' וזה נמשך מבחי' למ"ד שהוא חצ"ד. וכמ"ש חכמת אדם תאיר פניו עד"מ שלשה פניו נמשכל חדש וזהו ענין יאר ה' פניו. והנשמה שבחוץ הגוף נק' אשת יפ"ת שהוא בחי' ל' דללם ונק' בללם אלקים ששרשה מבחי' מל' שיוצרת ומתלבשת בב"ע חצ"ד שלה בבריאה וחג"ת צילירה ונה"י בעשי'. וכמו שהנשמה מהלכשת בחוץ הגוף. משא"כ בחי' למ"ד הוא נשאר בבחי' מקיף שהוא בחי' ועל דמות הכסא דמות כו' וזהו שיוסף נק' יפ"ת. כי הנה יוסף הי' למעלה מן הי"ב השצטים שהן י"ב בקר דבריאה והיס שהוא מל' דאילית עליהם מלמעלה, משא"כ יוסף היה מבחי' א"י העליון למעלה מבחינת ב"ע ואף מבחי' מל'. וזהו התחת"ן אלקים הני בחימי' כי הוא למעלה משם אלקים. ועיין בת"א פ' וישב בד"ה והנה אגחנו מאלמים אלומים. וע"כ נק' יפ"ת כי הוא בבחי' יסוד ז"א ששם היופי בעלמ. וגם יסוד נק' מזלח לגבי המל' במ"ש בוח"א פ' וירא קט"ו א' ואיהו מזלח דכל ברכאן כו' ועיין שם במק"מ הטעם שנק' מזלח לפי שמזיל ההשפעה למל'. וגם מפני ששרש המשכת השפעה זו באה ונמשכה מהתכונה וכתר. והוא ע"ד הנ"ל שהסרים אין לו הדרת פנים א"כ יסוד שהוא השפעת כח ההולדה נמשך מבחי' עלמיות ח"ע הנק' חכמת אדם תאיר פניו. ועמ"ש מזה בביאור ע"פ אחת היא יונתי. וזהו שנאמר זית רענן יפה פרי תאר קרא ה' שמך בירמי' סי' י"א ע"ז הוצא ברבות ר"פ תלוה. ושם ד"א זית רענן בה"ד יפה טוף משוש כל הארץ. בחלים מ"ח. ובחי' זית הוא ביסוד כמ"ש בלק"ת פ' עקב ע"פ ארץ זית שמן וז"ל כי כל

הידור הפנים הוא חלוי באבר זה לפי שהוא מקבל ש"ע נהורין שהם צפנים בו. וזה ג"כ ענין זית שמן כמ"ש להלהיל פנים משמן שהוא בחי' חכמת אדם תאיר פניו. והשמן הוא בחי' ונתקד ה' עליון על כל בו' כמ"ש צרבות שם והוא ענין על אויביך הנו' בד"ה כי תלא בחי' סוכ"ע והיינו בחי' למ"ד מ"ס בו'. ועיין מענין יפה נוף משום בו' צזהר ויגש דר"ו ע"ב. והיינו כי בחי' יסוד זהו מדת לדיק שהוא ההתקשרות באלקות תמיד ולפ"ע זה הוא שונה החלוות וההתקשרות בחלוות העוה"ז ומואם בהם בחלית כמ"ש בחניא ח"א פ"י בענין לדיק וטוב לו שזהו בחי' יוסף הנק' ל"ע ולכן עי"ז ממשיך בחינת צלור פני מלך היים ורלונו' בו': קיצור. ענין יוסף יפ"ת. תאר בחי' בללמנו. ויש ב' בחי' הנשמה. בחי' מזלה נמשך מז"א והתפארת הנק' יפה דודי. והנשמה שבתוך הגוף מבחי' מל' הנק' אשת יפ"ת. ויוסף יסוד זית רענן יפה פרי תואר יפה נוף. ונק' מזלי' להלהיל פנים משמן בחי' זית:

ב ורהנה כחי' ורחיח בשביה אשת יפ"ת היינו בחי' ל' שיורד ומתלבש צבי"ע בחינת וצפפעכס שולחה אמכס. וצפפע התלבשות ע"ס דנה"א צנה"ב זלעו"ז כי פנו אלי עורף בו' רק בחי' הכתר נשאר באל"י הוא הרל"ן והאבה המסותרת שיש בכל נפש כמ"ש בחניא פי"ט. וכדי להוליא' מן השביה לריך להמשיך גלוי חלקות מבחי' מזל הוא הנשמה שלמעלה מן הגוף ובמו י"ג עלין דסחרין לשושנה כשהיא בין החוחים נמשך לה מקיפי' בו'. ועמ"ש מזה בד"ה כגשר יעיר צפי' בהמלאו ומ"ש בד"ה מי כה' חלקינו צפי' המגביהי וכד"ה ועתה יגדל נא כח אד'. ועי"ז אמר דהע"ה בקשו פני בו' בחי' מזל בו'. והיינו ע"י אה פניך הוי' אבקש ע"י שנמשך מלמעלה למטה אה פניך ה' . כך נמשך מלמעלה למעלה בחי' בקשו פני בו'. ועי"ז מי זאת עולה מן המדבר בו' פי' מי היינו בינה בחי' שבינתא עילאה בחי' המקיף של הנשמה. זאת היינו שבינתא תתאה בחי' ורחיח בשביה בו'. וכשמתחזרי' מי וזאת בחי' בקשו פני עי"ז היא עולה מהמדבר והשבי' עמ"ש בד"ה כגשר יעיר בענין ימלאהו בארץ מדבר. ועיין מענין מי וזאת בזח"ב ר"פ חרומה. ועמ"ש בד"ה ויושע המלך לאסתר. וזהו מכל אבקת רובל ע"ד ויאבק איש עמו ומוה נחזרר עד שנעשה רובל בחי' בשמים בו'. וזהו ענין תשובה שהיא החזרה פכ"פ כמ"ש ע"פ שובה ישראל עד. וזהו ג"כ בחי' שבת. אך כילד ממשיכים בחי' אה פניך הוי' אבקש ע"פ שובה ישראל עד. ע"י השראת השכינה צבהמ"ק ע"ז נאמר יראה אה פני בו'. וזהו ענין משכני אהריך. וע' בסידור בדרוש צהמ"ז מענין משיכה ובס"ף. והנה משחרב צהמ"ק הוא ע"י עסק התורה כמארו"ל משחרב צהמ"ק בו' אלא ד"א של הלכה והיינו שהתורה נמשך מהיכל קה"ק כמ"ש בחניא פג"ב וכמ"ש צמ"א סד"ה אה שבתיהי חשמרו צפי' ומקדשי תיראו דקאי על התורה. וכמאמר כי צלור פניך נתת לנו תורה היים שהתורה נק' אור כמ"ש ותורה אור והוא בחי' אור פניך כמ"ש יאר ה' פניו אליך והיינו חכמת אדם תאיר פניו ואורייתא מחכמה נפקת. ולכן התורה היא נק' מקדשי. שכמו צבהמ"ק היה בחי' יראה אה פני ה' חלקך. כך ע"י עסק התורה נמשך יאר ה' פניו אליך בו'. אך כל האומר אין לי אלא תורה אפי' בו' ול"ל תורה וגמ"ח. וזהו כי נר מצוה ואזי אה"כ ותורה אור וע"י אור זה נמשך ג"כ

הכח בנפש להיות גלוי פנימית הלב. וזהו והיו הדברים האלה אשר אנכי מלוך היום על לבבך. פי' שכדי להמשיך לבבך אליו ית' להיות כמים הפנים כו' כן לב האדם כו' זהו עסק התורה שהוא בחי' והיו הדברים האלה אשר אנכי מלוך כו'. וגם התורה נק' מים וכמו שבמים מתרחים הפנים כך בעסק התורה הוא המשכת הפנים העליונים לפנים כו' ומזה נמשך להיות כן לב כו'. וכן ע"י קיום המלות. ובמ"ש מזה בד"ה אחרי ה' אלקיכם תלכו גבי וזקולו תשמעו וזד"ה והיה מספר בני גבי פקדת הארץ ותשוקקה. וזהו דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד. כי הנה עוזו היא התורה כמארז"ל ע"פ ה' עוז לעמו יתן כו'. ובמ"ש בת"א ר"פ יתרו. ועי"ז בקשו פניו תמיד. ופי' תמיד כי יש פנים לפנים עד אין קץ כו' ובמ"ש הרמ"ז פ' אמור שם. והנה עד"ז יובן מ"ש ויקרא את שם המקום פניאל. פי' פניאל היינו בחי' גלוי אור פניך. ועיין באלשיך שפי' פניאל בחי' חסד אך ע"פ מאמריו דלעיל בענין פניאל יובן שהוא גלוי הפנים דא"א אריכו דאנפין שיורד וגמשיך גם למטה כמ"ש בד"ה ועתה יגדל נא שיהיה המשכת בחי' הפני' שהוא ההשפעה שמבחי' פנימי' גם למטה עד שנותן כח בנה"א לגלח ולהיות כי שרית עם אלקים לשון שדרה וממשלה עם אלקים הוא בחי' הגמולות ובמ"ש בד"ה אז ישיר ישראל עלי באר ובד"ה תקעו צהודש שהוא בחי' גמולות והסתר פנים להיות גלוי עוה"ז ותענוגי' ופירש שם המקום היינו ע"ד הנזכר בזה"כ ויקהל דר"ז ע"א ע"פ הנה מקום אחי שהוא בחי' בינה שבה התגלות עתיק. וגם בזה"כ נק' מקום כמ"ש וקמת ועלית אל המקום. והוא ע"ד הנה מקום אחי. ואמר יעקב שבזכות בחי' המקום ע"ד צורך המקום שהאיר לו מבחי' אור פניו ית' כמו שמאיר בזה"כ יראה את פני הוי' כו' עי"ז היה יכול לגלח המלחמה. ופי' כי ראיתי אלקים פנים אל פנים היינו מה שלחש עם השר וגלחו. כמו לך נתראה פנים בדה"י ז' סי' כ"ה י"ז כדפי' האוה"ת. וכח זה נמשך מלמעלה מבחי' את פניך הוי' כנ"ל. ולכן קרא שם המקום פניאל שמאחר שלחש את השר עם היות המלחמה פנים בפנים שזא בכל חוקף. ובמ"ש בד"ה ויאבק כו' בענין אס תגזיה כנשר משם אורידך כו'. א"כ הכח לזה נמשך מבחי' אור פנים העליונים. כמו שע"ז דוקא מי זאת עולה מן המדבר כו'. מכל אבק רובל כו' וכנ"ל. והיינו כי עי"ז נמשך להיות ואשמיד את פריו ממעל כו' מבחי' אס תגזיה כנשר כו' שזהו כשהשפעת נמשך מבחי' אחוריים דאריך אצל ע"י גלוי הפנים הרי משם אורידך כו'. ויותר י"ל דפי' כי ראיתי אלקים היינו לאחר שלחש את השר עי"ז העלה הנילוטין לשרשן בבחי' שם אלקים דקדושה וכבודע ממ"ש לחוק עשה לי אלקים כו' (וענין פניאל בוא"ז י"ל ע"ד שמבחי' פניך הוי' נמשך בקשו פני. ולמעלה הוא החזרת פז"פ דז"כ שזהו ענין חסובה. וזהו ויזרח לו השמש כאשר עבר את פניאל והוא לולע כו' כי איהי צהוד כו' והמל' מקבלת מבחי' וא"ו וזהו פניאל. ופניאל ביו"ד היינו בינה שמקבלת מהיו"ד). קיצור אשח יפ"ת ל' ע"ס דנה"א שמלובשים בשבי' בנה"כ ולהעלותה ל"ל המשכה מיגמה"ר ועתה יגדל נא כח להיות נושא עון

וזהו"ע פניאל בחי' פניך הוי'. שם המקום הנה מקום אחי:
וידנה לחוספת ביאור יש להקדים מ"ש במ"א בביאור ע"פ בעלם היום הזה נימול. ענין ר"מ שאמר על טמא עהור ומראה לו פנים בפ"ק דערובין די"ג ע"כ

כי התורה ניתנה במ"ט פנים עמא ומ"ט פנים עהור כמ"ש במס' סופרים. דהיינו
 פנים הוא הכמה אלא שחלצש בו' מדות הכלולים מו' ונק' מ"ט ש"ב. אבל שרשה
 למעלה מבחי' המוחין המלוכשים במדות כמ"ש בד"ה השמים כסאי. והנה כפי החכ'
 המלוכשת במדות הדין שזה עמא וזה עהור. אבל ר"מ שרשו מעלמיות ח"ע ונק' מאיר
 ע"ש חכמת אדם תאיר פניו וע"ש יאר ה' פניו ובעומק החכמה יוכל לטהר גם מה
 בגראה עמא ע"פ החכמה שבמדות וכמ"ש וירח ה' בו' כי יאר לב האדם רע מנעוריו
 בו' הדי ברלונו מולא זכות בטענה זו עלמה שממנה נמשך החוב כי יאר לב האדם רק
 רע בו'. וחדע שלע"ל שיהיה גלוי הפנים העליון ממש ארו"ל חפי' חזיר שהיא ק"ג עתידה
 לטהר בו'. וזהו מי יתן עהור מטמא לא אחד יהידו ש"ע. וזהו שהיה ר"מ אומר על
 עמא עהור ע"י שמראה לו הפנים דא"א. ושרש הענין כי נובלות חכמה שלמעלה תורה
 היינו ששרשה משערות אבא יונק ממזלא בו' בחי' אותיות בו'. אבל הפנים פניו משערות
 חיקון ואמת גלוי עלמיות חכמה. וע"כ נו' ומראה לו פנים דוקא והיינו שהשערות בחי'
 לומח מדות שבחכמה שאינו ערוך לעלמיות חכמה. והנה ענין מאיר עיני חכמים בהלכה
 שממשך בחי' הארת פנים דא"א למל' דאגילות תתן אמת ליעקב בו'. וזהו ג"כ ענין
 ברכת כה תברכו בו' יאר ה' פניו אליך בבחי' כה בחי' מל' כה יהיה זרעך. והיינו ע"י
 שהבונים שרשם מאבא אהרן נלח דאבא. וזהו ענין הגובה הגו"כ"ה. והיינו ע"י השמן זית.
 זית רענן יפה פרי תואר ולהלילה פנים משמן כנ"ל. והנה ע"ד זה אמר ויקרא יעקב
 את שם המקום פניאל שהיכולת שהאדם ינלח את המלאך להיות שרית עם אלקים זהו
 ע"י גלוי בחי' ומראה לו פנים שממש נמשך בחי' השפלה ען גבוה והגבהה ען שפל
 כנזכר ברבות וירא פ' כ"ג שהרי חפי' יכול לומר על עמא עהור כשמראה לו פנים דא"א
 כנ"ל. ודרך כלל ענין ויאבק שהעלו אבק עד כסה"כ להפך ק"ג ממש ולבררה שתחעלה
 ליכלל במל' זהו ממש ענין מי יתן עהור מטמא בו'. וזהו ע"י בחי' ומראה לו פנים
 כנ"ל. וכן החשמונאים שנלחו את העכו"ם זהו ג"כ ע"י בחי' הנ"ל. ולכן בחוכמה מדליקו'
 נרות שמן ואור בו' הארת פנים בו'. והיינו ענין פניאל בו' שעי"ז דוקא וחלל נפשי.
 ואח"כ כתיב פניאל בוא"ו. והוי"ו הוא ההמשכה למטה. כי הנה התורה הנק' בחור
 פניך מחכמה נפקת שהיא בחי' יו"ד. אך אח"כ נמשכת ומתלכשת בהמדות שהן
 בחי' וא"ו. וכנזכר נוה צח"א ע"פ וילא יעקב. ובאור"ת ששם המגיד נ"ע פי' שיעקב
 המשיך בחי' אור פניו ית' ע"י מדה"ר שהיא מדהו של יעקב. ובמדת הרחמנות יש ב'
 המשכות בו'. הא' מה שנותן לב על העני כדפרש"י בחומש פ' שמות ב' כ"ה
 ע"פ וידע אלקים נתן עליהם לב בו'. הב' ההעבה בעלמה. ועל ב' המשכות
 אלו מרמוז היו"ד דפניאל והוא"ו דפניאל. והיינו כמ"ש צח"א פ' וילא בד"ה
 והי' הוי' לי לאלקים שי"ג מדה"ר הן בחי' יודין ווי"ן כי מקום יניקת השערה והגומא
 שלה הוא בחינת יו"ד והשערה עצמה שהיא הנשכה היא בחי' וא"ו בו'. והיינו ב' בחי'
 הנ"ל שבהרמתי. והנה מצואר כד"ה מי מנה עפר יעקב שהדרך שיזכה האדם לאור
 תורה הוא ע"י מדת הרחמים בו' וזהו ויקם עדות ציעקב ובתיב תתן אמת ליעקב.
 והנה כמ"כ נקפס עד שיהיה גלוי לך אמר לבי נקפו פני יש ג"כ ב' המשכות. כי

ומתחלה נמשך הגלוי במוחין בחי' חו"ב הגק' נקודה בסיכלא רחיה ושמיעה כו'. וזהו ענין משכיל לאיתן כנוצר בד"ה ראה אנכי וסס נוצר ג"כ שזהו ענין פכ"פ דבר ה' עומבס וה"ע י"ה וזהו ענין פניאל ביו"ד שהבינה נק' אל עליון בזה"ב רס"א והיא מקבלת מבחי' היו"ד כו'. וזהו פניאל. וזה"כ כשנמשך הגלוי אל מקום המדות להיות גם המדות בבחי' פנימיותן לה' פכ"פ נק' פניאל בזה"ב. ועד"ז נחבאר בד"ה ראה אנכי ענין נחל איתן כי איתן היינו נקודה בסיכלא תרין ריעין ונחל איתן זהו כשנמשך אל מקום המדות כו'. ולמעלה פניאל זהו ענין יחוד או"א. פניאל זהו ענין יחוד זו"ג. וזהו ענין ישר יחזו פנימו הנוצר בזה"ג ויקרא דע"ו. וכמ"ש בביאור ע"פ אלה מסעי בענין ההן אמת ליעקב שבחי' אמת הוא הגלוי כמו דקמי' כלא השיב והארה זו נמשך מהארת פנים שלמעלה ומתחלה נמשך גלוי זה באלימות וזה"כ נמשך גלוי זה במל' מקור דבי"ע. וזהו ענין פניאל ופניאל. ועמ"ש סד"ה כי חשמע בקול בענין לעשות הישר כו' שגם למטה יהיה הגלוי כמו למעלה (עו"ל פניאל המשכת י"ג מדה"ר שמקורן בחי' אל דרוס כו'. וכדי שיומשכו מעתיק בזה"א יש ב' המשכות שמתחלה נמשכים בזה"א וזה"כ נמשכים בזה"א. כמ"ש בד"ה ה' יחזו מריביו. וזהו ענין פניאל פניאל. וזהו ענין מ"ש בזה"ו מהמגיד כ"ע. ועמ"ש בביאור ע"פ תורה לזה ובלק"ת ר"פ תולדות שהשערה עלמה היא בחי' וחי' ופנימיותה היינו האור שבחוכה הוא בחי' יו"ד ובהרמ"ז אמור ל"ד. קיצור ענין ומראה לו פנים היינו ח"ס שזהו למעלה מבחינת מה שהחכמה יונק ממזל ולכן אומר על עמא טהור כו' מי יתן טהור מטמא שתחברר ק"ג. וגלוי זה מי"ג מדה"ר יש בו ב' בחי' יו"ד וי"ו. השערות בחי' וי"ו ופנימיותן בחי' יו"ד. ובנפש נמשך מתחלה יחו"ב משכיל לאיתן. וזהו פניאל ביו"ד. וזה"כ נמשך נחל איתן במדות ונק' פניאל. ישר יחזו פנימו לעשות הישר כו' ה' בגרשיים יחזו מריביו):

ד ובמא"א ארת ח' סי"ב כ' וז"ל חשמל מלד בינה שהיא אור פני' וכן אל היינו ג' יודי"ן ואל"ף שבשם ס"ג כו' עכ"ל. ולבאר דבריו יש להקדים מ"ש בזה"ב פ' פקודי דרמ"ז א' שבהיכל עלם השמי' שהוא בזהו בו נחמנה רוח א' מאור וך הגק' עלם ובעלם השמים לטוהר ונק' אורפניאל כו' וענין אורפניאל שאמרנו הוא כח החיים והרחמים ובו נכנס כח הקליפה וברוח זה עומדים לבושי הלדיקים העולים לראות את פני ה' לנאות בן העתיק הפרדס שער היכלות פ"ב. ועמ"ש מענין ובעלם השמים לטוהר בת"א פ' משפטים סד"ה ותחת רגליו דענין לטוהר הוא בחי' טהירו עילאה. וענין שייכות בחי' הוד לבחי' טהירו עילאה י"ל ע"ד נעוץ חחלתן בסופן כמ"ש בסידור גבי ל"ג בעומר בענין הוד שבהוד. ועיין מזה ג"כ בס' עמח"מ בסופו שער עולם הבדיאה פט"ו. והמק"מ פרשה פקודי שם כ' ששם הע"ח שאלו השע"ה נהורין שבפנים דאריך שמושכים שם ולכן נק' פניאל אור הפנים העליונים של אל כו' ע"ש ובלק"ת ס"פ חיי שרה והוא ג"כ כמנין חשמל. והרמ"ז פ' יתרו דע"ה ע"א כ' ששם הפע"ח דאוריאל ואורפניאל. ענין א' הוא אלא דאורפניאל חשמל גימט' מלבוס הפנים. אוריאל הוא לבוס הגוף גימט' רמ"ה כמנין אברהם שהוא החסד. וזהו סוד אור פנים שהוא אור פנימי שבמקופים כו'. ועיין מענין לבוס הפנים בת"א בד"ה אוסרי לגפן גבי ונדס ענבים סוטה

שים צ' בחי' לצושין לצושי הגוף ולצוש הראש והפנים . לצוש הפנים ע"ד הביטוי אליו ונהרו והוא ענין לאיכה וראיכה צנות ליון כו'. וענין לצוש הפנים היינו מקיפים דג"ר כח"צ. וזהו ע"ד שמ"ע הן צו"ה ול"ת הם צו"ה והיינו ע"י שהל"ת הם לאכפייא לסע"א ועד"ז ציעקב ע"י כי שרית כו'. קיצור פניאל הוא צהיכל עלם השמים וכו מאיר מבחי' שט"ח נהורין דח"א והוא בחי' חשמל גימט' שט"ח וגימטריא אורפניאל וגימט' מלצוש והוא מלצוש הפנים . והנה פי' לצוש הפנים עד"מ היינו שצו וע"י יכול להיות לאיכה וראיכה ולצוש זה זהו בחי' חשמל . כמו עד"מ המשל שצו ועל ידו משיגים את השכל. ועד"ז נק' התורה משל הקדמוני שהוא בחי' המשל שצו וע"י יושג צחינת הארה מקדמונו ש"ע. כי אור ח"ס שורה בחכמה כו'. וזהו כי באור פניך נחת לנו תורת חיים אור פניך היינו חשמל . וזהו ענין לצושי' כחלג חור דקאי על חשמל העליון שבין ח"ק לחל"י שמשל גלקחה התורה כמ"ס צביאור ע"פ כי ציוס הזה יכפר. וזה"ע ויקרא שם המקום פניאל. והנה התורה מחו"צ נפקת וזהו שקדמה אלפים שנה. וזהו פניאל. ואח"כ נמשך צמדות חו"ג כשר ופסול וזהו פנאל . אך מה שנק' התורה באור פניך זהו ע"ד ומראה לו פנים הג"ל :

ה והנה אף שממשיכים ע"י התורה שהיא בחי' את פניך הוי' אבקש להיות לך אמר לצי בקשו פני כו' ולהיות כי שרית עם אלקים כו'. עכ"ז כתיב והוא לולע על ירכו דהיינו שהגם כי לא יכול לו זהו צבחי' גופו . אבל צבחי' ירכין דלבר מגופו שס נגע והוא כמ"ס צת"א סד"ה כי אהה נרי שיש צ' בחי' גשמות . ונשמות הנמוכות אין כח בהם לשלוט על הרע שבנה"צ וכמ"ס ג"כ צד"ה צחדש השלישי גבי ואתם בני יעקב לא כליחם . וכמ"ס מזה סד"ה מי אל כמוך . ובני יעקב היינו יולאי ירך יעקב הנמשכים מבחי' נה"י שצו . כי הנה דרך כלל יש צ' בחי' ישראל ויעקב כזכר צד"ה לא הביט און ציעקב כו' שבצחי' ישראל לא שייך אפילו עמל רק אז חתענג כו' . אבל צבחי' יעקב שייך עמל ועבודה . אך עכ"ז לא הביט האיש און ציעקב היינו כי לא יכול לו אבל צבחי' ירך יעקב שס ויגע צבחי' גשמות נמוכות ככ"ל . וזהו והוא לולע פי' כמ"ס צד"ה וארשחיק לי שיש צ' בחי' כלה. הא' כלה נאה כו' בחי' כלתה נפשי כו' הצ' כלה כמו שהיא ואפילו חגרת מלד התלצוטה צנה"צ . ופי' חגרת דהנה כתיב שרפים עומדים וכתיב חגרה צעוז מחניה . מחנים הם המעמידים כל הגוף הראש והזרועות להיות עי"ז שרפים עומדים והיא האמונה העהורה שהיא צבחי' רגלים כי איכה צהוד ואיכה צנלח כו' שמג' בחי' הג"ל נמשך אמת ואמונה שהאמונה מקבלת מבחי' אמת כזכר צדרוש-צמ"ז בסידור ועמ"ס עוד מזה ע"פ המאמר וכד אנת תסתלק כו'. ועמ"ס צד"ה מי שס פה לאדם כו' מענין רגלים. וזהו שקר אין לו רגלים כי האמונה הנק' רגלים היא צבחי' אמת וניכרים דברי אמת משא"כ שקר אין לו רגלים . וזהו ענין הנחש שנקללו רגליו כמ"ס צוח"א וישלח דקע"א ע"א וצפירות הרמ"ז שס וצבהקדמה ד"צ ע"צ ועי' זח"צ ר"פ כי תשא ע"פ ועד ארעיטה לשון שקר וצפ' ויקהל רט"ו צ' כחוטא חד כו' פקודי רס"ד ח'. אך בחי' חגר שיש לו רגלים אבל אין עומדים ציושר . וזהו ענין ק"ג שכלולה מעו"ר. דהנה כתיב עד מתי אחס פוסחים על שתי הסעיפים .

ופירש"י שתי המחשבות שאינכם מצינים להכריע בו'. והרלב"ג כ' הנה הפסח יעה פעם
 אל רגלו הא' ופעם אל רגלו הב' וכן היו ישראל נוטים על שתי המחשבות פעם יאמינו
 כי ה' לבדו הוא האלקים בו'. והרד"ק שם כ' כמו הפסח שהוא פסח צהרי רגליו כי
 מי שפסח רגלו א' נוטה אל הרגל האחת ומי שפסח צ' רגליו אינו יודע באיזה רגל
 יעמוד כן אחס פוסחים על שתי הסעיפים והם המחשבות בו' שאין אחס יודעו לצרור
 בדעתיהם מי האלקים בו' עכ"ל. והענין כמ"ס בת"א דה"ה וישלה יעקב בענין ויחז את
 העם שבתהו הי' רק צ' קוין משא"כ בתיקון יש ג' קוין קו האמלעי מכריע בין צ' הקוין.
 והנה מבחי' התהו כשנפל בשב"כ נמשך מזה שבק"ג אין שם רק צ' מוחין חו"ב. וזהו
 ענין שחיס נסים זונות. ואין להם מוח הדעת בו'. גם בלא דעת נפש לא טוב. וז"ש
 וידעת היום והשבות בו'. וע"ז הוכיחם אליהו שאינכם מצינים להכריע ע"י שאין צהם
 הדעת ולכן הם פוסחים על צ' הסעיפים היינו ענין ק"כ הכלולה מעו"ר ונק' להם
 החרב המחשבת מטוב לרע ומרע לטוב ונק' עה"ד עו"ר והוא אחר דמשתני ומתהפך
 כמבואר בזה"א פ' ויחי דרכ"א ע"ב ובפ' אמור דק"ז אבל הדעת עליון זהו בחי' אני
 הוי' לא שניתו בו' וכמ"כ בפס' היא אה"ר מבחי' עה"ח שנאמר בו וחי לעולם. ועיין
 בת"א דה"ה חכלילי עינים. וזהו ענין ושתי שהיא ק"כ ע"כ נק' ושתי מלשון שתי הסעיפים.
 וזהו ענין הגלות שנא' היינו כחולמים כמ"ס בת"א פ' וישב. והנה נש"י שבק"ב מלד
 התלבשותו צנה"ב שמק"ג נק' ג"כ כלה חגרת בו'. והיינו ואתם צג"י לא בליחס שאין
 לכם הכלות הנפש דבחי' כלה נאה בו'. רק שק"ג הוא עד"מ חגר צ' רגליו משא"כ
 נש"י נק' רק חגר ברגלו א' היינו מלד נה"ב שבו שמק"ג בו'. משא"כ מלד נה"א. וע"ז
 נאמר והוא לולע על ירכו שבחי' ירכו הא' אין לו העמדה נכונה שפעם נוטה הדרך
 לתאות נה"ב בו'. ועיין מענין והוא לולע בזה"א בראשית דק"א ע"ב ודק"ו ע"ב. וכ"ז
 נמשך עד עלות השחר לע"ל. אך לע"ל ויזרח לו השמש בו' שמש לדרה ומרפא. והיינו
 הקב"ה מוליא חמה מנרתקה מבחי' שמש ומגן בו' ששם אלקים מסתיר שיהיה נראה
 הים דבר נפרד בו' כנזכר דה"ה תקעו בחודש שזהו ענין עלה במחשבה לבדוא במדה"ד
 בו' ומחמת הנרתק דשם אלקים נמשך רצוי המסכים ונעשה ק"ג בחי' נפרד לגמרי והוא
 הנק' מחלה כמו החולה שטועם מתוק למר ומר למתוק וכו' כך הם תאוות נה"ב בו'.
 אבל לע"ל בלאת חמה מנרתקה אזי גם ק"ג תלא מחלאתה וטומאתה. וזהו ענין ומרפא
 להסיר שרש המחלה. וע"ז נאמר במוכה סו' ד' ו' ביום ההוא נאוס ה' אוספה הלולעה
 בו'. היינו בחי' כלה חגרת הנ"ל. עד שתהי' לצי ובשרי ירננו אל אל חי. כמ"ס דה"ה
 וארשתוך לי שעי' התבוננות במהו"ע ית' אזי אף הלולעה והחגרת בו'. וכמו במעשה
 דאליהו ויאמרו ה' הוא האלקים צ"פ. וזהו ענין במקום שבט"ת עומדין בו'. וזהו וה'
 יגיה חשכי כמ"ס בת"א סד"ה כי אחס נרי שזהו בחינת הוי' עליונה יותר. וה"ע ויזרח
 לו השמש בו' מוליא חמה מנרתקה להיות גרפא מבחי' והוא לולע בו' אוספה הלולעה
 וכמ"ס חס יחי' נדחק בקלה השמים משם יקבלך בו'. ועי' עוד מענין עבר את פנואל
 בזה"א רי"ב א'. ועו"ל כי הנה יש לבג"ה והנתיב הראשון נק' נתיב לא ידעו עיט והוא
 פנימי' אבל שהוא פנימי' עת"י. והנה ש"י עולמות שהם צ"פ קנה קנה חב' קנה בינה

במשכים ג"כ מן ל"א נתיבות הנ"ל שב"א כלול מיו"ד פניאל פנואל. ועמ"ש ע"פ מאמר הזה"ג ע"פ קדושים תהיו דפ"ו ע"א ע"פ לפני לא נולד אל. אך לע"ל שיהי' גילוי פנימי' אבא והוא ג"כ ענין גילוי שמה"ג פנימי' כינה שהוא פנימי' עת"י עו"ג וזרחה לכס יראי שמי שמש לדקה ומרפא כו' וזה"ע וזרחה לו השמש כו':

על בן לא יאבדו בני ישראל את גיד הנשה כו'. בכלי יקר פי' האכילה היא השגה ושהוא בענין איסור אכילת עה"ד. ופי' ירך יעקב ע"ד חמוקי ירכיך כו'. ומהרמ"א פי' שכל הירך נרפא רק ג"ה שבו לא נרפא כו'. ולפי דעת המדרש הביאו הרמב"ן היינו הגופות של דורו של שמד שבהם נגע והנשמות פרחו למעלה. ולשון גיד הנשה פרש"י מהגמ' חולין ל"א א' ומתבאר כאן לפי שגשה ממקומו ועלה והוא לשון קפילה וכן נשתה גבורתו היו לנשים צירמי' נ"א למ"ד וכן כי נשני אלקי' את כל עמלי צפ' מקץ מ"א נ"א עכ"ד. ולכאורה ענין כי נשני הוא שרש אחר דהיינו לשון שכחה וע"ד מאמר אהה ישראל לא תנשני בישעי' מ"ד כ"א ופי' רש"י לא תהי' שכוח נזרחתי. וכן פירש במלכות שם וז"ל לשון שכחה וכן נשני אלקי' עכ"ל. וכן ת"י כה לא תנשני דחלתי. ועדו"ג ותזנה משלום נפשי נשיתי טובה איכה ג' י"ז ופרש"י פ"ו דנדרים ד"ג סע"ב נשיתי טובה שראוה כבר אלא שעבשו שכחה. ויש ליישב פרש"י לפי ששניהם ענין א' שהשכחה הוא ג"כ שהדבר קפץ ועלה ממנו. וכן מלאחי בשרש ישע בשרש נשה שב' ויהיה הכל ענין א' כי השכחה היא ההסדה כו'. ועד"ז גם בענין גיד הנשה יש ג"כ צ' פי' אלו. הא' לשון שגשה ממקומו ועלה. ובת"ז תיקון י"ח ל"ב צ' בגיד הנשה דאיהו לדיק ואתפרש מינה כו'. וזהו ע"ד בחוסר כל. אשר נחיו כל הוא ענין כי כל בשמים ובארץ נחיו יסוד הממושך נש"ב ומשפיעם נחיו מל' הנק' כלה כל ה'. משא"כ בגלות בכל ומדי הוא נחיו בחוסר כל. וע' בש"א תחלת שער ג'. וזהו ג"כ ענין ותזנה משלום נפשי ע"ד וחקע כף כו' נשיתי טובה נחיו יסוד הנק' טוב עלה וקפץ ממנה. אך לפ"ז לע"ג כיון דגיד הנשה הוא איסור גדול א"כ איך רומז לנחיו כל כו'. ויש ליישב דאין ר"ל שג"ה רומז לדיוק ממש אלא שמהמת עליות ופירוד בין זו"ג אזי מה שהקליפות יונקים מן היסוד זהו ג"ה והוא מסתעף מחמת שהיסוד עלה כו'. ועד"ז מנזאר בע"ה סוף שער האונאה בענין חטא מכירת יוסף למלרים דאפיקו נדית קיימא גו סע"א כי נחחו הקליפות שהם הערלה ביסוד העליון ח"ו עכ"ל. והיינו כמ"ס בביאור בשעה שהקדימו צפי' לא תנאף שהוא ענין שלא ימשיכו המשכה הפנימי' הנמשלת מן היסוד למל' נחיו חוס' אור רב יותר מהקלבה להחיות העולמות נחיו חוס' אור זה מכונה בשם היסוד. כמ"ס בהקדמה לספר פרי ע"ח. לא תגרמו שיומשך חוס' המשכה זו לחילוני'. וע"י מכירת יוסף גרמו המשכת חוס' האור הנמשך נחיו יוסף לשון חוס' אור שיומשך לחילוני' ח"ו. וזהו ענין גיד הנשה שגשה ממקומו היא המל' שנק' מקומו ובמ"ס ויפגע במקום וזהו ענין עושין ראונו של מקום ונק' ברוך כבוד ה' ממקומו אל ילא איש ממקומו ביום השביעי כמ"ס בנח"ב

דס"ג סע"ז וזכ"ל ויקהל דר"ז ע"א. וזהו ענין יקוו המים אל מקום אחד. וכשנשא ממקומו ועלה הוא הקליפות יונקים ממותרי שפע בסוד לא נתמלאה לור בו' והאחיזה שיונקים זהו הנק' גיד הנשה ולא עלמות היסוד ח"ו. והפ"י הב' הוא לשון שכתה. וב"כ בוח"א וישלח ק"ע ע"ז גיד דחיהו מנשה לפני נשא פולחני דמאריהון בו'. ואפ"ל עוד דהנה כתי' ותאמר ליון עוזבי ה' וק' שכהני פישעיו סי' מ"ע וע' מזה בצרכות ל"ז ב' שהשיב הקצ"ה החשבון אשה עולה בו'. ומ"מ לפי דברי כנס"י נק' אריכות הגלות שכתה מה שאותותינו לא ראינו בחילוניות אף שבפנימי' האותיות שאלוני בו' וכמ"ס למה לנלח חשבנו וכמ"ס המזכירים את ה' ושכתה הג"ל שבחילוניות זהו ענין גיד הנשה. קיצור. ב' פ"י בלשון גיד הנשה. הא' שקפץ ועלה והו"ע צחצר כל שגשה ממקומו. כתי' בכה"מ. ואזי החילוני' אחזי' בו. הב' לשון שכתה :

ב ודהענין דהנה כתיב ויותר יעקב לבדו. ויאבק איש עמו. וארז"ל הולין דל"א סע"א שנסתייר על פניו קטנים. ופ"י במא"א אות פ' ס"ג וז"ל פנים קטנים יצואי מלכי' דמיתו עכ"ל. ואפ"ל כי פך בהיפך כף. ויאבק פרש"י בחומש שהוא לשון ויתקשר בו' שחובקו ואובקו בו'. וכן פ"י בח"ז היקון כ' דמ"ז ע"ז ע"פ מכל אבקת רוכל דא לדיק דחיהו כליל כולא חיהו רוכל וחיהו אבקת' דילי' ה"ד ודבק באשחו וע' בוח"א ס"פ וישלח דקט"ו סע"ז וע' במא"א אות א' ס"ח וסעי' ק"ג מענין אבקת רוכל וע' בפירש"י פ"ק דעירובין די"א ע"ז גבי מאי היכר ליר אבקתא חיר שליר הדלת סובב בו' וב"כ בערוך ערך אבקתא כל דבר שהוא נקוב להכניס בו' ד"א קורין אותו אבקתא. וזהו ואיבי אבקתא דילי' כתי' יסוד דנוק'. וז"ש רש"י שהוא לבין ויתקשר כי יסוד דנוק' הוא ההתקשרות של המקבל לקבל השפע ועושה א"ע כלי ריקן מכל כמ"ס צענין הנותן לשכני' זינה ובת"א פ' משפטים ד"ה לא תהי' משכלה ועקרה. ויסוד דקבורה הוא ההתקשרות של המשפיע אל המקבל כמ"ס באג"ה סי' ע"ו. והנה זלע"ז גס בקליפה יש דו"ג וכמ"ס בת"א פ' בשלח ד"ה לבוסתי צענין סוכים נקבות וזכרים דפרעה. וזהו ויאבק איש עמו שבה עליו ככת דו"ג דקליפה כמובן ממ"ס בוח"ג פינחס דרמ"ג ע"א ובוח"א דק"ע ע"א. מאן אבק בו'. וכן פ"י הרד"ק והראב"ע ויאבק לשון אבק ע"ד מ"ס במשנה פ' כירה בחול ובאבק דרכים וכמ"ס מזה באריכות בת"א פ' וישלח ד"ה ויאבק איש בו'. א"כ ע"כ ל"ל המשכה ממנהא דא"א בו'. וע' ד"ה אני ישנה צענין ד' כתי' אחותי נה"י רעייתי הנ"ת יונתי הצ"ד בו'. וע' ד"ה אז חשמה בחולה בו' שכל עליות ל"ל תחלה אב"א בו'. וזהו"ע ירך לבר מגופא. ע' ד"ה מה יפו צענין חמוקי ירכיך בו' שכתב אצל שב"ע עלה מעלמי ובה' עלה הזכר עולה למעלה. עזח"ג ויקרא י"ע ב' ע"פ עמי נוגשו מעולל ונשים משלו בו. ע"כ לא יאכלו בו' להיות ושפחה כי בו' :

וידא כי לא יכור לו. ע' צרכות ס"פ ע"ז וראה את המלך עומד על גביו בו' היינו כמ"ס בת"א ד"ה ויאבק איש שמהמדות עלמן יש לו יניקה משא"כ מג"ר כמ"ס ימותו ולא בחכ' ולפי שביעקב מאור כתי' הכמה יסוד אבא ע"כ לא יכול לו. וזהו"ע שהמלך עומד ע"ג היינו חכ' שנה מלובש א"ס צ"ה וכמ"ס במא"א אות מ"ס

סמ"ד ותב נק' מלכא עילאה . ויגע בכף ירכו כו' בת"א שם לפי שהוא השפעה שממנו ולחון ששם הארת הציטול מועטת כנודע שכליות מבטלין הזרע שנטשה גשמי' כו' עכ"ל . והיינו כי נו"ה נק' לצר מגופא ולכן גם ההשפעה מאל"י לצי"ע הוא ע"י נו"ה כמ"ס צט"ה שער כסה"כ פ"ה וז"ל כי כמו שהמוחי' דו"א דאל"י הם תנה"י של הצינה וכן המוחין דמל' שהיא נוק' הם תנה"י דו"א גס ד' מוחי' דבריאה הם תנה"י דמל' והצן איך העולמות הם בסדר אחד עכ"ל . והרי צי"ע הם צט"ג ואינן ערוך כלל לאל"י שהוא אלגנס ואלעפ"כ תנה"י דמל' דאל"י געשו מוחי' לבריאה היינו ודאי מפני שנה"י הוא מה שנתגשם השפע כמו הטפה כשהיא במוח היא עדיין רוחני' וכשבא לנה"י נעשה עפה גשמי' . וזהו כמו ההמשכה מאין לים . וע"כ צחי' או דלצב מגופא נח' ויגע בכף כו' . קיצור . שנסחייר על פכין קטנים . חבקה רוכל . התקשרות של המספיע ומקבל . וצחי' זו בלעו"ז זהו ויאבק . ומפני שיעקב הארת חכ' ע"כ לא יכול לו . רק צנה"י מה שהשפע יורד ומתגשם שם נגע .

ג ולבאר הדברים י"ל ע"פ מ"ס צמ"א צביאור ע"פ זכור את אשר עשה לך עמלק צד"ה כה אמר ה' לבלות פקדתי את אשר עשה עמלק דשם נת' ענין ג' צחי' חצ"ד חג"ת נה"י ונק' ג"כ רת"ס . ויש צחי' אלו בכל ספי' . כמו בחסד יש ג' צחי' והם ג' שלישים כו' וצחי' נו"ה זהו צלי טעם רק שמהנלח וכענין מ"ס גבי מלח סד"ה ועשית לין צחי' ההסכס כו' וכן הודאה אף שאינו משיג כו' . ועמ"ס צד"ה אלה מסעי גבי מלח ונלח ענין א' כמ"ס באדר"ו . והנה עלי' המל' שמתעלית בכל שחרית מצי"ע לאל"י חחלה מקבלת מנה"י וכסדר התפלה הודאה הודו לה' כו' ואח"כ בק"ס ואהבה ואח"כ ברוך אתה ה' בשמו"ע שהוא נה"י חג"ת חצ"ד כמ"ס ע"פ ליון במשפט תפדה . וע' בדרוש ג' עליות המל' וע"פ חני יונה בענין ד' צחי' אחותי רעיית יונתי תמתי . אחותי נק' כשמקבלת מנה"י ע"י מעשה המלות . רעייתו כשמקבלת מחג"ת כו' . גם ע"ד הגז' צד"ה רני ושמחי בת בענין ג' צחי' צחי' אחותי אמי שצחי' בת נק' כשמקבלת מנה"י כו' . והנה נלח הוד יסוד נק' צחי' אחורי' ובכל עלי' לריך להיות חחלה בצחי' אחורי' כנו' צד"ה זכור דעמלק צפי' לכחך אחרי במדבר . וצד"ה אזו חסמה בחולה במחול ואח"כ יבא לצחי' פז"פ . וכענין אחכפי' ואח"כ אחפכא . ולכן בצחי' זו כשהעבודה רק בצחי' נו"ה שהוא בצחי' אחורי' צלי טעמוג' והשק וחפץ שם שייך מלחמה עמלק וכמ"ס ויזכב כך כל הנחשלים אחריו וצצחי' זו גאמר ויגע בכף ירכו כו' ירך לצר מגופא צחי' נו"ה כנ"ל . וצד"ה ויאבק פי' שזהו צחי' ההשפעה שאז הציטול מועט כו' . והנה רש"י פי' קולית הירך החקוע כו' נחקקתה כו' משמע שהעלם נחקקת ע"ד בוקא דאעמא דשף מדוכחי' ואי"ז עריפה דהא לא איטכול ניצי' . וא"כ זהו ענין יליאת יסוד דכורא והפרשתו מיסוד דנוק' שזהו העלם התחוב צחור . והיינו כי ע"י נו"ה הוא יחוד עליון צצחי' זו נגפס שיהי' אור האלקי נחפס ונקלט בתוכו בהתקשרות חזקה של תמוט עולם ועד כנודע שצחי' התקשרות הנפש בחוץ נק' יסוד דנוק' כו' . וע' צמ"א צביאור ע"פ יבאו לבוש מל' בענין הכריעה במודים כו' . ושייכות יסוד דנוק' בעלם כי הרי נק' עלם מעלמי וצצר מצשרי . וצח"ז חיקון כ' דג"א צ' ב' שכינתא תתאה דאתמר בה ותקע

כף ירך יעקב. ובחיקון ס"ט דק"ז א' כף דילי' שכינתא. גם המל' נק' כ"ף כפופה כמ"ס
 במא"א ריש אות כ' וע"ס סעי' ל"ח. וע' צפרדס שער האותיות פט"ו וצעה"כ ערך
 כ"ף וצוהר ח"א ר"פ בראשי' גבי עלאת אות כ"ף שהוא זהו' כסא. ואפ"ל עפ"ז שזהו"ע
 ואין הכסא שלם כו'. והנה כף הירך היינו צמר הגבוה ככף כמ"ס רש"י בחומש וצגמ'
 פ' ג"ה. וא"כ הגיד אשר על כף הירך הוא המחבר העלמות עם הבשר. וע' מענין גידים
 שהם מחברים העלמות עם הבשר ד"ה לו אח כנ"י אח קרצני לחמי כו' ועמ"ס צדוש
 עלמות וגידין וצמר שהם הצ"ד חג"ת נה"י ועמ"ס מזה ג"כ בביאור מאמר הרע"מ פ'
 שופטים דף ער"ה דשם נת' ענין עלמות וצמר כו'. והנה שכ"ת נק' צמר מצברי. וא"כ
 הגיד המחבר זהו ג"כ ענין יחוד זו"נ שמקשר ומחבר העלם עם הבשר וכמ"ס במא"א
 אות ג' בט"ו וז"ל גיד גי' טוב כו' גם גיד נק' יסוד דדבורא סוד העפה יו"ד המייחדת
 ג' שהוא יסוד עם ד' שהוא מל' עכ"ל. וע' מזה בזה"א ויחי דרל"ד ע"כ וזהו"ע הגידה
 לי שאהבה נפשי כו'. קיצור ענין נה"י בעבודה בחי' אחרים וצבחי' זו יוכל ליגע.
 וענין ויגע ככף ותקע הו"ע פירוד היחוד שלא יהי' הכה צבחי' ללא שצנפש האלקי'
 לעמוד צפני כל מונע וכן צבחי' הסוד כו' וענין כף שהוא הבשר בחי' הודאה והגיד
 מחבר העלם הצ"ד עם הבשר הנ"ל. וצוה נגע כו'.

ד ודג"ה בת"ז תיקון י"ח דל"ב ע"ב כחצ ותקע כף ירך יעקב צגיד הנשה דאיהו
 לדיק ואחפרש מינה ואיהי בגלותא ואתדבק' באתרהא קליפה אחרא דערלה
 דאפריד צין לדיק ושכינתא ע"כ לא יאלכו צג"י אח ג"ה עד דאחצברת האי קליפה מחמן
 עכ"ל. ולכאורה משמע דג"ה איהו לדיק. וכן פי' הפה"ס ערך ג"ה וז"ל פי' הרשב"י
 ע"ה כי ג"ה היא השכינה עם הלדיק כי שכינה נקראת ג' כדפי' צערכו ע"ס (ואפ"ל
 כי ג' לשון מזל ומל' הוא מקור המזלות דבי"ע כו' כי אין לך עשב שאין לו מזל כו'
 וגזוה מטל גבוה כו' ושרשם מצחי' מל' מקור דבי"ע כמ"ס ד"ה כי תלא לעמ"ס ע"פ
 ורעי אח גדיותיך בת"א פ' וילא) ועס יו"ד לדיק אחצבדת גיד עכ"ל. ולכאורה זהו
 תמוה כי גיד הנשה שהוא איסור של תורה ואמרו שהוא נגד ע"ב כי שס"ה גידים נגד
 שס"ה ימי החמה וג"ה הוא כנגד ט"ב כמ"ס צוה"א וישלח דק"ע ע"ב וצפי' הרמ"ז
 שס' וא"כ מה ענינו ללדיק. אך הענין דהרמ"ז שס' פי' ענין מארז"ל למה נק' שמו ג"ה
 שגשה ממקומו שהו"ע משארז"ל צפרקי דר"א ס"מ הו' מכה השרפים צצריאה והפילו
 הקצ"ה מקדושתו כו' והוא ע"ד ענין אר"י שלטעלה במרכבה הקדושה פני אר"י אל
 הימין למעלה מצחי' פני שור וצבחה"כ כשנפל למטה נעשה חי' עמאה כך סמאל צשרשו
 הו' קדושה וכשהפילו נעשה חכלי' הרע כו'. ועד"ז י"ל צענין ג"ה שקודם שנגע צו הו'
 גיד זה מצחי' יסוד המחבר ומזווג זו"נ כו' אך כשנגע צכף ירכו זהו שגשה ממקומו.
 פי' השכינה נק' מקום כמ"ס ויפגע במקום כו' וכחי' הכל (ר"ל יסוד הנק' כל) הולך
 אל מקום אחד כו'. וזהו ענין צרוך כצוד ה' ממקומו כו'. וזהו"ע עושין רש"מ כו' כמ"ס
 באריכות ד"ה וההלכתי בתוככם כו'. וגיד הנ"ל שהוא בחי' יסוד נשה ממקומו כו'. י"ל
 כמ"ס צוה"כ פ' צשלח דנ"ה ע"ב ואנגיד לי' לקבלי' כו' ומבואר שס' בהרמ"ז צשס הג"ה
 דהיינו שצננט צמקומו צסוד אצ"ר מת. וצוה יוכן מה שהביאו צגמ' פג"ה דל"א א' ע"ז

פ' נשחה גבורתם (קפלה גבורתם) היו לנשים (חלשים כנשים) כי כשהיסוד מזדווג במל' נק' כאיש גבורתו ישים כגבור לרוץ אורח כמ"ש הרמ"ז ר"פ בהעלותך וזהו ואת זריתי הקים ותשב זאיהן קשתו משא"כ עכשיו נק' אבר מת וזהו היו לנשים עד"מ מי שאין לו גבורות אנשים. ועמ"ש ע"פ וזכרתי את כו' וגו' ולכן לע"ל נאמ' לדיק ונושע כו' כמפורש הענין ברבות סדר נושפים ספ"ל. וזהו צבוב ה' ליון שיהי' צבחי' אבר חי כו'. וזהו ואולם חי אני וימלא כבוד כו'. אך ע"י שנגע צקף ירכו וגשה ממקומו אזי התדבק' באחרתה קליפה אחרת והו"ע מ"ש ושפחה כי תירש כו' הגו' בזה"ל חיי קב"ב ב' וכמ"ל סוף אות ה' באריכות. ומ"מ יניקת השפחה הג"ל מן היסוד י"ל שאינו מעלמיות העפה ה"ו כ"א ע"ד שכ' הרמ"ז וילא דקמ"ע ע"ב צד"ה מאיך האי סולס כי צענין הפרת הזרית חשש כח היסוד וכמ"ש לור ילדך חשי כו' וכשחשש אז ילא גילולי קדושה של המותרות כו' ע"ש. ואפ"ל שזהו"ע עומאת אז שהזיבה בזה מאבר מת וכ"מ במא"ל אות ז' ס"ה וז"ל אז נק' כן ע"ש פגס היסוד וכן אז גי' ט' לדיק ספי' ע' עכ"ל. וזי"נ משמע שזהו"ע הגו' בהרמ"ז שם דהיינו מ"ש בזהר בראשית ד"ג גבי עאלת אות ט' ודו"ק. ועפ"ז לק"מ מה שהגיד הנשה הוא הסוד וכנגד ט"ב אף שמתחלה הגיד הי' צחי' לדיק לאחר שגשה ממקומו וכסתלק היסוד אל העלמיות גם ענין ג"ה זהו ע"ד מה שהקליפות יונקים מהיסוד ע"ד עומאת זיבה כו' וא"כ צחי' זו הוא תכלית העומאת והוא שרש ומקור יניקת החילוני' מהשפע העליון. קיצור צפרדס פי' גיד הנשה השכינה עם הדיק. וזה חמוה. אך הענין ע"ד ארי' שלמעלה הוא צחי' גבוה ולמטה ע"י שנפל בשפה"כ הוא חי' עמאה וזהו"ע ס"מ שנפל כו' וכמ"כ הגיד צחי' לדיק יסוד נשה ממקומו ואזי פנימיותו עלה למעלה ומחלונותו נמשך זיבה לחילוני' מצחי' אבר מת וזהו תכלית העומאת כו' (ועו"ל. מה ששייך כאן חמלא לעיל דרי"ו ע"ב *).

ה וז"ל ענין זלע"ז עשה האלקים היינו כי זה צחי' לדיק יסוד משה נתנבא בזה. אך לעו"ז יסוד דקליפה צחי' וזה לכס הטמא כו' ועז"נ ע"כ לא יאכלו בני' את גיד הנשה. צחיי פי' שהוא ענין ההמשכה אחר תאוות הגופניות ע"ד וכעצות העגלה חטאה כו'. ויש לפרש כי הזווג נק' אכילה כמ"ש כן דרך אשה מנאפת אכלה ומתהה פיה. וכן כ"א הלחם אשר הוא אוכל. קראן לו ויאכל לחם. ויען כי ג"ה הג"ל זהו שרש צחי' ההשפעה לקליפות מהיסוד צחי' ושפחה כי תירש ע"כ הוזהרו ע"ז שלא יאכלו ג"ה שעי' אכילה זו יגרמו צחי' השפעה הג"ל. והנה צוח"ב פ' בא דמ"א ע"ב פי' גיד הנשה לשון כי נשני כו'. וע' בהרמ"ז ר"פ מקץ קל"ג ב' אחר דלית זיה זכירה כו' שהוא צנוק' דקליפה. ויש להקדים מ"ש במ"א ע"פ ותאמר ליון עזבני ה' וה' שבחני. ולכאורה חמוה היך שייך באלקות צחי' שכחה. אך הענין ע"ד שהגלות נק' בשם שינה כמ"ש עורה למה תיבן והוא מחמת הסתלקות אלקותו ית' דקמי' ית' כחשיבה כאורה כו' כמ"ש צח"א סד"ה כי עמך מקו"ח וצד"ה וארא אל אברהם שזהו"ע קוב"ה סליק בגלותא לעילא לעילא. וזהו"ע עבדים היינו לפרעה במלרים לפרעה האוחז בעורף דא"ל כו' שכאשר ההשפעה נמשכת מצחי' פנימי' אזי יאר ה' פניו אליך וכו' אליך דוקא אבל כשנמשך ההשפעה רק מצחי' אחריים אזי נמשך עיקר

השפט לפרעה וישראל אז הם בגלות אללו ועמ"ש צד"ה ויהי בשלה פרעה שלהם נמשך
השפט שלא ע"פ השבון כו' ולכן ע"ז נאמר וה' שכחני כי החכ' שם מוח הזכרון .
כמ"ש צפ' קדש ולזכרון בין פניך כו' . משא"כ השכחה בזה מצחי' אחריוס והיינו
כשנמשך מצחי' אחריו' הוי צחי' וה' שכחני . ולא שיש שכחה בלמת ח"ו אלא שגראה
כמו שכחה וכמו שינה כו' וכנ"ל . ובחי' זו נמשך מג"ה שהוא הגורם להיות וה' שכחני
ולכן נק' הנשה לשון שכחה כנ"ל . ולכן הוא רומז נגד ע"צ כו' כי זהו צחי' ושפחה כי
תירש כו' . וכמשארז"ל פ"ה דזרקות אמרה כנס"י רש"ע אדם נושא אשה על אשתו
כו' . וע"ז משיב הקצ"ה התשכח כו' ואנכי לא אשכחך וכחי' הגה לא ינוס ולא יישן
כו' ויוחנן כה"ג ציטל המטורדים כו' ורק אוחותינו לא ראינו וזהו ונבי ער כו' . וגם
ארז"ל ע"פ צרה דודי ודמה לך לנבי מה לנבי כשהוא יסן עינו אחת קמוצה ועינו א'
פתוחה כו' וכמ"ש צמ"א באריות צביאור ע"פ חני ישנה ולבי ער דתקס"ד . וע"כ צא
האזהרה ע"כ לא יחלבו צנ"י את גיד הנשה שלא להיות גורם ח"ו וה' שכחני . וכמ"ש
צבוע סי' ד' יו"ד נדמו עמי מצלי הדעת כו' ותשכח תורת אלהיך אשכח צניך גם חני
ות"י ארחיק צניך כו' . אלא להיות ואנכי לא אשכחך . ואף שצרגע קטן עוצחק מ"מ
חינו שכחה כלל . וגם זהו להיות וצרחמים גדולים אקבלך כו' :

ו ורהנה צפי' ותקע כף ירך יעקב פי' צת"ז סיף תיקון עשרים דנ"א ע"צ . וז"ל
צחקע בשופר . שופר איהו שכינתא עילאה תקע דילי' שכינתא תתאה דאתמר
זה ותקע כף ירך יעקב כו' . וא"כ לפ"ו צכוונת תקע בשופר גדול יס לפרש הפקשה
ג"כ שיוסר הפגם מצחי' ירך יעקב ותחת ותקע כף ירך יעקב יחי' תקע בשופר כו' .
ועמ"ש צכס"מ כי צינה עד הוד אחפשתת שהוא ירך יעקב ואיחי מל' היא צהוד ע"כ
נקראת כף ירך . ואפ"ל דמפרש תקע דילי' מלשון ותקע ציבמתו היינו שלשה נתקע
וגמשך השפע מהציונה וכמ"ש צגמ' דשבת ס"פ כירה ולא יתקע ואש תקע חייב
ובענין היחד התקיעה . צישעי' סי' כ"צ כ"ה . והיינו כי יחד הוא יסוד כמ"ש צרצות
פ' חליה שכה"ג נק' יחד ע"ש וכמ"ש צמ"א ע"פ ואתה הקרב אלך את אהרן והיינו
כי שפע הציונה צמל' נמשך ע"י הלידיק יסוד טולם כמ"ש צזה"א ד"ו ע"א צענין רב
פעלים מקצליאל . ויש מי שפי' שם העטעס דתקע דילי' שכ"ת כמו טבלות צינה שלמעלה
שכינה . ועמ"ש צביאור ע"פ ויקהל משה . וענין צהאבקו עמו ע' צת"א פ' וישלח ע"פ
ויאבק איש עמו . וזהו ע"ד מ"ש צהנחש ואתה תשופנו עקב . ועד"ז הוא ענין ויגע
צקף ירכו כו' . והנה מצואר ע"פ ואלה תולדות יצחק ענין צא נחש על חיה והטיל צה
זוהמא וצמ"ת כשעמדו על ה"ס פסקה זוהמתן ואיבא מ"ד דמיעקב פסקה זוהמתן
שני הדעות צגמ' פכ"צ דשבת דקמ"ו ע"א ואלו ואלו דא"ה . והענין כי מצואר צת"א
פ' צראשית צד"ה ענין הצרכות צחי' חוה זו תושבע"פ כי תרגוס ויגד וחיי שבו"ע
גילוי תושבע"כ וכן מילוי שם הוי' י"ט גימע' חוה ע"ש . וזהו ענין ג"ה דמצואר צמא"א
ג' ט"ו גיד גי' עו"צ כו' יסוד דזכורה כוד העפה יו"ד המייחדת גימ"ל שהוא היסוד
עס ד' שהיא מל' וע' מזה צזה"א פ' ויהי דרל"ז ע"צ ועמ"ש צמא"א צכעי' ו'
וכעי' מ"ה צענין גד וצ"ג שס . ועי' צפרדס צעה"כ ריש לוח ג' . וע' צצה"ז פ'

בלק ע"פ המאמר שם דר"ג ע"כ כי מראש לורים צענין אות גימ"ל איך מרומז בו שפע ז"א לכוך ע"ש גבי רובע ישראל שיעורא דגופא ד' בריתות איהו כו' ע"ש דר"ד ע"א. וזהו עלמו ענין יהוד אחד וחיה ולכן חרגוס ויגד וחוי. וזהו צהי' גיד גימט' טוב שהוא ההשפעה והיחוד כו'. וזהו ע"ע תקע צופר כו' תקיעת היתד צמקיס נאמן כו'. והנה ידוע דקודם חטא עה"ד הי' ולא יחבששו שלא הי' צהיחוד והזווג שום ילה"ר והי' רק כמקיים מלכות תפילין ואף שהי' ל"ל חימוס ותאורה אף החימוס הי' מבחי' גבורה דקדושה ע"ד כחוס היום כו' וכמ"ש בזהר ומתהממין צאשין קדישין כו' וכמ"ש שמאלו תחת לראשי כו' וע"י החטא עה"ד הוא שנמשך בזה תאורה וילה"ר גשמי' כו' חוס זר כו'. אך יעקב תיקן חטא עה"ד וגם פסקה זוהמא כו' רק דבר ה' מלא בו מה שנשא שחי לחיות הגם שזה היה ע"ד עובדה כמ"ש בזה"כ ר"פ הרומה ע"פ מי זאת הצורה דתדין עלמין כו' עכ"ל כיון שעתידה תורה לאוסרן כו' לכן עי"ז נגע צבף ירך יעקב צחי' מפלגא ולתתא כו'. וזהו ע"גיד הכשה שצחי' גיד המהבר ז"ל כנ"ל צענין ויגד וחוי כו' וכן כל הגידין ענינם שמחברים העלם עם הבשר וידוע שעלמות מן האב דכורא ובשר מן האם נוק'. גם ענין עלם מעלמי ובשר מצשרי היא שכ"ע ושכ"ס והיצורס ע"י גידין כו'. אך ג"ה שגשה ממקומו מה שהיה היחוד בקדושה ונמשך ממנו תאורה גשמי' ומההיתר יסיתנו אל האיסור כו' ח"ו ומזה נמשך ח"ו למעלה ענין בא נחש על חוה כו' כמ"ש במ"א צענין מארז"ל בשעה שגשג שלמה אח בת פרעה בא גבריאל ונעץ קנה ציס ועלה בו שרעון היינו זוהמא הנ"ל. וזהו ע"כ לא יאכלו בני"ה את ג"ה. ומזה איסור לתשמיש צט"כ שהוא ג"ה ואכילה היינו ג"כ זוג כדפרש"י פ' שמות ע"פ קראן לו ויאכל לחם כו' וזהו ע"ד מ"ש בזהר פ' מקץ דר"ג ע"פ וליוסף יולד שני צנים צטרס חבא שנת הרעב דאסתים מצוטי' ועי"ז מונע השפע לחילוני' כו'. ולע"ל כשהיוקן הפגס אזי יקיים ולא יחבששו ולכן מהרה ישמע כו' קול חתן וקול כלה כמו קודם החטא וזהו ולא יבשו עמי לעולם כו'. ועמ"ש במ"א ע"פ ובשר צשדה עריפה לא תאכלו דהפי' ג"כ כענין לא יאכלו בני"ה את ג"ה כי בשר נק' היסוד לפי שכולו בשר ואין בו עלם וכמ"ש בזהר צפי' יבא כל בשר להשתחוות ואית שדה ואית שדה וכמ"ש בזהר פ' חיי דקב"צ ע"פ מלך לשדה נעבד ושדה דקליפה נק' שדה עריפה וע"כ צחי' ובשר הנ"ל צשדה עריפה לא תאכלו ע"ד הנ"ל :

ז בעמדה"ב שער קרית ארבע פ' פ"א דל"ט סע"כ הוד שהוא לא נמתק עדיין עד לעתיד וזהו השוק שקלקל ס"מ כו' כמו הן אדם שאינו יכול לילך על רגל א' כו' לכן נאמר ג"ה צשני שוקיים מטעם זה כו' עד שיקוייס פסוק ועמדו רגליו ציוס שהוא על הר הזיתים כו' של אבה כו'. ז"ג ח"א עמוד קנ"ד פי' נו"ה הם שני אחים ושם עוד היצום שאם יפול הא' אזי השני יקיס אותו ורזא דמלה נחנני שוממה כל היום דוה איכה א' י"ג ודא הוד דאתמר ציה כי נגע צבף ירך יעקב כף דיליה שכינתא דוה בגלותא בגין דפרח מינה ירך דאיהו וא"ו מן ה"א ואשתארת ד' עכ"ל. ר"ל כי תמונת אות ה' היינו ד' וצחוק הד' וא"ו. וכן פי' צפרדס שער האותיות ספ"ח כי ה"א זהו כענין ג' ווי"ן. והנה המל' היא דלה צהייתה יונקת משני הקלוות מן הימין ומן השמאל (ור"ל זהו לורת ד' שהיא

שהוא רק ב' ווי"ן) ואז הנחש מבקש לניק. עד שמקבלת מן האמלע ומלעיירת בעלה זה דהיינו ו' בין שיהי' ו' של ח"ת ממש או ו' של יסוד אז היא מליאה כל טוב והיינו ה' עשוי' כל עכ"ל. וע' בסדור בד"ה מזמור לתודה ההפרש בין ה"א לחי"ת שעל פתח הקטן של ה"א שעג הוא"ו שכתובה לאמר פיה פתחה בחכמה כו'. עכ"פ מזה מובן בגין דפרח מינה ירך דאיהו וא"ו מן ה"א ואשתהרת ד' כנ"ל. ומ"ש כף דילי' שכינתא כן פי' במא"א תהלת אות כ' וז"ל הנה אות כ' כפופה רחל הכופפת רגלי' שלא יאחזה החילוני'. וע' בפירש"י בחולין פ' ג"ה דל"ב ע"ב אהיה דחנן ואינו נוהג בעוף מפני שאין לו כ"ף דאית לי' ולא עגיל. ופרש"י כל בשר גבוה ועגול קרי כף כדחמרי' בדה ספ"ה דמ"ז משנתמטין הכף ובגמ' שם מאי כף א"ר הוגא מקום תפוח יש למעלה מאוחו מקום. וע' בהרמב"ם פ"ז מהל' אישות ה"ז ובהגמיי' שם. עכ"פ הכף הוא צאותו מקום שהוא בחי' יסוד דנוק' וע"ז מורה ג"כ ענין כף הירך וזהו כף דילי' שכינתא. ובמגיד מושרים ר"פ תלא ע"פ כי תלא פי' כי היינו כנ"ו ור"ל שהוא בחי' כף יו"ד והיינו כשהיו"ד דהיסוד מאיר בהכ"ף מל' וזהו כי כל בשמים ובארץ וזהו היפך דפרח מינה ירך כו'. ויש להעיר ממארוז"ל סוף גיטין כי משמש בד' לשונות כו'. ועמ"ש בשה"ש בד"ה יונתי בחגוי פי' ולכי יך פי' כ"ף יו"ד הוא כתר וזהו כו'. ואינו סותר לפי' המ"מ דהיינו בכנס"י כי כן שרש המל' מכתד ע"ד נסב"ת כו'. ודרך המזבח לפונה יסוד דנוק'. ובמא"א אות יו"ד סל"ב ירך המזבח נק' הוד דז"א עקב שמאלא דעתיק הוד הנוגע למל' הנק' מזבח דאיהי' בהוד וע' בזח"א ויגש דר"ו ע"ב ע"פ הר ליון ירכתי לפון. ובמא"א אות יו"ד סמ"ה ירכתי לפון נק' יסוד דנוק' הלפון בין נו"ה שלה עכ"ל. ועמ"ש בת"א בד"ה בכ"ה כסליו בענין לפונה לפני ה' ומ"ש במ"א ע"פ אשר לפנת ליריך כו'. וע' בלק"ח בד"ה מה יפו פעמך בנעלים בענין חמוקי ירכיך ובגמ' ספ"ד דסוכה דמ"ע ע"א חמוקי ירכיך אלו השיטין ושיטין הם יסוד דנוק'. ומכ"ז יובן ענין אשר על כף הירך :

ח זח"א פ' בראשית דכ"א ע"ב ותקע כף ירך יעקב ולא התנבא בר נש מחמין עד דאתי שמואל וע"ד נלח ישראל כ' צי' כי לא הודם הוא כו' ע"ש. והנה מחסיה תיקן ההוד כמ"ש בפע"ה שער ר"ה רפ"ד וז"ל סוד שמונת ימי חנוכה איהי מקבלת אור ההוד בעלמה שלא על ידו כו' כי ציען אשר לא תיקן ההוד והודי נהפך עלי למשחית. והנלח נחקן בענין וגם נלח ישראל לא ישקר לבן מקבלת איהי אור ההוד על ידו. דרך הנלח. אבל מחסי' בן יתחקי כה"ג תיקן ההוד באלו השמונה ימים לבד לבן מקבלת איהי אור מן ההוד עלמו על ידה ושלא על ידו ולכן אנו אומרים על הנסיב בצרכת מודים שהוא כנגד ההוד עכ"ל. ואפ"ל שזהו פי' ואתה עמדת להם בעת לרחס ע"ד ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים כמש"ל בשם עמה"מ דל"ע סע"ב דלע"ל שיהוקן ההוד עז"ג ועמדו רגליו כו' וא"כ לפי שצימי חנוכה נחקן ההוד הוא בחי' ועמדו רגליו ולכן מדליקין הנרות בשמן זית כי כן בחי' ועמדו רגליו הוא על הר הזיתים כו' וע"ש בפע"ח סוף פ"ד הנ"ל שכ' כל הגאולות ראשונות היו בסוד ההוד כו' עד לפיכך הס' ח' ימי חנוכה כי הוד ספי' ח'. ועמ"ש ע"פ חבלילי ח' רבתי מענין למנלח על השמיים ומענין ח' בגדים דכה"ג. ובעו"ב סי' תר"ע כ' וכמו שאהרן נחנק בח' ימי המליחם

המילואים כך בניו אלו בא להם גדולה זו בשמונת ימי חנוכה עכ"ל. ועמ"ס מענין שמונת ימי המילואים בלק"ת פ' לו. וע' עוד בעו"כ סי' תרפ"ב מהזהר פקודי דרנ"ח ע"א. ועיין מענין הודאה בדרוש בהמ"ז בענין יהושע תיקון ברכת הארץ שמתחלת בנודה לך כו' ובדרוש ל"ג בעומר ובד"ה יהודה אחת ומ"ש בתל"ס ע"פ הוד והדר לבשת כו'. ובענין המולך מהודו ועד כוש בד"ה שחורה אני וגאווה דרוש הראשון. וע' בת"ז תיקון י"ג דכ"ד סע"ב תמינאה בהוד כו'. ואיחי הוד תמינא יומין דחנוכה כו'. ובמא"א ה"א סל"א הודאה בהוד:

שייך לפסוק ויקרא לו אל אלקי ישראל. (אות הא' לא נמצא).

ב עמ"ש מזה צפ' ויחי ע"פ ושמעו אל ישראל אביכם. שארז"ל ברבות שם פל"ח אל הוא ישראל אביכם מה הקב"ה צורא עולמות כו'. שהענין כי המלאך נק' ג"כ בשם ה' כשהוא שליח מה'. וכמ"ס הרמב"ן פ' וירא גבי הגר. ובאג"ה בסופו. וכמ"כ נש"י נשאלו להמשיך דירתו ית' בתחתונים. ועמ"ס ע"פ אשר תקראו אחס כבודו על המאמר תלתי איוני זמיון מקדש. בענין ישראל איונו דקדשינהו לזמנים. כי עיני העדה ששרש מהכמה הם דוקא יכולים להיות שלוחים להזמין הזמנים שהם ו"ק הנקראים סדר הזמן כו' וכמארז"ל מה אחס בני ברית אף שלוחכם בני ברית. ועמ"ס מזה בלק"ת ר"פ ויקרא בד"ה ויקרא אל משה ושם פ"ג יעו"ש. שעד"ז המל' דאל"י נק' מלאך שליח מאו"א. ויש להוסיף שבמ"כ או"א דאל"י נק' מלאכי אלקים כמ"ס במא"א אות מ"ס סעיף כ"א ובפע"ה שער השבת גבי כתר יתנו לך מלאכים. וא"כ היינו לפי שהם שלוחי עתיק יומין כו'. והם מלבישים נו"ה דעתיק שעי"ז נמכך השליחות כמו הנביאים שהם שלוחים מקבלים מנו"ה. והנה הנשמות שרשם מאל"י רק שאין כמו הע"ס שחלוש בהן הקו כו' ולכן עכ"פ שייך מה אחס כו' אף שלוחכם וכמ"ס קדש ישראל לה'. והנה השליח כבעושה השליחות נק' בשם המשלח. ולכן שפיר נק' יעקב אל. ומה גם כי המלות נק' ג"כ שלוחים בתנחומא פ' ויגש. והיינו כי הקב"ה עלמו מקיים המלות. ומשם נמשכו למטה ובשישראל מקיימים אותן הם עושים שליחותן וכמ"ס ע"פ ציוס השמיני שלח את העם ושם פ"ד ששלח אותם שיהיו צבחי' עם כי אין מלך בלא עם כו' ועמ"ס ע"פ הנה אנוכי שולה לכם את אליהו:

ג ובעה"ק פרק י"ח מחלק העבודה ס"פ הנ"ל כ' וז"ל ובצ"ר פע"ה ע"פ אין כאל ישורון אין כאל ומי כאל ישורון. כי המשלימים הכוונה בתקון העליון בעבודתם שהוא היחוד היינו ההמשכה מאור א"ס בת"ת ומשם במל' מקור דבי"ע שזה ענין אשר יקראוהו באמת יעו"ש. היינו ע"ד ראש תוך סוף ראש הוא המאילול תוך ת"ת פוף מל' כו'. וזהו חסן אמת ליעקב. ולכן הממשיכים צחי' זו הם כאל. בסוד ויקרא לו אל אלקי ישראל כו' ע"ס. אך איך עי"ז נק' כאל. הענין דביאר אדמ"ו נ"ע צפי' והשיאנו ה' אלקינו כו' וישמחו בך ישראל מקדשי שמך. פי' והשיאנו הוא ענין היחוד העליון מלבדן נשואים. כי בג' רגלים ה"ע היחוד העליון כו' (הג"ה והרד"א כ' והשיאנו מלשין וישא משאות מאת כולם שענינו ל' דורון. וגם ל' משא כמו משא בני קהת כלומר

הטעינו את צרכת מועדך כו' ודוהק. עוד פי' לשון רוממות כמו ענין ונשיא בעמך. וי"מ מלשון ואשא אחכס על כנפי נשרים עכ"ד. ועמ"ש ע"פ וצמדבר אשר ראית אשר נשחך וארז"ל רבות ס"פ כלבים מהו אשר נשחך נשחך וגידלן שעשה אותן כאלהות שנאמר אני אמרתי אלקיס אתם כו'. והנה פי' נשחך הוא ג"כ ענין רוממות. כי בעולת בעל עולה עמו. וזהו ענין ציוס ההוא תקראי אישי. ועמ"ש סד"ה תורה לזה לנו משה בענין שטל ידי יחוד העליון נמשך תוספת אור בכל א' מישראל וזהו והשיאנו כו' עכ"ה) וקודם הנשחך ל"ל קדושין והאיש מקדש בו ובשלוחו וזהו ישראל מקדשי שמך שהם השלוחים להמשיך הקדושין מבחי' אתה קדוש לבחי' ושמך קדוש. וע"כ נק' מקדשי שמך ע"ש צד"ה ציוס השמע"ל דתקע"א. וע' מענין מקדשי שמך צד"ה ארז"ל לגפן צח"א פ' ויחי. שהענין ע"י המלות שבהם ועל ידם ממשיכים מבחי' אתה קדוש כו'. ומכ"ז יובן ענין שישראל הם שלוחים שלו ית' עמ"ש ע"פ ציוס השמיני שלח את העם שהם שלוחים לקדש מבחי' אתה קדוש שהוא אוא"ס לבחי' ושמך קדוש. וע"כ השליח נק' ע"ש המשלה. וזהו ויקרא לו אל כו'. וכן לע"ל יהיו עמידים לדיקים שיאמרו לפניהם קדוש. ע"י שיתעלו שיתלבש בהם הקו מאור א"ס ממש כמו שמלובש בע"ס כו'. וזהו ויחזק יעקב לבדו כו' שיהי' בו גלוי בחי' ונשגב ה' לבדו כו'.

ד ויהנה צרכות בקהלת ע"פ מה יתרון העושה דל"א ע"א ארז"ל ע"פ ולדיק באמונתו יחיה אפי' לדיקו של עולם כו'. והיינו תחלה זה' הכה כל צבור ואח"כ קדש לי כל צבור כו' ע"ש. הענין כי זה' הוא וצ"ד היינו זו"ל דאל"י הכה כל צבור כי עשו ה' צבור ששרשו מעולם התהו רק שנפל בשעה"כ וכמו אר"י שלמטה חיה עמאה. ולכן כדי שילאו ישראל ממלרים ה' לריך לשבר קשרי הקליפות וזהו זה' הכה כל צבור. ואח"כ ע"י שישראל מקיימים המלות קדש לי כל צבור הם מצררים מה שנפל בשעה"כ מעולם התהו הנק' צבור זמ"ל קדמאין. גם צכ"ר הוא יחידות עשירות מאות בחי' גר"כ. ועמ"ש מזה צד"ה מה עובו צלק"ת פ' צלק. והנה עי"ז מוסיפים אורות צו"א הנק' הוי' ונק' לדיקו של עולם. ע"ד ועתה יגדל נא כח אד'. הבו גודל לאלקינו. וזהו באמונתו היא מל' כנ"י יחיה כביכול. כי הבינה נק' חיי המלך. וזהו ענין יחיד חי העולמים. והיינו שישראל ממשיכים בו ע"י המלות תוספת אור מהבחר. והיינו באמונתו שהאמין לצנ"י והכה כל צבור. וזהו ענין לדיק שעשה עמהן לדיקה לגואלם מי"ארים ועי"ז כביכול יחיה. פי' המשכת החיות מאור א"ס צ"ה הסוכ"ע צהכלים דע"ס הנק' ממכ"ע ככ"ל. ומכ"ז יובן ענין ויקרא לו אל אלקי ישראל שארז"ל פ"ב דמגלה שהקצ"ה הנק' אלקי ישראל והוא ז"א או חו"צ דאל"י קראו ליעקב אל. כי יעקב ממשך מעלמות אור א"ס צאל"י. ועמ"ש ע"פ מי אל כמוך דהיינו חסד דעתיק כו'. והנה מיכאל נק' ג"כ ע"ש מי כאל. כי מיכאל הוא כה"ג ומקריב נשמותיהן של לדיקים צבחי' באל ישורון כו'.

ה וַע צדרוש את שבתותי חשמרו ביאר אלאמו"ר ג"ע ענין ויקרא לו אל שזהו ענין חפילין דמארי עלמא מה כתיב בהו ומי כעמך ישראל כו' כי חפילין דמארי עלמא היינו מה שמנשיכים ד' מוחין לז"א והם מוחין עליונים מאד שהם צבחי' מקיף עליו. ועמ"ש צפי' מוחין צביאור ע"פ והנלח זו ירושלים שהמשכה זו צאה ממו"ס ומרדל"א

והיינו ע"י העלאת מ"ן צבחי' והנלח החכפיה כו' שע"ז מעוררים הגלוי מצחי' סתימא
 דכל סתימין מה שלמעלה מסדר ההשללות ועמ"ש עוד מענין מוחין דגדלות בדרוש
 שזכר בו ענין תיבת נח שהי' שם צחי' וגר זאב עם צבם נוחמת שהתיבה הי' מפנימי'
 בינה ע"ד מוחין דגדלות. ולכן נק' ישראל לי ראש. אך היינו על שהם צבחי' בניס אחס ברא
 כרעא צחי' והנלח כו' כביטול הרגל לגבי הרעש כו'. וזהו ויקרא לו אל. שיעקב ממשיך
 כביכול למעלה צחי' אור ע"ד אל הוי' ויאר לנו. דהיינו שממשיך נהירו דע"י צו"א וזהו
 ענין התפילין. וע' בזהר נשא ק"ל א' פי' לכו ונלכה בליל הוי' היינו בליל המאיר לשם
 הוי'. והנה בפסוק אל ה' ויאר לנו מרומז אוריא"ל כמ"ס ברבות במדבר פ"ב וצבחי' שם
 והוא גימט' ח"פ אל והוא כנגד דגל מחנה יהודה החוגים קדמה מזרחה ועמ"ש בענין מזרח
 שמש זורה השמש והוא שם הוי' כמ"ס שמש ומגן כו' ומזרח אור אצא שמש מקור
 זריחה השמש כמ"ס צמ"א פי' וצא לו לקרן דרומית מזרחית כו'. וצבחת ימי המעשה
 הם צבחי' מקיף וצבחת נכנסים צבחי' או"פ וע"כ אין מניחין תפילין צבחת כו'. גם ע"ד
 שרפים עומדים ממעל לו בציאור ע"פ ונקדשתי פ"א שע"י העלאת מ"ן שלהם ממשיכים
 יחוד או"א ה"ז כאלו עומדים ממעל לוא"ו שהוא ז"א כיון שצבחתם מעוררים כו'
 וממשיכים אור לז"א. וז"ב צמ"א אות שי"ן פע"ח שרפים כנוי לאו"א עומדים ממעל
 לוא"ו. כמ"כ קרא הקב"ה שהוא ז"א ליעקב אל דהיינו ג"כ ע"ש שיעקב ממשיך לז"א
 מיחוד או"א שזהו"ע אל נהירו דחכמתא. גם או"א נק' יש קנה חכמה קנה בינה גימט'
 יש. ומל' דאו"א שהיא מעשר מצחי' יש נק' אל ובדלקמן סכטי' וא"ו. גם ג' יודי"ן
 דמילוי ס"ג והאל"ף הם צחי' אל והעיקר כמ"ס מי אל כמיוך אל הוי' ויאר לנו כו' ומשם
 ממשיך יעקב בריח התיכון כו' :

ו ברבות וישלח ס"פ ע"ע אחת אלוה בעליונים. וע' מזה בזהר תולדות דקל"ח
 סע"א וקדושים דפ"ו סע"א. פי' הליוי היינו ה' ספירות העליונים
 כח"צ חו"ג והו"ע יד ימין. ואני אלוה בתחתונים היינו יעקב ת"ת מאיר בה' ספירות
 תחתונים שהם ה' אלבעות יד שמאל. והמכוון כי ת"ת קו האמצעי עולה עד הכתר.
 והוא בריח התיכון המברית מן הקלה עד הקלה להמשיך גילוי אה"ס למטה גם צב"ע
 וכמ"ס אלה תולדות יעקב יוסף ועמ"ש מזה ע"פ בן פורת יוסף כו' ועמ"ס צד"ה
 פתח אליהו בענין פי' אנת הוא עילאה על כל עילאין. וע' זה"ג ר"פ במדבר
 ובמק"מ שם. ועמ"ס צפי' עליונים ותחתונים ע"פ אש חשיב משבת רגליך ישעי' כ"ח
 י"ג ושם סעיף א' ש"ל עליונים או"א ותחתונים זו"נ. וכענין ג"ע העליון ששרשו מצביה
 ג"ע התחתון ממל'. א"כ עליונים אלילות תחתונים צי"ע :

והנה צד"ה המגיד מרהשית אחרית פי' כי מאין ליש זהו בצריחת צי"ע משח"כ
 באלילות עלמו הוא השללות עילה ועלול ולכן צריחת צי"ע פלא יותר. ועמ"ס
 מזה בלק"ת צד"ה ואתחנן גבי ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה צראשית אך
 השללות עו"ע באל"י זהו מהחכמה ואילך אצל החכמה עלמה התהוותה מא"ס צ"ה
 הוא ג"כ מאין ליש. כמו צי"ע מאל"י. ואדרבה רחוק הערך יותר וכמ"ס צת"א פ'
 וירא צד"ה פתח אליהו. וכן פי' צד"ה מומור שיר חוכת הבית. שזהו ענין אין כל

חדש תחת השמש. דפי' שמש הוא חכמה. ומחכמה ואילך אין כל הדש כ"א השתלשלות עו"ע. אבל החכמה התהוותה מהבחר שהוא מל' דא"ס צבחי' דבר הדש יש מאין כמ"ס והחכמה מאין תמלא. וא"כ זהו פי' אני אור א"ס צ"ה אלוה בעליונים שמחדש ע"ס מאין ליש והחכמה מאין תמלא. ואחה יעקב י' עקב המסכת ה"ע צבחי' מל' הנק' עקב אלוה בתחומים. שמחדש צי"ע מאין ליש. ויש גירסא. ברבות שס שיעקב אמר כן ונענש ע"ז ותלא דינה כו' פי' כי ענין ותלא דינה כו' וגאכסה מסכה זהו ענין בא נחש על חוה עי'. כי לאה בינה ילדה ששה בנים ו"ק וצת היא מל' דינא דמלכותא דינא. אך ענין ותלא דינה היא צחי' תחונה שבמל' ונק' רגל יעקב כו'. ועו"כ פרש רש"י לרגלי כמ"ס בלקוטי הש"ס מאריז"ל דע"ז ע"ד בד"ה לבי ומעטי א"ע. והעונש הי' מפני שאמר אני אלוה בתחומים. אף שכוון כן על מדרגתו יו"ד עקב צחי' מל'. מ"מ הרי מאלי' ולמטה יש זלעו"ז וז"ג דאלי' דקליפה נגד זו"ג דאלי' דקדושה. וכמ"ס בד"ה ויאבק איש עמו. וא"כ לפעמים ח"ו מהמת העונות בא נחש כו'. וע' בזהר ר"פ חיי ע"פ מלך לשדה נעבד. אבל עיקר הממשלה האלקי' הוא מצחי' אוא"ס צ"ה המלוכש בכתר עליון שסס אין שיך לעו"ז והמקיף דוחה ומסמא את החילונים. והוא לבדו המתנשא לכל לראש. אלא שכדי להחיות צי"ע נמשך ומחלש במל' דאלי' כו'. וא"כ לא הי' לו ליעקב לומר הלשון אני אלוה בתחומים. אף שכוון ג"כ לאלקות שבמל'. מ"מ יוכל ליפול טעות מזה וע"כ נענש כנ"ל. והו פדה בשלום נפשי. נפשי הוא מל' שהפדות מירידתה רגליה יורדות כו' הוא ע"י פדה בשלום היינו אור א"ס צ"ה ממש. מענין אל בד"ה לדקת פרונו בישראל ישר אל ע"ס וצבה"ז קדושים פ"ו אל מעשר מן יש קנה חכמה קנה בינה גימט' יש. ובהרמ"ז ר"פ שמיני ענין ישר אל :

ו**אלה** כו' בארץ אדום כו'. יר"ק מלכות סי' ב' וז"ל בשם מנלה עמוקות אופן מ"ס צענין שליחות נח את העורב מן החיבה שהראה בזה שעשו הוא מולך לפני מלך בישראל כו' כמ"ס יעצור נא אדוני לפני עבדו. שהוא נוטל מלכות בראשונה (וכמ"ס צת"א בד"ה בשלח פרעה צענין קליפה קדמה לפרי' כו'). ואח"כ שליחת היונה היא כנ"י שנמשל ליונה. ועמ"ס בלק"ם צשה"ס בד"ה שחורה אני צפי' שחורות בעורב דקאי על מל"ת שהס גבוהים ממ"ע וא"ס לפי הנ"ל בעורב הוא כו'. וצעה"כ של הסה"ד ערך צורב פי' עורב יל"ה ר'. שליחות עורב תחלה רמו ליל"ה"ד קודם ליל"ט כו'. והוא בזה"א עמוד ק"צ וז"ל וישלח את העורב בקדמיתא דא יל"ה"ר דשלח ליה עס צ"ג בהאי עלמא ואקדים כגומא דעשו דאקדים ליעקב וכגומא דחבן דאקדים להטא כו'. עמה"מ רבות זמר ש"ך של"ה ממ"י גלגולים צחי' מ"ע. רבות פ"ה א' ל"ג ג' קב"ע ד'. רבות וישלח פע"ה דפ"ה ע"א אחה השפלת עלמך וקראת לעבו אדוני שמונה פעמים. חייך אני מעמיד מבניו שמונה מלכים קודם לבניך שנאמר ואלה המלכים אשר מלכו וגו'. הענין י"ל כי אף שעולם התהו שהוא שורש עשו קדם לעולם התיקון. זהו בעולם הנקודים וברודים. אבל בשרשן בא"ק שס יעקב גבוה יותר כענין נכנס

נכנס ראשון ילא אחרון כו' וכענין חותם המתהפך כמ"ש בד"ה כ"א זואת יתהלל שאע"פ
 ששמים קדמו לארץ צבריאה מ"מ במחשבה ארץ קדמה כו'. ויש ח"ת בקליפה כמ"ש
 האריז"ל בענין בני חת ולכן אותיות ה"ט הם מורים על חטא. אמנם יש ח"ת בקדושה
 כמ"ש בספר החמונה בלות ח' שמה נמשך וחתו גבוריך תימן. ומשם ענין שמונה נסיכי
 אדם. וענין ציוס השמיני עלות. וענין למנלח על השמינייה. ועמ"ש בד"ה מזמור לתורה
 בענין שהפרש בין חמך המורה על סט"א ובין מלה הוא ההפרש בין הי"ת לה"א וכמ"ת
 בזח"ג פינחס דרנ"א ע"פ גער חית קנה. אך הגה שתי הלחם בשצעות היו בלות חמך
 דוקא כי זהו היס דקדושה כמ"ש בלק"ת סד"ה וידבר דעשה"ד. וזהו החי"ת דקדושה המורה
 על חירות חרות על הלויות כו' ומשם נמשך וחתו גבוריך תימן כו' ויהי חתת חלקים כמ"ש
 במ"א בד"ה וילן כו' ויקח מן הבא בידו מנחה כו'. וישלח ר"פ פ"ג ע"פ ואלה המלכים העירו
 מפסוק נחלה מצוהלת בראשונה ואחריתה לא תברך במשלי סי' כ'. נחלה מצוהלת בראשונה
 ואלה כו' בארץ אדום ואחריתה לא תברך ועלו מושיעים בזה ליון בעובדיה סי' א'.
 רבות בא ר"פ ט"ו קב"ט ד' ד"א אמר רבי אליעזר מהו מדלג על ההרים אמר הקב"ה
 עשיתי לעשו שיהא מעמיד מלכים שנאמר ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. אם
 אני מניח לעשו שיהא מעמיד מלכים עוד האריך ישראל עומדין הריני מולגן ועושה אותן
 אלופים שנאמר אלה אלופי בני עשו. ואין הרים אלא מלכויות שנאמר והגה ארבע
 מרכבות יולאות מצין שני ההרים עכ"ל. ועמ"ש ע"פ כי לה' המלוכה. וברבות באסתר
 דקי"ט ז' ס"פ צימים ההם כשצת המלך לשעבר כו' כיון שחטאו כו' וכשישראל עושין
 תשובה כו' אימתי ועלו מושיעים בזה ליון כו'. וזהו ענין נחלה מצוהלת הכ"ל שעשו
 נטל המל'. אכן לע"ל והיתה לה' המלוכה כו'. בחיי מ"ח ד' מ"ט ז' ד' במקומו ס"פ וישלח
 ז"ל וע"ד הקבלה ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום ירמוז על העולמות שברא
 הקב"ה במדה"ד (שזהו פי' בארץ אדום. שהאדום שרש הדין וכנודע מענין דודי לח
 ואדום) קודם שברא העוה"ז וקודם שיחגלה מלכותו בעוה"ז זהו לפני מלך לבני
 (כי ענין ויהי בישראל מלך זהו בעולם התיקון. והמלות נק' רמ"ה אברים דמלכא.
 רמ"ה המשכות להיות מלכא בד"ה חקעו בחודש דרוש הראשון ועמ"ש סד"ה אחס
 נלבים צפי' לעברך צברית כו' להיות לו לעס כו'. וזהו ענין גלוי המלך הקדוש בעשי"ת
 כאשר מל' דא"ס נעשה עת"י לאלי'. אכן קודם גלוי צחי' זו היינו ע"ד צחי' מל' דא"ס
 כשמקיף לארבע עולמות בטה בד"ה יציאו לבוש מלכות. שצחי' כחר מל' זהו בעטרה
 שעטרה לו אמו דוקא ולא גמלא צחי' זו בלעומת זהו ענין מלך מלך בישראל ע"י
 ביטול ריון בתכלית בכל מאדך. אבל הצחי' הראשונה נק' לבוש מלכות שמשם מקבל
 גם עשו עשי' גשמיות ע"ס). ומכאן שהי' בונה עולמות ומחריבן כמ"ש ברבות ר"פ
 בראשית עד שברא את אלו. ושחק בזה מדה"ר. ולא אוכל לפרש כי הדברים עמוקים
 נשגבים כו' עכ"ל. וביאור הדברים היינו כמ"ש צח"א פ' נח בביאור ע"פ מים רבים ז"ל
 ואין הפי' כמו שהעולם סוצרים שמדה"ד הוא צחי' למלוא ומניעת ההשפעה כו' כי
 הרי צחי' גבורה כו' כי הדם הוא הנפש כו' (וזהו ענין בארץ אדום. שהדם הוא אדום)
 אלא הפי' מדה"ד הוא צחי' גבורה לשון חגבורת שכה החיות מאור א"ס בא בהתגברות

יוהר כו' נעשה בחי' דין מי שאינו ראוי לקבל כו' (וזהו ענין בינה דינין מתערין מינה) כו' והוא עולם התהו שלכן נק' עולם י"ם צעולם התהו בשם מלכים כו' ועד"ז ההפרש בין המצול לגשמים כו' ע"ש. של"ה י"ח צ' ק"צ צ' קט"ו צ' רל"ז א'. של"ה י"ח צ' בהקדמה בית ישראל בשם החייע בשער ההריסה וז"ל ורמוזות הקליפות האלה בדה"י צפסוק המה היוצרים ויושבי נפשים כו' ואלה המלכים אשר מלכו כו' כי בכל הדברים ההעדר קודם להווי' כו' הנה כי זהופיע האלילות האליל הקליפות אשר קדמו. ומליחותם היו מלך החסרון הדבר בהדבר המחודש בהתחדשו והתגלוהו אחר שלא היו נגלה כו' כי הפרי נשמר וגנוז בחוך קליפתו כו' עכ"ל והאריך. ודף ק"ב סע"א וע"צ בשער האותיות אות קו"ף הביא דברי החולע"י בענין ברכת בתולים אשר לג' הגו' בג"ע. המשיל הכלה לאגוז שהיא סגורה כו' גן נעול כו' והוא כמו האגוז שיש לו כמה קליפות והמות מצפנים כו' והשתדל להיות מאוכלי המוח וזרקו הקליפה כי המוח לפני ולפנים והקליפה סובבת מחוץ. והפחאים רודפים אחריה כו' חלק בני אדם היושבים בשעיר. ולז"א ואלה המלכים אשר מלכו בחרך אדום לפני מלך מלך לבני כי הקליפה קודם לפני. ועמיד הקב"ה להקדים המוח בלי קליפה שנאמר קדש ישראל לה' ראשית תבואתה כו' עכ"ל. והפ"ל שזהו שארז"ל עתידה א"י שתוליא גלוסקאות וכלי מילח ור"ל ששכסיו החבן והמוץ קדמו להטה. מהמח כי קליפה קדמה לפני אבל לע"ל יהי' למיחת הפרי בלי קליפה זהו ענין גלוסקאות כו'. וכלי מילח מקיפים היינו בגם המקיף דלבונה יתברר מחוץ ההיפך ויחייחד עם האו"פ דיעקב שה"ע אזו אהפיק כו' וזהו גלוסקאות או"פ וכלי מילח או"מ הכל יהי' בלי קליפה כו'. במסכת פסחים שלו קט"ו צ' מובן שער"ז קדמו צ' אלפים תהו לשני אלפים תורה ג"כ ע"ד קליפה קדמה לפני כו' :

י"ג לפרש עוד כי מלך מלך לבני זהו ענין רמ"ח מלות עשה רמ"ח אברים דמלכא ז"א. וזהו בא"י אלקינו מלך העולם אקב"ג. ולפני מלך כו' זהו בחי' אס לדקת מה תחן לו כו' חגס בלא מלות כו'. ולהמשך גם בחי' זו זהו ענין קבלת עול מלכות שמים שקדמה לעול מלות כו' כמ"ש בסידור שער הק"ש. כי הנה בשמים כתיב וימיני עפחה שמים כוכ"ע וזהו פני אר"י אל הימין וארז"ל על דבור אנכי הוי' אר"י שאג כו'. והנה בשב"כ כשנפל מבחי' ימין דתהו נעשה אר"י הוי' עמאה וזהו אנכי עשו כבורך בחי' אנכי יש כו' וע"י ק"ש בירור בחי' אר"י כמ"ש רז"ל ע"פ שכב כאר"י וכלביא מי יקימו דקאי על ק"ש כו' דהיינו להיות גבור כאר"י בחי' בכל מאהך בחילא יתיר ע"ד פני אר"י אל הימין וזהו קבלת עול מלכות שמים בחי' וימיני עפחה שמים כו' ואח"כ ע"י עול מלות ממשיך בחי' זו בחיקון כו'. ורש"י פ"י אנכי מי שאנכי. עשו כבורך. ר"ל שבאמת אף שעשו נפל מבחי' גבוה הרי למטה הוא בשב"כ בג"ק כו' אמנם המסכת אנכי מי שאנכי נמשך ע"י יעקב דוקא במ"ת כמ"ש אנכי הוי' אלקיך כו' חלק הוי' עמו כו' :

ל' התו"א עם הגהות.

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. הקשה מהרמ"א כי הגה כתיב למעלה בפ' וישלח ויבא יעקב אל יצחק אביו כו' וכידוע ח"כ ידענו שישב שם ומה בא ללמדנו וישב יעקב וגו'. ועוד למה אחר שאמר בארץ מגורי אביו חזר לומר בארץ כנען שהוא כפל לשון. הנה כתיב אהלך לפני ה' בארצות החיים שיש שני ארצות שהם ב' בחי' כלים להשראת חיים העליוני' (וכמו חיים לשון רבים כך ארצות ל' רבים. מהרי"ל). יש להעיר מב' בחי' בלה בד"ה מה"ש. ומב' בחי' חיים. ב' בחי' חסן עי' בד"ה לבבתי. ועמ"ש מענין ארץ בד"ה לא תהי' משכלה ועקרה בארץ ושם ב' ג"כ ב' בחי' ארץ. ארץ תחאה וארץ עילאה. שגו' בזה"כ פ' ויקהל דרי"א. ועמ"ש מענין ארץ בד"ה הציאים ישרש ובד"ה כי בארץ תוליא למחה כן אה' הוי' כו' ארץ החיים היינו שממנה נמשך חמונה שנק' לדיק באמונתו יהו' ויראה יראת ה' לחיים ואהבה שגא' כי עיב הסדך מהיים והיינו ע"י מעשה המלות והיו כי בארץ תוליא למחה כו' אך ארץ עילאה זהו כן אה' הוי' ילמיח כו' והיינו חיי החיים והוא כי אל דעות ב' דעות כו' והמשכ' בחי' חמונה ויראה ואהבה שמבחי' דעת עליון נק' חיי החיים וע' צביאור ע"פ מים רבים בת"א פ' תולדות. קיצור. ב' קושי' הרמ"א. בארצות החיים ארץ תחאה ארץ עילאה. חיים חמונה יראה ואהבה. ויש ב' דעות כי אל דעות. והנמשכים מדעת עליון המחיר בארץ עילאה נק' חיי החיים. וזכו כי בארץ כו' כן אה' כו'. באדר"כ ה"פ ל"ד פי' בארצות החיים ג"ע נק' בארצות החיים. ח"כ ב' ארצות החיים היינו געה"ת וגעה"ע. ועמ"ש בענין המכפלה ג"ע ההחתון שרשו ממל' המקבלת מז"א וג"ע העליון שרשו מזיונה המקבלת מעתיק. וח"כ חפ"ל געה"ת מקבל החיים מבחי' עץ החיים וגעה"ע מקבל מבחי' אין כענין היש בה עץ חס אין ובחי' אין זהו מקור חיים. והנה בחי' בחתי לגני אחותי בלה שבחי' גני נק' בלה ח"כ ב' בחי' ג"ע היינו ג"כ ב' בחי' בלה. וע' זה"ג דר"מ ע"א ובמח"א חות ג' סכ"א. גם חפ"ל פי' בארצות החיים ב' ארצות החיים. הא' ג"ע. הב' תחיית המתים. ובלק"ת פ' שלח ד"ה אני דפ' לילית דרוש הראשון ובאגה"ק סי' י"ז פי' דבחי' ג"ע נמשך מבחי' ממכ"ע ותהה"מ מבחי' סוכ"ע. וע' עוד מענין בארצות החיים בת"א מקון ב' פי' שהם ז' ארצות ז' היכלות ובחקון ל"א ובוח"א ויהי דרי"ט ובפ' תרומה בספד"ל דקע"ה סע"ב ובגמ' פב"ת דפסחים דקי"ח ח' פי' דקאי על תהה"מ וכ"ה בירושלמי פ"ט דכלאי' ובבב"א ר"פ ויהי וע' עוד מזה ברבות בשלה פכ"ה דק"מ ע"ב ובפ' ואלת הנזכה דש"א ע"ג ובגמ' פ"ז דיומא דע"א סע"א וע' מענין חיים וחיי החיים בוח"ג נשא דק"ל ע"ב):

ב וביאור הענין הגה. ל"ל למה נק' ארץ ישראל בכל התורה ארץ כנען והרי חס הוא חבי כנען ומהו יהחם של ח"י בזה. (ובבב"א נה פל"ז חבי כנען חבי דפחחא פי' המ"כ הפחיה והגרוע והמקולקל והיינו כמ"ש ארור כנען עבד עבדים יהי' לאחיו. ובוח"א פ' נה דע"ג אמר שזהו עמ"ש בנחש הקדמוני ארור אתה מכל הבהמה כו'. ושם ע"ב מה שא"י נק' ארץ כנען זהו ע"ד יתרון האור מחוך החשך כמ"ש

ברבות פ' אחרי פכ"ג ע"פ וכמעשה ארץ כנען וכששנה בין החומים והוא ענין מי
 יחן עהור מטמא כמ"ש בד"ה בשלח פרעה שטיקר כח הלוואה שבארץ נמשך ע"י צירור
 הקליפה שקדמה לפני ע"ש) גם להבין מ"ש בענין כנען צידו מאזני מרמה בהושע סי'
 י"ב ז' (ע' לקמן משמע ע"ד בא אחיך במרמה ויקח ברבחק וזהו ארץ כנען דקדושה.
 גם בפשוטו בקליפה י"ל ע"ד והגשם הי' ערום כו') גם מ"ש ולא יהי' עוד כנעני צבית
 ה' לצבות ציוס ההוא זכרי' ססי' י"ד (דאס בפשוטו דכנעני קאי על ארור כנען
 א"ש אצל מאחר שנק' ארץ ישראל ארץ כנען א"כ מוכרח שזהו כנען דקדושה א"כ מהו
 המעלה והשגח ולא יהי' עוד כנעני וגו'). אך הגה נודע שכל המורה כולה נדרשת
 בזלעו"ז דכמו שיש לבן ועשו בקליפ' וכן שר העצמי' ושר המשקיס כו' כך יש כל צחי'
 אלו בקדושה כי זלעו"ז עשה האלקי' (מענין לבן דקדושה ע' בת"א ס"פ וילא בד"ה
 וישכס לבן. ומענין עשו דקדושה י"ל לכאורה עדמ"ש בד"ה ראה ריח בני המקיף שלו
 כו'. גם כמ"ש בע"ה שרש עשו מיסוד אבא כו'. גם י"ל כמ"ש ברבות וילא פע"א
 וצפ' שלח כי עשו שמו נאה והוא אינו נאה היינו שמו מלשון עשי' עושה רלומו ש"מ
 ית' א"כ זהו צחי' בקדושה. א"כ צחינתו בקדושה זהו עולם התהו שלפני מלך מלך וזה"ע
 שהי' זכור). והנה שלשה בני נח הם למעלה בקדושה ג' צחי' גוויי הקשת חיור סומק
 וירוק. אלא שבהשתל' העולמות צחי' נפילה ממדרגה אחר מדרגה נעשה חס גשמי
 אבי כנען (והיינו כי חס ל' חוס וחמימות. והנה עיקר החיות הוא מהחמימות כי הדס
 הוא הנפש משא"כ המת שאין בו חיות הוא קר וכמ"ש באלישע שהחי' את המת ויחס
 צמר הילד. והיינו שכמ"כ למעלה עיקר החיות הוא מהגבורו' כמו גבורות גשמי'
 שיורדי' בגבורה או כמו תחה"מ אומרי' בצרבת אהה גבור לעולם כו' וכמ"כ עד"מ
 הזרעת הטפת זרע להוליד דומה לו זהו דוקא ע"י החוס כי כליש גבורתו. ובר"ח
 שער הקדושה פע"ו ומתחממין באשין קדישין כו'. וזהו"ע ג' גוויי הקשת כי קשת הוא
 צחי' לדיק יסוד עולם שהוא הממשיך יחוד העליון והמשכת אור זרוע ללדיק מצחי'
 סוכ"ע בממכ"ע שהו"ע המשכת ח"ע הגמשל לצחי' עפה גשמית שנמשכה מהמוח שהוא
 רוחני עד שנעשה טפה גשמית. כמ"כ עד"מ למעלה יש אור מים רקיע ובדי סיחי'
 נמשך האור המלוכש צח"ע להיות נמשך בתורה גשמי' שלפנינו וכן אפי' להתלבש צח"ע
 מקור דבי"ע זהו עד"מ שנתגשש האור להיות צחי' מים כו' וזהו אור זרוע ללדיק.
 זרוע דוקא. ועד"ז המסילו ציוס החונתו זה מ"ת ע"ד המשכת טפת ח"ע שהיא התורה
 בכנס"י הגק' בלה ע"ש בלחה נפשי ולכן נק' יסוד קשת ע"ש הקמת הצרית עד"מ
 שנמשל להקמת הקשת להיות יורה כחץ. וכמשארז"ל קשתו ננערת כו' וכמ"ש ציוסק
 שהי' לדיק יסוד ותשב באיטון קשתו. וכן בענין יבונתן ודוד צס"א סי' י"ח ואני שלשת
 החליס כו'. ולכן יש ג' גוויי הקשת היינו חג"ת שמהם מקור להיות הקמת הצרית. וזהו
 ענין חס. שצג' גוויי הקשת היינו החוס מצחי' גבורות עילאין שהוא התעוררות להיות
 ההשפעה כמ"ש לשמש שס אהל צהס והוא כחתן כו' ואין נסתר מחמתו צחי' חמימות
 ולכן נק' חמה. ועמ"ש ע"פ שמאלו תחת לראשי. וזהו ישיש כגבג לרוך אורה ע' מזה
 צוח"כ תרומה קל"ז א' וצפ' צראשי' ד"ט ע"א וצפי' הרמ"ז שס ור"פ בהעלותך דקמ"ח

ע"כ סוד הקמת הצרית שיהי' אבר חי לאפוקי כשהוא אבר מת שנחלק הפנימי'.
 וזה"ע והוא יושב פתח האהל כחוס היום שכדי להיות ההמשכה בצחי' מלכותו ית' הנק'
 פתח האהל הוא ע"י כחוס היום צחי' החמימות והתשוקה להשפיע ע"ד יותר
 ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להניק וכמ"ס בזהר פ' וירא דל"ה סע"א צפי'
 כחוס היום בשעתא דאתקרב דרגא לדרגא צחי' וצחי' דלא לקבל דא וכמ"ס צמ"א צפי'
 לחמי' לאשי' שהלחם והקרובן גורם שיהי' צחי' אשי' הוא האש והחמימות הגורם ההשפעה
 כו' והיינו אש אש יו"ד והשה אש ה' ע"ס. ועד"ז יובן ענין לחם הפנים שגא' לחם חס
 ציוס הלקחו צמ"א סי' כ"א ז' שהי' חס תמיד בנס וע' מזה ציומא דכ"א סע"א וצפי'
 הרע"כ במשנה פי"א דמנחות גבי שני שולחנות היו צאולם מצפנים כו' וצ"ח"כ צרומה
 קל"ה א'. והרמ"ז שם ציאר הענין כי השולחן הוא לעורר המשכת המזון לעולם צחי' ואתה
 מהי' את כולם כו' ע"ד המחשד צעובו צכ"י תמיד מע"כ ונק' זוג חדירי דחו"כ סאלמלי
 הי' נפסק השפע הי' חוזר העולם לאין ואפס כמו שהי' וכל השפעה מהמשפיע למקבל
 צא ע"י חוס והתלהבות ככ"ל וע"כ הי' לחם הפנים חס תמיד. וזה"ע שלשה אלה בני
 נח ומאלה נפלה כל הארץ שמהם מקור ההשפעה וכמ"ס בזהר פ' נח דע"ג א' כי ל"ל
 ג' גווי' להיות הגבו' כלול מחשד ע"י הת"ת הממולע בין חו"ג וכמ"ס צמ"א צענין
 הקד יפה דודי צד"ה הקד יפה רעייתו ועמ"ס צמ"א פ' בראשי' ע"פ ושם אחיו יובל
 צענין העמוד שבין געה"ת לגעה"ע שיש בו ג' גווי' חור סומק וירוק והיינו שהעמוד
 הוא ג"כ יסוד כו' וע' מענין קסת צוח"א פ' נח דע"א ב' ודל"ה סע"כ וצפרדס ערך
 קסת ובלק"ת ר"פ נח ובס"א בדרוש יהונתן ודוד. וזהו מלות נח חנוכה משחשקע
 החמה עד שחבלה רגל מן השוק ופי' אדמ"ו ג"ע צחי' חמה היינו חוס אש הגמשך
 מלמטה למעלה לעורר ולהמשיך גילוי שמש הוי' כענין שנת"ל צפי' לחמי' לאשי' ומשחשקע
 צחי' חמה זו (כי בזמן צהמ"ק שמאלו תחת לראשי' ויימו חצקני משא"כ עכשיו השיב
 אחר ימינו כו'. ועדמ"ס בזהר פי' בשלה דל"ה סע"כ צפי' בשבז ה' ליון ת"ה
 בשעתא דאתהרב ירושלים לתתא וכנס"י אתחרכת סליק מלכא קדישא לליון ואגיד לון
 לקבל' כו' וע"ס צפי' הרמ"ז וכ"ה בזהר פ' אחרי דע"ד סע"כ ונגיד לי' לקבל' ואז נק'
 וי' או הוי' או הוי' יעו"ש וזה"ע משחשקע החמה) אזי המליה להדליק נח חנוכה להמשיך
 ולהוריד יחוד העליון ע"י שמן ופחילה וב' גווי' אור שהוא המשכת האור מלמעלה
 למטה ע"י תומ"ל כו'. אך מה שבהשתל' העולמות בצחי' נפילה מדרגה אחר מדרגה
 נחשוה חס גשמי אבי כנען זהו כענין ריש' דעשי' צעפוי' דילחך וכמו מפני ארי'
 שלמעלה במרכבה הקדושה ע"י שבה"כ נחשוה הארי' הגשמי שהוא הי' טמאה וע'
 בזהר פקודי דרכ"ד ע"כ. קיצור ענין מה שנק' א"י ארץ כנען. בזהר פי' להיות יחרון
 האור מתוך החשך מי יתן עהור מטמא. וענין כנען בידו מאזני מרמה. וענין ולא יהי'
 עוד כנעני צבית ה' לצלות. התורה נדרשת בזלעו"ז. ג' בני נח ג' גווי' הקבת רק ע"י
 נפילת האור נחשוה חס גשמי אבי כנען. עיקר החיות מהחמימות כי הדם הוא הנפש
 ויחס בשר הילד. קשת הוא השפעה יורה כחך להיות אור זדוע והקמת הצרית ע"י חוס
 והוא כחתן ואין נסתד מחננתו. פתח האהל כחוס היום. לחמי' לאשי'. לחם חס ציוס הלקחו

ג' גווגין הנך יפה דודי ומששקע החמה אזי המלואה להדליק נר הנוכח מלמעלמ"ע. רק בהשחל' מצחי' גבו' דקדושה וע"י נפילה גתהוה חס גשמי. וראי' לדבר דג' בני נח הס צחי' גבוה ממ"ש ברבות בראשית פכ"ט ע"פ שחולים בבית ה' כו' וקאי אדלעיל מיני' לדיק כחמר יפרח צחי' נח איש לדיק ועל ג' בני נח נא' בחלרות חלקינו יפריחו כו' ע"ש. ובגמרא סנהדרין פ"ה דס"ט ע"ב דרך חכמתן חשיב להו וחס קודם ליפת זהו י"ד סדר המדות הג"ח כו' ומסולק התימא של החוס' שס:

ג **ולרהבין** ענין כנטן בקדושה הגה כנטן פירושו סוחר כמ"ש כנעניה וכבדי ארץ ישעי' כ"ג ובחי' כנטן צידו מאזני מרמה היינו עד"מ כמו הסוחר שמפזר ממון כסף וזהו ומוליאס מרשותו כדי להרויח ולהשתכר וכל עיקר כוונתו להיות מפזר ונוסף עוד. (יש להעיר מענין לדיק פדונו בישראל לדיקה עשה הקב"ה עם ישראל שפזרן כו' רפ"ח דפסחי' דהיינו בשביל שיחוספו עליהם ניולוין דקדושה כמ"ש גד"ה ויהי בשלח פרעה. וע' מענין יש מפזר ונוסף עוד בזהר ח"ג פ' בהעלותך דף קנ"ג סע"ב ונת' גד"ה פזר נתן לאצוינים. והיינו שעי"ז מתברר מצחי' עה"ד עו"ר ונכלל בעה"ח והו' ונוסף עוד הנו"ן מורה מה שנתעלה מצחי' נפילה כו' ובמח"א אית פ' סנ"ז פזר גדול נק' היסוד בעת הזיוג שמפזר ונותן ולכן נק' פרזון עכ"ל. והי"ג העיר ממ"ש בזה"א פ' מקץ דר"ח ע"א ע"פ פזר נתן כו' דא לדיק כו' ובלק"ת מהאריו"ל פ' הלוה ע"פ יש מפזר כו' לדיק יסוד עולם כנ"ל. וענין פיזור זה היינו ירידת הנשמות בנופות שורדי' מצחי' לדיק כנ"ל בשם המח"א והוא בשביל להיות ונוסף עוד וכמו שמבאר אדמו"ר ג"ע) כך הגה מקור נש"י שהוא צחי' כנס"י נמשלה בגלות מלריס לסיחר זה בדבתיב בא אחיך במרמה ויקח ברכתך (ועמ"ש מזה לעיל סד"ה ראה רוח בני). כי הגה כחי' עת אשר שלט האדם באדם לרע לו שע"י התלצות השכינה בצחי' גלות בחיך מלריס להשפיע להם עי"ז מחבררי' כל ניוליות הקדושה (וע' מזה בפרדס שער אבי"ע פ"ז) כמו שארז"ל לא גלו ישראל אלא כדי להוסיף עליהם כו' להיות בלע המות כו' ואת רוח הטומאה אטביר מן הארץ ונגלה כבוד ה' כי עין בעין יראו וגו' (וזהו כנטן צידו מאזני מרמה ועמ"ש צמ"א בענין השועל שרימה את הזאב ע"י שירד הזאב והכביד עי"ז עלה השועל מהכבוד כו' כך זהו"ע עת אשר שלט פרעה והכביד כו' עי"ז נתעלו כו' ועד"ז ענין טילוח השעיר לעזאזל כו'. וע' בענין כשישנה בין החוחי' בזהר ר"פ נח. ואפ"ל זהו"ע אכן מאסו הצונים דקאי על המל' שהאבות לא רלו בה כמ"ש בפרדס שער הכיטוי' רפ"ד בשם ס' הפהיר. והנה הרווח והחוס' הנמשך עי"ז זהו סוד יהוד העליון שהוא חוס' אור לאין קץ מרובה על העיקר וכמ"ש בלק"ת בהציאור ע"פ שבת שבתין בשם הקדמה לפע"ח ממהר"ש. והו' שע"י כשושנה בין החיחס כו' נמשך החוס' אור וזהו כחפוח כו' כן דודי כו'. קיצור ענין כנטן בקדושה ושצידו מאזני מרמה. הסוחר מפזר ונוסף עוד. לדיק פדונו. ירידת הנשמה בנוף. בא אחיך במרמה. כי עת אשר שלט. והיינו להיות בלע המות עין בעין יראו). ואפשר להעיר לענין הסהירות מדרוש המשנה קנינים קנה הקב"ה בעולמו שהקנינים ג"כ להיות עי"ז ריוח וחוס' אור דהיינו ענין גילוי האור בתה"מ שגם בעשי' הגשמי' יהי' הגילוי וזהו"ע הקנינים הכ"ל:

ד ו**כמו** שהוא בכללות העולם כך הוא בצרעיות בכל נפש מישראל בעבודת ה' כי הגה הנשמה ערכ ירידתה לעוה"ז להתלבש בגוף ונה"ז החיונית היחה קשורה ומיוחדת במקורה ושורשה במאלילה ברשפי אש האהבה בעצב כשלהבת העולה מאליה כו' והי' לה בחי' אהבה ויראה עצמי בגילוי רב (כמ"ש בד"ה שחורה אני ונאווה צפי' בנות ירושלים ע"ש) שהוא בחי' כסף וזהב. כסף הוא מלשון נכסף נכספת דהיינו בחי' אהבה (ובמ"ש נכספה וגם כלתה נפשי ובמ"ש צרבות נשא ע"פ קערות כסף כו' ועמ"ש בד"ה זה יתנו כו' מחלית השקל ובד"ה וילקט יוסף את כל הכסף ובד"ה וישלח יעקב בעיני ח' עלמין דכסופין) וזהב מלפון יאחה שהוא בחי' שמהל הוא בחי' יראה (ובמ"ש בזח"כ פ' תרומה דקל"ה א' וזהב דא ר"ה יומא דדיגא ור"ה הוא בחי' יראה ועמ"ש בד"ה ויושע המלך לאסתר את שרביע הזהב ובד"ה כי עמך מקור חיים וזהו לי הכסף ולי הזהב גאוס ה' לצלות דהיינו שבשרשן ומקורן הם בחי' אהוי"ר והם ג"כ בחי' חו"ג ובמ"ש מזה לקמן בד"ה רני ושמחי בת וגם מוצח הפנימי הוא מוצח הזהב וע' בסש"כ פ"ג. ועד"ז נא' באברהם ואצרים כבד מאלד במקנה בכסף וצוהב. ובמא"א אלות ז' סי"א זהב נק' הצניעה ומל' כו'. וצלות כ' סכ"ו כסף נק' חסד ולבנוכיתו מורה ע"כ. והי"ג העיר ממ"ש בזהר ס"פ ויחי דר"ג מענין אין כסף נחשב למאומה בימי שלמה כו'). ואח"כ כשירדה הנשמה לעוה"ז להתלבש בגוף הגשמי הגה גם בחי' אהוי"ר שהי' לה הם מקותרות ומכוסות בלב הגשמי ואינה יכולה לראות באהוי"ר בהתגלות כ"כ בהתחלה. ונמלא שנגרעו האהוי"ר מערכס (ובמ"ש במ"א ש"ע"ז אומרת כנס"י מקור הנשמות נשמות שבגופי' לצנות ירושלי' שהן הנשמות שלמעלה שחורה אני מלד ירידתה בגוף ונה"ז ואעפ"כ ונאווה יותר עי"ז ובמו שמבואר) וא"כ למה זה ירדה הנשמה לעוה"ז מאחר שהוא ירידה גדולה וגרעון גדול מבתחלה. אך הגה כתיב עוב לי חורת פיך מאלפי זהב וכסף (וע' מזה באבות פרק שנו חכמים. רבות פקודי קס"א ג'. ברות רבה מ"ז ג'. זח"ג עמוד פ"ד. של"ה פ"ה ז' קל"ב קל"ח א' שג"א ז' שס"ה ז'. בתד"א פ"ג) פי' אלפי לי לימוד כמו אללפך חב' כלומר שיש לי יתרון מעלה בחורת פיך בעוה"ז יותר מבחי' זהב וכסף שהיתה הנשמה למודה בהן בתחלה. ועמ"ש ע"פ וכל בניך למודי הוי' וכו' א"ת בניך אלא בוניך כו' ע"ש. יש לפרש ש"ע"י ירידתן בעוה"ז געשו עי"ז למודי הוי' שמקבלים גילוי ש' הוי' ממש ע"י החורה בזהו למעלה מבחי' אהוי"ר הנק' אלפי זהב וכסף. ובמ"ש וארח אל אברהם אל יחק ואל יעקב. שהן ג' מדות חג"ת שהן אהוי"ר ורחמים פני ארי' פ"ש פני נשר. באל שדי. ושמי הוי' לא נודעתי להם שאינו נמשך אלא ע"י החומ"ל וזהו שנק' מולות הוי'. וז"ש הנחמדים מזהב ומפז רב כו' ובמ"ש בזה"ג ר"פ קרת. והרמ"ז שם האריך בזה שאפי' שרש ומקור המדות שלמעלה מן החכ' הנק' זהב ופז הם מחג"ת שבכתר אבל החורה נמשכה מדעת דע"י שלמעלה מזהב ומפז כו'. והגה דעת ה"ס היחוד ע"ד והאדם ידע שמה נמשך ומלאה הארץ דעה את ה' והיינו כנ"ל ס"ג שהריוח והתוס' המרובה הגמשך ע"י הירידה זהו המכונה בשם זוג כו' והיינו כמ"ש בד"ה שחורה אני דמה שאעפ"כ עי"ז השחרות והירידה נעשית כאלו יותר היינו שעי"ז מתמת הירידה אזי דוקא נעשית בחי' כלה כלתה נפשי ומקבלת העפה מבחי' ח"ע שזהו"ע ציוס החונתו זה מ"ת

מש"כ הנשמות כמו שהיו למעלה אף שהי' להם אהוי"ר יותר נק' בנות ירושלים ועלמות
 שלא קבלו עפת דבר כו' והמשכת הטפה זהו כנ"ל בענין ג' גווי הקשת שהם ג' בני
 נח כו' והטפה נמשך מהדעת והאדם ידע. וג' גווי הקשת הם הג"ת שבדעת כמ"ס
 הרמ"ז פ' פינחס דרע"ו. ועמ"ס בענין מעלת החכ' שבכתר על המדות בד"ה אלה מסעי
 דרום השלישי בהביאור בענין חותמו של הקב"ה אמת כו' ע"ס. ויש לקשר זה עם
 מ"ס בד"ה בשעה שהקדימו ישראל. תכלית ירידה זו כי אל דעות ה'. וע"י הירידה
 דוקא יומשך גילוי דעת עליון איך שלמעלה היש וכולא קמיו' כל"ה. מש"כ הנשמות אף
 כמו שהיו למעלה היו בבחי' בריאה יש מאין כו' ע"ס. וזהו"ע גילוי חותמו של הקב"ה
 אמת הנמשך ע"י התורה דוקא. וזהו"ע דירה בתחתונים דוקא בבחי' דירה ממש.
 ולא יבקש עוד כו'. וזהו ג"כ ענין א' עם מ"ס הרמ"ז שהתורה שרשה מדעת דעתיק
 כו'. ובחי' דירה בתחתונים יש לפרש שזהו"ע וישב יעקב בארץ כנען כי יעקב אז יבקע
 וגם יעקב ז"פ שם הוי' ז"ת דע"י או יו"ד עקב שמאיר למטה ממש. וזהו אלה תולדות
 יעקב יוסף כי יוסף זהו"ע החוס' וריבוי האור הנ"ל כבודע וזהו עיקר תולדות יעקב
 להיות חוס' וריבוי האור. אך מתחלה ל"ל בארץ מגורי אביו אהוי"ר כו'. גם מגורי
 אביו התגלות הלחוק ותענוג עת"י המאיר בצינה הנק' עוה"ב ומשם מאיר למטה. וזהו
 רני ושמחי בת. בחי' ארץ כנען. כי הנני בל ושכנתי בחובך כו' (ועיין בהקדמה דמהר"ן
 לפע"ח בענין מעלת בחי' זו המכונה בשם זוג ויחוד שהוא המשכות אורות עליונים
 בחוס' מרובה. ועמ"ס מזה בהיאר ע"פ והנלח זו ירושלים אכן כדי להיות המשכת מ"ד
 זה הנמשך מרדל"א ומו"ס. כמ"ס בהביאור הנ"ל ע"פ והנלח. זהו ע"י העמ"ג וזהו ע"י
 רעו"ד ובמשל"ק. וזה"ע יפה שעה א' בחשבה. ועוד יוכן ענין הנחמדים מזהב כו' ע"ד
 הנ"ל בענין וארא אל אברהם ואל יצחק כו' אכן ושמי הוי' לא נודעתי להם כי גילוי
 זה הוא רק ע"י התורה אבל ע"י אהוי"ר ממשכים מבחי' אל שדי שהוא מקור היות
 העולמות שאמר לעולמו די וכמו שע"י כסף וזהב קינים דברים שהאדם חי בהם מזון
 ולבוש וצית. והנה היות העולמות הוא מיחוד הילוני דאו"א אבל להיות המשכת יהוד
 פנימי דאו"א שהוא מא"ס ב"ה ממש זהו דוקא ע"י הירידה של הנשמה בגוף כמ"ס
 בת"א פ' יתרו בהביאור ע"פ זכור ושמור בדבור א' נאמרו. שזהו נמשך דוקא ע"י
 התלצות הנשמה בגוף ונה"ב כו'). קיצור וכעד"ז ירידת הנשמה נגרע אהוי"ר שלה
 וזהו שמפזר הכסף והזהב והיינו כי טוב לי חורת פיך להיות עי"ז למודי הוי' ממש כי
 וארא כו' ושמי כו'. הנחמדים מזהב. בחורה אני ונאווה בעי"ז מקבלת עפת ח"ע
 והוא חותמו של הקב"ה אמת גילוי ד"ע שלמעלה היש. גם המשכה זו מיחוד פנימי
 דאו"א אור חדש. מש"כ המשכות שע"י הנשמות ומלאכי' שלמעלה רק מיהוד הילוני
 דאו"א ולכן נקראים עומדים וכשבאים בגוף נק' מהלכים כמ"ס בד"ה כה אמר כו'
 ונחתי לך מהלכים כו'. וגם עי"ז דוקא נמשך להיות לו דירה בתחתונים. וזהו וישב
 יעקב בארץ כנען דהא צהא חלי' שבדי להיות דירה בתחתוני' הוא ע"י גילוי שלמעלה
 מהשתל' מפנימי' עתיק כו'. אך המשכה זו שע"י התורה ל"ל חלה העמ"ג

לזה ע"י רעו"ד :

ה ויהנה העטם שבחי' תורת פ"ך (עמ"ס צמד"ר תשא ע"פ מפיו דעת כו' וה"ע
 ודברי אשר שמתו צפ"ך) נמשך דוקא ע"י ירידת הגשמה בגוף בעוה"ז
 (ע' ד"ה זכור ושומר שהמלאכים בקשו התורה ולא נתנה להם וע' ביאור מאמר זח"א
 בראשית כ"ז בענין לא טוב כו' אעשה לו עזר דא משנה כו'). הענין כמו שארז"ל יפה
 שעה אחת בחסומע"ע בעוה"ז מכל חיי העוה"ז (עמ"ס מזה לעיל צפ" חיי וצד"ה
 ציוס השמע"ל) כי ע"י חסובה עילאה מעומקא דלבא תהי' דביקות הגפס בחלקים הייס
 יותר כפלאה ברעו"ד כמ"ס לקמן. וגמלא שאע"פ שיש לה גרעון באהוי"ר עצמי
 שבחילוני' הלב הגלויס מ"מ יהי' לה יתרון בבחי' רעו"ד בנקודת פנימי' הלב כי יתרון
 האור הבא מן החשך דוקא (הנה זהו כמ"ס צד"ה ועתה יגדל נא שמקודס כשהי'
 הגשמה למעלה הי' האהבה ע"ד בכל כפשך וע"י ירידתה למטה בגוף נעשה בכל מאדך
 שזהו ע"ד מעלת בע"ת על לד"ג כו' והנה הזה להגשמה בהיותה למטה דוקא זהו מפני
 שבעוה"ז דוקא מאיר סוכ"ע ועמ"ס מזה לקמן ססעי' ו' וכן חילוני' הלב ופנימי' הלב
 פי' צד"ה אחס נלבים שהאהבה הנלקחה מן השכל והחבונות מבחי' מלכותו ית' שמהוה
 מאין ליש נק' חילוני' הלב והאהבה הנלקחה מהחבונות במהו"ע ית' דלית מחת"צ זהו נק'
 פנימי' הלב א"כ מ"ס שיש לה גרעון באהוי"ר בחילוני' הלב היינו מלד שנתמעט השגחה
 כו' ויש לה יתרון בפנימי' הלב ע"י אס יסיכ אליו לבו דלמחת"צ כו'. וא"כ לפ"ז
 לכאורה אינו נוזן מהו עיב לי תורת פ"ך מאלפי זהב וכסף הלא גם מלבד תורת פ"ך
 הרי גם בענין זהב וכסף שהוא אהוי"ר יש לה עלי' גדולה שמתחלה הי' האהוי"ר
 מוגבלי' ומחילוני' הלב ועל ידי ירידתה בגוף נעשה בבחי' בכל מאדך בחילא יתיר
 מפנימי' הלב. ואפ"ל דמ"מ נגרע האהוי"ר שסכ היתה עומדת תמיד באהוי"ר משא"כ
 למטה רק שעה א' כו'. הלא שבשעה אחת ההיא הוא בבחי' רעו"ד הלא שיפה שעה א'
 כו' ומה שהולה העיקר בטוב לי תורת פ"ך היינו כי זה גופא שתגיע לבחי' רעו"ד שהוא
 ענין הרלון שלמעלה מהשכל זהו ע"י קיוס התומ"ל שהס נמשכות מרלה"ע צ"ה שלמעלה
 מהחכ' לכן עי"ז דוקא נמשך נפס ג"כ כמיס הפני' בחי' רעותא דלבא כמו שכתוב
 צד"ה והי' מספר צנ"י וצד"ה מי מנה עפר יעקב וצד"ה ועתה יגדל נא וצד"ה ראשי
 המטות דדוקא ע"י התורה נעשו מהלכים כו'. וא"כ לפ"ז עליו' זו ברעו"ד זהו ג"כ
 עליו' מלד נה"א שמתגלה בה בחי' רעו"ד היינו יחידה שבגפס מה שלא הי' גילוי זה
 בכר"ן שלה למעלה בג"ע. וכעין זה נת' צד"ה עליו' באר כמשל המיס בעצמס דרך עפר
 הארץ מוזכבי' ונעשו מ"ה כן הגשמה ע"י התלבשותה בגוף ונה"כ כאשר מתגברת
 עליה להיות חליך ה' נפשי אשא היא בחי' באמ"ה כו' משא"כ מקודס ירידתה וכן נת'
 מזה צד"ה קרובי' ההיו דתקס"ב ושס פי' שמקודס ירידתה הי' בבחי' לדיקים וע"י
 ירידתן בגוף נעשו בע"ת ובמקום שבע"ת עומדים כו' וזהו כענין המיס שע"י עצמס
 בעפר הארץ נעשי' מ"ח הלא שלזה לריך להיות חפירה וכרי' והיינו ע"י התומ"ל כו'.
 וצד"ה הלא מסעי' פי' כמו עד"מ המיס כשמעבדי' אותה ע"י דף עבה וכו' הלא אזי
 הולכים בכה יותר כן דוקא מלד המגדל של נה"כ בעוה"ז מתגבר האהבה בגפס האלקי'
 להיות בכל מאדך בחילא יתיר. וצד"ה המושה קניגי' פי' כי אף שאהבה של הגפס כשהיא

בגוף היא מעוטה לפי ערך מ"מ הגה הנפש יש לה כרשי' רביס נרנח"י דעשי' וילי' ובריאח כו' וע"י שמחטורר האהבה למטה מחטורר כן למעלה בכל כרשי הנפש ולמעלה רפה היא. ולכא' אינו מובן א"כ ל"ל הירידה בגוף הלא גם בעודה למעלה י"ל כן. ושם כחצתי לחרץ דזה שמחטורר כן למעלה מעלה הוא ע"י כירור דנה"כ כו'. וגם כי בעולם העליון מאיר צחי' ממב"ע אבל בעוה"ז מאיר סוכ"ע כו'. וגם כי העוה"ז הוא כמשל מרכז העגולה שנמשך בו קוין מכל העולמות עליוני' ותחתוני'. א"כ י"ל דדוקא בעוה"ז מחטורר כן למעלה מעלה. אך עוד י"ל דהנה מצוה"ר במ"א פי' בכל מאהך היינו בלי גבול אך מאהך מאה שלך היינו לפי ערך הכלי שלך נק' זה בלי גבול אבל אלל כלי גדול יותר מתיישב זה בתוך הכלי. ואעפ"כ הואיל ואללך הוא צחי' בלי גבול לכן זהו דוקא מעורר למעלה צחי' א"ס שכלי גבול ממש. משא"כ אלל הגדול יותר כיון שאהבה כזו ויתירה מזו הוא אללי מוגבל בתוך הכלי אין זה מעורר כלל צחי' א"ס ממש. שלעורר צחי' א"ס הוא דוקא ע"י בכל מאהך בלי גבול אף שהוא רק מאהך כו' משא"כ ע"י האה' המוגבלת בכלי אף שהיא גדולה יותר אינו מעורר רק צחי' או"פ וכדי לעורר צחי' א"ס ממש לריך להיות אללי ג"כ צחי' למעלה מהגבול שלו כי לפיכך נמלא שיחנה וכמ"ס ברבות ס"פ פינחס ע"פ שדי לא מלאנוהו שגיא כה אינו מצדק אלל לפי כחן כו' היינו צחי' השכל מאהך הוא ג"כ בכל אחד לפי ערכו. ועפי"ז י"ל שכשהיתה הנשמה למעלה אף שהיו האהו"ר בלה גדולי' יותר מאד מ"מ היו מוגבלי' בהכלי שלפי שכלו והשגתו כך היא האהבה כו' ע"כ אין זה צחי' מאהך בלי גבול אבל ע"י ירידתה למטה בעוה"ז חוכל להגיע לצחי' האהבה שלמעלה מהגבלת הכלי מטעם הנ"ל ונק' בכל מאהך. ואף שאינה נקראת בלי גבול רק לפי ערך קוטן הכלי של הגוף ונה"כ שאללס נק' זה בלי גבול ומאהך משא"כ לגבי הנשמה בעודה למעלה היתה מוגבלת בכלי הרהב ההוא מ"מ כיון שאהבה זו היא למטה צחי' בלי גבול הוא דוקא מעורר למעלה צחי' א"ס ממש כו'. וא"כ זהו הירידה לורך עלי' שאע"פ שנגרעי גדול האהו"ר שכלי' אעפ"כ עי"ז תגיע לצחי' בכל מאהך בלי גבול. ומה שהוא בלי גבול אף שזהו רק מאהך יש בזה עומק יותר להיותה נקראת ממעמקים קראתיך כו' והוא ענין הרצון שלמעלה מן השכל כו'. ובלשון כזה נה' במ"א שיש ב' צחי' אהבה. הא' ע"ד לאהבה כי הוא חייך. והב' ע"ד מס"כ אפילו נוטל את נפשו. והצחי' הב' דוקא מעורר צחי' חיי החיים שלמעלה ממקור חיות העולמות. וא"כ י"ל כשהנשמה למעלה לא שייך רק צחי' אהבה הא' אלל שהיא גדולה יותר במהותה והשגתה. אבל למטה מגיע לצחי' אהבה הב' למס"כ בלחד בק"ש ומעורר למעלה יותר. וכל עילוי הנ"ל י"ל מלד נפשה' בעלמה שמחגלה צה צחי' רעו"ד יחידה שנפשו כזו' במ"א ע"פ אס בהקתי תלכו אותיות החקיקה שנפשו צחי' טהורה היא גליף גליפו בטהירו עילאה ונת' ג' צחי' בעלייתה. הא' שנעשית בלח מ"ח ע"י עברה דרך עפר הגשמי. הב' אף שלמטה האהבה קטנה מ"מ היא מעורר' כשרשה ושה האה' גדולה. ול"ל דוקא כשהיא למטה מעורר' כן למעלה. ואפשר לנרף לזה ג"כ טעם הג' היינו מפני שלמטה היא בכל מאהך בלי גבול הכלי משא"כ למעלה אף שהיא גדולה היא לפי ערך הכלי. גם אפ"ל שלמעלה הוא ע"ד לאהבה כו' כי הוא חייך אבל למטה

שייך בכל כפסך אפי' הוא נוטל את נפשך וזה מעורר בחיי החיים שלמעלה מצהי' כי הוא חייך. עוד נת' במ"א זכחצי' חרט"ז אחר ד"ה ראה ריח בני ע"ד מ"ש זלק"ת גבי דרושי עשי"ת זד"ה להבין פי' וענין יג"מ שם נת' ענין תשובה קדמה לעולם זכחי' שלמעלה מהזמן הנק' עולם כי סדר זמני' הוא מז"ת וזינה הנק' תשובה מגיע זכחי' עתיק יומין שנעתק ומרומם מיומין עילאין וזהו גמסך ע"י שמואלם זכחי' הזמן כו' וזהו אינו שייך רק למטה שמואלם זכחי' הזמן מהמת ההסתר וההעלם נמלא זחי' תשובה שקדמה לעולם אין שייך כ"א למטה. אבל עוד י"ל זענין הירידה ללורך עלי' זענין רעו"ד מלד שמתחדש דבר גדול והדש והוא זירור נה"ז שחתהפך מחשובא לנהורא ויש יתרון לאור הבא מן החשך וכמ"ש במ"א ע"פ והי' הבן הבכור לשיאה שהוא זירור נה"ז. וזהו מגלה עמוקות מני השך היינו שט"י זירור החשך דנה"ז דחתהפך לנהורא עי"ז דוקא גמסך הגילוי זכחי' עמוקות עומק העליון עמקו מחשבותיך וכמשל כח הראי' שמתגלה דוקא בשחור שזעין כך להיות הגלוי זכחי' עין זעין יראו זהו דוקא ע"י זירור החשך והסתרות דנה"ז ששרשה משם ז"ן כו' וכמ"ש מזה ע"פ שחורה אני וגאולה הנ"ל וכמ"ש בזח"ז ס"פ תלוה דקפ"ז סע"א דאי לאו חסוכא לא יתגליין עמיקין ומסתראן כו'. וע' זאד"ר נשא דק"מ ע"א זפי' מגלה עמוקות מני השך. ועמ"ש זד"ה מי מנה זענין אף עשיתיו אף מרצה זחי' רביעית שלמעלה מג' המדרגות זרחתיו ילרתיו אף עשיתיו והוא הנמשך ע"י זירורי' דעשי' ויש זי"ע זאל' ג"כ ולמעלה מהן זהו הכתר וכן זכללות זי"ע הן עקודים נקודים וזרודים והזחינה הרביעית זהו ח"ק כו' וזהו הירידה לורך עלי'. נמלא אף שגדע אהוי"ר דנה"א אף עי"ז נעשה זירור נה"ז וזכללה זנה"א ונעשי' כשזנה זין החוחי' שעי"ז נעשה זה יתרון האור כו'. וענין זה זעזודה היינו ע"ד אדם וזנהמה תושיע ה' שהנהמה יש זה זעזעה זיעול יותר לפי ששרשה זנהמה רצה שלפני האל' כו' וזה"ע הקרבות מן הזנהמה ועכשיו תפלה זמקום קרבות. קיצור ענין כי חורת פיך גמסך זעוה"ז דוקא כי יפה שעה ח' זתשו' והוא עומקא דלזח ופנימי' הלז וחט"פ שיש לה גרעון זאהוי"ר זעני' זבחילוני' הלז. ונת' זזה ג' זחי'. הא' שנעשי' זאד"ר מ"ח. הב' שמעורר מקורה ושרשה. הג' זכל מאדך זלי גזול. גס זחי' זככל נפשך. עוי"ל ע"ד של"ת גזוהי' ממ"ע מלד האתכפיי' כמ"כ מה דאתכפיי' היל"ר זעוה"ז גדול יותר מאהוי"ר של הנה"א למעלה. עוד ית' ח"ה זסמוך ססעי' ו' מה שו"ל שזהו עיקר המכוון כאן שלמעלה דוקא היא האהב' למהו"ע ית' דלמתז"כ):

ו וביאור הענין כי הגה כתי' אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים (וע' זרבות פ' וישלח פ' פ"א שזהו ענין חותמו של הקב"ה חמת ח' ראשון של' אוחיו' וכו' ועמ"ש מזה זד"ה ראשי המטות) פי' ע"ד מ"ש אני הוי' לא שניתי עי' זה"ג נשא קל"ה ע"ז דהיינו ע"ק ועמ"ש מזה זד"ה וידעת היום) ואתה הוא קודם שנזעה"ע וכו' זלי שום שינוי כי אין זריאת העולמות עליוני' ותחתוני' תופסי' מקום כלל וכולא קמי' כל"ח ממש ומבלעדי פי' מה שהוא זולת זחי' זו דהיינו זאלמעות הזמן שזרהה העולם ליש וזזר זפ"ע (וזחי' מקור המהווה זחי' זו הוא חלקותו ית' על ידי למלום ומקום פנוי ונק' החלזשות זעשר ספירות ונק' ז"א ע"ש הלמלום

להיות מקור לשפע גבולית ונק' אלקים) בחי' זמן ומקום אין אלקים זולתו שהוא בחי' אלקי' חיים ומלך עולם כמאמר ומבלעדיך אין לנו מלך גואל כו' (היינו ענין ומבלעדי אין אלקי' שגם בחי' המלאים להיות נראה בחי' יש ודבר שזה הנמשך מש' אלקי' הכל הוא ית' ממש. וע' צרבות צראשי' פ"ד גבי המשל ממראות גדולות ומראות קטנות כו' וזה"ע כי הוי' הוא האלקים כו' אין עוד. וראיתי לה' מתלמידי אדמו"ר נ"ע שב' עוד נקרא ח"ק שהוא אור כללי שכולל כל העולמות עד סוף כל הדורות כנודע מענין קורא הדורות מראש וע"ז אמר אין עוד שבחמת אין בחי' עוד כלל שכולא קמי' כל"ח. וע' צס"ג ח"ג צפי' אין עוד דפי' עוד דבר הטפל כיסודא ועוד לקרא כו' וע"ז למעלה אין עוד כי ממך הכל וזהו ומבלעדי אין אלקים) שכל העולמות עליונים ותחתונים נהיו מבחי' מלכותו ית' וכדכתיב מלכותך מל' כ"ע (וגם בחי' ח"ק זהו נהווה מבחי' מל' דח"ס שהוא הארה ממנו ית' כזיו השמש מהשמש לבן ממך הכל). ושם עלו השנות כל הנצחיים עליונים ותחתונים אבל בהקב"ה בצבדו ובעלמו לית מחת"צ (יכמו שבקם משה הראני נא את צבדך והיתה התשובה וראית את אהורי הוא בחי' מל' ופני לא יראו). כי הוא רם וגשא מגדר ההשגה ואינו נתפס בחוץ עלמין לא בבחי' ממש ולא בבחי' סובב צפוס שכל והשגה בעולם אלא צרעו"ד מקרב איש ולב עמוק וכמ"ס ממעמקי קראתוך ה' (דהיינו דוקא ציריפת הנשמה למטה בגוף אשר החשך יכסה ואין גילוי ההשגה אזי דוקא יומשך רעו"ד לבחי' מהו"ע ית' דלמת"צ ועמ"ס כה"ג צד"ה וארשחך לי בענין לבי וצשרי דוקא ירננו אל אל חי הוא מהו"ע ית'. אבל למעלה שיש השגה בממכ"ע אזי האהבה לפ"ע ההשגה כו'). מפני כי בחי' רעו"ד נמשך מהתבוננות זו עלמה אם ישים אליו לבו דלמת"צ כלל והוא רם וגשא למעלה מעלה עד אין קץ ותכלית אפי' מבחי' ח"ע. אי לזאת תבסוף ותכלה נפשו להצטל במליחות אליו ית' ללאת ממאסר הגוף ונרחקו ולהשתפך אל חיק אביה. משא"כ הנשמה ערם ירידתה להחלצת בגוף היתה אהבתה ודביקותה בצרעה לפ"ע השגתה וכן לענין היראה (ועוד כי בעולם העליון מאיר בחי' נומכ"ע אבל בעוה"ז מאיר בחי' סוכ"ע כמ"ס צד"ה לו את בני' ואמרת אליהם את קרבני. ולכן דוקא בעוה"ז יש גילוי רעו"ד ליצטל אליו ית' למהו"ע שלא כהדר המדרגות אבל בעולם העליון הוא דוקא ע"י סדר והדרגה כו'. (הג"ה). ול"ע ממ"ס צס' חרדים פ"ה וז"ל גם הידיעה בחיוב מליחותו יגדל או ימעט שאנו נדע חיוב מליחותו מהכרה א' או שנים והמלאכים יחייבו מליחותו ממאה הכרחיים והמתעלים עליהם מאלף כו' עכ"ל. ח"כ המלאכים משיגים ג"כ עכ"פ איך שאין ערוך ולמת"צ אלא עכ"ל דהעטם שלמטה יגיעו לרעו"ד משום שלמטה מאיר סוכ"ע או שאר טעמים הג"ל עכ"ה). קיצור ענין איני ראשון ואני אחרון ומבלעדי כו'. אלקים חיים ומלך עולם. צמחו"ע למת"צ. ומה נמשך כלות הגפס ליצטל בעלמותו ית' וזהו פנימי' הלכ משא"כ הנשמה למעלה האהבה לפ"ע ההשגה :

ו **וידנה** בזמן שהי' בהמ"ק קיים. הי' נמשך בחי' זו רעו"ד מגילוי אוא"ס צ"ה צהיכל קה"ק כמ"ס צתיא פנ"צ להיות בטל לרננו ית' וכמ"ס כי תהיו אתם ארץ הפך. (היינו כמ"ס צתיא בענין גילוי השכינה המשל מהתלבשות כללות היות הגפס

צמחי' וכך הוא עתה צחי' החלמוד במארוז'ל משחרב בהמ"ק אין להקב"ה בעולמו
 אלא ד"ה של הלכה. והיכל ק"ק הוא כחצ"ד דבריאה המתולל' מכח"כ דאלי' וכו'
 מתלבשת מל' דאלי' שנעשי' עתיק לבריאה ונק' מלך יחיד כו' וצחי' מל' היא הנק'
 ארץ החיים ונק' ארץ חפץ ע"ש החפץ ליכלל בעלמות א"ס ב"ה ועמ"ש צביאור ע"פ
 מקושש עלים שמצחי' כתר שבמל' נמשך בכל מאדך וכמ"ש מזה ג"כ ע"פ כי על כל
 כבוד חופה ולכן נשפע ממנו רעו"ד זו ג"כ בכל נפש מהיכל ק"ק. וזהו וציוס שמחת
 לבו זה צנין בהמ"ק וכמ"ש צוהר פ' שלח דקס"א ע"כ שהיכל ק"ק נק' לבא וע"כ נמשך
 ממנו רעו"ד וכמ"ש לבצחני אחותי כלה. וגם שנעשית עתיק לבריאה ומתלבשת בא"ה
 דבריאה שהוא היכל ק"ק ודוגמת זה נפש צחי' נילוף אלקי המתלבש ביחודה כמ"ש
 בע"ח שמ"א פ"ב ולכן ע"י הגילוי אלקות שהיכל ק"ק כמ"כ הי' נמשך הגילוי נפש
 צחי' נילוף אלקי צחי' יחידה ומיוחדת וחייה צנר"ג. כי הגה יש ג' צחי' עולם שנה נפש
 ובשהי' נמשך הגילוי בעולם מכ"ש שהי' נמשך עי"ז נפש. ועמ"ש מזה בד"ה מזמור
 שיר חובת הכית בענין שלש פעמים בשנה יראה וצד"ה צכ"ה צכס"ו בענין הדלקת
 נרות המזורה. וזהו כי תהיו ארץ חפץ. כי ארץ לשון רלון כמ"ש ברבות בראשית פ' ה'
 למה נק' שמה ארץ שרצתה לעשות רלון קונה. וארץ חפץ היינו פנימי' הרלון כשהוא
 בתענוג וחשק גדול וכבודע שבהרלון יש חילוניות ופנימיות. וברבות וישלח פ"פ דפ"ט
 ד' איתא בתמשה לשונות חבב הקב"ה את ישראל דיבור ואהבה דביקה חשיקה וחפילה
 י"ל כנגד ד' אחיות הוי' וקילו של יו"ד וא"כ חפילה הוא מלך קולו של יו"ד שהוא
 הרלון שלמעלה מהשכל וכמ"ש באגדת התשובה פ"ה וצדצור המתחיל ולא אבה כו'
 ויהפוך כו'. ובראשית חכמה שער האהבה פ"ג פי' דביקה חשיקה חפילה הם ג'
 צחי' דגר"ג וצחי' נשמה הוא הצנינה שהוא היכל קה"ק שכולל ג"כ חכמה וכתר היה
 יחידה כו'. ולכן מהיכל ק"ק נמשך רעו"תא דליבא. ועוד יובן זה עפמ"ש צד"ה שבת
 שבתין ששבת נק' קדש צחי' סוכ"ע ויוה"כ שבת שבתון זו נכנס כה"ג לקה"ק שלמעלה
 מצחי' קדש והיינו למעלה מצחי' סוכ"ע. ומצואר צד"ה ויקהל משה דצחי' שבת שבתון
 זהו הרלון עליון שלמעלה מן החכ' ומשם מאיר הנפש יתירה בשבת להיות נמשך צחי'
 זו נפש. לכן מכ"ז מובן ג"כ ענין הנ"ל מה שמצחי' ק"ק היו מקבלים רעו"תא דליבא
 להיות נק' ארץ חפץ. וזהו אחרת לק' לפני ה' בארלות החיים פי' שזה שיהי' צחי' מהלך
 ולא צחי' עומד שהוא ע"י רעו"תא דליבא הוא מבקש שיהי' בארלות החיים ע"י שמקבל
 מצחי' ארץ חפץ ככ"ל. וכן פי' צח"ז בארלות החיים הם ז' היכלות והיינו היכל האהבה
 היכל הרלון עד שבשמ"ע מניע להיכל ק"ק כו'. וזהו שארוז'ל יקרה הוא מפנימים
 מכ"ה ג' שנכנס לפני ולפנים דמצואר לעיל שהחלמוד נמשך מהיכל קד"ק ע"כ ע"י עסק
 התורה שמקשר שכלו ומוחו ומחשבתו שהיכל ק"ק ה"ז יקר יותר מכ"ה ג' שהוא רק נכנס
 לקד"ה"ק ולכן ע"י עסק התורה יוכל האדם להמשיך בו רעו"תא דליבא ולהיות ארץ חפץ
 ככ"ל. קיצור. מה שרעו"תא דליבא נמשך מגילוי שבהיכל ק"ק ארץ חפץ. כי הוא כחצ"ד
 דבריאה וכו' מאיר מל' דאלילות שהוא ארץ חפץ. כי על כל כבוד חופה. וציוס שמחת
 לבו זה צנין בהמ"ק. לבצחני אחותי כלה. ולפי ער. מלך יחיד מאיר ביחודה. ארץ רלון. חפץ

פנימי'. חמשה לשונות. הפילה קס"י ופי' ר"ח נשמה. שנה שבתון קה"ק נשמה יתירה.
 החלמוד נמשך מהיכל ק"ק. לכן יקרה היא מפנימים):

ח אָךְ צומן שאין צהמ"ק קיים הנה בחי' ובקשתם משם את ה' אלקיך ומלאה וגו'
 משם דוקא (שם הוא ע"ד קראו שם פרעה בו' היינו מה שגפל למטה וזהו
 ענין ושם ימותו שהוא בחי' גפ"א להעלות הגילולי' משם וזהו ג"כ שמע שם ע' כי "שם
 צ"ן ורפ"ח בו') דהיינו כשיחצונון על ההיפך מדרכי ה' איך שהוא רחוק מה' בחכלית
 הריחוק כמו עוברי רלונו ויחצונון מאין נספע להם שפע וחיות להיות צהם חיות
 וקיום מרלונו ית' שרלונו ית' הוא המהיה אוחס כמ"ש ואתה מחי' את כולם והרי
 הם נגד רלונו ית' וכחי' עיוותיכם היו מזדילים בו' שאין שום דבר חולץ נגדו
 ית' רק הענין והעצירה לפי שהוא נגד רלונו ית' וכמ"ש באגה"ת פ"ה ומכש"כ עוברי
 רלונו ומלאים עון אשר שגאה נפשו ולכן ארז"ל ברבות תולדות פס"ו אה לעושי רלונו כך
 למכשיו ע"כ"ב וא"כ מאין נמשך להם חיות. אך ע"ז אמרו כמה ארך אפיה לפניו
 שמחיו' ארך אפיה נמשך וגשתלשל ממדריגות עליונות דרך כפילה להחיות גם לעוברי
 רלונו וא"כ המשכה זו היא ודאי רק מבחי' חילוניות בחכלית כמו שמשליך עצמות לכלבים
 שהרי מפנימי' אי אפשר כנ"ל מהק"ו אה לעושי רלונו כך מדקדק עליהן בו'. וכמ"א
 נת' שהשפעה זו לעוברי רלונו נק' פסולת השפע וכמו מה שמתברר ע"י קרביים
 ובני מעיים ונדחה לחץ. ולכן יחצונון הק"ו אה לעוברי רלונו כך היינו אה כמה שנמשך
 דרך חילוניות כמאן דשדי דת' כחפוי נמשך כ"כ חיות רב והיינו לפי שהוא ארך אפיה
 ולכן הוא גדל חסד שגם בהפידורי הפקר יש חיות רב ועלים להיות נמשך מזה חענוג
 גשמי רב ועלום לעושי רלונו על אחת כו"כ שהרי להם יומשך וישפע מפנימי' הרלונו
 העליון בדביקה חשיקה הפילה וכמ"ש כי יהיו אחס ארך הפך והמשכה זו יומשך עתה
 צעבדות ה' שיומשך בו רעוהא דליבא מפנימי' רלה"ע שהיא למעלה מעלה מגדר עלמין
 שלא צבחי' ירדת והשתלשלות המדריגות צבחי' חכמה ומדות אלה צבחי' פנימי'
 נקודת הלב שהוא בחי' חשבה עילאה שקדמה לעולם. והענין כי ארז"ל עשה רלונו
 כרלוך כדי שיעשה רלוך כרלונו ונת' הפי' בלק"ת צהם"ש צד"ה לאינה וראינה דרום
 השני פ"ד שיעשה רלוך שיהי' למעלה מן השכל כרלונו שהוא למעלה מן השכל והיינו
 ע"י עשה רלונו. והיינו דאית רלונו ואית רלונו וכמ"ש בלק"ת ר"פ במדבר. וע' צד"ה
 תקטו בחודש שופר דרום הראשון צפי' פותח את ידך ומשביע לכל חי רלונו. ולכן צומן
 שצהמ"ק קיים הי' נמשך בחי' שיעשה רלוך כרלונו מהיכל ק"ק. וזהו פותח את ידך
 כי מקדש אד' כוננו ידך. אבל עכשיו ובקשתם משם מק"ו כי אה לעוברי רלונו נמשך כ"כ
 השפעה מארך אפיה. לעושי רלונו על א' כמה וכמה שיומשך הענין שיעשה רלוך
 כרלונו שזהו ענין עשה רלונו כרלוך כדי שיעשה רלוך כרלונו. וממה שנמשך מרלה"ע
 לעוברי רלונו זהו ק"ו שלעושי רלונו יומשך בחי' שיעשה רלוך כרלונו כנ"ל. ועכ"ז
 פילד ובקשתם משם היינו ע"י עסק החורה כמ"ש לך אמר לבי בקשו פני היינו ע"י את
 פיך ה' אבקט. וזהו שרז"ל ברבות באסתר צפסיק ויהי צימי אהשורוש יוגתי צימי
 מקדוהא כי יוגתי היינו בחי' השתכלות עיון יוניס שמכל דבר יוכלו להשתכל תפארת

גדולתו ית' וזהו ובקשתם משם כו' כנ"ל והיינו כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך דהיינו שיחפץ לבו מן הקלה אל הקלה ואחשפכא חשובא לנהורא ע"י רעותא דליבא זו למאוס בהיי העוה"ז ותענוגי' ולמשוך לבו ונפשו לדבקה בו ית' וכמו שארז"ל צירושלמי פ"ה דברכות ע"פ דרשו הוי' בהמלאו. והיכן הוא מלוי צב"כ ובצמ"ד והיינו כנ"ל שאין להקצ"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה וכן בהכ"כ נק' מקדש מעט ח"כ זהו מעט מזעיר ממה שהיו מקבלים רעותא דליבא בזמן שציהמ"ק הי' קיים מהיכל ק"ק כו' ולכן להיות כי תדרשנו כו' זהו ע"י דרשו כו' בהמלאו כו'. אך שלריך להיות ע"י ובקשתם משם להתצונן כו' כנ"ל. והנה ההפרש בין צחי' אלו גראה שיוצן עפמ"ש צד"ה יונתי צחגוי בענין ההפרש שצזמן ילי"מ כאמר קומי לך רעייתי וצזמן הגלות כאמר הראיני את מראיך דענין קומי לך לצחי' מזלי' דכנס"י צחי' אין ע"י סולם מולב ארלה כו' שהוא התפלה. אך בגלות שצחי' יונתי צחגוי הסלע וא"א לה לפרוה צכנפיה כו' העלה לזה הוא הראיני את מראיך לעורר רחמים רבים וילעקו אל ה' בלר להם ומה יבואו לצחי' או"ה דצחי' בכל מאדך כמו המראה מחמת הליפוי המעכב הראי' נעשה או"ת. וע' מזה לעיל צד"ה אעשה לו עור כנגדו וצד"ה תנו רבין נר הנוכה כו' גבי מראות הלוואות ב' מראות אספקלרי' המאירה ואספקלרי' שאינה מאירה שהוא צחי' או"ה ע"ש. והנה כשהי' נמשך הגילוי ע"י השמחת השכינה צהיכל ק"ק זהו בענין אספקלרי' המאירה אכן מצחי' ובקשתם משם היינו שהעור נמשך מצחי' כנגדו וזהו ענין או"ת ואספקלרי' שאינה מאירה. וזהו ענין הראיני את מראיך. ועמ"ש ע"פ משכני אחרך גדולה שיש בו ג"כ ב' ענינים אלו. הא' ממה שהשרית שכינתך בחוביניו אחרך גדולה. הב' ממה שסלקת שכינתך כו' צשה"ש רבה. קיצור ובקשתם משם. קראו שם. כמה ארך אפיס. הפירורי' מצחי' וגדל חסד. לעושי ראונו מפנימיות הרלון על אחת כו' ב. תשובה שקדמה לעולם. יונתי צימי מקדוניה. כי תדרשנו בהמלאו. צהכנ"ס ובצמ"ד מקדש מעט. קומי לך. הראיני את מראיך. צ' פי' צמשכני אחרך גדולה. ומ"מ י"ל כיצד ובקשתם משם ע"ד לך אמר לבי צקשו פני היינו ע"י את פניך הוי' אצקס שהוא עסק התורה והמלות. וזהו עשה ראונו כרלונך כדי שיעשה רלונך כרלוננו. ועיקר הענין כי קה"ק כח"צ דצריאה ושרשו מכח"צ דאל"י דתיקון ומשם נמשך הרעו"ד. אבל ובקשתם אשם שמלמטה למעלה המל' נעשית כתר והוא מלד הצירור מכתר דתהו כמ"ש צבה"ז פ' שלח ע"פ וחי' ציוס ההוא ילאו מים חיים מירושלים. ועי' באגה"ק ד"ה איהו וחייהי שז"ס האו"ת הנעשה מסיוס רגלי א"ק כו' :

פ ויהנה כ"ז עד"מ הסותר הג"ל שמוליא כסף וזהו מרשותו להיות מפזר ונוסף עוד כך הנשמה אעפ"י שמוליא כסף וזהו שהוא צחי' אהבה ויראה הגלויים להתלבש ולהסתתר בגוף ונה"צ. הנה עי"ז יש לה יתרון צחי' רעותא דליבא צרשפי אש מן האיפך. ועיקר הריות זהו ענין תורת פיך ודברי אשך שמתי צפ"ך. וזהו סוד הזווג והיחוד שהוא חוס' אור לאין קץ. ולתוספת ביאור ענין המשל לסותר זהו ענין אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה כמש"ל. והנה עד"מ שהסותר מפזר כסף וזהו וקונה עבורם אבנים טובות שדמיהן יקרי' יותר ויותר מהזהב כנו' צגמ' דשבת גבי יוסף מוקיר שבי ופרק יש נחלין תליסר עיליתא דדינרא גו'. והנה כסף וזהו זה"ע אהבה ויראה דנפש האלקית וירידת הנפש

אלקית

חלקית להתלבש בגוף ונה"ב זהו עד"מ פיזור הכסף והבז להיות נוסף עוד ע"י קניית האבן טוב היינו בירור נה"ב ששרשה משם ב"ן. ושם מ"ה דאלפין הוא המזכר ב"ן. כמ"ס צנה"ז פ' בשלח על החוספחא שם ד"ג אבנין נקיבין כו'. והו ענין יקרות האבן טוב כי שרשם משם ס"ג שלמעלה משם מ"ה וכמ"ס ביהזקאל כ"ח י"ג כל אבן יקרה מסוכתך ובישעי' כ"ח י"ו הנני יוסד בליון אבן אבן בוחן פנת יקרה. וע' במדרש ויקרא רבה ספי"ז סע"ז נאמר בפ' מלורע ולקחו אבנים אחרות כו' ע"ס. ובכרות פ' עקב סע"ז נאמר ועת כנים אבנים. וע' מזה מענין אבן בוחן פנת יקרה צוהר פ' ויחי דרל"א ע"א שזהו ענין אבן מאסו הצונים היתה לראש פנה וצפ' תולדות דק"מ ע"ב וצפ' פקידי דרכ"ט ע"ב ודר"ל ע"א וע"ס באריכות וצפ' שלח דקל"ח ע"א. וע' עוד מענין והאבן הזאת אשר שמתי מלצה בפ' נח דע"ב א'. ס"פ חולדות קמ"ו ע"ב והיינו הריא אבנא לחגזירת מן טורא די לא בידין וברע"מ פ' פינחס דרמ"ג סע"ב וצט"ח שער א"א ביאר ענין לראש פנה שהמל' שרשה מרדל"א שלמעלה מט"ס דא"א כו' ע"ס. וכל עילוי זה נמשך ע"י בירור שם ב"ן וכמ"ס במ"א בדרוש ברכת הזימון דלעתיד שיברך דוד דוקא מה"ע. וע' במד"ר הלוח ר"פ ל"ו אבן מאסו כו' לראש פנה היינו לרמיה ע"ג. דוד. וע' מענין לראש פנה צוהר בראשית דכ"ד יעו"ס :

הקל קול יעקב. י"ל ויעקבני פעמים אחת בצורתו לקח והי' הבן הבכור לשיאה זהו קול שמלמטה למעלה. בן הבכור זהו אה"ר רעו"ד פנימי' הלכ ע"י ד"ע הממשיך מהבחר. ז"א בעתיקא אחיד ותליא. קלא דלא אשתמע בלא וי"ז ע"ד קול השופר שא"א להתלבש צחותיות לעק לבס אל ה' לעקה מושלת צעות"ז וצעות"ב. גם ע"ד ללותא בהשאי קול דממה דקה. אח ברכתי. מעל השמים זה מקרא זהו קלא דאשתמע. גם ע"ד צשמרס עקב שיסמרה עד סוף. כ"כ במדרש תלי' ובצחי' ר"פ עקב גם ע"ד יונתי בחגוי כו' השמיעי את קולך כו' וא"כ זה הקול נמשך מהמנגד מה שידו אוחזת בעקב עשו. והו יעקב אותיות יבקע שבוקע החשך. וע' רבות וירא ס"פ כ"ה בענין ויבקע עלי עולה ועי"ז ויבקעו המים וצפ' בשלח פכ"א קל"ט ויבקעו המים בזכות יעקב שנאמר ופרצת ימה כו'. וי"ל כי יעקב אותיות יבקע כו' ועי"ז מלמעלה למטה וישב יעקב. כתי' בים דרכך כו' ועקבותיך לא נודעו תלי' ע"ז. כ' ובכרות ס"פ ב' פ' י"ח קל"ה ב' ועקבותיך לא נודעו ועקבותיך הסיף כמו מכת בצורות וכן מה שיהי' לע"ל לא נודעו. ויש להעיר מענין סוף מטעה במחשבה תחלה ארץ קדמה כחותם המתהפך. וז"ס קן הימין וה"ס פנימי' ע"י אראנו נפלאות לא נודעו נתיב לא ידעו עיט. וע' מענין פסוק הג"ל בים דרכך זהו בראשית דכ"ט ע"ב ודף ל"א א' ובסה"מ ג"ז ב' כ"ח א' ורבות בשלח קמ"ב א' וקדושים פכ"ה. והנה גלוי עקבותיך הסיף זהו ענין וישב יעקב יו"ד עקב כו' וע' מענין עקב צדדו הוד שבהוד :

סוף ההגהות לר"ה וישב. רמ"ה עמוד ד' שטה ד'.

וישב הוא ענין השפלה (נ"ב עיין מ"ס מזה צד"ה השמים כסא' ועמ"ס צד"ה פ' נסכים צפי' ארץ מושבותיכם דגבי נסכים. והו ענין לשבת ילרה בישעי' מ"ה י"ח

י"ח. ועמ"ש בד"ה שיר השירים צפי' הקב"ה יושב ועוסק בתורה ומ"ש ע"פ כי יפקד
 מושבך כו' בשמואל א' כ'. ועיין זה"ל ע"פ והוא יושב פחה האהל ח"צ דל"ו
 סע"א. וע"ש עוד ח"א ל"ז ב' גבי כסא כבוד יגחילס וצפי' הרמ"ז שס. וזהו ג"כ ענין
 איש חס יושב אהלים יבל אביו יושב אהל כו'. ועיין מגורי אביו לשון אולר הגה אולר
 נק' יסוד דאימא ע"ד מ"ש בזה"ל ד"ו סע"א צפי' מקבליאל דרגא עילאה סתימאה דעיין
 לא ראהה דרגא דכולא זיה וכניש בגויה מגו נהורא עילאה וע"ש במק"מ דקאי על
 יסוד אימא כו'. ועיין מעיין אולרו העוב בזה"ל דף ר"ד ע"ב. ומענין יראת ה' היא
 אולרו ציטעי' ל"ג ו' עיין צפ' פקודי דרכ"ג א' ושם משמע דקאי על המל' שהיא
 נק' יראת ה' והיא אולר דנקיט ומקבל מע"ס דז"א כו'. אך כאן צפי' מגורי אביו
 לא משמע דקאי על המל' כ"א מגורי ואולר המקבל מחכ"ע היא אימא עילאה והיא
 ה' עילאה דשס הוי'. אך י"ל ג"כ שהוא צחי' לאה כי שס ה' גדולה לאה כידוע
 והוא מצחי' מל' דהצונה כמ"ש בע"ה ומצואר בע"ה שער לאה ורחל פ"ב כי יסוד
 דאימא ויסוד ללאה מתחברים יחד ונעשו שניהם רחס אחד להזדווג בו יסוד
 ז"א עלמו הגק' ת"ת וז"ש בזהר וילא קג"ד ב' מהבא דסאני בר נש עריין דאימי'
 ודע כי פ"א שמעתי ממורי זלה"ה כי צחי' לאה כאשר מזדווגת עם ז"א עלמו
 הוא מזדווג בה ע"י הדעת עלמו ממש וז"ש והאדם ידע כו' כי זווג זה ע"י הדעת
 נעשה וזווג זה הוא צעמירו לכן אחכסייח בקדמיתא מן יעקב ולא נודע שהיתה לאה
 עד הבקר עכ"ל הע"ה. נמלא למדנו מזה לפי' מגורי אביו דשייך ציחוד ז"א ולאה אה
 היות כי מגורי ואולר של אביו היינו חכמה עילאה הוא יסוד דאימא אך הרי באמת יסוד
 דאימא ויסוד ללאה מתחברים יחד כו'. ואמנם איך שייך שהז"א ישפיע לאימא מל' מפני
 שיעקב הוא יסוד דאבא המאיר בז"א. גם באול"ח דפ"ב ע"א כ' וז"ל ונלע"ד שהז"א
 מזדווג עם לאה ע"י הדעת שלו הכוונה הוא שיסוד אבא הוא דעת דז"א כו' וע"י אותו
 צחי' דיסוד אבא הוא מזדווג עם לאה עכ"ל הג"ה שס. וי"ל בזה עוד ע"פ מ"ש בסבא
 דמשפטים דק"א א' בעיין מארז"ל הבא על אמו בחלוס ילפה לבינה שנאמר כי אה
 לבינה חקרא כו' וע"ש דכנוו בנבמות הגולדים מצחי' מל' דחל"י אשר המל' אומרת עליהם
 בני אתה כו' ואח"כ כשמהעלה ונעשה צצחי' יוסף הרי נעשה משפיע להמל' וכמצואר
 ענין זה על משיח בריה דדוד צפ' בלק דר"ג ע"ב שהרי יולד מצחי' מל' ואח"כ יחטלה
 מעלה מעלה וכמו יוסף מרחל ועמ"ש בסוף הציאור דהבאים ישרש מעיין זה גבי ומ"מ
 עיקר ושרש הולד נמשך מהטפה ולכן אנו רואים כו' ע"ש ועד"ז יובן יחיד דעת דז"א
 עם יסוד אימא והוא ענין יסוד אבא המאיר בו כו'. וגם כמ"ל ב' הרמ"ז אמור כ"ו
 בענין יעקב שלימו פנימי' ז"א ובמ"א נת' דפנימי' ז"א צעתיקא תליא ממש. ועמ"ש"ל
 במעלת קלא דאשחמע שהוא ז"א כו'. ועיין מ"ש צפ' אחרי דס"ו ע"ב בענין יעקוב בוי"ו
 ובמק"מ שס וצפ' וישלח דקס"ה א' וצפי' הרמ"ז שס מזה. ויחוד זה נרמז צחיבת אחד
 שבק"ש לפי' הזהר פ' פינחס דרל"ו ע"ב וכמ"ש בסידור שער הק"ש על מאמר הג"ל.
 גם על יחוד זה ציארנו צפ' חיי שרה קל"ג א' ענין יעקב משמש במרום ואתה מרום
 לעולם ה' כי הגה אויביך יאבדו כו' דהיינו שהוא יחוד עליון שלמעלה מהחזה שס

בחי' עץ חיים מה שלמעלה מע"ד עו"ר שהוא מהחזה ולמעלה. ובמש"ס צביאורי הזהר. ומש"ר והנה זה הוא בבחי' יחודא עילאה כו' בעסק התורה כו'. היינו כמ"ס צפע"ח שער י"ז ריש שער הנהגת הלימוד צפ"י עוסק בתורה לשם ה' להמשיך הארה היולא מיסוד אבא להמתיק דיני ללא כי ללא אותיות המהשנה בחי' דיניס כענין הקפידא וע"י שממשיך זה גילוי מוחין מבחי' יסוד אבא נמוקים הדיניס כו'. ועמו"ס מזה צביאור ע"פ באתי לגני ועיין מ"ס ע"פ מי מנה עפר יעקב ומספר כו' אך שט"י עסק התורה נמשך הגילוי מבחר עליון בבחי' יחודא עילאה וע"י המליט נמשך הגילוי בבחי' יחודא תתאה כו' ע"ס באריכות. וזהו ענין בארץ מגורי אביו שהוא יסוד יעקב וללא למעלה מהחזה הנמשך ע"י עסק התורה והוא יחודא עילאה ואח"כ בבחי' יחו"ס נמשך ישיבה והשפלה אחרת ממדתו של יעקב כי יסוד זה הוא ע"י יסוד וכו גילוי החסדים כמו' צאד"ר קמ"ב א' ור"פ וארא וצפ"י זא דל"ו סע"א וזש"ר להמשיך חסד כו'. והנה צפ"י וישב יעקב שהיו"ד נמשך בבחי' עקב י"ל עפמ"ס צע"ח שער ללא ורחל רפ"ג צפ"י מארז"ל ע"פ עקב ענוה יראת ה' במשלי כ"ב ד' מה שעשתה יראה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב לסוליתה. ענוה היא בחי' ללא ויראה היא רחל ומבחי' עקב דענוה נעשה כתר ועטרה דרחל כו' ע"ס ובצמ"ה שער קרית ארבע פק"ד וס"פ ל"ה שמוקדס סיוס יסוד דאומא עטרה לרחל ויעקב ללא כו'. ובירושלמי פ"ק דשבח הגירסא א"ר ילחק בן אליעזר מה שעשתה חכמה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב לסוליתה דכתי' ראשית חכמה יראת ה' וכתי' עקב ענוה יראת ה' וכ"ה בילקוט במשלי שם וכ"ה במדרש שה"ס בתחלתו והכל א' כי רחל שהיא מל' דאל"י נק' יראה ונק' חכמה תתאה כמדוע והנה בר"ח שער הענוה פ"א הביא בשם התיקונים וענוה קטירה בדחילו הה"ד עקב ענוה יראת ה' מאן דחית ביה יראת ה' אייתי ליה לידי ענוה דאיכו שכינתא עילאה דיראת ה' עקב לגבה ודא דרגא דמשה דאחמר ביה והאיש משה ענו מאד ובגין דאיכו יראה עקב לגבה אוקמוהו מ"מ יראה מילתא זוערתו היא לגבי משה עכ"ל. והנה פ"י וענין שכינתא עילאה נתבאר בד"ה שיר השירים שהוא ענין הביטול דיהו"ע בחי' מוס"ג באחד מחמת ההצוננות כי אתי הוי' לא שניתי כו' אתי ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים כו' ואי לואת ולא תחללו כו' שלא לעשות מקום חלל להיות דבר נפרד כו' מבא"ב ובכל נפשך הוא אחר בשכמל"ו דהיינו יחו"ס ביטול היס כו' וא"כ עפ"ז מובן פ"י ענוה שהוא שמחזיק עלמו לחין ממש כמו שכולא קמי' כלל חשיב ממש. וזהו עיקר הענוה ששיך בצבראים לגבי הקב"ה. דבשלמא בשפלות וענוה צאד"ס לגבי חבירו הענין שמקטין א"ע. אבל לא לגבי הבורא ית' שזהו עיקר הענוה כמו"ס בח"ה שער הכניעה. אכן לפי הנ"ל אחי שפיר דהפ"י שלא יהי' חופס מקום כלל אלא כמו שהוא באמת קמי' ית' שאין עוד מלבדו ממש ועד"ז נאמר במשה והאיש משה ענו מאד כי במשה נאמר ונחמו מה ועיין באגה"ק בד"ה קטונתי. מבא"כ חכמה תתאה הוא בחי' ביטול היס שזהו ההפרש בין ח"ת לח"ע ולכן מה שעשתה חכמה עטרה לראשה כתר רחל בכל מאדך נק' עקב לגבי ענוה דביטול דמ"ה ומוס"ג באחד כו'. ומכ"ז יובן ענין וישב יעקב יו"ד עקב בארץ מגורי אביו שהיא בחי' ענוה שהיא חולר דח"ע כח מה ולכן נק' ג"כ מגורי ל' יראה כי עקב ענוה יראה ה' וזהו

היו"ד שנמשך בבחי' עקב ענוה כו'. וע' מענין שייכות יראה לענוה בר"ח ש"א ספ"ג. ובשער
הענוה פ"ו מענין ולפני כבוד ענוה. והנה עוד פי' שם בר"ח שער הענוה פ"א. ועוד
ימלא ענוה אפילו בכחך כי מדות הענוה הם להיות האדם עובר על מדותיו ומרחם
וכיוצא בהם שהם י"ג מדה"ר דא"א כו' והוא נק' חין להיותו מחשיב עלמו לחין נגד
המאלול עכ"ל. וזה במקום שאתה מולא גדולתו של הקב"ה שם אתה מולא ענותנותו
וידוע הפי' שהגדולה עצמה היא השפלה גדולה לגבי הקב"ה כו'. וי"ל גדולתו היינו כחך
להיות שרש ומקור לגאללים ולכן נק' הכחך חין כו' ולפי זה דענוה היינו בא"א יחפרש
כפשוטו מארז"ל מה שעשה חכמה עטרה לראשה דקאי אפילו על חכמה עילאה
ממש אשר ראשית דח"ע היא יראת ה' לפי שיראה עילאה זו שרש' מגבורה דעתיק
המלוכבש צמו"ס. והוא בחי' עקב לגבי ענוה דהיינו לגבי עלמיות הכחך שאפילו הגדולה
ועלמיות הכחך הוא השפלה גדולה לגבי ח"ס צ"ה אשר השפלה זו שא"ס צ"ה משפיל
עלמו ומתלבש בהכחך זהו ענין הענוה כו' ועיין צ"ה ש"א פ"ג והבן. והנה שלהי
סוטה איתא וענוה מביאה לידי יראת הט"א ויראת הט"א מביאה לידי הסידות כו' וארז"ל
ופליגא דר' יהושע בן לוי דאמר טוטה גדולה מכולה שאמר יען משח כו' לבשר ענוים
חסידים לא נאמר אלא ענוים ביצעי"ס"א. וי"ל דהפלוגתא הוא דהברייתא ס"ל דענוה
זהו שכינתא עילאה ובחי' חסידות זהו מהמדות דא"א. אך אפיס ורז' הסד כו'. ומשם
שרש בחי' אהבה רבה דאהרן ע"כ ס"ל שהחסידות למעלה מענוה. ועיין זח"ג דקמ"ה
מזה ומענין עקב ענוה כו'. וריב"ל ס"ל דענוה הוא בכחך לכך היא גדולה מהחסידות
כי ענוה זהו בחי' חין ממש שלמעלה מאה"ר כו' שהם מדות דא"א כו' כי היג"מ
נמשכים ע"י בחי' שערות מעלמיות הכחך כו' ועיין באגה"ק ד"ה קטונתי חין שהחסד
והויתור נמשך מחמת הענוה ואעפ"כ הענוה עצמה זהו למעלה מן המדות הנמשכים
ממנה כו'. ועד"ו יובן ענין ההפרש בין בחי' ענוה הנקרא' ארץ מגורי אביו לבחי' ארץ
כנתן שהוא ג"כ ענין הכנעה. אלא כי הכנעה הוא ציטול היס. וענוה הוא חין. כח
מה וציטול אמיתי כו'. עיין מענין ענו מאד צוח"ג קס"ו סע"ב ר"ה ב'. וזהו ענין
בא-לות החיים כי בחי' בארץ מגורי כו' מהחזה ולמעלה עץ החיים ממש שלמעלה
מע"ד משרש עה"ד והחכ' חחי'. אכן בארץ כנען רחל שהיא מהחזה ולמעלה שרש עה"ד.
אמנם ע"י המלות ובפרט לדקה מתברר גם מעה"ד להיות בחי' עץ החיים וכמ"ס
צפ' בהעלותך דקנ"ג סע"ב ר' חייא פתח פזר נתן כו' מפזר ונוסף כו' ע"ש ונת'
צמ"א בד"ה פזר נתן. והנה כתי' ישם מדבר לאגס מים כו' ויכוננו עיר מושב.
וי"ל בזה כי זהו ענין מלמד ב' בחי' ישיבה הנ"ל דוישב יעקב צב' בחי' ארץ
הנ"ל שהם שכינתא עילאה ושכינתא תחתה וההמשכה בהם ע"י תומ"ל. אכן בחי' מדבר
היינו בזמן הגלות שגלו לבבל ואדום וענין ישם מדבר כו' וארץ ליה כו' זהו בחי' בעלי
תשובה שע"ז מבחי' מדבר שהוא ק"ג ולמעלה יותר כו' יוכלל בבחי' מל' דאלי' הנק' עיר
מושב וכמ"ס סד"ה ויאבק איש בענין שהעלו אבק עד כסה"כ שהאבק דאשתאר מן
נורא זהו ענין מדבר וזהו צמדבר כו' ולא ישב אדם שם פי' אדם היינו רמ"ח מ"ע
וקס"ה ל"ת ובשמלבישים המחדומ"ע בלבושי התומ"ל נק' עיר מושב שבחי' אדם ישב

שם וכענין וישב יעקב בארץ כו'. משא"כ המדומ"ע אשר לא לה' המה נק' אשר לא ישב אדם שם. כי בהפארת אדם לשבת בית היינו אותיות התורה בחכמה יבנה בית. אך עכ"ז ע"י התשובה אז יש מדבר כו' ואדרבה ממשיכים לשם מבחי' ולא ישב אדם שם כי אם מבחי' שלמעלה מבחי' אדם אלא מעלמות אור א"ס ז"ה דכתיב כי לא אדם הוא כו'. ועמ"ס זד"ה ואני אראה בשוגאי בענין יו"ט שני ש"ג כו'. שזה ענין במקום שבע"ת עומדים כו' :

לבאר הדברים ע"פ וישב יעקב. הנה ענין שהיו מקבלים רעו"ד מהיכל קדה"ק שנק' היכל השביעי וכמו שכת' יום השביעי והיינו בחי' ומשביע לכל חי רלון טו' וזהו ענין שיטעה רלונך כרלונך כו'. גם קדם ישראל לה' בחי' חכמה עילאה. אכן קדה"ק זהו בחי' כתר והחכמה מאין תמלא. ונוצלים מן לבנון ומשם נמשך לבחי' מזלי' דנשמות כו'. גם כמ"ס זמ"א זד"ה אם בחקתי תלכו דישראל מתקשרין באורייתא ויש בתורה אותיות הכתב ואותיות החקיקה שהם הלויות וע"ז נאמר בחקתי תלכו להיות בחי' מהלך כו' הרי שבהי' זו נמשך מהיכל קדה"ק שבו הלויות כו' גם כמ"ס זמ"א ע"פ ראו קרא ה' בשם כללאל דבחי' מוצה הפנימי זהו פנימית הלכ כו' והאזהרה המסותרת שרשה נמשך מבחי' הלויות שבארון וכענין ישת חסך סתרו והגלוי ע"י המורה כו' וכענין הענין והחסך ויאר כו'. גם הקטרת זהו בענין ריח בוגדיו כמ"ס זד"ה ראה ריח בני. גם כמ"ס סד"ה השמים כהאי בענין איזה בית כו' שזהו בחי' בכל מאהך ובז"ה חוכמת הבית שהבית מקיף עליו מבחי' רעדכ"ר. לכן מכ"ז מוכן איך שבזמן שבהמ"ק הי' קיים הי' נמשך לגש"י רעו"ד מגילוי אור א"ס ז"ה שהיכל קדה"ק כו'. וע' בכוזרי מאמר שני פכ"ו שביאר ג"כ לפי פשוטו ענין שע"י בהמ"ק הי' נמשך גילוי אור אלקי בישראל כמו שע"י המאכל שהאדם אוכל הוכשר גופו שיחול בו אור הגפש כו'. ויוצן לדרכנו עפמ"ס זד"ה הנך יפה רעיתי כפי' ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים היינו המשכת אור א"ס בחכמה ומדות עליונות ע"י הקרבנות בירור נה"ב וכש"י נק' רגל ברא כרעא דאצוה. ובשנמשך הגילוי בהראש שהוא חכמה ובינה ודעת. אזי משם נמשך הגלוי בהרגל שחיה' הרגל בטלה להראש כו'. ולכן ע"י הגילוי שנמשך בהיכל קדה"ק שהוא כחכ"ד עי"ז ושכנתי בחוכם זכ"א מישראל כו'. וזהו כי תהיו אחס ארץ חפץ פי' חפץ היינו פנימית הרלון וכענין כי חפץ חסד הוא שהוא חסד דעתיק שלמעלה גם מבחי' ורצ חסד כמ"ס זמ"ס זמ"ס זד"ה אנכי מגן לך. וע' מענין ארץ בהקדמת זהר די"ג סע"א שזהו ענין הבן יקר לי :

ב **וענין** המשל לסיחר. הנה כתיב יקר מחכמה ומכבוד סבלות מטעם בקהלת רסו' יו"ד. ופי' בסדר היום צפירושו לקהלת דסבלות הוא הילכה"ר והוא ע"ד והנה טוב זה יל"ע מאד זה ילכה"ר. והנה הגש דרש"י פי' ענין יקר דסבלות בע"א גם הראש"ע ושאר מפרשים פי' בע"א אכן במדרש ויקרא רצה פי' ז' משמע שהדיא כפי' הסדה"י שהרי איתא שם עשרה דברים יקרים נבראו בעולם וקא חשיב אחת מהן הסבלות

הסבלות כמו שכתוב יקר מחכמה כו'. והענין כדפי' בענין זה בזהר תורי' דף מ"ז
 ע"ז על פ' שיש יתרון לחכמה מן הסבלות כו' ה"ד יקר מחכמה כו' משום שהיא
 תקוה לחכמתה כו'. והענין כי הגה באחוריים לחכמה הו' ג"כ בחי' נפילה בשב"כ
 דתהו חבל בפנימי' החכמה לא הו' נפילה ח"ו ומשם נמשך חכמת התורה, ומבחי' אחוריים
 שנפלו מהם נמשכו ע"י השתלשלות חכמות חילוניות פלוסיפיה ותכונה וחכמת בני קדם
 שהם בחי' יש. משא"כ חכמה דקדושה היא ציטול בח מה. אך בחכמה אחרת כה מה
 מזרר מחכמות חילוניות שיוכלו בקדושה כמו תכונה להלכות קידוש החדש. וכן מכל ז'
 חכמות בני קדם ע"י התורה מחזררים ונכללים גם הם בחכמה דקדושה. ואחר
 הצירור אזי יש יתרון ממש לחכמה מן צירור שנתזרר מסבלות הג"ל היינו
 שהחכמה דקדושה מקבל תועלת ונתגדל ממש על ידי הנילוים שנתזררו מחכמות
 בני קדם ונכללו זה. והיינו כי מה שנפל בשב"כ היינו מזמ"ל קדמאין שמעולם התהו
 בחי' ס"ג שלמעלה מבחי' כח מ"ה רק שנפלו בשבירה בחכמות חילוניות ק"כ. אך אחר
 הצירור שנכללו בקדושה מתגלה בחי' חכמה דתהו שמבחי' ס"ג והו' ענין א"ח עט"ז
 כו'. וע' כה"ג מ"ש צב"ז פ' בשלח ע"פ והי' ביום ההוא ילאו מ"ח מירושלים שהיא מל'
 אל היס הקדמוני שהוא צינה והיינו משום שע"י המל' מחזרר מק"כ מצינה דתהו
 שלמעלה מהצינה דתיקון כו'. ועמ"ש מזה ג"כ צב"ז פ' פינחס דרמ"ט בענין ועאלת
 לנו טורי דחשוכא ומתמן ארחת מזוגא כו' דהיינו צירור צב"ד דנוגה שהצירורים עולים
 לשרש בחי' חב"ד דתהו שנק' ג"כ טורי דחשוכא ישת חבך סתרו ומשם דוקא נמשך
 המזון והחיות כו' ע"ד שהלחם מחי' את האדם מה"ט ששרשו מתהו כו' חטה שרשו
 מדעת דתהו כו' והו' ענין בחי' יתרו חותן משה שהוא ענין מה שיש יתרון לחכמה מן
 הסבלות כמו"ש במ"א. זאפ"ל שענין היתרון היינו שעי"ז יתגלה תעלומות חכמה בחי'
 מו"ם דשביך ושקיע כחמר עב על דורדי' דפי' דורדי' הם הצירורים משם צ"ן והם
 בחי' שמרים לגבי מה שנזרר מהם המוצחר ונכלל בשם מ"ה דמו"ס. אמנם דורדי'
 אלו לא נק' דורדי' רק לגבי מו"ם אבל הם חכמות המוצחר לגבי אל' כו' ולכן מו"ם
 שקיע ושביך על דורדי'. עכ"פ מוצחר הצירורי' נכלל צמו"ס לבן עי"ז כמשך גלוי מו"ם
 לע"ל וע' צב"ז פ' נשא וצביאור ע"פ כי על כל כבוד חופה. או י"ל היתרון לחכמה
 היינו שיהי' גלוי פנימי' אלא שהוא כמו פנימי' עתיק כו'. קיצור שיש יתרון לחכמה
 דקדושה מן הסבלות שהוא מה שנפל בשב"כ מחכמה דתהו וכשמחזרר נמשך יתרון
 בחכמה דקדושה. ולכן ילאו מ"ח מירושלים אל היס הקדמוני. יתרו חותן משה. י"ל
 היתרון שנמשך ממו"ס. ועמ"ש ע"פ ויתרו את ארץ כנען:

ג וַיִּזְדָּרֶן עֵינַי מו"ם וחרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם כו' ויחכם מכל האדם
 מאיתן האזרחי כו' וידבר שלשת אלפים משל כו' ואיתא ברב"ה פ' תקת ויחכם
 מכל האדם זה אה"ר מאיתן האזרחי זה אברהם כו' הימן זה משה וכלכל זה יוסף כו'
 ע"ס. והענין כדפי' צפ' וילא דק"כ ע"א ענין וחרב חכמת שלמה היינו דקיימא סיהרא
 באשלמותה וצפ' ויהי דרכ"ג ח' צ' האריך בזה דחכמת בני קדם היינו זמ"ל קדמאין
 דתהו וחכמת שלמה היינו מל' דאל' שנתרבתה ונתגדלה חכמה דמל' ע"י הצירורים

שמזררת מחכמה דתהו שגפלה בשב"כ. וע"ש דרל"ח סע"א ע"פ והיא כפורחת כו' ותרב כו' וכמ"ס זמ"א צפי' אל יתהלל חכם בחכמתו כו' כ"א זואת יתהלל כו' בהתפשטות החכמה לזרר נילולים כו' וע' צפ' אחרי דע"ד ז' מאי ותרב דסלקא שפירו דמטרוניתא כו' וצפ' שלח דק"ס ע"א ע"פ וחזרון נכחה כו' שזו ענין חשב"פ שעליה נאמר ותרב כו' וכמ"ס זמ"א דד"ה גן נעול צענין צינה יתירה גינה זאשה כו' ועד"ז י"ל ויחכם מכל האדם פי' מכל היינו ג"כ מה שקבל מ'אדס"ר שהוא ח"ע וזהו מכל כענין מכל מלמדי השכלתי כמ"ס צפע"ח שער הסיבות פ"ג. מהימן זה משה היינו מחשב"כ כו' ועמ"ס זמ"א בהגהות לד"ה יגלה לן טעמי' צפי' מ"ס צפ' היו שרה קכ"ח ז' אחידא לעילא ואחידא לתתא וזהו ענין המכילה כו' ע"ש. וע' בת"א דד"ה ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר שזו ענין צירור אותיות שס ז"ן שע"י חשב"פ כו' והוא ע"ד הנ"ל צפי' ותרב חכמת שלמה כו'. עוי"ל צפי' ותרב דקאי על חשב"פ שהוא ע"ד חכם עדיף מנביא לפי שמשגי המליחות למעלה מהמדרגות המהוללות כנצואה כמ"ס זאגה"ק ד"ה עיטה אור ועד"ז ג"כ מעלת ההשגה זאספקלריא שאינה מאירה על מעלת ההשגה שבאשה"מ כמ"ס דד"ה ת"ר נ"ח זש"א כו' ולכן ההשגה שהשיגו יחידי התנאים ואמוראים ע"י רוב"ק וידיעת המליחות או כענין אשפשא"מ השיגו במדרגות עליונות מהמדרגות שנתגלו כנצואה למדע"ה. ולכן ארז"ל שנתגלו לר' עקיבא דברים שלא נתגלו למדע"ה כמדומה שראיתי בן בשל"ה. ועכ"פ מזה מובן ענין יקר מחכמה ומכבוד סבלות מעט פי' חכמה וכבוד היינו ל"ב נתיבות החכמה דאלי' ויקר מחכמה כו' לפי שעי"ז מברר חכמה דתהו וזהו ג"כ ענין התרגום שחרגס אינקלוס כו'. וזהו ג"כ מ"ס צירמי' ט"ו י"ע ואש תוליא יקר מוולל כפי חז"י. ואמרז"ל פ"ז דז"מ דפ"ה א' דקאי על המלמד תורה לזן ע"ה כו'. והיינו שמוציא ומברר הנילוולים שגפלו בשב"כ שהן יקרים מאד לפי ששרשן מאד נעלה. קיצור חכמת שלמה היא המל'. ותרב ממה שמזררת מחז"ד דתהו. והיא כפורחת. כ"א זואת יתהלל. ועד"ז חושב"פ צינה יתירה. כמעשה לבנת הספיר. צירור ז"ן. גס ע"ד חכם עדיף מנביא

לכן יקר מחכמה הצירור שמהסבלות. אש תוליא יקר מוולל:

ו וזדדן ענין המשל לסוחר דהיינו ענין הירידה לורך עלי' ופיזור הכסף וזהו כרי שע"י ירידתה צנוף תהי' צחי' כלה להעלות מ"ן שהס האצנים עיבות כו' ע"ד הנ"ל צענין יקר מחכמה כו' שיש יתרון לחכמה מן הסבלות כיצרון האור מן החשך ועי"ז יומשך טפת ה"ע שהיא התורה צחי' מ"ד יקורא דכל יקורין שנמשך מצחי' מולא המקבל ממו"ס כמ"ס מעין גנים כו' ונוללים מן לבנון וע' צפ' צראשית דכ"ו ע"ב צענין אצני שיש טהור כו'. צ"פ ש"י כו'. ולכן ע"ז נאמר יקרה היא מפנימים וכל חפלים לא ישו צה. וע' מזה צפ' וילא דקס"ג א' זברע"מ פ' לו דכ"ח סע"א וצפ' קדושים דפ"ב ע"א. והנה עד"ז ג"כ צענין הכתרות עד"מ יש ג"כ ז' אופני ריות. הא' כסדר העולם זריעה וקלידה וכה"ג העסק שהוא קרוב לביתו. הב' הסיחך למרחקים ונוסע על היס לסחור אך עי"ז ריוח גדול יותר. וצמ"א נת' שזו ענין עילת העילות ופיצת הסיבות כי הענין הא' שזו כסדר רוב העולם זהו הנמשך מצחי' מקור סדר ההשתלשלות עו"ע הני'

הנק' עילת העילות . אכן זה הצחי' הצ' כמשך ממקום גבוה יותר היינו למעלה מצחי' השתלשלות עו"ע . ושרש צחי' עילת העילות זהו ענין הקו וחוע . ושרש סיבת הסיבות זהו המקיף עליון שלמעלה מהקו כו' (ואפשר י"ל ראי' לזה ממ"ש צמד"ר פ' בראשית פ"כ שהפרנסה גדולה מן הגאולה ואפי' מנס דקי"ש כו' שהגאולה ע"י מלאך לפי שנמשך מצחי' עילת העילות ופרנסה ע"י הקב"ה בעלמו לפי שהוא ית' סיבת הסיבות כו') . וכך עד"מ בענין צחי' כנטן בידו מאזני ועו' דהיינו המסחר הרוחני יש בו ג"כ צ' צחי' אלו . הא' בזמן שהיו ישראל בשלות במקימן זהו כענין החרושה והזריעה במקומו סמוך לבית כו' . אכן הגלות מולרים ובבל בין עו"כ נמשל לצחי' הסוחר הנוסע למרחקים להסתתר מעבר לים . אך עי"ז הריות גדול יותר וכמ"ש צד"ה בשלח פרעה . וע' צפ' ויקרא ד"כ ע"ב ע"פ כי הגני מוסיטך מרחוק כו' וכמ"ש שלום שלום כו' לרחוק ולקרוב שהוא ע"ד במקום שצ"ע עומדים כו' שממשיכים ממקום עליון יותר כמ"ש צד"ה והתהלכתי בהוכחם ועמ"ש צד"ה כי המלצה הזאת כו' ולא רחוקה היא ממך" דוקא . וזהו כד אחפיו בט"א השתלק יקרא דקוב"ה בכלהו עלמין . יקרא" דקודשא צ"ה דוקא . התגלות יקרא דכל יקירין כו' . ולכן נאמר לע"ל גדול יהי' כבוד הבית האחרון ובתיב הנה ישכיל עבדי כו' וגבה מאד . וזהו ענין ובקשתה משם ומלאת כי ומלאת כענין מליאה ממש . המליאה היא ריוח מופלג יותר מסתם ריוח וגם שאינה כדרך עו"ע ע"י מסחר כ"א באה ודאי מסיבת הסיבות וכענין המבואר צמ"א ע"פ והחכמה מאין תמלא . כי לפי שהחיות החכמה מלמעלה מהחכמה אינו כדרך השתלשלות עו"ע וכמסנ"ת במאמר פתח אליהו כו' חד ולא בחושבן כו' לעיל פ' וירא ע"כ נו' ע"ז לשון תמלא כמו עד"מ המולא מליאה שאינו יודע מהיבן באה לו כו' וזהו ענין רדל"א . וע' צד"ה תקעו בחדש שיש צ' מדרגות צרלה"ע היינו הרלון הנמשך ומלוכש צהו"צ דאורייתא מחכמה וציונה נפקת וזהו ענין קנה חכמה קנה ציונה צ"פ קנה גימט' ש"י כנ"ל הנמשך ע"י עסק החורה קול יעקב הנמשך מהקנה כנו' צד"ה הקל קול יעקב . אכן יש צחי' רלה"ע שלמעלה מחו"צ והוא כמשך ע"י החשובה כו' וזהו ענין ובקשתה משם ומלאת וע"ז נאמר דרשו ה' בהמלאו כו' . קיצור וזהו הסמכות שע"י הירידה מברר מה שגבל מעולם החוה שמה נמשך יתרון האור ועמ"ש צת"א פ' נח צד"ה מנס רבים גבי ותרם התיבה דוקא ע"י המים רבים . אך בענין הסחורה גשמיית ע"מ יש צ' אופנים . ושרשן עילת העילות שהוא ממכ"ע וסיבת הסיבות שהוא סוכ"ע . ועד"ז ההפרש בין ירידת הנשמות בגוף בזמן שצמ"ק קיים . ובין בזמן הירידה כו' . וכן ההפרש בהריות ע"ד שלום שלום לרחיק ולקרוב . לדיקים וצט"ת . ולכן על צט"ת נאמר ומלאת מרדל"א . וע' צד"ה תקעו בחדש שיש צ' צחי' רלון :

ה וע"פ הקבלה י"ל כי הנה צמק"מ ס"פ מלורע הביא פיו יקר הם ש"י עולמות . והנה ידוע כי חר"ך אורות שצבחר הם צ"פ ש"י . היינו יש צחי' ש"י הנמשכי' צהו"צ קנה חכמה קנה ציונה צ"פ קנה גימט' ש"י וזהו מצחי' ז"ת שצבחר שהם מתלצשים באו"א . אבל ג"ר שצבחר איך מתלצשים וזהו צחי' ש"י העליונים . וא"כ לפ"ז יש צ' צחי' יקר . היינו יקר למעלה מיקר כו' . ועמ"ש מזה בלק"ת בחזקוק הובא בהרמ"ז ר"פ

בשלה. ועמ"ש מזה בהגהות לד"ה יהודה אהה. והפסד שזהו מ"ש באלדר"ז דרפ"ע סע"א
 בדיקנא דע"ק חליא כל יקירו דכולא כו' מהאי מזלא יקירא דכל יקירין כו' לפי שהוא
 המשכה מג"ר שזכר כו' וצפי' הספד"ל לחלמיד הארז"ל פרק א' עמ"ש חליסר חליין
 בחליסר יקירו דיקירותא. כ' וז"ל ר"ל הי"ג ת"ד מקבלים שפע מו' חיקויט דרישא
 גלגלחא עלא דדולחא קרומא דאירא כו' והי"ג ת"ד נק' יקירותא והו' חיקויט נק'
 יקירא דיקירותא עכ"ל. עוי"ל עפמ"ש בלק"ת פ' בלק ע"פ ויקר חלקים אל בלעם ענין
 הטפה כשאין הטוק' מקבל' נק' קרי והוא באמת מבחי' יקר רק בשמשך בלא טוק' נק' קרי.
 אבל הטפה כשמשך בטוק' נק' יקר וכמ"כ במק"מ בראשית ד"ו בשם הרמ"ו וע"ש.
 וידוע שלפעמים ממשיכים הטפה מא"ל ולפעמים גם מע"י והוא ענין יקר למעלה
 מיקר כו'. וזהו וזדעת כו' הון יקר כו' כי הטפה נמשך ע"י הדעת והאדה ידע כו'.
 וכן בפרדס בעה"כ שיסוד נק' יקר כו'. אך כדי להמשיך גילוי המשכה זו זהו ע"י
 העלאת מ"ן מזכורות דתהו שהם ג"כ בחי' יקר כנ"ל בענין יקר מהגמה כו' יקר
 מזולל כו'. אך יש ב' אופנים בהעלאת מ"ן. הא' ע"ד לדיקים שמזכרים ק"ג והוא שלום
 לקרוב. הב' ע"ד בע"ת שמהפכים מרע גמור דג"ק שלמעה מנוגה לטוב והוא שלום
 לרחוק. וכמ"כ לפ"ע זה הוא ההפרש בין המשכת מ"ד לדיקים ממשיכים מבחי' יקר
 ש"י עולמות לכל לדיק כו' וע"י תשובה ממשיכים מבחי' גבוה יותר מבחי' עתיק כו' והוא
 ענין ההפרש בין ב' בחי' מסחור הנ"ל. וע' עוד מענין סוחר בספר הזכיר הוצא בהשמטות
 דחלק בראשית סי' ל"ז שזהו ענין ודר וסוחרת והוא אור שנצרא ביום ראשון שגנוז כו'
 והוא מדת כל סחורה שבעולם והוא כח אבן יקרה שנק' סוחרת כו' הוצא בפרדס שכ"ב
 פ"ד היינו ע"ד ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר דפי' סוחר ג"כ לשון מקיף כמו סחור
 סהור לכרמא לא תקרב דהיינו בחי' סוכ"ע לבן זהו ג"כ לשון סוחר להמשיך בחי' גלוי
 סוכ"ע שזהו הירידה לורך עלי' והוא אור שנצרא ביום ראשון שגנוז דהיינו סוכ"ע
 וע"כ נק' וסוחרת וגם זהו עיקר כל סחורה שבעולם להמשיך גלוי אור הנ"ל שהוא
 למעלה מבחי' שמש. והוא ענין ואור החמה יהי' שבעזים כאור שבעת הימים.
 ועובר לסוחר היינו ג"כ מלמעלה מבחי' סוכ"ע והיינו כנ"ל בענין לרחוק ולקרוב כו'.
 ועוי"ל צפי' מדת כל סחורה י"ל ע"ד אבנא למשקל זה דא יו"ד כמשנ"ת בביאור הרע"מ
 פ' תשא. קיצור וע"פ הקבלה יקר ש"י מחלה מתיר"ך והיינו יקר על יקר והוא לפי
 ההעלאת מ"ן. לרחוק ולקרוב. וסוחרת אור שנצרא ביום ראשון עובר לסוחר :

ומב"ז יובן ענין הפסוק היתה כאניות סוחר. ע' פ' בשלה ד"ג ע"ב. בהיות נת'
 במ"א ענין האניות הם בחי' הלבושים של הגשמות שבהם מתלבשים כשנלדכים
 לירד בגוף. וז"ש ב' ויקהל קל"ט א' יונה דנחתא לספינה דא היא נשמתא דזר נש
 דנחתא להאי עלמא למהוי בגופא דזר נש כו' לכן נק' אניות סוחר שעי"ז יבא המסחור
 להרויח האבנים עובות צירור הגילולות היקרים כו' כנ"ל. ולכן ע"ז נאמר ממרחק
 תביא לחמה. ע' מזה פ' ויקרא ד"כ סע"ב וס"פ לו דל"ו ע"ב. ופ' אחרי ד"ס ע"א
 ממרחק ודאי מרישא דמוחא ומעילא דרישא טו' וע"ש במק"מ דהיינו ממוחא ומאירא
 דע"ג קרומא כו' וע"ש ג"כ בענין אניות. וזהו ג"כ ענין סדין כו' חגור נתנה לכנעני.

דפי' כנעני ג"כ היינו מי שסוחרים אללו כמו חת"א ע"פ צת איש כנעני דגבי יהודה
 גברא חגרא . והיינו כי הנילוויס נפלו בק"ג ושה עיקר הסחורה . לכן עד עת קן
 הימין בהכרה שתשפיע ג"כ יניקה והיות לחילויים כו' והיינו ענין סדין וחגור שיניקתה
 רק מהלבושים לבד וכ"ז כדי ותשחק ליום אחרון והוא הלחוק ותענוג שיהי' לע"ל
 כמש"ל בהג"ה צד"ה הלה תולדות ילחק . וזו ענין כי טוב סחרה מסחר כסף במשלי
 ג' י"ד וע' מזה צפ' סרומה דקע"א ח' . ויוצן עפמ"ש בחניא פ"ה וזאת מעלה יחירה
 גדולה ונפלאה לאין קץ אשר במלות ידיעת התורה והשגחה על כל המלות מעשיות כו'
 מלבד שהשכל מלוכס כו' הנה גם כו' ע"ש הרי כפל ענין הסחרות ע"ש והפן . והנה
 בעבודה פי' סיחר כי עס היות שנשפל במקומות הרחוקים לברר ורחוק מפנימים עכ"ז
 לריך שלא יומשך אחריהן בפנימיות רק ע"ד סחור סחור צנחי' מקוף לבד ע' צד"ה
 הן האדם הי' כו' והיינו שלא ישבה המכוון . וכתיב ואבדיל אחכס כו' מן העו"כ . וזהו
 ענין וחס הוא אבי כנען לברר החוס גשמי להטלותו ליכלל ברשפי אש הקדושה וכמו
 חוס דלחס הפנים כו' כהוס לה כו' כנ"ל . וזהו ענין אפר הפרה כמבואר צמ"א ע"פ
 הקת החורה שהוא מה שנהפך הרלין זר לרלין לה' ולכן האפר ע"ג מים חיים . שמטורר
 בגבורה דע"י המלוכס צמו"ס כו' שזהו ענין שלא דדולחא כמ"ס צפ' תזריע מ"ע ח'
 גם הנה כמו שיש ג' גווי הקשת ביסיד ז"א כמ"כ יש צחי' זו גם במל' שנק' ג"כ קשת
 כמ"ס צפ' ויחי דרמ"ז ח' מאן קשת כו' וכ"כ במק"מ פ' נח דקף ע"א צ' . והיינו כמ"ס
 צמ"א ע"פ כמראה הקשת אשר יהי' צעקן כו' שזהו ענין העלאת מ"ן דאו"ח ויש
 בהעלאת זו ג"כ ג' גווי הקשת כנ"ל בענין הנך יפה רעיטי . וצחי' חס זהו ענין גוון
 סימק צחי' יראה כו' . וזהו שנק' כנש"י אשת חיל פי' חיל גימט' נ"ח כמ"ס צט"ח
 שזהו ענין צשכמל"ז שחיות וערבות צ"פ כ"ד אותיות . ולפמ"ש י"ל הענין לפי שמזכרת
 צחי' חס הנ"ל להיות נכלל ברשפי אש הקדושה כו' אשר זהו עיקר ענין ארץ כנען
 כו' . וזהו ענין אליעזר עבד אברהם שהי' מכנען ואח"כ נאמר עליו הוא ברוך כו'
 כי ע"י אברהם נחברר ואז הוא צחי' עליונה מחד עד שארז"ל יפה שיחטן
 של עבדי אבות מתורתן כו' וע' פ' וישב דקפ"א שעליו נאמר הנה יסכיל עבדי כו'
 וזהו ממש ע"ד מעלת ארץ כנען כו' . ולכן עס היות כי בעבר הגהר ישבו האבות
 דהיינו למעלה גם מצחי' צינה כמ"ס צמ"א ע"פ אס צחקתי כו' עכ"ז הולרכו לארץ
 כנען דוקא כי זהו דוקא זיקר המסחור והריות כי גם ע"ז נאמר הנחמדים מזהב
 ומפז כו' עס שזהב ופז הן צא"א ובמש"ל צשס הרמ"ז ר"פ קרח . עכ"ז ארץ כנען הדיות
 עלטס להריות מה שיקר מזהב ומפז . קיצור . וזהו היטה כאניות סוחר אניות הלבושים
 של מעשה המלות ועל ידם מציאים אצנים עיבות בירור אותיות דצ"ן ועי"ז ממרחק
 תציא לחמה . סדין כו' וחגור נתנה לכנעני . יניקה . ועי"ז ותשחק ליום אחרון . כי טוב
 סחרה מסחר כסף . בעיודה פי' סוחר . וחס הוא אבי כנען . אפר הפרה . ג' גווי הקשת
 שצמל' ג"כ גוון סומק . אשת חיל" שמזכרת מ"ה לירופים אחרונים דשס חלקים מה
 שנשחלשל צחי' חס . ליכלל צנחי' חס שצג' גווי הקשת . אליעזר . לכן עס היות שבעה"ג
 ישבו כו' עכ"ז הולרכו לארץ כנען :

ז א לע"ל כתיב ולא יהי כנעני עוד צבית ה' לצבות. והנה השל"ה ושאר מפרשים פירשו דקאי על יל"ה ר. אך לפמשנ"ת שהוא ענין כנען שבקדושה ל"ל מדוע לע"ל יתבטל בחי' זו. אך הענין דהנה לע"ל כתיב והי' ביום ההוא לא יהי' אור יקרות וקפאון בזכרי' סי' י"ד וארז"ל ספ"ג דפסחים זה אור שיקר בשוה"ז בו' אלו נגעים ואהלות בו'. והענין כי יהוד עליון נק' יחוד שמשא וסיהרא וכמ"ס לשמש שם בו' והוא כחתן בו' וע' בהרמ"ז ר"פ בהעלותך. אכן לע"ל יומשך ותגלה בחי' אור הגנוז שהוא פנימית אבא שהוא פנימית עתיק משא"כ עכשיו א"א להמשיך העפפה רק מחילוניות עתיק. וזהו ג"כ ענין התגלות פנימית התורה. ונגעים ואהלות הם מצחי' חילוניות התורה שעי"ז נאמר וראית את אחיורי בו'. וע' ר"פ ויקרא ע"פ חוקיר חטש מפז בו'. ויקר הם ל"א נתיבות כל א' כלול מעשרה גימט' יקר היינו ש"י אבל הנתיב הראשון הוא פנימית אבא שעי"ז נאמר נתיב לא ידעו עיט. וזהו ענין ולא יהי' לך עוד השמש לאור יומם בו' והי' לך ה' לאור עולם בו' ציטע' סי' ס' י"ט. וע' צבראשית רבה פנ"ט ירושלים אורה של עולם בו' ומי הוא אורה של ירושלים הקב"ה דכתיב והי' לך ה' לאור עולם בו' א"כ הוא גילוי בחי' אור המקור לאור בו'. וע' בשמות רבה פט"ו שזהו ענין א' עש מ"ס ואור החמה יהי' שצעתים כאור שצעת הימים בו' ונת' במ"א שזהו ענין האור וההמשכה מיסוד דא"ק בו'. ועד"ז יובן מ"ס ולא יהי' כנעני עוד בו' שלא ילעך לבחי' צירור שזהו ענין כנען צידו מאזני מרמה כי אז כבר יושלם הצירור בו' אלא יהי' צבחי' שיר חדש בו' ולכן אז עי"ז יומשך יקר דיקר שלמעלה מהשצירה והתיקון בו' וזהו הוה גביר לאחך. בו' וא"ס ג"כ עס מ"ס השל"ה דקאי על שיעקר היל"ה ר ויתבטל הרע דהא כהא חליא שבין שיחטבל הרע ויצוער רוח הטומאה ממילא אין שייך ג"כ בחי' זו דלצדד הרע בו'. ול"ל לפ"ז משארז"ל פ"ה דצ"צ דע"ה צ' שלעתיד יעשו סחורה מבשרו של לויטן שנאמר יחלוהו בין כנענים בחיוב סי' מ"ס ואין כנענים אלא תגרים שנאמר כנען צידו מאזני מרמה. וי"ל דסחורה זו שאני שאינו צירור מההפך כ"א העילאה בקדושה כידוע דלויטן הוא בחי' גבוה מאד. ועמ"ס מזה בד"ה ואכלתם אכול. ועכ"ז י"ל שדקדקו לומר שעושן צו סחורה בשוקי ירושלים ואין זה סותר למש"כ ולא יהי' כנעני עוד דהיינו צבית ה' לצבות. קיצור ענין ולא יהי' עוד כנעני. לא יהי' אור יקרות אלו נגעים ואהלות כי עכשיו ההמשכה מאחוריים האבא נובלות חכמה שלמעלה יקר ל"א נתיבות כל א' כלול מיו"ד. אבל לע"ל גילוי פנימי' הסורה. נתיב לא ידעו עיט. ולכן עי"ז יומשך יקר דיקר. וזהו ולא יהי' כנעני עוד למעלה מהצירורים. אמנם מ"ס עושם סחורה צצטרו של לויטן זהו שאני. ועוד רק בשוקי ירושלים לא צבית ה' לצבות ממש:

ח ונדרחזור לענינינו בענין כנען דקדושה. וכנען הוא ג"כ ענין הכנעה כמ"ס בד"ה בשלח פרעה בסופו שהוא ענין הכנעה וציטול בו' ועדמ"ס בדברי הימים צ' סי' ז' ד' ויכנעו עמי אשר נק' שמי עליהם ויתפללו בו' וכדפרש"י רפ"ה דברכות אין עומדין להתפלל אלא מתוך כוונת ראה הכנעה והוא בחי' מצטטין להיות לב שצר וכזה בעינו נמאם כמ"ס בחגי' פכ"ט. והנה עי"ז דוקא נמשך כל הגלוי וכמשנ"ת בד"ה והנה מורת זהו בענין כתיסת הזיתים שעי"ז דוקא נמשך ומתגלה השמן בחי' ציטול

ציטול וזהו שנק' א"י ארץ זית כו' ע"ש . והנה ב' בחי' הג"ל הרעו"ד והורה פ"ך זהו
 ענין הקל קול יעקב . קדמאה חסר ו' שהוא בחי' קלא ללא אשחמט שהוא בחי' רעו"ד
 וקול בתראה מלא ואל"ו שהוא בחי' קלא דאשחמט וע' מזה בזהר ה"א ד"כ ע"כ ל"כ
 א' וילא קנ"א סע"א ויכלה קע"א א' . והרמ"ז שס פי' שהקול הוא הפנימיות שמתפשט
 בחוכיות ועיר שבעה קילות שהם כחב"ד חג"ת דידיה כו' ויגש דר"י ע"א . ח"כ בשלח
 כ"ח ב' א' . ח"ג אמור ל"ח א' ברע"מ צפקודא דשתי הלחם . ויוזן עפמ"ש ח"כ כ"כ
 א' ע"פ עד תאזת גבעות עולם . משפטים ק' א' . פקודי רל"כ א' . ובמדרש רבה תולדות
 פ' ס"ה קרוב לסופה הא קולו משחק את העליונים ואת התחתונים כו' . ובשמות רבה
 ר"פ כ"א הנחיל ילחק לשני בניו הנחיל ליעקב הקול כו' ונלעק אל ה' כו' ויעקב
 נוטל שכרו קול ששון וקול שמחה כו' . ובמדרש רבה בלק פ"ב הפה נתן ליעקב שנאמר
 הקל קול יעקב . ובדברים רבה פ"א וית' לקמן א"ה . והנה מתחלה יש להבין ענין
 יעקב שהוא יו"ד עקב . ויוזן עפמ"ש צביאור ע"פ לא הציט און ציעקב . גם יש להבין
 עפמ"ש בזה"א קמ"ו סע"כ קמ"ז א' ע"פ וילא יעקב כו' וע"ש צבה"ז בענין יעקב
 יסוד אבא יולא מבאר שבע יסוד אימא וילך חרנה במל' וגם צבי"ע כו' וע"ש שממשך
 ג"כ מהבחר זהו ענין שמצריח מן הקלה אל הקלה וכמ"ש בזה"א קע"ה ב' . ומש"ר בכל
 עולם ועולם לפי ערכו י"ל דהיינו שבחי' יעקב שייך גם למעלה מאל"י וכמ"ש בלק"ת
 פ' וילא גבי והכשבים הפריד יעקב . ועוד שהרי בחי' ועמדו רגליו איתא בע"ח הובא
 בהרמ"ז תולדות קל"ה דהיינו שני עקבי א"ק א"כ גם שם שייך ההמשכה מבחי' יו"ד
 ח"ע שהוא חכמה דא"ק לבחי' עקב . בשגם כי רגלי א"ק מסתיימים בחתיות העשי' .
 וגם צפי' בכל עולם ועולם לפי ערכו היינו גם צבי"ע ובדפי' רש"י צפ' וילא שם בענין
 וילך חרנה . ועמ"ש בד"ה ענין משמה נתן יעקב אוחיות יבקע אז יבקע כשחר כו' וע'
 מזה בזה"א ק"ד א' . ובזה"ק שם פי' ויעקב שהוא ת"ת ממשיך לו שפע מא"א . דז"א בע"ק
 אחיד ותליא כנו' באד"ר . וחומר אז יבקע כשחר יבקע אוחיות יעקב צסוד בקיעת
 האורות . וארוכהך דהיינו הארת א"א שנק' אריך דאסיא לכל מרעין ובאבין הו' . וע'
 מענין אז יבקע בקיעת האורות צסידור שער הסוכות על המאמר הג"ל . ועמ"ש סוף
 הביאור שע"פ מי מנה עפר יעקב . כי שרשו של יעקב גבוה מז"א הנק' ישראל כי הוא
 נמשך מיסוד אבא ממש שלמעלה מז"א רק שנשפל ונמשך למטה מז"א וזהו פי' יו"ד עקב
 עכ"ל . וי"ל ע"ז כמשל הראי' שנמשך למטה מהשמיטה כמ"ש במ"א ע"פ הראיני את מראיך .
 וע' עוד בע"ה שער הארת המוחין זו"ג ספ"א צפי' אך ילא ילא יעקב שהם ב' בחי' יעקב
 וז"ש באד"ר קל"ח א' יעקב יעקב בתראה שלים קדמאה לא שלים . ועד"ז פי' הרמ"ז
 פ' אמור ל"ו ב' ענין יעקב שלימא היינו פנימיות ועיר צסוד קול כו' ע"ש . ועד"ז י"ל ג"כ
 בענין ב' בחי' דוישב יעקב . הא' במגורי אביו . הב' בארץ כנען שהם ג"כ מב' בחי' יעקב
 הג"ל . (קיצור ענין כנען דקדושה ג"כ הכנעה וענין רעו"ד והורה הקל קול . קל הוא
 הפנימי שבוך ז"א . קולו משחק . יעקב יו"ד יסוד אבא נמשך בעקב מל' וגם צבי"ע .
 וכן יש יעקב ז"ת דע"י וגם בא"ק . וענין אז יבקע כשחר . יש בחי' ציעקב למעלה
 מישראל כמ"ש ע"פ מי מנה עפר יעקב) :

ט ויהנה בחי' קלא דאשתמע הוא בחי' התורה כן ביאר בזח"א ד"ג ע"ב. והיינו כי
הנה בענין הנסחרות לה' חלקינו והנגלות לנו פי' דאו"א נק' הגסחרות עלמא
דאחכסיה ובחי' זו"ג שהן ו"ה נק' נגלות וזהו והנגלות כו'. ועיקר הגלוי הוא ע"י שנמשך
הקול בדבור שהיא מל' עלמא דאחגליא ומקור דזי"ע. ולכן נאמר ויאזב יעקב את רחל
כדי להמשיך גלוי אור ח"ם ז"ה ככו' בזח"א וילא קג"ד ז'. וע' בזח"ב וארא דכ"ה סע"ב
מענין התחברות קול ודבור ע"י עסק התורה. ודכו"ו ח' ובפי' הרמ"ז סס וד"ג ע"א גבי
קול אמר לדבור אחי כו' ובמק"מ שס זשס ג"ז מהרה"ו ששרשן מן ו"ד דמילוי יו"ד.
ונח' מזה זמ"א בדרוש מחלית השקל. ועמ"ש בד"ה כה אמר ה' אל יתהלל כו' כ"א
זואח יתהלל כו'. ותוכן הענין דיש בחכמה ז' בחי'. ח' בחי' החכמה בעלמה. ז' בר'
כח התפשטותה למטה לצרר צירורים. ובחי' זו ה"ז שרשה נמשך ממקום עליון יותר
וכמו ענין הכח דוידצר שלשת אלפים משל כו'. לפ"ז יש מעלה יתירה בבחי' ו"ד דמילוי
יו"ד שהן שרש קלא דאשתמע ודבור שכת התפשטות זו להמשיך האור למטה ל"ל נמשך
ממקום עליון ועמ"ש כה"ג בענין לך לך מאר"ך ועמ"ש צביאור ט"פ ועשה יגדל נא כח
אד'. כה הוא מלוי המלוי בבחי' זו נמשך מבחי' גבוה יותר כו'. ובד"ת נאמר הרהב פיך
ואמלאהו. ואפ"ל קלא דלא אשתמע שרשו ממו"ס וז"א שרבו מעתיקא גלגלחא דא"א כמו
ראי' לגבי שמיעה כך קלא דאשתמע לגבי לא אשתמע כו'. והנה כמו הקול המתבר
וממשיך מלפניו כוונת הלז לצוא לידי גלוי בדבור וכך התורה היא בחי' קול והמשכה
שלי יעקב יו"ד עקב דהיינו מבחי' יו"ד שהוא חכמה עילאה להיות נמשך עד עקב והוא עש"י.
וז"ש בזח"א ד"ן ע"ב וקול דיעקב דאיהו אורייתא כו' אחיד בהוא פנימאה דלא אשתמע
זאחיד בהאי דלצר דאשתמע תרין אינון דלא אשתמעו ותרין אינון דאשתמעו. תרין
דלא אשתמעו דא הוא חכמה עילאה סתימאה דקיימא במחשבה דלא אחגלייא. והיינו ח"ם
כשנמשך נומנה זח"ע דאלי' שנק' מחשבה דלא אחגליא וזהו ענין היו"ד דשס הוי' ואח"כ
נמשך משם קול דלא אשתמע והיא צינה שנק' ג"ב קול דממה דקה כמ"ש ח"ג ד"ל ע"ב
ודקל"ב ע"ב. ואח"כ תרין דאשתמעו קול דיעקב ודבור דאחאחיד בהדיה. כמלא קול
התורה ממשיך מחו"ב עילאין שבהם מלובש אור דמו"ס לידי גילוי בבחי' דבור שהיא
מל' מקור דזי"ע. וז"ש כאן והוא בחי' קול כו' מבחי' יו"ד כו' עד עקב. ויוזן עוד
עפמ"ש זח"א קמ"א ז' ע"פ הכמות בחוץ תרונה ת"ה חכמה עילאה איבי סתימא
דכל סתימין. ויש לפרש דמייירי זח"ס ובחכמה דאלי' ע' מק"מ שס והיינו כמ"ש ד"ן
הג"ל ח"ע סתימאה דקיימא במחשבה כו' וכנ"ל. וכד התפשטת לאחנהרא ואחנהרא
ברזא דעלמא דאחי כו' וכולא בהאי דלא אשתמע לצר. היינו כנ"ל שנק' קלא
פנימאה ואין מזה המשכה צזי"ע שנק' לצר וכמ"ש זמ"א בענין לוייתן ושור הבר
לוייתן כוני ימא נשמות דאלי' הנמשכים מיוחד או"א. אכן שור הבר נשמות הנמשכים
מיחוד זו"ג שהן בצריאה וכמ"ש בזח"ג ע"ח ח' גבי מולדת צית או מולדת חוץ
מאחר דז"א אשהב כו' שנק' לצר וחון לפי שהמדות והדבור הם הגלוי לזולתו
דהיינו לזי"ע כו'. הו צעיא לאתפשטא כו' ואחטביל הד קלא דנפקא לצר ואשתמע
כדין מחמן ולהלן איהו חוץ. מכאן צעי בר נש לאתקאא בעצידתיה. כי כמו זו"ג יורדי'

ביטול וזהו שנק' א"י ארץ זית כו' ע"ש . והנה ב' בחי' הנ"ל הרעו"ד והורח פ"ך זהו ענין הקל קול יעקב . קדמאה חסר ו' שהוא בחי' קלא דלא אשחמע שהוא בחי' רעו"ד וקול בתראה מלא וא"ו שהוא בחי' קלא דאשחמע וע' מזה בזהר ח"א ד"ג ע"ב ל"ב א' וילא קנ"א סע"א וישלה קע"א א' . והרמ"ז שם פי' שהקול הוא הפנימיות שמחפש בתוכיות זעיר שבעה קולות שהם כחצ"ד חג"ת ידיה כו' ויגש דר"י ע"א . ח"ב בשלח כ"ה ב' א' . ח"ג אמור ל"ח א' ברע"מ בפקודא דשתי הלחם . ויוצן עפמ"ש ח"ב כ"ב א' ע"פ עד תאות גבעות עולם . משפטים ק' א' . פקודי רל"ב א' . וזמדרש רבה תולדות פ' ס"ה קרוז לסופה הא קולו משחק את העליונים ואת התחתונים כו' . ובשמות רבה ר"פ כ"א הנחיל ילחק לשני בניו הנחיל ליעקב הקול כו' ונלעק אל ה' כו' ויעקב נוטל שכרו קול ששון וקול שמחה כו' . ובזמדרש רבה בלק פ"ב הפה נתן ליעקב שנאמר הקל קול יעקב . ובזכרונם רבה פ"א וית' לקמן אי"ה . והנה מתחלה יש להבין ענין יעקב שהוא יו"ד עקב . ויוצן עפמ"ש בביאור ע"פ לא הציט און ביעקב . גם יש להבין עפמ"ש בזה"א קמ"ז סע"ב קמ"ז א' ע"פ וילא יעקב כו' וע"ש בזה"ז בענין יעקב יסוד אבא יולא מבאר שבע יסוד אימא וילך חרנה במל' וגם בבי"ע כו' וע"ש שממשיך ג"כ מהבחר וזהו ענין שמברית מן הקלה אל הקלה ובמ"ש בזה"ב קע"ה ב' . ומש"ר בכל עולם ועולם לפי ערכו י"ל דהיינו שבחי' יעקב שייך גם למעלה מאליו ובמ"ש בלק"ת פ' וילא גבי והכשזים הפריד יעקב . ועוד שהרי בחי' ועמדו רגליו איתא בט"ח הובא בהרמ"ז תולדות קל"ה דהיינו שני עקבי א"ק א"כ גם שם שייך ההמשכה מבחי' יו"ד ח"ע שהוא חכמה דא"ק לבחי' עקב . בשגם כי רגלי א"ק מסתיימים בתחתית העשי' . וגם צפי' בכל עולם ועולם לפי ערכו היינו גם בבי"ע ובדפי' רשב"י צפ' וילא שם בענין וילך חרנה . ועמ"ש בד"ה ענין משמה נתן יעקב אותיות יבקע אז יבקע כשחר כו' וע' מזה בזה"ג ק"ד א' . ובזה"ק שם פי' ויעקב שהוא ת"ת ממשיך לו שפע מא"א . דז"א בע"ק אחד ותליא כנו' באד"ר . ואומר אז יבקע כשחר יבקע אותיות יעקב בסוד בקיעת האורות . וארוכתך דהיינו הארת א"א שנק' אר"ך דאסיא לכל מרעין ובאצין הו' . וע' מענין אז יבקע בקיעת האורות בסידור שער הסוכות על המאמר הג"ל . ועמ"ש סוף הביאור ע"פ מי מנה עפר יעקב . כי שרשו של יעקב גבוה מז"א הנק' ישראל כי הוא נמשך מיסוד אבא ממש שלמעלה מז"א רק שגשפל ונמשך למטה מז"א וזהו פי' יו"ד עקב עכ"ל . וי"ל ע"ז כמשל הראי' שנמשך למטה מהשמיים כמ"ש במ"א ע"פ הראינו את מראיך . וע' עוד בע"ה שער הארת המוחין וז"ל ספ"א צפי' אך ילא ילא יעקב שהם ב' בחי' יעקב וז"ש באד"ר קל"ח א' יעקב יעקב בתראה שליט קדמאה לא שליט . ועד"ז פי' הרמ"ז פ' אמור ל"ו ב' ענין יעקב שלימא היינו פנימיות זעיר בסוד קול כו' ע"ש . ועד"ז י"ל ג"כ בענין ב' בחי' דוישב יעקב . הא' במגורי אביו . הב' בארץ כנען שהם ג"כ מב' בחי' יעקב הנ"ל . (קיצור ענין כנען דקדושה ג"כ הכנעה וענין רעו"ד והורה הקל קול . קל הוא הפנימי שבתוך ז"א . קולו משחק . יעקב יו"ד יסוד אבא נמשך בעקב מל' וגם צפי"ע . וכן יש יעקב ז"ת דע"י וגם בא"ק . וענין אז יבקע כשחר . יש בחי' ביעקב למעלה מישראל כמ"ש ע"פ מי מנה עפר יעקב):

וַיְהִי כִּי קָלָא דְאַשְׁתַּמַּע הוּא צְחִי' הַחֹרֶה כֵּן צִיָּאָר צוּח"א ד"ג ע"ב. והיינו כי
הנה צענין הגססרות לה' אלקינן והנגלות לנו פי' דאו"א נק' הגססרות עלמא
דאחכסיה וצחי' זו"כ שהן ו"ה נק' נגלות וזהו והנגלות כו'. ושיקר הגלוי הוא ע"י שנמשך
הקול בדבור שהיא מל' עלמא דאחגליא ומקור דצ"ע. ולכן נאמר ויאהב יעקב את רחל
כדי להמשיך גלוי אור ח"ס צ"ה כנו' צוח"א וילא קנ"ד צ'. וע' צוח"ב וארא דכ"ה סע"ב
מענין התחצרות קול ודבור ע"י עסק התורה. ודכ"ו א' וצפי' הרמ"ז שס וד"ג ע"א גבי
קול אמר לדבור אחי כו' וצמק"מ שס צסס כ"ב מהרה"ו ששרשן מן ו"ד דמילוי יו"ד.
ונח' מזה צמ"א בדרוש מהלית השקל. ועמ"ס דג"ה כה אמר ה' אל יתהלל כו' כ"א
בזאת יתהלל כו'. ותוכן הענין דיש בחכמה צ' צחי'. א' צחי' החכמה בעלמה. צ' בר'
כח התפשטותה למטה לצרר צירורים. וצחי' זו הכ' שרשה נמשך ממקום עליון יותר
וכמו ענין הכח דוידבר שלשת אלפים משל כו'. לפ"ז יש מעלה יתירה בצחי' ו"ד דמילוי
יו"ד שהן שרש קלא דאשחמע ודבור שבה התפשטות זו להמשיך האור למטה ל"ל נמשך
ממקום עליון ועמ"ס כה"ג צענין לך לך מארלך ועמ"ס צביאור ט"פ ועסה יגדל נא כח
אד'. כה הוא מלוי המלוי צחי' זו נמשך מצחי' גביה יותר כו'. וצד"ס נאמר הרחב פיך
ואמלאהו. ואפ"ל קלא דלא אשחמע שרשו ממ"ס וז"א שרשו משתיקא גלגלחא דא"א כמו
ראי' לגבי שמיטה כך קלא דאשחמע לגבי לא אשחמע כו'. והנה כמו הקול המחצר
וממשיך מלפניו כוונת הלצ לבוא לידי גלוי בדבור וכך התורה היא צחי' קול והמשכה
של יעקב יו"ד עקב דהיינו מצחי' יו"ד שהוא חכמה עילאה להיות נמשך עד עקב והוא עשי'.
וז"ס צוח"א ד"ן ע"ב וקול דיעקב דאיהו אורייתא כו' אחיד בהוא פנימאה דלא אשחמע
ואחיד בהאי דלצר דאשחמע חרין איגון דלא אשחמעו וחרין איגון דאשחמעו. חרין
דלא אשחמעו דא הוא חכמה עילאה סתימאה דקיימא במחשבה דלא אחגליא. והיינו ח"ס
כשנמשך מומנה צה"ע דאלי' שנק' מחשבה דלא אחגליא וזהו ענין היו"ד דשס הוי' ואח"כ
נמשך משס קול דלא אשחמע והיא ציה שנק' ג"כ קול דממה דקה כמ"ס ה"ג ד"ל ע"ב
ודקל"ב ע"ב. ואח"כ חרין דאשחמעו קול דיעקב ודבור דאחחיד בהדיה. נמלא קול
התורה ממשיך מחו"ב עילאין שבה מלוצס אור דמו"ס לידי גילוי צחי' דבור שהיא
מל' מקור דצ"ע. וז"ס כאן והוא צחי' קול כו' מצחי' יו"ד כו' עד עקב. ויוצן עוד
עפמ"ס צוח"א קמ"א צ' ע"פ חכמה בחוץ תרונה ח"ה חכמה עילאה איבי סתימא
דכל סתימין. ויש לפרש דמיירי צה"ס וצחכמה דאלי' ע' מק"מ שס והיינו כמ"ס ד"ן
הנ"ל ח"ע סתימאה דקיימא במחשבה כו' וכנ"ל. וכד התפשטת לאחנהרא ואחנהרא
ברזא דעלמא דאחי כו' וכולא צחשאי דלא אשחמע לצר. היינו כנ"ל שנק' קלא
פנימאה ואין מזה המשכה צצ"ע שנק' לצר וכמ"ס צמ"א צענין לויחן ושור הבר
לויחן נוני ימא כשמות דאלי' הנמשכים מיוחד או"א. אכן שור הבר כשמות הנמשכים
מיוחד זו"כ שהן בצריאה וכמ"ס צוח"ג ע"ח א' גבי מולדת בית או מולדת חוץ
מאתר דז"א אשחכח כו' שנק' לצר וחון לפי שהמדות והדבור הם הגלוי לולדתו
דהיינו לצ"ע כו'. הו צעיא לאתפשטא כו' ואחטביד' הו קלא דנפקא לצר ואשחמע
כדין מחמן ולהלן איהו חוץ. מכאן צבי בר גס לאתקנא בעמידתיה. כי כמו זו"כ יורדי'

צבי"ע לזכר צירורים כן באדם בחי' עבודה ולעבדו כו' ועמ"ס צד"ה מי יחנך בלח
 בענין אמלאך בחוץ כו' וצד"ה קול דודי שצפ' שמות גבי ובכל עבודה צד"ה כו'
 בד"ה לחזק מגופא כו' וע' עוד מכ"ז צוה"א דע"ד א' ע"פ והצית בהצנתו כו'. ועוד
 יוצן ענין קלא פנימאה וקלא דנפקי לזר ע"ד שנת' צד"ה כי חשמע בקול בענין מפתחות
 הפנימי' ומפתחות החיצוניות. דמפתחות החיצוניות הוא ענין מלכותו ית' מלכות כל
 עולמים שנק' חיצוני' זו והארה. ומפתחות הפנימי' הוא ההמשכה מאור א"ס הנמשך
 ומאיר בחכמה עילאה כו'. וכמ"כ יוצן עד"ז ענין קלא פנימאה קול היינו המשכה
 להיות חו"צ קדם מלה בגרמיה כו' יקלא דנפקא לזר הוא ההמשכה בהנדות והדבור.
 וכה"ג נת' בענין לצדתי וצד"ה סיר השירים בענין ב' בחי' חזן כו'. אך א"א לומר
 דהתורה היא מפתחות החיצוניות דהתורה היא מפתחות הפנימי'. אלא ש"ל דהיינו
 שנמשך מבחי' מפתחות הפנימי' ונמשך כ"כ למטה שנתלבש גם בחיצוניות. ועמ"ס
 צפ"י בקול כמה שמלובש בחוץ הקול דהיינו אף שהקול הוא קלא דאשחמע שהוא ז"א
 מ"מ בחוכו מלובש אור א"ס דהיינו מכח"צ כו'. ועוד יש להעיר לענין קלא פנימאה
 ממ"ס צפע"ח בכיונת יוה"כ ענין ה' קולות הפנימי' ע"ס פ"ג והוצא בהרמ"ז פ' בשלת
 דס"א שהם משפע חכמה סתימאה בעלמ' שבתוך פנימי' הציגה וזהו ענין נובלות חכמה
 שלמעלה תורה. (קיצור. ענין קלא דאשחמע. זו"ג נק' והנגלות. והיינו קול ודבור.
 ושרשן ו"ד דמילוי יו"ד. ויש בחי' בהמילוי שלמעלה מעלם היו"ד. אל יתהלל כו' כ"א
 בואת. וקול זה מחבר כח"צ להמשיכו במל' דבור. וזהו ענין חכמות בחוץ שלזה ל"ל
 כח מלמעלה יותר. מולדת היך אמלאך בחוץ. מפתחות הפנימי' ומפתחות החיצוניות.
 אך תורה היא מפתחות הפנימי' ושנמשך בחוץ זהו ע"י בחי' גבוה יותר כמ"ס
 לקמן בסמוך):

י אך אע"פ שהוא בחי' נובלות וקלא דאשחמע שלמעלה ממדרגת חכמה שלמעלה
 וקלא דלא אשחמע עכ"ז כח הירידה זו נמשך ממוקס עליון יותר היינו מבחי'
 כתר שלמעלה גם מהחכמה עילאה כמבואר צד"ה לך לך הנ"ל גבי נובלות חש"מ
 תורה. וכמו שיוצן למשכיל ממ"ס בענין חכמות בחוץ באד"ר קלא ב' ק"מ ע"א וצפ'
 ואתחנן דרס"ב א'. דעס היות שסס מבואר שמקור כח והמשכה זו היא ממו"ס. ובאן
 ביארנו דקלא דלא אשחמע הוא ממו"ס מ"מ היינו שלפמ"ס י"ל קלא דלא אשחמע
 הוא חו"צ דאלי' כו' א"ג דאו"א במולא אחכלילן וו"א בעתיקא אחיד ותליא. ועמ"ס
 גבי מרדכי בענין הלכות שנק' שמן המור כו' ומחצית שנתמלאה כו' עד שנשפך
 לחוץ כו'. וזהו ענין יעקב יצקע שבוקע יסוד אימא מחמת רצון האור ביותר כו'
 ועד"ז נת' בענין שור הכר שיש בו בחי' יתירה בלד א' מנוני ימא כו'. גם כמ"ס
 במ"א ע"פ המאמר זה"א דכ"ז ע"כ בענין אעשה לו עזר שהתומ"ל שנתלבשו
 בגשמיות הם בעין בחי' הטפה בחי' זוג גופתי ששרשה גבוה יותר מנשיקין אף שהם
 רוחניים כו'. ועד"ז ענין קלא דאשחמע לגבי קלא דלא אשחמע כו'. וזהו ע"ד המגביהי
 לשבת המשפילי לראות כו'. גם עפמ"ס במ"א בענין הדבור שארז"ל ומתלמידי יותר
 מכולם שפ"י שמדבר הבכל נפתח לו השכלות חדשות מה שלא הי' מבין מקודם והיינו
 לפי

לפי ששרש הדבור נלקח מלמעלה מהשכל דהיינו מקדמות השכל . ועד"ו מה שהקו מעורר הכוונה זהו ג"כ לפי ששרש בחי' הקול שרשו גבוה כו' והיינו ממש ענין הג"ל ששרש בחי' קלא דאשתמע והדבור הגמטך ממנו שרש גבוהים מהשכל חכמה וזינה שהם בחי' קלא דלא אשתמע . גם ע"ד שנת' בענין ראי' לגבי שמיטה שהראי' נשפלת בעשי' גשמיית מה שאין השמיטה נשפלת כ"כ והו' מפני שהראי' ששרשה גבוה יותר מהשמיטה . וכמ"כ עד"ו יוצן בענין קלא דאשתמע שהיא החורה שנתלצשה בנשמיט למטה יותר מבחי' קלא דלא אשתמע שהוא רעו"ד והיינו מפני ששרשה גבוה יותר וכמ"כ ל בענין הנחמדים מזהב ומפז בשם הרמ"ז ר"פ קרח ע"ש . וע' עוד בבה"ז פ' חיי שרה גבי קוב"ה דאחכיליל מאחר עילאה סתימאה דכל סתימין כו' שציאר שם שהקו מאור ח"ס מאיר בז"א יותר גם מבחו"ב כו' . (קיצור הע"פ שהיא נובלות חכמה וירדה למטה מקלא פנימאה שהוא חו"ב מ"מ שרשה גבוה יותר היינו מהבחר כמ"ש בזח"ג ק"מ א' . וצ"פ ומהחנן דרס"ב א' צענין חכמות בחוץ כמשל חבית שנתמלאה . יעקב יבקע . וכמו זוג גופני לגבי זוג נשיקין . ומתלמידי יותר מכולם . קול מעורר הכוונה . יפה כה הבן מכח האב . והטיקר ששרשה ג"כ מהפנימי העליון רק שירדה בבחי' חוץ) :

יא א"ך כדי שיהי האדם כלי ומכון שיהי חכמה עילאה שורה ומתגלה בו בעסק החורה ל"ל תהלה בבחי' ביטול בבחי' רעו"ד והוא בחי' קלא דלא אשתמע כו' והוא מובן מכל הג"ל דודאי גם למעלה המשכת אור ח"ס בזו"ג שהן קול ודבור דחורה הוא ע"י אור"א שהן קלא דלא אשתמע . וגם לפי משנ"ח שיש בחי' ומעלה יחירה בקלא דאשתמע זהו ע"ד יפה כה הבן מכח האב כנו' גד"ה להבין ציאר ענין האבות הן הן המרכזה . אבל עכ"ז ח"א להבין להיות נולד ונתהווה כ"א ע"י האב . וזהו אפילו למעלה וכ"ש וק"ו בחדש הגשמי שגדי שיהי קול ודבור שלו המגושמים כלי לדבר ה' וקולו ית' זהו ע"י הביטול מתחלה וכמארז"ל כדי שיקבל עליו עומ"ש תחלה כו' וכמ"ש לקמן סד"ה לכן אמור לצבי' כו' . ועמ"ש בד"ה וכל צניך למודי כו' ח"ת צניך אלא צוניך . צוניך היינו עסק החורה והו' ענין והבית בהבטחו הנז' בזח"א ע"ד א' בהוצא לעיל . וכדי שיהי בבחי' זו ל"ל תהלה בבחי' צניך זינה בן י"ה בחי' קלא דלא אשתמע כו' . והנה ענין קלא דלא אשתמע בחדש זינה ליבא היינו פנימית הלכ רעו"ד שמתאחד עם המוח בבחי' חרין ריעין . וענין שמקבל ג"כ ממו"ם היינו בחי' משכיל לאיתן כנו' גד"ה רחם אנכי נוחן כו' בענין נקודה בהיכלא כו' . וגם יוצן ענין קלא פנימאה בחדש בעבודת ה' ע"ד שנת' גד"ה אחת נלצים צענין שיש צ' בחי' שאגה . הא' הנמשך מהחבוננות איך שמלכותו ית' מכ"ע ונק' אחרי ה' ילכו כארי' ישאג . הב' הנמשך מהחבוננות אני הוי' לא שנית'. אחת הוא ה' לצדך כו' . שמוה נמשך השאגה בפנימית הלכ לעק לצם כו' והו' ענין מ"ש בחנה וקולה לא ישמע כו' ועמ"ש עוד גד"ה יונחי בחגוי צענין קומי לך רעייתי כו' . ובמ"א נת' ליחוד אור"א הוא ע"י מס"נ דוקא ויחוד זו"ג זהו ע"י תומ"צ א"כ לפ"ז יש בחי' עליונה בקלא דלא אשתמע שזהו ענין יחיד אור"א הנמשך ע"י רעו"ד למס"נ ביהוד ואזי אח"כ ע"י תומ"צ נמשך יחוד זו"ג קלא דאשתמע וכמ"ש ציאר ע"פ ונקדשתי בחוץ כנ"י וע"פ ששים המה מלכות כו' אחת היא יונחי כו' .

וע"פ מ"ש למעלה ששרש קלא דאשתמע נמשך מבחי' גבוה יותר מזה יוצן משארז"ל
 דכל מקום שנאמר והי' מורה על שמחה ונמשך ממ"ש יעקב והי' הוי' לי לאלקים כמ"ש
 במד"ר פ' וילא. וראיתי בספר עבודת ישראל פ' וילא בד"ה וידר יעקב נדר שכ' וקבלנו
 מהרב הגאון החסיד מו"ה לוי ילחקז"ל כי לירוק והיה שם ו"ה על י"ה דהיינו שמהרומם
 יחוד כנס"י עם דודה לבתר ועטרה והקן עכ"ל. והיינו לפי ששרש ו"ה שהם קלא
 דאשתמע שרשם גבוה יותר מבחי' חו"ב. וע' בת"א פ' מקץ סד"ה רני ושמי צת דרוש
 הראשון במ"ש שלע"ל התעלה בחי' צת שהיא מל' יותר מבחי' אמי שהיא צינה וכמ"ש
 מזה צבה"ז פ' שלח דקע"א ע"פ והי' ציוס ההוא ילאו מים חיים מירושלים שהיא מל'
 האים אל הים הקדמוני שהיא צינה והיינו ע"י צירור עולם התאו שמחברר ע"י ו"ה
 כו'. ולירוק שם הוי' של חדש חשרי הוא והיה כמ"ש צפרדס. ועמ"ש מעיני והי' בלק"ת
 פ' ראה בהצואור ע"פ וכל כתיב ומ"ש עוד מזה בענין מעלת נדיקים שממשיכים יחוד ו"ה
 על צע"ת שממשיכים יחוד י"ה כי ו"ה זהו המשכת דירה בתחתונים והוא מ"ש על הסש"ב
 פ"א גבי משיעין אותו תהי לדיק שם סעי' יו"ד. ועמ"ש מזה בצוך ירמי' דק"ג ע"א
 ע"פ והי' ה' למלך ובצוך יהושע דף רפ"ז ע"א ע"פ והי' מדי חדש צחדשו. ועמ"ש
 בלק"ת סד"ה והי' ציוס ההוא יתקע בשופר גדול. בענין המד"ר נעל הקב"ה שיחתן של
 אבות ועשאו מפתח לגאולתן של בני אהה אמרת והי' הוי' לי לאלקים חייך בלשון הזה כו' :

בת"א בד"ה וישב יעקב דמ"ה ע"א בענין יפה שעה אחת בתשובה כו' שאע"פ
 ע"י ירידת הנשמה בהגוף יש לה גרעון באהבה ויראה כו' מ"מ יהי' לה
 יתרון בבחי' רעותא דליבא כו' ע"ש. ולכאורה אין דבריו מוזנים. כי הגה ביאר שם
 שהרעו"ד נמשך ע"י התבוננות איך הוא ית' אפי' ראשון ואפי' אחרון ומבלעדי אין אלקים.
 שהזמן והמקום נתהוו מבחי' מלכותו ית' וזהו ענין אלקים חיים ומלך עולם. אבל מהו"ע
 ית' למת"ב כלל. אי לזאת תבסק ותכלה נפשו להבטל במליאות אליו ית'. וזהו הרעו"ד.
 וא"כ הרי התבוננות זו היה הנשמה יכולה להשיג גם קודם ירידתה בגוף ביתר שאת.

ואיך

(תחת הגליון נרשם בכי"ק. בד"ה בכ"ה בכסלו י"ל ע"ד מרכבהא עילאה ומר"ת. גם ע"ד
 יולדה זכר. שלא ע"מ לקבל פרס. גם ע"ד למוטן יומרך כבוד כלים דמל') :

מעל"ד בכי"ק. ענין אחד דק"ש ד' רבתי ע' צבה"ז קומה למנוחתך וילא קמ"ח מענין נר
 ואבוקה וסי"ל באחד ממשכים במל' שתי' אבוקה. כי ק"ש בחי' שקראה אמי בת"א
 בד"ה רני ושמי הראשון והיינו כי צינה נק' אבוקה לגבי מל' שנק' נר ע"ד מובלות צינה
 שלמעלה שכינה צביאור ויקהל תקס"ז :

ב' ר' קמן בד"ה והנה אנחנו מאלמים אלומים פי' שזהו ענין ואהפפת דגך שבק"ש שיהי' בחי'
 ביטול. וזהו ענין גוי אחד בארץ לעשות בחי' אחד גם בעשי' ע"י הצירור
 ורצ להושיע וזהו הוי' אחד דק"ש. אלומותיכם ע"ד ועד בחלופי אהוון אחד. ואלומתי ע"ד
 גלוי אחד האמת כו' למהוי אחד באחד כו' :

**ג' בחי' כלל לצבך ובכל נפשך ובכל מאורך בת"א ד"ה השמים כסאי ובד"ה בכ"ה
 בכסלו פי' שזהו ענין דם התמיד ונרות וקטורת ובד"ה שמאלו החת לראשי צפ' תשא :**

ואיך לא יכלה לבוא אז לזחינת רעו"ד להצטל אליו ית' ממש. אך מה שחסר כאן יובן ממ"ש בלק"ת בדרושי עשי"ת בד"ה להבין ענין הפסוק מי אל כמוך. שם פ"א פירש ענין תשובה קדמה לעולם. כי עולם הוא ו"ק דז"א שורש בחי' עולם מקום זמן. אבל התשובה נמשך מהתבוננות בבחי' שלמעלה מגדר זמן ומקום. ולכן הבינה נק' תשובה שהיא למעלה מבחי' סדר זמנים שהם ז"ח כו'. וז"ש שם וכשישיש האדם הדברים האלה על לבו שלל העולם הוא תחת הזמן והזמן הוא נחשב כרגע לפניו יתברך שהוא למעלה מהזמן כו' ותכלה נפשו לדבקה בו יתברך וזהו תשובה קדמה לעולם עכ"ל. ושם פ"ג פי' שזהו ע"י שכל לו מקומו ושטחו שמשך אחר הבלי הזמן כו' ומאם בחייו חיי הזמן עי"ז דוקא נמשך עליו חסד ה' להיות בו גילוי אור א"ס ב"ה שלפני ההשתלשלות ולמעלה מן הזמן כו' ע"ש. והשתא אחי שפיר דבחינה זו שיבא לבחי' תשובה ולמאום בחיי הזמן זהו נמלא למטה דוקא. משא"כ למעלה אף שהיתה הנשמה בבחי' גדר הזמן הרי משנת חטונג חלקי ולא שייך שתמאום בחיי הזמן כ"א למטה דוקא ע"ד ופרעה הקריב כו' :

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. הקשה מהרמ"א כי הגה בחיב למעלה ויבא יעקב אל ילחק אביו כו' א"כ ידוע שישיב שם ומה בא ללמדנו וישב וגו'. ועוד למה אחרי שאמר בארץ מגורי אביו חזר לומר בארץ כנען. והרמב"ן כ' לתקן זה כו'. ולדבריו ה' ראוי שיאמר ויגר יעקב כו'. וחירץ כי מגורי מלבד שיאמר על ל' גרות והוא הביאה מארץ אחרת הגה יורה ג"כ על ל' פחד ומגור. כמו לא חגורו מפני אים. מכל מגורותי הלילני. ויהי' לפי זה פי' הפסוק שנתיישב יעקב ונשתקע בהתמדה בארץ מגורי אביו ר"ל פחד ילחק עכ"ד. אמנם הוא פי' שם הפחד כפשוטו ע"ד אשרי אדם מפחד תמיד כו'. אך יש לפרש ענין זה בעבודת ה' עדמ"ש בד"ה וידעת היום שפיר שלום שלום לרחוק ולקרוב כי אהבה ויראה הם שני הפכים כי האה' היא התשוקה באה מחמת הריחוק אבל היראה היא באה מחמת הקירוב. אך ההתכללות שתהא האה' כלולה עם היראה והיראה עם האה' ולהיות שני הפכים כאחד עו"כ שלום שלום לרחוק ולקרוב. רחוק הוא בחי' האה' וקרוב הוא בחי' היראה שנעשה ציניהם שלום כו'. לפי שנמשכה המשכה יותר עליונה כו' מבחי' והגורא אל עליון והוא ע"י הקל קול יעקב וזהו ג"כ ענין עקדת ילחק במדת אברהם כו' ע"ש. וא"כ זהו פי' וישב יעקב שנתיישב במדת מגורי אביו שהוא הפחד והיראה. שענין מה שנתיישב זהו כאשר היראה כלולה עם האה'. שאז היראה היא בשמחה. כמש"ש בד"ה וידעת היום שזהו ע"ד וכל הלצות יראוך וכל קרב וכליות יזמרו לשמך. עו"ש כי כשהיראה היא לצדה קשה על האדם שיהי' משתקע בה כל הזמן וכמ"ש וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק לנוח מעט מן היראה. אבל כאשר היראה כלולה עם האה' יוכל להשתקע בהן בתמידות. וזהו וישב יעקב דוקא. כי יעקב קו האמלעי מהצר חו"ג שהן אהוי"ר להיות כלולות יחד ע"י שממשיך מבחי' והגורא אל עליון בחי' כתר שלמעלה מהמדות שהם בבחי' ז"א כו'. ויובן עוד כי הגה הרמב"ם במו"ג ח"א פי"א לבאר

ענין מ"ש עליו ית' לשון ישיבה כמו אחת ה' לעולם חשב פירש כי לשון ישיבה יאמר אל האיש העומד על טוב שבעניניו עד שלא ישחנה כמ"ש ביטודי ירושלים בעמידה ובקיום ושחיה' תמיד במעלה העליונה ורחמה וישנה תחתי'. ואמר מושיבי עקרת הבית אם הצנים שמחה. ענינו מעמידה ומקיימה. ומה יאמר עליו ית' היושבי בשמים היותו ית' בלתי משחנה כלל אני ה' ל"ש אין זו שינוי כל עיקר וע"ז הענין יכונה בשיבה עכ"ד. ועי' ברצות בשלה פכ"ג יש קלת ראי' לדבריו. שצחי' ישיבה מורה על ההמשכה מצחי' כוכ"ע ששם הוא צחי' לא שניתו בו'. ועד"ז יש לפרש מ"ש וישב יעקב שנתיישב במדת היראה והפחד עד שלא ישיבה כלל. ובענין והחוט המשולש לא במהרה ינתק. והיינו צחי' יעקב שהוא ת"ת הכולל ומחבר חו"ג. וזהו החוט המשולש. והיינו ע"י שהמשיך מצחי' והנורא אל עליון בו' שמה נמשך שלום שלום לרחוק ולקרוב. ועד"ז נאמר אם זכרתיך על ידעי שאפי' כשהולך לשכבו הוא מזכר היטיב ממנו ית' כמו בשעה שאומר ק"ש כענין צחד קטירא אחקטרגא צי' בקוב"ה. וגם פי' וישב שהמשיך מצחי' וישב ה' מלך לעולם צחי' אני הוי' ל"ש כנ"ל בארץ מגורי אביו להיות ורחמה וישנה. קיצור וישב שנתיישב ונשתקע בארץ מגורי אביו פחד ינתק דהיינו ע"י התכללות אהוי"ר וכל הלצבות יראוך וכל קרב וכליות יזמרו. וזהו ע"י המשכה מצחי' והנורא אל עליון. ופי' וישב הוא השלימות על הטיב שבהענין עד שלא ישחנה. צחד קטירא אחקטרגא. והחוט המשולש. וכן למעלה המתקת צחי' הגבו' והדין להיות זה ישוב עם מדת החסד והרחמים ע"י שהמשיך מצחי' אני הוי' ל"ש דלמכאמא"כ :

ב ועד"ז י"ל מארז"ל מה שעשה חכ' עטרה לראשה שנאמר ראשית חכמה יראת ה' עשה עמו עקב לסילוחה שנאמר עקב ענוה יראת ה'. כן הגירסא בירושלמי וברצות צפ"ש. והיינו כי מלך החכ' עדיין היראה צפ"ע ואה' צפ"ע אבל ענוה היא הביעול כמו שלמעלה הים ולמטה כל"ח וזהו ההמשכה מצחי' והנורא אל עליון ולכן צחי' יראה נק' עקב כי ע"י המשכה זו עושה היראה צחופן היותר געלה שחיה כלולה היראה עם האה' כנ"ל. סנהדרין פי"א ק"ו א'. רצות ל"ג א' קי"ו ב'. זח"א עמוד סל"ד. סל"ה ב' ב' רע"ז ב' רל"ט ב' ש"ג א'. צחיי ק"ג א' ק"ו א' : ג ון"ר הרמב"ן וישב יעקב עעס וישב יעקב בארץ מגורי אביו כי אמר שאלופי עשו ישבו בארץ אחוזתם כלומר הארץ שלקחו להם לאחוזת עולם. אבל יעקב ישב גר בארץ. בארץ לא להם אלא לכנען. והכוונה להגיד כי הם צוחדים לגור בארץ הנצחרת (עמ"ש מזה ר"פ שלח לך ע"פ עוצה הארץ מאד) ושיקיים בהם כי גר יהי' זרעך בארץ לא להם ולא כעשו כי ציעקב לבדו יקרא לו זרע עכ"ל. ופי' מהרמ"א דזהו הכפל ב' פעמים בארץ. הא' מלך שהיא מגורי צחי' כי גר בארץ לא להם. הב' מלך שהיא ארץ כנען ארץ הנצחרת. ועי' בשל"ה דקע"ו ע"א דצחי' כי גר יהי' זרעך זהו חיקון להטא אדה"ר שגרים ויגרם את בו' שהוא גלות השכינה שאז נק' גר כמ"ש ע"פ עס לבן גרתי. וע"כ התיקון לזה הוא צחי' הנ"ל. עד"ז נאמר וישב יעקב בארץ מגורי בו'. עוד פי' בשל"ה מגירי מלשון יראה ע"ד וסביביו נשערה בו'. עמ"ש מזה ע"פ כי גר יהי' זרעך סנהדרין פי"א ק"ו א'. אר"י כמשנ"א וישב אינו אלא לשון נטר

וישב יעקב כו' ויבא יוסף את דבתו כו'. היינו משום שהאדם ל"ל צנחי' גר בארץ שנפשו שפלה. והצנחי האריך בזה צפי' מגורי אביו שהי' צנחי' גר בארץ שנפשו שפלה. ועי' צנח"ל שער חשבון הגפס ספ"ג בחשבון השלשים צנחאי הגרות בעוה"ז כו' מפני שאתה צו גר האמת. וצפ' בד הקמת אות ג' צד"ה צחץ לא ילין גר. איוב ל"א. האריך בזה שהלדיקים נק' גרים לפי שאינם מתעבים העוה"ז לבלום ואין דירתם אלא עראי כו'. וכאשר הגר נכסף למקומו לשוץ לארץ מולדתו כן הם נכספים לשוץ לעיקרם ושרשם והיא כסה"כ ששם שרש גפס השכלי' כו'. וע"כ מלינו האצות כולם שנקראים גרים. באברהם כחי' ר"פ חיי גר ותושב אנכי עמכם. בילחך כ' צפ' חולדות גור בארץ הזאת. וביעקב כחי' בארץ מגורי אביו. וכן דוד המלך קרא עלמו גר שגא' גר אנכי בארץ אל חסתר ממני מלוחך כו'. ועי' בלקו"ת פ' צחקתי צד"ה אלה החוקים צפי' הגר אשר בקרבך שהיא השכינה אשר היא צנחי' גלות חך הגוף. ונק' צסס גר שהוא בארץ לא לו. יעלה עליך שיהי' צנחי' עילוי רב ועלום כו' והקליפות ירדו. וזה נמשך ע"י קבלת חנאי הגרות כו'. ובמא"ל ג' ל"ד גר נק' המל' בהיותה גרה בעולם הצריאה. וצפרדס ערך גר כתב שהת"ת לפעמים נק' גר ע"ד כלפור נודדת מקנה כן איש" נודד ממקומו. במשלי סי' כ"ז ח' :

וישב יעקב בארץ וגו'. בזהר הקדים פסוק רבות רעות לדיק ומכולם ילילו ה'. ודקדק ללדיק לא נאמר. וכן צב"ר פ' ויבלה פע"ע הביאו פסוק זה ע"פ ויבא יעקב שלם וז"ל רבות רעות זה עשו ואלופיו. לדיק זה יעקב. ומכולם ילילו ה'. ויבא יעקב שלם עכ"ל. והנה בזהר פי' ענין זה שהוא ע"ד שהי"ה"ר מקדים לבוא לאדם קודם הי"ע. וההרגל על כל דבר שלטון. ולכן כדי לשבור כח הי"ה"ר מיכרה להיות לאדם החגצרות יחירה ויכורים ממרקין ושוצרים כח הי"ה"ר. והפעם שהי"ה"ר מקדים זהו כמו שהקליפה קודמת לפרי והקס והחצן מקדימין לבוא קודם גידול החטה. כי כן צטרשן קדם עולם החבו לעולם החיקין. וזהו פי' רבות רעות זה עשו ואלופיו. כי רבות ל' גדול כדפי' בזהר ויחי דרמ"ז ע"א צפי' רבות רעות שהוא ע"ד זעקת סדום ועמורה כי רבה דר"ל כי גדלה. ועד"ז עשו ואלופיו שנמשכו מעולם החבו לכן נק' רבות רעות. לדיק זה יעקב. ולכן ללדיק לא נאמר דהוה משמע שבאים וחליט עליו. דא"כ קשה סופי' דקרא ומכולם ילילו ה' והרי לא הלילו שכבר חלה עליו. כן פי' בזהר"מ. אלא הענין שהם מתעמדים לבוא על הלדיק ומתחילים לבוא ומיד רואה ומרגיש עולם הרע העומד לחול עליו ואז הקצ"ה מלינו מכל. וכן הי' ביעקב עם עשו ואלופיו. והענין צב"ז כי רבע מכחיר את הלדיק כמו קליפת האגוז שמקפת וסובצת על הפרי וכן הערלה חופפת על הצרית שהוא צחי' לדיק יסו"ע. וע"כ כדי לשבור הקליפה שיהי' גילוי צחי' לדיק לריך לכרות את הערלה ולפרוע עור הדק כו'. וכמ"כ הו"ע רבות רעות ועי"ז לדיק ומכולם ילילו. ופי' הזהר הענין על וישב יעקב לרמוז לרת יוסף. כי יוסף הוא עיקר צחי' לדיק יסו"ע כנודע. וכדי שיבוא להיות לדיק זהו ע"י שהי' במלרים צנחי' מן

המלך קראחי ושעמד בגסיונות עם אשת פועיפר עי"ז נעשה מרכבה לבחי' לדיק יסו"ע שהוא ברית עליון המשפיע למל'. ולכן הקדים ירידת יוסף למלרים כדי שהשכינה מל' שגלתה למלרים עם ישראל תמלא שם בחי' לדיק יסו"ע המשפיע לה. ועי"ז ואזכור את בריתי. וז"ל המק"מ למה הקדים הקב"ה ירידת יוסף למלרים לפי שיוסף הוא יסוד דזעיר ואם לא קדם הוא למלרים לא תמלא השכינה מי שהי' מרכבה לה ובשקדם יוסף הי' מרכבה לה ועל ידו היטה השכינה עם ישראל ובשביבה ניולו דכתיב ואזכור את בריתי שהיא השכינה:

ענין הנ"ר בתום' ביאור:

בזרה ר"פ וישב הקדים פסוק רבות רעות לדיק ומכולם ילילו ה' ויאמר שכמ"כ בכל אדם כמה מקטרגים יש לו שכיון שיואל האדם לאויר העולם מקדים היל"ה לזוא כמ"ס לפתח העלת רובץ ואולם אח"כ בא היל"ה ע' וזהו טוב ילד מסכן וחכם ממלך זקן ובסיל. והאדם זכאי טובל כמה רעות בשביל שלא יסתחף עם היל"ה ר' והקב"ה מילולו מכולם. וזהו ענין הברות שעצרו על יעקב בשביל שלא יתדבק בהיל"ה ר' כו' והגדולה שבהן ענין יוסף. ואפ"ל כי ענין הדיק ע"ד כל הגקרא בשמי. לדיקיא דאחקרן בשמי פי' שזהו בחי' כי כל בשמים ובארץ שמייתד ומחבר סוכ"ע בממכ"ע להיות דירה בתחתונים. וזהו ענין יעקב ויוסף כמ"ס במ"א בד"ה פן פרת יוסף. ולפי שיחוד זה הוא ממש היפך תאוות היל"ה ר' שרולה בתענוגים גשמיים דעוה"ז שהם דוקא מלך ההסתר וההעלם ע"כ הם המקטרגים על הדיק. ולפי שארז"ל וסביציו כשערה. שהקב"ה מדקדק עם סביציו בגמרא סוף יצמות דף קכ"א. והטעם דכיון שקרוב יותר אליו ית' להמשיך ממפתחות הפנימי' ע"כ ל"ל נקי יותר וע' צפרדס שכ"ט פ"ג בד"ה פסק הוא היסוד. ע"כ מולאים המקטרגים מקום. ומ"מ ומכולם ילילו ה' ובמ"ס בשש"ב פמ"א ויהוד זה הוא רצונו האמיתי כו'. והנה יעקב הוא ברית הסיכון ועיקר המשבת היחוד הוא ע"י יוסף לשון חוספת האור. ע"כ הוכרח לסבול כמה לרות עד שזכה להמשיך המשכה זו. וזהו אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' חלקיו. ועיין מזה במד"ר פ' מקץ ר"פ ל"א ועמ"ס מזה בתלים סי' ל"ד ע"פ רבות רעות לדיק ומכולם ילילו ה'. והנה במד"ר פ' וישלח ר"פ ע"ע ע"פ ויבא יעקב שלם הביאו ג"כ פסוק זה דרבות רעות לדיק ומכולם ילילו ה'. והנה הביאו ע"פ וישב יעקב כו'. והנה כתי' ועמך כולם לדיקים וע' מזה בזהר פ' לך דף ל"ד ור"פ נח וע"כ יש לו ג"כ מקטרגים מטעם הג"ל. ואפ"ל עוד בענין קדימת היל"ה ר' לזוא ע"ד צרישא חשובא והדר נהורא עמ"ס בלק"ס פ' ואתחנן סד"ה וידעת היום דרוש השני כמו שהיום הוא עם הלילה וכמו קליפה קדמה לפרי בת"א בד"ה ויהי בשלח פרעה. וע' זח"ב פ' יתרו דס"ט ע"ב גבי מותך הסנה ורזא דא מי יתן טהור מעמא. ואפ"ל לפ"ז פי' טוב ילד מסכן וחכם שזהו היל"ה ע' שהוא הפרי ממלך זקן ובסיל שהוא היל"ה ר' שהוא הקליפה ר"ל שטובו של היל"ה ע' נמשך מהיל"ה ר' ע"ד מי יתן טהור מעמא ובמארז"ל והנה טוב זה יל"ה ע' מאד זה יל"ה ר' והיינו כי יתרון האור נמשך מן החשך שעי' שנהפך החשך לאור נעשה יתרון בהאור וכה"נ

פי' צמד"ר פסוק טוב אהרית דבר מראשיתו שהטוב של האחרית דבר נמשך מראשיתו. ועד"ז פי' זוהר פ' יתרו דפ"ז סע"ג פסוק טוב שם משמן הטוב וע' זהר פ' בא דל"ג ט"ז ור"פ יתרו דס"ז ע"ג. ועמ"ש בלק"ת פ' ראה סד"ה כי תשמע בקול בענין עיני ה' אל לדיקים. ב' בחי' השגחות דיתו"ע ויתו"ת שיהיו שוין. והיינו עפמ"ש"כ דענין הדיק הוא לייחד סוכ"ע וממכ"ע למהוי אחד באחד. ולכן מביע אליהם בשתי עיניו כו'. וגם י"ל כי לפי שרבות רעות לדיק ול"ל ומכולם ילילנו ה' לכן מביע אליהם בשתי עיניו. שהם ג"כ חסד וגבורה. שהישועה ל"ל כלולה מחו"ג. ע"ד נגוף ורפוא. נגוף למאריס ורפוא לישראל:

וישב יעקב ע' הדרוש בת"א צפ' וישב. אלה תולדות יעקב יוסף נת' בצוך בראשית. והנה בשל"ה כ' הפרשה שייך להשזע שבו קורין הפ'. ע"כ י"ל דשייך לענין יומין דמנוחה תמיא חינון. והענין דחי' בתשו' הרשב"א ח"א סי' ט' בענין שימ"כ ויוס השזיעי יוס המנוחה והוא מכלל ימי ההיקף (ר"ל שכן אחר כל שבת חוזר חלילה שבת ימי החול ויוס המנוחה. וכן הוא תמיד ע"כ קוראם ימי ההיקף. ועמ"ש מזה בלק"ת פ' ואתחנן בד"ה שמע ישראל וע' זוהר ויקהל דר"ד ע"א וע' פרדס ערך שבת וע' במא"א אות יו"ד סעיף ח' גבי ימים כך סדרן והי"ג הביא מ"ש בת"ז תקון כ"ז דל"ג א' בענין סדר הימים שבת ימי בראשית הם חג"ת נה"י ויוס השבת הוא מל'. ומה שז"ל איך שבת קדש הוא במל' הרי המל' היא הספירה התחתונה היינו המל' צעלייתה. וע' זח"ב קנ"ב א' ב' מענין המל' וע' פע"ח שער א' פ"ז וע' מענין היקף במג"ד אות ק' פי' שנקודת ההיקף הוא תפארת. וכללות ההיקף הוא ז"ת דאלי'. ואמנם הבינה היא למעלה מעולם ההיקף. וע' צפרדס שער האותיות אות קי"ף פי' ג"כ עד"ז והוא מספר התמונה מפסוק ותקופתו על קלותם) וכן נבחרו בחו' השזיעיית צימים וצשזעות וצשנים (וכן צחדשים וצחדש השזיעי) וגם צמנורה שצמקדש ופעמים ימנה הכחוש ששה ועושה השזיעי צסופן מקודש ומכלל ההיקף ופעמים שימנה שזעה ימי ההיקף שלם ואחר המנין השלם יעשה השמיני מקודש ועומד בפני עלמו שומר ההיקף כו' עכ"ל. ויעו"ש שהשמטה היא ע"ד סוף ימי ההקף והיוכל הוא ע"ד שומר ההקף. וכן הג השזועות שבתהלה שזע שבתות תמימות חייגה כו'. ועד"ז פסח ז' ימים וצסוכות שמיני עלרת ע"ד שומר ההקף ולכן הוא רגל צפ"ע. ואפ"ל ההקף זהו מענין סוכ"ע שהוא מקף וגילוי בחי' זו הוא צסוף ימי ההקף דהיינו יוס השבת. אמנם בחי' הבינה שהיא למעלה מעולם ההקף היינו שהיא למעלה מבחי' סוכ"ע ולכן נק' הבינה שבת שבתון ועמ"ש צפ"י שבת שבתון בלק"ת צדרושי יוה"כ פ' ע"פ שבת שבתון הוא לכס. לפ"ז יוס שמע"ל הוא ג"כ מבחי' שלמעלה מעולם ההקף וענין שעיטין צו דוקא הקפות י"ל שממשיכים משם לעולם ההקף ואולי ע"ד והאם רובלת על האפרוחים. ומה שז"ל איך שבת היא מכלל ההקף לצד. י"ל כמ"ש צמ"א צפ"י זכור את יוס השבת לקדשו שזעה והלא שבת מיקדשא וקיימא אלא י"ל מה ששבת מיקדשא וקיימא זהו הקדש מבחי' סוף ימי ההקף. אבל לקדשו היינו להמשיך צו

מבחי' שלמעלה מההקף. וזהו ענין לעשות את השבת. וע' מזה בת"א פ' יתרו כד"ה זכור
 את יום השבת לקדשו דרוש הראשון. ואפ"ל ג' פעולות דשבת להשלים ולהמשיך הג"ר
 שלמעלה מימי ההקף שהם ז"ת. והנה ג' רגלים הם נגד ג' אבות. פסח נגד אברהם
 לוי ועשי עוגות. שבעות בחי' ילחק כי קול האופר דמ"ת הי' מאילו של ילחק.
 ויעקב נסע סוכתה. ול"ל ענין שמע"ל שהוא רגל צפ"ע לענין פז"ר קש"ב. והרי בחי'
 נזכר רק שלשה רגלים משמע שכללות ז' ימי הסוכות עם שמע"ל הם רגל א'. אך
 שמע"ל זהו בחי' יוסף כמ"ס זוהר פ' ויגש דר"ה ע"ב וכ"מ במד"ר פ' פינחס שהביאו
 ע"פ ציוס השמע"ל תהי' לכם. פסוק יספת לגוי ה'. הרי יום שמע"ל זהו פי' יספת
 דהיינו תוספת על ז' ימי ההקף והוא יום שמיני וזהו בחי' יוסף שהוא ל' תוס' כמ"ס
 במד"ר פ' שמות פ' א'. והנה אלה תולדות יעקב יוסף כי יעקב ויוסף הכל א' הו"ע
 אות ו"ו שיש בו שני ווי"ן על"ס הוא"ו זהו יעקב ומילוי ו' זהו יוסף וכמ"ס זוהר פ' וישב
 דקפ"ב ע"א וה"ע גוף וברית כולא חד ע' פרדס בשער סדר האלי' פי"ב. וע"כ אף
 כי שמיני רגל צפ"ע הוא בחי' יוסף עכ"ל הכל רגל אחד ומה שהוא רגל צפ"ע זהו רק
 לענין פז"ר קש"ב. ויובן ע"ד מ"ס זוהר ויגש דר"ו ע"ב כדן תרין עלמין מתקשרין
 כחדא דא לאסתחא אולרין ודא ללקטא ולמיכנס בגויה. וזהו פז' שיוסף יסוד הוא
 המפזר השפע לבחי' מלכות. כמ"ס זוהר צראה"ת דל"ב ע"א בפ' לדקת פרונו דא
 הוא לדיקא עלמא דהיהו קיים וקדיש ואיהו שאיב ונעל כולא ומפזר לגבי ימא רבא
 אינון מיין עילאין. וזהו ענין מוריד הגשם שאומרים בשמע"ל. ומל' היא המלקט ומקבל
 וזהו קש"ב ע"כ הקשיבה לחכמתי :

העלוי' טוב לי תורת פיך זהו היחוד וזהו קלא דאשתמע קול יעקב שהרי ציוס
 חתונתו זה מ"ת וע' בענין ופתחת עליו פתחי חותם שאעפ"י שקול ודבור זהו
 רק זוג כשיקון אכן קול ודבור דתו' נק' חותם שהוא זוג גופני ותחלה ל"ל חופה וזהו
 ענין רעו"ד קלא דלא אשתמע. עמ"ס צנוך במדבר פ' פינחס כד"ה ציוס השמע"ל
 דתקע"ב. החופה יוהב"פ. והיחוד שמע"ל זהו אלה תולדות יעקב יוסף יעו"ס. והנה
 היחוד דוקא ציוס השמיני מבחי' שלמעלה מההקף והוא כחתן יולא מחופתו. וחופה
 יוהב"פ ג"כ ענין אחת ושבע. ושבעת ימים מפרדיסין אותו. וכמו שבעת ימי המילואים
 ואח"כ ציוס השמיני. כעד"ל שבעת ימי הסוכות ואח"כ שמע"ל. וכן משה דור שביעי
 ולימיה"מ למנלח על השמינית. ועד"ל מילה בשמיני כדי שיעבור עליו שבת אחד.
 ועד"ל תקנו חכמים הנובה שמונה ימים להמשיך בחי' למנלח על השמינית. שמשם
 נמשך שש ה' כי אמילס. ועמ"ס מענין זה דוישב יעקב צנוך תרט"ז דפ"ב א' :

אלה תולדות יעקב יוסף. ברבות פ"ט נ"ה ב'. סוטה פ"ו ל"ו ב'. צ"ב פ"ח קכ"ג א'.
 סנהדרין פי"א ק"י א'. ירושלמי פאה פ"א. אדר"כ פ"ב. עמה"מ קל"ג א'. רבות
 ל"ג ב' ל"ו ג' רכ"ה ג'. זה"א כ"א ב' פ"ה סע"א קע"ו כע"ב קפ"ב ב' ר"ו ב' בהשמות
 ס' כ"ה ד"ט ע"א פקודי רמ"ב א' פינחס רמ"ח א'. של"ה קע"ז ב' קע"ד ב' קע"ו א'
 רל"ב

רל"ב ב' רל"ו א' ש"א ב' ש"ב א' ש"ג א' ש"ד א' ש"ו א'. מ"ע קע"ו רנ"א. בחיי ס"ד
ל"ט ד' קע"ה ג' רכ"ד ב' :

אֵלֶּה תולדות יעקב. הקשה מהרמ"א אומרו אלה תולדות יעקב ואינו מזכיר רק את
יוסף. למה מודיענו שהי' בן שבע עשרה שנה ושהיה רועה את אחיו בלאן .

אומרו אח"כ וישראל אהב למה קראו ישראל ולא יעקב . ד' אומרו כי בן זקונים הרי

בנימין הי' לעיר ממנו ומדוע נק' יוסף הגדול ממנו בן זקונים. והענין י"ל עפמ"ש בד"ה

לא הביע און ביעקב שבחי' יעקב הוא העבודה ביומי דחול ונק' יעקב עבדי והיינו כי

לעבדה זו רמ"ח מ"ט. אך מלות לריכות כוונה היינו ענין התפלה שהוא ג"כ בחי' ובעבדו

בכל לצבכס עבודה שבלב. ועו"ל ששת ימים תעבוד . ומה נמשך בשבת בחי' ישראל כי שרית כו'.

וזהו ע"ד מ"ש הבאים ישרש יעקב יליך ופרח ישראל וכמ"ש ע"פ זה בח"א ס"פ שמות.

והנה יוסף פי' יוסף תענוג ונחת רוח לפניו ית' להיות מבון לשבתו ולהיות לו דירה בתחזונים כמ"ש בח"א סד"ה ויהי מקן הראשון. והיינו כי יוסף

בחי' ולדיק יסוד עולם בחי' ונהר יולא מעדן להשקות כו' שהוא הממשך תוספת האור ממקורא

ושרשא דכולא. וכמ"ש בד"ה אלה תולדות נח. שגילוי בחי' זו בשבת דוקא שאז גילוי

התענוג והמשכה הפנימיות והיינו מבחי' חלר הפנימיות הפינה קדים וביוס השבת יפתח.

ועד"ז אלה תולדות יעקב עיקר החולדה הנמשך מהעבודה דחיל הוא כי מי שערח בע"ש

יאלכל בשבת וזהו בחי' יוסף ולכן בשבת יש קרבן מוסף ע' בפרדס בעה"כ ערך מוסף שהוא ענין יסוד

שבו תלוי כל תוספות אור. והנה בשבת יש נשמה יתירה שהוא תוספות אור ע"כ נק' בחי' זו יוסף וכמ"ש בסידור בענין נשמת כל חי. וע' במא"א

אות מ' סכטי' קב"ג מכלל יופי יסוד דכורא כי יוסף יפה תואר גורם יופי הפנים והדרתו.

והיינו כמ"ש ברבות בראשית פי"א לא דומה אור פניו של אדם כל ימות השבת כמו שהוא דומה

בשבת ועמ"ש במא"א אות פ' סעיף ז' בענין פנים חדשות. והנה בחי' מזמור שיר ליום

השבת טוב להודות וע' במא"א אות ה' סעיף ה' ועיין בהרמ"ז פ' פקודי דר"כ ששבת נמשך גילוי בחי' טוב אור הגנוז חבל בחול אף שבטובו מחדש

בכל יום מע"ב מ"מ אינו בגילוי כ"א בהעלם ונק' אור הגנוז. ועמ"ש מענין ובטובו מחדש

בד"ה ואחחנן ובהרמ"ז ר"פ אמור. וזהו בן שבע עשרה שנה גימט' טוב. ומתורל"ס ב' קושיות הראשונות דמהרמ"א. וענין הי' רועה את אחיו בלאן הנה י"ב שבטים עבודתם

בשדה שזהו ענין ששת ימים תעבוד וגם הם נמשכים מו"ק ששה משמיתם כו'. והנה בימי החול

משה ידבר ענין אי לאו האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא יוסף דעת כו' להיטיב לא ידעו ע"ס. אבל יוסף בן י"ז שנה בחי' טוב. שתכלה רגל מהשוק ע"י האור כי טוב. וזהו ענין את השמים ואת הארץ ר"ת אהוה גימט' טוב גושפנקא דהתיס כו'. הרי שייך בחי' זו בכל יום ע"ד חוחס בצרוך כו' והמחדש בטובו כנ"ל. וזהו מאן דלא מוסיק יסיף. וע' בד"ה ששים המה כו' מענין פריה ורביה. וה"ע מהלכים בין העומדים ההילוך למעלה מבחי' עמידה כמ"ס בד"ה ונחתי לך מהלכים. ועמ"ס בדרוש בהמ"ז בענין ברכת הארץ ולריך שיזכיר זה ברית ותורה שהם יסוד ות"ת יוסף ויעקב ולריך שיקדים ברית כו' ע"ס ומ"ס סד"ה ויקחו אליך פרה בענין עץ ארז ואזוב שהם ג"כ ב' בחי' הנ"ל. וזהו ענין וגםכו רביעיית ההין שהוא בחי' יוסף הנק' רובע ישראל וכמ"ס מזה בדרוש ענין הנסכים בפ' שלח. ול"ע בפע"ח שער חג המלות ספ"ה די אכלו אבהתנא פי' דודי ד"ו זוג וז"ל ד"י מל' ויסוד. א"כ ד"ו היינו כשמקבלת מתפארת עלמו הנק' ו' הוא בחי' גבוה יותר. וכמ"ס בדרוש הנסכים שזהו ענין חלי ההין שלמעלה מרביעיית ההין וע' ברע"מ ר"פ כי תשא. וע' ברבות פ' נשא דרכ"ח ג' שניהם מלאים סלח כו' קאי על יעקב ויוסף. ובזמ"ז פקודי דרכ"ע משמע יעקב יחוד נשיקין ויוסף זוג גופני וכמ"ס במ"א על מאמר הנ"ל. ועמ"ס בענין תפלת ערבית יעקב משמש במרום ומ"ס צביאור ע"פ היום הזה בפ' תבא למעלה בהחזה יש ג"כ יסוד כו'. ואפ"ל דגם בחי' ד"ו נמשך הגילוי ע"י ד"ו וזהו דודי רק שרש הגילוי כשנמשך ע"י ו' בא למעלה יותר כמ"ס בזמ"ג פ' אחרי דס"ו ב' ומ"ס בסודור בדרוש קי"ס שכשנמשך ע"י ת"ת בא מע"ק כו'. אבל עכ"ז תולדות יעקב נמשך ע"י יוסף דוקא. ובענין ישקני כו' שזוג הנשיקין גורם ג"כ רבוי השפע בזוג היסודות. וע' מענין אלה תולדות יעקב יוסף בזמ"א בראשית כ"א ב'. ובזה"מ ד"ג ע"ב סי' ק"ד לך לך פ"ה סע"א ופריו מתוק תולדות יעקב יוסף כו'. וישלח קע"ז סע"ב גבי מבל אצקת רוכל. וישב קפ"ב ב' רזא דלות ו"ו. א"כ גם בבחי' ד"ו נמשך ע"י יוסף מילוי הוא"ו. פקודי רמ"ב א' פינחס רמ"ח א' ע"פ ובראשי חדשיכם תרין ראשין יעקב ויוסף ע"י נמשך אור חדש מבחי' חלר הפנימית הפונה קדים אשר וציוס החדש יפחה. ועמ"ס בד"ה והי' מדי חדש. וע' עוד מענין והוא נער בהשמועות ה"א סי' כ"ה ד"ט ע"א שהוא ענין והיסוד היה מהלך ע"פ כל הלפון והמערב כו'. ז"ג בראשית עמוד קע"ג זה ספר תולדות אדם דכתיב דבחס רעה ע"ד מה אנוש כי הזכרנו כו' ושם דיוסף הוא מט"ע שזהו ענין והוא נער כו'. ומענין יוסף בן שבע עשרה שנה בזמ"א ויחי דרע"ז ע"ב. בגמ' פ"ע דברכות כ"ה ב'. כ"ב שנה היינו מבהי' טוב שהוא י"ז שנה שיומשך לגילוי זהו ע"י כ"ב אותיות. עיין זמ"א וילח קנ"ו סע"ב ע"פ וישכב יש כ"ב. וגם כי החלומות הם שינוי לירופי אותיות לכן קיום ההלום תולה בכ"ב אותיות. פ"ו דסוטה דל"ו ע"ב הי' ראוי יוסף ללאת ממנו י"ב שבטים בדרך שילאו מיעקב אביו שנאמר אלה תולדות יעקב יוסף כו'. י"ל כי יש ב' בחי' י"ב שבטים. הא' בעלמא דנוק'. הב' בעלמא דדבורא. כמ"ס צביאור ע"פ יהודה אחת וע"פ אלה פקודי המשכן בענין שש עלו שבטים שבטי י"ה כו'. ע"כ היו ראוי שיומשכו מיוסף יסוד ג"כ י"ב שבטים שבנוק'. כי הגם שנמשכים ממל' הוא ע"י יסוד

כמ"ס במא"א אוח שי"ן סעיף ה'. וכה"ג גבי ל"ג חיטי לילית דפי' בר"ח שער הקדושה פ"ו דקמ"ב ע"א שהם כנגד ל"ב נתיבות חכמה ויולאים ע"י לדיק כו' והיינו מכנף הארץ כו' לצי ללדיק. ואינו חולק על המאמרים הקודמים שהעתיקו מהרשב"י המורים שהם בחיות (ר"ל בדי חיות דבריאה). שהל"ב נתיבות יולאים מלמעלה ע"י לדיק ומחפשים בחיות ח' לכל לך עכ"ל. ועד"ז ג"כ הי"ב שבטיס דטוק' הגמשים דבריאה שהן עלמן ד' חיות הנ"ל ד' דגלים הם נמשכים ע"י היסוד לדיק ע"כ היו ראוים ללאח מיוסף. וגם עכשיו שילאו מיעקב נק' ע"ס יוסף כמ"ס בתלום רס"ו פ' נוהג כלאן יוסף. ועו"ל עפמ"ס זה ספר תולדות אדם וארז"ל ברבות דראשית פכ"ד בקהלת רבה בפסוק אח הכל עשה יפה בעתו דל"ב ע"א ראוי היה אדה"ר שיעמדו ממנו י"ב שבטיס דכתיב זה ספר ז' שבעה ה' חמשה כו' עד ולמי אני נותן ליעקב הלדיק עכ"ל. והנה היסוד נק' זה ובמ"ס במא"א אוח ז' ס"ח. וסימן זה ינחמו כי היסוד הוא המנחם בשפטו לעולם. ועו"ס זה נק' התפארת כי יש בו י"ב לירופי הוי' גימט' זה וקרא זה אל זה השפעת תפארת ליסוד עכ"ל. ועיין זה"א פ' נח ד"ס פ' לו דל"א וצפ' בל"ז וצפ' בשלח ד"ג ע"ב. והנה ספר היא המל' והו זה ספר ולכן מבחי' זו היא התולדות. וע"כ ממילא מוזן הפסע שמבחי' יוסף שהוא יסוד הנק' זה היה ראוי ללאח י"ב שבטיס דהיינו זה ספר תולדות כו'. אלא שמ"מ ילאו מיעקב היינו ששיקרא מתפארת. ועפ"ז יש לפרש מ"ס זוהר שיקרא תולדות יעקב ת"ת הוא ע"י יסוד יוסף והיינו מ"ס כל י"ב שבטיס שכולם נמשכו מתפארת ע"י היסוד דהיינו ענין וקרא זה אל זה כו' וע' בזה"א פ' בראשית דל"ז ע"ב :

סנהדרין פי"א דק"ו ע"א כ"מ שנאמר וישב אינו אלא לשון לער וישב יעקב כו' ויבא יוסף את דבתו כו'. אדר"ג פרק שני קרוי לס"פ אלה תולדות יעקב יוסף והלא אינו ראוי לומר אלא אלה תולדות יעקב ראובן ומה ת"ל יוסף אלא כשם שילא יעקב מהול (שנאמר ויעקב איש חס ע"ס) אף יוסף ילא מהול. ואף משה ילא מהול שנאמר ותרא אותו כי טוב הוא. ויש לפרש שענין ילא מהול זה מורה על שלימות האבר כמ"ס והי' תמיס שהערלה פסולת היא והיינו שהוא לדיק עליון יסוד ז"א. ובמ"א נת' שיש ב' בחי' מילה. הא' ומלתס את ערלת לזכס. הב' ומל' ה' את לזכך כו'. וא"כ שולד מהול היינו שזכה לבחי' ומל' ה' כו' :

רבות וישב פפ"ד אלה תולדות יעקב יוסף שכל מה שאירע לזה אירע לזה מה זה נולד מהול כו' מה זה אמו עקרה אף זה אמו עקרה (יש לפרש שבדי להיות גילוי נשמה גבוה מאד היינו מאיליות זהו בקושי כי רחמה לר לקבל גילוי לידה והתגלות זו שמבחי' סוכ"ע רק מבחי' ממכ"ע כמ"ס במ"א). והוא נער כו' ר"פ פ"ו ויבא יוסף את דבתו נשא פי"ד בקרבן נשיא אפרים רנ"ח ג' שניהס מלאים סולת כלולה בשמן למנחה יעקב ויוסף שניהס היו לדיקיס גמורים ושניהס היו דומין זל"ז אחיא כי הריא דאמר ר' שמואל בר נחמני אלה תולדות יעקב יוסף ללמדך שהיה יוסף דומה לאביו בכל דבר כו'. הנה סולת הוא ההמשכה מן הדעת כי עץ הדעת חטה היתה כלולה בשמן חכמה עילאה וה"ע והאדם ידע שהדעת ממשך הטפה מהחב' והו שניהס מלאים

מלאים כי דעת הפארת יסוד קו האמלטי והטפה נמשך ע"י ח"י הוליות השדרה שהיא ענין הפארת גופא אוח ו' הנמשך בחיט השדרה ממוח הדעת ונמשך ליסוד וע' זח"צ דרנ"ט טע"א וע"צ משמע מבחי' יעקב זווג נשיקין היינו יחוד קול ודבור ומבחי' יוסף זווג גופני זה"ע מלאכים וגשמות :

זח"א בראשית כ"א טע"ב פי' אלה תולדות יעקב יוסף שהזווג דתפארת עם מל' הוא על ידי יסוד הנק' יוסף ולכן גם במשה נאמר ויקח משה את עלמות יוסף עמו . ושם פי' שלכן לבחית חקרי שכל שפע הלבחות דבי"ע הנמשך מת"ת נמשך על ידו . ובסה"מ סי' ק"ד פי' תוספת מעלת מרע"ה על יעקב כי יעקב משפיע לה ברו"ק ומשה כבוד הדעת הנמשך עד ההכמה ומתמלא רחמים כו' וע' בט"ח שער מ"ן ומ"ד דרוש ט' משמע כן שזווג גופני נמשך מז"ת ולכן יעקב ז"פ הוי' . ואם כן לפי"ז י"ל שזהו שברך יעקב את יוסף בן פורת יוסף שהזכרה שיהי' זו ריבוי היינו שממשיך גם מהדעת דהיינו כדרך משה כו' . ח"נ י"ל כי יש ב' בחי' דעת. דעת תהתון ודעת עליון אשר דעת תחתון ממשיך מהבניה אצל דעת עליון ממשיך מהבנת כמ"ס בת"א פ' תולדות צביאור ע"פ מים רבים . וי"ל שזהו בן פורת. ולכן נאמר ח"כ עלי עין היינו למעלה מהחכמה הנק' עין ראי' עיני העדה . וי"ל ג"כ כי שזווג ז"נ יש ב' בחי' . הא' שמולידים נשמות דבריאה וזהו ענין י"ב בקר כי בריאה נק' בהמה לגבי אל'י שנק' אדם. עיין ציאור ואלה המשפטים. אכן יש שמולידים נשמות דאל'י ולכן עיקר תולדות יעקב הוא יוסף נשמה דאל'י. וז"ש במדרש זיו איקיגין דומה לו כמו שיעקב אלילות כך יוסף כו'. וזהו יפה תואר בחי' בללמנו ממש משא"כ השצטים כדמותנו יחו"ת. פ"ה דב"ב קכ"ג א' ראוייה היתה זכורה ללאת מרחל דכתי' אלה תולדות יעקב יוסף כו' כי הזכור לאס עיגרו מבחי' רחל אחע"צ שמעלה מ"ן מצירורים דתהו כו' והיינו כמ"ס במ"א בענין את זכורתי לקח ג' אחיות זכר יחידות עשירות מאות נר"נ לקח ע"י תשובה כו' והיינו צירור נה"ב וצירור זה ע"י רחל מל' דאל'י המזכרת ורחל היתה יפ"ת ויפ"מ כמראה הקשת כו' מצירורי נוגה כו'. ולכן שפירו דיוסף דמי לשפירו דרחל ע"י מ"ן דרחל מבחי' תהו כו'. וע"כ תולדות יעקב הוא יוסף בחי' הזכורה שלקח מעשו עיקרה זו :

ויבא יוסף את דבתם רעה לפמ"ל דיוסף בחי' נער מע"ט ומע"ט מעלה התפלות וזהו דבתם ללואח בחשאי. וע' זה"ג פ' שמיני ל"ט ע"פ דובב שפתי ישנים. ודבה נק' הדבור שבלחש. ופי' דבתם רעה היינו מה שמתפללים על הרעה ח"ו כ"כ בספר נועם אלימלך. גם כמ"ס בזהר ע"פ חפלה לעני שהעני מחפלל ומתערעם על עולם דוחקו וזהו ענין דבתם רעה הנה מע"ט מעלה תפלות אלו לבניהם שבשמי' להמתיק הדיני' ולהפך הרע לעיב ע"י בן שבע עשרה שנה דיוסף בחי' טוב. ח"נ דבתם רעה ע"ד ואהבת זשני ילריך צי"ט וצי"ה"ד. והי"ה"ר נק' דבתם רעה. ובמהפכים חשובא לנהורא נק' טוב מאד. וזהו כי יוסף בן י"ז שנה טוב. אכן כשמביא דבתם רעה אל לבניהם ונק' לבנת רובל בחי' העלאת האצק דק"ג וזהו רובל עי"ז נעשה טוב מאד. ועמ"ס ע"פ המאמר פ' מקץ דף ר"ד בענין אהגלגלו אחיון עו"ר כו'. עוי"ל בענין בן י"ז שנה והוא

נער עפמ"ש בלק"ת פ' עקב ד"ה ארץ זית כי צחי' בן י"ז שנה ולא י"ח היינו כשהטפה לא נחגלית עדיין ע"ש. וזהו שאז עדיין והוא נער צחי' קטנות. וז"ל הלק"ת שם ולזה יעקב חי בארץ מצרים י"ז שנה ולא חי י"ח שלמים לפי שהיה בגלות והטפה ג"כ לא נחגלית ויוסף ג"כ י"ז שנה ולא המתין י"ח להיות ראוי לזווג לפי שיוסף לא עלה למעלה הזווג עד שנחנסה בב' נסיונות כו' עכ"ל. וזהו בן שמונה עשר לחופה ר"ל שהי' צחי' חי שהוא לדיק והיינו אחר בן שלשה עשר למליח וכן ע"ו לחלמוד שהוא ענין כי נר מלוח וח"א אזי אח"כ ודרך חיים. צחי' ח"י. אך אין הקפידא על השנים דהא אמר ר"ח אלו נסיבנא בן י"ד הוה אמינא גירא כו' אלא ר"ל שהי' צחי' חי כי לא המתים שהם הרשעים יהללו יה והלדיק נק' חי כו'. ועמ"ש מזה ע"פ קול מלהלות חתנים מחופתם ונערים ממשחה נגינתם כי חתן ע"ד ח"י שממשיך הזווג ונערים ע"ד בן שבע עשרה שנה והוא נער כו' שאינו יכול להמשיך הזווג כו' כ"א עוב זהו השפעת חיות העולמות מבחי' טוב ה' לכל כו' וע"כ שמחתם ממשחה נגינתם יין המשמה חלקי' אבל מלהלות חתנים מחופתם להלהיל פנים משמן צחי' זית שמן כו' ועמ"ש מענין יוסף שבזכותו נקרט הים ע"פ ויעש את הארון עלי שמים :

וישראל אהב. זהו צחי' שבת שנק' ישראל ואז עיקר גילוי צחי' יוסף טוב להודות כי בשבת שיר חדש נשמות חדשות ממש וישראל צחי' שם הוי' כי שרית עם אלקים גם ישראל לי ראש צחי' שמים רבא כמארז"ל בשעה שישראל ענין אישר"מ הקב"ה מנענע בראשו כו' צחי' גילוי שמו הגדול. ואהב את יוסף צחי' הבן יקיר לי אפרים פלטיאני שאז נמשכים נשמות חדשות מבחי' חלר הפנימי הפונה קדים אהבתי אחכס אמר ה' וכמ"ש בשם"ש רבה ע"פ שימני כחותה שזהו ענין כי עזה כמות אהבה דקאי על אהבתי אחכס ועל וישראל אהב כי הכל ה'. ופי' כחותה יסוד דדבורא צחי' חותם בולט. וזהו על שזי איקונין דומה לו ממש זית רענן יפה פרי תואר בללמנו ממש נשמה דאלילות. א"ג אהב את יוסף מאן דנער ברית צחי' לדיק. גם לדיק בעל לדקה כי תפארת שיבה בדרך לדקה תמלא. או יאמר וישראל אהב את יוסף צחי' עסק התורה גדול לחלמוד שמציא לידי מעשה. או יאמר וישראל אהב כי יש ב' צחי' אהבה. א' אהבה הנלקחת מן הבינה ודעת. והב' אהבה שלמעלה מהשכל צחי' עזה כמות אהבה. ואה"ר זו נמשך מלמעלה צחי' יוסף יסוד ל' סוד ה' ליראוי גילוי רז זה אהבה המוסתרת כו'. וזהו אהבתי אחכס אמר ה'. ועמ"ש בד"ה בשעה שהקדימו ענין מי גילה לבני רז זה ומ"ש בת"א פ' ויגש ד"ה וילקט יוסף כו'. ועמ"ש בדרוש צה"ז בענין גילוי האהבה ע"י המילה כו' גילוי הסוד המכוסים :

פ' לך דף פ"ה סע"א כחפוח כו' ופריו מתוק לחכי דא יוסף הלדיק דעביד פירין קדישין בעלמא וע"ד כתי' אלה הולדות יעקב יוסף דכל אלין תולדות דיעקב ציוסף הלדיק קיימי דעביד תולדות ובג"כ אקרון ישראל על שמה דאפרים דכתי' הבן יקיר לי אפרים וגו'. ובמא"א אות א' סעי' קס"ע אפרים סוד עטרת היסוד שם הגבורות אפר מ"י אפר פ"ר דיניס מ"י ה' גבורות עכ"ל. וע' בע"ה של"א סוף דרוש ארון וכפורת וצח"ג פ' במדבר דק"י ע"ב מענין אפרים. וע' מענין עטרת היסוד צח"א ואלא דקש"ב

ע"ז ע"פ זרכות לראש לדיק :

פרישה וישלה דקע"ו סע"ז מכל חבקה רובל לא יוסף הלדיק כו' אמאי רובל
 זגין דהוה רכיל לאחוי לגזיה דאבוי (וע' בקורקע' שרש רכל ים זו ב'
 שרשים. א' לשון סוחר. ובמכלול פי' דדוקא סוחר שמיים נקראים כן. ז' מלשון
 רכילות שהוא ג"כ כענין סוחר כג"ל. לפ"ו י"ל מה שיוסף הביא דבתה זהו לעובתם
 שזוכיה אותם חזיהם כענין מה שאמר ר' יוחנן זן נורי הרבה פעמים לקה עקיבא זן
 יוסף על ידי שהייתי קיבל עליו לפני רבן גמליאל כו'). ד"א אמאי רובל אלא מה חנוני
 כו' ה"ג יוסף כו' הה"ד חלה תולדות יעקב יוסף. ובג"כ מכל חבקה רובל. זגין
 דמאתר דנהרא דנגיד ונפיק אשחקייה כולא ונהירו כל אנפין עכ"ל. ופי' בז"ח מאחר
 דנהרא היינו יסוד. ובמא"א חות רי"ש סי"ג רובל נק' היסוד כי הוא המקבל זו כל
 האורות כרובל שמקבל זו כל השמים וגימט' ע"ז קפ"ד פניס ואחור דיסוד אבא
 עכ"ל. והי"ג הביא מהת"ז תיקון כ' דמ"ז ע"ז מכל חבקה רובל לא לדיק ותיקון כ"א
 דכ"ו ע"ד. וא"כ לפ"ד ויבא יוסף את דבתה כו' הלדיק מעלה החפלות והלערכות
 העניינים המעונים שמתרעמים כזכור על דוחקם שלא יוכלו לסבול וזהו ענין הרכילות.
 כעין זה פי' בזועס אלימלך. והענין י"ל כמ"ש ברבות ע"פ ולא יכלו לשתיק מים
 ממרה כי מרים הם הדור הי' מר כו' ור"ל ע"כ לא יכלו לקבל הענין כי באמת אין
 רע יורד מלמעלה והכל לעוב וע' זאג"ה סי' י"א וסי' כ"ז. ויחי דף רי"ו ע"ז זן
 שבע עשרה שנה :

זח"ב פקודי דרמ"ז ע"א משמע ההפרש בין המשכן שטעה משה וזין בהמ"ק שבה
 שלמה זהו ע"ד חלה תולדות יעקב יוסף. דהיינו משכן דמשה זהו קודשא
 דחציבותא דגופא והיינו ע"ד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקי וכענין מ"ש צפ' חיי
 קל"ג א' כיון דאחייבהית בין תרין דרועין גופא ואחתא מילייהו בלחישא. אבל עכ"ז
 היחוד צפ"מ זהו ענין בהמ"ק. והוא צחי' יוסף. וא"כ לפ"ז לכאורה צחי' יעקב קודם
 יוסף זהו רק צחי' נשיקין כמ"ש צפ' פקודי דרמ"ז ע"א. ועיין בפרדס שער שמיני
 פרק כ"ג. או י"ל צחי' יעקב לבד זהו עדיין רק ענין אירוסין צחי' קדושין. וזהו ציוס
 חתונתו זו מ"ת חיתון נק' גם אירוסין כדמשמע בכתובות פ' הנושא דק"ז כיון דאחיהמו
 כו'. אבל ציוס שמהת לבו זה ענין בהמ"ק זהו נשואין וע' מענין אירוסין ונשואין בד"ה
 תורה לוח לנו משה. או י"ל משכן דירת עראי ובהמ"ק דירת קבע. והיינו שבבהמ"ק
 המל' דוגמת צינה כמ"ש בזה"ז ד"ט ע"ז ובמא"א חות ב' סי"ד וצינה נק' מלך שהשלוס
 שלו פי' במא"א מ"ס יו"ד יסוד אימא תמיד יסוד אבא זו ועד"ז חלה תולדות יעקב
 יוסף שיהי' צחי' מלך שהשלוס שלו תרין ריעין כו'. או י"ל לפמ"ש במא"א מ"ס סג"ז
 כי במשכן היו ז"ל אב"א. וידוע דזווג אב"א היינו שטולים להתייחד להיכל או"א ושם
 הם פנ"פ. ונק' אב"א כי אלו הי' במקומן היו אב"א. א"כ יהוד זה דיעקב מאחר
 שנק' אב"א הוא שלא ע"י יוסף והגם שבאמת זהו פנ"פ מ"מ כיון שזהו רק בהיכל או"א
 א"כ אינו צחי' יוסף שהוא יחוד ז"א כ"א אז היחוד ע"י הדעת כמ"ש במ"א. בד"ה
 וישב יעקב בארץ מגורי אביו. אבל במקדש שהם פנ"פ זהו תולדות ממש להוליד נשמות

וזהו ע"י יוסף כו' וא"כ בחי' ראשונה זהו מדריגת אחכפיה שזהו לכתך אחרי צמדבר .
 ובחי' השנית זהו אחתפכא וכמ"ש ביאור ענינס בת"א פ' תלוה בד"ה זכור דעמלק .
 ועמ"ס מענין המשכן והמקדש בד"ה מה עוצו אהליך יעקב משכנויך ישראל . ועיין
 מענין גופא וזרית צוח"ג דר"ד ע"פ ומספר את רובע ישראל וצמא"א אות ריש ס"ו :
וישראל אהב את יוסף כו' . בת"א בד"ה זכור דעמלק נת' שישראל דלעילא הוא
 ש' הוי' ע"ש כי שרית עם אלקים . והנה בחי' צניס אחס להי' . אמנס
 יוסף הוא לדיק עליין ולדיק היינו בעל לדקה ובחי' ולדקה תהי' לנו כי נשמור כו' .
 וע"כ אהב אותו הקב"ה מכל בחי' צניס אחס כו' . וע' בת"א בד"ה והנה הנחט
 מאלמים שיוסף הי' מחל'י משא"כ השבטים נשמות דבריאה י"צ בקר כו' . והנה בחי'
 היסוד שהוא המשפיע נמשך שרשו ממקום עליון כמ"ש בפע"ח צווגת אל עליון כו'
 קונה הכל וזהו כי בן זקונים כו' וגם הסרים אין לו זקן כו' . ועשה לו כתונת פסים
 כתב צאו"ת דאפ"ל שרומז לחלוקת דרבנן . ונ' כמ"ש בת"א בד"ה ועשית בגדי קדש
 שיש ג' מדריגות לבושים הנעשים מהמלות . המדריגה היותר עליונה לבושים שלפני
 האלי' . הב' צאלי' . הג' צבי"ע . ועד"ו נאמר ביוסף לדיק עליין טעשה לו לבושי'
 מבחי' העליונה . אל"ע ע"ד בחורתו של ר"מ הי' כתוב כתונת אור . כי כתונת עור
 היינו לבושים דק"כ . אל"ע ר' מאיר מראה לו פניו ששרשו מח"ס כמ"ש צביאור ע"פ
 בעלם היום הזה נמול כו' וצאו"ת פ' בראשית ע"כ הי' בחי' אור . וע' בת"א סד"ה
 אעשה לו עזר . וכמ"כ ביוסף כתונת פסים ע"ד כתונת אור כו' כי בירור זה דהשבטים
 בחי' בירור דמ"ן ע"ד בירור כתונת עור משא"כ יוסף בירור דמ"ד . גם צבי"ע פרסות
 המסתירים כמו כתונת עור אל"ע יוסף צאלי' והפרסא בין המאליל לאלי' אינה מסתרת
 כלל כו' . ובמדרש פסים פס יס כי השבטים י"צ בקר והיס עליהם מלמעלה בחי' מל'
 אל"ע יוסף הוא יסוד למעלה מבחי' מל' הנק' יס . וזהו וזרעתי את בית ישראל זרע אדם
 נשמות דאלי' יחי' יוסף זרע בהמה נשמות דבי"ע י"צ בקר . והנה כדי שיהי' מתן תורה
 ל"ל קי"ס כמ"ש בסידור גבי קי"ס ולכן יוסף שהי' בן זקונים צר חכים שמסר לו מה
 שלמד באלהים דשם ועצר ע"כ עשה לו כתונת פסים פס יס . וזהו ענין המדרש וישגאו
 אותו בשביל שיקרע היס לפניהם . פי' שעי"ו ירדו למלרים וצלאחס ממלרים נקרע היס
 כו' . וגם ע"י מעשה אשת פוטיפר זכה יוסף שנעשה מרכבה ליסוד לדיק ברית ואזי
 היס ראה ויגוס כו' וע"י קי"ס הי' אח"כ מ"ת . והנה אשת פוטיפר חי' רעה שאמרה
 שכזה עמי זהו ע"ד ושפחה כי חירש כו' ע' זה"א קב"צ א' . ויוסף מנע בחי' א' ע"כ
 זכה למלכות כו' . עוי"ל צענין כתונת פסים ע"ד ענין הארצין דבימא הנו' צוח"ג
 בשלח דמ"ח ומבואר צבה"ז שם שהוא ענין הלבושים שממעשה המלות שעי"ו הנשמה
 יכולה לילך ציס וזהו כתונת פס יס עיין בסידור הארצין"ל לפני נשמת מענין פסים . ועוי"ל
 כתונת פסים דחי' בחי' פ"צ בשם הארצין"ל צלק"ת וירא שהלבוש נכפש הוא ע"י
 שמקדש א"ע בשעת תשמיש וא"כ לבוש זה נמשך לפי ערך הכוונה . והנ' כי בן זקונים
 הוא ר"ל שהטפה נמשך שרשה מאו"א וכתר הנק' זקנים . וע"כ הלבוש הוא בחי' פסים
 גבוה מאד כו' . ועמ"ס מענין משי גבי לא ימוש עמוד הענן :

בת"א פ' וישב בר"ה והנה אנחנו מאלמים אלומים :

א יקדים ענין שבה"כ ומרומז ג"כ במד"ר ס"פ וישלח ע"פ נחלה מצוהלת בראשונה. ועיין במגיד מישרים מהב"י פ' אחרי שזהו ע"ד קליפה קדמה לפרי. ובשבה"כ נפלו כמה בחינות. כי כלים הם אותיות. וירידת האותיות למטה להתלבש להיות חיות לדברים גשמיים נקרא שבה"כ. (הג"ה וא"כ זהו ע"ד כרחל לפני גוזייה שגוזים ומפרידים השערות שהם האותיות. בלק"ת פ' פינתם ד"ה את קרצני לחמי דרום השני פ"ד. והענין יוצן בהקדים תחלה ענין הכלים שהם האותיות וכמ"ש לקמן בענין גדול הוי' בעיר חלקינו כו' ואח"כ יוצן ענין שבה"כ וירידתן. ועיין בד"ה ושתי בשלום אל בית חבי בענין ויקח מאבני המקום. ובענין וילך הרנה לשון נחר גרוני. שזהו כשירדו האותיות להחיות הקליפות. ובד"ה ראה ריה בני שהחיות הגמטך אליהם הוא אללס בסוד גלות כו'. וגם בחי' לצונה זהו בחי' אותיות המאירים ומחיה את הקליפות בבחי' מקיף בענין השמות שבקבלה מעשיות שהיו ידועים בדורות הראשונים. ועיין סד"ה וחתת רגליו כמעשה לבנת הספיר בענין ב' מיני אותיות חזנים ולבנים. ועיין בד"ה קח את מטך זיאר ענין האותיות שנפלו בשבה"כ שהקליפות מסתירים על האותיות כמו שהגוף מסתיר על הנפש חלקית כו'. ומזה יוצן משארז"ל בענין המרגלים שאמרו כי חזק הוא ממנו. אפילו בעל הבית פרש"י אדון העולם אינו יכול להוליא כליו משם. בגמרא פרק אלו כאמרין דל"ה ע"א. ועיין מזה בצעל הטורים פ' שלח. ולכאורה תמוה. אלא דר"ל כליו הם האותיות שנפלו בשבה"כ להחיותם ונפלו מזמ"ל דתהו כנ"ל ועולם התהו קדם לעולם התיקון ע"כ דימו שבה"כ ר"ל האור המאיר זו"א דאלילות דתיקון כזיכור אינו יכול להוליא האותיות שנפלו שם מעולם התהו. אך באמת טעם כי האור המאיר זו"א דאל"י זהו הקו והוט מאוא"ם דאיהו וחיהו וגרמוהי הד ולבני או"ם ז"ה הרי עולם התהו כלא חשיב. וזהו כי הרי ללם מעליהם בחי' המקיף דלצונה שהוא עיקר חיותם. וזהו ויחשוף יערות תלים סי' כ"ע ע"ש בפרש"י. עכ"פ מכ"ז יוצן ענין שבה"כ ועיין עוד מענין ויקח מאבני המקום בד"ה גלוו לחיך בתורים פ"ג. ועיין עוד מענין שבה"כ ופירוד האותיות בציאור ע"פ ראשי המטות ושם פ"א. קיצור מההג"ה. שבה"כ הם נפילת האותיות למטה להחיות דבר המכסה ומסתיר עליו לגמרי. והוא שם בסוד גלות. וכמו גלות הנפש חלקית בהגוף. וזהו ענין גוזייה שמפרידים השערות. ובחי' חרן נחר גרוני. חזנים ולבנים. וזהו שטעו ואמרו אפילו צעה"כ אינו יכול להוליא כליו משם ונקרא דבר גדול דברו ע"ד לשון מדברת גדולות בפרק יש בערכין דט"ו ע"ב. וע"ד פוס ממלל דברין בדניאל סי' ז' ח' ע"ש בפרש"י. עכ"ה) והאור נשתלק. ונתהוו מזה עולמות הגפרודים. כי אור א"ם ז"ה הוא יחיד ומיוחד. וכדי שיהיו הנבראים בבחי' רצוי גדול ושיהיו בבחי' פירוד זהו ע"י ריבוי האותיות. וכשהן ירדו בבחי' שבה"כ (הג"ה עיין בד"ה זיאר על שבה ישראל ושם פ"א מענין ריבוי החלקות הנבראים שזהו ע"י הדבור עליון ברצוי הלירופים ובסידור שער ר"ה בד"ה אד' שפתי תפתח. בענין בקול דברי חלקים חיים ובאנ"ה בד"ה ויעש דוד כס. ובד"ה זרע לדקה שכר אמת. אך זה אינו שבה"כ כי זהו החיות בעולמות דקדושה שהם בבחי' ציטול ולבא השמים לך משחחים ואין החיות

מהאחיות בסוד גלות אללס ח"ו. ואדרבה זהו ענין גדול הוי' כו' בעיר חלקינו שבחי' עיר זהו ענין לירופי אחיות שחי חבנים צונות שני בחים כמ"ש בת"א פ' וארא בד"ה וידבר חלקים כו' וארא אל אברהם. אך מה שירדו האחיות להחיות את הקליפות היל"ה ר ועוה"ז הגשמי הנוסחיר ומכסה על האחיות. ע"ד אחותינו לא ראינו. זהו ענין שבה"כ והאחיות שירדו בעשר כחרי מסאבות דק"ג שמהם נמשך השפע והחיות בדל"ת שבועה"ז כמ"ש באגה"ת פ"ו. וזד"ה ויקחו חליך פרה. בענין פר ה' ה"ג מנלפ"ך המחלקים האחיות. והם משתלשלים בק"ג ומה נמשך היס ודבר נפרד. משא"כ בשאחיות הם בקדושה. קיצור ענין החלקות רבוי לרופי אחיות זהו ענין גדול ה' כו' בעיר חלקינו. ולא שבה"כ ח"ו. רק חפ"ל שזהו ענין אחיות דע"ס דב"ן דאלילות עיין ביאור וחתת רגליו. ושבה"כ זהו כשגפלו האחיות בע"ס דק"ג כו' עכ"ה) ולפי ערך הירידה נעשה הפירוד יותר כי כל הקרוב יותר לחלקות יש בו יותר הביטול. (ע' בלק"ת פ' חקת ד"ה ויעש משה נחש נחשת בענין שטן ופינה לשם שמים נחשונו כו' וצ"פ פינחס ד"ה הגה כתיב לעבדה ולשמרה. ושם פ"ג גבי ואח"כ נדה לעולם היל"ה כו'. ועיין בה"ז ס"פ פקודי על המאמר שם דרל"ג ע"ג גבי ת"ח כל מה דאוסוף גרע בענין שבק"ג הוא מיעוט האור ורבוי הכלים שהם האחיות כו'). וזהו ענין ונהר יול"א כו' ומשם יפרד כו' ועמ"ש מזה ד"ה ששים המה מלכות לרום הראשון. ועם היות שהם ד' ראשים דקדושה שהם בבחי' ציטול היס. בחי' ואשר משרתיו. אך אח"כ נשתלשל בבחי' ומשם יפרד והיה לד' ראשים שהם בק"ג ג"כ ד' בחי' חו"צ זו"ג ומהם מתפרד לרבוי בחי' שהם יש ודבר נפרד בחי' יש לי רב כו' :

ב וְהִנֵּה כמו שהוא במלאכים כך ע"ז נמלא בכשמות. יבאר שבמ"כ בגשמות מתחלה מחלקים לד' ראשי דגלים ואח"כ לשנים עשר שבטים שהם י"ג בקר. ואח"כ לששים רבוא (ועמ"ש בבה"ז ויל"א קמ"ח ע"פ קומה ה' למנוחתך מענין ששים רבוא שזהו כשהוא"ו של שם כלול מי"ה. שכן ס"ר עולה ע"י התכללות יו"ד פעמים וא"ו. וכך ה' פעמים זאה"ז היינו פ"א יו"ד פעמים וא"ו. ב' יו"ד פעמים ששים כו'. עד פ"ה ה' יו"ד פעמים ששים חלקי עולה ס"ר. וע' זח"ג דקו"ח ע"א. וזהו מעלת רבוי האורות שכל מה שלמטה יותר מתרבים יותר ובאין מדבר ברבוי הכלים שכל מה שלמטה מתרבים יותר) ואח"כ מתרבים יותר. אך הגשמות הן שבבר נחקנו (וע' ביאור ע"פ מי מנה פ"ג כוכר שבהשמה שנמשכה משם ב"ן יש תערובות עו"ר. ור"ל ע"ד והנה אופן אחד למטה בארץ ות"י מלרע ע' ד"ה האזינו השמים לרום השלישי בסופו). ובמ"כ יש בבהות חלקיים עלמין רש"ה ניולוים שגפלו שבה"כ. שלמטה צו"ע מחלקים לחלקים רבים מאד (הג"ה הניולוים הם הכלל דגרמי שבחך הכלים ר"ל רשימו מהשכל שנשאר בחך האחיות כשנפרדו ונפלו. וע' מענין רש"ה ניולוין בלק"ת מהארז"ל פ' בראשית ע"פ ורוח חלקים מרחפת ושם ב' שעם ל"ב חלקים הם ש"ך ניולוין וא"כ זהו מ"ש בזח"ג פ' תזריע דמ"ה ע"ב תאגא מן צוליגא דקדוניתא נפקין שב"ה ניולוין. ובמק"מ שם פ' מהבניה הנקרא צולד"ק בהשאלה נפקין שב"ה ניולוין. וב' צוליג"ת שהם ש"ך ניולוין. הם ה' אלפין דאהי' הממתיקין אחס גימ' שב"ה עכ"ל. ובמא"א ב' סכ"ח כוש שב"ה

דין עם הכולל כו' עכ"ל. ועמ"ש בלק"ת צשה"ש סד"ה שחורה אני וגאיה דרום הראשון בענין המולך מהודו ועד כוש. דגם חשך לא יחשיך ממך וכחשבה באורה. וע' עוד במא"א אות ריש סב"ג בענין רפ"ח נילולים. וע' צע"ה דרום רפ"ח נילולין. ומזה יוצן ענין צירור רפ"ה נילולים לצרר החשך דצחי' כוש הנ"ל ולהפכו לנהורא. קיצור מהגהות בסעף זה. ענין ס"ר קוא"ו כלול מי"ה. צהשמה שמצחי' זרע צהמה יש תערובות עו"ר ע"ד אופן אחד מלרע. ענין מרחפת מת רפ"ה הס ג"כ ש"ך נילולים ושכ"ה צחי' כוש ולריך להפך השחרות דכוש לנהורא ע"י שחורה אני וגאיה. עכ"ה):

ג וְהָנָה כְּחֵיצ מַה רַצוּ מַעֲשֵׂי ה' כֹּלֵם צַחֲמָה עֲשִׂית. שַׁע"י הַחֲמָה הַסּ מַחֲתַקְנִים צַחֲחִי עֹלָם הַחִיקוֹן. דַּהֲיִינוּ שַׁע"י הַחֲמָה מַגִּיעַ וּנְמַשֵּׁךְ צַהֵם הַבֵּיטוּל. (ג"ה ע' צַהֵם ר"פ חֲשָׂא צַעֲנִין אֲבַנָּא לְמַשְׁקַל צַה דַּא יו"ד. ע"ש דַּפ"ו ע"ג וע"ד. ועמ"ש צַעֲנִין וְרַצ לְהוֹשִׁיעַ. שַׁמְצַחִי וְרַצ הַרְצוּ וּפִירוּד יִתְכַלְלוּ צַחֲחִי בֵּיטוּל. וְיֵשׁ צַה צ' צַחֲחִי כֹל רַצ מַצְצַנ וְכֹל רַצוּ מַח"י. כִּי צַחֲמָה יִסַּד אֶרֶץ ע"כ שֵׁם מַאֲיר הַיּו"ד דַּחֲמָה וּנְעַשָּׂה מַצַּחֲחִי הַרְצוּ צַהֲנִיחַ הַבֵּיטוּל דִּיּו"ד וְזַהוּ רַצוּ. וְצַצַּל אֵין מַאֲיר הַיּו"ד רַק נִקְרָא רַצ צַחֲחִי הַבִּירוּר ע"י הַצִּינָה. וע"מ"ש צַסִּידוּר שַׁעַר צַהֲמ"ז ע"פ הַזֶּהר תַּרְוַמָה ק"ג. כִּי הַבִּירוּר דַּצִּינָה צַחֲחִי הַתְּלַהֲצוֹת רַשְׁפִּי אֵשׁ וְהַבִּירוּר דַּחֲמָה קוֹל דַּמָּה דַּקָּה בֵּיטוּל כו'. וְצַמָּא"א אֹת רִי"ש סַעֲיָף ז' וְרַצ סוּד צִינָה וְכַשְׁמַאֲיר צַה חֲמָה י' נִקְרָא רַצוּ כו'. וּמַש"כ וְלֹא יֵהִיוּ מַפּוֹרְדִים עֵינֵי צַד"ה נֹאֲוֵי לַחֲיִיד צַחֲוֹרִים רַפ"ג צַעֲנִין צַחֲוֹזִים וְעַמ"ש צַד"ה וְכֹל צַיִךְ פ"ג צַפִּי וְרַצ שְׁלוֹם שַׁמְצַחֲחִי וְרַצ יֵהִי שְׁלוֹם וְהֵינּוּ צוּנִיךְ שְׁהוּא עַסְקַת הַתּוֹרָה וְע' צַאֲגָה סַד"ה וְהִי מַעֲשָׂה הַלְדָּקָה שְׁלוֹם צַעֲנִין הַשְּׁלוֹם גַּם צַפְשַׁמ"ט. קִיצוּר אֲבַנָּא לְמַשְׁקַל צַה דַּא יו"ד וְרַצ לְהוֹשִׁיעַ. כֹּל רַצ מַצְצַל וְכֹל רַצוּ מַח"י. עַנִּין לֹאֲרַךְ צַחֲוֹזִים עַנִּין וְרַצ שְׁלוֹם. עַכ"ה). וְזַהוּ וּמִי כַעֲמֵךְ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ. וְכַדְפִּירֵשׁ צַאֲגָה סִי ע' דַּהֲיִינוּ שַׁגֵּם צַעֲנִינֵי הָאֶרֶץ לֹא יִפְרְדוּ מֵאֶחָד הָאֲמַת ח"ו. וְעַמ"ש צַפִּי גּוֹי צַד"ה הַשְּׁמִים כַּבְּאִי. ר"פ צַרְאֲשִׁית. (הַג"ה וְעַמ"ש בַּלְק"ת פ' צַחֲתִי צַד"ה אֵלֶּה הַחִיקִים. צַפִּירוּשׁ הַלִּיבֹת עֹלָם לֹא פִי שְׁהוּלֵךְ וּנְעַחַק מִזֶּה הָעוֹלָם לֹא לַצְדוּ כו'. וְגַם הַלִּיבֹת הָעוֹלָם עֲלַמּוּ לֹא שַׁגֵּם הָעוֹלָם עֲלַמּוּ הוּלֵךְ וּמַחְעֵלָה עַם הָאָדָם לִיחֻדוֹ יִתְצַרֵךְ. וְכֵן פִּי צַד"ה וְהִיָּה מַסְפַּר צַנִּי רַפ"א צַפִּירוּשׁ גַּם אֵת הָעוֹלָם נַחַן צַלְצַם שְׁכַל הָעוֹלָם חֲלוּי צַלְצוּ שֶׁל אָדָם שַׁכַּשְׁהוּא מַחֲקַן ד' יִסוּדוֹת שֶׁלֹּא אֲרַמ"ע הוּא מַחֲקַן אֵת כֹּל הָעוֹלָם כּוֹל. וְע"ש ג"כ סַפ"צ מִזֶּה וּסַפ"ג. וְעֵינֵי צַד"ה צַה חֲצַרְכוּ אֵת צַנִּי וְשַׁם פ"א צַעֲנִין וַיִּקְרָא הָאָדָם שְׁמוֹת כו' כִּי עֲלִייתָן וְהַתְּקַשְׁרוֹתֵיךְ שֶׁל דַּל"ח צַמְקוֹרֵם הוּא ע"י הָאָדָם כִּי הוּא הָרַאשׁ לְכָל צַחֲחִי הַדַּל"ח כו' ע"ש וְצַהֲבִיאֹר פ"א וְעַמ"ש צַעֲנִין חֲצִיב אָדָם שַׁנְצַרָא צַלְלַס כו' חֲצִיבִין יִשְׂרָאֵל כו' שְׁהָאָדָם

לג
 חַחַת הַגְּלִיּוֹן הִיָּה צַכִּי"ק. הַהַפְרָשׁ בֵּין אֱלֹמוֹת דַּשְׁבָּטִים לְאֱלֹמוֹת דִּיוֹסָף שַׁמְלַמְלַמְעַ י"ל ע"ד רַצ מַצְצַל וְרַצוּ מַח"י צִינָה צַרִּיחָה יו"ד חֲמָה אֲלִי י"ל מִמָּה שַׁעוֹשִׁים מַרִּיצוּ הַכֵּלִים אֶחָד נִמְשַׁךְ מִלְמַעְלָה רִיבּוּי הָאֲוֹרוֹת וְזַהוּ הַצִּינָה כו' ע"י וְאֲגוּדָתוֹ שְׁזַהוּ עַנִּין אֱלֹמוֹת וְהַנָּה הַסּוֹבִינָה נִקְצַה תְּסוּבַצ גַּבַּר אִו ע"ד מַחֹל רַאשׁ חוֹלָה וְהַקְצָה צַחֲמַלַע צַשְׁה"ש רַבָּה. אִו אֱלֹמוֹת שְׁלֵהֵם צַחֲחִי וְעַד וְדִיוֹסָף אֶחָד. אֲלִי צַב אֱלֹמוֹת י"צ צַקַּר רַצוֹת צַנוֹת :

לגבי דל"ח כמו אל"י לגבי זי"ע. וע' עוד זהר ר"פ תולדות קל"ד ז' כמה דז"ג
 איבו מחפליג שיפין כו' ה"ג עלמא כו' וא"כ משס יובן ענין אח העולם נחן בלזס.
 וזהו משארז"ל ע"פ כי זה כל האדם. שכל העולם כולו לא נברא אלא לזיוח לזה כו'.
 וע"ס בזה"ז פ' תולדות וג"כ שס ביאר ענין מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית
 עמי עסק התורה ממשיך מוחין בז"א הנק' אדם כו' דהיינו בהכלים. ועל ידי זה גם
 כן מאיר בהעולם כו'. ועיין גם כן בד"ה וכל העם רואים את הקולות דקב"ג ע"ג גבי
 וכאשר נודענו בני ישראל נודרך גם כן העולם וגשמיותו ותומרותו כי כל העולם
 חלוי נשמות וכמ"ס גם את העולם נחן בלזס. ויוזן זה עוד עפמ"ס זפ' בשלה בד"ה
 ויאמר משה אכלוהו היום דק"ח ע"ג זענין מארז"ל כשס שא"א לעולם בלא רוחות כך
 א"א לעולם בלא ישראל. שהמשכת אור א"ס להיות מלוזס בנחיו מקוס שהס ו"ק מעלה
 ומטה כו' זהו ע"י ישראל כו' ס"ר נשמות הוא"ו כשהוא כלל מיו"ד ה"א כמ"ס זמ"א
 וזהו ענין ההמשכה בק"ס באמרנו הוי' אחד אמליכתי' למעלה ולמטה ולד' רוחות
 להמשיך אור א"ס בז"ק לך ה' הגדולה והגבורה כו' כמ"ס בד"ה וארא אל אברהם. וזהו
 גם את העולם נחן בלזס. ומכ"ז מוזן פי' גוי אחד בארץ. גם כמ"ס זענין חנוך לנער
 ע"פ דרכו דקאי על שרו של עולם שנקרא נער בגמרא ספ"ק דיצמית וכמ"ס מזה
 בד"ה בכ"ה בכסלו. וזהו אמור דף ל"ד ע"ג זמק"מ שס שהיא ו"ק דיצמית השולטים
 בימי החול. וחנוך לנער מט"ט היינו ע"י שיומשך זו הארה עליונה יותר ע"ד ימי החול
 כשהן בנחיו חולין שנעשו על טהרת הקדש ע' בסידור שער המילה סד"ה ולא יקרא עוד
 שחך אברהם. והענין דכתיב שער החצר הפנימית הפונה קדים כגור יהיה שעת ימי
 המעשה וציוס השבת יפתח וציוס החדש יפתח וכמו שפירש בזהר ס"פ נח דע"ה ז'
 שהוא אור האלילות וכמ"ס זר"ח שעה"ק פ"ג ובפרדס שער אלילות בריאה יצירה עשי'
 פ"ד ואף על פי כן נחבאר בזה"א בד"ה ויקהל משה בע"י התפלה שבכל יום הנקרא
 סולם מולז ארלה כו' מהצר וממשיך מקדושת שבת גם בימי החול להיות מאיר הארה
 זו מבחינה הנק' חצר הפנימית הפונה קדים בחוכיות ופנימיות ימי החול וזהו ענין
 חולין שנעשי עטה"ק וזהו ענין חנוך לנער שהוא המשכת האור מלמעלה מעלה ממדרגת
 ו"ק דיצמית מזד עלמן הנק' נער מט"ט. וא"כ זהו ענין הליכות עולם לו שהרי מט"ט
 נק' שרו של עולם. וזהו ענין מהלכים בין העומדים שהמלאכים נק' עומדים וע"י נש"י
 גמשך בהם ההילוך בין העומדים בחוץ ובפנימיות העומדים כמ"ס בד"ה כה אמר ה'
 לצאות אס דרכי חלך כו'. קיצור פי' הליכות עולם לו. גם את העולם נחן בלזס.
 האדם לגבי דל"ח כמו אל"י לגבי זי"ע ואל"י הוא הממולע בין או"ס ז"ה לזי"ע
 וממשיך כו'. כמו דז"ג איבו אחפליג שיפין ה"ג עלמא. וכן התורה נקרא' אדם.
 וכאשר נודענו בני כו'. כשס שא"א לעולם בלא רוחות כו'. וע' עוד בד"ה הבאים
 ישרם בפי' בוראך יעקב יולרך ישראל כו' שנמשך זו הארה. והיינו להמשיך בחי'
 אחד בארץ. וזהו ענין ואמת ה' לעולם :

ד ון דון והנה אגחנו מאלמים אלימים בחוך השדה. שהיו מזררים הגיולאים להעלותם
 בנחי' מ"ן. כמו שמאספין שבליס רביס וקושרין אותם באגודה א' וזהו הנק' אלומה.

בחוק השדה מל' דל' (הג"ה עין בזהר ויקהל קל"ז ז' הה"ד ויקהל משה את כל
 עדת בני אלן איטון חריסר משריין עילאין קדישין כו' אחתקנו כולכון ונ"ז שס
 מהר"ח"ו הם י"ז נושאי הכסא והם י"ז שבטים וע"ש זכ"ה"ז מזה זכ"ה ויאמר אליהם
 כו' שע"י אהו"ר שלהם מרוממים המל' באו"ה"ם. וזהו ש"ז השבטים ראובן שמעון כו'
 הם מאלמים אלומים בחוק השדה. כי הנה ויקהל משה. משה הוא חכמה עילאה אשר
 כולם בחכמה עשית לתקן הפירוד לבחי' ציטול כו' וכענין ע' נפש יולאי ירך יעקב
 שטס היוחס ע' גאגור זכ"ה נפש לשון יחיד והיינו ע"י שהם יולאי ירך יעקב זרית
 החיכון הממשך הציטול שממשך היו"ד גם זכחי' עקב וכמ"ס מזה צסידור זכ"ה להבין
 ענין הלולב ומינו. ועמ"ס צביאור ע"פ וקבל היהודים צסופו בענין מ"ס וקבל לשון
 יחיד דהיינו ע"י ההתכללות והציטול ועיין צביאור ע"פ והניף הכהן אותם פ"ג צפ'
 אמור. והנה משה ויעקב שניהם זכחי' זרית החיכון מזה מלגאו יעקב מלצר. ע"כ
 ויקהל משה דוקא. כי ויקהל הוא ענין קיבוץ ואסיפה שיתכללו יחד א"כ זהו ממש
 דוגמת בחי' מאלמים אלומים כו'. ומשה הקהיל עדת בני' שהם י"ז השבטים י"ז משריין.
 וכמ"ס בענין צהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל. וזהו בענין ותשתחווין לאלומתי
 דגזי יוסף כי משה ויוסף הוא בחי' א' כמ"ס בזהר זכ"ה דכ"א ע"ז ע"פ ויקח משה
 את עלמות יוסף עמו. ובהר"ר ר"פ יתרו דס"ח ע"ה דמשה ויוסף הם תרין ווי"ן. זכ"ה
 כנשר יעיר צבריאה התחלקות י"ז בחי' ובאלי' הבל א' א"כ ע"י התכללות זו מאיר
 האור יותר. כי שזכ"כ פירוד האותיות זהו גורם הסתלקות האור לגמרי וכל שמתכללים
 יחד נעשה גלוי האור. וכשהיו כולם לאחד' מאיר כללות האור. ולכן צעקודים בכלי
 א' גלוי אור יותר כו'. מאלמים אלומים י"ל ששח ימים תעבוד. ותשתחווין לאלומתי זהו צשצת.
 ומענין קשר עמ"ס ע"פ והקשורים ליעקב זכ"ה ואשה כי תדור נדר. וע' צפרדס
 טרך קשר ובמח"א אור קו"ף צ"כ שס ססעי' ה' עכ"ה). גם פ"י מאלמים אלומים
 מלשון אלס כמ"ס צמד"ר ויש צרעה פ"ד משחוקיתא דלימא קאים לי' כי העלאת
 מ"ג צבחינת הציטול במקורו זהו צחינת שחיקה היפך הדבור. וכמ"ס צפירוש ואחס
 תחרישין זכ"ה ששח ימים תאבל מלית דרוש השני פ"ז ועיין צפצ"ת דגטין דפ"ח
 טע"א גזי החרש והמסגר. והוא ענין שנכלל צכחי' עיבור במקורו ושרשו. כמבואר
 באג"ה זכ"ה איבו וחיהי מענין עיבור הגשמות במקורן. וכז"ה הים ראה ויגם
 וצכ"ה"ו פ' פיגחס על המאמר וצחדש הראשון כו' כאל תערוג כו'. ויש גם כן
 בחי' עיבור שני כמ"ס בע"ח (הג"ה וכמ"ס זכ"ה"ז פרשה תזריע שזהו ענין
 המזכר צחוספות סוף מנחות צסס המדרש שמיכאל מקריב גשמותיהן של לדיקים
 על גזי המזבח. וזהו ענין בעצר הנהר ישנו אצותיכס. בעצר ר"ל צבחינת
 עיבור. והוא ענין לאשחאבא צגופא דמלכא. ע"ש זכ"ה"ז זכ"ה"ה ת"ח דהא ליואי כו'
 והניף אהרן כו'. ועיין מ"ס זכ"ה"ה ואלה שמות בני' מענין מיכאל מקריב כו'. ועיין עוד
 צביאור ע"פ שימני כחותם פ"ז מענין עיבור. ועמ"ס צפ' בשלה זכ"ה"ה וה' הולך לפניהם
 יומם בענין ואחס תחרישין. כי האתעדל"ת מבחי' הדבור אינו יכול לעורר ההמשכה
 מלמעלה מבחי' החכמה דאלילות כי אבא יחד זכ"ה"ה היינו שהדבור שרשו ויסודו הוא

מבחי' ההכמה כו' משא"כ בבחי' כתר שלמעלה מההכמה אינו יכול לעורר כלל ע"י הדבור. אבל ע"י שתיקה בבחי' ביטול לגמרי ובענין שחוק כך עלה במחשבה ובענין מ"ש בילקוט סוף חייב סי' מ"א ע"פ מי הקדימני ואשלים. לאברהם בלבד שחקתי למה שהוא שתק לי. אמרתי לו כי בילחק יקרא לך זרע ואח"כ אמרתי לו קח נא את בןך והוא שתק לי. ועד"ז הוא ענין משתיקתא דאימיה דיוסף שהוא בחי' ביטול רטון לגמרי. וזהו הבחי' המעורר בכתר עליון שלמעלה מההכמה. כי כתר הוא ג"כ לשון שתיקה כמו כתר לי זעיר. וזהו סייג להכמה שתיקה פי' סייג ומקוף לבחי' חכמה. וזהו ענין שמלות ל"ת נמשכו מבחי' י"ה ומ"ע מבחי' ו"ה כמ"ש בד"ה אלה פקודי המשכן ובד"ה שימני כחותם ובזיאר ע"פ ולא חנה בפ' חלא. והרי מ"ע הוא בחי' מעשה. ול"ת הוא רק מניעת דבר. הלא כי לפי שבקום מל"ת הוא בחי' ביטול רטון ואחכפיה כע"א זהו ענין השתיקה שגבוה מהדבור. ובענין ברכה והודאה עיין בסידור בדרוש ל"ג בעומר בזיאר ע"פ אתה הלכת. ומזה יובן ענין מאלמים אלומים לשון אלם היינו ההעלאת מ"ן שבבחי' שתיקה וביטול הכ"ל. ועיין במד"ר פ' בראשית רפ"ה ע"פ יקו המים משל למלך שזנה פלטרין והוסיב בתוכה אלמים כו' עד מקולות מים רבים. והיינו כי מרע"ה היה כבד פה לפי שנמשך מבחי' מן המים משיחהו. עלמא דאחכפיה שהם בטלים במליאות במקורם כמ"ש בפ' בשלח בד"ה אז ישיר משה ובג"י. נמלא הביטול שבבחי' עלמא דאחכפיה נק' אלמים. וע' זיאר ענין עלמא דאחכפיה ועלמא דאחגליה שהם נק' ים וארץ בבבחי' פ' בשלח על המחמר שם דמ"ח ע"כ בד"ה עוד י"ל מחמר הכ"ל באופן אחר ושם מציאר שזהו ענין כי אל דעות ה' כו' ולכן לע"ל כתי' ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים. ועמ"ש בזיאר ע"פ וידעת היום דרוש הראשון פ"ד מזה. אז י"ל כי עלמא דאחגליה נמשך מאותיות הדבור שהדבור נעשה דבר גפרד כפ"ע משא"כ עלמא דאחכפיה נמשך מאותיות המחשבה שאותיות המחשבה אינן נעשים דבר גפרד ע"כ הם בבחי' ביטול. ועיין מזה בבבחי' פ' תרומה ע"פ מי זאת הנשקפה. מי זאת רזא דתרין עלמין מתחברין כחדא. וא"כ ענין והנה אגחנו מאלמים אלומים לשון אלמים היינו שעם היותם בבחי' ארץ עלמא דאחגליה באו והתקשרו בבחי' הביטול דעלמא דאחכפיה. וזהו ע"ד וידגו לרוב בקרב הארץ להמשיך הביטול דנוי ימא גס בקרב הארץ ע"ד ומלאה הארץ דעה כו'. ומכ"ז יובן ענין ואספת דגן. דלכאורה מה ענין זה לק"ש שהוא לעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם. הלא דר"ל ואספת דגן ע"ד והנה אגחנו מאלמים. שהאלומה הוא קיבוץ ואסיפת הרבה שבליים יחד. ודגן הוא שטורה וחתה. אשר שטורה זהו שטור ה' בחי' בה' בראש והוא ה' מולאות הדבור המזיה ביו"ע. וחתה זהו כ"כ חתון דאורייתא כמ"ש בד"ה וספרתם לכם דגני חג השבועות. ובפ' אמורי בד"ה וספרתם לכם. ושיעשו מזה אלומה היינו העלאת האותיות למקורן ושורשן ע"י הביטול. וזהו ענין ואספת דגן. ואסיפה זו היינו לבחי' אחד ואהבת ובג"ל סעיף ג' בענין גוי אחד בארץ. וברע"מ פ' משפטים דקט"ו ע"א פי' ואספת דגן כו' דאינון ישראל כו'. והיינו כמ"ש במד"ר פ' תולדות פס"ו והוב דגן אלו הבחורים. ובפ' וישלח פט"ט ע"פ בוא יבוא ברנה נושא אלומותיו עולימין ועלמיתא היינו נערים

ונערות ע"ש צמ"כ דהיינו בחילוף א' דאלומותיו בע'. וא"כ לפ"ז פי' ואספת דגנך כפשוטו הוא ע"ד למען ירבו ימיכם וימי צניכם כו'. וגם יש לפרש ע"ד שנתצאר צד"ה אחס כלבים היום פ"א ענין צהתאסף ראשי עם פי' שכולם מתאספים יחד להיות לאחדים כאחד. וגם פי' כי ראשי עם הם המחשבות של כללות ישראל שהם מתאספים מעלמא דפרודא שגפלו מחשבותם זה פונה כו' ונעשים רשות היחיד ליחודו ית'. ועיין צד"ה תקעו בחדש שופר דרוש הראשון פי' יחד שצטי ישראל ע"ד ויחד לצביו לאהבה כו'. א"כ זהו פי' ואספת דגנך כו'. וזהו ענין והנה אנחנו מאלמים אלומים. וכמש"ל בענין ויקהל משה את כל עדת בני'. (קיצור. י"ל מאלמים אלומים ע"ד ויקהל משה. שהמשיך בהם הביטול ועי"ז נעשו כולם אחדים ע"ד ע' נפש דיעקב וכמ"ש בסידור צד"ה להבין שורש ענין הלולב ומינוי. ובענין וקבל היהודים. וקבל לשון יחיד. ענין בהאלומה ל"ל קשר לקשרן יחד. וזהו ענין והקשרים ליעקב. וצפירות מאלמים אלומים לשון אלס זהו כענין עיצור. בעצב הנהר ישבו אבותיכם. מיכאל מקריבו. גם ע"ד ואחס חחרישין. כי ע"י הדבור אינו יכול לעירר רק במקור הדבור שהוא חכמה אבל צבחי' שלמעלה מהחכמה א"א לבוא לידי גילוי בדבור כענין שתיק כך עלה במחשבה. וזהו צחי' כתר לי זעיר וגמטך ע"י השחיקה צבחי' ביטול לגמרי ע"ד משחיקתא דאימא ואברהם שחק לי. וכן מל"ת וצחי' הודאה ע"ד יהודה אתה זהו כענין שתיקה וביטול. גם ע"פ יקוו המים אמרו אלמים. היינו ע"ד משה מן המים משיתאו היה כבוד פה. וידגו לרב בקרב הארץ. ע' זה"ג בלק דקפ"ז ע"כ. וזהו ענין ואספת דגנך. ששורה ששור ה' חטה כ"ב אחוון דאורייתא לעשות מהן אלומה צחי' ביטול. שצרכו בתורה. להיות וכל צריך למודי הוי'. וגם ורוב דגן. אלו הצחורים שיהיו צבחינת צהתאסף כו' יחד. יחד לצביו לאהבה וליראה כו'). וכ"ז היה עבודת השבעים שהן בעולם הצריאה (לכד מיוסף שהוא מאל' בדלקמן חי"ה) והם מרכזה לצחי' מל' דאל' והוא כענין י"ב בקר שהיו ציס של שלמה שהם י"ב צחי' שצראש הצריאה והים עומד עליהם הוא צחי' מל' דאל' ולזאת עיקר עבודתם והעלאת מ"ן מהצירורים שציררו צבי"ע היה מניע עד המל' דאל' ולשם הי' ככלל צבחי' מ"ן (עמא"א צענין צניהו וצוהר צענין צימין וצביאור כדכד צענין ורב שלום וע"ל תרומה קל"ד צ') וזהו מאלמים אלומים צחיק הגדה (ע' זה"א ס"א צפי' מתוך צאריך רל"ה א'). והרמ"ז שס פי' הוך צאריך הו' שצחוק הה"א והוא השפע שנמשך ביסוד דנוק'). אמנם ידוע שהמ"ן חט"פ שכבר ככלל צבחי' מל' עדיין הוא לריך צירור שני ע"י המ"ד. והוא שנמשך מ"ד דז"א לברר המ"ן דנוק' וזהו ענין יחיד זו"כ (ע' צביאור ואלה שמות דפ"א ע"ד גבי ויחוד זה הוא המשכת מ"ד מח"ע לברר המ"ן דצ"ן. וע' בסידור צד"ה כגוונא י"ד ג' ד'. וצלק"ת במדבר ד"ו סע"ג צענין ונקבלו בני יהודה וצני ישראל יחדיו. ועמ"ש מזה צביאור מאמר הזהר וישב קפ"א ע"פ אך אל הפרכות לא יבא שזהו ענין אליהו ומשה. ועל"ק צח"א ק"ל ג' צענין כמעשה לצב"ה). והענין כי חט"פ שנתצרו הנילוות וכללו צבחי' מ"ן שהוא צחי' ביטול לאלקיות כנ"ל עכ"ז ח"א להם להתייחד ממש באלקיותו ית' (כמו שהי' קודם שבה"כ שהיו צחי' אלקיות ממש מי"ס דתאו) עד שיומשך עליהם גילוי שם מ"ה דאל' ועי"ז יתצרו צירור שני והוא העיקר.

יען צחכ' דוקא ההצטרפו שהוא צח' המ"ד כי הצידור הראשון היה דק שיחי' שהם צחי' ציטול היש וזה רחוק עדיין מאלהות מאד לחיהו וגרמוסי חד שהם צצחי' ציטול אמיתי אלא ע"י שנמשך בהן צחי' מ"ד שהוא הארת שם מ"ה לצררם אז נכללו בציטול אמיתי צאלקות וכמשל באלים שמצדה בירורים ע"י שאוכל ושיחה ואח"כ מתפלל באהוי"ר ע"י כח זה שאכל ושיחה שנמלא נכללו החיות של המאכלים והמשקים שנפלו בשעה"כ צצחי' האוי"ר שלו ועכ"ז הוא עדיין רחוק ממהות אחד האמת אלא כשע"י העלאת מ"ן דאהוי"ר שלו נמשכו לו דו"ר מלמעלה מאת ה' שתפול עליו חימה כו' אז יוכלו באהוי"ר זו (וזהו ענין ח"פ אמת שבאמו"ל) שנמשכים מלמעלה מצחי' אלקות ממש ועד"ז הוא בירור שני דמ"ד. ואפי' רע"ק שילחה נשמתו באחד עכ"ז הרי מס"ע של הגברא רחוק עדיין מאלקות אלא שנמשך עליו הארה מצחי' אחד האמת ואז נכלל מס"ע שלו צצחי' אחד ממש. וזהו ענין למהוי אחד באחד צצחי' ח' דיתו"ת צטול היש נכלל ציתו"ע ציטול אמיתי כו' וצחי' מ"ד זה הנמשך לצרר המ"ן דקוק' זהו מדרגת יוסף הצדיק (ע' זח"א קנ"ג שבינתא בין תרין לדיקים יתבא) שהוא צחי' ונהר יולא מעדן להסקות את הנין שהגן הוא צחי' מל' ועד שם נמשך צחי' נהר הנביעה מאח"ס צ"ה והוא צחי' הארת הקו"ח ושם מסתיים ואינו נמשך צצ"ע לכך הם עלמא דפרודא ומשם יפרד כו'. אלא שיוסף הוא לדיק (שממשך חוב' אור מהקו צמל' ועי"ז נמשך גם צצ"ע וזהו צן פורת אותיות תופר שמהצר ממש צי"ע לא"י שיהיו לאהדים כו'). י"ל אלומה ע"ד לשוח בשדה דא צרייתא צת"א ס"פ היי. וההלכות מופרדי' וכשעוסין מזה ה' שנת יחד נק' אלומה. ויש בה קשר. ישראל מתקשראן באורייתא ואורייתא בקוב"ה. ואספת דגך ע"ד חורחן קצב ומלאכתן ערתי כו'. נושא אלומותיו פי' צמא' וצריית שלומי יסוד דא"א. צמא"א ח' כ"ז חרישה הזווג ע"י שור יוסף. וצמד"ר ויגש חורש זה יהודה. וא"כ ע"י שור שבמרכבה. וי"ל כי יש חרישה קודם הזריעה זהו ע"י פני שור מהשמאל וחרישה שלאחר הזריעה זהו ע"י צבור שורו יוסף. והוא חורש שנים עשר. מ"א י"ע י"ע. ושנים עשר למדים הם ע"ד רבקה של שלם שלם בקר צת"א פ' תולדות צד"ה מים רבים. יחרוש יהודה הושעיו"ד י"א. אשר אין חריש. צפ' ויגש מ"ה ו'. כי וליוסף יולד שני צנים צטרס חצוא שנת הרעב. ליון שדה חחרש ירמי' כ"ו י"ח מיכה ג' י"ב :

ה ודגדה כ"ז היה עבודת השבעים שהן בעולם הצריחה והם מרכבה לצחי' מל' דאלילות (ועמש"ל צד"ה וישכס לזן צעמין שוב למטן עבדיך שבני נחלהך).

ולכן עיקר עבודתם והעלאתם היה מגיע עד המל' דאלילות וזהו מאלמים אלומים בתוך השדה ונק' העלאת מ"ן. ועכ"ז א"א להניולות שנתעלו להתייחד צאלקותו ית' עד שיצטרפו ע"י שם מ"ה. וכמשל באלים שע"י אהוי"ר שלו שהוא ענין הצידור הראשון והעלאת מ"ן נמשך לו עי"ז אהוי"ר הצאים מלמעלה (וכמ"ש מזה צד"ה וידבר אלקים כו' וארא אל הצרהם וצאג"ה סבי' ו' והנה מודעת זאת. וצסידור בהערה לתיקון חליות. גבי כל זאת חינה רק צחינת העלאת מ"ן כו'. אך עיקר היראה היא הבאה מלמעלה כו'. וצלק"ת ס"פ חצא סד"ה ויקרא משה כו' גבי ולא נתן לכם ה' לב לדעת ועימים לראות וצפ' ואחחן צד"ה וידעת היום דרוש השני פ"ב גבי המשכת היראה מצחי' והגורא).

וזחי' המשכה זו מלמעלה זהו זחי' יוסף הלדיק. וזהו ענין וגהר יולא מעדן להשקות את
 הגן (ועמ"ל בד"ה ויחפרו עבדי ילחק בגחל ומ"ש לקמן בפ' ויגש בד"ה וילקט יוסף
 את כל הכסף ומ"ש בלק"ת פ' מסעי בד"ה לבאר ענין המשעות ספ"ב בענין גביע הכסף
 שהעמין יוסף באמתחת בנימין. ומזה יובן ענין אלה תולדות יעקב יוסף. והוא ג"כ ע"ד
 שנתבאר לעיל סד"ה אלה תולדות ילחק כו' אברהם הוליד את ילחק יעו"ש) וזהו והנה
 אהנו מאלמים אלומים כו' והנה קמה אלומתי כו' תסובינה אלומותיכם בירור דהעלאת
 מ"ן. ותשתחווין לאלומתי בירור דמ"ד דמ"ה. (הג"ה ועיין מענין והנה קמה אלומתי בזהר
 פ' מקץ דקל"ט ע"ב. ובפ' משפטים דק"ב ע"א והאי איהו כל הכורע כורע בצרוך
 לדיק דלחמר ביה ביוסף הלדיק והנה תסובינה אלומותיכם ותשתחווין לאלומתי. ובפ'
 פינחס דרמ"ב ע"ב והנה קמה אלומתי וגם נלצה דקך תפלה מעומד ועמ"ש מענין תפלה
 מעומד בד"ה שימני כחותם ובזח"ב קפ"ג א'. וכן כל הזוקף זוקף בשס. ובלדיק כל
 הכורע כורע בצרוך והיינו ותשתחווין לאלומתי עכ"ל. וע' מזה ג"כ צח"ז תקון ה' דע"ו
 ע"ב. ועמ"ש מענין כורע בצרוך זוקף בשס בסידור שער ר"ה סד"ה אד' שפתי תפתח.
 ומשס יובן ענין והנה קמה אלומתי שהוא כענין זוקף בשס. וענין ותשתחווין לאלומתי
 ע"ד כורע בצרוך. ועד"ז יובן מארז"ל ספ"ב דתענית לא הכל בקימה ולא הכל
 בהשתחוויה אלא מלכים בקימה ושנים בהשתחוויה. ופי' באו"ת מהמניד נ"ע. הכל זהו
 זחי' מדת לדיק שנק' כל. וכדפי' בזח"א בהשמטות ססי' כ"ה בענין מאמר הלל הזקן אס
 אני כאן הכל כאן. אי שכינתא דאקרי אני שריא כאן. הכל כאן ההוא אתרא דאקרי כל
 דאתי לאזדוגא בה. ומבואר בזהר וילא דקג"ג ע"ב רחל אולידת תרין לדיקים והבי
 אחזוי. הא שמטה דבין תרין לדיקי יתבא לעלמין דכתיב לדיקים ירשו ארץ. לדיק
 לעילא ולדיק לתתא. לדיק לעילא מיניה נגדן מיין עילאין. לדיק לתתא מיניה נבעא
 נוק' מיא לגבי דכורא כו'. ועל דא יוסף ובנימין תרין לדיקין ניגהו. וביאור הדבר יובן
 ע"ד שנתבאר צח"א פ' תרומה בד"ה הנה כתיב ועמך כולם לדיקים. ופי' הה"מ נ"ע
 שב' לדיקים הג"ל זהו ענין ב"פ הכל שאמרו לא הכל כו' ולא הכל כו' ור"ל זחי' הכל
 לדיק עליון זהו בקימה וזחי' הכל לדיק תחתון זהו בהשתחוויה. וא"כ ביאור ענין זה זהו
 ע"ד והנה קמה אלומתי. ותשתחווין לאלומתי. ואפשר לפרש עד"ז ענין הכל יודך והכל
 ישבחוך כו'. ומ"ש עוד ב"פ הכל י"ל כי כמו שיש ב' זחי' אלו בזחי' חיבור ויחוד ו"ה
 כך יש בחיבור זחי' י"ה כו'. ועד"ז פי' בזח"ג פ' אמור דל"ו ע"ב בענין ד' גאלות וע'
 צפע"ה שער השבת פי"ט עכ"ה) תי"ח ל"ג א' הכוונה שכל הע"ס משפיעי' ביסוד ובמש"ר
 ובכס"מ שס סק"ו. וא"כ זהו ג"כ ענין אלומה דלעיל שנקשרי' יחד:

ויהנה להבין ביאור ענין ותשתחווין לאלומתי. גם ענין השמש והירח משתחווים לי.
 השתחואה כוללת ב' בחינות זחינת ביטול וזחי' המשכה (ועמ"ש מזה סד"ה
 והיה מדי חדש בחדשו. בענין יבא כל בשר להשתחוות לפני. וע' מזה ג"כ בסידור ע"פ
 הנ"ל בהביאור. ועמ"ש עוד מענין השתחואה בד"ה ציוס השמע"ל דרוש השני פ"ב
 ובד"ה מזמור שיר הנזכרת הבית דרוש הראשון פ"ב. ומ"ש בד"ה יביאו לבוש מל' גבי
 ח"י ברכאן דללותא בענין כריעת הראש הוא המשכת חכמה עילאה כו') וכן בענין

ותשתחווין

וחסתהוין לאלומתי עשו צ' בחינות. א' הביטול שלהם לאור א"ס. הב' שעי"ז עשו ג"כ
 המשכה בחינת יוסף (ועמ"ס כה"ג צפ' צרהשית צד"ה השמים כס"ו. גפי והארץ
 הדוס רגלי. שהרגל ממשיך אור צהראש דוגמת מ"ס שש מאות אלף רגלי העט אשר
 אנכי בקרבו כו' ע"ש. ועמ"ס צפ' יתרו צד"ה ענין האבות הן הן המדככה בענין כה
 החיות פני אריה פני שור כו' שהם ממשיכים אור א"ס בצחי' אדם שעל הכסא כו'. ועד"ז
 יוצן כאן שהשבעים גורמים ע"י הביטול שלהם להמשיך האור בצחי' יוסף לדיק יסוד
 עולם). ואמנם ענין השתחואה דיעקב היה רק ענין המשכה לצדה. (הג"ה וזהו בענין מ"ס
 צוח"א פ' ויחי דרכ"ה ע"ז ע"פ וישתחו ישראל על ראש המטה. ראש המטה מאן הוא
 דא יסודא דעלמא דהוא רישא דערסא קדישא. ושם דרכ"ו ע"ז מטה דא כנ"י. ראש
 המטה דא לדיק. על ראש המטה דא מלכא קדישא דשלמא כולה דיליה דכתיב הנה
 מטתי שלשלמה. ויעקב לדידיה קא סגיד עכ"ל. וע' צמק"מ שם. ושיין צמד"ר וילא פע"א
 מענין על ראש המטה. ובמ"א מ' סעיף ס' מטה נקרא היכל קדש"ק דצריאה כו'.
 וע' צפרדס ערך מטה. וכן מלינו שפית קדש"ק נקרא חדר המטות בדפרש"י צמלכים
 צ' סו' י"א צ'. וא"כ גם כאן פי' וישתחו ישראל על ראש המטה שעי" השתחואה וביטול
 המשיך האור מבחי' מלך שהשלוס שלו. ומקור המשכה זו מאור"ס שהת"ת עולה עד
 הכתר ומשם ממשיך להיות עושה שלום צמדומיו כמ"ס צאג"ה צד"ה והיה מעשה
 הלדקה שלום. ועיקר צחי' שלום זהו צחי' יוסף וכמוכן ממ"ס צוח"ג פ' צחקתי דקי"ג
 ע"ז ע"פ ונחתי שלום בארץ. ומוזה יוצן ג"כ לענין השתחואה זו דצחי' השמש כו'
 מבחתיים לי להמשיך שיהי' צחי' וצרות שלומי לא תמיט. אך קלת דוחק הוא להלק
 צפירוש הפסיק ולומר דהשתחואה דשמש זהו רק המשכה לצדה. ולכן י"ל שגם בהשתחואה
 דשמש יש למלא ג"כ צחי' ביטול ממש. והוא ע"ד מ"ס צמד"ר פ' צרהשית ספ"ו בענין
 יהושע שאמר שמש בגבעון דוס. וידוס השמש וירח עמד. א"ר יצחק א"ל עבדא בישא לא
 זכינא דאבא את לא כך ראה אוחך אבא בחלוס והנה השמש וירח וגומר מיד וידוס
 השמש וירח וגומר עכ"ל. ושיין מ"ס מזה באריכות בסידור ע"פ עשה לך חרות ליריב.
 דסיבוב השמש זהו ענין השתחואה שלו והשתחואה זו גרמת ההמשכה בהשמש ממקורו
 ושי"ז משפיע אורו למטה. כי השמש והגרתק שרשו ומקורו מבחי' שמש ומנן ה' אלקים.
 ולכן כדי שיומשך ההשפעה של השמש למטה ע"י הגרתק שלו שמבחי' אלקים זהו ע"י
 השתחואה שלו לשם הוי'. ומגרתק של השמש שורש ומקור המסכים המצדילים ביותר
 עד מסך המבדיל לגמרי. עמ"ס בסידור סד"ה ולא יקרא עיד שמך אברס. וזהו צחי'
 הערלה. ולכן הולך יהושע לומר שמש בגבעון דוס שעי"ז לא יומשך להם השפע מבחי'
 השמש כו'. והכח הזה ליהושע הוא צאמרו זכינא דאבא את. כי השמש והירח שלמטה
 צבי"ע השתחואה וביטול שלהם לשם הוי' זהו נק' זכינא דיוסף יסוד דאילנות שמנונו מקור
 ההשפעה למל' דאלי' מקור דבי"ע. ולכן יוסף גימטריא ששה פעמים הוי' שהוא המבדיל ש'
 הוי' ששה מדות עליונות עד צחי' יסוד וממנו מקור חוספת האור צבי"ע כו'. ולכן זכינא
 י"ל ע"ד קונה שמים וארץ כו' וכמ"ס צמ"א צד"ה חמשה קנינים קנה הקצ"ה. והנה קנה
 גימ' יוסף כו'. אך מש"כ המד"ר עבדא בישא לריך הצנה. ואפ"ל עפמ"ס צת"ז תקון

ח' ע"פ והפרה הלצנה ובושה החמה שהם זו"ג דקלופה ויניקתם מצחי' נער שרו של עולם כמ"ס בזהר פ' לך דל"ה ע"ב. והנה ציהושע כתיב נער לא ימים מחוך האהל ובוהר ס"פ בשלח דס"ה סע"ב דהיינו כמו מצ"ע הנק' נער שהוא מצחי' לא ימים מחוך האהל ובחי' אהל זה זהו ענין לשמש שם אהל בהם. עיין מד"ר בראשית פ"ו ע"פ לשמש שם אהל בהם שהוא הנרתק של השמש. והיינו בחי' שמש ומגן הוי' אלקים. ולכן אמר לשמש שלמטה דוס כו'. כיון שהוא כמו נער שרו של עולם שממנו שרש ההשפעה לשמש וירח דילירה עשיה. וגם לא ימים מחוך האהל דבחינת שמש ומגן הוי' אלקים. אך עב"ז באמת עיקר הכח הזה דיהושע הוא מצחי' יוסף שנאמר בו ג"כ והוא נער. אך הוא נער דאל"י ע"ד כי נער ישראל ויהבו כו'. ישראל זוטא ז"א דאלילות. והיינו שורש ומקור ההשפעה לצי"ע כמ"ס בת"א צפ' תרומה בד"ה מי יתקן כאלו לי בענין שנים כרובים אפי' זערי כו' ולכן יוסף גימטריא אהל מועד מקור השפע לבחינת נער לא ימים מחוך האהל כו' ועמ"ס מענין אהל מועד בלק"ת בד"ה במדבר סיני באהל מועד דרום השני. ולכן השמש והירח דצי"ע משתחיים לי שהשתחווהו וביטול שלהם לשם הוי' שעי"ז נמשך האור בהם מאל"י והיינו ע"י בחי' יוסף כו'. אך מה שיעקב הנק' שמש נאמר בו משתחיים לי השתחווהו זו הוא רק המשכה וכנ"ל בענין וישתחו ישראל על ראש המטה כו'. ועיין עוד מענין והנה השמש וירח משתחיים לי בילקוט ח"ב קמ"ח ג' ע"פ האימר לתרם ולא יזרה. ובוהר וישב דקפ"ע א'. קיצור והו כענין וישתחו ישראל על ראש המטה. כי הנה ענין מטתו שלשלמה הנק' יסוד עמ"ס בלק"ת בד"ה שיר השירים בפירוש אשר לשלמה. והמשכה זו הוא מצחי' תפארת מלך שהשלים שלו. שעולה עד הכתר ומשם נמשך וישם לך שלום. ונחתי שלום בארץ. והו וישתחו ישראל השתחווהו זו בחינת המשכה. ועד"ז יובן כאן. ובמד"ר פי' דמ"ס ציהושע וידוס השמש וירח עמד כמשך מצחי' מ"ס ציוסף והנה השמש וירח משתחיים לי. כי ויהושע בן נון נער לא ימים מחוך האהל כמו נער שרו של עולם. ומחוך האהל היינו לשמש שם אהל בהם. שמש ומגן הוי' אלקים. ושמש וירח דילירה עשי' וניקתם מצחי' נער שרו של עולם. ולכן לע"ל נאמר ע"ז וחפרה הלצנה ובושה החמה. כי אז הנער בן מאה שנה כו' כמ"ס בלק"ת פ' לו. ולכן הוי' יכול יהושע לומר שמש בגבעון דוס כו'. והכח לזה מצחי' יוסף והוא נער. כי נער ישראל ויהבו. ישראל זוטא. ויוסף יסוד דאלילות כו' :

עוד לדדוש הנ"ל.

באורות הריבוי למעלה יותר ובכלים להיפך. שמש ע' ישראל אחד מע' בד"ה אד' שפתי תפתח. במ"מ וישב לאלומתי דכולהו ספירן נגדין ביה. האמנם אלס לך תדברין. מד"ר וישב פש"ד דל"ע רע"ג. ול"ל שדה ת"ת. ע' פרדס ערך שדה. כלבה מלשון כלב מלך ועמ"ס ע"פ אחס כלבים. מאסרן איסרן. ע' ת"א חיי בענין שיראה איסר כנגד לבו ובענין איסיר לתג אוסרי לגפן. אלומה נק' עומר ושכחת עומר בשדה כי תלא כ"ד י"ט וע' במא"א ע' כ"א עמר נקא ש"י עלמין עמר לגלגלת. ואולם

הי אני. וזהו קמה אלומתי. כי יוסף נק' הו. גם קמה אלומתי כפתחו של אולם. כשדה
 בהמ"ק. וכל שיש השדה. גויס דיווריס הלמים. משתוקיחא דלמי'. יש שבר לפעולתך. כשצילך
 רחל. וזהו קמה אלומתי. השמש וירח וי"א כוכבים כי אור זרוע ללדיק יוסף והלמיחה
 שבעתים כאור ז' הימים א"כ השמש והירח משתחיים לי. וא"כ הלום הראשון נגד היותו
 יסוד דל"י ותלום ז' יסוד דל"ק כו' או יסוד דל"בא. וזהו ז"פ בן פרת. ולא יהיה לך
 עוד השמש לאור בחי' והי' הוי' לי לאלקים. ונגד שנאמר ז"פ בליתו לכן כשנה החלום.
 נושא אלומותיו בד"ה שובה. י"ל אלומה שבע. והיינו ע"י מעד אר"ך בשדך :

יונת אלס ע' לעיל ועל ידי זה כפתחו של אולם. אולי על ידי זה ממשיך שלא תהי'
 כרחל נאלמה ולא תהי' בבחי' אלמנה ל' אלמת כו'. כי השתיקה שלמטה ואחס
 תחרישון והאיש משתאה לה מהריש הרי משתוקא בחרין ממשיך הדבור מלמעלה ע"ד
 מחוס שוקע שמלמטה ממשיך חוסם צולט מלמעלה. כחומר המהפך. שתיקה אלס.
 כמו האלומות מחזר וקושר שבליס רביס יחד. כן ענין משתוקיחא דלמיא שקושר
 ומאסר האותיות והדבורים שלא ידבר ע"ד חושך שפתיו משביל או שמדבר מעט כי
 אותיות הדבור נק' תצואה שטור ה' חטה כ"צ אחוון וכששותק מטלה האותיות ומקשרם
 בשרשם במח' ושכל. נושא אלומותיו ל"ל כי מוסך הזרע זהו יסוד ז"א אלומותיו ע"ד
 וברית שלימי לא תמוט יסוד דל"א סד"ה כי ההרים ימושו. ולכן ג"כ אלומותיו ל' שתיקה
 כתר לי זעיר. וא"כ שבעות הג הקייר אלומות כי אז גלוי כתר תורה וארוכתך
 מהרה תלמיח :

וידהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח. ענין הללחה מזכר בליתעזר עבד אברהם והאיש
 משתאה כו' ההלליח ה' את דרכו. וגו' שם כן כמה פעמים. וכן כן יהי' דברי
 אשר ילא מפי כו' והלליח אשר שלהתיו. וזהו אגא ה' הלליחה גא. ובעסק התורה נאמר
 ציהושע סו' א' כי אז הלליח את דרכיך וכן בתלים רסו' א' והי' כעץ שחול כו' וכל
 אשר יעשה ילליח. וע' בזהר ויש קפ"ע א'. ואפ"ל כי הללחה הוא ענין מול כמו שקורין
 איש מוללה בר מול גליק בלע"ז. ויסוד נק' מולא וזהו בחי' יוסף. וכן משמע הענין
 בזהר שם תהלת דקפ"א וכולא בגין ההוא מולא דנגיד ונפיק ואתחבר בהוא דרגא
 לאשתלמא ביה כו' וע"ד כולא במולא תליא כו' בני חיי ומזוני כו' במולא תליא. והנה
 מולא הוא הכתר. וידוע ג"כ ששרש היסוד נמשך מהכתר ע"ד אל עליון כו' קונה
 הכל כמ"ס בציאור ע"פ אלה נוסעי. ובציאור ע"פ הגרה בטוז מחניה. וזהו ויהי ה'
 את יוסף. ר"ל ציוסף שהוא יסוד נמשך אור הכתר. ולכן ויהי איש מלליח כו'. ולכן נז'
 הללחה גבי כי כאשר ירד הגשם כו' והרזה כו' כן כו' והלליח כו'. כי הגשם זהו ירידת
 מ"ד שנמשך ע"י יסוד. ועוד יוצן זה עדמ"ס מדוע דרך רשעים ללחה. והענין כי הם
 מקבלים מבחי' כמה ארך הפוס לפניו כו' שלמעלה מהאלומות כמ"ס בת"א בד"ה בשלה
 פרעה. משא"כ בחי' יעקב שמוקבל ע"פ ההכמה שיש בה דין כו'. אך ע"י עסק התורה
 והמלות אשר הם לעוברי רלונו כך לעושי רלונו ע"אכ"ו שיומשך מפנימי' א"א לכן כי אז
 הלליח

מלליה את דרכיך כו' והו' אלה ה' הלליה נא. ששורש ההללה ממזלח מא"ח שמשם בא השפע צמחירות בלי עיכובים ודינים כמ"ש בלק"ת פ' קרח ע"פ ויגמול שקדים שזבו ענין ברכת כהנים. ומצקשים שיהי' גלוי זה בקדושה האלקית. וז"ש ציוסף ויהי איש מלליה. ובחלים סי' מ"ה ה' והדרך ללח רכב על דבר אמת :

חגובה

לשון התי"א עם הגהות.

בכ"ה בכסליו יומי דחגובה כו' שכשכנסו עו"כ להיכל וכו' וכשגברו מלכות בית שמונאי ונלחום לא מצאו אלא פך א' של שמן כו' לשנה אחרת קבעום ח' י"ט צהלל והודאה. להצין ענין הלל וענין הודאה. וגם להצין ענין למה תיקנו צום זה להדליק נרות זכר למקדש שמלאו פך א' של כו' ולא תקנו כן בשאר נסים. וגם מה ענין נרות להלל והודאה. אך הענין הוא דכתיב נר מצוה ותורה אור כו'. ויוצן בהקדים להצין ענין המורה שבציהמ"ק שארז"ל וכי לאורה הוא לריך כו'. והנה כתיב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה וצבקר צהיטיבו את הנרות יקטירנה שבליה ה' מדליק כל ז' הנרות ולמחר מדשם ומטיבם ולא ה' מדליק אלא נר המערבי שהוא נר ששי שממו ה' מתהיל וכו' ה' מסיים. והענין כי הנרות הם המדות לך הוי' הגדולה והגבורה כו' והן ז' נרות כנגד ז' מדות (הג"ה ועיין צמד"ר פ' צהעלותך פט"ו ששצעה נרות המזירה הם נגד שצעה כוכבים דהיינו שצעה כוכבי לכת. וצם"י איתא ששצעה כוכבים נמשך מז' כפולות בג"ד כפר"ת שיש צהם דגש ורפה והם ז' המדות עכ"ה). והנה בכל מדה ומדה יש זה לעו"ז בקליפה נגד הקדושה והן יונקות מן הקדושה כמו מאהבה שבקדושה נמשך צהשתלשלות המדרגות להיות תלויה גשמיות וכן מיראה שבקדושה יראה רעה וכעס וכה"ג ולריך לבררם ולהפכם להחלל בקדושה עליונה שתיינה המדות כולן להוי' צבחי' ציטול לך הוי' הגדולה והגבורה כו'. והצירור הוא צחכמה כי צחכ' אצברירו כו' (ובמ"ש כה"ג צענין נט"י כי צ' ידיס הם חו"ג ולריך להמשיך עליהם מים שהוא ג"כ ענין צחי' חכמה כו') [ועמ"ש צד"ה ויאבק איש עמו שבצחצ"ד אין להם אחיזה אלא צחג"ת כו'] והחכמה היא צחי' איר להאיר את המדות ולזככן (וע' צוהר ה"א פ' היי שרה דקכ"ג ע"א צענין מאה שנה ועשרים שנה ושצע שנים. דבשצע נאמר שנים לשון רבים לפי שהם ענפיין מתפרדיין. משא"כ עשרים חו"צ נאמר שנה לשון יחיד שהם צבחי' ציטול צאור א"ס כו'. ולכן מז' המדות נמשך הדין והיינו ענין דגש ורפה תצנית רך וחצנית קשה. וגם הם כפולים צענין תמורות תמורת חיים מות תמורת שלום כו'. והו' ענין ז' הפרות הטובות ואה"כ ז' פרות הרעות כו' היינו ענין זלעו"ז אכן ע"י המשכות אור החכ' בהמדות אזי מודככים המדות כו'. ועד"ז יצאו הרבה ענינים להמשיך האור צו' מדות * כענין ברכת ק"ש צשחר וצערצ שהם ז' על שם שצע ציום הללתיך כדפירש"י פ"ק דצרכות צמשנה צשחר מצרך כו'. וכן ד' לילית ותש"י

ותש"ר

בכ"ק. נ"א. יש להעיר מפסוק שצע ציום הללתיך דהיינו צרכות ק"ש.

ותש"ר ומוזזה עז"ג שצט ציוס הללחך פי' הללחך ל' צהלו נרו (א) המשכת האור מג"ר צו"ת כו'. ולכן ארז"ל ע"פ ושמן על ראשך אל יחסר זה תפילין דכמו שהמשכת שמן בהמורה להמשיך אור החכמה בהמדות כמ"ב הו"ע תפילין) ובלילה שהוא זמן החשך הי' לריך להאיר את כל ז' הנרות דהיינו להמשיך אור החכמה בכל מדה ומדה בפ"ע (ב) משא"כ ציוס הי' די בהדלקת נר הוא"ו שהוא עיקר ההשפעה וממילא הי' גמסך אור החכמה בכל המדות (כי ה' תחלה אחזית מן ו' כמ"ש בזהר ר"פ מקץ. וגם כי נר הששי הוא יסוד שזהו"ע כי כל בשמים ובארץ כו'. וזהו"ע ויוסף הוא השליט על הארץ כו'. וע' בזהר ח"ג פ' בלק דר"ד ע"ב. ובפרשה וישלח דקס"ח ע"ב ואי תימא יוסף אמאי יתיר מכולהו אלא ודאי יוסף בלחודי מכולהו בגין דאקרי לחוק ודא הוא דאזכר לסיבה דא יתיר מכולהו עכ"ל. ועד"ז בשצטה כוכבים הנ"ל הכוכב הששי נקרא כוכב והוא צהי' יסוד כמ"ש במח"א אורח כ' ס"ב והוא המאיר ללצנה שהיא מל' ויש דעה דהשמש הוא המאיר ללצנה והוא הששי כמ"ש צמ"ג (ג). ובמשנה פ"ד דמנחות מ"ד. שאין מחנכין כו' ולא את המורה אלא בשצטה נרותיה צין הערבים ואי לאו דעמיד הדלקה באורחא לא שייך הטבה בלפרא. והענין ע"ד מ"ש לקמן בד"ה ואחיה חלום בפ' מחוץ לפרוכת אשר על העדות יערוך כו'. כי ענין הפרוכת הוא כמ"ש כי שמש ומגן הוי' חלקים כו' ששם חלקים הוא המסתיר כנ"ל ושם דייקא הוא ענין עריכת הנרות כו' להיות רץ לבך ליהו"ע כו' ע"ש. ור"ל משא"כ לפניו מן הפרוכת שהוא יחו"ע לא שייך ענין רגלי כו'. ועד"ז דוקא בלילה שאז הוא זמן החשך הגמסך מלד ההסתה דשם חלקים איז לריך לצהי' נר להאיר את החשך. ועמ"ש בד"ה ואחתיק אל הוי' מענין נר הוי' נשמת אדם. משא"כ ציוס שמאיר צהי' שם הוי' ח"ל לנר כי שרגא צטיהרא כו'. ועמ"ש מענין מדת יוס ומדת לילה בד"ה רני ושמהי צענין רגא צרמאח ושמהי בלפרא. והגם שע"י הנרות ממשכיכס ג"כ צהי' חכמה. עכ"ז לגבי גילוי צהי' שם הוי' זהו כמו אור המאיר ע"י נקב לגבי אור המאיר ע"י הלון כמ"ש בע"ח צתחלתו. או כענין נוצלות חכ' לגבי ענמי' החכ' כו'. ועמ"ש בד"ה יציאו לבוש מל' צענין שרגא צטיהרא שפד"ז הוא כוונת חז"ל באמרם כל המועדים צעלים לע"ל כו'. ולכן צצקר מדת יוס נק' הטבת נרות כו' כענין את האור כי טוב כו' (ד). ועיי' בזהר ח"ב תרומה קס"ח ע"ב גבי וצטובו חיינו כו'. ועד"ז והקצו צענין עשיתי היינו שסומך גאולה לתפלה כו'. ועמ"ש בד"ה אשירה להוי' צפ' צלח צענין הטוב כי לא כלו רחמיך כו'] ועי' מענין העלאת הנרות צין הערבים והעבתן בצוקר בד"ה ענין חנוכה ועי' מזה בזהר פ' בהעלותך דק"כ ע"א. ובמק"מ והרמ"ז שם האריכו]. ומ"מ לא שייך כלל

ההצבה

בבי"ק

(א) נ"א. המשכת האור כל ז"ת דאזי ועי' בזהר ס"פ מקץ דר"ד ע"ב :
 (ב) נ"א. ועי' צענין שבע היכלות שבוהר ס"פ פקודי. ובענין מה שציוס הי' די צנר השבי שהוא עיקר ההשפעה היינו כי ה' תחלה אחזית מן ו' :
 (ג) נ"א. ועי"ל כי ציוס העיקר ה"ע הטבת הנרות. והענין כי הגה במשנה :
 (ד) נ"א. אך בצוקר ממשכיכס בהנרות צהי' הטבה בהיעיבו את הנרות כענין את האור כי טוב כו'.

ההטבה אם לא שהדליקו תחלה הנרות בין הערצים. כי יתרון האור נמשך מן החשך דוקא כשהחשך נהפך לאור. ולכן ארז"ל בירושלמי פ"ק דפסחים שרגא לא כמו דמנהר זלילה מנהר זיממא הוצא זצ"י ה' פסח סי' תל"ג. ועמ"ש מזה ע"פ ויחלק עליהם לילה. וזהו"ע ברישא השוכא והדר נהורא דהיינו תחלת העלאת מ"ן מהחשך שנהפך לאור זחי' נר אזי שורה ע"ז המשכת מ"ד זחי' בהיטיבו כו'. ואפ"ל כי העלאת הנרות ע"י המשכת חכמה תחלה וההטבה הוא המשכת חכ' עילאה. וזהו"ע חכמות בחוץ חרונה חכמות חרי [וזהו ע"ד הידוע זפי' כי אל דעות שנת' זד"ה משה ידבר ובכמה דוכתי]. א"כ ע"ד ההפרש בין משארז"ל טבולות חכמה שלמעלה תורה ובין המשכת עלמיות ח"ע. כנז' מזה בלק"ת זד"ה תורה לוח לנו משה כו'. כמ"כ יובן ע"ז ההפרש בין ההעלאה ובין ההטבה. קיצור ז' הנרות הם ז' המדות. שצעה כוכבים הנמשכים משצעה כפולות זג"ד כפר"ת. ויש זלעו"ז שצעה פרות הטובות ושצעה פרות הרעות ולריך להמשיך בהמדות אור החכמה. ועד"ז הו"ע נט"י. וזהו"ע חיי שרה מ"ה שנה כו'. וזהו ענין שצעה זיום הללחך וזלילה מדליקים ז' נרות וביום רק נר א'. כי ע"ד העלאת הנרות דוקא מבחוץ לפרוכת כמ"כ דוקא זלילה שיש חשך. משא"כ זיום שמהיר שמש הוי' נק' הטבת הנרות והטוב זעיניך עשיתי. והיינו ע"י שמחלה נמשך יתרון האור מהחשך שרגא לא כמו דמנהר זלילה מנהר זיממא. אזי אח"כ בהיטיבו כו' :

ב ודהנה יש עולם שנה נפש וכשם שהי' אהרן ממשיך המשכת אור החכמה בעולם
שהן ז' זחי' ומדות עליונות שצסדר והנהגת העולם כך הוי' ממשיך אור
החכמה בנפש ישראל שהם יולאי ירך יעקב שצעים נפש נגד זחי' ז' הנרות (ובמ"א
נת' שצעת הנרות הם שצעה רועים ששרטן מז"ת דעת"י לכן הם המשפיעים שמן
ואור שצעים נפש כו'. וזהו אשר יעקב כחשבון ז"פ הוי' היינו ע"ד כי אהה נרי הוי'
ששם הוי' זהו"ע המשכת שמן לב' גווי אור כו' של"ל המשכה בכל ז' המדות והיינו
ע"י יעקב שממשיך היו"ד עד זחי' העקב ולכן שמו כחשבון ז"פ הוי'. וזהו שאמר
יעקב והי' הוי' לי לאלקים. ולכן זנעילה דיוהכ"פ אומרים ג"כ ז"פ הוי' הוא האלקים
וזהו בית יעקב לבו ונלכה זאור הוי'). וזהו יולאי ירך יעקב יו"ד עקב דהיינו זחי'
יו"ד הוא זחי' הכ' הנמשכת ומשתלשלת זצחי' עקב וסוף מדרגות התחתונות (ועיין
מש"ל סד"ה וישב יעקב. ולפי שנגע זכף ירך יעקב כמ"ש מענין זה זד"ה ויאבק
איש עמו וזד"ה אלה מסעי שזהו"ע כשהעבודה רק זצחי' נלח זלי מוחין כו' יוכל
ליגע זו כו'. ועמ"ש זד"ה זחודש השלישי זפ' יתרו זפי' אנו הוי' לא שנית
ואחס זכ"י לא כליחס שאין לכס מזה כלות הנפש והיינו מפני שהם זני יעקב המקבלים
מזחי' עקביים. כמ"ש מזה ג"כ זד"ה מי אל כמוך. וזהו"ע שנגע זכף ירך יעקב. ולכן
לריך להאירם שיהיו זצחי' כלות הנפש אליו ית' וזהו"ע הנר שהשמן ופתילה כלות זזהאור
שהו"ע לבו ונלכה זאור הוי' וכדי להאיר שצעים נפש יולאי ירך יעקב זהו ע"י המשכת
שמן וחור מזחי' ח"ע זצחי' זו דוחה הלעו"ז כו' וכמ"ש במ"א זפי' ומעין מזית הוי'
ילא והסקה כו' ועמ"ש זסדור זד"ה מזמיר לתודה מענין זחכמה אחריריו ולכן מזה
גנושך שגם זצחי' ירכין יהי' וגם נלח ישראל לא יסקר כו' והמשכה זו היינו להיות זצחי'

בשמרם עקב רב ולהזהר מעוונות שאדם דש בעקביו שט"ז נאמר עון עקבי יסובגי
 שמוה נמשך יניקה וממשלה לבחי' עקב עשו. כמ"ס בזה"א מקץ קל"ט א'). וזהו וידו
 אוהזת בעקב עשו כי ידו אוהזת יו"ד אוהזת את העקב של עשו שהוא היל"ר לבתתי
 נחון לו חוקף התפשטות וממשלה רק להכניעו תחת הקדושה ולאכפיה לבט"א וכמו
 בקדושה לאי לך בעקבי הלאן שהוא הילוך של היל"ט. כן נגד זה הילוך של היל"ר כו'.
 (פי' עקב עשו י"ל ע"ד ריש' דעשו בעטפוי דילחק הגו"ל בד"ה ראה ריח בני והו"ע
 מל' דעשי' שהיא עקב וסוף הקדושה שמתפשטת להחיות החילונים וע"ז נאמר להגחם
 ואתה תשופנו עקב שזהו"ע הפילו נחש כרוך על עקבו כו' וע"י היו"ד דיעקב שממשיכים
 עד בחי' עקב הוא גורם שלא יהי' יניקה לחילונים מבחי' עקב הג"ל אלא יהי' אתה
 תשופנו ראש כו'. ועו"ל פי' יו"ד עקב ע"ד משארז"ל ע"פ עקב ענוה יראת ה' מה
 שטשה חכמה עטרה לראשה כו'. והיינו כי ענוה הוא שכינתא עילאה או כתר שהוא
 ביטול לגמרי. וזהו ויספו ענוים ביהו' שמחה. גם ע"ס הגנוזות נקרא ענוים. ולכן ע"י
 יעקב ענוה ממשיך היו"ד בבחי' עקב וסוף המדרגות להיות וידו אוהזת בעקב עשו. וזהו
 בשמרם עקב רב י"ל היינו עקב של מי שאמר יש לי רב של"ל אוהזת בעקב הג"ל. ובמדר"ת
 פי' שט"י בשמרם עקב רב יזכו לבחי' רב היינו מה רב טיבך וזהו ויעקבני זה פעמים
 כו'). וזה הי' ענין המשכת אהרן בהעלותו את הנרות להמשיך בחי' יו"ד של יעקב הוא
 אור החכמה לבחי' עקב כדי שיהיינה גם מדות העצמיות שצנפס הבהמית עולות
 ונכללות בקדושה (ועיין מענין אהרן לקמן בד"ה ואתה תליה וצד"ה בהעלותך את
 הנרות. והנה אהרן אוהזת נראה והיינו כמ"ס באורך נראה אור. ופי' באורך זהו כמ"ס
 אל הוי' ויאר לנו כו' וכמ"ס יאר ה' פניו אליך. כמ"ס ברבות נשא פי"א דרמ"ה א').
 ויותר י"ל עפ"י מ"ס באד"ר דק"ל ע"א ע"פ בית יעקב לבו וגלגלה באור ה' היינו
 באור המאיר בשם הוי' שהוא אור הנמשך מבחי' סוכ"ע אור"ס ממש כו' ע"ס. וזהו
 שכדי להיות נראה אור שיומשך הגילוי למטה הוא ע"י באורך דוקא ע"י שנמשך חוספת
 אור בשם הוי' אזי יומשך גילוי שם הוי' למטה להיות נראה אור. וזהו בית יעקב לבו
 כו' היינו כדי להיות היו"ד נמשך בבחי' עקב ממש גם בבחי' בית יעקב הוא ע"י באור
 הוי' גם בענין אהרן א' הר' נ' כי אל"ף הוא שני יודין וא"ו אשר שני יודין הס' ח"ע וח"ת
 והוא"ו הוא המהצב. ועמ"ס מזה בת"א פ' יתרו בד"ה מראהו ומעשיהו. ובחי' ח"ת
 זהו"ע וידו אוהזת בעקב כנ"ל שהוא התפשטות החכמה לזרר כמ"ס במ"א שעז"ל אל
 יתהלל חכם בעלמיות חכמתו כ"א בזאת יתהלל כו' השכל וידוע אותי שהוא התפשטות
 החכמה לזרר כו' ש"ל ששרש בחי' זו נמשך מקוץ העליון של היו"ד. כמ"ס כה"ג ע"פ
 לך לך כו'. וזהו וידו כו' כי יש ג' ידות ויעקב קו האמלעי נקרא יד הרמה אשר תפארת
 עולה עד הכתר הנק' עומק רוס ומשם נמשך כח ההתפשטות גם בעומק תחת להיות
 וידו אוהזת כו'. ועמ"ס עוד מענין אהרן צביאור ע"פ נשא את ראש בני גרשון
 כו'. ומ"ס צביאור ע"פ לא הביט און שבחי' יעקב יו"ד עקב הנמשך צבי"ע
 לזרר שרשו מיסוד אבא שגבוה מבחי' ז"א הנק' ישראל. וזהו כי יעקב לא מת
 שהוא למעלה משצ"כ. לכן דוקא וידו אוהזת כו'. קיצור וכמ"כ צנפס ענין

נפש הם מז' מדות ולריך להמשיך בהם אור החכמה וזהו יעקב חשבון ז' פעמים הוי' שיהי' בית יעקב לכו ונלכה באור הוי' שיאיר גם בבחי' עקב בז' מדות דנה"כ כי נגע בכף ירך יעקב ומוזה נמשך שטם היות חני הוי' לא שניתי אעפ"כ אחס בני יעקב לא כליחם אין לכס כלות הנפש . ולכן לריך להאירם ע"י יו"ד עקב בשמרים עקב רב . ושלא יהי' עון עקבי יסובני . וגם ע"י עקב ענוה כו' ומוזה נמשך וידו אוחזת בעקב דעשו ילה"ר שהו"ע נחש כרוך על עקבו להיות אחת תשופנו ראש . וזהו"ע אהרן שמעלה את הנרות בחי' באורך נראה אור באור הוי' . גם א' הר' נ' . אל"ף ז' יודי"ן וא"ו שהוא התפשטות החכ' לזכר להיות ויעקבני זה פעמים כ"א בזאת יתהלל כו' :

ג וְהָנָה כתיב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה ס"פ תלוה . וכן בצקר בצקר בהיעיבו את הנרות יקטירנה (הג"ה ועיין מזה בזה"א ויהי דר"ל ע"א . ה"כ ס"פ ויקהל דרי"ט ע"א . ח"ג ויקרא דו"א ע"א פ' לו דל"ג סע"ב דל"ד ע"א . וד' למ"ד ע"ב . וצ"פ בהעלותך דקמ"ט ע"א . ודקנ"א ע"ב וצ"פ קרח דקע"ו ז' ע"פ צקר וידע כו' ודקע"ז ז' . בגמ' פ"ה דפסחים דנ"ט ע"ב פ"ק דיומא דו"ד ע"ב פ"ג דל"ג ע"א וע"ב . פ"ד דמנחות ד"נ ע"א . בשל"ה ס"ז א' קפ"ח א' קל"א א' רי"ב א' שני"ח ז' . ש"ך במקומו . והנה בפסחים שם אמרו אין לך דבר שקודם לתמיד של שחר אלא קטורת בלבד שנאמר זה צ"פ תלוה בצקר בצקר . ובתמיד לא כתיב אלא חד צקר והיינו את הכבש האחד תעשה בצקר ופרש"י אין לך דבר שקודם באשים . ור"ל שקודם להקטרת אצרי התמיד דאלו שהיטת וזריקת דם התמיד הוא קודם לקטורת ומשנה מפורשת היא פ"ג דיומא משנה ה' קטורת של שחר היתה קריבה בין דם לאצרים כו' . ועיין בתוי"ט פ"ק דיומא מ"ב זד"ה ומקטיר . וע' בגמרא ברכות דגבי מן ג"כ נאמר בצקר בצקר וארז"ל הלכהו לשני צקרים שלא היו לוקטים אותו אלא בצקר ראשון שהוא שלש שעות ראשונות ועד"ז קטורת קודם לאצרי התמיד אשר תמיד של שחר קרב בארבעה שעות וכדאיתא במשנה רפ"ו דעריות . וקטורת שנאמר זה בצקר בצקר הוא קודם לזה וכמ"כ תפלת השחר שהיא כנגד התמיד הוא עד ארבע שעות וק"ש זמנה עד סוף ג' שעות היינו לפי שהוא בחי' קטרת שנאמר זו בצקר בצקר שלכן קודם לתמיד כמ"כ ק"ש קודם לתפלה . והנה בסדר המערכת דאצרי משמא דגמרא ואליבא דאבא שאול הטבת כל השבעה נרות בצקר קודם לקטורת . אבל הבמים חולקים ע"ז כדאיתא בגמ' פ"ק דיומא דו"ד סע"ב דתניא לא יעיב את הנרות ואח"כ יקטיר אלא יקטיר ואח"כ יעיב . אבא שאול אומר מטיב ואח"כ מקטיר כו' . ובערב גם אבא שאול מודה דמקטיר תהלה ואח"כ מדליק הנרות ע"ש דע"ו י"א וכן מצואר בהדיא פ"ה דפסחים דנ"ט . ומ"מ גם לחכמים דפליגי על אבא שאול מ"מ בשהרית מיטיב חמש נרות תהלה ואח"כ מקטיר משום דקיי"ל דבעי הפסקה בין הטבת חמש נרות ובין הטבת שתי נרות . וא"א להפסיק ביניהם אלא בקטורת כן פרש"י שם דנו"ד סע"ב . והנה סתם משנה פ"ק דיומא י"ב דתנן מקטיר את הקטורת ומטיב את הנרות התיב כהכני' דפליגי על אבא שאול וכן סתם משנה פ"ג דיומא מ"ד . כנס להקטיר את הקטורת ולהיעיב את הנרות . ועיין מזה בתוי"ט פ"ק דיומא שם וב"פ הרמב"ם וסמ"ג . ועיין

צ"י בא"ח סס"י מ"ח נוה . עכ"ה) . ולהבין ענין הקטורת שהי' אחר הדלקת והטבת
 שתי נרות (הג"ה לאבא שאל ואב"י ולאחמ"ס אחר הטבת חמ"ס נרות וקודם הטבת
 שתי נרות כו' . ע"כ הג"ה) הוא כי הנה עליון הנרות כבר מבואר למעלה שהוא ענין
 העלאת המדות שירדו ונשתלשלו בגשמיות הנה"כ שתייגה עולות וכללות בקדושה
 אך הקטרת הו"ע העלאת האותיות שהן במהדו"מ לבושי המדות שהן בחי'
 דומס (הג"ה . ושייכות בחי' הלבושים לקטורת הוא כמ"ס וירח את ריח
 בגדיו . ובגדיו הן הלבושים הנעשים ממעשה המלות . גם כי המלות כולם הם תלויים
 במח' ודבור ומעשה שהן הן לבושי הגפס . ולכן נקרא ריח בגדיו ועמ"ס מזה בלק"ת ס"פ
 שלח גד"ה וישלח יחושע מן השעים בענין פי' יריחו וכד"ה אלה מסעי דרום השני
 בענין ירדן יריחו . וזהו וריח שלמוהיך כריח לבנון פי' ריח שלמוהיך הן הלבושים הנעשים
 מהמלות כנ"ל הם כריח הלבנון . כי הנה כח"ב אחי מלבנון בלה . ופי' לבנון לובן העליון
 שמס שורש הנשמה . כמ"ס מזה בלק"ת גד"ה האזינו השמים צפי' ונוליס מן לבנון כו' .
 והוא ע"ד והחכמה מאין תמלא כו' . וגם כי לבנון נרמו בו ל"ב נו"ן הם ל"ב נחיצות
 חכמה וחמשים שע"ב שמחהוים מבחי' אין כמ"ס במק"מ ר"פ שמות ד"ג ע"א . והנה
 מזה נמשך בחי' למס"כ באחד . כמ"ס גד"ה האזינו השמים הנ"ל צפי' והרוח תשוב כו' .
 והו"ע ק"ס שנק' קטרת כנ"ל . וע"ז משבח הכתוב כי ריח שלמוהיך דמעשה המלות הוא
 תשוב כמו ריח הלבנון בחי' למס"כ באחד שבק"ס . עכ"ה) . ומדו"מ הן בחי' דומס ואותיות
 דקדושה נק' חומת בת ליון חומה של אבנים שהי' אבנים צינות שני בתים כו' כמדוע .
 וכמ"ס צמ"א ע"פ גדול הוי' ומחולל מאד בעיר אלהינו אימתי נקרא גדול כשהוא בעיר
 אלהינו כו' . והנה אותיות של המדומ"ע שכלו בגשמיות תחת ממשלת הקליפות והט"א
 (הג"ה . ועמ"ס גד"ה וזאת המלה פ"ב בענין חומת בת ליון הורידו כחל דמע"ה עכ"ה)
 אין להם עלי' ע"י המשכת אור החכמה כי אין אור ההב' אלא במדות עלמן אהו"ד כו'
 שהן בחי' רוחני' (עמ"ס ע"פ וי"ל כו' צפ' בראשית שהי' והלומה הן סמוכים זל"ז
 והנה החכמה תחיה בחי' חי ע"כ המדות שהן לומה הן מקבלים מבחי' חכמה הנק' חי
 אבל האותיות שהן בחי' דומס א"א להעלותן כ"א ע"י בחי' מדבר שהוא הכתר שלמעלה
 מהחכמה הנק' חי ומס שרש הדבור שהוא דומס ועמ"ס צביאור ע"פ זאת חוקת התורה .
 וע"י הקטרת בחי' דומס ממשך בחי' מדבר כתר שזהו"ע הריח בעל החוטם כו') . אבל
 גשמיות האותיות אין להם עלי' כ"א ע"י הקטרת שסממני הקטורת היו מדברים שאין
 בהם עטס כלל ואינם ממין מאכל כלל הרי הן בחי' דומס ובהקטרתן נעשה בחי' ריח
 העולה למעלה במשיב את הנפש אשה ריח ניחוח לה' שע"י הריח נעשה ניחוח דהיינו
 ירידה להשתלשלות המשכת בחי' הוי' יו"ד חכמה כו' (הג"ה . וזהו דוגמת מ"ס צמ"א
 גד"ה יציאו לבוש מל' שיש צ' בחי' . הא' השתלשלות עילה ועלול . הב' מה שנתהווה שלא
 בדרך סדר השתלשלות . וחכמה היא ראשית השתל' וממנה נשתלשלו המדות כו' . אבל
 להיות העשי' גשמיות מהחכמה אינו דרך השתל' כ"א יש מאין ע"י כל יכול כו' . וזהו"ע
 מעלת המלות מעשיות שבחי' זו מעשה גדול יותר מהתורה . ולכן כמ"כ יובן עד"ז
 בענין ההעלאת שהעלאות המדות של הנפש הוא ע"י חכמה שהיא ראשיתן ומקורן כנ"ל .

אבל האותיות שהן בחי' דומם אין שרש החוותן מהשכל המושג אלא מלמעלה מהשכל המושג. וכמ"ש ע"פ א"ש בחוקתי תלכו וצאנה"ק כ"י ה' ד"ה ויעש דוד ע"ס. וכמו שגם בכללות הדומם והעשי' שרשו נמשך מלמעלה מהחכמה ואין לו שייכות כ"כ עם השכל. ועמ"ש מזה ג"כ צביאור ע"פ א"ש שצחתי תשמרו. ולכן העלאת האותיות שנפלו אינו ע"י החכמה כ"א ע"י הקטרת והרית שהרית הוא מלמעלה מהחכמה. ועמ"ש ד"ה צחתי לגבי גבי אריתי מורי עם בשמי מענין זה אך שהרית הוא צחתי או"מ שלמעלה מהחכמה כו' והיינו כי להעלות הדבר שנפל למטה יותר ל"ל ע"י המשכה כח וע"ז מלמעלה יותר. וכמ"ש צה"ה סד"ה ועתה יגדל נא כח כו' נושא עון כו' כי לפי שהוא לריך להמשיך האור למטה יותר להיות נושא עון הולך להמשיך מלמעלה יותר והוא שיומשך הכח של אדני שהוא ר"ן העליון צ"ה שלמעלה מבחי' החכמה והוא נמשך ע"י מטפה המלית כו' וע"ס. והוא ענין א' עם מש"כ כו'. ועיין ד"ה זאת תיקת החורה פ"ו בענין מי יתן עבוד מעמא שלכן לריבין להמשיך מבחי' אין שלמעלה מהחכ' כו' ע"ס. ועמ"ש ד"ה וארשתך לי פ"ג. אך מי שהעביר את הדרך כו' הגם זאת עלתו כו' ע"ס. שמכ"ז יובן שכדי להעלות דבר שנפל למטה יותר ל"ל כח והמשכה מלמעלה יותר. עוד דוגמא לזה ממ"ש בלק"ת פ' אחרי סד"ה כי ציוס הזה יכפר צפי' יכפר עליכם לטור אחכס דקאי על מקיפס ולבושם דקליפס ותטהרו קאי על פנימי' דה"צ שהפנימי' יוכל לטור בעלמס ע"ד בחכמה אחריריו. אבל המקיפס א"א לצרר כ"א ע"י שיומשך מלמעלה כו' ע"ס. וזה ג"כ דוגמת ההפרס בין העלאת המדות ובין העלאת האותיות שהם הלבושים. ועמ"ש ד"ה כי תלך צפי' והסירה את שמלת שצ"ה כו'. ועיין עוד מענין ההפרס למעלה ג"כ בין המדות ובין האותיות בלק"ת ד"ה לסיסתי בדכצי הראשין ד"א ע"ג גבי ולכן ישעי' ויהוקאל שהיו בזמן הבית כו' ראו המרכבה צחתי' פני ארי' ופ"ס כו' שהן צחי' המדות. עמ"ש צח"א פ' יתרו צענין האבות הן הן המרכבה. אבל זכרי' ראה את המרכבה צחתי' סוסיס כו'. הוא צחי' אותיות. ומ"מ הסוס רך למעלה יותר ג"כ למעלה מבחי' אדם כו' ע"ס היטב. וכך ע"ד ע"י הקטרת הוא עלי' יותר מע"י הקרבות שהם צחתי' אריה דאביל קרבינין כו' ע"ד ריח דצר שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף כו'. העולה מזה כי צירור המדות זהו ע"י הנרות צחי' חורה דבחכמה אחריריו וצירור והעלאת הלבושים מהדו"מ האותיות שנפלו צצה"כ זהו ע"י מעשה המלות. ועמ"ש ד"ה מה יפו פטמיך צפי' תמוקי ירכיך כמו תלחיס. ומ"ס צח"א פ' תרומה ד"ה מי יתקך צפי' אמלאך צחץ. קיצור. ענין הקטרת לאבא שאל אחר כל הנרות צהיטיבו והדר יקטירנה. והנה ז' נרות ז' מדות העלאתן ע"י החכמה שהיא ראשית ההשתלשלות וממנה משתלשלים המדות. אבל קטורת דומם היינו העלאת הלבושים מדומ"ע שהן אותיות ודומם ואין שייכים שיתעלו ע"י החכמה כ"א ע"י קטרת שהוא מלות מעשיות שנעשים מדברים שהן דומם ומהם נמשך ריח צגדיו ריח מקיף עליון ומשה נמשך להעלות גם הדומם בענין ועתה יגדל נא כח כו'. ועי"ז נושא עון כו'. וכן מי יתן עבוד מעמא כו' וכן יכפר עליכם כו'. והמדות נק' פ"א ופ"ס והאותיות נקראים סוסיס והסוס רך למעלה יותר כו'. ולכן תחלה מיעיב הנרות העלאת המדות

ע"י החכמה ואח"כ קטרת העלאת הלבושים מחדו"מ ע"י המלות וכמ"ס זק"ש חלה שמע ישראל כו' ואח"כ והאבהת ואח"כ ושנתת כו' וקשרתם כו'. וכ"ז לדעת אבא שאול. אבל חכמים ס"ל דקטורת קודם להטבת שתי גרות ובקטרת גאמר בצקר בצקר וע"כ הוא קודם לאברי החמיד שנאמר זו בצקר. ולפ"ז קטרת הוא ק"ש והוא קודם לחפלה היינו שהחפלה הוא כנגד חמידין וקטרת קודם לחמיד כנ"ל:

ד וְהִנֵּה כ"ז ה' צביהמ"ק שהיו מקריבין קרבנות ועבשו היא החפלה במקום הקרבנות. ולהבין ענין זה בחפלה. הגה צבדר המערכה ה' דס החמיד קודם להטבת שתי גרות וגרות לקטורת וקטורת לאברים נמלא שדס החמיד קודם לגרות וקטורת ואברי החמיד אחר גרות וקטורת (הג"ה). זהו לאבא שאול. אבל לחכמים דס החמיד קודם להטבת חמש גרות והטבת חמש גרות קודם לקטרת וקטרת קודם להטבת שתי גרות ומ"מ זה שיהיה שדס החמיד קודם לקטרת וגרות ואברי החמיד הם אחר קטרת וגרות עכ"ה). ויוזן ענין זה בעבודת ה' בחפלה כי הגה עיקר עבודה זק"ש וחפלה הוא למס"נ זק"ש. והנה יש ז"פ מס"נ למס"נ באחד ובכל נפשך אפילו נוטל את נפשך כו'. ולהבין מהו ענין ז"פ מס"נ הללו (ועמ"ס מזה בד"ה שה"ס) הגה למס"נ באחד קאי על גה"א שהיא צבחי' ציטול ממש וכמ"ס ח' ה' אשר עמדתי לפניו צחי' עמידה הוא ציטול באור א"ס ז"ה ממש (הג"ה וכמו חפלה מעומד שהוא ציטול ויראה עילאה שלמעלה מאה"ר. כמ"ס זד"ה שימני כחותם וגם אין עמידה אלא שתיקה והוא צחי' בחר לי זעיר לשון שתיקה ועמ"ס מזה זד"ה את שבתותי חשמרו ספ"ד. עכ"ה) ובחי' בכל נפשך היינו שגם צחי' גה"ב היא צבחי' אהבה ואהבה כו' שמס"נ זו אינה באחד אלא צבחי' צבמל"ו כו'. והענין כי הגה נודע שצחי' ממכ"ע וסוכ"ע הכל נקרא צחי' שמו בלבד ובמאמר מלך משבח ומפואר עדי עד שמו הגדול. ועדי עד פי' כל העליות שמעולם עד עולם ציטוליו אחר עילוי עוה"ב וגעה"ע וימיהם"ס וההה"מ. וכמה רבוי רבבות עולמות והיכולות המצואר בזהר ובחמת יש הרבה יותר עד אין קץ וכמ"ס ולגדודיו אין מספר וגדודיו הן מלאכים שהן צחי' חילוני' העולמות ומכ"ס נשמות שהן פנימיות עולמות אין זה אלא צבחי' שמו שס כבוד מלכותו כמשל החפשות המלך במדינה שרק שמו הולך בכל מדינת מלכותו ולא עלמותו ומהותו כך כציכול החפשות החיות הנמשך מאח"ס ז"ה להחיות כל הצרואים ונפש כל חי אין החפשות והמשכה זו רק צבחי' שס שהוא רק זו והארה צבחי' החפשות בלבד ונק' אח"ס. אבל עלמיות א"ס ז"ה ממש הוא רב ונשא כי אני הוי' לא שניתי כתי' ואין ערוך אליו ית' ואפילו כערך טפה מים אוקינוס כו' (ועמ"ס מזה זד"ה אוסרי לגפן). והנה הנשמה ונה"א מחמת שהיא צבחי' פנימי' העולמות היא בעלה ונכללת ביחוד עליון ז"ה לגבי א"ס ז"ה ממש מחמת ששורה ומאיר עליה א"ס ז"ה ומשכלת ומחזונת ברוממותו ית' איך שאין להעריך אליו ואני ה' לא שניתי כו'. (הג"ה. ועמ"ס זד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה דכאשר האהבה נמשך מהתצוננות זו בעלמות אוא"ס כי אני הוי' לא שניתי כתי' ולית מת"ב כו' אזי האהבה היא צחי' כלות הנפש ממש בכל מאדך כו'. וזד"ה ראה ריח בני נח' צבחי' זו נק' ריח ולכן י"ל שזהו"ע קטרת. וגם

לפמ"ט זד"ה שה"ש הנ"ל דענין למס"ג באחד זהו נמשך מבחי' כלה עילאה שכינתא עילאה וזהו"ע מזבח הפנימי שהוא זינה שכינתא עילאה שעלי' מקטירין הקטרת. ועמ"ש מזה זד"ה ושאלתם מיס צשאון. וזהו"ע למס"ג באחד פי' ע"ד אנת הוא חד ולא בחושבן היינו מה שלמעלה מבחי' ע"ס שהחכמה היא כעשי' אללו ית'. כמ"ש מזה זד"ה פחה אליהו לעיל זפ' וירא. ולכן שייך זה לקטרת אשר י"א סממנים היו זה שבחי' עשר הם נגד י"ס וזחי' הי"א המקיף דלבושה בחי' מאדך לבחי' אנת הוא חד ולא בחושבן. דוגמת מ"ש ברבות כי תשא פמ"ז ע"פ אחד עשר יום מהורצ' כו'. במיוחד שבשורה חטאת שמי שהוא אחד שהוא ראש לכל הדברות אנכי ה' אלהיך עכ"ל. וכמ"כ התיקון לזה ע"י קטרת שהיו זה אחד עשר סממנים. והיינו לבחי' המיוחד שבשורה שהוא אנכי ה' אלקיך שעז"ג אנת חד ולא בחושבן ככ"ל. גם כי ק"ש הוא בבחי' אליו ולא למדותיו אליו דוקא שלמעלה מהחלבוש צע"ס ע"י שמותיו ית'. ובשמ"ע הוא בחי' לכון צש. ועס היות השמות הם ג"כ בחי' אליו אך זה בחי' אליו בשתלצם במדותיו ולכן הוא ג"כ ולא למדותיו ועכ"ז ק"ש הוא גבוה מזה. וכמ"ש מזה בסדור סוף שער הק"ש זד"ה איתא בספרי. ובפרדס ערך קטרת שהוא התפארת העולה לקשר העולמות זינה וחכמה יחד צעת עליהו. ועמ"ש מזה צביאור ע"פ ונקדשתי בתוך כנ"י בענין הקדוש הראשון. וענין קטרת וקשר זה זהו"ע מ"ש והקשורים ליעקב ולכן זהו"ע המס"ג של נה"א וע"ד צהד קטירא התקטירא. ועמ"ש מענין והקשורים ליעקב צביאור ע"פ נשא פ"ד. וזד"ה ואלהה כי תדור נדר. וזהו דאיתא בזהר פ' בלק דקפ"ו ע"א בריחא דלבושייכו ידע שלא קראו ק"ש ופי' הרמ"ז שק"ש הוא בחי' ריח עפמ"ש צפ' פיגחם דרל"ג ע"ז כי ה' עלין דסהרין לבושנה הם ה' תיבות שמש ישראל ה' אלקינו ה' בו' שרשא ויסודא דאחיד' בו' דא הוא אחד. והיינו ככ"ל דלמס"ג באחד זהו בחי' ריח. ע"ד מ"ש במד"ר פ' נח פל"ג ע"פ וירא הוי' את ריח הניחוח הריח ריחו של אברהם אבינו מכבשן האש הריח ריחן של חנניה מישראל ועזרי' ולכן מעין זה למס"ג באחד צק"ש נקרא ג"כ ריח. וגם כי צק"ש נמשך יהוד או"א ששרשו מלמעלה מעלה שאין שם השגה רק כמאן דארת ריחא כמ"ש בזהר ר"פ לו דכ"ו סע"ב וצמק"מ שם לפי שההמשכה בא מבחי' עתיק שהוא דל"א בו' שאינו מושג לשום ספי' אלא כמאן דארת ריחא וכמ"ש במ"א שיחוד או"א אינו זוג גופני ביחוד ז"ג ואינו מושג רק הארה ולא העלמות ממש כמו ביחוד גופני. ומ"מ הארה זו גבוה מהעלמי' דיחוד ז"ג וכענין ל"ת לגבי מ"ע זד"ה משכן העדות אשר פקד בו'. ובצביאור ע"פ ולא תשצית מלה בו' ספ"ה. וז"ש והריחו זיראת ה' יר"ע נמשך מבחי' מזליה כמו בחברי דניאל אצל חרדה בו'. ולכן נק' והריחו בחי' ריח. ועמ"ש ל' דלכן מלות ק"ש עד סוף ג' שעות שהוא כמו קטרת שנאמר בו צבקר צבקר. וכמ"כ נאמר גבי מן כי הנה המן הוא בחי' על ובתיב ראה ריח בני בו' ויתן לך האלקים מעל השמים בו' שע"י העלאת מ"ן בבחי' ריח ומקוץ נמשך אח"כ ההמשכה מעל השמים ומשמני הארץ שהוא תישצ"כ ותושצ"פ והוא ג"כ ענין נרות המנורה. ולכן שייכים להדי צבקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה כמו שע"י ריח בו' נמשך ויתן לך בו' וכ"ז הו"ע מס"ג דנה"א באחד שהו"ע יחו"ע עכ"ה). אצל בהשחלשות וירידת

המדרגות עד סוף מדרגות התחתונות דנה"ב המלוכשת בנוף הגשמי ממש הגה הגשמי הוא מכך מצדיל ומפריד היחוד"ע מהמת שגראה לעיניו בשר ליש ודבר נפרד (הג"ה). ועוד שהתהוות נה"א מצחי' מח' עילאה. עמ"ש דה"ה א"ס בחקתי תלכו. משא"כ אפילו מלאכים התהוותם מצחי' דבור והדבור נעשה דבר נפרד. ועמ"ש מזה צח"א פ' יתרו דה"ה זכור ושומר בדבור אחד נאמרו וצלק"ס פ' בהעלותך דה"ה מנורת זהב כולה ודה"ה אדם כי יקריב מכס (בהציאור עכ"ה). ומ"מ ע"י ירידת הגשמה ונה"א שלא ירדה בשביל עלמה שהרי גם קודם ירידתה היתה צחי' אשר עמדתו כו' אלא הירידה היא לורך עלי' נפש הבהמי' היא להאיר לה הארה מיחוד עליון ד"ה שחובל גם היא לעלות וליכלל בא"ס ד"ה והארה והמשכה זו היא מצחי' בשכמל"ו דהיינו ע"י התצוננות שכל מה שגראה ליש ודבר נפרד אין זה אלא צחי' זיו ושה כבוד מלכותו ואי לזאת יהי' הי' בטל כמו זיו השמש בשמש כו' וכמ"ש צמ"א (הג"ה). ועמ"ש דה"ה לאינה וראינה צפי' שאו ידיכס קודם. ולכן נק' צחי' בשכמל"ו שהריח' ליקי קדרה כי גם זה הוא צחי' ריח שמה נמשך בכל נפשך אפי' נוטל כו' אלא שלגבי מס"ג באחד של נה"א שהוא צחי' כריח הלצגון נק' צחי' מס"ג דנה"ב שש שהריחה ליקי קדרה בשגס שהמס"ג נמשך מצחי' בשכמל"ו שהו"ע מקור התהוות העולמות שהינו ערוך למהו"ע ית'. וצמ"א פי' כי ליקי קדרה הוא מדה ההתפשטות להיות ראש לשועלים. והיינו צחי' מל' כל עולמים כו' דבצר נת"ל שצחי' בוכ"ע נק' ג"כ רק שמו וצחי' מוכ"ע נק' שש כבוד מלכותו הארה דהארה וע"כ הביטול הנמשך מצחי' זו נק' ליקי קדרה כו'. ולכן אנשי יריחו היו כורכים את שמת ולא היו מפסיקים לומר בשכמל"ו היינו כי יריחו מלבין ריח. וארז"ל במשנה פ"ג דתמיד מיריחו היו מריחים ריח פטוס הקטורת. ולפי שהי' צחי' אנשי יריחו מצחי' ריח דקטורת הנ"ל ע"כ לא היו לריכים לומר בשכמל"ו. אבל אין הלכה בן שדדי להמשך הביטול כנה"ב הוא ע"י בשכמל"ו. ועיין מ"ש מטעין שהריחה ליקי קדרה ע"פ עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים כי בדבר אשר זדו וארז"ל בקדרה ששלו זה נחשלו בקונטרס חרטו"ב. קיצור. שדדי להבין ענין סדר המערכה דה התמיד והעצת חמש נרות וקטורת והעצת שתי נרות ואברי התמיד מהו צחי' אלו בתפלה ותורה יקדים ענין צ"פ מס"ג שצק"ס. למס"ג באחד הו"ע ביטול הגה"א שכינתא עילאה מזה"פ קטרת והקשורים ליעקב חרין ריעין. ונק' ריח הלצגון מקוף בכל מאדך והריחו ציראת. ה' וההמשכה עי"ז יחוד או"א משכן העדות ג"כ כמאן דארת ריחא. ומס"ג דבכל נפשך זהו יחוד"ת ביטול נה"ב שנמשך מצחי' בשכמל"ו. ונק' שהריחה ליקי קדרה עכ"ה):

ה **וְהַנְּדָה** בעליות נה"ב להתכלל באו"ס ד"ה גדול מאד ורצ כחה שהוא צחי' בע"ת דמשכן בהילא יתיר (הג"ה עמ"ש מטעין לדיקים ובע"ת צלק"ס צשה"ש דה"ה מי יתקן גבי אמלאך צחי'. ומ"ש דה"ה יוגתי בחגי' הסלע צענין קומי לבי רעייתו ובענין הראני את מראיך. והנה לבי פי' כ"ף יו"ד זהו"ע קטורת כמ"ש כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת. והיא העלאת נפה"א לשרשה לצחי' כ"ף יו"ד כו' כתר וחכמה. אלא שזהו כתר וחכמה דעולם התקון שרש נה"א. וע"י תבוצה דנה"ב י"ל מעורר כתר וחכמה

דתהו כו' וכמ"ש בד"ה עלי באר בענין מעין גנים באר מ"ח עכ"ה) כי כה"כ נלקחה
 מחיות הקדש שבמרכבה והחיות נושאות את הכסא ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה
 (וכמ"ש מזה בד"ה זכור ושומר בדביר ה' נאמרו ע"ש) והיינו ע"י וזרעש גדול
 מתנשאים (ועמ"ש מעין רעש גדול בד"ה האזינו השמים ובד"ה אני הוי' אלקיכם דפ'
 ליצית). וזה הוי' ענין דס התמיד לפונה לפני הוי' שהקרבות היו בגפש הבהמה להעלותה
 לשרפה שנקחה מבחי' פ"ש שבמרכבה והתמיד הוי' מקדשי קדשים ששחיתתן בלפון בחי'
 גבורה שמהשמאל בחי' רעש גדול. וגם לפונה לפון ה' דהיינו בחי' ה' אחרונה של שס
 הוי' שהוא בחי' העלם ולמלוס א"ס ז"ה שמהמת זה הוי' הרעש (הג"ה). והנה ברבות
 ויקרא פ"כ אמרו מעיד אני עלי שמים וארץ כו' כשקורין את המקרא הזה לפונה לפני
 הוי' זוכר הקצ"ה עקידת יצחק כו'. ול"ל מהו שייך לזכור עקידת יצחק ע"י קריאת המקרא
 לפונה לפני הוי'. והענין דאיתא בבחי' פ' לו במקומו ע"פ על ירך המזבח לפונה לפני
 ה' דקל"כ ע"א וז"ל ודרשו רז"ל רוח לפונת אינה מסובבת וכסא של ג' רגלים אינו
 עומד וילטרך רגל ד' ולכך הקרבות רגל העולם (עיין פ"ד דתענית דכ"ז ע"כ שאלמלא
 סדר הקרבות כו') ובפרקי ר"א כ' ורוח לפון בראו ולא גמרו כו' וע"ד הקבלה לפונה
 הוא מדת הגבורה כדי להשלימה אליו כו'. וביאור הענין י"ל ע"ד מ"ש צמ"א צפי'
 לחוק עשה לי אלקים שבחי' שס אלקים המסתיר להיות בחי' יש והוא בחי' מדת הג'
 מזה נעשה לחוק וגילוי תענוג העליון והיינו בשעשה ביטול הים וז"ש לויחן זה ילדת
 לשחק בו (כמ"ש ע"פ אלה מסעי וע"פ לו את בני כו' את קרבי לחמי כו' ובפ' וילא
 ע"פ ושבתי בשלום כו' וכד"ה ואלהי' אללו אמן צפי' ממושבותיכם חזיאו לחס תופה
 כו') שהשחוק נמשך מביטול הים לפי שזהו דבר חידוש כי מה שהגשמה קודם התלבשותה
 בגוף ונה"כ היתה בבחי' ביטול אין זה חידוש כלל כי כל העולמות כולם הם באמת
 כעפה מים אוקיינוס וכלא חשיבי. אבל מה שאל"כ בהתלבשות הגשמה בגוף גם הגוף
 ונה"כ יש להם בחי' כלות הנפש להיות כלה שארי ולבצי להיות גם הים בטל בביטול
 טפה בים זהו העלאת מ"ן. הגם שבאמת מהות הביטול דנה"כ אינו ערוך למהות הביטול
 שבעולמות עליונים. אבל לפי שהוא חידוש וכמו עד"מ למטה לב מלכים אין חקר
 וכשרואים להמשיך לבו להיות פונה לבקשות ההדיוט הוא ע"י שמציאים לפניו דבר חידוש
 כמו לפור המדברת כו' הגם שבני אדם מדברים בצניעה יתירה אלא שזה אינו חידוש
 אבל זה שהלפור מדברת הוא חידוש וממשיך לב המלך כך מה שהים בטל הוא דבר חידוש
 שמהמה נעשה אדם וכמ"ש אדם ובהמה חושיע ה' (ועי"ז דוקא מעורר למעלה מעלה
 היינו המשכת רלון ותענוג העליון כנ"ל. ועמ"ש מזה ג"כ בפדשה וישלח ע"פ ויקח מן
 הבא בידו מנחה) ובמשל הבהמה נושאת את האדם הרוכב עליה למקום שלא יוכל האדם
 להגיע שם בעלמו. וזהו"ע יצחק. ולחוק ותענוג העליון עשה לי אלקים ע"י תיקון מדת הגבורה
 כו' והיינו ע"י המתקת הגבו' שבגפש שהיא הילה"ר כו'. ועיין ברבות פ' במדבר פ"ב ע"פ דגל
 מחנה דן לפונה כו' שמשך החשך יולא כו' ולריך להאיר את החשך ע"י אשר ונפתלי.
 אשר ע"ש אשר קדשנו צמלותיו. ונפתלי ע"י התורה שנאמר ונפת לו פיס כו'. והנה
 יתרון האור נמשך מן החשך היינו ע"י שהחשך נהפך לאור. וכמו"ש מזה בלק"ת פ'
 ואתחנן

ואתחנן סד"ה וידעת היום כו' כי הוי' הוא האלקי' דרוש השני . וצפ' כי תלז סד"ה ולא אבה וסד"ה כגשר יעיר צענין מי זאת עולה מן המדבר . ובד"ה אלה מסעי דרוש השלישי פ"ב צענין טוב זה יל"ט מה'ר כשנהפך לטוב . וזהו"ע לפינה לפני הוי' כו' ולכן בשקירין המקרא לפינה לפני הוי' זכר הקב"ה עקידת יצחק שהו"ע הטמוג העליון לחוק עשה לי אלקים כו' והיינו אשר לפנת צחי' אשר קדשנו במלותיו הוא לפנת גימ' כחר והוא לפני הוי' יו"ד הכמה ה' בינה כו' . ועמ"ש מענין רוח לפינות הינה מסובבת בלק"ת ר"פ תזריע . ובזח"ג קרה קט"ח סע"א וע"ב ע"פ ועמד הלוי הוא משמע דענין רוח לפינות שבראו ולא גמרו ע"ד מארז"ל שהמזיקין נבראו בע"ש ביהס"מ . ופי' בזהר שס וצפ' בראשית די"ד סע"א הוי נפקי רוחיהוין דסדין לאתברא גופא דלהון ואתקדים יומא ולא אתבריאוו וא"כ לא נגמרה צדיחתן וכמ"כ רוח לפינות נבראו ולא גמרו כי בן המזיקים עקדה צרות לפינות כמ"ש הרמ"ז ר"פ לו . והענין ששרש הגפש נמשך מממכ"ע והגוף נמשך מסוכ"ע . כמ"ש צח"א בד"ה יביאו לבוש מל'. והסדין לא נמשך להם רק גפש מממכ"ע וגופס לא נבראו כי לא האיר להם אור הסוכ"ע . וזהו פי' רוח לפינות הינה מסובבת שאינה מאיר בהם צחי' הוצב שיהי' נברא הגוף גשמי כו' . ובזה"ו פ' קרה נת' הענין כי מקו השמאל כשנמשך בהשתלשלות למטה נמשך מזה יניקת החלונים ביותר דוגמת כנען נמשך מהם דוקא שהו"ע נקה"ט כששתלשלו מקו השמאל כו' ולכן חמר הצרחה לאליעזר שלא יקה אשה ליצחק מבנות הכנעני כ"א אל ארלי שהם מק"נ שיוכלו להשתלות כו' וע"כ לא נגמרה צדיחתן כדי שלא יהי' שלימות בקליפ' כו' . וע' בחולע"י גבי שבת אוח"ט בענין תפלת ליל שבת . ועיין צח"א סד"ה ויקהל משה גבי ואח"כ בגמר ותכלית ירידת השפע אז הוא צצחי' שבת והיינו כדי שלא יומשך השפע להחפצט יותר מדאי כו' . ועמ"ש ע"פ והארץ הדוס רגלי כו' . ועזח"ב פקודי רכ"ד ע"ב צענין זהב החטופה . והעטס שיניקתס מקו השמאל דוקא כי שמאל דוחה ע"ד כמאן דשדי מאחורי כחפין ומצחי' או יוכלו הס ג"כ לקבל מושא"כ מצחי' ימין שהשפעה בזה בקירוב לא יוכלו לקבל וע"כ לא נגמרה רוח לפינות קו השמאל כדי שלא יחפצט השפע יותר מדאי למטה כו' וגמלא השתאר עלמא צפגימא . והלויס שהם מקו השמאל דקדושה ומתקנים לאכללא שמאלא צימינא והומרים שיר על היין המשמה אלקים כו' הם מתקנים זה . והיינו שגם מרוח לפון לא יומשך ההשפעה לחילונים ע"ד והארץ הדוס רגלי שלא יהי' רגליה יורדות כו' . ואזי אדרבה נמשך משם ההשפעה לישראל כמ"ש אשר לפנת לירחיק . כי ע"י שהם מהפכים השוכא לנהורא עי"ז נמשך להם יתרון האור והוא ההמשכה מצחי' אשר לפנת צחי' ישת חשך סתרו שלמעלה מצחי' אור וגילוי כ"א לפון ונעלם . והיינו ע"י לפנת לך במלות ומע"ט . וזהו ושחט כו' לפינה לפני הוי' כו' . הוי' נק' אור כמ"ש כי אתה גרי הוי' לדוד ה' אורי . אך צחי' ישת חשך סתרו נק' לפני הוי' כ"א צחי' לפנת שצטרס הגבו' קודמין וכמ"ש בלק"ת בד"ה אלה פקודי המשכן צענין צרישא חשוכא כו' וזהו נמשך ע"י דמהפכין חשוכא לנהורא צחי' לפנת לך לחקן צחי' הלפון כו' . וזהו מלפין זהב יאחה צחי' זהב החטופה הכ"ל . והעלי' לצחי' לפון שאינו מסובבת ר"ל למעלה מביכ"ע וזהו קדש הקדשים

כי קדש זהו סוכ"ע וקה"ק שגם מבחי' קדש הוא מובדל זהו למעלה מסוכ"ע. והח"כ וזרקו בו' את דמו על המזבח סביב. פי' סביב היינו שט"י העלאה זו יומשך להיות סוכ"ע דהיינו גילוי שם הוי' שהוא בחי' סוכ"ע. כי סביב היינו שתי מחנות שהן ד' קרן מזרחית לפוגית הוא המשכת בחי' יחוד י"ה דשם הוי' מערצית דרומית בחי' ו"ה בו'. ולכן קדשי קדשים שחיטתן בלפני שט"י הוא העלי' לקדש הקדשים. עיין בזהר והרמ"ז ס"פ לו. ולכן בשעה שישראל קורין המקרא לפינה לפני הוי' זוכר עקידת ילחק כי ילחק במס"נ תיקן רוח לפוגית כי בחי' ילחק שלט"ל יאמרו לילחק כי אחת חזינו זהו ענין ולא בכסף חגאלו וכמעלת הזהב על הכסף במש"כ פ"ג. ובפס"ח שער חג המלות פ"ו בד"ה מהר"י ז"ל. ובחי' זהב זהו בחי' מלפון זהב יאחה. וזהו דאילו של אברהם בברא ג"כ בע"ש בין השמשות בו'. ומהו נמשך חנוג עליון לחיק עשה לי אלקים דוקא ע"י ההסתר בו' ומהו נמשך והי' הוי' לי לאלקים. וזהו לפינה לפני הוי' למעלה משם הוי' בו'. ועיין ברבות שה"ש ע"פ חדשים גם ישנים לפנתי לך אחת לופנים לי ואני לפנתי לבס בו' והו"ע יראת ה' אילרו שע"י שהאדם מעמיק לגלות אולר של י"ש אחת לופנים לי עי"ז אני לפנתי לבס אולר של יר"ע הנמשך ממו"ס וזהו לפנת ליראך דוקא. גם הפ"ל מלפון זהב יאחה כי זהב הוא מזה"פ שעליה מקטירין הקטורת והוא נמשך מלפון אחר דם התמיד שהוא בלפון אזי יבא לבחי' קטורת על מזבח הזהב בו'. קיצור. שבעלויות נה"כ הוא בחי' בע"ת והחיות כושאות. ועיין מענין לדיקים ובע"ת בד"ה מי יחקך. ובענין קומני לבי הרחמי את מראך. לפונה לפני הוי'. בחי' גבורה שמהשמאל. קורין לפונה זוכר עקידת ילחק. רוח לפוגית אינה מוסבצת בראו ולא גמרו שלא יתפשט בקליפות יוחר מדחי ולכן הסדים בבראו ע"ש ביה"מ. וע"י הלויים וקרצנות לפונה נחקן קו השמאל. ולכן בהמזבח הי' סובב גם מלד לפון. ונעשה מהחשך יתרון האור גילוי מבחי' אשר לפנת כתר ישת חשך סתרו. וזהו לחוק עשה לי אלקים. עקידת ילחק איל ביה"מ שתיקן בחי' לפון. והח"כ וזרקו בו' סביב שתי מחנות שהן ארבע. שם הוי' סוכ"ע :

ו ולבאר הדברים בענין לפונה לפני הוי'. הגה כתיב הר ליון ירבותי לפון קרית מלך רב. תלים סי' מ"ח ג'. והענין דהנה כתיב לפון וימין אחת בראתס. והנה בדרוס אין ישוב מחוקף החוס ועיקר הישוב בלפון. והעעס כי כל שהמקבל קרוב אל המשפיע הוא בבחי' ציטיל וא"א לו להיות יש ודבר בפ"ע רק אחר שנתרחק מן המשפיע. ולכן דרוס שהוא ימין של העולם הוא קרוב יותר להמשפיע בחי' מלכותו ית'. וכמו פ"א אל הימין נעלה יותר מפ"ש שמהשמאל. ועמ"ש בענין מזוזה מימין וגר חנוכה משמאל בת"א ס"פ מקץ. גם כמו שרפיס שבצריאה קדמוהי יקומון בבחי' ציטיל ואין מהס השפעה ונק' אש שחורה וחיות שבי' שרחוקים יותר יש מהס השפעה. וכמ"כ בדרוס בחי' ימין קרוב למדת מלכותו ית' ע"כ אין שם שום ישוב ולמיחה. ע"ד איידי דעריד למיבלע בו'. ובלפון בחי' שמאל שמתרחק יותר נעשה יש ודבר ולכן יש שם ישוב. ולכן אע"פ שבלפון רחוק יותר עכ"ז תכלית הצריאה להיות עולם ויש ובמ"ש עפ"י הזהר וילא בענין ויפגע במקום בו' והיינו כדי שיהי' יש ובעל בו'. וד"כ מל' בנינה מן הגבורות הנק' לפון כדי שיהי' מקור לצי"ע בע"ג ואזי שייך להיות כלה ובלתה נפשי ציטיל היס

ואזי מקבלת עפה ח"ע היא התורה ולכן הר ליון ירכתי לפון היא דוקא קרית מלך רב.
 זקרוז להעיר לענין ב' בחי' הג"ל דדרוס ולפון ממ"ס בלק"ה פ' נלציס בד"ה יו"ט של
 ר"ה פ"א בהפרס בין יחו"ע ליחו"ח כמו בין בחי' השתל' עילה ועלול שהעלול מוקף
 מעילתו ובעל אללו ובין בחי' יש מאין. וגם כמו בין מיני ימא ובין בחי' יבשה וארץ כו'.
 ועמ"ס בד"ה שחורה אני וגאווה בניה ירושלים ומ"ס בד"ה לאינה ודאינה הראשון בענין
 שאו ידיכס ב' ידים ימין ושמאל כו'. ואפ"ל עוד בזה שט"י ביטול היס מעורר למעלה ג"כ
 בחי' לפון גבורות ממותקות וכמ"ס הרמ"ז בפ' תרומה דקנ"ד ע"ב במש"ס בזהר
 בענין והשלחן חתן על ללע לפון מ"ט בגין דמתמן שירוחא דחדוה שהוא בינה גבורות
 ממותקים שהוא סוד השמחה כו' והגבו' כשהן נמתקים הם גבוהים מהחסדים.
 ובמשנ"ס בציאור ע"פ ואחי' אללו חמון פ"ג שזהו ענין טוב ילך טוב מאד זה
 ילך הרע. והרמ"ז פ' יהרו בדמ"ח ע"ב עמש"ס בזהר והנה טוב דא סט' דימינא
 מאד דא סט' דשמאלא שכפי האמת הגבו' מעולים מהחסדים כמודע מסוד ועערותיהם
 בראשיהם עכ"ל. ובפ' תולדות פי' דעערותיהם בראשיהם זהו"ע הנשמות החדשות שלא
 נכללו באלה"ר שיתגלו לע"ל. ועמ"ס מזה בלק"ה פ' לו בד"ה ואכלתם אכול. ועמ"ס
 מטנין שהגבורות בשרשן גבוהים מהחסדים בציאור ע"פ שחורה אני וגאווה פ"ה בענין
 של"ת גבוהים מה"ט ממ"ע. ומ"ס מזה בד"ה ויקח קרח. ומכ"ז יובן ענין להח"פ על
 ללע לפון וענין הר ליון ירכתי לפון הוא קרית מלך רב דהיינו שיומשך האור מבחי' מל'
 דא"ס שהוא הנק' מלך רב. ובמ"ס בוח"א וילא קנ"א ע"א ע"פ והיה הוי' לי לאלקים
 והאבן הזאת יהי' בית אלקים היינו דכתי' מלך רב אית מלך סתם היינו מל' ראל"י ואית
 מלך רב ודאי עלמא עילאה היינו בינה מלך רב איהו ועמ"ס ע"פ הוה ר"פ יתרו
 ס"ז ב' בענין אית מלך לעילא דאיהו ברזא דקה"ק כו' שבנייה התגלות עתיק כו'.
 וזהו שכאשר וחי' הוי' לי לאלקים שהוא ע"י גילוי אוח"ס ב"ה עלמו. וכמ"ס בלק"ח
 בציאור ע"פ שובה ישראל דרוש הראשון בד"ה חי' במ"ח. ואזי והאבן הזאת שהיא מל'
 יהי' בית אלקים היינו בית לבחי' שס הוי' בשמתעלה במקורו באל"ס עד שנחשב שס
 בחי' שס אלקים לגבי אל"ס שאזי הוא גבוה יותר הרבה מבחי' כמו שהוא באל"י שס
 הוי' ע"ד רגלי החיות כנגד כולן כו'. וכמו עד"מ באלפי אלפים הצדלות לאין קץ ענין
 הוי' זגז לאריות ואל הוי' ראש לשועלים כו'. וזהו"ע ואור החמה יהי' שבועים כו'.
 ואזי המל' חיה' בית לשס אלקים זה ואזי נק' מלך רב. ובזהרי חמה פי' אית מלך במל'.
 וכן בחפארת הנקרא מלך סתם. אבל עלמא עילאה היא בינה היא מלך רב להיותה
 מתייחדת בחכמה הנק' רב כי כל לשון ריבוי הוא בחכ' שסס הוא רבות קידשא וע'
 במא"א אות רי"ש סי' מ"ה בפי' מרוב אונים אבא כל עפה הנק' חן כמד"א ראשית אוני
 משס נשפטו עכ"ל. ודא הוא קרית מלך רב כלומר ודא היינו המל' נק' קרית מאותיות
 הנק' מלך רב. ועמ"ס בד"ה קול דודי בלק"ת בשה"ס בפי' שנגלה עליהם מלך מ"ה
 כו' ועד"ז יובן ענין קרית מלך רב כו'. והכוונה כי כל טובות והשפעות הבינה כולה
 היא משפעת אותה למל'. ועמ"ס בזהר וישב קפ"ג סע"ב בפי' בעיר שחיברה לה
 יחדיו ומ"ס ע"כ ביום ההוא יהי' כו'. ועמ"ס עוד מטנין מלך רב בלק"ת פ' בלק סד"ה

לא הביט און ציעקב. וב"ז נמשך ט"י הר ליון ירכתי לפון. וע' במא"א אות יו"ד ס' מ"ה מענין ירכתי לפון. וצוהר ויגש דר"ו ע"ב יעו"ש. והיינו כי נאמר מה רב עובד וזהו"ע מלך רב כו'. וזהו לפונה לפני הוי' שמבחי' לפונה שהוא בחי' רעש גדול מתנשאים ונושאים את הכסף עם דמות כמראה אדם למעלה מבחי' אדם לפי שרשם מעולם התהו לפני מלך מלך לבני". והנה הוי' יו"ד חב' כו' בחי' אדם משא"כ ברעש גדול מתנשאים למעלה מבחי' אדם וזהו לפני הוי' מקור בחי' הוי' שמעש נמשך להיות התהוות בחי' הוי' וכנ"ל צפי' קרית מלך רב שהוא ע"י בחי' והי' הוי' לי לאלקים כו'. קיצור. ענין הר ליון ירכתי לפון. ענין לפון וימין אחה בראתם. דרוס ימין העולם קרוב אל המשפיע וצטל יותר וכמו פ"א לגבי פ"ש. ולכן עיקר היסוד ובהי' יש הוא בצפון בחי' שמאל. והצריחה הוא שיהי' יש בכדי שיהי' ציעול הים. לכן ענין המל' מהגבורות בחי' לפון. גם דרוס ולפון כענין יחו"ע ויחו"ת שהם ג"כ חו"ג שאו ידיכם. וע"י ציעול הים דבחי' לפון מוטורר תענוג העליון מבחי' אשר לפנת. וזהו ירכתי לפון הוא קרית מלך רב בחי' והי' הוי' לי לאלקים ומשם ריבוי הצרכה והשפעה. וזהו לפונה לפני הוי' למעלה משם הוי' כו' :

ו ויהנה כמו שדס התמיד היו מקריבים מנפש הבהמה ממש. כך התפלה במקום הקרבנות הוא בעליות והתכללות נה"צ שבאדם שהוא ג"כ ברעש גדול בחי' רשפי אש והתלהבות בתשיקה ולמאין (עמ"ש צד"ה האזינו השמים דרוס הג' פ"ב ופ"ד) וזהו אדם ובהמה תושיע הוי' בחי' בהמה שבאדם (עמ"ש צד"ה זאת הנוכת המזנה פ"ג וספ"ב) תושיע להיות בה גם כן המשכת בחי' הוי' (עמ"ש צד"ה את שבתותי תשמרו פ"ד ושם פי' ובהמה היינו בחי' בהמה רבה כו') ולמאין זה ותשוקה זאת הוא בחי' בכל לבבך (כוונתו לבאר דענין דס התמיד והטבת הנרות והקטורת זהו"ע ג' בחי' בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאריך וכמו שמוצא לקמן. ועיין צת"א ר"פ בראשית צד"ה השמים כפאי זיאר ג"כ ג' בחי' בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאריך יעו"ש) שבלב יש צ' חללים חלל הימיני מלא אויר ורוח וחלל השמאלי מלא דם. (ועמ"ש מזה צד"ה לבצחתי אחותי כלה ושם בהציאור פ"ד) שהדס הוא הגפש רביעית דס שהגפש תלוי בו משכנו בלב ששם יסוד האש והחוס הטבעי כמדע שבנפי הריחה מנשבים על הלב לקררו מחמימותו ושם הוא משכן השוקה ולמאין האלקי להעלות ולהתכלל באח"ס צ"ה (וא"כ דס התמיד הוא צירור הלל השמאלי שבלב שהוא מלא דם והוא דוגמת לפונה לפני הוי' שלפון ג"כ בחי' שמאל וכך הלל השמאלי שבלב שבו משכן הילכה"ר הנק' הלפוני כמ"ש בגמ' פ"ה דבוכה וכשנתהפך בחי' הילכה"ר ליכלל באהבת ה' ה"ז כענין תקון בחי' לפונה ואזי הוא לפני הוי'. ולפמ"ש צד"ה לבבתי הג"ל היינו שטי"ז הוא ענין בלה תהאה הגז' בלק"ת צד"ה שה"ש ושם נתבאר דחלל הימיני זהו בחי' אחותי תדין ריעין שכינתא עילאה. א"כ י"ל זהו"ע קטורת. וי"ל ויחד לבבנו. וזהו דס התמיד קודם לקטורת ע"ד מפתחות החילוני' ואח"כ מפתחות הפנימי'. ועמ"ש צד"ה ראי קרא ה' בשם צלאל ג"כ מענין הקטורת שהוא אמת שאחר יולר אור כו'. והנה הרמז"פ' שופטים דער"ה ע"א ב' בענין חוקים שהתפלל מקירות לבו וז"ל ויוצן במ"ש

בזהר שחלל ימיני של הלז יש רוח ובשמאלי יש דם וזהם מושב שני היצרים ואלו הם שני
 בחים שכלב והאדיקוס אין להם אלא לב א' בית א' כי לבם חלל בקרבם שאין שם דם
 משכן יל"ר כי מזדכך ונעשה כרוח ובאלו הורם הקיר האמלעי שצין שני בחים. והנה
 חזקי' לדיק גמור שם פניו אל הקיר שהי' מפסיק בין שני החללי' ומלא שהכל הוא חלל
 אחד כי הכניע היל"ר ליל"ט כו' עכ"ל. כמלא ענין דם החמיד שהוא בחי' בכל לבבך
 זהו להכניע היל"ר ליל"ט והדס נעשה במדרגת הרוח וזהו"ע ויחד לבצנו כו' כג"ל.
 ואזי י"ל שנק' אדם א' דם וכמ"ס צענין לא תאכלו על הדם קודם שתתפללו על דמכם
 פ"ק דברכות ד"י ע"ב ומ"ס ע"ז בלק"ת פ' פינחס בד"ה קדש ישראל שם פ"ב. וזהו
 זאת החורה אדם א' דם כמ"ס בלק"ת בד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה. ומ"ס בלק"ת
 בש"ס צביאור ע"פ קול דודי בד"ה להבין ענין מדלג שם פ"ג. ומכ"ז יובן ענין מעלת
 דם החמיד. קיצור. שענין דם החמיד הוא תפלה שבמקום קרבות עלי' נה"ב ברעש
 גדול אדם ובהמה חושיע ה' בחי' בכל לבבך חלל השמאלי שכלב מלא דם משכן יל"ר
 ונה"ב וסכ יכוד האש והוס הטבעי וכשנכנס לחלל הימני נק' ויחד לבצנו וזהו ענין
 מקירות לבו ונעשה אדם א' דם וזה"ע חזקי' מקירות לבו ומעורר למעלה בחי' מקור
 החיות. וכמ"ס ע"פ לבצתי כו' :

ח וְהִנֵּה אחרי בחי' ההעלאה והתכללות זו רוח אייתי רוח ואמשך רוח (הג"ה עי'
 מזה זה"ב תרומה קס"ב ב' ומ"ס זהו בד"ה המגביהי לשבת צבופו ובלקו"ת
 בש"ס בד"ה לבוסתי ברכבי דרוש השני ספ"ב. ובזהר שם נו' רוח אמשך רוח ואייתי
 רוח. ועמ"ס מזה בד"ה ממוזה מימין צבופו הפי' אמשך רוח היינו בחי' אור שהוא
 בחי' כתר ואייתי רוח להמשך בחי' זו להתלבש בחכ' הנק' ג"כ רוח. וכמ"ס בש"י ע"ס
 בלי מה אחת רוח אלקים הייס כו' שחיס רוח מרוח כו' ופי' צפרדס ש"ג פ"ה אחת
 רוח אלקים הייס הוא הכתר שחיס רוח מרוח הוא החכ' כו' ועמ"ס בד"ה והי' מספר
 כנ"י ספ"ב צענין עד יערה עלינו רוח ממרום כו' ושזהו נמשך ע"י עסק התורה כו'
 והיינו כמ"ס ש"ע"י ההעלאה בחי' ביטול היס לאין עי"ז אח"כ אמשך רוח בעסק
 התורה עכ"ה) להמשך אה"ס ב"ה למטה כמים הפניב כשם שמבטל א"ע מים לאין
 כך נמשך מלמעלה מאין ליש (עי' בד"ה אח שצחותי תשמרו ספ"ד גבי אמנס השכר
 ביהי' עי"ז כו' ע"ס וצביאור ע"פ חני ה' אלקיכם דפ' ליית המתחיל ציאור הדברים שם
 פ"ד גבי וכללות הענין ש"ע"י ביטול היס לאין כו' ע"ס ועמ"ס בד"ה ויהי' אללו חמון
 ספ"ג ושם מצואר הלשון בשינוי קלת ומ"מ המכוון אחד) שחאה השראה אה"ס ב"ה ממש
 למטה כמו למעלה ובכל נפשך בכל כחות הנפש מחדו"מ. וגם כל נפש כלולה מנר"ג.
 ועיקר הנפש היא המשכלת כל הד לפושע"ד. יש מארי מקרא ויש מארי משנה ותלמוד.
 וזה"ע הדלקת הגרות. אלא שצין הערבים מדליק כל ז' הגרות ובצוקר בשעת הטבת
 שחי גרות הי' מדליק נר הששי אחד הטבתו ואה"כ מדליק נר הז'. והוא כענין ותו"א
 להיות מאיר אור התורה בכל נפשך נפש השכליות (ענין נר הששי ונר הששי"י יובן
 ממ"ס בזה"ג בלק ר"ד ע"ב צפי' הפסוק צוקר אערך לך והלפה כד"ה וילפהו זהב עהור
 וצבה"ז שם באריכות ויובן ש"ע"י ב' גרות אלו נמשך האור צבי"ע יעו"ס) ומזה בא
 לכה"י

לצחי' ובכל מאדך בכל ממוקך היא צחי' הלדקה שהיא סתם מלוה מעשיות כמדוע
 וכמ"ס צס"ב פל"ז שהמלות שהן בעשי' גשמי' הן בצחי' קטירת הנעשה מסממנים שאין
 בהם טעם ואינם ממין מאכל . ומהם נעשה צחי' ריח העולה למעלה לחזק את המוח
 ולהשיב את הנפש שראשית גילוי כלליות הנפש הוא צמוחין שזראש ופעולות הריח הוא
 שלא תהי' הנפש בצחי' הסתלקות מן המוחין רק שחשוב ותחגלה מהעלם אל הגילוי .
 וכך הוא ענין המלות (וביאה"ע שייכות המלות לצחי' ריח היינו כמ"ס בלקו"ת סד"ה
 אלה מסעי דרום השני צפי' וירח את ריח צגדיו צריחא דלבושייכו כו' כי צגדים הם
 המלות שהם צחי' מקיפים שהם צחי' רלוה"ע שלמעלה מהחכ' וההשגה כו' כ"א בצחי'
 ריח וכמ"ס מזה לעיל פ"ג צפי' וריח שלמוחין כריח לבנון . ועמ"ס עוד מזה בלקו"ת
 ס"פ שלה ד"ה וישלה יהושע פ"ב בענין יריחו שנק' צחי' זו ח"א כו' וצפ' מסעי סד"ה
 לבאר ענין המעשות כפ"ג בענין ירדן יריחו . וזהו ג"כ ענין הקרצנות שנאמר בהן לריח
 ניחוח . והנה פעולת הריח בגשמי' הוא שלא תהי' הנפש בצחי' הסתלקות מן המוחין רק
 שחשוב ותחגלה מן ההעלם אל הגילוי . וכן נח' צד"ה עולת תמיד שזה"ע ריח דקרצנות .
 שלכן ביטל יוחנן כה"ג את המעוררים . עורה למה חישן . דפי' השינה הוא ע"ד וכד
 אנת חסתלק מנייהו אשתארו כגופא כו' וע"י הריח והעלאה דקרצנות הי' נמשך הגילוי
 והיינו גילוי המוחין בז"א . וכן צנה"א ענין השינה אשר מחמת קטורים העולים מנה"ב
 אין אור הגה"א מתגלה צמוח וזהו"ע עמטוס המוח וכו' שאין האלקות נחפס צו וכמ"ס
 צס"ב . וע"י ריח והעלאה מהתפלה שהיא במקום הקרצנות נמשך גילוי המוחין . וכן
 צנפס . ועד"ז יוצן ג"כ בענין המלות שנק' ריח צגדיו ממשיכין ג"כ גילוי ח"א"ס צ"ה
 צחכ' . וכן צנפס ע"י המעשה שמתקן מעשיו נעשו מוחו ולבו זכים כמ"ס מזה ר"פ
 צראשית צד"ה השמים כסאי צפי' והארץ הדוס רגלי שזהו"ע ולדקה תרומה כו' ע"ס
 וכמ"ס ג"כ סד"ה המגביהי לשבת גבי וענין נר של המלוה כו' . ועמ"ס עוד מענין מל"ת
 ומ"ע שנק' מורי עס צשמי צחי' ריח צד"ה צחתי לגבי פ"ב צבי חריתי מורי) וכללותן
 הוא מלות הלדקה שעליה נאמר ולדקה תרומם גוי שמתרוממת ועולה למעלה למעלה
 (וזה"ע בכל מאדך בכל ממוקך והרי צאמת פי' בכל מאדך הוא ג"כ האה' שבל"ג אלא
 דהא צהא תליא כמ"ס צד"ה ושמתו כדכד) . והענין כמ"ס בילקוט ר"פ תשא ע"י הלדקה
 צנדצת המשכן עי"ז נאמר כי תשא את ראש צני' וכו' . וזהו ענין לדקה תרומם גוי .
 והיינו כמ"ס צח"א"פ תשא צד"ה שמאלו תחת לראשי דפי' ראשי הוא מקור הנשמה
 צחי' מזלי' . והנשמה שצנוף נק' רגל לצחי' זו . וזה"ע יעקב וישראל . צחי' יעקב יו"ד
 הנמשך בצחי' עקב זהו הנשמה שצנוף . וצחי' ישראל לי ראש זהו מקור הנשמה כמ"ס
 בלקו"ת גבי עשי"ת צד"ה ממועמקים קראהיך . ולכן ענין כי תשא את ראש זהו הגבהת
 הנשמה שצנוף להתקשר ולהתחבר לשרשה ומקורה . ועי' מזה צד"ה יונתי צפי' קומי לך
 וצד"ה צמדבר סיני כו' שאו את ראש כו' לצחי' לגלגלת צחי' גלגלתא שלמעלה מן
 השכל . וצד"ה כי תלא בענין אשת יפ"ת כו' . ועלי' זו נמשך ע"י הלדקה וזהו לדקה
 תרומה גוי . וזהו בכל מאדך בכל ממוקך ע"י הלדקה תרומם הנפש לבוא לצחי' האה'
 דבכל מאדך בל"ג . וזה"ע ריח צגדיו שהם המלות שמועוררים וממשיכים צחי' חמשין

רוח ואייתי רוח כי ריה ורוח ענין אחד הוא והיינו שממשיך גילוי הגשמה במוחי ע"ד
עד יערה עלינו רוח ממרום כו' ועמ"ס צד"ה האזינו השמים דרום הראשון צפ"ו וענין
חשובה ע"ד והרות חשוב כו' יעו"ס. וזה"ע בשמים ראש היינו גילוי בחי' ראש של
הגשמה נק' בשמים וריח. במד"ר פ' גשח איתא קערת הוא תרי"ג מלות כי הקו"ף באחצ"ש
הוא ד' נמלא ד' עם ער"ת הוא תרי"ג. קיצור ענין אחר ההטלחה של דס התמיד הוא
הטבת שחי נרות היינו לפי סדר חז"י משמ"י דגמרא וכו"ע רוח אמשיך רוח ואייתי רוח
שע"י הביטול היש לאין נמשך מאין ליש וזהו"ע בכל לבבך ואח"כ וכל נפשך והוא עסק
התורה. וענין הטבת שחי נרות זה"ע בקר אערך לך ואלפה ומה יבא אח"כ לבחי'
ובכל מאדך והוא הקטרת. כ"ז לפי דעת אבא שאול. והוא המלות שנק' ריח צגדיו. ופעולת
הריח שלא תהי' הנפש צבחי' הסתלקות מן המוחין רק שחשוב ותחגלה מהעלם אל
הגילוי. ולכן יוחנן כה"ג ציטל את המעוררים. כי בקרבנות נאמר ג"כ לריח ניחוח. וכן
צנפ"ש ע"י קיום המלות גורם הזדככות המוחין. ולכן בכל מאדך הוא ע"י בכל ממוקד כי
ולדקה תרומם כי תשא את ראש. וזהו בשמים ראש. וגם כמש"ל דהקטרת הוא העלאת
האוחיות ועמ"ס צד"ה מוזה מימין איך ע"י העלאת האוחיות שע"י קיום המלות
נמשך אור החכ' כו' :

ט וזרין וילבש לדקה כשריון וכובע ישועה בראשו בישי' סי' ג"ע י"ז. דהנה פי' כיבוע
ישועה היינו חוס' הארה והשפעה מבחי' אוח"ס המאליל העליון צ"ה ביתר
שחת על ההארה וההשפעה מבחי' אוח"ס המאליל העליון צ"ה שבתחלת האלי' וההשתל'
וכו' וראשית חוס' ההארה וההשפעה הוא לראשית הע"ס דהיינו לבחי' ג"ר כה"כ שהן
גלגלתא ומוחין וזהו וכובע ישועה בראשו כמ"ס באג"ה ססו' ג' ולכן זהו נמשך ע"י
הלדקה והיינו כנ"ל שהלדקה הוא כמו קטרת וריח אשר פעולת הריח להמשיך האור
מהעלם אל הגילוי וראשית הגילוי הוא במוחין כו'. והרמ"ז פ' בראשית ד"ד פו' אשר
ש"ע נהרין נמשכים מחוטמא כמ"ס באר"ר נשא דק"ל. י"ל לפי"ז כי חוטמא הוא בחי'
ריח שעי"ז ממשיך כובע ישועה שהוא נדש ומקור ש"ע נהרין כו'. ובפרד"ם ערך כובע
ישועה כ' יש שפי' בא"ס ויש שפי' בתפארת כו'. ובמא"א אות ב' סעיף י"א משמע
שהוא ח"ת דאינא שנעשה כתר על ראש ז"א כו'. והנה ברצות ס"פ חלום משמע
דהמלנפת של כה"ג זהו כענין וכובע ישועה ובמא"א אות מ' סעיף קכ"ח מלנפת
נק' הכתר ח"כ כמ"כ וכובע ישועה זהו צבחי' הכתר והיינו כמש"כ שהוא ההארה
הנמשך מהמאליל העליון לראשית הע"ס כו'. והנה ענין שריון הוא מקשקשים רבים
וארו"ל פ"ק דצ"ב דף ט' ע"ב מה שריון זה כל קליפה וקליפה מלנפת לחשבון
גדול יף לדקה כל פרופה ופרופה מלנפת לחשבון גדול פי' שהשריון עשוי קשקשים
על נקבים והם מגינים שלא יכנס החץ בנקבים ולכן הוא מגן. כך מבחי' הלדקה נמשך
לבויות בחי' שריון שהוא מגן לכל החושים בו היינו שנעשה בחי' מגן ומחסה שלא יהי'
יניקת הקליפות וס"א. והפ"ל כי הנה ברצות ויהי פ' ל"ח ע"פ ויבטמוהו צעלי חלים
פו' דלה"ר נק' חלים וכמ"ס בתלים ס"ד אשר שגנו בהרצ לשונם דרכו חלם כו'. ועד"ז
פו' בכלי פז בישי' סי' ג"ע ע"פ וילבש לדקה כשריון וז"ל ולפעד"ג וילבש לדקה המביל
להרין

להדין והקטרוג שעל ישראל לחלים וחמיתות כמ"ש חיוב כי חלי שדי עמדי כו' ולפי שכל לרחס לו לר לזה אומר ג"כ וילבש לדקה כשריון כבדי שחלי הדין וקטרוגו לא יעשו רוחם ברחמי הש"י כו' עכ"ל. וגם ל"ח קללות שבמשנה תורה הם כמנין חן כמ"ש בלק"ת מהאריו"ל פ' תשא שכו"נ חן פתאום הו' מכותס והוא נמשך מחמת עון פגם הבית כו' ועמ"ש בלק"ת פ' תשא שכו"נ הו' יחמו מריביו ובפ' תלפ"ז ע"פ ולא אבה ה' אלקיך לשמוע אל בלעם ועמ"ש סד"ה וכל בניך בענין בלדקה תכונני המשכת אור מקיף כו' ומזה יובן ג"כ ענין וילבש לדקה כשריון. והו"ע מגן הוא לכל החוסים בו בש"כ סי' כ"ז ל"א ובתלים סי' י"ה ל"א. וע' מזה באדר"ג פכ"ז רבות ויקרא פ"ב לך פמ"ד כי תשא פמ"א. וז"ל פ' בראשית י"ע ב'. והנה ענין מגן פי' צה"ג פקודי דרכ"ד ע"כ שזהו ענין שמש ומגן הו' אלקים ופי' בפרדס ערך מגן דהיינו ענין יחוד הו' אלקים וע"י יחוד זה נמשך האור והגילוי במקום הביטול ומונע השפע מהקליפה והיש ולכן המ"כ השריון הזה שהוא בחי' מגן יש בו ב' בחי'. היינו שיש בו נקבים כדי להשפיע בהן ועל ידן תחסד והאור והחיות לעושי רצונו. ויש בו קשקשים לסתום הנקבים שלא ינקו החילונים. וזה נמשך ע"י יחוד שנות הו' אלקים וכמ"ש בפ' בשלה ב"ד"ה אשירה להו' כי גאה גאה בפי' וענין ושמרו דרך הו' לעשות לדקה ומשפט ובפ' משפט ולדקה ביעקב אהה עשית יעו"ש. ובעה"מ שער עולם הבריאה ספ"ו כ' דשריון הוא מבחי' בינה שהוא המסך שבין אל"י לבריאה וממנה נמשך בבריאה שם אלקים וגם"כ המרומזים בחיבת שריון כדי להגן על עולם הבריאה והו"ס וילבש לדקה כשריון כו' להלחם עם הקליפות ועמלק כו'. וע' מענין מסך זה שבין האל"י לבריאה בת"א פ' לך ב"ד"ה והבדילה הפרדת שהוא ענין החשמ"ל שמגין מיניקת החילונים וע' מענין המסך ג"כ בצאור ע"פ כי כאשר השמים שבלק"ת סוף שה"ש ומבואר במא"א אות ח' סעיף י"ב חשמ"ל מלך בינה כו' סוד ש"ע נהורין כו' עכ"ל. לפ"ז אחי שפיר שהשריון שהוא החשמ"ל שייך לבחי' כובע ישועה שהוא שרש ש"ע נהורין. והנה גבי מגן כתי' ותחן לי מגן ישעך והיינו שנאמר וילבש לדקה כשריון שאזי נעשה בחי' כובע ישועה בראשו. קיצור. והו' וילבש לדקה כשריון וכובע ישועה בראשו פי' כובע ישועה היינו ראשית חוס' האור המאיר מהמאל"ל לראשית הע"ס שהן ג"ר וע"ד שגה' ענין הריח שממשך האור בהמוחין והשריון הוא המגין מהחלים ע"ד ולא אבה ה' אלקיך לשמוע אל בלעם שהם המקטרגים שנק' חלים והו' בלדקה תכונני. והו' מגן הוא לכל החוסים בו. שמש ומגן הו' אלקים. שכן ע"י הנקבים שבשריון נמשך אור וחסד לעושי רצונו והקשקשים סותמים הנקבים שלא יינקו החילונים ע"ד ושמרו דרך הו' לעשות לדקה ומשפט. והשריון זהו המסך חשמ"ל וג"כ בחי' ש"ע נהורין:

יורה דעה במא"א שם כ' עוד כובע גימט' שם כ"ו ושם ע"כ ור"ל שם כ"ו היינו שם הו'. ואפ"ל כי ידוע דשם ע"כ גימט' חסד וא"כ הוא בחי' חסד הו' שהוא חסד דלגאו חסד עילאה דאיקרי ור"כ חסד שמאיר ומתפשט מא"ס בלי גבול ומדה כדפי' ב"אג"ה סי' יו"ד ע"פ חסדי ה' כי לא חמנו כו' שמאיר ומתפשט א"ס בלי גבול יעו"ש. ויובן זה עוד ע"ד מארז"ל פסחים פ' ערבי פסחים דקי"ח ע"א א"ר יהושע בן לוי בני עשרים

וזשה הודו כנגד מי כנגד כ"ו דורות שצרא הקב"ה בעולמו ולא נתן להם תורה וזן אותם
 בחסדו. וקשה לכאורה שהרי יש בהן הודו כל"ח שלאחר מתן תורה כמו ונער פרעה
 והעביר ישראל שכבר נלטו במלרים על מלוח החדש הזה לכם ועל קרבן פסח וכ"ס
 ענין לסיחון ולעוג שהי' זמן רב אחר הכ"ו דורות. והענין דהנה צ' אלפים חזרה וצ'
 אלפים הי' חסד שאף שהיו כולם עובדי כוכבים ולכן אברהם אבינו הי' לו ד' מאות
 פרקי' במשכת עכו"ם? שלו מפני עבודת כוכבים שהיו צימיו אך מפני שהיו נווני'
 בחסדו של הקב"ה שאז הי' המשכת רב חסד בעולם מבחי' שנאמר אם נדקת מה חסן
 לו כו' כמזכר ענין זה בד"ה ויהי בשלח פרעה צפי' כמה ארך אפים לפניו שכל הדירות
 היו מכעיסין וצחין כו' ולכן אף לעובדי רלונו הי' משפיע כל טוב והי' כ"ו דורות
 כ"ו המשכות של חסד מבחי' הוי' ארך אפים ואחר צ' אלפים של חסד הי' צ' אלפים
 של תורה ואורייתא מחכ' נפקת להיות נמשך החסד ע"פ החכ' שהוא ג"כ בחי' דין
 לדון את כל העולם כפי מעשיהם אם טוב ואם רע וללמנ"ס ההשפעות כפי מעשי בני
 האדם. והע"ה בהני כ"ו כל"ח המשיך כ"ו המשכות מהסדו של הקב"ה שמבחי' ארך
 אפים וגדל חסד שהי' אז ככ"ו דורות ואמר כל"ח אף עכשיו בזמן תורה כי אני הוי'
 לא שניתי וגם עכשיו ההסד כמו שהוא רק כו' ואם לעובדי רלונו כך לעושי רלונו
 עכ"ו שיוכל לימשך החסד הזה בתום אור וגילוי כמ"ס בד"ה בשלח פרעה הכ"ל ובד"ה
 וישע יעקב בארץ מגורי אביו הכ"ל. וכיפר כל ענין יל"מ ע"ד סיפורו בסו' ק"ו בסיפור
 עשרה מכות שהפך קודם לנאחזר מפני שכתובים נגד הוסיב"ע הוא כמשל לזאת החותם
 בשעור שהאותיות מתהפכים כו' כידוע שינוי כחותם על לבך. מ"כ ואינו מוזן.
 ועמ"ס מענין כחותם המתהפך בד"ה ארך הרים ובקעות ועמ"ס בד"ה מלה זו בענין
 בקשת משה ונפלינו אני ועמך. ומכ"ז יובן ענין כובע ישועה שהוא כ"ו ע"כ היינו
 חסד של שם הוי' מבחי' ארך אפים מה שנקט דוד להמשיך בהני כ"ו כל"ח ימשך חסד
 זה לעושי רלונו ואזי נק' כובע ישועה בראשו וע' ברבות ס"פ אמור ע"פ וגולה על
 ראשהוה' בראשם, והנה כובע ג"כ גימט' חסד שהוא בחי' חסד בלא מלות דהיינו מבחי'
 חסד דא"א שהוא למעלה מאחעדל"ת של מעשה המלות וכמ"ס מזה בלק"ת בציאור
 ע"פ ואחזקן אל הוי' רפ"ב וציאור ע"פ השמים כסאי גבי ואל זה אביט אל עני
 ונכה רוח כו'. והנה כתיב חסד נמכרתם שיש ג"כ בחי' חסד בקליפות כמ"ס בזה"ב
 חרומה דקכ"ה ע"א ובמא"א ח' ל"ד וכמ"ס בסדור ע"פ אל תצטחו במדיבים כו' והיינו
 לפי ששרם יעקחם מבחי' חסד הכ"ל וזהו זכרנו את הדגה אשר נאכל במלרים חסד
 וכמ"ס מזה צפ' וישלח בד"ה ויאבק איש עמו ובפ' מקץ בד"ה כי עמך מקור חיים
 גבי השקיפה מנוטון קדבך כו' ולכן הישועה והגאולה נמשך ג"כ מבחי' חסד עילאה
 זה גופא ע"י שנמשך בבחי' הפנימוי' להיות יחד ה' פניו וכמ"ס בסידור ע"פ סדר
 ההגדה עבדים היינו לפרעה במלרים ויזיאנו הוי' אלקינו כו' יעו"ס. ועמ"ס בל' הארז"ל
 בפע"ה שער חג המלות פ"ו ע"פ תבס נמכרתם. וזה"ע כובע ישועה וכמ"ס צפי'
 וענין ישועה בד"ה ובאבתם מים בששון ממעיני הישועה דרום השני פ"ג ודרום הראשון
 פ"א צפי' הוסיפה ימיך ועמ"ס בד"ה קום אשים צפי' כי הלבבתי בגדי ישע ומ"ס

בסידור ע"פ יפאר ענוים בישועה ולכן זהו כמשך ג"כ ע"י שנתחלה וילבש לְדָקָה כשריון
 שים בו נקבים וקסקסים כו' וכנ"ל. קיצור ענין כובע ג"כ כ"ו שהוא מספר שם הוי'
 ע"כ כמנין חסד ע"ד כ"ו כל"ה כנגד כ"ו דורות שהיו מוויגן בהסדרו של הקב"ה מבחי'
 כמה ארך הפיס ונק' חסד דא"ה ואח"כ במ"ת נמשך מבחי' חכמה שים זה ג"כ דין
 כדי שייטיב האדם דרכו ויוזך מעשיו. וע' ברצות בראשית צפ' י"ג ע"פ ציוס עשות
 הוי' אלקיס. והמשיך להע"ה חסד דא"ה לעושי רלונו וזהו כובע ישועה. גם כובע גימט'
 חסד שהוא בחי' שלמעלה מאתעדל"ת כאמרס הגס בלא מלות יאיר בחי' זו ג"כ אחר
 האתעדל"ע של מעשה המלות וכמ"ס צפ"י פתחי לי כהודיה של מחט ואני אפתח לך
 כפתחו של אולם סד"ה אני יטה ולפי ער. וכ"ז הוא ענין וכובע ישועה בראשו והיינו
 ע"י וילבש לְדָקָה כשריון:

יא וְזָדָרְךָ עֲטַרְתָּ תְּפִלֶּת שִׁיבָה בְּדַחַךְ לְדָקָה תְּמַלֵּא בְּנִשְׁלֵי סוּ' ע"ז ל"א שמבחי' לְדָקָה
 נעשה בחי' עטרת תפלת שיבה הוא בחי' הדרת פנים יאר ה' פניו כו' בחי'
 פנימיות היינו בחי' תעלומות לב (עמ"ס מענין תעלומות לב בלק"ת בד"ה ציוס השמימי
 שלח וכו"ה כי המליה הזאת צפ' נלצים ובס פ"ג וכו"ה ראה אכני נוחן פ"ג).
 ופנימי' הלב שמתאחדת עם המוח בבחי' תרין ריעין דלא מתפרשין כי הילוניות הלב אינה
 מתאחדת עם המוח שהמוח ברשותו להשכיל ולהתבונן בגדולת א"ס ב"ה ואעפ"כ הילוניות
 הלב אינה ברשותו אבל פנימיות הלב היא מתאחדת ממש עם המוח (עמ"ס מענין
 פנימיות וחילוניות הלב צפ' בראשית סד"ה להבין ענין הברכות בענין יוס ליוס כו'
 ולילה ללילה כו' ומ"ס בד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק בענין מא' השבטים ליעקב
 כשס שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד ומ"ס ע"ז בזה"כ תרומה קל"ד ב'
 ומ"ס בד"ה מי מנה עפר יעקב צפ"י ויחד ללבנו ומש"ע מענין פנימיות וחילוניות
 הלב בד"ה ושהבטח מים בששן דרוש הראשון ומ"ס מזה לעיל אות ד'). ומחמת הלדקה
 נעשה בחי' ריח המשיב את הנפש ומאיר גילוי המוח להתאחד בפנימיות הלב. וזה"ע
 הנז"ל אות ח' שע"י בכל ממוקך במעשה הלדקה נמשך בחי' בכל מאורך שהוא פנימי'
 הלב ובמ"ס בזהר וארח דכ"ז ע"ה. ובאור ענין זה למעלה הגה ארז"ל בן ששים לוקמה
 בן שבעים לשיבה והנה בלק"ת מהארז"ל פ' קדושים בד"ה מלות קימה פי' הפסוק
 מפני שיבה תקום והדרת פני זקן הם תיקונים דא"ה ודו"ה א"ה אמר מפני שיבה
 תקום שהוא דיקנא דא"ה וכנגד דיקנא דו"ה אמר והדרת פני זקן זה שקנה חכ' כי
 ז"ה נק' זקן שקנה חכ' כי לא הי' לו חכ' עד שעטרה לו אבא ביהאי עיטרא כגודע ועייל
 בו מוחא סוד חכמה עילאה וזהו שקנה כי קנה מחדש גם ידעת כי הוא נק' זה עכ"ל
 (עמ"ס בענין משה נתגבא בזה). והענין י"ל דהנה לפעמים נק' ז"ה כי נער ישראל
 ואוהבהו כמ"ס בזה"כ ס"פ בא דמ"ג ע"ה כי נער ישראל ישראל זוטא שמע ישראל
 ישראל סבא ובפ' ויקהל דרע"ז סע"ה שמע ישראל ישראל סבא בגין דאית זוטא דכתי' כי
 נער ישראל ואוהבהו ודא איהו ישראל סבא עכ"ל. ועיין מ"ס מזה בת"א סד"ה ואלה שמות
 בני ישראל בד"ה ושרש הדברים. ומש"ע מענין ישראל סבא בלק"ת בשה"ס בביאור ע"פ
 לאינה ודאינה דרוש השני. ובס' עמה"מ שער קרית ארבע פ' קב"ג פי' דישראל סבא זהו
 נחב

בז' רק שהוא נה"י דאזא. וישראל זעא היינו ז"א וכן הוא בע"ה ובפע"ה שער חג המלות. אך לפמ"ש בלק"ת הנ"ל דוהדרת פני זקן זהו ז"א ח"כ גם ז"א נק' לפעמים ישראל סבא וכמ"ש בפע"ח שב"ב גבי שבעות שהיו"ע במ"ח גדמה להם הקב"ה לישראל בזקן והיינו כשמאיר זו מי"ג ה"ד דא"א ונעשה גם זו י"ג ח"ד כו'. וע' מעיין כי נער ישראל ברבות כי תשא ס"פ מ"ג דקג"ח ובפ' שופטים דרל"ה. והנה מצואר בלק"ת בשה"ש בד"ה באתי לגני כי הגה אין אור ח"ם שורה ומחגלה אלא בבחי' חכמה וכמ"ש הטעם בספ"ב פל"ה בהג"ה. והגם שנאמר כולם בחכ' עשית שבחי' חכ' מלובשת בכל המדות וזה"ע ישראל לי ראש בחי' ראש היינו חכ' אך מ"מ אינו דומה החכ' שמלובשת בחך המדות ואינה נראית ונגלית בהם לבחי' גילוי החכ' עלמה שהוא למעלה מעלה במדרגה מן המדות. וע"ז נאמר מאד עמקו מהשבוחיך כו' ונקרא הנסתרות להוי' אלקינו. ולכן כדי להמשיך אור"ם ב"ה למטה ל"ל ע"י התורה שהיא חכמתו ורלונו ית' כו' יעו"ש והיינו שעי"ז ממשיכים מוחין דגדלות זו"א ר"ל שממשיכי' גילוי החכ' עלמה כו' שיאיר ויחגלה זו"א כו' שלמעלה מעלה מבחי' החכ' המלובשת במדות מלד עלמן. וזהו ע"ד ההפרש בין מוחין דיניקה ומוחין דגדלות. כי מוחין דיניקה זהו עד"מ השכל השייך להמדה שיאהב מחמת טעם ושכל שזה השכל מגדיל המדה כו' השכל מוחין דגדלות זהו המשכת עלם החכ' כו'. וע' מזה באריכות בסידור ע"פ השמים מספרים כבוד אל כו' ובציאור ע"פ משה ידבר שזה"ע ההפרש בין מה שקיים אצרהס את התורה עד שלא ניתנה ובין מעלת מתן תורה. ולכן במ"ח גדמה להם בזקן כי כשמאיר זו"א שהן המדות רק מבחי' מוחין וחכ' השייך להנהגות המדות נק' כי נער ישראל כי עש היומו ישראל לי ראש בחי' מוחין וחכ' עכ"ז הוא בחי' קטנות עדיין לגני עלם החכ' עילאה שבה דוקא מלובש אור"ם משא"כ בחי' המדות שהם להנהגת העולמות בע"ג ולכן גם החכ' המלובשת בזה נק' קטנות לגני ח"ע ולכן גם עשרה מאמרות נק' מילין דהדיוטא לגני אור"ם ב"ה וכמ"ש בלק"ת פ' אחרי בד"ה כי ציוס הזה יכפר דרוש הראשון ועמ"ש לקמן בפ' חנוך לנער ע"פ דרכו. אכן במ"ח שהוא חכמתו ורלונו ית' ממש זה"ע בזקן שאזי נק' ז"א שקנה חכ' ונחלצנו שערותיו ע"י שמאיר זו ח"ע כו'. וזהו ג"כ ענין מלות לבן ישבחוטי הליית אשר ל"ב חוטיין הם בחי' ל"ב נתיבות החכ' שנמשיכים ע"י עסק התורה אין כבוד אלא תורה. כבוד גימט' ל"ב. ועמ"ש מזה בלק"ת בד"ה ויקה קרח פ"ב. וזהו הבחי' שנק' ישראל סבא. ואפ"ל שכנגד ב' בחי' אלו שבישראל ישראל זעא וישראל סבא נאמר ליעקב ב"פ ב"א ישראל יהי' שמך צפ' וישלח ל"ב יו"ד ול"ה כ"ט. ועמ"ש מזה בלק"ת ס"פ שלח בד"ה אני הוי' אלקיכם דפ' לית דרוש השני פ"ד באופן אחר. ומ"ש כאן י"ל נכון יותר בפשט הפסוק. וכ"ז הו"ע בחי' נער ובחי' זקן. אך ענין שיבה שהוא בחי' י"ג ת"ד דא"א שלמעלה גם מהחכ' עילאה שמבחי' זו נמשך זקן שקנה חכמה כנ"ל הענין י"ל עפמ"ש במא"א אור"ם ס' עני' י"ח סבא דסבין נק' מוחא סחימאה כו' סבין נק' אור"א כי הם אוחזים בדיקנא דא"א כו' ונ"ל שז"ם ואברהם ושרה זקנים כי כן בינוי אור"א עכ"ל וכ"ה במק"מ פ' בלק דקל"ו ע"ב ע"פ אל זקני עירו וכ"ה בת"ז בהקדמה ד"ג סע"ב ובכס"מ שם וע' בהרמ"ז פ' בלק שם. והיינו דכמו שהחכמה

המלוכסח במדות נק' נער וקטנות לגבי עלם החב' דאלי' שבה מלוכסח אור ח"ס ולכן נק' חו"צ זקנים לגבי ז"א וכנ"ל אלא כשנמשך בז"א מוחין מאו"א נק' זקן שקנה חב' כנ"ל קנה דוקא כמ"כ ידוע דגם חכמה דאלי' עלמה אינה ערוך לגבי מוחא סתימאה שהוא החב' שנכתר שהוא למעלה מעלה מהשגה וכמ"ס מזה בלק"ת צביאור ע"פ חס בחקתי חלכו ובס פ"ג צפי' שחוק כך עלה כו' ולכן ההארה שנמשך בהב' מבחי' כתר הוא רק ע"י שערות לצד אבא יונק ממזלח כו' וכמ"ס בד"ה וחי' לבס ליליות דרוש השני פ"ב וחי' מזה באריכות צביאור ע"פ חני' ה' אלקיכם דפ' ליליות דרוש השני צביאור פ"ב וצביאור ע"פ אלה מסעי ד"ה הנה ענין המסעות פ"ג גבי כי יש צ' בחי' חב' כו' וצביאור ע"פ תורה לוח לנו משה פ"א יעו"ס. ומעשה יופן שזה ההפרש בין או"א שנק' זקנים ובין מו"ס שנק' סבא דסבין דהיינו שעס היות שחו"צ נק' סבין שזהו מורה על החב' שלמעלה מבחי' קטנות ונער כו' אך לגבי מו"ס שהוא החב' הגעלמה חכים ולא בהב' ידיעא כו' הרי גם חו"צ דאלי' כלא הי' ע"ד ומותר האדם מן הבהמה אין כו' וכמו בחי' נער וקטנות לגבי חו"צ הגק' סבין כך יותר אין ערוך חו"צ דאלי' לגבי מו"ס שכל הגעלם מכל רעיון כו' ולכן נק' מו"ס סבא דסבין. וזהו ע"ד מ"ס והעדילה הפרוכת לכס בין הקדש ובין קדה"ק שנת' בד"ה שנת שנתון הוא לכס שהחב' הוא בחי' קדש לשון מובדל בחי' סוכ"ע אך קדה"ק הוא הבחור שגם מבחי' קדש הוא מובדל ולכן והעדילה הפרוכת כו' ע"ס. ובד"ה האזינו השמים דרוש הראשון פ"ד שזה"ע ייהב"פ שנק' שנת שנתון שכל שנתות השנה עם שהם שנת קדש הם השוכים נגדו כימות החול לגבי שנת כו' יעו"ס. וזה"ע קדש קדשים. ועד"ז ממש יופן פוי' סבא דסבין שהוא מו"ס שגם חו"צ שנק' זקנים הם השוכים נגדו כמו בחי' נער וקטנות כו' וכמו קדש לגבי קה"ק כנ"ל. קיצור. וזהו ענין עטרת תפארת שיבה בדרך לדקה תמלא. תפארת שיבה זהו ענין יאר ה' פניו אליך והיינו ע"י הלדקה שהוא ריח הממשיך ומאיר גילוי המוח להתאחד בפנימיות הלז. וענין שיבה היינו י"ג ת"ד דא"א שלמעלה מבחי' זקן שקנה חב' שהוא ת"ד דז"א כי יש בחי' צו"א שנק' כי נער ישראל ואוהבהו והו"ע ישראל זועא כי ישראל לי ראש בחי' מוחין אך כשהם רק מוחין דיניקה נקרא ישראל זועא וכשנמשך צו מוחין דגדלות נק' זקן שקנה חב' והוא ענין ישראל סבא. ולכן במחן תורה נדמה להם כזקן. אך בחי' שיבה זהו בחי' עליונה יותר כענין סבא דסבין שהוא מו"ס דכמו שז"א נק' לפעמים כי נער ישראל לגבי חו"צ שנק' זקנים שהרי הזקן הוא שקנה חכמה כמ"כ יותר מזה החב' אינה ערוך לגבי מו"ס וע"ד והעדילה הפרוכת לכס בין הקדש ובין קדש הקדשים וכענין שנת לגבי שנת שנתון :

יב ואפשר למציא שרש לזה בתורה ממש ההפרש בין סבין ובין סבא דסבין דהיינו בענין סנהדרין גדולה שארז"ל במשנה רפ"ק דסנהדרין סנהדרין גדולה היתה של שבעים ואחד שנאמר אספה לי שבעים איש מזקני ישראל ומשה על גביהם הרי שבעים ואחד. ובהרמב"ם פ"א מהל' סנהדרין שזה שהי' בסנהדרין במקום משה נקרא נשיא וראש הסיבה כו' והוא הנק' מופלא של צ"ד במשנה פ"ק דהוריות משנה ד' או שלא הי' מופלא של צ"ד שם כמ"ס הרמב"ם שם צפי' המשנה מופלא של צ"ד

הוא ראש הישיבה וכ"ה צה"ש רצה ע"פ אל יחסר המוצ אל תחסר פנהדרין מופלא שלהם . והענין דהנה מצואר צמ"ח פי' וענין אל'י שהוא ע"ד מ"ס גפי משה ואללתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם וכתיב ויאלל מן הרוח אשר עליו ויחן על שבעים איש הזקנים והיינו לפי שמהם הי' צמעלה עליונה וגביה מאד נעלה כו' . ולכך ואללתי מן הרוח כו' כלומר שירד ונשתלשל עד מעלת ע' זקנים שהם הסנהדרין שהיו למטה ממנו במדריגה כו' שאל'י זו היא ירידה והשתלשלות ממדריגה למדריגה כדי שיטאו במשא העם . וכך לגבי אור"ס צ"ה דלית מחשבה תפיכה צי' לא היו העולמות יכולים לקבל זיו והארה ולהיות התהוות העולמות כלל אש לא ע"י ירידה והשתל' האל'י כמ"ס מזה בלק"ת פ' ואחחנן צד"ה ענין ק"ס ונת' כמ"ס צה"ר דוכתי . והנה התהוות האל'י מן המאל'י א"ס צ"ה אף שנק' אל'י לשון ואללתי כו' עכ"ז הוא ע"י למנומים רבוס ועלומים וכמ"ס צס"צ ח"א פ"צ צה"ה וח"צ פ"ט צה"ה . וכמ"ס נת' צת"א צפ' וירא צד"ה פתח אליהו גבי וזהו אנת הוא חד ולא צחושפן שאינו נמנה בכלל הע"ס שאין ערוך אליו כלל כי התהוות החכ' מהבחר הוא מאין ממש ולא כסדר ההשתלשלות שהן צחי' התהוות יש מיש כו' ע"ס . והיינו כי הבחר יש צו מצחי' תחזונה שבמאל'יל כמ"ס צע"ח שמת"א פ"ג ולכן התהוות החכ' מהבחר נק' התהוות האל'י מהמאל'יל א"ס צ"ה . וא"כ הרי ער"מ זה ג"כ יובן אפס קלהו מעין זה בענין משה לגבי שבעים זקנים שנאמר בהם ויאלל כו' על שבעים איש הזקנים הרי הרוח אשר עליהן לגבי משה הוא כערך החכמה דאל'י לגבי החכ' שבבחר הנק' מו"ס מאחר אשר משה הוא המקור שממנו אלל הרוח עליהם ה"ז כמו צהנמשל אל'י ע"ס מהבחר שיש צו צחי' תחזונה שבמאל'יל כו' ולכן זה שבמקום משה נק' מופלא של צ"ד כי מופלא היינו כתר שע"ז אמרו צמופלא ממך כל תדרוש כו' וגמ"ס צפרדם צעה"כ ערך מופלא . וזהו אל יחסר המוצ שהוא הממשך ההתכללות צג"ס להיות שמאלל אתכליל צימיחא שלזה ל"ל ההמשכה ממקורה דכולא צחי' אין כו' . ואפ"ל כי ע' זקנים הם נגד ז' כפי' הצנין שכל א' כלול מיו"ד כמש"ל אות א' בענין שבעים כפס יולאי ירך יעקב דהיינו כשנמשכו המוחין צהמדות ומשה הוא צחי' עלמיות הו"צ שמהם נעשה הבחר לז"א כו' ועיין צהרמ"ז פ' שופטים מענין פנהדרי גדולה פי' שהם ז"ת דצינה והיינו כמ"ס בענין שמע שס ע' זהו ע' רצחי כמ"ס מזה צת"א צד"ה השמים כסאי ר"פ צריאשית ובלק"ת פ' ואחחנן צד"ה ואהבת את פ"א . וענין המופלא שבסנהדרין היינו כמ"ס ציוסף צן פורת עלי עין ומצואר צמ"א הכי' שהוא למעלה מצחי' ע' רצחי צחי' שס ע' והיינו צחי' שמע ישראל ישראל סבא הוא למעלה מע' רצחי ז"ת דצינה כו' . גם כי הסנהדרין שהם ע' ג"כ הם עיני העדה צחי' חכ' שהוא ענין ראי' לאסתכלא ציקרא דמלכא ומשה ששרשו מצחי' מו"ס נק' עלי עין למעלה מהראי' שבחכ' כו' . ועכ"פ מזה יובן ענין סבא דסנין שהדיהשבעים זקנים הם זקנים זקן שקנה חכ' כו' והם לגבי משה רק צחי' אל'י והפרשת הארה לצד ולכן צחי' משה זה ע"ס סבא דסנין כו' . ומכ"ז יובן ענין מ"ס האריו"ל צפי' מפני שיבה תקום שהוא י"ג ת"ד דא"א והדרת פני זקן זהו צו"א כשנק' זקן שקנה חכ' היינו כי עס היות ז"א נק' שקנה חכ' שנמשך צו מוחין דגדלות מעלמיות הו"צ שלמעלה מצחי' החכ' המלוכח

המלוכשת במדות כו' אך הרי גם עלמיות הו"ב דאלי' לגבי הכתר הם אין ערוך כו' וצחי' מו"ם שבכתר זה"ע החכ' שבצחי' שיבה שלמעלה מצחי' זקן כו'. וברבות סדר בא פ' ע"ז משמע קלח דצחי' שיבה שייך ללשון בשוה ונחת חושטון בישיעי' סי' למ"ד ע"ז ע"ש ברבות הה"ד בישישים חכ' כו' זקני ישראל כו' הה"ד בשוה ונחת כו'. והענין כי מו"ם דא"א נק' מוחא דסקיט ושכיך כו' ר"ל שזהו צחי' חני הוי' לא שנית שלמעלה מצחי' ההתפעלות והוא ע"ד עוב ארך אפים מגבור וזהו"ע בשוה ונחת דפרש"י לשון ישוב ומרגוע ובמ"ל פי' ענין השקט ומרגוע וכן נפשי ישוב תליס כ"ג ובהרמ"ז פ' ויקרא די"ז ע"א בשוה ונחת לשון מנוחה כו' יעו"ש והיינו משום דלית שמאלא בהאי עתיקא. וע' בוח"ג נשא קל"ז סע"ב ע"פ עוה שאנן. וזהו ג"כ ענין בישישים חכ' ולורך ימים תבונה באיוב י"ב כי ישים גימט' תר"ך צחי' כתר וזהו למעלה מצחי' זקן שקנה חכ' כי קנה חכמה קנה בינה ב"פ קנה גימט' יש היינו מהלה התההין מצחי' תר"ך אורות שבכתר אבל ישים ב"פ יש היינו גם מהלה העליון שהוא מו"ם דא"א כו' וזהו"ע שיבה כמ"ש גם שב גם ישים כמו באיוב ע"ז יו"ד. קיצור וזהו כענין הסנהדרין שבנים זקנים ומשה על גביהם כי נאמר ואללתי מן הרוח כו' שהרוח ששורה על השבטים זקנים הוא רק הפרשת הארה לבד מצחי' משה וכמו שאין ערוך אל"י לגבי הכתר צחי' תההונה שבמאליל כמ"כ אין ערוך לע' זקנים לגבי משה וזהו ענין עלי עין ונק' מופלא שבסנהדרין צחי' מופלא זהו השכל הנעלם מכל רעיון ונק' אל יחבר המזג הממתיק הגבורות בהסדים כענין דארמי מיא לנו יינא כענין והמזוג שני חלקי' מים ואחד יין. ע' בשה"ש רבה ע"פ זה. וזה"ע סבא דסבין. וזה"ע שיבה שלמעלה מצחי' זקן שקנה חכ' כי קנה חכ' קנה בינה ב"פ קנה גימט' יש להנחיל אהבי יש. אבל ישים ב"פ יש תר"ך (עמודי) אורות דכתר. גם שיבה מלשון בשוה ונחת חושטון מו"ם דסקיט ושכיך כו':

ג וזרין שמן וקטרת ישמה לב במשלי סי' כ"ז ע' דמצואר צמ"א צפי' בשמחה ובטוב לבב מרוצ כל שהטוב לבב זהו בכל מאדך רעותא דליבא אליו ית'. כי טוב הוא ע"ד האור כי טוב והיינו אור האהבה וכמו ואהבת ב"פ אור ועמ"ש ב"ה ביוס השמיני שלח פ"א בענין יהי אור והוא צחי' רלוא ואזי אח"כ בקיוס התומ"ל יהי השמחה שהרי עי"ז מרוה למאונו כו' כן נת' ע"פ הרס את מטך ונטה את ידך על היס. וע' מזה ג"כ ב"ה אסרי לגפן עירה בענין כבס ציין לבשו שהתענוג שממשיך אחר מילוי הרלון כו' יעו"ש. ולכן שמן וקטרת שהו"ע תומ"ל ישמה לב שהרי עי"ז יבא לפנימי' הלב בכל מאדך כנ"ל וגם ישמה ויתענג לבו בקיוס התומ"ל וכדלקמן בענין הקטר חלבים ואזרים ולכן זהו ישמה לב. וע' מ"ש מענין טבדו את ה' בשמחה ב"ה לכן אמור לבני' חני ה' והולאתי אתכם ובהציאור שם סד"ה והנה אחר שנת' ענין מלרים. והנה במדרש אמרו שמן וקטרת ישמה לב שמן המנורה שהי' מתקרב בזמן הקטרת כו' ישמה לבו של הקב"ה כן הביא צחי' ר"פ תלוה. והיינו כמ"ש בשה"ש רבה ע"פ ולבי ער זה הקב"ה שנאמר לור לבבי וחלקי חלקים. דכמו שהלב ממשיך חיות לכל האזרים כך הנה כחי' ואחה מחי' את כולם וכמ"ש מזה בלק"ת פ' שלח ב"ה ענין הגסכים ושם

פ"ב וצפה"ש בד"ה ארי ישנה ולבי ער. ולפ"ז ענין שמחת הלב היינו בחי' גילוי פנימי' דהיינו בחי' פנימיות אור א"ס ז"ה שאין ערוך אליו כו' וע"י הלדקה שהוא ציטול היס' לאין שטותן חיי נפשו מיגיעו נמשך מלמעלה המשכה ליש מאין ממש הוא בחי' פנימי' אור א"ס ז"ה נמשך ר"ל הלדקה זהו"ע קטרת שהוא ציטול היס' לאין ועי"ז נמשך מלמעלה בשמן הטוב על הראש כו' שנמשך מבחי' אין ממש היינו החכ' שבכתר שזהו פנימי' אור"ס ממש כי אפי' החכ' דאלי' נק' אחרוייס לגבי הכתר עליון כמ"ס בלק"ת בד"ה שובה ישראל עד. דרוש השני. ושם פ"ג בענין וחסם באחור ישבחה וצפי' את פניך הוי' אבקש. זבח"א ויחי דר"ל ע"א וצפ' ויקרא ד"ז ע"ב וד"ח ע"א וצמק"מ שם. ושם שזה"ע יחוד אור"א כו'. ונודע שהמשכה זו באה מע"ק ומלמעלה מעלה עד א"ס. וצפה"ק פי"ח מחלק העבודה הציור השל"ה בהקדמה דט"ו ע"ב וז"ל שמן וקטרת ישמה לב הוא לב השמים זהו שכתוב בו ויאמר ה' אל לבו. והשמן היורד מהמקור אל הראש. והקטרת סוד העבודה העולה מלמטה נקראים ואלספים שם ומשמחים הלב ההוא. ומשם תפסע השמחה והאור לכל החתומים עכ"ל. ועמ"ס מענין לב בלק"ת בד"ה ציוס השמע"ל בן חכם ישמה אב ושם פ"ג בחוונא דלכאי כו'. ובד"ה לבבתי אחיחי כלה פ"ד. ולבבתי ב' לבבות הם ב' בחי' המשכות החיות. היינו הא' בחי' אנת הוא הכיס. הב' בחי' לך הוי' הגדולה והגבורה כו'. ובהציור שם פ"ד וספ"ו. וישמה לב היינו ע"י המשכה וגילוי פנימי' כו' כנ"ל. ואפ"ל עוד צפי' ישמה לב ע"פ מ"ס בפרדס ערך כבוד וז"ל ויש חילוק בין כבוד ובין לב עס היוחס שניהם רומזים אל לב נתיבות כי כבוד נק' לב נתיבות עליונות שהם צחכ' ע"י הצינה (עמ"ס בלק"ת בד"ה כי על כל כבוד חופה וצד"ה האינו השמים דרוש השלישי צפי' ברוך כבוד ה' ממקומו). ולב נק' לב נתיבות שהם צמל'. וכן פי' ברע"מ ונפרש בערך לב. ונק' המל' כבוד בהיותה מקבלת אותן העליונות בסוד היחוד ונת' זוהר פ' מקץ כי הנתיבות נשפעות צמל' ע"י היסוד וזהו וכל נתיבותיה שלום ע"ס דקל"ז ע"ב עכ"ד. ובאור ענין ב' בחי' לב נתיבות יש לפרש ע"ד כי אל דעות ב' דעות שמלמטה למעלה נק' יש מאין זהו לב נתיבות דמל' שהם לב אלקים דמע"ב בחי' למלוא להיות הנבחר יש ודבר כו' והם כ"ב אוחיות וע"ס דמל'. אמנם כבוד עילאה הוא שלמעלה היס' ולמטה כל"ח. וא"כ בחי' שמן וקטרת ישמה לב כי שמן וקטרת זהו יחוד אור"א ועי"ז נמשך לב נתיבות עליונים מחו"ב צמל' ע"י היסוד כנ"ל ומה ישמה לב נתיבות החתומים בהיות מאיר ומחגלה בהם לב נתיבות העליונים וזהו"ע ברוך כבוד הוי' ממקומו. וזהו ג"כ ענין לב חוטי הלינית. ודוגמת פי' יין המשמח אלקים כי ע"י נכנס יין של תורה עי"ז ילא סוד היינו בחי' סוד הוי' ליראיו ולכן עי"ז משמח שם אלקים ע"י שמאיר בו סוד הוי' כמ"ס בלק"ת פ' שלח סד"ה ענין הגסכים וצפה"ש ע"פ כי טובים דודיק מיין וצד"ה ושאלתם מיס בשטון דרוש השני וצחו"א פ' שמות צד"ה כי טובים דודיק מיין עד"ז יובן ענין שמן וקטרת ישמה לב. וע' מזה זוהר פ' ויקרא ד"ח תחלת ע"א. ועמ"ס ע"פ ויין ישמה לבב אנוס להלהיל פנים משמן בלק"ת צפה"ש ע"פ לאינה וראינה דרוש השני ושם פ"ה ובהציור פ"ב. וע' מענין צ"פ לב נתיבות צמוח ובלב צה"א סד"ה יציאו לבוש מל'

גבי ת"ח ל"ל זו שמינית שבשמינית כו' שיהי' ויגבה לבו בדרכי ה' והשמינית שבשמינית הוא חלק א' מני ב"פ ל"ב נתיבות הנ"ל. ועמ"ס בלק"ת פ' פינחס בד"ה לו את בני את קרבי להמי דרוש השני בענין פקודי הוי' ישרים משמחי לב. ועפ"י אפ"ל מארז"ל כל האומר ויכולו בע"ש כאלו נעשה שותף להקב"ה צמע"ב דלכאורה איך ע"י ויכולו יהי' נעשה שותף צמע"ב שכבר נבראו בע"מ צמי"ב אלא כי צמי"ב נברא יש מאין ע"י ל"ב נתיבות דמל' עשרה מאמרות שהם ע"ס עם כ"ב אותיות והם שמות אלקים למאומים. אבל בשבת נאמר ויכל אלקים שפסקו הלמאומים. אלא ע"י ויכולו שיש בו ל"ה נתיבות כנגד ל"ב נתיבות וג' צחי' נה"י שבהם ועל ידם נמשכות הל"ב נתיבות העליונים למל' כנ"ל צפי' וכל נתיבותי' שלום וכנו"ם זוהר ויקהל דר"ז ע"ב. נמלא ע"י ויכולו ממשיך צמל' צחי' ל"ב נתיבות העליונים וזהו שנעשה שותף להקב"ה צמע"ב. וזהו טלמו ענין ישמה לב כנ"ל. עוי"ל צפי' ישמה לב ע"ד וריח שלמותיך כריח לבנון דמבואר לעיל פי' לבנון הם ל"ב כ"ה וכו"ן טע"ב. והנה בינה ליבא שבהלכ נמשכים נש"ב ואז ישמה ל"ב נתיבות דלכ ע"י המשכות נש"ב. או ישמה לב היינו חבור ל"ב נתיבות העליונים צנש"ב ומאיר כ"ז בהלכ. והיינו ע"י שמן וקטרת שזה"ע וריח שלמותיך כריח לבנון : קיצור. שמן וקטרת ישמה לב. בשמחה ובעוב לבב. פי' בעוב לבב היינו רעו"ד רלוא ואל"כ יהי' בשמחה ע"י קיום המלות טוב. ורו"ם זהו"ע שמן וקטרת. לב זה הקב"ה. ושמחת הלב גילוי פנימי' למעלה מצחי' והכס בלחור ישבתה כשמן הטוב היורד על הראש. והקטרת הוא ההעללה. ויש ב' צחי' ל"ב נתיבות ע"ד כי אל דעות ל"ב נתיבות דמל' נק' לב ול"ב נתיבות ח"ע נק' כבוד. וזהו ענין שמינית שבשמינית. וע"י שמן וקטרת משיבים כבוד עליון שיחיר בלב ולכן ישמה לב. ועד"ז כל האומר ויכולו בע"ש נעשה שותף להקב"ה צמע"ב. גם ישמה לב ע"ד וריח שלמותיך כריח לבנון. הג"ה עוי"ל שמן וקטרת זהו כמו מזוזה ונ"ה שמבואר בת"א המזוזה מלות העלאל' לשרשן צחי' חויר ועי"ז נמשך אור התורה שזהו נר חנוכה כמ"כ קטרת זהו העלאלת האותיות ועי"ז נמשך שמן המגורה המשכת התורה.

יד וזדהו עושיין רלונו כל מקום היינו כנו"ם צמ"א שזהו ע"י בכל מאדך שלכן צפי' והא"ש שנאמר רק בכל לבבכם ובכל נפשכם ולא נאמר מאדכם משמע צמ"א רפ"ו דצרכות שנק' עדיין אין עושיין רש"מ נמלא ע"י ובכל מאדך הנמשך ע"י מעשה הלדקה כנ"ל הוא צחי' עושיין רש"מ. ופי' וענין עושיין רש"מ הענין הוא כי הנה רלון הוא צחי' שינוי ואלו הוי' לא שניתו כתיב וע' מ"ס מזה בלק"ת פ' שלח צביאור ע"פ חני הוי' אלקים אשר הולאתי דרוש הב' וצשה"ם צד"ה לאינה ורלינה דרוש הראשון ושם פ"ד וע' מ"ס עוד מענין רלון שהוא צחי' למלוא צד"ה בשלח פרעה דרלון אותיות לגור ומ"ס ע"פ ועשית לך כו' לרלון להם לפני הוי' רעוא דכ"ר. ואפ"ל כי יש שני ענינים צפי' רלון. הא' מענין סבר פנים יפות אשר רלון זה הוא הפך הכעס והקפידא כ"א ע"ד שכח צד"ח שער הענוה פ"א וז"ל צמלח כו' ימשיך משם רלון לכל אדם כמו שהמלח העליון נק' מלח רלון טע"י מתרלים הדינין שבטולמות התחתונים כו' עכ"ל וזהו לרלון להם לפני הוי' שיהי' צחי' ארך חפץ כו'. הב' לשון רלון שרואה כך

וכך כו'. וזכתי' זו הב' זהו ענין למלוה לגבי זכתי' רעוא דכ"ר שהרי זכתי' זו יש
 נגד הרלון ונק' עוברי רלונו ונמשך מזה החרון הק' משח"כ זכתי' רעוא דכל רעוין
 כו'. ומזה יובן מ"ש במדרש תלים סו' ל"ב ששלמה אמר שבעה הבליים על כל מה שנכרת
 זשימ"ב ועל יום השבת לא מלא פגם אח"כ הסחכל שהדס חוטא כו ומתחייב כנפשו ואמר
 שגם זה הכל לכך אמר שבעה פעמים הכל עכ"ל ור"ל זכתי' רלון זה כיון שהוא ע"י
 למליכ' אם כן הוא רק הכל וההרהר לבד מזכתי' עלמות הוא"ס ע"ד אבא יונק
 ממזלא מזכתי' שערות לבד וע' זה"ג פ' תזריע דף מ"ז ע"ב ונת' מזה זמ"א
 בהגהות על הדרוש תקעו בחדש שופר. וא"כ לפ"ז הפי' עושי' רש"מ להמשיך מזכתי'
 רעדכ"ר שיומשך הרלון זכתי' מקום. וכן זיאר כד"ה לאינה וראינה הנ"ל. גם לכאורה
 אפ"ל הפי' עושין רש"מ היינו אדרבה שממשיכים הגילוי מזכתי' רעדכ"ר ע"ד והי' להם
 לרלון לפני הוי' והוא מזכתי' שלמעלה ממדריגת הרלון הנמשך ע"י המלות ולכן זכתי' והי'
 ח"ש הגם שנאמר אם שמוע תשמעו אל מלותי כו' לא נק' עדיין עושין רש"מ אלא זכתי'
 זו נמשך ע"י בכל מאדך כנ"ל וע"ד במקום שבע"ת עומדים כו' ועמ"ש כד"ה תקעו
 בחדש דרוש הא' ושם פ"ב כי רלון העליון יש לו ב' זחינות. אך כאן מפרש לא עד"ז כ"א
 שממשיכים מזכתי' בעל הרלון שיומשך זכתי' רלון של התומ"ל והוא ע"ד שנת' זכתי' פ'
 מקץ כד"ה כי עמך מקו"ה זכתי' השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך כו'.
 והנה ענין מ"ש שהרלון הוא זכתי' שינוי ונמשך מזכתי' אני הוי' ל"ש יש להעיר שזה"ע
 מ"ש זכתי' התמונה בלות ש' בתמונה א' והשי"ן מלשון אני הוי' לא שנית עכ"ל ור"ל
 ולכן קיים מאמרו והצטחחו. וכמ"ש בזמ"א בתהלהו גבי שי"ן וקשיט' אנת. וזכתי' אמת זהו
 הפך השינוי אך קשה שהרי אדרבה שי"ן הוא מלשון שינוי. ולפמ"ש אתי שפיר. כי הנה
 השי"ן יש זה ג' קוין שהו"ע זה הוי' קוינו לו שהמשכנוהו זכתי' ג' קוין שהם תורה
 ועבודה וגמ"ח ונק' ועל הכסא דמוה כמראה אדם כי זכתי' אדם זהו ג' קוין חסד
 דרועא ימינא כו' וכמ"ש מזה באריכות זכתי' אדם זכר ושמור בדבור א' נאמרו. והחיות
 נושאות את הכסא כו' לקשר זכתי' זו לעלמות הוא"ס כי לא אדם הוא. והוא כנוע שיח
 סוד שרפי קדש המשלשים לך קדושה כי שיה גימטריא ג"פ קו דהיינו שהם ממשיכים
 התלבושות הוא"ס בג' קוין. והוא ענין המשלשי' לך קדושה כי קדוש היינו מה שמזכתי' קדש
 העליון נמשך ו' להיות קדוש וג"פ קדוש ג' ווי"ן כו' ג' קוין הנ"ל. ואפ"ל פי' קו היינו
 קו"ף ר"ת קדש. וגם ארז"ל קו"ף שמו של הקב"ה. וגימט' מקום כי הוא מקומו של עולם
 כוכ"ע היינו קו"ף לשון היקף כמו ותקופתו על קלותה והוא"ו זהו מה שנמשך מזכתי'
 קדש זכתי' המשכה להיות קדוש הוא"ו כו'. וע' מ"ש מענין כנוע שיח זכתי' זכתי' ש'
 כד"ה שיניך כעדר הרחלים. וא"כ זהו עלמו ענין המשכה זכתי' עושין רש"מ שממשיכים
 מזכתי' אני הוי' לא שנית שיומשך זכתי' רלון הגם שזהו שינוי וע"ז מורה אות שי"ן. אך
 עכ"פ זהו אות דקשיט' כי לא שנית מזכתי' רלון זה והתורה נק' אמת וכמארז"ל ע"פ
 אשר יקראוהו באמת ואין אמת אלא תורה כו' והיינו שעי"ז נמשך זכתי' ואמת הוי' לעולם
 שהוא זכתי' אני הוי' ל"ש ממש שמאיר ומתגלה ע"י קיום התומ"ל כו' דהיינו ואמת הוי'
 אמתת הוי' איך דכולא קמי' כל"ח אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי כו'. ולכן ח"ש שהשי"ן

גבי ת"ח ל"ל זו שמינית שבשמינית כו' יהיה' ויגבה לבו בדרכי ה' והשמינית שבשמינית הוא חלק א' מני ז"פ ל"ב נתיבות הנ"ל. ועמ"ש בלק"ת פ' פינחס בד"ה לו את בני את קרצני לחמי דרוש השני בטנין פקודי הוי' ישרים משמהי לב. ועפ"י אש"ל מארז"ל כל האומר ויכולו זע"ש כאלו נעשה שותף להקב"ה צמע"ז דלכאורה איך ע"י ויכולו יהי' נעשה שותף צמע"ז שכבר נצטוו צע"מ צע"ז אלא כי צע"ז נצטוו יש מאין ע"י ל"ב נתיבות דמל' עשרה מאמרות שהם ע"ס עם כ"ז אותיות והם שמות אלקים למלומים . אבל בשבת נאמר ויכל אלקים שפסקו המלומים. אלא ע"י ויכולו שיש זו ל"ה תיבות כנגד ל"ב נתיבות וג' צהי' גה"י ששהם ועל ידם נמשכים הל"ב נתיבות העליונים למל' כנ"ל צפי' וכל נתיבותי שלום וכמ"ס בזהר ויקהל דר"ז ע"ז. נמלא ע"י ויכולו ממשיך צמל' צהי' ל"ב נתיבות העליונים וזהו שנעשה שותף להקב"ה צמע"ז . וזהו עלמנו ענין ישמה לב כנ"ל. עוי"ל צפי' ישמה לב ע"ד וריח שלמותיך כריח לבנון דמצואר לעיל פי' לבנון הם ל"ב ג"ח וגו' שצ"ז . והנה בינה ליבא שבהלב נמשכים נש"ז ואז ישמה ל"ב נתיבות דלז ע"י המשכות נשע"ז. או ישמה לב היינו חבור ל"ב נתיבות העליונים בנש"ז ומאיר כ"ז בהלב. והיינו ע"י שמן וקטרת שזה"ע וריח שלמותיך כריח לבנון : קיצור. שמן וקטרת ישמה לב. בשמחה וצטוב לצב. פי' צטוב לצב היינו רעו"ד רלוא ואח"כ יהי' בשמחה ע"י קיום המלות טוב. ורו"ש זהו"ע שמן וקטרת. לב זה הקב"ה. ושמחה הלב גילוי פנימי' למעלה מצהי' והכס בזהיר ישצחנה כשמן הטוב היורד על הראש. והקטרת הוא ההעללה. ויש ז' צהי' ל"ב נתיבות ע"ד כי אל דעות ל"ב נתיבות דמל' נק' לב ול"ב נתיבות ח"ע נק' כבוד. וזהו ענין שמינית שבשמינית. וע"י שמן וקטרת ממשכים כבוד עליון שיאיר בלב ולכן ישמה לב. ועד"ז כל האומר ויכולו צע"ש נעשה שותף להקב"ה צמע"ז. גם ישמה לב ע"ד וריח שלמותיך כריח לבנון. הג"ה עוי"ל שמן וקטרת זהו כמו מזוזה וג"ה שמצואר צה"ה המזוזה מלות העלל' לשרשן צהי' אייר ועי"ז נמשך אור התורה שזהו נר חנוכה כמ"כ קטרת זהו העלאת האותיות ועי"ז נמשך שמן המנורה המשכת התורה .

יד וזרקה עושין רלנו של מקום היינו כמ"ס צמ"א שזהו ע"י בכל מאדך שלכן צפי' והא"ש שנאמר רק בכל לצבכס ובכל נפשכס ולא נאמר מאדכס משמע בצמ' רפ"ו דצרכות נק' עדיין אין עושין רש"מ נמלא ע"י ובכל מאדך הנמשך ע"י מעשה הדקה כנ"ל הוא צהי' עושין רש"מ . ופי' וענין עושין רש"מ הענין הוא כי הנה רלון הוא צהי' שינוי ואני הוי' לא שניתי כתיב וע' מ"ש מזה בלק"ת פ' שלח צביאור ע"פ אני הוי' אלקיכם אשר הולאתי דרוש הב' וצה"ש צד"ה לאינה וראינה דרוש הראשון ושם פ"ד וע' מ"ש עוד מענין רלון שהוא צהי' למלוא צד"ה צלח פרעה דרלון אותיות לנור ומ"ש ע"פ ועשיה לץ כו' לרלון להם לפני הוי' רעוא דכ"ר. ואפ"ל כי יש שני ענינים צפי' רלון. הא' מענין סבר פנים יפות אשר רלון זה הוא הפך הכעס והקפידא כ"א ע"ד שכתב צד"ח שער הענוה פ"א וז"ל צמלא כו' ינשך משם רלון לכל אדם כמו שהמלה העליון נק' מלח רלון שע"י מתרלים הדינין שבטולמות החתומים כו' עכ"ל וזהו לרלון להם לפני הוי' ביהי' צהי' ארץ הפך כו'. הב' לטון רלון שרואה כך

וכך כו'. ובחי' זו הכ' זהו ענין למלוא לגבי בחי' רעוא דכ"ר שהרי בבחי' זו יש נגד הרליון ונק' עוברי רליונו וכמשך מזה החרון אף משא"כ בבחי' רעוא דכל רעיון כו'. ומזה יובן מ"ש במדרש תלים סי' ל"ב ששלמה אמר שבטתה הכלים על כל מה שבגרא בשומ"צ ועל יוס השבת לא מלא פגם אח"כ הסתכל שהדס חיעא בו ומתחייב בנפשו ואמר שגם זה הכל לכך אמר שבטתה פעמים הכל עכ"ל ור"ל שבחי' רליון זה כיון שהוא ע"י למלואים אם כן הוא רק הכל וההדרה לבד מבחי' עלמות אוא"ם ע"ד אבא יונק ממזלא מבחי' שערות לבד וע' זה"ג פ' תזריע דף מ"ז ע"ב ונת' מזה במ"א בהגהות על הדרוש תקעו צהדש שופר. וא"כ לפ"ז הפי' עושי' רש"מ להמשיך מבחי' רעדכ"ר שיומשך הרליון בבחי' מקום. וכן ביאר סד"ה לאינה וראינה הנ"ל. גם לבאררה אפ"ל הפי' עושין רש"מ היינו אדרבה שממשיכים הגילוי מבחי' רעדכ"ר ע"ד והי' להם לרליון לפני הוי' והוא מבחי' שלמעלה ממדרגת הרליון הנמשך ע"י המלות ולכן בפ' והי' א"ש הגם שנאמר אש שמוע תשמעו אל מלותי כו' לא נק' עדיין עושין רש"מ אלא בחי' זו נמשך ע"י בכל מאדך כנ"ל וע"ד במקום שבט"ת עומדים כו' ועמ"ש סד"ה תקעו צהדש דרוש הא' ושם פ"ב כי רליון העליון יש לו ב' בחינות. אך באן מפרש לא ע"ד כ"א שממשיכים מבחי' בעל הרליון שיומשך בבחי' רליון של התומ"ל והוא ע"ד שנת' בת"א פ' מקץ דד"ה כי עמך מקו"ח צפי' השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך כו'. והנה ענין מ"ש שהרליון הוא בחי' שינוי וכמשך מבחי' הני הוי' ל"ש יש להעיר שזה"ע מ"ש צם' התמונה צאות ש' בתמונה א' והשי"ן מלשון הני הוי' לא שנית עכ"ל ור"ל ולכן קיים מאמרו והבטחחו. וכמ"ש בוח"א בתחלתו גבי שי"ן וקשוע אנת. זבחי' אמת זהו הפך השינוי אך קשה שהרי אדרבה שי"ן הוא מלשון שינוי. ולפמ"ש אפי' שפיר. כי הנה השי"ן יש בה ג' קוין שהו"ע זה הוי' קוינו לו שהמכניחו בבחי' ג' קוין שהם תורה ועבודה וגמ"ח ונק' ועל הכסא דמות כמראה אדם כי בחי' אדם זהו ג' קוין חסד דרוטא ימינא כו' וכמ"ש מזה באריכות בת"א בד"ה זכור ושמור בדבור א' נאמרו. והחיות נושאות את הכסא כו' לקשר בחי' זו לעלמות אוא"ם כי לא אדם הוא. וזהו כנועם שית סוד שרפי קדש המשלשים לך קדושה כי שיה גימטריא ג"פ קו דהיינו שהם ממשיכים התלבשות אוא"ם בג' קוין. וזהו ענין המשלשי' לך קדושה כי קדוש היינו מה שמבחי' קדש העליון נמשך ו' להיות קדוש וג"פ קדוש ג' ווי"ן כו' ג' קוין הנ"ל. ואפ"ל פי' קו היינו קו"ף ר"ת קדש. וגם ארז"ל קו"ף שמו של הקצ"ה. וגימט' מקום כי הוא מקומו של עולם סוכ"ע היינו קו"ף לשון היקף כמו ותקופתו על קלותה והוא"ו זהו מה שנמשך מבחי' קדש בחי' המשכה להיות קדוש בוא"ו כו'. וע' מ"ש מענין כנועם שית בלק"ת צשה"ש בד"ה שינוי כעדר הרהלים. וא"כ זהו עלמו ענין ההמשכה דבחי' עושין רש"מ שממשיכים מבחי' הני הוי' לא שנית שיומשך בבחי' רליון הגם שזהו שינוי וע"ז מורה אות שי"ן. אך עכ"פ זהו אות דקשוע כי לא שנית מבחי' רליון זה והתורה נק' אמת וכמארז"ל ע"פ אשר יקראוהו באמת ואין אמת אלא תורה כו' והיינו שעי"ז נמשך בחי' ואמת הוי' לעולם שהוא בחי' הני הוי' ל"ש ממש שמאיר ומתגלה ע"י קיום התומ"ל כו' דהיינו ואמת הוי' אמתת הוי' איך דכולא קמי' כל"ח הני ראשון ואני אחרון ומבלעדי כו'. ולכן א"ש שהשי"ן חפ"פ

אע"פ שהוא ענין שינוי זהו נמשך מבחי' אלו הוי' לא שנית כי זהו ענין יהי רלון. וגם זה
 הרלון אינו פועל שום שינוי בעלמות המאליל כי הוא רק ע"ד הארה או לבוש כמו ה'
 מלך גאות לבש ואינו נוגע להעלמות. והיינו שישראל עושין רש"מ דר"ל להיות התפשטות
 רלונו ית' בבחי' מקום וזמן דהיינו בבחי' מלכותו ית' שמס מקור התהוות המקום
 והזמן בבחי' מלך מלך וימלוך בו' ולכן ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד הוא גימט'
 כתר היינו המשכת הרלון עליון הנק' כתר בבחי' מל' שזהו פי' עושין רש"מ ותר"ג מלות
 דאורייתא עם ז' דרצן הם תר"ך עמודי אור כמו עמוד המחבר מעלה ומטה להיות
 אור"ם שבבחי' פנימי' שלמעלה מעלה מגדר עלמין שורה ומתלבש בבחי' רלון בתרי"ג
 מלות דאורייתא וז' דרצן המלוכנת בנשמות. ויש להעיר ממ"ס צפרדס ערך עמודי
 האש והענין שללח והוד נקראים עמודי שש. וכן הם היו העמודים שעשה שהע"ה צבהמ"ק
 יבין וצועז. נו"ה. וכן נקראים ג"כ סהם עמודים עכ"ל. ובערך יבין פי' שש זה עמוד
 ימיני בו' נלח ונק' יבין שעל ידו מתכוננת המל' ויבין לשון עתיד שטיקר ההתכוננות
 לע"ל. ועמ"ס ע"פ בלדקה תכונני צד"ה הקל קול יעקב ובלקו"ת סד"ה וכל בניך ומ"ס
 ע"פ והנלח זו ירושלים וצד"ה למלכה על השמינית מענין חמן נלח חמן מל' בו'. עוד
 כ' שש יבין ל' עתיד ע"ד כי אשכ בחשך ה' אור לי. וא"כ זהו ענין והוי' יגיה
 חשבי המצואר סד"ה כי אהה נרי. ובערך צועז פי' צועז הוא הוד וכנגד המדה הזאת
 הוי' עמוד השמאלי שהי' במקדש ופי' זו עז ותעלמות מפני עיקר יניקתה מן הגבורה
 ויקרא בשם זה כשיחזיק כח החשוקה אל היחיד עכ"ל. ועמ"ס בלק"ת צפי' ויחן עוז למלכו
 סד"ה הוי' יחזו מריבו. והנה החורה נק' עוז כמ"ס ע"פ ה' עוז לעמו יחן. וי"ל ענין
 עמוד השמאלי ע"ד נר חנוכה משמאל דהמכוון להאיר גם במקום החשך ששרשו משמאל
 והיינו ע"י המשכת עוז וכה מגבורות העליונים דקדושה שאין הדיבין מתקיים אלא
 בשרשן וכן החורה ארז"ל אנכי ולא יהי' לך מפי הגבורה שמענוס. וזהו ענין כי אשכ
 בחשך ה' אור לי כנ"ל. וענין מזוזה מימין ע"ד עמוד הימיני. והנה נו"ה הם הנקראים
 חמכין כמ"ס ע"פ במחוקק במשענותם והו"ע בלדקה. ועד"ו ענין תר"ך עמודי אור שהן
 בחי' עמודים הנמשכים מהבית אפ"ל ג"כ שהם מבחי' נלח והוד דא"ח בו' וכמ"ס צמ"א
 צענין הגילוי לע"ל מבחי' הוד דע"י בו'. וע' צמ"א א"י יו"ד מ"ב מענין יבין ובזח"ג אמור ד"ל
 ע"ב ובפ' אחרי דנ"ח ע"א ובת"ז תיקון כ"ז ובת"ח בדרוש פולס העשיה. וצמ"א א"ב סעי'
 מ"ה צענין צועז שבמדרש דרשו צועז זה השמש גם צועז נק' יסיד ע"ס שבו עז וחוקף
 כד עאל צימא והוא ע"ד וחשב באיחן קשתו. והנה צמ"א א"ח אות יו"ד סל"ה בחי' ש"י
 עלמין מלד הבינה להנחיל אוהבי יש וכן עוד ש"י מלד החכ' כמ"ס הרמ"ז פ' בשלח
 וחז"ב הם צ' קוין ימין ושמאל א"כ הם שרש צ' עמודים הנ"ל שעל ידכ נמשך
 תר"ך עמודי אור שהם צ"פ ש"י בו'. אך אפ"ל עוד כי תר"ך עמודי אור הם כחשבון
 ג"פ אור והיינו כי יש לצד צ' עמודים הנ"ל ימין ושמאל עוד בחי' עמוד גבוה יותר
 והוא עמודא דאמלעיתא שהוא ת"ת העולה עד הכתר ע' צמ"א א"ח אות ע' סעי' פ"ז
 וע' ברט"מ ר"פ תשא גבי העשיר לא ירבה דא עמודא דאמלעיתא וכ' הרמ"ז שהוא
 עשיר מכמה אורות שמתגלים בו וגם עיקר עלמיות הקו וחוט מאיר בקו האמלעי

וא"כ י"ל תר"ך עמודי אור נמשכים מג' צחי' עמודים הנ"ל שבכתר היינו ת"ת וכו"ה כו'. ולכן תר"ך הוא ג"פ אור כנ"ל. וע' מעין תר"ך עמודי אור צפדס שער שמיני פ"ג. קיצור וזהו ענין עושין רלונו של מקום שיומשך צחי' רלין מצחי' חני הוי' לא שניתי רעדכ"ר ע"ד הליך מרלה. גם י"ל הפי' שמאיר בזה ממש רעדכ"ר כי הרלין עליון יש לו ב' צחי' וזהו ענין שי"ן לשין שיני ומורה על חני הוי' לא שניתי ג' קוין צחי' אדם שיאיר בו אוא"ס ממש וזהו ע"י כנועס שיח סיד שרפי קודש שיה ג"פ קו מצחי' קו"ף קדש מאיר הוא"ו קו כו'. ועל"ק דכמ"כ תר"ך עמודי אור כללותם ג' קוין ש' אות דקבוע ואמת הוי' לעולם. מקום הוא מל'. והרלין כתר נמשך צמל'. תר"ך עמודי אור. ענין יכין וצועז. מזוזה וגר חטובה. עמודא דאמלעיתא וכו"ה מעשה הגדקה הנמשך מת"ת עמודא דאמלעיתא הגק' עשיר בדעת ומשפיע שיה' ומלאה הארץ דעה :

או ולבך נק' מעשה הגדקה כוצע ישועה כי ישועה מלשון וישע ה' אל הצל כו' שפונה אל חפלתו דהיינו שגורם להיות הקצ"ה פונה צעלמו ובכבודו וכמ"ס ופניתי אל חפלת עבדך דה"ב סו' ו' י"ט וכחי' ופניתי אליכם צפ' בחקתי כ"ו ע' וארו"ל ברבות נשא ס"פ י"א ישא ה' פניו אליך יהפוך פניו אללך כמ"ד ופניתי אליכם והפריתי. ולשון יהפוך י"ל שאף עכשו שאמרה ואנכי הסתר אסתיר פני שסילק שכינתו מושם יהפוך פניו אליך כן משמע בסוף מדרש איכה דע"ו ע"ב ס"פ זכר עניי ומרודי. וזהו ענין הישועה להושיע מן תגבורת ההסתר כו' ומלאוהו לרות כו' ע"י ישא ה' פניו אליך. ובס"ח סו' תש"ח וכחי' ופניתי אליכם כאו"א לריך לכיון לבו כאלו שכינה פונה אליו. ורש"י בחומש פי' בשם הת"כ הפנה מכל עסקי לשלם שכרם כו'. ויש לפרש ע"ד מש"כ צפי' וישע אל הצל כו' צעלמו ובכבודו ור"ל כמ"ס בגמ' סנהדרין דל"ט ע"ב כחי' טוב ה' לכל יכתיב טוב ה' לקויו כו' ונת' במ"א דעיוז ה' לכל זהו מצחי' האור והחיות הנמשך תמיד להחיות העולמות והוא מצחי' חילוניות הצל טוב ה' לקויו זהו ההמשכה מפנימיות אוא"ס אין עדיך אליו כו' וזהו הנמשל לצחי' ופניתי אליכם כו' שכינה צעלמו ובכבודו ממש משא"כ צחי' האור המחי' עולמות הוא רק הארה צעלמא שאינו כוגע לעלמותו ומהותו כו' וזהו לשלם שכרם ע"ד יששכר יש שכר ולא הארה צעלמא כ"א להגחיל אהבני יש וכן פרש"י בסנהדרין צענין טוב ה' לקויו לשלם שכר כו' וזהו ענין ופניתי אליכם והפריתי אהבני היינו כמ"ס ע"פ בן פורת יוסף כו' והנה המשכה זו מצחי' וישע ה' הוא מתחלק לש"ע נהודין והוא מקור החפארת שיבה צחי' הדרת פנים כדכתיב גבי כהנים ומגזעו חעשה להם לכבוד ולחפארת צפ' חלום שהמגזעו שהם צחי' כוצע ישועה נמשך להיות חפארת שיבה והדרת פנים צחי' יאר ה' פניו אליך וזהו ענין ופניתי אליכם צחי' גילוי יאר ה' פניו ישא ה' פניו כו'. והנה פי' ש"ע נהודין פי' הרמ"ז צפ' צראשית ד"ד הע"ב שהם מצחי' דעת דעתיק שכולל בו ג"ר והוא שרש לז"ת הרי ש"ע שי"ן כנגד הצ"ד הכלולים בו ע' כנגד חג"ת נהי"מ שהוא שרש להם כו' עכ"ל. א"כ ש"ע נהודין הם המשכת ע"ס דעתיק ולכן הם רבוי האור וכענין מעלת הצוקה על הגר דארז"ל לדיקום צפי' שכינה

שכינה כנר בפני האזוקה פ"ק דפסחים ד"ה. ועד"ז מל' הנק' נר היא לגבי כינה כנר
 בפני האזוקה כי נוצלות כינה שלמעלה שכינה והיינו כמ"ש כי אחת נרי הוי' שהמל'
 הנק' נרי מקבלת האור משם הוי' דאל"י אבל כינה שכינתא עילאה מאיר בה ש"ע
 נהורין דא"א וזהו והוי' יגיה השכי כמ"ש במ"א. ולפ"ז פי' כוצע ישועה שהוא המקור
 שממנו נמשכים ש"ע נהורין שהם ע"ס דעתיק הוא זהו' שלמעלה מהם והיינו כתר
 דעתיק שאינו בחשבון ע"ס דעתיק שבכ"מ ע"ס מתחילין מן החכ' כו' וזהו ענין כוצע
 ישועה שממנו נמשכים גילוי ש"ע נהורין שהם ע"ס דעתיק שיאירו באל"י עד המל' כו'.
 ובמא"א ל' י"ד לחלחות הם ע"ס דעתיק כו' ול"ח גימט' ע"כ כ"ז בסוד חסד עכ"ל.
 וא"כ ל"ח זהו כחשבון כוצע וכנ"ל סעיף יו"ד דכוצע היינו כ"ז ע"כ והש"ע נהורין
 המאירים ממנו נקראו לחלחות וזהו והשביע בלחלחות נפשך. ועו"ל פי' ש"ע נהורין
 השי"ן ג' קיין הנמשך מבחי' אני הוי' לא שיתי כנ"ל סעי' י"ד גס שי"ן לשון שינדך
 כעדר וכן פי' ברבות במדבר ספ"ג גבי בני גרשון ואין שן אלא לשון חוץ כמ"ש
 מעיו עשת שן. והחיוק זהו לפי שנמשך מבחי' אני הוי' לא שיתי כו' וכמ"ש במ"א
 ע"פ ועוז מלך משפט אהב כו' דס וחלב סומק וחורר הם הו"ג לברר ב' זהו' אלו.
 ואפ"ל מזה נמשך להיות דודי לח ואהוב לח לי ואהוב לאהוב ע' מדרש רבה
 בשה"ש ור"פ חולדות :

וכ"ז לפי סדר אצ"י משמא דגמ' ואל"יבא דאבא שאלו אבל חכמים חולקים ע"ז ולדבריהם
 י"ל דקטרת היא ק"ש כמשי"ת. ומתחלה נקדים דהנה בפי' תמיד נשחט
 דנ"ט אמרו אין לך דבר שקידם לתמיד של שחר אלא קטרת בלבד (תמלא לעיל דרס"ז
 ע"א*) וא"כ לחכמים דס"ל קטרת הוא קודם העצת שתי נרות ובקטרת נאמר בצוקר
 בצוקר וע"כ הוא קודם לאברי התמיד שנאמר זו בצוקר. ולפ"ז י"ל דקטרת הוא ק"ש
 והוא קודם להפלה היינו שהפלה היא כנגד תמידין וקטרת קודם לתמיד וכמ"כ ק"ש
 קודם להפלה. והענין ע"דמ"ש בת"א בד"ה ויקח מן הבא בידו מנהה (לעיל בדרס"ז
 ע"כ**) ודס התמיד שקודם לקטרת ולהעצת חמש נרות היינו מס"ג של נה"ב. כי
 הסדר מלמעלה ע"ל תחלה ההתבוננו' מבחי' מלכותך מלכות כל עולמים כענין
 בשבמל"ז והא"כ יחו"ע ההתפעלות ממהו"ע וכמ"ש בד"ה כי תשמע צקול בענין של"ל
 תחלה מפתחות החילוני' ואח"כ מפתחות הפנימי' יעו"ש. ולכן דס התמיד קודם לקטרת
 והיינו מוצת החילון והא"כ מוצת הפנימי תחלה חילוני' הלכ' והא"כ פנימי' הלכ'. וזה"ע
 פסוד"ז שהוא הלך החילונה וק"ש שהוא הלך הפנימי. ועמ"ש בהגהות ע"פ כי כאשר
 השמים החדשים. והנה אחר דס התמיד הי' העצת חמש נרות והא"כ קטרת והא"כ שתי
 נרות. כי ענין העצת ה' נרות הם ז"מ מהסד עד הוד וההמשכה מבחי' כינה עד הוד
 אחפשטת והא"כ העצת ב' נרות יסוד ומל' והמשכה זו ל"ל מהכ' שלמעלה מהכינה כמו
 שהרא'.

* באן בנדפס הוא בסעי' ג' דר"פ ע"כ שיטה ע"ז עד דרפ"א ע"א שיטה א' בסוף ההג"ה יעו"ש כי

כל הענין שיך לבאן :

** באן הוא דרפ"ב ע"א שיטה ל"ג בהג"ה עד סוף הרג"ה בכע"כ יעו"ש :

שהראי' נשפלת למטה יותר מהשמיטה שבשמיטה אינו תופס רק קול ודיבור והראי' נמשך בעשי' גשמי' והראי' היא מבחי' חכ'. ועי' מזה צצה"ז פ' כי תשא ע"פ והדל לא ימעיט. ולכן הטבת שתי נרות הוא אחר הקטרת כי שכן וקטרת ישמה לב להמשיך האור גם במל' הנק' לב וזה"ע הטבת שתי נרות האחדות :

קיצור הדרוש .

ענין ז' הנרות הם ז' מדות ויש לעו"ז מדות רעות ולריך להמשיך בהן אור החכ' ע"י השמן והאור ובלילה שהוא זמן החשך הי' לריך להדליק כל שבעת הנרות משא"כ ביום די בהדלקת נר הששי שהוא עיקר ההשפעה :

ובמ"ב נגפש ע' נפש יולאי ירך יעקב הם ז' המדות ולריך להמשיך בהן אור החכ' וזהו ענין וידו היו"ד אוחזת בעקב עשו. הג"ה. אפ"ל כי פ' ראשונה דק"ש שם מ"ב שהוא בז' המדות ואטפ"כ מוצא דשם מ"ב הוא ברישא דהיינו בג"ר במ"ש צפ"ח שער הק"ש פכ"ה. ועמ"ש מזה בלק"ת ס"פ מסעי סד"ה ביאר עוד לענין מולאיהם למסעיהם. א"כ היינו התקשרות ז' המדות בג"ר ע"ד לך היו' הגדולה והגבורה כו' אלא שי"ל זהו דרך העלאה. וע' מ"ש בת"א בתחלתו בד"ה השמים כסאי צפי' ולדקה תרומת גוי ע"ש צפי' גוי. וכך הדלקת הנרות נק' בהעלותך את הנרות. ועמ"ש בביאר ע"פ מנורת זהב ספ"ד בלק"ת ס"פ בהעלותך ומ"ש בד"ה לבאר ענין המסעות פ"ב צפי' לא יחפון פסיל בחנוכה ועמ"ש בד"ה ראה אנכי צפי' שאין השם שלם כו' עכ"ה :

והנה כתי' צבקר צבקר בהיטיבו את הנרות ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה ובערב לכ"ע מקטיר הקטרת תחלה ואח"כ מיטיב את הנרות. וצבקר נחלקו אבא שאול והכמיס. לאבא שאול הקטרת הוא אחר כל הטבת הנרות דהיינו דנודבתי' צבקר צבקר בהיטיבו ילפינן דלריך לחלק הטבת הנרות לשני בקרים. הטבת חמש נרות ומפסיק בעבודה אחרת ואח"כ מיטיב שתי הנרות. והיינו שמפסיק ביניהם בדם החמיד. ואחר הטבת שתי נרות מקטיר הקטרת. ולחכמים מפסיק בין הטבת המש נרות ובין הטבת שתי נרות בקטרת. והנה הוי צבקר צבקר קאי ג"כ על קטרת שיוקדם לאברי החמיד שנאמר בהם פ"ה צבקר. והנה הענין לפ"ד אבא שאול קטרת היינו העלאת מחדומ"ע שהן לבישי הגפש שהן אוחיות ובהי' דומס ולמטה מבחי' ז' המדות שהם ז' הנרות אשר עליית ז' המדות הוא ע"י החכ' שהיא ראשית ההשתל' וממנה משתלשלים המדות אבל הלבושים אוחיות מחו"ד וכ"ש המעשה אין שייכים שיתעלו ע"י החכ' כ"ח ע"י המלוא מטיטיות שנטשים בדברים שהן דומס. וזהו ענין הקטרת שהוא ריח היינו ריח בגדיו. מוקף עליון. ומשם נמשך הכח להעלות גם הדומס כענין ועשה יגדל נא כו' ועי"ז נוסח עון כו'. ועמ"ש ע"פ וישלה יהושע כו' ואת יריחו כו'. ולכן לפ"ד אבא שאול הנרות כולם קודמים לקטרת שהנרות הן העלאת ז' המדות והקטרת העלאת הלבושים מחדומ"ע :

וענין דם החמיד אחר הטבת המש נרות וקידם להטבת שתי נרות לפ"ד אבא שאול יש להקדים ענין צ"פ מס"ג שבק"ש. למס"ג באחד ה"ע ביעול הגה"א שביטילה

וא"כ דס התמיד קודם להטפת חמש נרות כי הסדר מלמטה למעלה ל"ל תחלה ההתכוננות מבחי' מלכותך מכ"ע כענין בשבמל"ו ואח"כ יח"ע ההתפעלות ממהו"ע וכמ"ס בד"ה כי חשמע בקול בענין ש"ל תחלה מפתחות החילוניות ואח"כ מפתחות הפנימיות יעו"ס ולכן דס התמיד קודם לקטרת והיינו מוצת החילון ואח"כ מוצת הפנימי. תחלה חילוניות הל"ב ואח"כ פנימיות הל"ב. וזהו ענין פסיד"ז שהוא חל"ר החילונה וק"ס שהוא חל"ר הפנימי'. וע' מ"ס בהגהות ע"פ כי כאשר השמים החדשים. והנה אחר דס התמיד הו' הטפת חמש נרות ואח"כ קטרת ואח"כ ב' נרות כי ענין הטפת ה' נרות הס' ה' מדות מהסד עד הוד וההמשכה מבחי' זינה עד הוד התפעלות ואח"כ הטפת ב' נרות יסוד ומל' והמשכה זו ל"ל מחכ' שלמעלה מהזינה כי יסוד אב"א ארוך כו' וע' מ"ס מכ"ז בד"ה לבאר הדברים המבוארים בד"ה בכ"ה שבסליו ספ"ב (בסמוך):

עוד קיצור הדרוש עם הגהות.

ענין הלל וענין הודאה. (ע' מענין הלל בסודור בד"ה הללויה הללי נפשי. ובד"ה כי כארץ תוליד למחה בענין לדיקה ותהלה ובד"ה רני ושמחי הראשון גבי כל הנשמה תהלל ובד"ה כי"ר מרקדין בענין זבית הלל חומרים ובד"ה הבאים ישרש בענין היא תהלל. שצ"ע ציוס הללתיך זהו כענין ז' נרות והללתיך אח' וכו' עמכס להפליא בד"ה ואכלתם אכול. קדש הילולים י"ל ל' הלולא ותחונה מי ימלל וכו' ישמע כל תהלתו ויש בחי' נורא תהלות ע"כ נמשך הודאה ושיב ומענין הודאה בד"ה יהודה אחת וצביאור ל"ג בעומר). למה תקנו בנס זה להדליק נרות. (והתיכון כי הנס הו' בתורה הנק' נר מלוח ותורה אור כמ"ס בד"ה ענין חנוכה גם מבוס כי שמן וקטרת ישמח לב היא מל' ושייכות נרות להלל והודאה כי הילול ל' בהלו נרו). ז' הנרות הם ז' מדות ויש לעומת זה מדות רעות. (וכמו בנרות נחלקים הזי"ן לחמשה ושנים. כן בלעו"ז כמ"ס כי זה שנתים הרעב ועוד חמש כ"כ במ"מ די"ע ע"ב). והן יונקות מן הקדושה (ע' פרדס ריש שער התמורות מי נתן מותר במוקדשים כמשל הגלוסקא כו') וצריך לבררם ע"י המשבת אור החכמה (עמ"ס בד"ה מאלמים אלומים בענין כולם בחכמה עשית פי' תיקון) וזהו ענין השבון והאור (ואפ"ל ע"י הדלקת ז' נרות שה"ע המשכת ג"ר בז"ת עי"ז נמשך מלמעלה ש"ע נהרין ש' ג"ר ע' ז"ת כ"מ בממ"ח) ובדלילה שהוא זמן החשר הו' צריך להדליק כ"ז הנרות וביום הו' די בהדלקת נר הו' (ואפ"ל כי ז' נרות הם ז' מדות שבמל' הנק' נר. אבל ציוס מאירי' ז' מדות דל"י לכן שס ליכא חשך א"כ זיכך המדות אז ע"י אור היום דעדיף מנר כו') שהוא עיקר ההשפעה. והנה יש עש"נ. ובחי' ז' מדות בנפש ע' נפש יוצאי ירך יעקב. (והס נפש ל' יחיד ע"י שהס יולאי ירך יעקב יו"ד עקב כו') וידו אוחזת בעקב עישו וכן הו' אהרן מעלה ז' נרות של בנס"י (באורך גראה" אור אותיות אהרן כו'). ענין ז' רועים. וזהו ע"ד כי אחת נרי. בד"ה רני ושמחי שזה שיהי' הכשמה בבחי' נר ה' נשמת אדם נמשך ע"י הכח מלמעלה). נמצא ענין הנרות הם המשכת אור החכמה בעש"ן בז' מדות (וא"כ זהו ענין שיהי' השס שלס

היבור י"ה צו"ה צד"ה ראה חגיגי. וענין מי צד"ה חלה. וכללותו המשכת ע"ק צו"כ כי ע"ק שורה צדינה כו'. ז' כוכבי לכת צג"ד כפר"ה. גש"י. שבע שנים. נר הוא"ו יוסף. מהוץ לפרוכת יערוך. משא"כ יוס שמש הוי'. לכן העצת הנרות את האור כי עיב ח"ת וח"ע. וע"ש ס"ג מענין ירך יעקב כי נגע. ע"כ ל"ל שמן ואור כו' :

ב ודקנה כתיב ובהעלות אהרן את הנרות. הקטרת הוא ענין העלאת האותיות שעלייתן אינו ע"י החכמה ב"א ע"י הקטורת (ור"ל ע"י מלות מעשיות שבעשים מדברים גשמיים וז"ס מעשה גדול. והיינו משום כי שורש אותיות למעלה מן החכמה ונכלו למעשה בחי' דומם חגיגים. וכן המלות שרשן צכתר למעלה מהחכמה ונהלצשו בעשיה. והמלות נק' כלים וכמו אותיות הם כלים וע"כ העלאת האותיות זהו ע"י המלות. ע' צד"ה לסוכתי צשה"ש שהמרכזה של סוכים דזכרי' אותיות מעלי' למעלה יותר מהמרכזה דיהזקאל חיות שהם מדות). שםממני הקטורת היה מדברים שאין בהם טעם. דרי הן בבחי' דומם (והאותיות הם בחי' דומם) ובהקטרתן נעשה ריה גיחוח (וגם נחצאר צביאור מאמר הזכר אמור ל"ז רוא דהרהין אהזן וכד ארחה דה לגבי דה דריה ורוח ענין אהד הוא. וכן מלאחי צספרי השרשים צשרש יטע. כי הריח אין צו ממשות רק הרוח וההבל מן דצר המריח. והאותיות נמשכים מצחי' רוח כמ"ש לנפש חיה וח"א לרוח ממללא. ועמ"ש מזה צאריכות צד"ה מזוזה מימין שהאותיות שרשן מצחי' אויר אור יו"ד כו' ועיין צזהר ר"פ ויקרא וצהרמ"ז סה. וע"ש צכ"י מזוזה ונ"ה. ויוצן טעד"ז הוא ענין קטורת ונרות שט"י העלאת האותיות נמשך אוק החכמה כו' :

מה שפסיק צו' הנרות צדס התמיד פי' צמ"מ פ' ויש צדי"ע ע"צ לאכחושי חילא דההוא סט' שיש שס ג"כ ז' צחי' ז' שני הרעב ונהלקי' ג"כ לצ' וה' עוד חמש שנים אשר אין הרים וקליר כו' ע"ש וע' בהשמות זח"א סי' י"ג (דף ד' פט"א) הקרבן מיוחד י"צ שצפי' שהן י"צ בקר דצריאה והקטרת מיוחד ז"ת דאלי' וזהו ע"ד כגוונא דאינון מתייהדין לעילא וכו' וע' לק"ת סד"ה זאת חנוכת המזבח וגם ד"ה צהעלותך השני צענין שלך גדול משלהם. וא"כ י"ל לכן מפסיק צאלמע הנרות צדס התמיד כדי לקשר ולהצר תיקון יהו"ת דצ"ע שזהו ענין הקרבן ציהו"ע דאלי' שזהו ענין הנרות למהוי אחד צאחד ודוגמת מ"ש הפנ"י צפי' ממולח עהור קדש צפ' חשא. גש שמן המכחה הי' מעורב צריה שזהו הערובות ח"מ צא"פ כד"ה זאת חנוכת המזבח כו' וכענין תפוח שיש צו טעם וריח כו' וגמשלו צו ישראל שהקדימו נעשה לנשמע כו' וכמ"כ קטורת ושמן ריח וטעם כו' :

עוד דרוש חג"ל

לבאר הדברים המצוירים צד"ה צכ"ה צכסליו צענין כלל מאדך שהוא צחי' הלדקה כו' צצחי' קטרת כו' צחי' ריח כו'. הגה מענין שהמלות הם צחי' ריח ריחא דלבושיכו מצוחר צלק"ת ס"פ שלח צד"ה וישלח יהושע פ"צ צענין יריחו סנק' צחי' זו חריך

אריך אנופין כו'. וצפ' מסעי כד"ה לבאר ענין המעטות ספ"ג בענין ירדן וירחו. והוא ג"כ ענין הקרצנות שגא' בהם לריח ניחוח. והנה פעולת הריח בגשמי' הוא שלא תהי' הנפש צנחי' הסתלקות מן המוחין רק שתשוב ותתגלה מהעלם אל הגילוי. וכן נת' בד"ה עולת תמיד שזהו ענין ריח דקרצנות. שלכן ציטל יוחנן כה"ג את המטורדים עודה למה תישן דפוי' השינה הוא ע"ד וכד' אנת תסתלק מנייהו אשתתרו כגופא כו'. וע"י ריח והעלאת דקרצנות הי' נמשך הגילוי. והיינו גילוי המוחין צו"א. וכן בגפה"א ענין השינה אשר מחמת קיעורים העולים מנפה"ב אין אור הנפה"א מחגלה במוח. וזהו ענין טמטום המוח כו' שאין האלקות נתפס בו וכמ"ס צב"ש"ב. וע"י ריח והעלאת מהחפלה שהוא במקום הקרצנות נמשך גילוי המוחין. וכן בגפ"ש. ועד"ו יוצן ג"כ בענין המלות שנקראים ריח בגדיו ממשיכי' ג"כ גילוי המוחין בגפ"ש. וזהו ענין בכל מאדך בכל ממוקך והרי באמת פי' בכל מאדך הוא ג"כ האה' שבלי גבול אלא דהא צהא תליא וכמ"ס בד"ה ושמי' כדכד. והענין כמ"ס ולדקה תרומס גוי ואיתא בילקוט ר"פ תשא שעי' הלדקה בגדנת המשכן עי"ו נאמר כי תשא את ראש בני' וכו' וזהו ענין לדקה תרומס גוי. והיינו כמ"ס צתו"א פ' תשא בד"ה שמאלו תהה לראשי דפוי' ראשי הוא מקור הגשמה צחי' מזלי'. והגשמה שבגוף נק' רגל לצחי' זו. וזהו ענין יעקב וישראל. צחי' יעקב יו"ד הנמשך בצחי' עקב זהו הגשמה שבגוף. וצחי' ישראל לי ראש זהו מקור הגשמה כמ"ס בלקו"ת גבי עשי"ת בד"ה ממעמקים קראתיו. ולכן ענין כי תשא את ראש זהו הגשמת הגשמה שבגוף להתקשר ולהתחבר לשרשה ומקורה. וע' מזה בד"ה יונתי צפי' קומי לך. ובד"ה במדבר סיני כו' שאו את ראש כו' לצחי' לגולגולתה צחי' גלגלאת שלמעלה מהשכל ובד"ה כי תלא בענין אשת יפ"ת כו'. ועלי' זו נמשך ע"י הלדקה. וזהו לדקה תרומס גוי וכמ"ס מזה צתו"א ר"פ בראשית בד"ה השמים כסאי בענין והארץ הדוס רגלי שבחי' ארץ זהו המלות שמגביהות צחי' הרגל כו' וע"ש פי' גוי. וזהו ג"כ ענין הריח דלבושייכו של המלות שממשך גילוי הגשמה במוחו כו'. וזהו ענין בשמים ראש גילוי צחי' ראש הגשמה נק' בשמים וריח. קיצור. ענין ריחא דלבושייכו. והריח מעורר משינה. וזהו ענין ריח הקרצנות שלכן ציטל את המטורדין. וכן בגפ"ש שלא יהי' טמטום המוח. וזהו בכל מאדך בכל ממוקך. לדקה תרומס. ע"ד כי תשא את ראש שאו את ראש לצחי' לגולגולתם.

וזהו והארץ הדוס רגלי:

ב ויהנה ע"י הריח הכ"ל מעורר כמ"כ למעלה הגילוי במוחין דז"א. וזהו ענין וכובע ישועה בראשו הנמשך מנעשה הלדקה. והענין דהנה פי' שריון כ' בעמה"מ שער עולם הצריאה ספ"ו שהוא מצחי' צינה. שהוא המסך שבין אל"י לצריאה. וממנה נמשך בצריאה שם אלקים וגש"ב המרומזים בשריון כדי להגן על עולם הצריאה. וה"ס הפסוק וילבש לדקה כשריון כו' להלחם עם הקליפות כו'. וע"ש בענין הנו"ן ארובה דשריון. ויש להעיר מענין נו"ן דגרשון גרש את האמה כו' בלקו"ת בד"ה במדבר סיני ובד"ה כשא' ובד"ה ה' יחשו מריביו. והנה ענין המסך מצוהר בד"ה השמים כסאי שבלקו"ת סוף שה"ש בהציאור ששרשו מצחי' ת"ת דאימא הנעשה כתר לז"א ע"ש פ"ב ופ"ג והוא מגין מנייקת החילונים מזו"ג דאל"י. ועמ"ס צתו"א פ' לך בד"ה והבדילה הפרכות ומ"ס

זמ"א ע"פ מה יפו פעמיך בנעלים. והיינו לפי ששרשו גבוה מזו"ל כי הוא מחילוני
 חימא שמשם אין להם יניקה. ומה שנמשל לשריון קשקשים שישיבו נקבים י"ל ע"ד שמלינו
 שהמל' בוקעת את המסך להאיר בני"ע. גם בפע"ח שער השבת ס"פ י"ב זכר שיש
 נקבים בהמסך ושהו ענין סכך הסוכה שז"ל בו נקבים שיהיו כוכבים נראים מחוכה.
 וזמ"ח מס' סיכה פ"ג פוסקא ז' שדרך אוחס הנקבים מאירים נילולי החסדים מלמעלה
 למטה כו'. ובאגה"ק ד"ה וילבש לדיקה כשריון שע"י הנקבים הנ"ל נמשך בחי' פירותיהן
 בעוה"ז. וטפ"ז אפ"ל ענין ריח בגדיו דשייך ג"כ למעלה מאחר שנמשך מהמלוח שיש
 בהם ריח בגדיו. כי הריח י"ל בו ב' ענינים. הא' שהוא הארה מהמקוף העליון ששורה
 על הלבושים. גם י"ל שחי' פירות המלוח הנמשך בעוה"ז נק' ריח שהוא כמו ריח לבד
 מעלם השכר וכמ"ש כה"ג ע"פ לריח שמניך שהאורות ומופסים נקראו כן כמ"ש בתרגום
 שה"ש לפי שהם הארה וגילוי מא"ס ב"ה רק שנתלכשו בגשמייות ולכן נק' ריח. ועד"ז
 ענין פירותיהן בעוה"ז נק' לגבי עלם המלוח והשכר בשם ריח. והשכר בעלם נק' קרן
 והקרן קיימת לעוה"ז כי קרן הוא ענין עלמיות הדבר כמ"ס הרשב"א ז"ל בפא"ט
 דתרגום בעלם היום הזה בבן יומא הדין. וזהו לשון קרן ע"ש הובא בע"י. והנה כובע
 ישועה משמע זמ"א א"ת כ' סעי' י"א שהוא ת"ת דא"י שנעשה כתר לז"א. ולכן א"ס
 דשייך לבחי' שריון שהוא המסך שבין אל"י לבריאה ששרשו ג"כ מבתר דז"א כנ"ל. וע' בפרדס
 ערך כובע שכ' יש שפירשו זא"ס ויש שפירשו בת"ת ויש ספי' במל' וזהו עיקר שהוא
 כובע וטעמה בראש כו' יעו"ב. וע' באגה"ק ספי' ג' שחוס' האור שנמשך מא"ס ב"ה אל
 ע"ס דא"י אשר ראשית תוס' הארה וההשפעה הוא לראשית הע"ס זהו הנק' כובע
 ישועה כו'. וקרוב להעיר לזה מענין תפילין דמארי עלמא שהוא ז"א שהתפילין הם מה
 שנמשך בו מוחין דא"י וא"א ועד"ז ג"כ כובע ישועה היינו מה שנמשך בז"א מקיף על
 ראשו מא"א כו'. ולכן הוא כובע ישועה ע"ד קרובה ישועתי לבוא. ע' רבות משפטים
 פל"א. וזהו ענין לדיק וגושע. וזהו ג"כ ענין בעטרה שטערה לו אמו כו'. וע' מ"ש בד"ה
 יביאו לבוש מל' צפי' וכתר מל' כו' שהוא נמשך ע"י ביטול רצין ע"ד שהקדימו נעשה
 לגשמע וכמ"כ ע"י אהעל"ת בכל מאדך נמשך בחי' וכובע ישועה כו':

ענין ה' נרות מצחי' שמן דבינה. ע' זח"ג ל"ד כי בינה רק עד הוד אחפשטת. אבל
הטבת ב' נרות יסוד ומל' הוא ע"י שמן דהכ' כי יסו"א ארוך ונמשך ממנו גם
ביסוד ז"א להאיר אור החכ' והביטול גם בני"ע וכמ"ס בניאור הרע"מ פ' תשא ע"פ
והדל לא ימעיט כו'. ולכן המשכת ה' נרות נמשך אחר דם החמיר. אבל הטבת ב' נרות
נמשך ע"י קטורת וזהו שמן וקטורת ישמח לב כו'. וע"ד מ"ש בת"א בד"ה משה ידבר
שאברהם קיים כל התורה וההמשכת ה' רק באלילות רמ"ח מ"ע רמ"ח איברים דז"א.
אבל ע"י חורת משה משה ידבר להמשיך הגילוי בני"ע והיינו ע"י שההמשכה ממקום עליון
יותר ממזו"ס כו'. וכדי להיות ההמשכה זו ה' ל"ל תחלה גלות מלכים שע"ז דוקא יוכלו
להמשיך המשכה זו עד"ז יובן כאן. קיצור. שריון זהו המסך שבין אל"י לבריאה ששרשו
מחשמ"ל דבינה ומגין על זו"ג גם יש בו נקבים נקבי הסכך. ויש בו ריח בחי' פירותיהן
בעוה"ז. וענין כובע ישועה ת"ת דאימא שנעשה כתר לז"א. וממנו שרש המסך הנ"ל.

ויש להעיר לענין כווצע ישועה מענין תפילין דמארי עלמא. ומענין בעטרה שעטרה לו
אמו ובחר מלכות בראשו:

ג וזדון ענין עטרת תפארת שיבה בדרך לזקה. הנה ההפרש בין זקנה ובין שיבה י"ל ע"פ
מ"ש במא"א אות סמ"ך ע"י י"ח סבא דסבין נק' מו"ס כו' וסבין נק' או"א כי הם
אוהוים בדיקנא דא"א כו' וי"ל שז"ס ואברהם ושרה זקנים כו' עכ"ל. וכ"ה במק"מ פ'
בלק דף קל"ז ע"ב ע"פ אל זקני עירו. וכ"ה בתי"ב בהקדמה ד"ג סע"א ובכס"מ סס.
והרמ"ז סס פ' בלק פי' דוקני עירו הם ז"ת דעתיק המאירים בגלגליתא ומוחא דא"א.
וגם כמשך הארחת אל הדיקנא. ויש לפרש שההפרש בין סבין ובין סבא דסבין זהו ע"ד
ההפרש בין קדש ובין קדה"ק. כי ענין סבא זהו מוחין דגדלות. וזהו"ע נער הייתי גם
זקנתי דקאי על מט"ע ו"ק דיני' שכשהוא זיני' נק' נער. וע' בחו"א סד"ה ככ"ה
ככסליו. וכשבת עולה לאלי' נק' גם זקנתי להיות כי חכ' מאיר באלי' ובחכ' מאיר או"א"ם
שהוא קדמון ונלחי. נמצא ההפרש בין נער ובין זקנה כערך יני' לגבי אלי'. ואלי' לגבי
עשי' נק' ג"כ קדש לגבי הול. והנה ענין קדש הקדשים היינו שהוא גבוה מבחי' קדש
ע"ד מעלת ערך הקדש על החול כמ"ס בלקו"ם בד"ה שבת שבתין. ועד"ז ענין סבא
דסבין שגם בחי' סבא שהוא חכ' דאלי' הוא כמו נער וקטנות לגבי חכ' סתימאה כי
אבא יונק ממזלא בחי' שערות שהוא רק מותרו מוחין כמו שאם חותך השערה לא
יבא לו. וזהו ענין כווצלות חכ' שלמעלה תורה. וכמ"ס בציאור ע"פ תורה ליה וע'
מ"ס ע"פ וגלחה את ראשה וציאור ע"פ כי בארץ תוליא למחה ובד"ה ונקדשתי בתוך
בני'. ולכן מו"ס נק' סבא דסבין. ועד"ז י"ל ההפרש בין זקנה ובין שיבה. כי איזהו
זקן זה שקנה חכ'. וזהו"ע חכמה דאלי' הנק' זקני עירו כנ"ל. אבל שיבה זה ע"מ מו"ס
וכענין ישים גימט' כתר והוא ז"פ יש כי בחי' קנה חכ' קנה בינה ז"פ קנה גימט' יש
וזהו עדיין בחי' חליו התחתון דכתר אבל בחי' יש העליון זהו גבוה יותר ונק' יקר על
יקר. כי יקר גימט' יש. ועד"מ"ס במדרש פ' הברכה בענין משה סנק' איש האלקים
מחליו ולמטה איש ומחליו ולמעלה אלקים הרי אף סנק' מחליו ולמטה אינו ערוך לבחי'
חליו העליון כמו שאין ערוך לבחי' איש עם בחי' אלקים. וכמ"כ עד"ז יובן פי' וענין
חליו ולמטה דכתר המאיר בחו"ב דהיינו קנה חכ' קנה בינה לגבי עלמויות הכתר הנק'
חליו העליון שאין ערוך זה לזה כו' אף סנק' חליו כו'. גם אש"ל ב' חליון הנ"ל הם
ע"י וא"ו שבהי' א"א שרש הגאליים משם שרש הזקנה ובחי' ע"י בחי' תחתונה שבמחליל
זהו ענין סבא דסבין כו'. וע"י הלזקה ביטול היש לאין ממשיך גילוי היש האמיתי ישים
ז"פ יש. א"כ גילוי אין כתר. אשר והחכ' מאין תמלא. וזהו בדרך לזקה תמלא. מליאה.
הודאה ע"ד ד' לריכים להודות שלמעלה היש כו' בד"ה מזמור לתודה וזהו גם מיסוד
ז"א שלמעלה היסוד והיש כו'. וכמ"כ גם רוחני הוא מיסו"א פי' כי החכ' מאין תמלא
ונק' חכ' יש קנה חכ' קנה בינה ולמעלה אין. אך באמת למעלה היש ישים כנ"ל. וע"י
גם רוחני מיסו"א ויסוד דעתיק נתגלה שלמעלה היש וחכ' אין. וכמו ג"ע להגחיל אוהבי
יש ותחה"מ גילוי מו"ס יתגלה שההשגה דג"ע אין ורק שערות. חינוך הנער ע"י
שיבה. וע' ד"ה ואני כחתי לך שכס אחד בענין ויוסף יסוד דא"ק הורד מלרימה ב'

מזלות דא"א . קיצור . ענין תפארת שיבה . ע"ד סבא דכנין שהוא ענין קדה"ק שגם
 בחי' קדש נחשב אללו כחול לגבי קודש וכן יש נער הייתי גם זקנתי . ונחי' סבא דכנין
 זהו א"א . שגם הזקנים שהם "אח"א נחשבו אללו כנער וקטנות לגבי זקנים . ונחי' תפארת
 שיבה הג"ל בדרך לדקה תמלא . כי והכח' מה"ן תמלא ונמשך בחי' אין ע"י הלדקה שהוא
 ביטול היש לאין . ע' בד"ה בחדש השלישי :

ד ויהנה ענין ריח הג"ל שע"י הלדקה מעורר המוח משינה ומחבר המוח עם פנימי
 הלב שהוא בינה שיהיו בחי' תרין ריעין דהיינו יחוד אור"א שהוא בא ע"י
 ההמשכה מהכתר וכמ"ס בזמ"ג פ' אחרי דע"ז ב' יו"ד עם ה' עילאה לא תליא חיבורא
 דלהון בחדר אלא במזלח תליא . וע' בזה"ז שס . וע' מ"ס ע"פ בחתי לגבי צפי' אריתי
 מורי עם צפמי . וע' מ"ס בד"ה החללו בענין שלום בפשט"ע י"ה כו' שהתחברות זו בא ע"י
 הארה מרדל"א . וזה"ע הריה . וזהו ג"כ ענין שמן וקטורת שהם תומ"ל כג"ל ישמח לב ע"י
 שמהצר המוח ופנימי' הלב וזהו א"ס הצנים שמהה . וע' מ"ס בד"ה לכן אמור לבני . וכמ"כ
 למעלה שמן וקטורת ישמח לב זה הקב"ה פי' בזה"ק חלק העבודה פי"ח דפי' לב הוא
 מל' דהיינו מ"ס ויאמר ה' אל לבו . והשמן הנמשך ויורד מלמעלה מהמקור אל הרגש .
 והקטורת סוד העבודה העולה מלמעלה נק' ונאספים שם ומשמחים הלב שהוא ומשם
 תפשט השמחה והאור אל כל התחתונים עכ"ל . הובא בשל"ה בהקדמה דע"ו ע"ב .
 (וע' מזה עוד בשל"ה במס' תענית דרי"ב סע"א . וצפ' הלוה שכ"ה' . ר"פ תשא של"א
 א' . זח"א ויחי דר"ל רע"ה . ויקרא ד"ז סע"ב ופ' אחרי דג"ח סע"ב ויקרא י"א א' . פ'
 ליד"ל ע"ב ל"ד א' . אמור פ"ע א' ק"ד סע"ב ק"ה א' . בהעלותך קנ"א ע"ב ק"כ ע"א .
 קרח קע"ז ב') . והנה קטרת היא העלאת מ"ן דבינה ושמן המשכת מו"ד דאבא שהוא
 יחוד פנימי דאור"א אך שממשיכים בחי' זו צו"כ שגם זו"כ יהיו במדרגת אור"א ע"ד
 ציוס שהוא יהי' כו' וכמ"ס בד"ה בהעלותך דרוש השני שע"י שמן המנורה ממשיכים
 במל' בחי' גבוה יותר מע"י הקרבנות ע"ס בענין שלך גדול משלהם כו' . והרמ"ז פ'
 קרח שם פ' כי יש אור"א תחאין שהם יש"ס ותבונה והם סוד ה' של שם הוי' ויש אור"א
 עילאין . והם סוד יו"ד של שם . ושמן וקטרת הם אור"א עילאין והם מאירים למל'
 דהיינו מבחי' מזה"פ מאיר למזה"ח ע"ס . ור"פ בשלח כ' הרמ"ז בענין תר"ך אורות
 שיש בכתר ונתן ש"י אורות התחתונים שבו ליססו"ת . וש"י אורות העליונים שבו לאור"א
 עילאין שהם יו"ד של שם . ונתכוין הבקוין להמשיך יש העליון כו' עכ"ד . ומזה יובן ענין
 שמן וקטורת דוקא ישמח לב יען בעי"ז נמשך כל תר"ך אורות שבכתר אל המל' . והיינו
 ע"י תרי"ג מלות דאורייתא וז' מלות דרבנן שהם תר"ך עמודי אור היינו תר"ך אורות
 הג"ל והם נמשכים ע"י הקטורת שהוא המלות וע"י שמן שהוא התורה . וא"ש שזהו ג"כ
 ענין עפרת תפארת שיבה דהיינו בחי' ישים שהוא צ"פ יש הג"ל שזהו בחי' תפארת
 שיבה וכ"ז בדרך לדקה תמלא כו' . וזהו ענין עושים רש"מ . שיש בזה צ' פירושים . הא'
 שממשיכים הרגון שיאיר בבחי' מקום כמ"ס בד"ה והתהלכתי בתוככם . וה"ס יחוד
 העליון . כי מקום הוא מל' . ובאשר שם הוי' דז"א מאיר במל' נק' עושים רש"מ . ובכלל
 פי' זה הוא שיהי' יחוד זה באופן ע"ד יחוד חו"ב שהוא הנק' במקום שצ"ע עומדים .

וכשישראל עושין רש"מ אזי גם המל' היא במדרגת הבינה ע"ד עד שקראה אחותי חמי כו'. הב' פי' עושין רש"מ שממשיכים הרלון מבחי' היותר עליון היינו מבחי' עת"י תפארת בינה כו' והא' זהא תליא. ומבואר לעיל דשמן וקטורת ממשיכים מבחי' ע"י וא"א באו"א עילאין ולהיות מאיר בחי' זו באו"ג ממש לכן זהו נק' עושין רש"מ ולכן ישמח לב. וע' מענין שמחה ותענוג בענין סעודה לויחן כו'. והנה הרלון זהו בחי' שינוי ור"ל דלגבי חמי ה' לא שניתי אין שייך רלון כי כלום חסר אלא שבושין לו רלון שזמשך צחומ"ל וזהו עושים רלונו כו'. ונת' מזה בד"ה ושגתח לבניך ודברת בם כו'. וע' מענין לב צוח"ג פ' שלח דקס"א ע"ב ע"פ ועתה יגדל גא כו' דהיינו שמוסיפים כח בשם אד' הנק' לב והיינו ממל' דא"ס כמ"ש צמ"א. קיצור. הריח מעורר הכתר לחצר המוח והלב. חו"ב שלום בפשמ"ע. שמן מוחין דאצא. וקטרת העלאה דאי'. ישמח לב בינה ומל'. שמן וקטורת הם או"א עילאין יו"ד של שם. ובהם מאיר ש"י אורות העליונים של הכתר ולכן ישמח לב שנמשכים חר"ך עמודי אור למל'. ונק' עושים רלונו של מקום יחוד עליון דו"ג ע"ד שקראה אחותי ואמי. וזהו ועתה יגדל גא כח אד' שמוסיפים כח כו':

ההנהגות לסוף הדרוש דב"ה בבסלו שבתו"א דף מ"ט ע"ד.

ומעתה כבוא לבאר ענין חנוכה מה שמזכרין להדליק נר חנוכה (ע' טו"ב סי' תצ"ד ענין כה תזכרו וע' פרדס ערך כה ועמ"ס זלקו"ת בד"ה שם איש בענין ואמרתם כה לחי עכ"ה) ומה ענין חנוכה המוצתת והנוכח הבית. (הג"ה עמ"ס זלקו"ת ס"פ נשא בד"ה זאת חנוכת המוצתת שער החגיגה בד"ה מומור שיר חנוכה הבית. וזלקו"ת ג"כ ע"פ זה עכ"ה). כי הנה בחי' הנוך לנער על פי דרכו. במשלי סי' כ"ב (הג"ה וע' מזה צוח"א פ' בראשית דל"ז ע"ב וצוח"ב ס"פ בשלח דס"ה סע"ב ודס"ו סע"ב וס"פ תרומה דקט"ע א' דהיינו בספד"ל פ"ה. וע' פרדס ערך נער ובמאור"א אורח נו"ן סב"ד וע' צס"ב בחינוך קטן. וע' זלקו"ת פ' לו בד"ה והי' אור הלבנה פ"ג בענין נערים פני זקנים ילדינו עכ"ה) שהוא כשרולים ללמדו והרי הוא רחוק מזה לריך לחנכו והחינוך הוא במתנות רבות שנותנים לו. והנה בחי' נעני' הייתי כו' תלים ל"ז ב"ה. וארז"ל ספ"ק דיצמות שרו של עולם אמרו (הג"ה ע' מזה צוח"א ס"פ לך דל"ה ע"ב פ' חולדות דקמ"ג ע"א פ' וילא דקס"ב ע"א פ' ויבב דקט"ט ע"ב ודקפ"א ע"ב ובפ' פינחס דרי"ז סע"א ודף רי"ו ע"ב. ול"ע מפסוק אי לך ארץ שמלכך נער. ע' זהר פ' לך שם ובפ' תרומה דקט"ד ב' ודקט"ה סע"א. והרי שרו ש"ע הוא נער וא"כ איך אי לך ארץ כו'. ויש לחלק בין שרו ש"ע לבחי' מלכך. דכשהוא נק' שר א"כ הוא רק שליח לבד אבל השפע בא מלמעלה מאור האלילות. אבל כשנק' מלכך זהו ע"ד בגלותא קיב"ה סליק לעילא לעילא והנהגת העולמות הוא בבחי' שינה כמשנ"ת בת"א פ' מקץ בד"ה כי עמך מקור חיים כו' אז נמשל ע"ד שמלכך נער וע"י מבקשים עורה למה תישן כו' ה' ימלוך לעולם ועד עכ"ה) שהחיות המחפשת בכל העולמות לכל חד לפוס שטורא דיליה הוא בבחי' נער (הג"ה ע' בת"א פ' תרומה בד"ה מי יחנך כלה לי גבי ובחי' זו נק' כרוב אפי' זוטרי כו' כמשל התינוק שהגילוי צמוחין שלו מלמלש יוחד מבה"ה הגדול עכ"ה)

וכמ"ס והוא נער אח בני בלחה כו' (הג"ה עמ"ס מזה בלקו"ת פ' לו בד"ה ותי' אור הלצנה פ"ב. וע' בפרדס ערך כרוזים עכ"ה) שם הקטנה רחל ה' קטנה בחי' מל' שהיא ה"א אחרונה של שם הוי' להיות ומלכותו בכל משלה להוות הנבראים מאין ליש היא בחי' קטנה לפי שהיא בבחי' גבולים ומלרים ולגבי א"ס ב"ה בכשמו כן הוא אין לו סוף כו' נקרא כל כללות החיות בשם קטנית שאין ערוך אליו יתברך ולכן כתיב מי יקום יעקב כי קטן הוא בעמום סי' ז' ה' (ע' בגמרא סוף מכות דף כ"ד סע"א) כי יעקב מזריח מן הקלה אל הקלה ומאחר שיש קלה בראש וקלה בסוף הרי יש לו בחי' גבול וה"ז בבחי' קטן לגבי א"ס ב"ה (הג"ה ומזה יובן ענין יום שכולו ארוך הנזכר בת"א פ' יתרו סד"ה זכור את יום השבת היפך בחי' קטן. והפ"ל מי יקום יעקב ר"ל בחי' מי יקום את יעקב כמ"ס זוהר ויחי דרל"ה ע"ב ע"פ מי יקומו מי יפא לך ועמ"ס בלקו"ת פ' שלח ע"פ ועתה יגדל נח בענין אד' מי יעמוד ומס"ע בלקו"ת בד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה בענין מי יחן מליון ישועות ישראל דר"ל שבחי' מי שהוא עלמא עילאה בינה שש מאיר ע"ק יתן מליון כו' וזהו ג"כ ענין מי יקום יעקב וע' זה"ב קב"ו ב' ע"פ מי זאת עולה. ועמ"ס בלקו"ת פ' לו בד"ה להבין ענין משמח חתן וכלה פ"א מענין יעקב ורחל. ורחל שהיא ה' תתאה נק' אשת יעקב. וע"כ נקראת ה"א קטנה מפני שמקבלת מבחי' זעיר אנופין. זעיר היינו קטן. והיינו ענין מי יקום יעקב כי קטן הוא. וע' בלקו"ת פ' ואסתחן בד"ה ואהבת את הוי' ושם פ"א גבי ולכן נק' המדוח בשם ז"א שנתקטנו ונעשו זעיר לשין מועט כו' ע"ס. משא"כ לאה נק' הגדולה ר"ל ה' גדולה דהיינו ששרשה מבחי' ה' ראשונה דשם הוי' כמבואר בזה"א פ' וילא דקנ"ג ע"ב ודקנ"ד ה' ב' ודקנ"ח ב'. ובינה מקבלת ע"י אבא מבחי' ע"ק והתגלות ע"ק הוא בבינה וכמ"ס בלקו"ת בד"ה להבין המשנה יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת ושם ספ"ג. וע"כ נקראת ה' גדולה. שמקבלת מבחי' גדולתו של הקב"ה. וכנודע מענין ארך אפס ונדל הסד. שהוא למעלה מבחי' חסד דז"א. ועמ"ס בלקו"ת פ' נשא בד"ה הוי' יתחו מריביו פ"א. וס"פ עקב בד"ה ארך הרים ובקעות בענין ההפרש בין חסד ובין גדולה. ומזה יובן המד"ר פ' וילא פ"ע שאמרו על הגדולה לאה גדולה במתנותיה כהנה לעולם כו' דהיינו לפי שמקבלת ממהת גדולתו כביכול. וע"כ נקרא ה' גדולה. וזהו ענין ותקנה רחל באחותה. ופי' בזה"ב ר"פ תרומה דקכ"ז ע"ב. הכי היא ודאי דהא עלמא תתאה. שהיא מל' ה' אחרונה דשם הנקרא ה' קטנה. כל תיאובתא לאו חיהו אלא בגין למהוי כגונא דעלמא עילאה. שהיא ה' ראשונה דשם הנקרא ה' גדולה כנ"ל. ולמירת דוכתהא. דהיינו שכמו שבחי' י"ה הן חרין ריעין דלא מתפרשין ונק' ונהר יולא מעדן. יולא תמיד בחי' מולא מים אשר לא יכזבו מימיו בזה"ב יתרו דפ"ג ע"א וזהו מפני שהמשכה בא ממקור מים חיים אור א"ס ב"ה ממש שאין שום הפסק להשפעתו. משא"כ בבחי' ה' קטנה רחל נאמר כרחל לפני גוזייה גאלתה. ונק' רחל מצכה כו' כי אינו כמ"ב הענין בזה"א פ' ויגש דף ר"י ע"א בגין דז"א אחרתיק ואסתלק מינה. וע' מזה בלקו"ת בד"ה שום איש פ"ד. והוא ענין אלו מים מני ים ונהר יתרו ויש המבואר בזהר תרומה דקס"ו סע"ב. ולכן ותקנה רחל באחותה שתי' ג"ה בבחי' אהל כל גלען יבל

יסע יתדותיו לכלת כמו ה' עילאה וכמבואר בלקו"ת סד"ה טובה יבדאל עד. דרוש השני. והיינו ע"י שתקבל ג"כ מבחי' גדולתו של הקב"ה להיות גדולה במתמיתים ג"כ לעולם ולא לפי שעה כו'. ובמד"ר פ' וילא פע"א אמרו ותקנא רחל כתי' אל יקנא לבך כו' ואת אמרת ותקנא רחל אלא מלמד שקנאה במעשי' העובדים. ועל קנאה כו' ארז"ל אלולי שקנא אברהם בשם בן נח. כהובא בספר אורחות לדיקים סוף שער הקנאה. וע"ש בזהר ר"פ תרומה שזהו ענין קנאה סופרים תרצה חכמה. דהיינו שלע"ל יומשך ויחפשע בחי' חכ' עילאה יו"ד של שם גם כה' אחרונה של שם כמו בה"א ראשונה. וע"ז נאמר ביום ההוא יהיה ז"פ י"ה. שבחי' ו"ה של שם יהי' במדריגת י"ה אהל כל ילטן כו' כמ"ש בת"א פ' חיי סד"ה יגלה לן טעמיה. ובלקו"ת ס"פ תבוא בד"ה ויקרא משה אל כל ישראל. ועמ"ש סד"ה בהעלותך דרוש השני פ"ה בענין חכמות בחוץ תרונה. וזהו ענין רני ושמחי בת ליון שהיא מל' כי הנני בא ושכנתי בחוכך דוקא. לפי שהיא מקור דבי"ע. שלכן ויאהב יעקב את רחל. לפי שרצה שיומשך האור למטה דוקא. כמ"ש בת"א פ' וילא בד"ה וללפן שתי בנות אלא שנכסיו נק' ה' קטנה כנ"ל אבל ע"ז לע"ל התעלה ביתר שאת וכמ"ש בזח"ג פ' שלח דקע"א ע"א ע"פ ויהי' ביום ההוא ילאו מים חיים מירושלים. שהיא ה' קטנה. הליים אל היס הקדמוני שהיא בינה ה' עילאה וע"ש בבה"א. ואפ"ל שזהו ענין ח' ימים דחגיגה חנוך ה' שמדליקין על פתח הבית מבחוץ לומר שיומשך השמן חכ' עילאה גם בחוץ ע"ד חכמות בחוץ תרונה משא"כ הדלקת ז' נרות בהיכל ה"י כ"ל נש"ב זהו שהמשכה רק למעלה שלא בחוץ וכמ"ש בזח"ג פ' אחרי דע"ח א' שהבינה נק' מולדת בית והמל' ה"א אחרונה נק' מולדת חוץ. ולכן מדליקין שמונה ימים דהבינה נק' חמינאה מלמטה למעלה. כמ"ש בלקו"ת סד"ה ביום השמע"ל שמאלו תחת לראשי. ועמ"ש במ"א בענין שמונה ימי המילה שהם בבחי' שיעבור עליו שבת א' דהיינו בחי' שלמעלה מהשבת שהוא יום השביעי. ממשיכים הארה בחי' זו במל' ה' תחאה בשמונה ימי חנוכה שהיא כמו ה' עילאה הנקרא ה' גדולה ובג"ל. וענין חנוך לעשר ע"פ דרכו דהנה ארז"ל פ"ק דע"ג דף ג' ע"ב רביעיות יושב ומשחק עם לויתן. ומשחרב בהמ"ק שאין שחוק למעלה ברביעיות מאי קא עביד יושב ומלמד תעוקות של בית רבן חורה. והנה ענין משחק עם לויתן יש לטיין בזח"ג פ' שמות די"א סע"ב ע"פ וילך איש דא קיב"ה דכתיב הוי' איש מלחמה. ובה"ג דרשו רז"ל בענין איש בכמה דוכתי ומתן סוף סוטה דמ"ח. מבית לוי דא קיב"ה אחר דחכ' עילאה ויהוא נהר מתחברן כחדא. והוא ענין שער החמשים דבינה שהוא הממולע המהבר חו"ב שהם אין ויש כמ"ש בלקו"ת בדרושי שבועות בציאור מטע ע"פ וספרתם לכם. כי החכ' מאין תמלא בחי' אין. והבינה נק' להנהיל אוהבי יש. וע' בד"ה מלה זו מענין מוחין דהבא ומוחין דאימא ותבין מה שהחכ' נקרא אין והבינה נק' יש. והתהברותס יחד זהו ע"י שער החמשים דבינה שהוא הממולע בין אין ויש. ונק' בית לוי לשון לוייה וחיבור כמו הפעם ילוח אישי אלי. וע' עוד בלקו"ת פ' מטות בד"ה החללו מאתכם ספ"א אשר יחוד חו"ב נק' שלום בפשמ"ע וכמשך ע"י בחי' שלמעלה מחו"ב ושם פו' ג"כ שזהו בחי' הדעת עליון ששרשו מהבחר. כמ"ש בת"א פ' הולדות בהציאור ע"פ מים רבים. ולא

מחפרסין לעלמין ע' זה"ב יחרו דפ"ג סע"א . מביט לוי דחשרי לויטן כל חידו בעלמא .
 כי ע"י יחוד וחיבור חו"ב דוקא נמשך התענוג והחדוה . שטיקר התענוג הוא כשהשכל
 בא בהשגה דוקא . אך ביותר בשכל והשכלה חדשה . שאז דוקא נמשך התענוג . אך מ"מ
 גלוי התענוג הוא כאשר השכלה חדשה זו באה בהשגה להיות מושג ממש וזהו הנק' יחוד
 חו"ב . ונק' לויטן חיבור חו"ב . ולכן חשרי כל חידו בעלמא וע' מזה צסידור בדרוש
 ענין ברכת הזימון . ואפשר הנ"ן פשוטה דלויטן מורה על שער החמשים דבינה
 או על כללות נש"ב שבחי' חכ' עילאה מאיר בנש"ב . הה"ד לויטן זה ילרר לשחק בו .
 היינו שע"י יחוד וחיבור חו"ב ע"י הדעת עליון נמשך התענוג עליון ומאיר בהעולמות
 וזהו לשחק בו . וע' מזה ג"כ פ' ויחי דרמ"ז ע"ה . ויקח את צח לוי דא קוב"ה אחר
 דגהירו דסיהרא גהיר . והיינו כשנמשך להאיר במל' שנק' צח לוי שלקחה מחו"ב כמ"ס
 בזהר בראשית ע"פ ויבן ה' אלקים את הללע כו' . וזהו שהוא בשלשה שעות הרביעיות
 שביום שהוא זמן תפלת המנחה שתיקן ילחק שהוא ג"כ לשון לחוק ותענוג . נמלא הלחוק
 והתענוג מביטול היש לאין מאיר במנחה . וע' בזה"א פ' ויחי דרב"ע ע"ב ע"פ עבדו
 את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה . ומשחרב בהמ"ק שאין שחוק ע"ד גננא לא עאל
 בגנתיה בזה"ב פ' תרומה דקס"ו סע"ב שהוא ענין ונהר יחרב ויבש . אזי הוא מלמד
 חינוקות של בית רבן תורה . דהיינו שיהי' ביה' וכל בניך למודי הוי' . שמה יומשך ג"כ
 בחי' ורב שלום בניך אל תקרי בניך אלא בניך . ע' בהרמ"ז ר"פ תזריע . וע' בזהר
 ר"פ בראשית דף הראשון ע"ב מענין השב"ר . ובמא"א אות תי"ו סל"ו בית רבן היא
 בינה שהיא בית לחכמה רבן של כל האלילות . וחינוקות של בית רבן הם גו"ה . והם הנק'
 ג"כ למודי הוי' כמ"ס בזהר ס"פ לו . עו"ש במא"א דחשב"ר הם ג"כ מע"ע וסנד"ל .
 ונק' של בית רבן ע"ד נער לא ימיש מחוך האהל . והתפרש בין בחי' יושב ומשחק עם
 לויטן שהוא ג"כ המשכת חו"ב ובין יושב ומלמד כו' יובן עפמ"ס התפרש בין השפעת
 עלמיות החכ' ע"י זוג היסודות דז"נ ובין השפעת הארת החכ' לבד ע"י הדיבור ע'
 בלקו"ת בשה"ש בזה"ה לבאר הדברים ע"פ ששים המה מלכות ובזה"ז פ' בלק על מאמר
 דקל"א ע"ב ע"פ ברכו ה' מלאכיו . והנה הלימוד לחשב"ר הנ"ל זהו ע"ד כי אל דעות
 ה' שמלמטה למענה נק' יש מאין שלמטה היש כו' ולריך ללמדו ספר וסופר שהם חו"ב
 ששם כולא קמי' כלא חשיב ממש וע' מזה בלקו"ת פ' אחרי בזה"ה כי ציוס הזה יכפר
 דרוש השני וע' בזהר תרומה קל"ז ע"פ השמים מספרים מנהרין ומגללין ועמ"ס ע"ז
 צסידור . ועד"ז יובן ג"כ ענין ללמדו ספר מבחי' השמים מספרים . והיינו שהקב"ה
 יושב ומלמד חשב"ר תורה . אך כדי לחנכו לבית רבן הנ"ל ע"ז נאמר חנוך לנער ע"פ
 דרכו . שנותנים לו מחנה . ור"ל שגם ע"פ דרכו שנדמה לו שלמטה היש עכ"ז יש
 מחנה היינו השפעה וריבוי הטוב . או כמו הגם דפורים שנחלבש בדרך העצב ע"י
 אסתר וזה נק' על פי דרכו היותו שרו של עולם כו' ובחמת הי' נס . וזהו חנוך לנער
 בבחי' מחנה מרובה כו' גם כי יזקין כו' הגם דבחי' זקנתי זקן שקנה חכ' הארת דעת
 עליון הנה לגבי ע"ק גם ז"א דאלי' נחשב יחו"ת ויש עוד עליות והחכ' מאין תמלא יש
 מאין כו' ח"כ גם ביטול החכ' נק' ביטול היש . ויש ביטול גבוה יותר כמו סייג לחכ'

שחיקה כחר לי זעיר . לכן גם כי יזקין לא יסור מצחי' ביטול היס יחוי'ת שהורגל בהיותו נער כו'. וחדע שגם ז"א נק' כי נער ישראל לגבי עת"י ישראל סבא כו'. וכמ"ס ג"כ זענין קטנות וגדלות שלאחר המוחין דגדלות יש עוד קטנות שני עד שצא למוחין דגדלות עליוני' יותר כו'. ואפ"ל שזהו ענין תתחדש כנשר נעורכי' שאחר שנעשה זקן חוזר להיות צחי' נער כדי להתעלות אה"כ עוד יותר מצראשונה ולכן גם כי יזקין לא יסור מהביטול שהורגל בצחי' היותו נער כו'. וע' בהרמב"ם בפירוש המשנה בסנהדרין ר"פ חלק זענין חינוך הנער שאומר לו מלמדו קרוא ואקח לך מנעלים יפ"ס . י"ל כענין חנוך שהי' תופר מנעלים . שהוא ע"ד שנחבאר בלק"ת בשה"ש ע"פ מה יפו פעמיך בנעלים . והנה הנעל זהו ענין הפרסא המפסיק בין עולם לעולם . שהוא צחי' המסך וכמו הנעל שהוא מעורר הבהמה והיינו בהמה שס' ז"ן ועור הבהמה זהו אותיות דשס' ז"ן שהוא הלבוש לצחי' רגל שלא יהיו רגליה יורדות כו'. אך מנעלים יפ"י י"ל הנעל והמסך שבין אלפי' לצריאה שהוא צחי' עליונה הרבה יותר משאר המכבים שמעלימים ביוחר ובענין הפרסא בין המסך המזדיל בין קדש לחול וזין הפרוכת המזדיל בין הקדש לבין קדו"ק ועד"ז חנוך הי' תופר מנעלים להמשיך מצחי' המסך והפרסא עליונה כג"ל . קיצור ענין חנוכה חנוך לנער ע"פ דרכו . כשרוליס ללמדו ונתנין לו מחנה . נער הייתי כו'. שס' ה' קטנה רחל . מי יקום יעקב כי קטן הוא . משא"כ ה"א גדולה לאה . שמקבלת מצחי' שמו הגדול . ולכן ותקרא רחל באחותה . ששהי' עקרת הבית ג"כ בצחי' אס' הצבים . קנאת סופרים תרבה חכ' . רני ושמתו צח' כו'. והי' ציוס ההוא כו'. נ"ח על פתח הבית מצחוץ . חכמות בחוץ . וענין לימוד הנער . ע"ד ג"ש רביעיות דיוס יושב ומשחק עם לויחן . לויחן חיבור אין ויש כו'. וכשאין שחוק יושב ומלמד חשב"ר תורה . היטקות צחי' נערים מצ"ט וסנדל שהס' בצחי' קטנו'. וללמדס' ספר . צחי' בג' ספריו' ברא הקב"ה עולמו . השמים מספריו'. היינו ע"ד מה שאמר דוד מכל מלמדי השכלתי צחי' כל הנקרא בשמי . ויחרון ארץ ככל היא . מלמד לדוד מהמשכת הדעת . ומלימוד חשב"ר יומשך שיהי' וכל בניך למודי הוי'. וז"ל חנוך לנער במחנות כענין ד' לריבים להודות . גם ע"ד ג' דברים ניתנו מחנה לעולם התורה והמאורות והגשמים במד"ר פ' בראשית פרשה ואל"ו . וי"א אף השלום וי"א אף הישועה כו'. וענין גם כי יזקין לא יסור כי תתחדש כנשר נעורכי' . והמשל שלוקחי' לנער מנעלים יפ"ס . חנוך הי' תופר מנעלים עכ"ה) :

וכרדי להמשיך הו"א"ס צ"ה ממש בקרבנות דס' התמיד ונרות וקטורת ואיזרים הי' המזבח קטן מהכיל ולכן התנדבו הנשיאים לחנוכת המזבח ריבוי מהנות לחך את המזבח והי' מתנחם מרובה מזה שהקריבו עליו ככ"י את הכבש אחד כו' שהקריבו משל לצור של כל ישראל והנשיאים לפי שהיו במעלה יותר משאר כללו' ישראל נתנו לחנוכת המזבח מחנה מרובה קטרות כסף ופריס וכבשים ועתודים כדי שיהי' כח בקרבנות של ישראל להמשיך אור דבר יום ביומו בקרבנות של כל יום ויום . וכך הי' ענין הנרות דחנוכה צימי חשמונאי שהעובדי כוכבים לא בקשו לשלוח ידם רק להשכיחם תורתך ולהעבירם כו' וכמארז"ל (בב"ר פ' ע"ז ופ' מ"ד) שאמרו כחצו לכס על קרן השור כו'. ופי' לפי שכל העובדי כוכבים יש להם נה"צ מפני שור אלא שהס' מקבלים מצחי' הפסולת

הפסולת והשמרים בחי' קרנים וטלפים שמרים ופסולת שאין עולים ונכללים בקדושת פני שור שבמרכבה שמושאת את הכסא ודמות אדם שעליו מלמעלה שכן זה רק בהנפש האלקית שהיא מבחי' אדם שעל הכסא והנה"כ היא מבחי' אדם שבחיות שבמרכבה ודמות אחד לארבעתן. ודמות פניהם פני אדם. ולכן יש להם כח להמשיך אוח"ס ב"ה ממש. והעובדי כוכבים נתקנאו בישראל וראו שגם ישראל יבחנו על קרן השור שיקבלו מבחי' קרנים וטלפים כנ"ל שלא ליכלל בקדושת אדם העליון. והוא שאין לכס חלק בו' והישראל היו חלשים ומטעים בזמן ההוא ואעפ"כ מסרו נפשם על קדוש השם וככה מס"כ ה' להם כח להמשיך אור התורה מהדש והמשכה זו היא בבחי' חנוכה בחי' מחנה מרובה המשכת כובע ישועה להיות עטרת תפארת שיבה בו' (מסר באן ה' שורות). והנה מאחר שלמדנו מהמד"ר פ' וינא דענין שאלו לפי שעה נמשך מחמת שרש מלכותו מבחי' ה' קטנה רחל. ויהודה לעולם זהו לפי שנמשך מבחי' ה' גדולה (וע' במדרש תלים סי' ל"ו ע"פ באורך נראה אור והובא בילקוט שם רמז חשכ"ז ההפרש בין נר לשמש שהוא ההפרש בין נס עובר לנס הקיים לעולם. ועמ"ש מזה בצוך תרי"ט ב' דף מ"ס ע"פ וככה תאכלו איתו סעי' ג' והוא ג"כ ע"ד ההפרש בין ה' קטנה שהיא לשעה ובין ה' גדולה שהיא לעולם) א"כ לפ"ז לחבר זה עם מארז"ל דענין פך וקרן משמע לכאורה הפך שמן זהו במל' הנק' ה' תחאה. והקרן צנינה הנק' ה' גדולה ה' עילאה וכענין קרן היוכל דיוכל הוא צינה. וגם השופר נק' קרן היוכל כמ"ש בגמרא פ"ג דר"ה דכ"ו ושופר היינו צינה. וא"ש ענין רמה קרני. וירם קרן. כי רמה היא צינה. אך בזה"כ בספד"ל ספ"ה דקע"ט סע"א מצואר דקרן הוא מל' ומה שנק' קרן היוכל היינו כשמוקבלת מצינה. וז"ל לית משיהא אלא בקרן ובדלוקן תרום קרננו תלים סי' פ"ט י"ח. שם אלמית קרן לדוד. שם סי' קל"ב. היינו עשיראה דמלכא ואתיא מן יובלא דהיא אימא דכתי' והי' במשך בקרן היוכל. קרן ביובלא אחטער עשיראה באימא עכ"ל. לפ"ז ז"ל כי המל' כשנקרא קרן היא בבחי' עליונה יותר מכמו שנקראת ה' קטנה כי פי' ה' קטנה אין ר"ל ה' אחרונה דשם הוי'. אלא ה' זו כשורדת בצריאה. ובמ"ש במא"א אוח ה' בתחלתו דענין ה' זעירא עיקר שם זה במל' דצריאה לבי ומטעי את עלמך שירדה ומיעטה והקטינה עלמה בצריאה עכ"ל. והוא ענין ה' זעירא דבהבדל. וכן פי' אדמו"ר ז"ל על מאמר הזהר פ' ויהי דרל"ט ע"א בענין ויקרא באל"ף זעירא. דאחון רברבין הם בצנינה לפי שבצנינה הוא התגלות עתיק ואחון ציננים הם צו"א דאלילות ואחון זעירין הם במל' כי בחי' המל' נעשית מקור לבי"ע ראש לשועלים והיא למטה הרבה מבחי' ז"א דאלילות כי בחי' הפרסא מפסיק בין אלילות לצריאה ולכך אותיות שבמל' קטנות מאד עכ"ד. ויוזן זה עוד עפ"מ ש במ"א דד"ה להבין ענין ברכת חתנים שבחי' המל' כשורדת לצריאה נק' רוח הבהמה היורדת למטה ואינה ערוך לבחי' אדם שהוא ז"א דא"י והיינו כי בהמה שם ב"ן והוא האותיות הנמשכים להחיות ב"ע. ומזה מובן ג"כ מה שנקראים אחון זעירין לגבי אותיות דשם מ"ה בחי' אדם בו'. ועיין בלקו"ת בשה"ש בהביאור ע"פ שחורה אני ונאווה דרום השני. ושם פ"ב גבי וגמלא יש במל' דא"י ב' בחי' בו' ע"ש. וע' במאמר הזהר בתחלתו ע"פ כשושנה בין החוחים כן רעיתי הם ב' הבחי' הג"ל שבמנ"ל.

וזמא"א אות שי"ן סכ"ג שושנה עילאה לרה שושנה תחאה רחל שהיא בין החוחים שמוכה
 לקליפות כו' וא"כ המל' כשנק' ה' קטנה רחל דהיינו ה' זעירה זהו כשירדה במל'
 דבריה ונקרא שושנה שצין החוחים אצל כשנקראת קרן זהו כשהיא באילנות. וזהו ג"כ
 ענין שאל ויהוא שנמשחו בפק. דפי' המ"כ במד"ר ס"פ לו פך הוא כלי חרס שנשבר
 מהרה וכן לא עלתה ממלכות. משא"כ קרן הוא דבר חזק. ור"ל שבמ"כ ערך מל' דבריה
 לגבי מל' דאילנות. כי הנה באילנות איהו וגרמוהי חד שגס הכלים דאילנות הם אלהות
 ממש. משא"כ כלים דבי"ע לאו איהו וגרמוהי חד בהון שהכלים הם כנראה ולין
 אלהות ממש. לכן המשיל אותם בערך כלי חרס לגבי הקרן. שהכלים דבריה כיון שהם
 נכרחים הם הוויס ונפסדים ולכן נמשלו לכלי חרס שנשבר במהרה. אצל הכלים דאילנות
 שהם אלהות הם נלחיים לכן נמשלו לקרן שהוא דבר חזק המתקיים. ועמ"ש מענין כלים
 דאילנות וכלים דבריה ע"פ מאמר הזהר ר"פ וילא דקמ"ח ע"כ הפילו במאגין דיני
 לא השתמש שהם כלים דאילנות אלא במאגין דילך שהם כלים דבי"ע כו' והיינו מלך
 האהבה לכנס"י כו'. וזהו דשאל ויהוא שנמשחו בפק והיינו מבחי' מל' דבריה ע"כ לא
 נמשך מלכות. אצל דוד ושלמה שנמשחו בקרן מבחי' מל' דאילנות שאילנות הוא אלהות
 נלחי ע"כ נמשכה מלכות. וגמלא לפ"ז פך וקרן שניהם במל' אלא שהפך זהו כשהוא
 בבחי' לבי ומטעי א"ע דבריה והקרן זהו כשהיא באילנות. וזהו ענין מלכותך מלכות
 כל עולמים. מלכותך היינו מל' דאיל' כשהיא במקומה. מל' כל עולמים היינו מל' דבי"ע
 וע' כעין זה בלק"ת בשה"ש בד"ה קול דודי. אך עדיין אינו מיושב דאם דוד ושלמה
 שנמשחו בקרן זהו מל' דאילנות א"כ איך אומר המד"ר פ' וילא שזהו מפני בחי' הגדולה
 לרה ה' גדולה והיינו ודאי בינה ולא מל' כמש"ל בשם הזהר פ' וילא דקנ"ג ע"כ ודקנ"ד
 א' ב' ודקנ"ח ב' דאומר בהדיא דלרה היא מבחי' יובלא ועלמא דאחכסיא שהוא בינה
 יעו"ש ור"ז למעלה גם מבחי' מל' דאילנות אף כשהיא באילנות. ור"ל עפמ"ש בלשון
 הארז"ל בזהר הרקיע ר"פ בראשית דבחי' רעייתיה שהיא פנימי' המל' היא דוגמת אמא
 עילאה שהיא בינה כחמה כן בטה. ובבחי' זו נאמר שמש זכה לבינה. דהיינו לבחי' זו
 הפנימיות דמל' עכ"ד. וב"כ בשה"מ סי' קנ"ו דפ"ו ע"כ. ועמ"ש בלקו"ת בד"ה
 שיר השירים אשר לשלמה ספ"א. גם הנה בזה"כ פ' שמית דף ע' ע"כ אומר דבית
 ראשון הוא רזא דה"א קדמאה ובית שני זהו ה' תחאה. ובמק"מ שם דבהמ"ק הוא
 מל'. ואיך אומר בבית ראשון הוא ה' עילאה שהוא בינה. ותירץ כי בבית ראשון הי'
 הבינה עלמה מאירה במל' ע"כ נק' ה' עילאה. וע' מזה בלקו"ת בד"ה יו"ט של ר"ה
 שחל להיות בשבת. ושם פ"ה. וע' בזה"א פ' בראשית דף כ' ע"כ ע"פ לשני בחי'
 ישראל משמע בית עילאה בינה ובית תחאה מל'. וע' עוד מזה בלק"ת בד"ה בשעה
 שהקדימו ישראל נעשה ספ"ג. קיצור ענין רמה קרני ולא רמה פכי פ"ק דמגלה וכן
 במד"ר פ' לו ס"פ. ובמד"ר פ' וילא פ"ע מבוחר שזהו ענין ה' גדולה לרה וה"א
 קטנה רחל. וזהו ע"ד החוון זעירין ואחיון רברבין. והם ג"כ ע"ד איותות דשם צ"ן
 נק' רוח הבהמה היורדת למטה ואותיות דמ"ה נק' רוח האדם העולה למעלה. ופך
 י"ל מל' דבריה וקרן מל' דאיל' שהיא ג"כ קרן היוכל. ומ"ש במד"ר שהיא ע"ד ה'
 גזזה

גדולה זהו כמ"ס הארז"ל שפנימית המל' היא כנו צינה . ונק' שכינתא עילאה . עכ"פ לפ"ז ענין דוד ושלמה שנמשחו בקרן שהוא מל' ל"ל דהיינו כאשר ה"א עילאה ממש מאירה בה . וזהו ע"ד קרן היוצל . וזהו ג"כ ענין והקרן קיימת לעוה"צ דעוה"צ הוא צינה . וזהו ג"כ ובה לו לקרן דהיינו להעלות המל' שחיה' צבחי' קרן כו' (קרן י"ל נהנין מזיו כמו כי קרן עור פני . רוממות קרן נהנין מזיו שכינתא עילאה מל' דא"ק שמו הגדול) :

והנה ענין רמה קרני פי' בת"א פ' יתרו בהביאור ע"פ זכור ושמו . כי רמה הוא צחי' עתיקא צחי' כי לא אדם הוא צחי' שלמעלה מהחכ' . ושם ענין חני הוי' לא שניתי . וענין ג"כ מענין כי לא אדם הוא בלק"ת צה"ס בהביאור ע"פ לאינה ורחינה פ"ד . ולכן מזה נמשך צחי' ויהודה לעולם חשב וע' צמד"ר פ' קדושים . ועד"ז ועמך כולם לדיקים לעולם יירשו ארץ ציטעי' סו' ס' . וכפשוטו הפי' לעולם שאין לו הפסק וכ"ה צוהר ויחי דרע"ז ע"א וצפ' לך דל"ג ע"א . וזהו נמשך מצחי' וירס קרן כמ"ס צמד"ר ר"פ קדושים ע"פ יאחה מרום לעולם ה' רוממות אחה נוהג בעולמך נחת כהונה לאהרן לעולם כו' הרי זה שיומשך לעולם נמשך מצחינת רוממות . ועד"ז מה שנאמר לעולם יירשו ארץ נמשך מצחי' רוממות וירס קרן לעמו פי' צחי' והקרן קיימת לעוה"צ הוא צבחי' רוממות לעולם . וע' בת"א צד"ה ויהי בשלח פרעה דק"א סע"ד מענין וירס קרן לעמו וז"ל פי' דקאי אדלעיל מיני' הודו על ארץ ושמים הודו וזיוו לבד כמ"ס בת"א והוא צחי' סוכ"ע (כמ"ס על ארץ ושמים . על היינו סוכ"ע) אבל וירס קרן לעמו למעלה מעלה מצחי' הודו אלא להיות עם קרובו של עלמותו ומהותו שהוא למעלה מעלה מצחי' סוכ"ע שאינו בגדר עלמין כלל כו' כמ"ס בת"א . וע' צד"ה וצבואה לפני המלך . כדיבור והנה כתיב לכו חזו . וצמד"ר פ' צמד"ר פ' א' דר"ט א' דענין וירס קרן זהו ענין שאו את ראש כל עדת בני' לגלגלתם . שצחי' רוממות זו זהו ע"ד לך ה' הגדולה והגבורה . וע' פי' שאו כו' לגלגלתם בלק"ת סד"ה צמד"ר סיני צאהל מועד וצת"א סד"ה וצבואה לפני המלך דהיינו העלי' לצחי' לגלגלתא צחי' כתר . ענין עם קרובו צמד"ר ואתחנן דרפ"ע ע"ב . גבי אשר לו אלקים קרובים אליו . וס"פ נלצים וס"פ כי תבא אני מגדיל ומיקר אחכם לע"ל ורוממות קרן ת"י ענין יקר . וזהו ענין שעמיד הקב"ה להנחיל לכל לדיק ש"י עולמות דהיינו כמנין יקר . צאיכה צפסוק גדע צחרי אף . עשר קרנות הן . קרנו של ישראל וירס קרן לעמו . צמד"ר אסתר ע"פ והקרוב אליו כרשנא . בני הס כו' מרומם אני קרנס כד"א וירס קרן לעמו . קיצור . וזהו ענין והקרן קיימת לעוה"צ . רמה קרני הוא צבחי' עתיקא . חני ה' לא שניתי . ומוה נמשך כ"מ שנאמר לי אינו זו לעולם . לעולם יירשו ארץ . ואתה מרום לעולם ה' . הודו על ארץ כו' וירס קרן לעמו וכ"ז נמשך משום שמש"ג ולא ראו לכתוב על קרן השור כו' :

וענין הלל שייך לנרות כי הלל ל' צהלו נרו . ל' נר נמלא הנרות נמשכי' ע"י ההלל . והנה הללויה י"ל כי צי"ה הוי' לור עולמים ופי' צוהר ר"פ וארא וצמק"מ שם כי צי"ה חו"צ דללי' ע' צאג"ה ד"ה ויעש דוד שם . הוי' שהוא א"א לור עולמים . א"כ מתחלה ממשכי' צחי' י"ה שהם שרש העולמים עוה"צ ועוה"ז . והיינו ע"י השבח זה

גופא ששני העולמי' נהוו רק ע"י צ' אותיות. ואח"כ זמשיכו' ג"כ שס הוי' עלמו ח"א. וזהו הללו את שס הוי'. אך הללו עבדי ה' ע"י הביטול כי אף ממזרח שמש עד מצואו מהולל שס. אך דקרו ל' אלקא דאלקיא לכן אין נמשך בבחי' גילוי ע"ד צהלו נרו כ"א נשאר בבחי' מקיף. אבל שיהי' בבחי' צהלו נרו ע"י ההלל זהו ע"י בחי' עבדי ה' וכמ"ס קומי אורי כי צא אורך כי החשך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יזרח כבוד ה'. וע' צמד"ר פ' צא פט"ו גבי החדש הזה לכם. לא נחתי אורה אלא לכם שנאמר קומי אורי כי צא אורך. וז"ש השיר יהי' לכם. דענין השיר זהו ענין הלל הוא לכם שט"י היות עבדי ה' עי"ז נמשך ע"י ההלל להיות צהלו נרו. והנה ענין שמונה נרות כי ז' נרות זהו ההמשכה מהחכ' צו' המדות והו"ע כי אתה גרי הוי'. אבל השמיני זהו הנק' אור הוי' דהיינו אור המאיר בשס הוי' ועי"ז בית יעקב לבו ונלכה צאור ה' ע' זה"ג נשא דק"ל ע"א. לכן מזה נמשך שיאיר גם למטה מטה גם צפחה הסמוך לרה"ר. כענין חכמות בחוץ. וז"ש ולא ילמדו עוד איש את רעהו כ"א כולם ידעו אותי למגדולם ועד קטנם. היינו גדולם זהו המקבלים מבחי' ה' גדולה בינה. וקטנם זהו המקבלים מבחי' ה"א זעירא ה' קטנה רחל. ולע"ל יומשך גם בבחי' ה' קטנה כמו צה' גדולה וע"כ כולם ידעו אותי כו'. להעיר מענין הקטן יהי' לאלף כו'. קיצור. ענין הלל והודאה הלל לשון צהלו נרו הללו יה. ביה חו"ב הוי' ח"א לור עולמים. ממשיכים תחלה מבחי' י"ה ואח"כ כללות שס הוי'. וענין שמונה נרות. וענין הודאה:

במשלי סי' כ"ב ו'. חנוך הנער ע"פ דרכו.

א עי"ן בש"צ ריש ח"ב שהקשה מדכתיב ע"פ דרכו משמע שאינה דרך האמת לאמחו וא"כ מאי מעליהא שגם כי יזקין לא יסור ממנה. והקדים שיש צ' מיני אהוי"ר. וע' מזה צאג"ה סי' י"ח צד"ה כתיב מה יפית ומה נעמת אהבה צענוגים. וע' מזה ג"כ צה"א פ' תשא צד"ה זה יתנו ובלק"ת צשה"ש צד"ה לאינה וראינה דרוש השני צענין שיטשה ראיך כרלוני. ואח"כ חירך שהלדיקים נק' מהלכים. ע' בלק"ת צד"ה אם צחקתי תלכו וצד"ה ועסה יגדל נא וצח"א ס"פ ויש צד"ה ונתיי לכם מהלכים. ובין מדרגה למדרגה ערס שיגיע למדרגה עליונה הוא בבחי' נפילה ממדרגה הראשונה. ע' צד"ה קחו מאתכם תרומה כמו שח"א שיהי' למיחה מהזרע עד שתרקב הזרע וצד"ה והאיש משתאה לה מהריש. ובענין ר"ז אם מאה חעמיחא דלשחכה הימנו תלמוד צצלי כו'. צד"ה מראיהם ומעשיהם וצד"ה ויהי מקץ. דרוש הראשון. וצד"ה כי אברהם לא ידענו צענין כי נפלתי קמתי. וזהו כי שבע יפול לדיק וקם. ומ"מ צשעת הנפילה נשאר צו רשימו ממדרגתו הראשונה. ע' מענין רשימו סד"ה ועשית לין. אך עיקר' מאהבה שנתהק והורגל צה מנעוריו. י"ל ע"ד גירסא דינקוחא. וז"ש גם כי יזקין לא יסור ממנה. זה"א ס"ב ח' כ"ט צ' מ"ב ד' קי"ח ד'. ילקוט ח"א ל"ז צ' רנ"ה ח'. ח"ב קב"ו ג'. ע"ה פ"א צ' קל"ב ח' קל"ח ג'. י"ח יהושע מ"ו. מלאכים קב"ת. בחיי ס"ו ח' ל"ב ד'. של"ה ס"ג צ' ס"ד ח' רל"ד צ' רנ"ז ב':

תחת הגליון כתיב. מענין חנוך נח"מ וישב די"ח ע"כ וחיב דרע"ה ב':

ב זח"א פ' בראשית דל"ז ע"ב ע"פ זה ספר תולדות אדם. דמשמע שם שהוא יסוד. וכן חנין ספר הוה לי' לחנוך. ודא ספר מאתר דספרא דתולדות אדם הוה. ודא הוא רזא דחכמתא. ופי' במק"מ שספר של חנוך שיש בו רזי חורה הוא מיסוד זעיר שכל הסודות הם מיסוד כמ"ס סוד ה' גיראיו והיסוד נק' סוד כנודע עכ"ל. דהא מארעא אחנעיל הה"ד ואיגנו כי לקח אחוהו אלקים. והוא הנער בדכתי' חנוך לנער ע"פ דרכו וכל גנוזי עילאין אחמסין צידיה. ואפ"ל דחנוך לנער ע"פ דרכו היינו ע"י ספר הנ"ל. שהוא ענין מכל מלמדי השכלתי. כמ"ס הפי' בפע"ח שער הבוכה פ"ב שבחי' כל שהוא יסוד כי כל בשמים ובארץ הוא המלמד לדוד שהוא מל':

ג עמוד קס"ח ע"פ וידע קין את השחו ותהר ותלד את חנוך. ולמך נטיל ב' נשין עדה וללה. עדה חנוך לעוב. חנוך לנער ע"פ דרכו. ללה הנזכר דביש כו' ועמ"ס בת"א פ' בראשית ע"פ ותלד עדה את יבל כו' ובש אחיו יובל כו':

ד זח"ב פ' בשלח בסופו דס"ו סע"ב רשימין ציה בההוא נער וקרינן להו שתין פולסי דנורא. וע"ס דס"ה סע"ב דס"ו א'. ובז"ג פ' ויהי עמוד חט"ב ההוא נער קרין ליה חנוך בן ירד בתינו ברייתו דכתיב חנוך לנער ע"פ דרכו. בן ירד ממש דחנין עשר ירדות ירדה שכינה כו':

ה ספר"צ פ"ה בזהר הרומה דקע"ט א' כתיב וייהלך חנוך את האלקים ובתיב חנוך לנער ע"פ דרכו. לנער הידוע. אפ"ל לפ"ז כי הנער עלמו זה מט"ט ובחי' ומדרגה חנוך היינו הבחינה מה שמחנכין לנער מט"ט שבחי' חנוך זה הוא ממדרגה עליונה יותר הרצה עד"מ שאבי קנער מחנך את הנער וזהו ענין בחי' חנוך שהוא בחינת חנוך לנער. את האלקים ולא את ה'. ואיגנו בשם זה. כי לקח אחוהו אלקים עכ"ל. וזהו יתורן קושיית החוכמת ספ"ק דיבמות ד"ו ע"ב ד"ה פסוק זה שר העולם אמרו וז"ל קשיא לר"ת דעשה הפייט שר המשרת נער נקרא הוא מט"ט. אלמא מט"ט הוא שר העולם. ובפיוט אחר יסד חוקף מט"ט שר הנהפך לאש מבשר משמע דחנוך הוא מט"ט. ואי אפשר שיהי' חנוך שר העולם דצפרק אלו עדיפות דף ס' אמר דבששת נמי בראשית פתח שר העולם ואמר ישמח ה' במעשיו וחנוך לא הי' במט"ט. ותיקן וז"ל וי"ל דמט"ט אין זה שר העולם כו' עכ"ל. וזהו דוחק. ולפמ"ס אחי שפיר כי שר העולם הי' משי"ב והוא מט"ט. אכן חנוך הוא הבחינה שבפנימי' מט"ט דהיינו הבחינה חנוך לנער כו'. ועיין צפרדס שער אבי"ע פ"ד ובעה"כ ערך נער וערך שר. דמשע מובן שיש במט"ט ב' מדרגות הא' מט"ט והב' כשהשכינה שהיא הארת המל' מתלבשת בו ואזי נק' מיט"ט ציו"ד. שהיו"ד מורה על בחי' חכמה שלמה ח"ת המתלבשת בו. והוא נק' ג"כ נעל דשכינתא וכמ"ס שלק"ח בש"ס ד"ה מה יפו פעמין בנעלים. וכ"כ צפרדס ערך נעל מט"ט בהיותו מכסה ולבוש אל השכינה נק' נעל וענין זה בארנו בארוכה בשער אבי"ע עכ"ל. וא"כ אפ"ל שבחי' חנוך לנער היינו כשנקרא מיט"ט ציו"ד שבחי' זו הוא החינוך לנער כו'. וזהו שארז"ל חנוך היה חופר מנעלים. וכיון שמת"ט נק' נעל א"כ החופר הנעל הוא גבוה יותר מעלם הנעל והיינו כי מבמ"א ע"פ בן פורת יוסף פורת אוחיות חופר. דהיינו שחופר ומחבר צי"ע לאגילות שיהי' צי"ע

ג"כ הביטול כמו באילנות וז"ס היחוד וכמ"ס בח"א פ' וישב גד"ה והנה אהנו מאלמים אלומים. ועד"ז ה"ע מט"ע תופר מנעלים. והנה יוסף נק' ג"כ נער והוא נער את בני בלהה אך הוא נער דאלילות שלמעלה מבחי' מט"ע נער בלירה. וא"כ אפ"ל חנוך לנער זהו מה שנמשך מבחי' יוסף יסוד דאל"י במט"ע והו ספרא דחנוך כנ"ל סעיף ב' וע"י ספר זה הוא החינוך ללימוד את מט"ע שר העולם כו'. קיצור. אפ"ל פי' חנוך לנער. הנער מט"ע שר העולם והחינוך לנער נמשך מאל"י והו חנוך. ומחורץ בזה קושיית ר"ת על הפייט. וגם ע"ד מט"ס מיט"ע ולכן חנוך היה תופר מנעלים. ומט"ע נק' נעל. תופר ע"ד בן פורת אוחיות תופר :

ו ע"י פ' חנוך לנער ע"ד מ"ס בזה"ג ואחחנן דרס"ט ע"א בענין ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימים מהוך האהל ת"ח כל זמנא דהוה יהושע לגבי דמשה הוה אוליקף ואניק מהוך האהל ולא דחיל. ר"ל שהי' לומד ויונק מבחי' מל' הנק' אהל כמ"ס בזהר ס"פ בשלח דס"ה סע"ב לא ימים מהוך האהל ההוה דחקרי אהל כל ילען מלמד דבכל יומא ויומא הוה יניק משכינתא כמו דההיא נער דלעילא לא ימים מהוך האהל ויניק מינה תדירא כך ההוה נער דלחחא כו'. ועמ"ס מענין אהל בלק"ת פ' במדבר גד"ה במדבר סיני באהל מועד. ואפ"ל ג"כ דבחינת האהל זהו כמ"ס לשמש שם אהל בהם דא"כ זהו בחי' אהל לבחי' שמש הוי' שמש מקבל משה דהיינו פני משה כפני חמה. ויהושע פני לבנה לא ימים מבחי' אהל דשמש כו'. ועיין בזהר וירא דל"ח ע"ב ע"פ והוא יושב פתח האהל והוא דא עלמא טילאה כו' ע"ס. ומסיים בזהר ואחחנן סס בחר דאחפרש ממהה והוה בלחודוי מה כתיב ויפול יהושע ארצה על פניו וישתחו דלא הוה יכיל לאסתכלא בחד שליחא כו'. וזהו ע"ד הוי זכב לאריות ואל תהי ראש לשועלים. ר"ל ע"ד שגם במל' הנק' לבנה יש ב' מדרגות. הא' כשהיא באל"י אף שהיא בחי' האחרונה דשם זהו גבוה הרבה מהבחי' הב' שנעשית ראש לשועלים עתיק דבריאה כו' כמ"כ בענין הנער יהושע שבחי' פני יהושע כפני לבנה. כשהי' אהל משה זהו כמו יחוד שמשא וביהרא. כשהלבנה מקבלת אור השמש משא"כ כשנחפרש ממהה זהו כמו הלבנה כשמחחקת מאור השמש. ועמ"ס מזה באריכות גד"ה וגערים ממשחה נגינתס. ועד"ז יובן שגם בבחי' נער מט"ע יש ב' מדרגות שנק' שרו של עולם ועליו נאמר נער הייתי גם זקנתי. היינו הא' כשהנער הזה עולה באל"י דהיינו ביום השבת ואז הוא בבחי' לא ימים מהוך האהל מל' דאלילות. והב' היינו כשיורד למטה בבז"ע ונפסק ממנו אור האלילות ונעשה דבר בפ"ע וכמו יהושע בחר דאחפרש ממהה כו'. והו בעין מ"ס בזהר פ' אמור דף ל"ד ע"ב א"ר ילחק אי הכי אמאי הקרון שסת ימי חול. א"ר יוסי השתא אחנהיג עלמא ע"י דשלוחיהו בנין כך ימי חול הקרון. ובמק"מ שם בשם כ"ב מהרח"ו שהוא מט"ע ו"ק דלירה שסת ימי החול. ואף שבמק"מ שם פי' שמ"מ מלוכס בו הכלים דו"ק דאל"י ע"י ו"ק דבריאה ילירה היינו דרך התלבשות גמור ולא דרך מעביר דבריאה וא"כ זהו הסתר גמור עד שלבן נק' ימי חול משא"כ בז"ע מאיר שלא ע"י התלבשות והסתר גמור כ"א דרך מעביר כמו שמאיר האור דרך זכוכית לבן נק' יום טוב ע' באג"ה בסופו מזה. כך עד"ז יובן ההפרש בין ב' הבהונות שבמט"ע. והנה

צפ"ח וצסידור האריו"ל צכוונת צהמ"ז דשצת צענין רלה והחליטנו פי' שמט"ע נק' געל לז"א וצו מתלבש צחול כי ההנהגה על ידו. וצשצת אנו מחליט שיהי' חילוף ההנהגה הג"ל. וישלש האלי' עלמו או צריאה כי שצת צחי' צריאה ולא מט"ע. וזהו והחליטנו ר"ל שיהי' אז חלוץ הגעל. וכן פי' הרמ"ז צפ' חקת. ולפע"ד קשה ע"ז דזהו מעלת יוהכ"פ שאסור צנעילת הסנדל ומגעל מפני שאז ההנהגה למעלה מצחי' מט"ע. וצחולע"י גבי יוהכ"פ כ' כי אז אין כועלין דלת צפני לוויין כו'. וע' מענין נעילת דלת צפרדס שער אבי"ע פ"ד ופ"ה. וצשל"ה דרל"ה ע"צ גבי יוהכ"פ דמפני שאסור צשמיים המטה לפי שאין היחוד גופני כ"א רוחני ע"כ אסור ג"כ צנעילת מגעל וסנדל שאין נמשך השפע על ידם כ"א מלמעלה יותר וע"ד העוה"צ אין צו אכילה ושחי' וצבל צשצת שמייה להתענג צאכילה ושחיה וגם צשמיים המטה א"כ גם געל שייך. אלא ש"ל ע"ד הג"ל שאז צחי' געל מט"ע אינו כמו שהוא צחול ציורה. אצל צשצת צחי' געל זה הוא כמו שהוא צאיליות ששס ג"כ יש צחי' געל והוא המסך המפסיק בין אלי' לצריאה ששרשו מחשמל דצינה וצמ"ש הרמ"ז שס צענין מה יפו פטמין צנעלים שהכוונה שאימא מלצשח אצ"ו"ן להגין עליהם מאחיות החילונים והאור המקיף את רגליהם ה"ס נעל כו'. ולפ"ז זהו יופי פטמי השכינה כשיש לה נעלים. ומינה דאש אין לה נעלים אז רגלי' יורדות כו'. ועיין מזה צח"א פ' לך צד"ה והצדילה הפרוכת דכ"א ע"ג וע"ד שזהו ער"מ כמו המשל שהוא לצוש להשכל כו' ועיין מזה צסידור גבי סדר המילה בהפיאור שעל הדרוש ע"פ ולא יקרא עוד שמך אצרים. ושס נצצאר שהמגעל זהו כמו המשל המלציש ומסחיר ציותר על הנמשל ולא כמו לצוש הגוף כו'. והגה צמא"א אוח גו"ן סכ"ז געל נק' היסוד דנוק' שס קנ"א ורגל הוא יסוד דדכורא דעאל צה. והי"ג כ' ע"ז עיין צזהר חקת דק"פ. עו"ש צמא"א געל יש מלד צינה צחי' החתונה דחשמל כו' עכ"ל. ועיין מזה צפע"ח שער הראשון ספ"ג צכוונת נעילת מנעלים. א"כ לפ"ז ל"ל צענין שמט"ע וסנדל נק' מנעל וסנדל. וע' מזה צוח"ג פ' תלא דרפ"א ע"א. וע' מזה צלק"ת צשה"ס צד"ה מה יפו פטמין צנעלים ספ"ג וספ"ג. א"כ חנוך שהי' חופר מנעלים י"ל געל הג"ל שצמא"א או שהי' חופר ומחבר להאיר מצחי' הג"ל צמט"ע הנק' געל. וזהו חנוך לנער חנוכה חנוך ה' ה' דברים חסרו צצית שני מחמת שאין ה' עילאה מאיר. ולדרך להמשיך חנוך מן ה' ע"ד דתחלפן ה' תחאה מה' עילאה זח"ג רכ"ה צ'. עיין מענין חנוך צמא"א ח' מ"ד חנוך גימט' צ"פ מ"צ כי מט"ע חנוך מעלה מ"ן כו' ועמ"ש ע"פ הליכות עולסלו צד"ה מאלמים אלומים א"כ שד העולם מתעלה לו ע"י הליכות ישראל. קיצור עוי"ל ענין חנוך ומט"ע ע"ד מ"ש צזהר ואחחנן שצצחי' ויהושע בן נון נער יש צ' מדרגות. הא' צחי' לא ימים מחוך האהל. צחי' משה לשמש שס אהל צהס. וא"כ ענין לא ימים זהו חבור שמשא וסיהרא ע"ד לא ימים מעשות פדי צוח"צ יתדו דפ"ג סע"א מ"ע לא ימים משום דעל יוצל ישלח שרשיו. הצי' כשמתפרש מנושה ע"ד ההפרש צסיהרא בין כשהוא זצ' לאריות לכשהוא ראש לשועלים עיין זח"ג פ' פינחס דרמ"ז רמ"ח וצפרדס שער מיטוע הירח פ"צ. ועד"ז יש צ' מדרגות צמט"ע וכמו ימי חיל. וצשצת עליות מט"ע ונק' גם זקנתי. זח"ג דף רי"ז. וזהו ענין רלה והחליטנו. וגם יש צ' צחי' געל כי מט"ע

גק' נעל. וגם החשמל דבינה נעשה נעל לזו"כ. וזהו ענין חנוך שי"ל שכיון שהיה נשמה שנמשכה בנוף ומשם נהפך למלאך ח"כ גבוה מצחי' מט"ט דילירה וממשיך מצחי' נער לא ימיש מתוך האהל בנער מט"ט. וזהו חנוך לנער. וזהו ג"כ הענין שהיה חופר מגעלים להמשיך מהחשמל דבינה במט"ט ועז"כ מה יפו פעמך בנעלים. גם צפי' מט"ט יש צ' פירושי'. הא' דקאי על המלאך. הב' דקאי על מל' דאלי' שיורדת צבי"ע ע"ד רוח הבהמה ש' צ"ן היורדת למטה ולכן נק' מט"ט כמ"ש הלויני ס"פ משפטים וז"ל ובכאן יש דעות שונות וי"מ קורין למלכות מט"ט וי"מ כי הוא שר הפנים למטה מן ההפירות ועל קו אחד יעמודו למזין עכ"ל. כי המל' מתלבשת צו. וא"כ י"ל פי' חנוך לנער החינוך הוא כשהמל' מתלבשת במט"ט:

ז עוי"ל עפמ"ש בעמה"מ שער רישא דז"א פ"כ דקל"ב ע"א וז"ל מחטורר מט"ט ומסבצין שמו ישראל כי שמו כשם רבו זעיר אנפין המקינן צו הנקרא נער ישראל מטבורו ולמעלה עכ"ל וכן בשער קרית ארבע בתחלתו קודם פרק ראשון כ' מי יקום יעקב קטן הוא הקטן גדול יהיה ונקרא נער ישראל ולמטה כנגדו נער מט"ט כו' עכ"ל. וזהו ענין כי נער ישראל ואוהבהו בהושע רסי' י"א. וענין כי נער ישראל י"ל ע"ד זכרתי לך חסד נעורך לבחך אחרי במדבר כו' ועיין בגמרא פ"ה דצ"ק דל"ב סע"ב כי היונין זוטרי לגברי כו' ועיין מענין כי נער ישראל צו"ב פ' ב"ה דמ"ג ע"א ובפ' ויקהל דרע"ז סע"א. ואפ"ל משום כי שורש עלם המדות דז"א בעתיקא אחיד ותליא למעלה מהשכל הנק' או"א כמ"ש מזה צביאור האוינו השמים דרוש השני שבלק"ת. ועיין מ"ש צבה"ז פ' בשלח על החוספתא דבשלה דף גו"ן בענין תלת רוחין דכלילן בתלת הוו שקיען. יש"ס מוחין ונער ישראל עלם המדות נה"י שרשן גבוה יותר ע"כ ואוהבהו. וא"ש דגם כי יזקין צחי' יש"ס לא יסור ממנה כי שרש מדות דז"א גבוה מחו"ב ככ"ל. מ"י יקום יעקב מי דוקא בינה אימא כונן שמים בתצונה מי ברה אלה וזהו נר השמיני דחנוכה בינה:

ח עמ"ש צד"ה יסובצנהו יבוגנהו בענין כי נער ישראל הבן יקיר לי אפרים מה שמשפילי' א"ע בעשי"ת ע"ד שמאל דוחה אשמנו בגדנו כו' שאין בנו שום דבר כו' וכמו הנער שאין בו עדיין חכמה כו' ואעפ"כ זהו ילד שטשועי' כו' עד"ז י"ל גם כי יזקין ע"ד זקן שקנה חכמה לא יסור ממנה מלהיות שפל בעיניו כמו נער. וזהו ענין תחדש כנשר נעורכי כו':

לדרוש בב"ה בבס"יו חג"ר

אפ"ל הטבת הנרות זהו כי אחת נרי הוי' כי עוב הוי' לקויו. והעלאת הנרות זהו נר ה' נשמת אדם:

החינוך ח' נרות כי כנור נר הוי' שבעת נימין זו"כ ולימוה"מ ח' נימין וזהו שיאמרו לילחק כי אחת אבינו כי יעקב ז"פ הוי' אכן ילחק ח"פ הוי' כי ולא בכסף תגאלי בפע"ח שער המלות וצימי שלמה אין כסף כו' ומטא בזה כי זהו לע"ל ולא נו' זהו דק כו'. כה תברכו נתגאלו בכה. ולכן מו"ש בפע"ח שם דילחק כנור של ח' נימין זהו כי ילחק ח"פ הוי' ככ"ל:

ישערי' מ'ו'ד' ועד שיבה לעיל ברבות ס"פ תבא כי לא בחפזון תלאו כי יל"מ בחפזון ילאת לפי שהיו צנח' כי נער ישראל חסד נעוריק חבל לע"ל עוד ינובון בשיבה ואיש על משענתו בשובה ונחת מו"ס דסקיט ניה שאנן :

שאל מרחובות הגהר בינה רק אימא חויפת מאנהא לצרתא בכלי לבן שאלין כדי להמשיך המלוכה ע"ד החינוך כו' וכמ"כ אבא שאל ארוך בדורו הוה מא"א ואחת שאלתי מאת ה' לבן ממשיך להיות נרות קודס לקטורת אהעדל"ע לעורר אהעדל"ת מצחי' והוי' יגיה חשבי :

ת"ר כ"ח כש"א יוס ראשון מדליק שמונה כו' כנגד פרי החג ובה"א יוס ראשון מדליק א' כו' מעלין בקדש כו' וע"ש במהרש"א בח"א . וצלרור המור פ' ואחאנן . עיין בת"א פ' מקץ גד"ה ת"ר כ"ח כש"א שייכות כ"ח לפרי החג י"ל כי בחג מקריבין ע' פרים נגד ע' שרים לקרבס אל הקדושה ולהשלימם עם ישראל . כמ"ש בפרדס ערך פריעה ובשער חזי"ע פ"ז . ועמ"ש מזה בצוך שמות ויקרא במד"ר פ' פינחס . ועיין זח"ג ס"פ פינחס דרנ"ח סע"ב ודף רנ"ע ע"א ע"פ והמים הי' הלוך והסור . ועוד שס דף רנ"ו א' והמים הי' הלוך והסור מתמעטין חובין דישראל . בההוא זמנא דמתמעטין חובין מתמעטין כו' . ואפ"ל לכן נק' סוכת שלס ע"ד ורז שלום בניך . שמצחי' ורז נעשה שלום . וע' בשל"ה דקמ"ט ע"ב מדברי הפרדס הג"ל ועמ"ש מזה בצוך שמות ובמד' פ' פינחס . והנוכה הוא ג"כ כענין זה שלכן מפטירין בשבת חנוכה רני ושמחי כו' וגללו גויס רביס אל ה' . ועיין מזה בת"א סד"ה רני ושמחי . דרוס השני . וסד"ה מזוזה מימין . ועוד כי סוכות שמונה ימים וכן חנוכה שמונה ימים . משא"כ פסח ז' שיהא בשמיני דוקא שמצחי' זו דוקא יש כח להעביר ג' קליפין דערלה כמ"ש טוב לחסות בה' מצטוה באדם כו' כשס ה' כי אמילס . אדם היינו ז"א ז"ת וסה יש זלעו"ז עת אשר שלט האדם כו' . כמ"ש בלק"ת סד"ה טוב לחסות דרוס הראשון וכן סוף דרוס השני . וע"כ דימה הפרדס קרבן ע' פרים לצחי' פריעה של המילה . והצחי' שלמעלה מז"א זהו בינה שהיא השמינית מלמטה למעלה והיא מקור המקיפים ובה מאיר ע"ק . ועד"ז ה"ע מילה בשמיני כמ"ש בהגהות לד"ה ועשית בגדי קדש . משא"כ פסח הוא שצעה ימים אלא ע"י ספה"ע ז' שצעות מאיר אה"כ בינה הנק' שער החמשים ציוס השצעות . והנה חנוכה שהוא ג"כ שמונה ימים שהרי נעשה הגם צצחי' שמונה ימים . א"כ מאיר זו ג"כ מצחי' למגלה על השמינית . לכן יש שס ג"כ צחי' כשס ה' כי אמילס . וע"כ הי' הגם ע"י מתהיבו כה"ג כי כה"ג הוא הממשיך מהבינה כמ"ש צוח"ב פ' יתרו דס"ז ע"ב וצוח"א פ' לך דף פ"ד א' . ועיין בספר עו"ב ה' חנוכה סו' חר"ע מהזהר פקודי דרנ"ח א' שבשיל העין שלהס נחגבר הערלה . ומתחיהו תיקן זה כו' . וע"כ מדמה צ"ש ענין הנרות דחנוכה לפרי החג . עמ"ש מענין סוכות גד"ה יסובצנהו

יבוננהו . ומ"ש ע"פ כי אז אהפוך בו' . וב"ה ס"ל דלא דמי הנרות שהם קדושה ממש
 בטלס ואין שייך בהם הלוך וחבור . כי אין מהבור ליראיו . כ"א מעלין בקדש . אלא שע"י
 רצוי האור בקדושה יומשך וגלו עמ"ש ע"פ כי אז אהפוך וצדו קומה ה' למנוחהך :
והנה ענין הקרבת ע' פריס בסוכות יש לבאר תהלה הדרוש ע"פ יסובנהו יבוננהו .
 האזינו חקס"ז צביך דו"ח חקס"ו חקס"ז . ונרשס ממנו אללי צבך דברים . והשייך
 לכאן ע"ש מן דף ספ"ט ע"א ושם כי ע"י ילדנהו כאישון עינו בחי' עין ע"ד ככת עינו .
 ומשם נמשך שורש ע' זקנים . עי"ז נמשך הצירור גס בע' שריס לקרצס אל הקדושה
 וכ"ז נמשך לפי שבסוכות שמונה ימים שמונה בחי' ח"ז ע"ד כי אז אהפוך אל עמים
 בו' . וכמ"כ בשמונה ימי חנוכה המשיכו בחי' זו : (ע"כ נמ"א) .

כי עמך מקור חיים באורך נראה אור . ל"ל מ"ש כי עמך ולא נאמר כי אתה . ועוד
 הכתיב אותי עזבו מקור מים חיים בו' ולכאורה אותי זהו כמו אתה . גם ל"ל מהו
 ענין באורך נראה אור . והנה התורה נק' אור כמ"ש ותורה אור . אך הרי שם נאמר
 ודרך חיים תוכחת מוסר . ופי' בגמרא פ"ק דברכות דף ה' סע"א שזהו העוה"ב . ח"כ
 מבואר שזהו בחי' עליונה יותר מבחי' ותורה אור . והיינו כי נזלות חכמה שלמעלה
 תורה . אלל העוה"ב שהוא דרך חיים הוא פנימי' חכמה שלמעלה והוא ענין פנימי'
 התורה . וביון שכן ל"ל מהו שנאמר כאן כי עמך מקור חיים באורך בו' הלא מקור חיים
 שהוא מקור ושרש בחי' דרך חיים זהו גבוה מבחי' ותורה אור . וח"כ מהו שמבחי' מקור
 חיים יומשך להיות נראה אור . וע' באלשיך בתהלים עפ"ז דמפרש כי עמך מקור חיים
 זהו העוה"ב בחי' ודרך חיים ובאורך נראה אור זהו אור התורה וקשי' כנ"ל . הנה ענין
 כי עמך מקור חיים פי' בגמ' פ"ב דהגיגה דף י"ב סע"ב שזהו ברקיע השביעי הנק'
 ערבות ששס גזוי חיים וגזוי שלום בו' וטל שעתיד להחיות בו את המתים בו' ולכן נאמר
 כי עמך כמ"ש סולו לרוכב בערבות צי"ה שמו בתהלים סו' ס"ח ה' . וע' בזח"ב תרומה
 קב"ה א' ב' מענין לרוכב בערבות ובפי' הרמ"ז שס . ופי' באורך נראה אור פירש
 ברבות נשא פי"א דף רמ"ה ע"א שזהו ענין יאר ה' פניו אליך . יתן לך מן מאור השכינה
 בו' . ובזה"ג ס"פ לו דל"ד סע"א פי' שזהו ענין אור שנברא ביום ראשון שגזו הקב"ה
 ללדיקי' לע"ל בו' . קיצור ענין כי עמך ולא נאמר כי אתה ומהו באורך וגם מ"ש כי
 עמך מקו"ח ומשמע ולכן באורך נראה אור ובגמ' משמע דדרך חיים גבוה מבחי'
 ותורה אור . בגמרא פי' כי עמך ברקיע הנק' ערבות ובאורך פי' ברבות שזהו ענין
 יאר ה' פניו בו' :

ב והענין הנה כתיב אור זרוע ללדיק ולישרי לב שמחה בחלי' סו' ל"ז י"א ואמרז"ל
 ע"ז ברבות תרומה ר"פ ל"ה דהיינו אור שנברא ביום הראשון שאדם מציט
 בו מסוף העולם ועד כופו בו' וגזו מהן שנאמר וימנע מרשעים אורס ולמי גזו
 ללדיקי' לע"ל בו' והיכן גזו בג"ע שנאמר אור זרוע ללדיק ופי' בזהר צפ' תרומה
 ס"ו סע"ב שעז"ג וכנגה זרועיה תלמיח . והנה הלמיחה ל"ל סיהי' ביתר שאת מהזריעה
 (למ')

ול"ל מהו הלמיתה מהזריעה הג"ל. וגם מהו ענין הזריעה בג"ע כו'. אך הענין ע"פ מ"ש ברבות ס"פ שלח ע"פ ועשו להם לילית הה"ד אור זרוע ללדיק ואומר ה' הפך למען לדיקו יגדיל תורה ויחדיר זרע הקב"ה את התורה ואת המלות להנחילן לישראל להיי העוה"ז כו' ע"ש. וזהו והיכן זרעו בג"ע שהוא כמ"ש ויניחו בג"ע לעבדה ולשמרה לעבדה זה רמ"ח מ"ע ולשמרה זו שס"ה ל"ת כו'. והנה פי' אור שנברא ביום הראשון יש בו ב' פירושים. הא' בזה"ל וילא קס"ג א' וצפ' יתרו דס"ז ע"ז וצפ' חרומה קכ"ז ע"ז משמע דהוא מה' שהבינה מאירה בבחי' חסד דאלימות. ואור וחסד זה הוא הממשיך האור והגלוי מבחי' קדוה"ק היינו בחי' סוכ"ע וכשנגזר אור זה והאירו השמש והירח היינו זו"ל דבי"ע כו' ונגזר אור ההל' ואזו נמשך האור רק מבחי' מל' דאלי' מה שנעשית מקור לבי"ע כו'. הפי' הב' ע"פ מ"ש בזה"ל פ' בלק דר"ד ע"ז משמע כהורא קדמאה זהו חסד עליון שלמעלה מהאלי'. וכ"מ צפ' בא דל"ה ע"ה ע"ש במק"מ. וכ"מ צפ' אמור דפ"ח ע"ה שהביא ע"ז פסוק מה רב עובד אשר לפנת ליראך דהוא אור שנגזר ללדיקים. והנה לפנת גימטריא כתר וכן ס"ת אשר' לפנת' ליראך' הוא כתר הרי שזהו בחי' אור הג"ל. והרמ"ז פ' פקודי דר"ך ע"ז מפרש שאור הגזו זהו יסוד דאצא כו'. קיצור פי' אור זרוע ללדיק היינו אור שנברא ביום ראשון שזרעו בג"ע ובמ"א פי' במדרש דאור זרוע קאי על החנוכה"ל גם פי' אור שנברא ביום ראשון. ובמ"א פי' שהוא חסד דאלימות ובמ"א פי' שהוא בבחי' כתר כי אשר לפנת ליראך ס"ת כתר והרמ"ז פי' שהוא בהכמה:

ג וביאור הענין יש להקדים מ"ש בתניא פמ"ח בענין פי' ממכ"ע וסוכ"ע כי בחי' האור המאיר ומלוכז בחוך העולמות הנק' ממכ"ע הוא הנמשך ע"י למאוס והסתר והעלם כי אה"ס ז"ה בשמו כן הוא אין סוף ואין קץ ותכלית כלל לאור וחיות המתפשט ממנו ית' זרעו הפשוט ומיוחד במהותו ועלמותו ית' בתכלית היחוד ואלו היתה השתלשלות העולמות מאור אה"ס ז"ה צלי למאוסים רק כסדר המדריגות ממדריגה למדריגה דרך עו"ע לא הי' העוה"ז נברא כלל כמו שהוא עתה בבחי' גבול ותכלית מהארץ לרקיע מהלך ס"ק שנה וכן בין כל רקיע לרקיע ובין עו"ע כל רקיע ורקיע ואפי' עוה"ז געשה"ע מדור נשמות הלדיקים הגדולים והנשמות עלמן ואז"ל המלאכים הן בבחי' גבול ותכלית כי יש גבול להשגתן באור אה"ס ז"ה המאיר עליהן בהתנשנות חב"ד כו' ולכן יש גבול להנחתן שנהיין מו"י השכינה ומתענגין באור ה' כי אין יכולין לקבל הנאה ותענוג בבחי' אה"ס ממש שלא יתבטלו ממליחותן ויחזרו למקורן : והנה פרעיות הלמלימים איך ומה אין כאן מקום ביאורם אך דרך כלל הן הם בחי' הסתר והעלם המשכות האור והחיות שלא יאיר ויומשך לתחתונים בבחי' גילוי להתלבש ולהשפיע בהן ולהחיותם להיות יש מאין . כ"א מטע מזעיר אור וחיות בכדי שיהי' בבחי' גבול ותכלית הארה מועטת מאד וממש כלא חשיבא לגבי בחי' הארה צלי גבול ותכלית ואין ציניהם ערך וימים כלל כמודע פי' מלת ערך במספרי' שאחד במספר יש לו ערך לגבי מספר אלקי אלפים שהוא חלק א' מני אלקי אלפים אבל לגבי דבר שהוא בבחי' צלי גבול ומספר כלל אין כנגדו שום ערך במספרים שאפילו אלקי אלפים וכדוא רבבות אין אפי' כערך מספר אחד לגבי אלקי אלפי

אלפי אלפים ורצוא רצות אלא בלא ממש חשיב . וככה ממש היא צחי' ההארה מועטת
 זו המתלבשת בעולמות עליונים ותחתונים להשפיע בהם להחיותן לגבי ערך אור הגנוז
 וגעלם שהוא צחי' א"ס ואינו מתלבש ומשפיע בעולמות צחי' גלוי להחיותם אלא מקיף
 עליהם מלמעלה . ונק' סוב"ע . ואין הפי' סובב ומקיף מלמעלה צחי' מקום ח"ו כי
 לא שייך כלל צחי' מקום צרותיות אלא ר"ל סובב ומקיף מלמעלה לענין צחי' גלוי
 ההשפעה כי ההשפעה שהוא צחי' גלוי בעולמות נקרא בשם הלבשה שמתלבשת בעולמות
 כי הם מלבישים ומשיגים ההשפעה שמקבלים משא"כ ההשפעה שאינה צחי' גלוי
 אלא בהסתר והעלם ואין העולמות משיגים אותה אינה נק' מתלבשת אלא מקפצת וסובבת
 הלכך מאחר שהעולמות הם צחי' גבול ותכלית נמצא שאין השפעת א"ס מתלבשת
 ומתגלה בהם צחינות גילוי רק מטעם מוציר הארה מועטת ומלומלמת מאד מאד והוא
 רק כדי להחיותם צחי' גבול ותכלית אבל עיקר האור בלי למצוה כ"כ נק' מקיף וסובב
 מאחר שאין השפעתו מתגלית בהוכח מאחר שהם צחי' גבול ותכלית . וזהו ענין מ"ש צוהר
 ח"ג נשא קל"ג צ' אית חסד ואית חסד עולם ואית חסד עילאה דהוא רב חסד כו'
 פי' חסד עולם הוא ההשפעה הנמשך ומתלבש בחיך העולמות עליונים ותחתונים להחיותן
 צחי' ממכ"ע וע"כ הוא נמשך ומתפשט בגבול ומדה כו' אבל צחי' סוב"ע שהוא האור
 העליון שלמעלה מהעולמות ואינו מתלבש בהן זהו הנק' חסד עילאה ורב חסד לפי
 שמאיר ומתפשט מצחי' א"ס צ"ה בלי גבול ומדה כו' . וע' מזה באגה"ק סי' יו"ד
 ע"פ חסדי ה' כי לא תמונו כי לא כלו רחמיו כו' ובת"א פ' תלוה צד"ה ועשית בנדי
 קדם . והנה קודם הט"א אדה"ר היו העולמות במעלה עליונה יותר הרבה ממה שהם
 עכשיו שהרי נאמר באדה"ר ויניחהו בג"ע . פי' שהג"ע שהוא עתה אללנו קבלת שטר
 על המלות עד שארז"ל מועב דלדינו' וליתי לעלמא דאתי שדאי כל יסורי גיהנם בשביל
 לזכות לנועם ה' אפי' בנעה"ת שכל חטוננו עוה"ז הם פסילת ושמרים לגבי חטוננו ג"ע
 וכנודע מענין ונשב בניא מול בית פעור כו' ומענין וכל קרבי כו' הנה ג"ע הו' מדור
 אלל אדה"ר כמו שעתה אללנו העוה"ז כו' . ולא היה נחשב אללנו הג"ע לקבול שטר
 כלל . ועמ"ש מזה צד"ה ויקח קרח ומ"ש בת"א ע"פ הן האדם הו' כאחד ממנו וסד"ה
 אסרי לגפן עירה . א"כ מה שעכשיו אללנו צחי' סובב ומקיף והעלם שהרי צחי' ג"ע
 הוא תכלית ההעלם מאתנו ונק' בערכנו סובב כי מל' דילי' הוא כתר דעשי' שצחי'
 כתר הוא סובב כו' כמו כהרו את בנימין כו' הנה אלל אדה"ר הו' מאיר זה בגילוי ממש
 וזה"ע אור שנברא ביום ראשון שהוא חסד עילאה שהו' מאיר צחי' גילוי ע"כ הו' לופה
 זו מסוף העולם ועד סופו כו' (כו"ש מ"י פ"ט . עק"י ש"ג . עה"ק ח"ד פ"ט . אברבנאל
 בראשית יו"ד ד' . וע' בספר עה"ק ה"ד פ"ה אע"פ בגמ' כו' חו"ט א' כו' והעולם צו
 מתקיים והוא כו' ולדיק יסוד עולם כו' ע"ש פי' יסוד יו"ד סוד כי אור הגנוז נק' סוד
 ה' ליראיו ע"ש שמוסתר וזהו אשר לפנת ליראוך רק הארה ממנו צחי' יו"ד נמשך
 צחי' ולדיק יסוד וע' במא"א אות סמ"ך י"ג סוד נק' היסוד בהתגלות הטפה שהיא
 יו"ד הרי יסוד כו' . וע' מזה צוח"א ויהי דרל"ו ע"כ ובפ' פקודי דרל"ד ע"א ובתקדמת
 ח"ז דף ו' ע"כ ובתיקון כ"ב צדס"ה ע"כ ובדע"מ פ' פינחס דרע"ז סע"ב ודרל"ו ע"א

ובפרדס צעה"כ ערך סוד. ומוזה מוזן הלשון המ' בוח"צ הרומה דקי"ט ע"כ חד חוטא הוה מההוא סערא דאור קדמאה כו'. ועמ"ש ע"פ צן פורת יוסף פורת אחיות תופר והיינו ע"י חיע הכ"ל. וע' זח"ג בלק ר"ד ב' בקר דיוסף כו' וזהו ענין אור זרוע ללדיק והיינו ע"י חומ"ל שעי"ז ממשיכים מבחי' סוכ"ע שהוא אור הגנוז להאיר בבחי' ממכ"ע. קיצור. שיש לפרש מ"ש שגנוז ע"ד מ"ש צהניא פמ"ח שהאור שבבחי' העלם וסוכ"ע נק' אור הגנוז והוא ע"ד חסד עולם ורב חסד מה שמחללת ברה"ע הי' בבחי' גילוי נעשה אחר גניזה האור בבחי' העלם וענין חוט מאור הגנוז המאיר בעולמות הוא בחי' ולדיק יסיד עולם. צן פורת יוסף):

דן פ'י וענין סנק' התורה ומלות אור זרוע יש להקדים מה שמ"כ ע"פ אור זרוע ללדיק וז"ל הנה ידוע שכל מליחות הנפעלים דלח"מ הנמלאים בעוה"ז הגשמי' ימלא שרשן ומקורן למעלה בארץ החיים וכמו שהארץ הלזו הגשמי' מגדל כל מיני עשבי' וזרעונים משונים באיכות גדולה וכל עץ פרי שונים. כן ימלא שרשן בארץ החיים (בחי' מל' דאלי') הארץ שלמעלה ממש. ועמ"ש מזה באריכות בד"ה לא תהי' משכלה ועקרה בארץ בחו"א ס"פ משפטים. ולכן יכולים להציע ולחזות בעוה"ה שלמעלה מעיני המליחות הנמלאים בעוה"ז אשר הארץ מגדלתן מינים ממינים שונים כמו שרואים בחוש שינוי הגדלת המיחות וכל העשבים הנולדים מאליהן מעל הארץ בלי זריעה כלל שאין האדם מזריע העשבים רק הם נולדים מאליהן (ועמ"ש באגה"ק סד"ה איהו וחיהי) וכל הזרעוני' היינו כל מיני דגן כו' לריבוי להזריע תחלה כו' ומה גם בזרעונים עלמין ימלא שינוי' רבים שמשונים מזריעת מיני דגן וכיוצא בהם לנטיעת חילנות המוליחין כל מיני פירות כו' שבזריעת מיני דגן וכיוצא בהם שמכניסין בארץ וזרעים בה אוחו המין ממש מתגדל והולך בתוספת מרובה עד שמזרע אחד ימלאו מאה זרעין אבל המין עלמו לא ישחנה גדולו מאיך שהיה צעת זריעתו כמו שזרע דגן וכדומה אזי אחר שיגדל בחוס' מרובה ימלא ג"כ מין דגן כמקודם כו' ומה גם שממחרין בגידולן כו' משא"כ בנטיעת חילנות כל עץ פרי הנה כשהוא זרע זרע גרעין התפוח וכדומה אזי אח"כ כשמגדל האילן ברצוי ענפיו ושרשיו המשתרשים בארץ ימלא מין תפוח אשר אינו כמות הגרעין הזרע בארץ לא מיני' ולא מקלתי' שנשחנה למהות אחר ממש משוכח ביותר שזרע גרעין וילא תפוח (ובלקוטי הש"ס מהאריו"ל שדה הלבן זהו עולם התהו ושדה האילן זהו עולם התיקון שנעשו בחי' פרלופי' הרי מנקודה א' נעשה פרלופ' זהו כמשל שזרעין גרעין ולומה מזה אילן שלם) ומה גם הגדלת הפרי שעל האילן משתהה זמן רב עד שמגדלים כל הענפים המרובים והשרשי' המשתרשים בארץ עד אחר כמה שנים שנתגדלו ונחרצו הענפים כו' יולא מין תפוח בראש האילן וגם הוא חייב בערלה ואין ראוי לאכילה עד אחר שני ערלה כו'. וכמו התמר סליק לע' שנין וכמ"ש לדיק כחמל יפרה וגו'. כמ"כ ימלא שינוי המינין אלו בארץ החיים שלמעלה שמגדלת מינים ממינים שונים באיכות הגדלתן כו' כנ"ל. וכמ"כ ימלא כל בחי' אלו נפשו האדם בעבודת ה' (שהוא עולם קטן כו') שבאשר לריך להמשיך מבחי' אנכי מי שאנכי כו' מקורו שישרה ויוקבע בקרבו ויתאמת באמת לאמיתו (ולא בדמיונות בעלמא) מלערכים כל הל"ע

מלאכות הכתובים בחו' החורש והזורע והאופה כו' (כמשכ"ח במ"א בארוכה) וכמ"ס
 ואפו עשר נשים כו' בחנוך אחד כמ"ס במ"א ע"פ כי תבואו אל הארץ כו' ושבתה הארץ
 והיינו שבאשר מלמדך להמשיך בחי' אחד בקרבנו ממש לריבים לאפות בחנוך כו' כמשל
 האופה פת בכדי שיוכל אח"כ להחטבל במעיו להחזיר המוצח להסתפק לדם הגפס
 אבל כשאובל בלק שבטריבה שלא נאפה בחנוך לא יתעבל במעיו כלל ויהי' שם מופרד
 בפ"ע כן עד"מ בעבודת ה' כשארץ להמשיך בחי' אחד בקרבנו מלמדך לבחי' האפי'
 שנת' במ"א כו' ע"ס וכן הזורע כו' הוא כשמקיים איזה מלוא הוא מעורר למעלה המשכת
 אור חלקי מאור א"ס ב"ה ואין כל המלות שוות בזה יש מלוא שמעורר ע"י קומו בחי'
 השפעת אור העליון מ"ד כאופן העלאת מ"ן שלו ממש וזא יבא האור מ"ד הג"ל במהרה
 יגיע אליו ולא יתמהמה זמן רב. וזהו כענין הזרעונין מיני דגן הנזרעים בארץ ונולדים
 במהרה ולא ישחנו ממהותן כלל כג"ל. וזהו מ"ס אור זרוע לדריק וגו' שבזורע האור
 ההוא שבקיום המלות הג"ל יתוסף ויגדל למעלה בארץ החיים ובמהרה יגיע אליו (ובתוס'
 מרובה כו' כג"ל) ויש מלוא שבקיומה מזריע ונוטע למעלה בחי' עץ פרי וזהו ענין
 ויטע אברהם אל של צבאר שבע. וע' ברבות קדושים ככ"ה ע"פ ונטעתם כל עץ מאכל.
 שהנטיעה משתהא בגידולו זמן רב עד שאל"כ ימלא בראש האילן פרי התפוח או שקדים
 וכדומה. אך אף שבזאת נגרע ערכו שמשתהא בגידולו אבל בזאת משוכח מן הזרעוני'
 דגן וכיוצא בו שנמלא אח"כ בחי' מתיקות שבפרי שהיא בחי' תענוג המלוכש בו כמ"כ
 למעלה ילמוח מזה עץ פרי שאף שמשתהא זמן רב אך אח"כ ימלא זה פרי שנמלא זה
 בחי' עונג (ועמ"ס בענין שמע"ל לשין קליטה שמחטבב האור והשפע עד שנעשה מזה
 ההולדה בשש"פ ע"ס) והיינו שיש שיגיע לו האור שהמשיך כבר בקיום המלוא בהמשך
 הזמן רב ערך ג' שנים כו' למטה ורק שנמלא בו עונג כו' פי' שיגיע לו אח"כ בהמשך
 הזמן בחי' שמחה ותענוג האלקי שנמשך כבר רק שנשתהא גידולו בארץ החיים זמן רב
 כג"ל וכמ"ס טעמו וראו וגו' ועל לע"ל אמרו"ל עתידה ארץ ישראל שתוליא גלוסקאות
 וכלי מילת כו' פי' גלוסקאות בחי' או"פ וכלי מילת אורות מקיפי' כו' ולא ילמדכו להמשיכן
 באתעדל"ת והעלאת מ"ן כ"א מעלמן ילמחו וילינו כל בחי' או"פ ואו"מ וירדו מלמעלה
 בלחי' אתעדל"ת כלל וזהו כענין שבעה ושבעה מולקות כו' שמולקות מאלוהן כו'.
 קיצור ענין אור זרוע וההפרש בין זריעה לנטיעה שיש מעלה בזריעה שממהר להלמיח
 מהנטיעה. ויש מעלה עלימה בנטיעה שהלמיחה משוכח במהותו הרבה כמו החפוח לגבי
 הגרעין. משא"כ בלמיחת מיני דגן שהלמיחה למהות הזרע רק שבאה ברבוי יותר שזורע
 טאה ומוליא כמה כורין ועד"ז יש ב' בחי' אלו בזריעת התורה ומלות:

ה **ואפשר** לומר שזה ההפרש בין לדיקים לישרי לב שארז"ל ספ"ק דתענית לא
 הכל לאורה ולא הכל לשמחה אלא לדיקים לאורה וישרים לשמחה
 דכתיב אור זרוע ללדיק ולישרי לב שמחה ופרש"י דישרים עדיפא מלדיקים וכן איתא
 בהדיא במדרש חלים סו' י"א ע"פ כי לדיק ה' לדיקות אהב ישראל יחזו פנימו וז"ל כי
 לדיק ה' והוא אהב את הלדיקים ומהו ישראל יחזו פנימו שבע כחות הן שהן
 עתידין לעמוד לע"ל בפני חי וקיים קודצ"ה ואיזהו הכח המעלה שבהן שמקבלים

פני שכינה זו כת ישרים שנאמר ישר יחזו פנימו וכחוב ח' אומר ישבו ישרים את פניך
 כו' עכ"ל. וע' מענין ישר יחזו פנימו בזו"ג ויקרא דע"ו סע"א דהיינו פנימית חלקותו
 ית' גילוי הא"ס ז"ה ממש כו' ע"ס. וזהו דלא כהרשב"א בחטיות שם שפי' לדריקי'
 עדיפי מישרים אלא כפי' רש"י שם. גם כשה"ש רבה ע"פ מישרים ההבדל משמע
 כפרש"י שנק' אברהם ישר ע"ס עשרה נסיונות שעמד בצולן ע"ס וכן פירש מהרמ"א
 ע"פ אור זרוע לדריק דפי' ולישרי לב היינו מקבלי יסורים ציועד לבב בשמחה כו'
 ששמחין מיסורין ציועד לבבם. ועיקר פי' ישר ששוא חללו מדת דינו של הקב"ה כמו
 מדת הסדו בהשוואה אחת ממש. וא"כ הישר כשהוא עושה מלית ודאי לא חיבפת לו
 מה שמשתתה הרבה הלמיתה מזה כו' משת"ב נוי שאינו ישר חף שנק' דריק דהא כתיב
 ועמד כולם לדריקי' העפ"ב יחפון יותר במהירות הלמיתה חף שלא יהי' גידולו כ"כ כי
 לא יוכל לסבול החיחור כו'. ולכן גבי לדריק נזכר אור זרוע שהוא כמשל זריעת החבואה
 שאין הלמיתה משתתה כ"כ הרבה מעת הזריעה אבל הלמיתה הוא ממין הזריעה ממש
 רק שזא בחוספת מרובה כו' שכן הוא בענין אור זרוע הג"ל ע"י התומ"ל שיהי' לו
 גילוי בחינת אור הגנוז רק שיהי' בריבוי כמ"ס שבעתים כאור שבעת הימים. אבל
 הישרים שלא חיבפת להם כלל בחיחור הלמיתה זהו כמשל הטוטע גרעין ועי"ז ילא
 חילן שלם כו' שהלמיתה מהות מסוכנה ומופלה ממהות הזריעה וע"ז נאמר ישר יחזו
 פנימו שזהו למעלה מבחי' שבעתים כאור שבעת הימים כמשתתה"ל פ"ו דפסחים
 דס"ח סע"א כאן במהנה שכינה כאן במהנה לדריקים כו' וכמ"ס לא יהי' לך עוד השמש
 לאור יומם כו' והי' לך הוי' לאור עולם (ישעי' ס"ו י"ט) וזהו ענין ישרים לשמחה
 שלמעלה מבחי' אורה דאור ההמה יהי' שבעתים כו'. וע' מענין שמחה לקמן ח"ת ט'. וע'
 ברבות שה"ש ע"פ וימינו ההבקני. פי' שזהו ענין והי' לך ה' לאור עולם. וע' בספר חסידים
 ס"ו קס"ז יש לדריקים שזוכים. להיות אלל שכינה כו' נהי' לך ה' לאור עולם כו' ושמחה זו
 זהו ע"ד ישמח ישראל בעושי כו' ישראל ישר אל וכתיב ויספו עמוי בהוי' שמחה. גם אפ"ל
 שבחי' ישרים זהו ענין ישורון שעדיף מבחי' ישראל. כי ישראל היינו בחי' דריק ובחי'
 ישורין זהו ענין ישר יחזו פנימו כו'. וע' מ"ס דד"ה בשגה פרעה ש"ל ההפרש בין
 זריעה לנטיעה הג"ל כי הנה ההמשכה מאל"ס הוא ע"י הכתר שהוא הממולט בין
 המאליל לנאללים והממולט יש בו מב' הבחי' וכמ"ס צביחור ע"פ חתה הלכת גבולות
 ארץ בענין ל"ג בעומר. והנה בחי' א"ח שהוא שרש הנאללים זהו ענין ההמשכה שע"י
 אור זרוע לדריק שההמשכה בא ברצונו כמו ויזרע ילחק בארץ ההיא וימלא מלאה שטרים
 וכך יהדות במל' ועשירות בז"ה ומלאה צבינה ואלקף בחמה חאלפך חמה ורצבה
 ככתר זהו ענין ה' בחי' נרנח"י. א"כ ההמשכה שבחי' רצונו עלום בא מא"א. וז"ש
 רצבה כלמה השדה נחתיך וחרצי כו' בעדי עדיים הם העפרות בחי' כתר. אך הנה
 אה"ס ז"ה נק' חד ולא בחושבן שלגבי דבר שאינו נגדר מספר הנה אחד עם רבות.
 רצבות שוין כנ"ל אות ג'. כך לגבי א"ס ז"ה שיה הכתר עם המל' ואפי' עם העשי'
 גשמיות. וע"ז אמר בס"י ולפני ח' מה חתה סופה. והמשכה הארה מא"ס ממש זהו
 הנק' ועתיק יומין יתיב נמלא המשכה זו אין שייך לקרות למיתה שע"י הזריעה שהרי

אין ההמשכה מערך ההעלחה כלל. כי אין ערוך אליו ית' ע"כ זהו כמשל נטיעה שג"כ
 למיחת האילן והפרי מהגרעין המזרע הרי הלמיחה שלא בערך מהזריעה עד"מ. ואפ"ל
 ששני בחי' אלו זהו ע"י מ"ע ומל"ת שעס היות שעל ידי כ' הבחי' ממשיכים האור מבחי'
 תר"ך עמודי אור שבבחר מ"מ ע"י ל"ת ממשיכים מבחי' גבוה יותר כי מ"ע חלוין
 בו"ה דשס הוי' ול"ת בו"ה. וכמ"ס צחריכות צביחור ע"פ שחורה חני וגאווה כו'. וז"ש
 ואנכי נטעתיך שורק. והנה שורק הוא צהוד כמ"ס בת"א סד"ה אוסרי לגפן ע"פ
 וגשורקה בני אחונו. וענין צרכה והודעה הם כענין מ"ע ומל"ת כמ"ס בת"א צביחור
 חנה הלכת גבולות ארץ וע"פ חלה פקודי המשכן בענין שסס עלו שבטוס שבטי יה עדות
 לישראל להודות לשם הוי' וגמלא השורק שהוא בחי' הודאה כמו מל"ת מזכר בו נטיעה
 ואנכי נטעתיך שורק כו'. קיצור י"ל שזהו ההפרש בין לדיק לישר שבצדיקים נאמר
 אור זרוע ובישרים נאמר נישרי לב שמחה כמו בהנטיעה לומחים פירות שיש בהם טעם
 ותענוג. וז"ש ישבו ישרים חת פניך ישר יחונו פנימו ע' לקמן. גם אפ"ל שזהו ע"ד ההפרש
 בין מ"ע ול"ת. כי הזריעה צרכוי ע"ס רצבה כלמח השדה כו'. יחידות עשירות מאות
 נר"כ. חכן הנמיחה מה שהינו מערך הזריעה ע"ד חד ולא בחושבן וגמסך ע"י מל"ת:
 ו **וְדַבַּר חֲמֹרִיז"ל** כל האומר אין לי אלא תורה אפי' תורה אין לו אלא ל"ל תורה
 וגמ"ח וצבלל זה היה התפלה כדפרש"י ו"ל בשבת פי"ח דקכ"ז ע"כ דעיון
 תפלה היינו צבלל גמ"ח כמ"ס גומל נפשו איש חסד. ולהבין הטעם יש לבאר עוד פי'
 וענין חור זרוע דקאי על החומ"ל איך זריעה באור, והנה צוח"כ תרומה דקס"ז סע"א
 פי' שזהו ע"ד ג' בחי' אור מים רקיע שנזכרו בתורה ר"פ בראשית שבחי' האור נמשך
 ונחלבש להיות בחי' מים וחח"כ נעשה בחי' רקיע כו' ע"ס ובחמת כן מלינו שהמים נק'
 ממש חור כמ"ס צבחי' פ' מקץ ע"פ והנה עומד על האור וז"ל אור ונהר הכל אחד
 וכן חרגס חונקנום נהרא. ועיקר שניהם מלשון אורה. וכן מלינו שהגשמים קראין הבתוב
 אור שנאמר הן על כפיים כסה אור באיוב סס"י ל"ו. ובתיב יפיץ עין אורו שם ס"י ל"ז
 י"א. והוא ז"ל כ' הטעם לפי שהגשמים נמשכים בצבחת המאורות. ולפמ"ס הזהר דאור מים
 רקיע נמשכים זה מזה ח"ס טפי כי לפי שבחי' מים נמשכים ממש מבחי' אור ע"כ נק'
 ג"כ אורה. ועפ"ז ח"ס כפשוטו פי' אור זרוע דקאי על זריעת המלות שנאמר בזה אשריכם
 זרעי על כל מים כו'. וביאור הדבר יש להקדים מ"ס משליך קרחו כפתים כו' מגיד
 דבריו ליטקצ חוקיו ומשפטיו לישראל דלכאורה אינו מובן מה שייכות זה לזה. אך הענין
 כי ירידת הח"ע למוטה להתלבש בחומ"ל גשמיים זהו כמשל הקרה שהוא בעלם מים רק
 שנקרשו ונגלדו עד שנעשו קרח גשמי. והוא עד"מ כמו משלי שלמה או כמו שהרצ
 מסביר שכל להתלמיד ע"פ משל שכשעומד התלמיד על כוונת רבו צמשל זה ומבין השכל
 עלמו הנה נעשה אללו ג"כ בחי' חכמה כמו שהי' אלל רבו החכמה מתחלה רק שבאמלע
 נגלד ונקרש לפי שהחכמה לא היחה נתפסת בשכל התלמיד כמו שהיא בעלמה בשכל
 הרב רק ע"י משל וכך הוא בחי' לבוש עליון הוא בבחי' שלג שנגלד ונקרש עלמיות
 החכמה לבחתי הגלות נגלות כמו שהיא בעלמה רק אח"כ חוזר וגמס והי' למים בחי'
 חכמה אלל הנבראים ועל ענין זה נאמר משליך קרחו כפתים כו' ישב רוחו יזלו מים

מגיד דבריו ליעקב שלהיות מגיד דבריו ליעקב שהוא מבחי' יזלו מים נעשה ע"י שנגלד ונקרש כו' כעין הקרח. והיינו מה שנתלכשו האורות עליונים במלות מעשיות. וזהו ענין אור מים רקיע כעין הקרח, והוא נמשך ע"י מים ואור. וביאור ענין השתלשלות ג' צהי' אלו אור מים רקיע יזבן עד"מ עפה הגמסכת ממוח האב ע"י חיע השדרה הנה קודם שתתגשם להיות עפה זרעית בעודה כלולה במוח היא כה רוחני עדיין ונמשכת מהחכמה ע"י הדעת כמ"ס והאדם ידע כו' וגם היא כלולה מכל הרמ"ח אצרי' כמ"ס במ"א. ואח"כ תתהווה מהדעת להיות צחי' עפה גשמי' וזהו צ' צהי' דאור ומים כי האור היינו היותה כלולה בחכמה שהוא צחי' רוחני' ואח"כ כאשר נתגשמה היא צחי' מים ואחר כך כשנקלטה ברחם הנק' ונמחה ממנו לזר אצרי הולד זהו צהי' רקיע וכמ"ס כ"ז צהי' דקס"א סע"א. והנה כמ"כ יזבן ג' מדריגות אלו בהשפעת השכל ברוחניות. והנה התהוות של השכל כמו כשנפול לאדם חיזה השכלה חדשה הנה הוא יוצע ונמשך ממקור השכל שהוא כה השכל שהוא למעלה ממהות השכל המושג ומוזן והוא הנק' בשם אור ואויר. אויר הוא צחי' כתר עליון ואור הוא החכמה שנמשך מבחי' אויר וכמ"ס במ"א מענין אוירא דע"ג מוחא. והטעם שנק' בשם אור היינו כידוע בענין אורות וכלים שהאור הוא צלי מה פי' צלי מהות. ולכן יכול להיות אור החסד בכלי הגבורה ואור הגבו' בכלי החסד כי מלך האור עלמו לא שייך זו ממהות מדות אלו כלל רק ע"י התלכשותו בכלי החסד נעשה אור לצחי' חסד כו' אבל האור מלך עלמו הוא פשוט וכך עד"ז עלמיות החכמה הוא למעלה ממהות שכל המושג ויכול להיות ממנו המשכות צחי' שכל צכמה אופנים שונים הם צחכמות החורה צגמ' ופוסקי' ואם להבדיל צחכמה או צרפואה וכו"ג צמה שיעמיק שכלו. ועד"ז יזבן למעלה שהחכמה נק' אור וכודע מענין חייה וחיוהי חד דקאי על המשכות אור ח"ס צח"ע כמ"ס במ"א. וממנה נמשכים ל"צ נתיבות דהיינו עד"מ כמה מיני שכל כמ"ס צפרד"ס שער הנתיבות בשם הגאונים שכל מופלא שכל מזהיר כו' ע"ס. והנה אח"כ כשנמשך מכח השכל נביעת דבר חכמה ושכל נק' נביעה זו עפת אצבא שהרי אינו שכל דק כדקות מהות השכל כ"א נשחנה ממהות כה השכל שלמעלה משכל המושג ומתהווה שכל שאינו דק כ"כ עד שיוכל להיות זו תפיסא והשגה והוא ממש עד"מ כעפה היורדת מהמוח שמקודם בעודה כלולה במוח היתה רוחניות. ואח"כ נעשית גסה וחומריות ממש. כך הוא צריקת וסקירת השכל לגבי כה השכל עלמו. וזהו הנק' צהי' מים. וצחי' מים הוא שורדים מגובה לנמוך. משא"כ צחינת אור. והנה עד"ז מים הם ג"כ עדיין פשוטים ואין להם גוון כלל. וכמ"ס צפרדס שער עלמות וכלים פ"ד המשל לענין אציות וכלים שהאורות הם צחי' לא שנית והשינוי הוא מלך הכלים שהמשל ע"ז מן המים אשר הם מתחלקים אל הכלים והכלים משונים בגוונים כו'. הנה עס היות המים פשוטים מכל גוון יתראו בגווי הכלים ההם כו' ע"ס שהאריך בזה. וכך עד"ז הוא צחינת צריקת וסקירת השכל שהוא צחי' מים הנוצעים מכח השכל לגבי צחי' בינה שהיא הבנת השכל והשגתו ונק' רקיע כודע מענין מתיבחה דרקיעא שהוא מבחי' בינה אשר רקיע הוא צחי' קרח דאגלודו מיל ונעשו קרח גשמי עד"מ ואינו כמו מים דניידו

כ"א קו וקיימו . כך כשבא לכלל השגה והבנה הרי נעשה מהות מושג משא"כ כשהוא עדיין כנקודה וזרק המצריק על שכלו יכולים להטותו עדיין להביאו לבחי' השנה בכמה אופנים שונים כו' . וזהו בחי' מים דניידי משא"כ בבחי' קרח שעומד במעמד ומלכ אחד לפי שהיא בבחי' השגה המושג ומופן בבחי' זינה (ובמבני"ת כ"ו במ"א בסידור בפירוש המלות ע"פ הללו אל בקדשו הללוהו זרקיע עוזו כו') . וזהו ענין אור זרוע ללדיק דקאי על המשכת התורה למטה. דהנה כתיב כאשר יאמר משל הקדמוני והיא התורה שהתורה נקראת בשם משל הקדמוני . וז"ש בשלמה וידבר שלשת אלפים משל על כל דבר מד"ת הי' משיג רוחניות הענין . כמו מלות קרבנות מן הבהמה שמקריבים הלכ ודס ע"ג המזבח ככהן ובגדי כהונה והי' אומר ענין הקרבנות ברוחניות ומהו נק' חלכ ודס ברוחניות ומהו כהן ומהו בגדי כהונה. והנה גבוה מעל גבוה כמה מדריגות רוחניות זה למעלה מזה והשיג שלמה בחכמתו שלשת אלפים משל דהיינו שלשת אלפים מדריגות זו למעלה מזו וכולס אינס רק בחי' משל לגבי בחי' חלקות ממש השורה ומתלבש בתורה ולכן נקרא משל הקדמוני היא הא"ס ז"ה שהוא קדמונו של עולם. וזהו שנקראת קרח. שבחי' המשל נדמה לקרח ככ"ל. והיינו כמו שנתלצזה למטה משא"כ כמו שהתורה היא למעלה נק' אור . וע"ז נקשו המלאכים אשר תגה הודך על השמים ולא נתנה להם . כ"א נזרעה למטה . והיינו שנמשך האור בבחי' מים דהיינו חושב"כ כמו שנחנה למטה ואח"כ נמשכה בחושב"פ והוא נק' רקיע כענין הקרח כי חושב"כ היא בחי' חכמה וחושב"פ היא זינה וזהו ענין מוסר אביך והורת אמך כמ"ס גד"ה ציוס השמע"ל שזהו כמשל התהוות הולד בצטן האס מטפת האב שזהו ענין ז' בחינות דמים רקיע . והנה מאחר שנמשך אור התורה בבחי' מים ורקיע כענין הקרח שהוא בחי' קרירות בבחי' שוב הרי ח"ו יוכל להתקרר ולהיות מן הנפילים ח"ו. ובמארו"ל למשמאילים זה כו' וכמ"ס לפני קרתו מי יעמוד. ולזה לדיק לעורר את האהבה כדשפי אש ע"י התפלה. וזהו ענין וההצת חשבון ז' פעמים אור. והיינו האחד אור זרוע שנגפס האלקית. הב' התהפכות נה"ב. ועי"ז נמס. הקרח והי' למים וכמ"ס משליך קרתו כו' ישלח דברו וימסס כו' מגיד דבריו ליעקב כו' וכמ"ס מזה ע"פ ציוס השמיני שלח את העס כו' משא"כ האומר חין לי אלא תורה כו' . קיצור פי' אור זרוע ע"ד ג' בחי' אור גי' רקיע ולכן לפעמים נק' המים אור . וז"ס אשריכם זרעי על כל מים. וענין רקיע כענין הקרח אגלילו מיא זהו משל להתלצשות התורה בגשמיות וז"ס משליך קרחו כפחיס מגיד דבריו ליעקב כו' . וענין מים אור כמשל השתלשלות הטפה גשמיות . מהשכל שבמזה וכן יש בחי' אמ"ר בהמשכת השכל . וחושב"כ וחושב"פ הם מים רקיע כו' ורקיע כענין הקרח ולפני קרתו מי יעמוד לכן ל"ל וההצת ז"פ אור כו' :

ז ודוּגָה מה שלא נתנה התורה למה"ס זהו משוב כלום ילה"ר יש ציניכס כו' והיינו שטיקר ההמשכה זהו דוקא ע"י דאחכבוי' בע"א דהיינו להיות בכל לבצר בשני ילדיך כו' וע' בת"א גד"ה וילא יעקב מבאר שבע צטנין וילך חרנה . כמו למשל לפור המדברת כו' ע"ס . וזהו ענין מ"ס ביתרון האור מן החשך שדוקא מן החשך נמשך יתרון לאור כמ"ס בזח"ג פ' תזריע דמ"ז סע"ב תועלתא דנהורא לא אחיא ולא אחתוי אלא

אלא מן חסוכא כו' וב"כ עוד צוח"צ ס"פ תלוה דקפ"ז סע"א ע"פ ידע מה בחסוכא
 ונהורא עמי' שרי' דאי לאו חסוכא לא אחגליין עמיקין ומסתראן כו' וכמ"ס סד"ה כי תהיין
 לאיש שתי נשים כו' צפי' והי' הצן הצכור לשניאה שזה ענין מגלה עמוקות מני חשך דדוקא
 ע"י אההפכה חסוכא של עוה"ז לנהורא יהי' גילוי עמוקות היינו בחי' מאד עמקו מחסבותיך
 כו'. ועמ"ס מזה צד"ה שהורה אני ונאור כו' ומ"ס צד"ה מי מנה צענין אף עשיתיו
 ומ"ס צד"ה כנשר יעיר קנו ממשל כח הראיה המחגלה דוקא בשחור שצענין כו'
 וז"ש יקר מהכמה ומכבוד סבלות מעט בקהלת רסוי' יו"ד ופי' בעל סדה"י צפירוסו
 לקהלת דסבלות הוא הילכה"ר וכ"מ ברבות פ' ויקרא פ"ב והוא ע"ד והנה טיב זה יל"ע
 מאד זה יל"ה"ר. והיינו יתרון שנמשך להאור מן החשך. ועמ"ס מזה סד"ה וידעת היום
 כמו שהיום הוא עם הלילה דוקא כו' והוא ע"ד שבמקום שצע"ת עומדים כו' כי עי"ז
 צהילא יתיר כו'. ועמ"ס מזה צת"א צד"ה זכור ושומר וצד"ה בשלח פרעה. וזהו ענין
 אור זרוע לגדיק שזרע צעוה"ז דוקא במקום החשך שמשם דוקא יהיה הגמיחה של
 האור ציתר שאת ויתר עז והיינו לפי שעיקר יתרון של האור נמשך מהחשך דוקא וכנ"ל:
ורבאר הדברים יש להקדים משארז"ל פ"ד דתמיד דל"צ ע"א אמר להן אור נברא
 תחלה או חשך כו' וגימרו לי' השך נברא תחלה דכתיב והארץ היטה תהו
 ובהו וחשך והדר ויאמר אלקים יהי אור. הנה צד"ה אלה פקודי המושכן פי' רבינו
 ענין ברישא חסוכא היינו מ"ס ישת חשך סתרו והדר נהורא הוא התהוות אור החכמה
 שנק' אור. דהיינו שכדי להיות התהוות החכמה מאור א"ס ב"ה א"א להיות ע"י השתלשלות
 עו"ע כ"א והחכמה מהין תמלא וז"ל תחלה למאוס והעלם ושיהי' הגלוי בחכמה רק
 אפס קלאו עכ"ד. ולמאוס והעלם וחשך הנ"ל נראה דהוא בחי' כתר כמ"ס צת"א פ'
 וירא צד"ה פתח אליהו וז"ל וכל ענין למאוס זה כו' הכל בכלל כתר דאל"י עכ"ל. והטעם
 שנק' חשך זהו כמ"ס צד"ה שהורה אני ונאור צענין אש שחורה וז"ל אבל באור א"ס צ"ה
 בעלמו ובכבודו לא שייך שום גלוי השגה כי לית מחשבה תפיסא ציה כלל כו'. ועו"ג
 ישת חשך סתרו חשך הוא דבר שאינו נראה צו שום תפיסא והשגה כלל. והנה כ"ז הוא
 ממטה למעלה נק' מה שלמעלה מהשגת הנבראים בחי' חשך מה שאינו מושג כמאמר
 יולר אור וצורא חשך שהחשך הוא צבריאה למעלה מאור הגלוי שהוא ציורה כו' עכ"ל.
 וה"כ בחי' חשך זה זהו למעלה גם מנחוי' אור שנברה ציוס ראשון שנק' אור וגלוי
 משא"כ בחי' ישת חשך סתרו זהו בחי' דלית מחשבה תפיסא צי' כלל. ואף שאור דיוס
 ראשון הוא נק' אור הגנוז א"כ עכשיו הוא בחי' כתר סובב ומקיף מ"מ גם האור מקיף
 נק' אור שהוא מאיר בבחי' מקיף עכ"פ ועי"ז הוא מנחי' אבל בחינת ישת חשך סתרו
 זהו למעלה גם מנחי' אור מקיף. וכמ"ס מזה צמ"א צד"ה ראשי המטות וצד"ה ויקרא
 אל משה. וזהו ענין ברישא חסוכא בחי' ישת חשך סתרו והדר נהורא היינו אור שנברא
 ציוס ראשון. א"כ בחי' ישת חשך סתרו זהו נעלה יותר מנחי' אור זה אף שהוא אור
 הגנוז. ולהמשך הגלוי מנחי' זה ממש זהו ע"י דאהפכה חסוכא הגשמי לנהורא שעי"ז
 נמשך מגלה עמוקות בחי' ישת חשך סתרו. קיצור. שזריעת האור במקום החשך דוקא
 כי יתרון האור נמשך מהחשך וכמ"ס מגלה עמוקות מני חשך. אף עשיתיו. באישין עינו

הראי' בשחור שבטין. יקר מהכמה ומכבוד סבלות מעט. והענין כי צרישא חשובא ישתחשך סתרו והדר כהורא אור שנצרא ציוס ראשון ולהמשיך הגלוי משם להיות החשך ויאר זהו ע"י אחתפכא חשובא הגשמי לנהורא:

ח וְדָרְךְךָ מֵאִמֶר הַרְבּוֹת ס"פ שלה הה"ד אור זרוע ללדיק ואומר ה' הפך למען לדיקו יגדיל תורה ויאדיר היינו שע"י ירידת התורה בצהי' זריקה למעט מזה יומשך הגדלה בהחורה ממש שזהו יגדיל תורה וכמ"ס בת"א פ' יתרו בד"ה זכור את יום השבת צפי' חכמות בחוץ תרונה שע"י שנתלצשה ההכמה בתורה הגשמיות עי"ז תרונה ע"י גילוי התענוג עליון מבחי' אשר קדשנו במלותיו כו'. ולשון תרונה הוא ע"ד רננא דאורייתא שהט הטעמים זרקא בגול כמ"ס בד"ה שה"ש. גם פי' יגדיל תורה דבמקום א' משמע שהתורה יש לה מדה בגמ' דערובין פ' עושין פסין דף כ"א ע"א ע"פ ארובה מארץ מדה וכמ"ס מזה בת"א בד"ה בשלח פרעה ובאגה"ק ע"פ חדדי ה' כי לא תמנו. וברבות צראשית ר"פ יו"ד איתא שהתורה אין לה מדה וע"ס ציפ"ת. אך י"ל דלא פליגא. כי הנה כתיב עוטה אור כשלמה היא התורה שבה נבה"ע א"כ היא בחי' ממולט ע"ד הנ"ל סוף אות ה'. והממולט כלול מב' הבחי' וזהו ענין אורייתא סתים וגליא אש שחורה ע"ג אש לבנה לכן מלך חילוניות התורה שהיא נוצלת חכמה שלמעלה היינו נלח הוד יסוד מלכות שבחכמה כמ"ס באגה"ק ע"פ עוטה אור כשלמה יש לה מדה רק שהיא ארובה מארץ מדה. אבל מלך פנימיות התורה שהיא פנימית חכמה אין לה מדה וכמ"ס הארז"ל דפנימיות אצא הוא השבז כמו פנימיו' עתיק וזהו ענין כי אחת אצונו. וע' מזה בסידור צביאור ע"פ ועשו להם לילית. והנה על ידי ירידת התורה למעט בצהי' אור זרוע יומשך הלמיהה להיות יגדיל תורה ויאדיר ממש שזהו גילוי פנימיו' התורה שהיא א"ס ממש. וכמ"ס צמ"א אור' כחשכון אין סוף. ועמ"ס בסידור שס מענין מליה הוי' ומלותיו כו'. ועל החגלות אור זה שבצהי' א"ס ממש עו"כ כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. ויש להבין פי' מקור חיים. דהנה בפסוק כי נר מליה מוכרה דצהי' דרך חיים גבוה מהתורה ומליה שהרי אמר ג' מדרגות זה למעלה מזה תהלה המולה שנמשלה לנר. אה"כ התורה שנמשל' לאור היום שגדול הרבה מהנר. ע"ד שרגא צטיהרא מאי אהני. א"כ עד"ז בחי' ודרך חיים גבוה מהאור. והנה במ"א פי' כי נר מליה היינו מל' ותורה אור ז"א ודרך חיים זהו יחיד אור' א' שא"א להמשיך ע"י הומ"ל כ"א ע"י מס"כ בק"ס שע"ז אמרו יש קונה עולמו בשעה אחת ונק' ודרך חיים ע"ד משארז"ל במס' תמיד הרולה שיחי' ימית א"ע כו' דא"ל ימית את עלמו ממש אלא למס' נ' באחד וגם כמ"ס ודרך חיים תוכחת מוסר. והיינו כי יחוד אור' הוא המשכת אור חדש מא"ס וא"א להמשיך ביה' א"ס כ"א ע"י שימלא בעלמו ג"כ בחי' זו וזהו בכל מאהך צלי גבול למס' נ' ממש שלא יהי' שום מוגע נגד אהבת ה' כו'. אך עיקר פי' ודרך חיים שארז"ל שזהו העוה"ב דהיינו תה"מ לפי שארז"ל העוה"ב אין בו אבילה ושחי' כו' היינו שהגוף יהי' ניזון ומקבל חיות ג"כ מחלקות ממש שלא ע"י אור' ש כלל ע"ד שעכשיו המלאכים מקבלים חיות וניזונין מזיו השכינה כמ"ס ברבות ס"פ משפטי' פל"ב צפי' ואתה מחי' את כולם שאין מלאכי השדת

ניזונין אלא מזוי השכינה . וזהו ואחה מחיה כו' . וע"כ ג"כ לע"ל שיהי' הגוף ג"כ
 בלתי ניזון מהמאכלים כ"א מאלקות ממש נק' בתי' זו ודרך חיים דהיינו בתי' ואחה
 מחי' כו' ולכן זהו בתי' הרבה גבוה יותר מבתי' ותורה אור שהרי משרע"ה עם היות
 שבעת שיהי' בהר סיני לקבל התורה לא נלמד לאכילה ושתי' כ"א הי' ניזון מזוי השכינה
 ע"ד ואחה מחי' כג"ל מ"מ אה"כ בשירד מן ההר הולך לאו"ש ולא הי' אפשר להיות
 בגוף שלא ע"י או"ש מלד שעדיין לא נודרך העולם והתורה ירדה ונתלכזה בלבושים
 וא"כ זה שלע"ל גם הגוף הגשמי יהי' ניזון וחי מאלקות זהו ע"י שיוזכך העולם ויהי'
 מאיר מבתי' עליונה מאד שלמעלה ממדריגת הגילוי שיהי' במ"ת דהיינו ע"י גילוי אור
 הסוכ"ע ממש ששם רוחניות וגשמיות שוין ממש וכמ"ס בת"א פ' יתרו סד"ה האבות
 הן הן המרכזה . וזהו כי עמך מקור חיים פי' עמך היינו מזה שעמך ממש ע"ד כי
 עמך הסליחה שנמשך מבתי' שלמעלה מהתורה מאחר שביכולתה למלאות הפגמים
 שנעשו בביעול מ"ע ואפי' בל"ת כו' והיינו שנמשך הסליחה מבתי' לפני הוי' חטאנו
 לפני דוקא וע"כ נק' עמך ממש והוא למעלה מהתגלות אור ולמעלה גם מבתי' סוכ"ע
 הסוכ"ע היינו מה שמקיף לעלמין . משא"כ עמך הרי הוא ית' אינו בגדר עלמין ומשם
 הוא מקור לבתי' חיים ויש מקור ומעיין כו' ומשם יוכל להיות נמשך שאפי' הגוף יהי'
 חי מאלקות . ומשארז"ל שזהו ברקיע הנק' ערבות כי ערבות לשון תערובות עושה שלום
 במדומיו בין אש ומים ע"י גלוי אה"ס ממש וכך משם נמשך החבור בין שני הפכים
 שהגוף הגשמי יקבל היות מאלקות ממש . וגם זהו תערובות וחבור ב' הפכים סוכ"ע
 וממכ"ע כו' היינו מה שסוכ"ע בא בגלוי בממכ"ע ע"ד ויהי' העין והחשך ויאר כו'
 וכן היחון נק' תערובות והיינו ענין ביום ההגותו זה מ"ת ולכן באורך ממש נראה אור .
 פי' ע"ד באור פני מלך חיים שבבתי' אור זה יהי' בתי' ודרך חיים שלמעלה ממדריגת
 תורה אור . וזהו להתהלך לפני הוי' באור החיים . גם כי מקור חיים צנימט' אור א"ס
 וזהו כי הוא עמך ממש בתי' האור כמו שהוא כלול בהנאור צמח"ע כמ"ס צמידור
 שער יוה"כ פ' ע"פ קדוש אהה ונרא' שמך כו' וע"כ באורך ממש בתי' אור א"ס נראה
 אור והוא ג"כ תערובות ב' בתי' אור והיים וזהו ענין ערבות ולכן שם על תחי' הנק'
 ג"כ על אורות כו' . גם ערבות לשון עריות ומתיקות ע"ד וערבה לה' כו' . גם י"ל פי'
 באורך ע"ד מ"ס במא"א אות א' כ"ח אור הוי' נק' עתיקא דמתמן נהורא לז"א הנק'
 הוי' ולפעמים גם הבינה נק' בן עב"ל . והוא ממ"ס בזה"ג נשא דק"ל ע"א צפי' הפסוק
 בית יעקב לבו וגלכה באור ה' וא"כ הוא למעלה מאור שנברא ביום ראשון לפי הפי'
 שהוא רק בחדר דז"א וכמ"ס במא"א אות א' כ"ח . וז"ש ברבות דפי' באורך נראה אור
 זהו ענין יאר ה' פניו אליך שזהו למעלה ממדריגת אור שנברא ביום ראשון שהוא בריאה
 משא"כ אור פניו ית' שהוא אור המאיר מממותו ועלמותו ית' . קיצור זהו ענין יגדיל
 תורה כי מלד הילוניות התירה יש לה מדה והלמיחה להיות יגדיל תורה בבתי' א"ס
 זהו כי עמך מקור חיים באורך נראה אור זהו למעלה מאור הזרוע כי ודרך חיים
 יחוד או"א שע"י למס"כ בק"ש ומשם נמשך תח"ה שהגוף יהי' ניזון מהרוחניות כמו
 ואחה מחי' . וזהו כי עמך מה שעמך ממש למעלה מסוכ"ע וכמו כי עמך הסליחה משם

נמשך מקור חיים הנ"ל ומ"ש ערבות לשון הערבות אור החיים ופי"ע בממכ"ע וערבות וערבה כו' כימי עולם עם שנים קדמוניות באורך אור הוי' נראה אור יאר ה' פניו ממש :

רני ושמחי בת ציון בו'. פי' בת ליון שאינו בבחי' ליון בעלמו כי ליון הוא מלשון מסומן ומלויין א"כ הוא נקוד מלופס (כמו ובה אללי ליון ביחזקאל ל"ט) וכ"ס כשהוא בחולם שהוא גבוה (עמ"ס ע"פ ליון במשפט חפדה). ובה ליון היא בחי' שמקבלת מליון. ועליה נאמר רני ושמחי בת ליון. ועם השמחה כי הגני בא פי' שאף שאין כך כח לעלות בעלמך בהר ה' מכיון שאיך בחי' ליון בעלמו (דהא בחי' מי יעלה בהר ה' כו' ובר לבב כו' דהיינו מי שיש לו רעו"ד ומס"נ בגילוי במוחו ותבונתו עכ"פ וזה נק' בחי' ליון שהוא לשון התקשרות לה' כדלקמן משא"כ מי שלא הגיע למדה זו ונק' רק בת ליון כדלקמן אינו יכול לעלות בהר ה' מנעה למעלה ואעפ"כ הנביא מנחה אותה) אעפ"כ רני ושמחי כי הגני בא וליך מלמעלה למטה. וזה"ע ההפרש בין חנוכה למועדים ורגלים שכל ניצולות ישראל עולות לראות כו' (והיינו משום שכנס"י היא אז ג"כ בבחי' עלי' למעלה כמ"ס מי זאת עולה מן המדבר כו' וכמ"ס במ"א ע"פ וישע המלך לאסתר כו') אבל בחנוכה הוא בחי' מלמעלה למטה כו' והו' ענין הנס שהי' צבית שני שפסקו הנביאים. וביאור הענין דהנה מודעת זאת שכל מה שיש בבחי' כללות ישראל בכלל ישנו בכא"א מישראל בפרטות. אלא שבכללות יש מועדים וזמנים שוים כמו שבתות ויו"ט (שאו הוא עלי' כנ"י כו') ובפרטות לא כל העתים שוים. אך מ"מ מוכרח הוא שיהי' בחי' זו בכא"א מישראל בעתים מזומנים כל בחי' שבתות ויו"ט שנתנו בכללות. ול"ל בחי' חנוכה פרטית ב"הם הפרטי (כת' איך כי בת ליון היינו שאינו בחי' ליון בעלמו והנביא מנחה אותה כי הגני בא מלמעלה למטה ולכן אע"פ שאיך יכול לעלות מ"מ רני כו' וזהו ההפרש בין שבתות ויו"ט לחנוכה. כי יש בפרט בכל אדם כל בחי' שבתות ויו"ט שבכלל) :

ב ודנה' אי' בגמ' כשבא גר א' להלל וא"ל גיירני ע"מ שתלמדני כל התורה כולה על רגל אחד והשיב לו דעלך כני לחברך לא תעביד ואיך פירושא הוא. ולהבין זה וגם להבין למה אמר הלל כללות התורה לגר דוקא ולא לימד זה לתלמידיו. לריך להקדים פי' הפסוקי ואתה את צריתי תשמור שנאמר באברהם וזה נאמר להיות לך לאלקים. ופי' הדבר דהנה בזהר מכנה לצרית בשם שמש כמ"ס בזהר ר"פ שמות ד"ג ע"ג. וגם השי"ת נק' בשם שמש כמ"ס כי שמש ומגן ה' חלקי'. והוא עד"מ האור הבא מהשמש אין זה גוף השמש עלמה אלא זו השמש המתפשט ממנה וכל המרבה בחלומות ממשיך לו זו השמש להאיר לו יותר והממעיט מחסיר ומאפיל. עכ"ז אין פועל דבר שינוי בגוף השמש (שאיך יגיעה או חסרון לגבי השמש מחמת ריבוי התפשטות האור או מיעוטו מפני שהיו הוא רק הארה בעלמא ולא חלק ממהות ועלם השמש. וזהו ההפרש בין אור לשפט כוודע) רק השינוי הוא מלך החלומות. כמ"ב עד"מ

זו ית' שאין בו שום שינוי ח"ו כי כל השגת הלדיקים כאין. ולדיקי' הרבים שזבל
 הדורות אינו אלא כזיו המתפשט ממנו ית' ובמארז"ל לדיקים יושבין וגהנין מוזיו
 השכינה. והנה ידוע מאמר טובים מאורות שברא. ילרס בדעת צבינה ובהשכל.
 דהיינו מדותיו ית' נק' מאורות וילרס בדעת כו' היינו שנמשכים להם מוחי' מחצ"ד.
 שצחי' חצ"ד מתלבשים בתוך מדת החדד וההשפעה להיות נמשך השגת והשפעת
 החכ' והצינה והדעת ע"י החו"ג למטה צבי"ע שיכיו הלדיקי' משיגי' גדולת א"ס צ"ה
 צנ"ע. והנה השגה זו והצינה שמשגיגי' ומציגי' היא צחי' זו מצחי' הצינה ודעת שצמאורות
 הג"ל שהם זו"כ שיש בהם מוחי' חצ"ד כנ"ל והיו מהם הוא ההשגות שצנ"ע העליון
 כו' וזהו נהיג' מוזיו השכינה (ובזה יש רצפות מדרגות כמשל החלומות שלפי ריבוי
 החלומות יוסיף המשכת אורו כך אין דומה הזיו המאיר ללדיק זה לזיו המאיר ללדיק
 אחר כפי ריבוי ומיעוט ההארה דהיינו שמי שקיבל הרבה חומ"ל וצבונה עלומה הוא
 כמו עד"מ מי שפתח חלומות רבות צביחו ומזכוכית בהירה שהיו השמש מאיר עליו
 בתוקף גדול כך עד"מ למעלה זה הלדיק שסיגל הרבה חומ"ל צבונה הוא צחי' חלומות
 וכלים רבות לגילוי הזיו. שנמצא מאיר לו זיו דחצ"ד עילאין צבילוי רב ומשיג השגות
 עלומות עד להפליא בגדולת א"ס צ"ה. משא"כ מי שלא סיגל כ"כ חומ"ל שהוא עד"מ
 שהמעיט חלומות. או אם לא היו צבונה כ"כ שהוא עד"מ הלון מזכוכי' שאינה בהירה.
 וז"ש ושמתי כדכד שמושתיך ופי' שמושתיך היינו חלומות שבהם מאיר צחי' שמש ה'
 לגשמות ישראל ולע"ל יהי' מצחי' כדכד וכמ"ס צמ"א. ועכ"פ מוצן שכל ההשגות
 שמשגיגי' הלדיקים צנ"ע הוא רק צחי' זו והארה בעלמא מצחי' חצ"ד שגלובש בהם
 א"ס צ"ה) אצל זו ית' למת"צ והוא אחד אמת שאין פועלים בו שינוי ח"ו (ובמ"ס
 אני ה' לא שניתו שאין שום שינוי לפניו ית' צין קודם בריאת העולם לאחר שנברא
 לפי שחיות כל העולם וקיומו כל זמן קיומו הוא רק ע"י הארה וזיו בעלמא שהאיר
 הוא ית' דכלא השיבא לגבי מהו"ע ית' כמו שאין זו השמש פועל שינוי בשמש כנ"ל).
 וזהו וכל החיים יודוך בלה. החיים נק' הלדיקים שצמיחתם קריויים חיים והם עולים
 מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו מנ"ע תחתון לעליון דהיינו שמשגיגי' יחודו ומתכללים
 באחד וזהו צחי' הודי' שמודי' שה' הוא אחד אמת (ונמשכת ע"י הצינה והדעת
 בגדולתו ית' כי צינה עד הוד' אחפשת) ומתענגים תענוג נפלא ועלום. וההודאה
 זו היא בלה וארז"ל כ"מ שנא' בלה אין לו הפסק כי חמיד צלי הפסק הם מודים קן
 מאחר שהודו והשיגו יחודו ית' אז הם מתצטלים במליאות ואז הם משיגים יחודו שכל
 מה שהשיגו עד הנה לא נחשב לבלום כי הוא רק כמשל הזיו שאין פועל שום שינוי בו
 ית' כמשל השמש (ויש עליות אין קץ השגה למעלה מהשגה כו') וזהו צחי' צרית
 מלשון התקשרות בעולם אחדותו ית' להחכלל באחד להיות בטל במליאות נגדו כמו זיו
 השמש שבעל במליאות במקורו וכל העולמות והברואים אין מפסיקין נגדו (נמצא מובן
 דב' צחי' שמש הם. מה שהשי"ת נק' שמש הוא עד"מ מאיר השמש שהזיו מתפשט
 ממנו. ומה שנק' צרית שמש הוא צחי' הזיו שבעל במקורו המארה. והוא ז"כ ענין
 כדכד שמושתיך הג"ל שנת' צמ"א דשני צחי' שמש הם שמש הוי' ושמש לדקה. הא'
 חמעלה

ממעלה למטה לדיק עליון והב' ממוטה למעלה לדיק תחתון יעו"ש. ובחי' ליון שהוא התקשרות וביטול המקבל במקורו הוא בחי' ז"ה יסוד דנוק'. (נח' ענין שהש"י נק' שמש שהשגת הלדיקים זו בו' גם ביטול הלדיקים נק' צרית התקשרות וביטול במקורם נק' ג"כ שמש צ"ש ביטול הזיו בו') :

ג וזדוהן ענין מילה כי יש בחי' ערלה החופפת על הצרית דהיינו עניני עוה"ז הגשמי הכל לפי מה שהוא. יש מקושר בזה ויש מקושר בזה. וגם בלובן ההתקשרות יש חילוקים יש מקושר מאד בעניני עוה"ז ויש שאינו כ"כ. וכ"ז הוא בחי' ערלה החופפת על הצרית (וע' בלגה"ק מהו עור הפריעה שהם תאוות היחד בו') כי מאחר שהוא מקושר בדבר אחר הרי בשעה זו הוא נפרד מהש"י. והנה כנ"י הם נימוליס במקלת (ובדחנן ספ"ג דנדרים קונס שאינו נהנה לערלים מותר בערלי ישראל בו'). יהיינו כיון שיש לו אפי' בחי' ונילוץ א' מישראל (ואע"פ שמקושר בעניני עוה"ז מ"מ יש בכל א' מישראל זכה למס"ג עק"ה ולהשליך נפשו וגופו מנגד שלא ליפרד מיחודו ית' וה"ז חמיט' ההתקשרות להש"י ולבטל גופו לגמרי כנגדו וכביטול הזיו במקורו וה"ז בחי' צרית ומילה כנ"ל רק שזהו רק זכה אבל אינו זכחי' גילוי אללו מפני ששכלו מקושר בעניני עוה"ז רק שכשזא לדבר נסיון אז מהעורר משינתו כמ"ש בלק"א) משא"כ בנר שטידיין לא נימול כלל ויש לו בחי' ערלה בשלימות לכן צויתר לרז על מלות מילה וזוהי מלוח ראשונה לגר וזהו ענין שאמר הלל לאתו הגר דעלך בני וכו' שה"ע הסרת הערלה צרוחמי' ובדלקמן חי"ה :

אך עלה היעולה לזה להסיר הערלה להיות צאים בצרית הגה ע"ז ארז"ל מלות נ"ח משתשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק. ורמזו בנ"ש משתשקע החמה ששקעה בחי' שמש שהוא בחי' צרית כנ"ל שאינו מאיר אללו מהמת שהוא מקושר בעניני עוה"ז. אלא שבלשון תורה נק' בחי' זו בשם שמש ובלשון חכמים נק' בשם חמה כי זהו ההפרש שבין תושב"כ לתושב"ע כי על תושב"כ אמרו אורייתא מתחמה נפקת שלי רופי אותיות התורה כמשכו מח"ע וזהו וידבר ה' אל משה לאמר ר"ל שדיצר והנהיג הקצ"ה צירופי אותיות ע"י משה בחי' החכמה עלמה שזהו ענין השמש עלמו במקורו שמתפשט זיוו להאיר על הארץ ומשה המשך ענין תושב"כ. ותנאים ואמוראים המשיכו ענין תושב"ע שהוא חמה שאינו השמש בעלמו רק ה"ע רשפיה רשפי אש שהחמה הוא מלשון חמימות דהיינו מה שהוא מהומס מהמת השמש שהוא בחי' יראה ואהבה מהארת והמשכת אור השמש. משא"כ אור השמש עלמו אין שייך בו אהוי"ר כמשל השמש שאינה מאירה למעלה כי להאיר על הארץ כחי' ועיקר האהוי"ר הוא בשם חמה כנ"ל. ומשתשקע החמה ששקעה בחי' זו לוו חכמים להדליק נ"ח דהיינו להמשך עליו אלהותו ית' מלמעלה למטה. וזהו רני ושמחי צח ליון פי' שאינו זכחי' ליון זכחי' שומר הצרית התקשרות הכ"ל (כי ליון הוא יסוד דנוק' התקשרות המקבל להמשפיע כמ"ש במ"א ע"פ רני ושמחי בו') אלא בחי' צח ליון דהיינו התקשרות עם הלדיקי' (שהולך בדרכי תורתם ועבודתם כמ"ש הולך אח חכמים בו') שיש בחי' זו בשמש זכחי' חמי' השמחה לך מהמת כי הנני-בא כנ"ל (ר"ל אע"פ שא"א לך לעלות מלמטה למעלה כיון שאין

לך צחי' התקשרות זו להיות בעל במליחות כזו השמש ושקעה החמה אללך חמימות דהוי"ר כו' אעפ"כ יש תקוה גדולה ע"י כי הנני בא שה"ע המשכת חלקותו ית' מלמעלה למטה ע"י ג' לבושי' שבגפם מדו"מ שהן ברשותו של אדם להמשיך בהן אלהות אף צהיותו בצחי' בת ליון ובמ"ש בלק"א צענין הביטוי (נת' כי ערלה התקשרות צעניני עוה"ז לכן מלות מילה להיות התקשרות רק להש"י וכל א' מישראל נימול במקלת . והעלה לבא בצרית ה"ע מלות נ"ח משתקט ההמה חמימות רשפי אש דהוי"ר אזי עכ"פ ימשיך אלהות מלמעלה למטה כי הנני בא) :

ד ודנה מלות הדלקה עד שתכלה רגל מן השוק ה"ע מאמר הלל להגר דעלך סני כו' דהיינו שצריך להמשיך אלהותו ית' עליו במדו"מ שהם תפלה תורה ולדקה . היינו בתפלה לבין היעזב צפי' תיבות התפלה בגדולתו ית' אף כי נשגב שמו לבדו ורק הודו על ארץ ושמים כו' ולכן כולא קמי' כל"ח ואף שאמר ויהי העולם שבדיבורו ית' מחקיימי' כל העולמות והדבור בלא חשיב אללו ית' שיכול לדבר דיבורים אף קץ ותכלית ממש . ויעמיק דעתו בזה צגיטת נפש ויגיטת בשר והרי מוחו ברשותו להחזיק בזה אף שאין לו עדיין דהוי"ר כו' . וכן בלימוד התורה ולדקה דהיינו שיהנה אחרים מנכסיו וישמה בזה בשמה רבה שאחרים נהנין משלו ויאמר לעלמו אולי האחר טוב יותר ממני וקרוב הוא יותר אל השי"ת ולריך להנהותו יותר ממני כי האומר שלי שלי ושך שלך זו מדת ע"ה כלומר שהוא מגושם ומקושר בארץ אפי' להת"ק וכ"ש להים אומרים שבפרק ה' דאבות . וזהו שבזכות הלקה ישראל נגאלין כי גאולה הוא שמאיר אור א"ס צ"ה אפי' בתחומים כמ"ש ויהי ה' למלך על כל הארץ . וזהו ע"י שממשיך אור ה' אפי' בצחי' המעשה דהיינו שיטעה אהדות א' עם כ"י שאז ייעזב לו בהנהותו אחרים מנכסיו כאלו הוא שבע בעלמו מחמת עולם יחודו והתקשרותו עמהם ואז ישרה הקב"ה בחוכו כמ"ש למהוי אחד באחד . כי הקב"ה נק' אחד אמת ואינו שורה על צחי' רבים שהם נפרדים א' מחזירו לומר שלי שלי כו' שזהו צחי' רה"ר אלא על צחי' אחדות כנ"ל . וזהו עד שתכלה רגל מן השוק שצחי' רגל הוא גילוף אלהות השורה בחיך כנ"י כמ"ש והארץ הדוס רגלי ובפרט בזה הדור עקבות משיחא צחי' רגלי' ועקביים ממש . ולריך שתמנע ותכלה צחי' רגל הנ"ל מן השוק שהוא צחי' רה"ר . וזהו ג"כ ענין מארז"ל אין צ"ד בא עד שיכלו כו' (היינו בירור כל הנילוות שנפלו בקליפות להעלותם מטורי דפרודא) וזהו ממש מה שאמר הלל להגר דעלך סני כו' שיהי' אחדות גמור עם כל א' מישראל ואז יהי' צחי' אחד שורה עליו שזהו ענין מלות מילה להסיר הערלה החופפת על הצרית שלא יהי' מקושר צעניני עוה"ז וגלה כבוד ה' ויתכללו כולם בצחי' אחד להיות שורה עליהם אור ה' ויאמרו מי לי בשמים ועמך לא תפלתו כו' וזהו ואידך פירושא הוא שכל המלות הם אינם רק צחי' המשכות שיבא למדרג' זו להתכלל באחד לאמר מי לי כו' . אך כדי שיהי' שורה עליו צחי' אחד הוא בזה שאינו אומר שלי שלי כנ"ל . כלל הדברים בעבודת ה' לריך האדם שיהי' מקושר ביחודו ית' ולהסיר הערלה החופפת על הצרית שלא יהי' מקושר צעניני עוה"ז רק שיהי' כל עניני עוה"ז אללו כמו מן השפה ולחין כי אין זה כל האדם . ועלה היעולה לזה להגיע לצחי' זו

היינו לבחי' ואתה את צריתי תשמור הנ"ל הוא ע"י שיראה לשנות פעמו וענינו בכל מעשה עוה"ז היינו שיהי' המשכת אלקותו ית' עליו בכל דרכיו במדו"מ חפלה תורה ולדקה דהיינו בחי' כי הנני בא ולכן עי"ז התי' רני ושמחי כו' ויבא לבחי' התקשרות הנ"ל שה"ע את צריתי תשמור כו'. והוא ג"כ ענין מלות נ"ח כנ"ל. (נח' דענין מלות הדלקה עד שתכלה בחי' והארץ הדוס רגלי מן השוק עורי דפרודא. והיינו לא לומר שלי שלי כו'. וז"ש הלל דעלך סני כו' שע"י שיהי' אחדות יהי' השראת הקצ"ה ונגלה כבוד עד שיאמרו מי לי כו' והכלל שצריך להמשיך אלקות במדו"מ ועי"ז יבא לבחי' מילה הנ"ל):

ה וְהִנֵּה עֵינַי מֵאֲמֵר הַגֵּר לְמַדְנִי כֹּל הַחֲרוּהַ כּוֹלָה כְּשֶׁאֲנִי עוֹמֵד עַל רֵגְלִי א' וְהַשִּׁיב לוֹ הַלֵּל דַּעֲלֶךָ סֵנִי כו' נ' דו"ל שהוא ממש ענין עד שתכלה רגל כו'. דהנה מבואר צפי' האר"ר מהארז"ל צפי' קיימא דחד סמכא. שהו"ע עולם התהו שקודם התיקון שהיו הו"ם זו ע"ג זו וגק' רה"ר לפי שלא היו מתפשטי' בדרך קוין שהוא רה"י. והנה אז הי' עמוד א' שהוא חד סמכא עכ"ל. גמלא להיות בחי' חד סמכא שהוא רגל א' הוא ממש סיבת בחי' רה"ר ועורי דפרודא. כי בחי' רה"ר היינו שאין התכללות ואחדות שהחסד אינו כלול מגבורה רק הסד פשוט וגבורה דין גמור ואינו כלול מחסד כו' והיינו מפני שהיו זת"ז ולא צליור קוין שהוא התכללות דעולם התיקון כמדע. וזהו בחי' רגל א' שאמר הגר וחד סמכא שבאדרא. משא"כ בעולם התיקון שהוא בבחי' ציור קוין בחי' ועמדו רגליו כו' ותחת רגליו כו' ולא רגל א' לבד. וזהו ג"כ בחי' רה"י שהם בבחי' אחדות והתכללות שהחסד כלול מגבורה כמו גשמים שהם חסד ויורדים בגבורה עיפין עיפין משא"כ המבול שהי' מבהי' תהו כו'. וגק' בחי' רה"י שצטלים ליחידו של עולם. והנה ידוע דהגרים הם ניצולי' מעולם התהו שנפלו בקליפות ע"י שבה"כ ואח"כ הם נכללי' בקדושה ומחבררי'. ולכן בקשת הגר הי' שילמדנו כל החורה כולה על רגל א'. ר"ל שיהי' צירור ניצוץ דעולם התהו ע"י אורות דתהו עצמן שנחלקו בעת שבה"כ שהם גבוהים יותר מעולם התיקון. ולכן לא רצה שיהי' הצירור שלו ע"י התיקון כו' וזהו על רגל א' דוקא. וע"ד שרצה ילחק לצרך את עשו שיתברר ע"י המקוק שלו בעלמו ולא ילעזר להכניע ליעקב ולהתברר על ידו. אך באמת זה הי' אפשר אלא צירורי ניצולי' הנ"ל מוכרח להיות ע"י יעקב דוקא וכיחללו בעולם התיקון ממש וכמ"ש הטעם צמ"א באריכות ע"פ ראה ריה בני כריח שדה כו' ולכן דתפו שמאי כו'. והלל השיב לו במענה רך כו' כי ואהבת לרעך כמוך הוא יסוד כל החורה שהוא עיקר ענין עולם התיקון להיות אחדות והתכללות דוקא וגמלא שיסודי החורה היא להיות בחי' רה"י היפך עורי דפרודא. וא"כ זהו היפך בחי' רגל א' שהוא בחי' רה"ר כנ"ל. וביאר לו בזה שיסוד החורה הוא עולם התיקון דוקא. שזהו הכלי לגילוי יחודו ית'. וזהו ג"כ ענין מלות נ"ח עד שתכלה רגל מן השוק היינו לצרר ניצולי' דתהו הנ"ל שנק' רגל א' מן השוק שהוא בחי' עורי דפרודא דבי"ע שנפלו שם וכו' והעלאתו זו הוא ע"י המשכת נ"ח על הפתח הבנוי לרה"ר שע"י המשכה זו בקרוב לרה"ר מתכללי' הניצולי' שבשוק ונכללי' בהאור הנמשך ע"י נ"ח

כך צפני האזוקה. וכן בעבודת ה' ע"י המשכת חלקותו ית' במדו"מ ממילא יהי' העצרת הערלה שהיא ההתקשרות שבעניני עוה"ז דוגמת גפילת הגילוליות ויחבללו באחד להיות ואחה את צדיתי. תשמור ש"הא ההתקשרות ליכלל באור ה' ולהצטל ולהמסר אליו ולעצרו בלב ונפש חפילה כמ"ס רני ושמחי כו' :

ל' התו"א פ' מקין ד"ם ע"ב עם הגהות.

רני ושמחי בת ציון כו'. להצין למה נק' כנס"י שסם בת כמו בת ליון בת ירושלים [ולפעמים נק' בת נדיב. והרמ"ז חקת קפ"א כתב והגה שם בת הוא מדה וכלי מחזיק כמ"ס ישו בת אחת. וזהו בת היחה לו לאברהם ובכל שמה. ולכן דרו"ל לו לבת לו לאשה * עכ"ל. ור"ל כי האשה נק' כלי כמחז"ל סנהדרין פ"ג אין האשה כורתת ברית אלא למי ששחה כלי. ועי' פרדס ערך בת. ענין בת עין י"ל ע"ד שמע שם ע'. בת קול. בת גלים. ובמא"א ב' מ"א בת שבע]. הנה איתא במדרש משל למלך כו' לא זו מחצבה עד שקרחה בתי כמ"ס שמעי בת ורתי והטי חוץ ושכחי עמך ובית אביך ויתאו המלך יפוך כו' (ופי' יפוך הוא כמו בתי רעייתו יפתי) לא זו מחצבה עד שקרחה אחותי וכמ"ס אחותי רעייתו. לא זו מחצבה עד שקרחה אחי וכמ"ס לאינה וראינה בנות ליון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו כו'. וכתיב הקשיבו אלי עמי ולחמי אלי החזינו ולחמי כתיב :

והנה להצין ענין ג' בתי' אלו בעבודת ה' שיש ג' מדריגות בישראל שע"ס כך נקראו בבתי' הללו. ולדיך להצין מ"ס נר הוי' נשמת חדס שהנשמה קרויה נרה של שם הוי' והרי פעם אמר הכתוב כי חתה נרי הוי' [ועמ"ס בד"ה כי חתה נרי]. שהוא ית' נק' נר של נש"י. והענין כי הנה כתיב כל הנשמה תהלל יה. פי' תהלל מלשון זהו נרו כו' לשון הארה [כמחז"ר שחזק מחזירים למי שמחיר לכל במד"ר חלילה פל"ן (עי' מענין הלל סד"ה בד"ה בכסלו. וזהו בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו היינו בבתי' היולא דילי' זח"ג ס"פ קדושים פ"ז ב'. ועת רקוד. קהלת ג'. לרקוד זהילולא. כתובות ה' א' זהילולא דמר צדי'. ובשירובין כ"ד הוי' עלמא כבי היולא דמי פירש"י חופה. וא"כ הנשמה תהלל י"ה זהו המשכת העטרה זהילולא). בענין תהלל י"ה עי' זח"ב קס"ה ב' צפי' לרובב בערבות ביה שמו. ועמ"ס בד"ה ראה הנבי נותן צפי' יהא שמי' רבא שם י"ה רבא מברך. ועי' סד"ה עד דלא ידעי דרום הראשון. בבתי' בשלה שלע"ל יהי' שם אותיות. ועי' סוף הביאור והקילור ע"פ אחרי ה' חלקיכם תלכו]. וביאור הדבר כי הנה כתיב אני ה' לא שניתי ואחה הוא קודם שצבה"ע ואחה הוא כו' ואינו כדמיון הנשמה שמחפלת ומקבלת שינוים מומקרי הגוף ולפי שכלובשת ממש בחוך לבושי הגוף בג' לבושיה שהן מחדו"מ שמחשבתו של האדם מלבשת את הנשמה ומקיפה מכל לך וממשיכה להעוטה אל כל אשר תחפון שם תהא

* כפי"ק על שולי הגליון. עי' פי' ונמות אביה ואמה לקחה מרדכי בד"ה ומרדכי יא. עי' זה"ב

ל"ד סע"ב שקודם בת יש ג' בתי'.

הוא משכן הנשמה והשרתה וכן בד"מ. מש"כ אללו ית' כתיב כי לא מהשבותי מחשבותיכם. [י"ל שזהו מ"ש נפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך ר"ל כי נק' ארון הנפלאות וכן המחשבה אין ערוך אליו. ועד"ה אלה מכעי השלישי. רק מחשבה א'. וגם מח' הכמה. והרי הע"ס נק' רק שמות לקמן בד"ה מי יתקן פ' תרומה. ועמ"ס מענין נפלאותיך ומחשבותיך אלינו בד"ה ויהי מקץ דרום השני ובד"ה ששים המה מלכות דרום השני]. שאינו מקבל שום שינוי ח"ו מזריחת העולמות. וכמו שהי' הוא לבדו קודם שגב"ע כך הוא לבדו אחר שגב"ע. שאין העולמות חופפים מקום אללו ית' כלל. והגם שהוא מחי' את כולם ולופה ומביט עד סוף כל הדורות השגחה פרטי' על כל דרכי אים ועלילות מלעדי גבר. וכמ"ס עיניך פקוחות על כל דרכי כו' (א) [ועי' פ"ק דר"ה כבני מרון ואעפ"כ נסקרים בסקירה א'. ועד"ה לחינה ורחינה בענין קדש וקדוש כו'] אין זה אלא כמאמר לפניך נגלו כל תענומות. הכל גלוי וידוע לפניך (ב). פי' הכל גלוי וידוע שהם נעשים בבחי' גילוי וידועה לפניו אבל לא שייך עליו לומר שידוע בהם כידיעת האדם שידיעתו מלבשתו ומקפתו שהוא ית' רס וגם מזה רצונת מדריגות עה"ק והוא קדוש ומובדל וג"פ קדוש ק"ק עד שהוי' לבאות להוות עולמות מלאכים וגשמות [עי' זה"ג אמור ל"ג א' ומ"ס ע"ו צביחור ע"פ ונקדשתי בחוך כנ"י ובד"ה קדושים תהיו דהקס"ב ובדרוש ביום ההוא יגלח אד' בתער השטירה כו'. ועי' ביאור אחרי צפ' ראה]. וביאור ענין ג"פ קדוש הוא כי הנה ב' ההי"ן שגשם הוי'. ה' הראשונה בחי' מח'. וה' השני' בחי' דיבור. והנה בחי' דיבור הוא מקור התהוות העולמות מלאכים וגשמות. וכמ"ס בדבר ה' שמים נטשו ובדות פיו כל לבחם. וג' אותי הראשונות הם ג"פ קדוש שהוא השתלשלות מעילה לעילה כו' עד שיהי' בחי' ה' אחרונה בחי' דיבור. כי כדי להיות ה' ראשונה בחי' מח' והתפשטות המיות והתהוות היוו הארה ל"ל תהלה בחי' יו"ד שהוא למלוא שמא"ס צ"ה בעלמו לא היו העולמות יכולים לקבל הארה כלל ולא הי' יכול להתהוות יש מאין כלל אלא ע"י למלוא

(א) (דג"ד). ואי' בזמ"ג נשא קב"ט דקחי על ע"ק דלית תמן גבינין דמכסיין על עינא כי ענין גבינין הוא עד"מ כמו אדם שטרוד מאד בעניניו ואע"פ שרומה הוא כאלו אינו רואה לכן בבחי' ז"א שייך גבינין מפני רוב תשוקתו ליכלל בח"ס צ"ה ע"כ אין המשכת העיינין דז"א לפעמים מאירים למטה ונק' שינה משא"כ בע"ק הוא עיניך פקוחות עכ"ה):

(ב) (בענין גלוי וידוע י"ל עדמ"ס בחו"א ר"פ תרומה בד"ה מי יתקן כאח לי מפרש מ"ס זוהר שכל הע"ס נק' רזא דשמא קדישא וכן במדרש ארז"ל כל המורה כולה שמותיו של הקב"ה שהענין שהוא עד"מ כמו שם האדם שנק' אברהם או יעקב עד"מ הרי אין זה נוגע למהו"ל כו' כך לגבי א"ס צ"ה חפי' החכ"ע ואז"ל המדות עליונות אין ערוך לו כלל למהו"ל כו' עד שהחכ' היא רק בחי' שם לבד כו' כמו השם שאין נוגע להמהות כך הוא ית' מרומם ומהנשא מבחי' חכ' כו'. וזה"ע נפלאותיך ומחשבותיך שהם כתר וחכמה הם אלינו ע"י התומ"ל אבל הם אין ערוך אליך רק כערך השם לבד כו' לגבי בעל השם ולכן ארז"ל כל בחי' העולם עוזרים לפניו כבני מרון ואעפ"כ כולם נסקרים בסקירה אחת):

למלוא וכמאמר מכלכל חיים בחדש. ופי' מכלכל מלשון כלי חוך כלי שלחיות חיים להחיות העולמות ל"ל למלוא בבהי' כלי חוך כלי. כי הוא ית' חיי החיים כו' [צענין ג"פ קדוש י"ל ג' פרסות הים באל"י. הא' בין כתר לחו"צ. כי הכתר בתי' פרסא צביאור ואתחנן ובפרדס שער הלחלחות. הב' בין חו"צ לו"א. מצטנן מ"י ילא הקרח. הג' ת"ת דז"א כתר לטוק'. ויש להסביר כי נת' שהמח' עלמה אעפ"י שאין ערוך לה. טכ"ז הוא ית' מובדל ממחשבה זו ואינו מלוכס בה. לכן רק גלוי וידוע לא וידע. א"כ זהו קדוש א'. הב' שגם המח' מובדל כי לא מחשבותי מחשבותיכם צביאור יונתי. ולכן אעפ"י שטוברים לפניו כבני מרון טכ"ז נסקרים בסקירה א'] :

ב ורהנה כתיב כי ביה הוי' אור עולמים [ר"ל אחר שביאר איך של"ל למלומים שיומשך מא"ם להיות הוי' לזאת. טכסיו יבאר שהמסכה זו ל"ל ע"י התעדל"ת וזהו ויניחהו בג"ע לעבדה ולשמרה ב' ההי"ן להמשך בתי' יו"ד שנצרא בו העוה"ב שהוא ה'. והיינו לעבדה. ולהמשך ה' שנצרא בו עוה"ז. וזהו ולשמרה. [ועי' מזה בד"ה ראו כי ה' נתן לכם את השבת ובסודור בד"ה הקל קול יעקב] ציו"ד נצרא העוה"ב. פי' העוה"ב הוא חענוג הנשמות שנהגין מזיו השכינה כו'. והתגלות חענוג זה הוא ע"י לנולוס אה"ם ב"ה שהוא בתי' יו"ד כי מאה"ם ב"ה צעלמו ובכבודו כביכול לא היו הנשמות יכולים לקבל מאחר שהם בבהי' נצרא וגבול והעוה"ב עלמו הוא בתי' ה' [כי רחובות הנהר היולא מעזן. ועוד כי נש"ב נמשכים מן אות ה' בינה כשכלולה מיו"ד. צפרדס שער השערים פ"ו. ועי' מענין ה' ר"פ לך בחו"א]. וע"י יו"ד נצרא שחענוג זה שמיגינס הוא הוא בתי' ית'. כמו שכחוצ להנחיל אוהבי ית' (ג) ש"י עולמות. וכדי להתהוות ית' מאין המוחלט ל"ל בתי' למלוא [גם כי חו"צ נק' אין ויש ועי' פרדס ערך ית' וערך אור. ועמ"ש מענין ש"י עולמות בד"ה מנורת זהב ספ"ב שהם קנה חכ' קנה בינה א"כ איך ציו"ד חכ' נצרא קנה חכמה. ועי' זח"א

(ג) בענין להנחיל אוהבי ית' אפ"ל הא' כמ"ש בה"א שחענוג זה שמיגינס הוא בתי' ית' כו'. הב' י"ל עדמ"ש חכן ית' הוי' במקום הזה ואנכי לא ידעתי דאטו לא ידע יעקב אשר מכה"כ. אלא דכבודו היינו זיו יקר"י זיו והארה לבד והיא בתי' מלכותו. חכן ית' הוי' במקום הזה היינו אשר כל הע"ם העליונות שורות ומיוחדות במדת מל' שלגבי המל' נק' הם עלמ"י. כ"מ בס' זהח"מ דק"ג בע"א. ועד"ז י"ל פי' הית' הוי' בקרבנו היינו אה"ם המלוכס בע"ם דאל"י א"ס אין זהו בתי' מל' דאל"י לבד כמ"ש ע"פ ויעצ אשל בבאר שבע. א"כ לפ"ז להנחיל אוהבי ית' הוא שבת גדול והוא השגת דעה עליונה איך שלמעלה הית'. וכ"מ בזהר ויחי דרמ"ב ע"ב ע"פ להנחיל אוהבי ית' מאי ית' דא עלמא דאתי דלא פהיק מימיו. אשר ענין ל"פ מימיו אפ"ל שזהו עדשנ"ת בלקו"ת בהביאור חלה מסעי דרוש השלישי פ"ד שזה"ע חיקון ואמת בתי' מולא מים אשר לא יכזבו מימיו כו'. ואפ"ל מה שבהי' זו נק' נר הוי' דהיינו שמאיר בבהי' אור המאיר בשם הוי' זהו לפי כי בשם הוי' הרי בבהי' ו"ה ית' לפעמים הפסק להשפעה שלפעמים ז"א אינו מאיר במל' ע"כ שיהי' נמשך בתי' עלמא דאתי דל"פ מימיו ל"ל נמשך מלמעלה מעלה. וזה"ע יששכר ית' הוא השכר לעול הורה כמ"ש בזהר ויחי שם. ואפ"ל שזהו ב"י כל הנשמה ההלל י"ה ע"ד המבואר בזח"ב תרומה קס"ה ע"ב בענין סולו לרוכב בערבות ביה שמו דבתי' ע"ק מאיר ע"י י"ה יעו"ש :

זח"א ויחי רמ"צ ב'. מאי יש דא עלמא דאחי דלא פסיק מימנו. ח"כ צחי' יש שחמיד יש
 שם האור והשפט ע"ד אכן יש ה' במקום הזה. היפך למטה צו"ג שלפעמים ז"א מסתלק
 כו'. ועי' מענין אכן יש זהר וילא דק"ג כע"א דהיינו אינון דרגין עילאין. כ"ב צח"מ כס.
 ר"ל לא המל' לצד המח' צי"ע ועד"ז לאמר היש ה' בקרבנו. ר"ל עלמיות. אס אין
 רק הארה נושם כו'. וכמשל הגילוי מהגשמה שבמה לגבי מה שהיא מח' הדגל נק'
 עיקר גילוי נפש המשכלת במה. ועד"ז יובן ענין אכן יש כו'. ומ"מ צחי' יש זה נמשך
 מאין הוא הכתר. וזהו לפי' הזהר פ' שלה קנ"ח בענין אס אין]. והנה שבר מלוא מלוא
 [וזהו יששבר יש שבר ר"ל צחי' להנחיל אוהבי יש זהו שבר הנמשך מעבך התורה של
 יששבר] פי' שהמלוא בעלמה ממשכת מחן שכרה וכמ"ס יגיע כפיך כי תאכל [תליס
 קכ"ח ב'. כן פי' במד"ר נשא פ"ח דרכ"ז ע"ב יגיע כפיך כי תאכל אלו מט"ע שיגע
 בעוה"ז כמ"ד ושם ינחו יגיעי בת. איוב סי' ג' י"ו. וכן ה"י כס ותמן ינחון תלמידיי
 דאשחלהי הילהון באורייתא. ובזה"ב קי"צ ה' העיר מענין ואת יגיע כפי דאה אלקים
 ויוכה אמש. כפ' וילא ל"א מ"ב. ובמד"ר ס"פ וילא פע"ד ואת יגיע כפי חציבה היא
 המלאכה מוכות אבות כו'. ואפ"ל מלאכה זהו עשיית המלות * או י"ל יגיע כפיך ע"ד
 שאלו ידיכם קדש] שעי' המלות שאדם עושה בעוה"ז הוא ממשך להיות גילוי הג"ע שיומשך
 התגלות הטנוג הגשמות. וכמ"ס ויניחו בג"ע לעצדה אלו רמ"ח מ"ע. שעי"ז הוא עושה
 את הג"ע. וזהו כל הגשמה תהלל י"ה פי' תהלל ותאיר הארת והמשכת היו"ד שהוא
 צחי' הגמלים להיות צה' עילאה צחי' עוה"ב שהוא צחי' יש מאין להנחיל אוהבי יש כו'ל
 [וע"כ נק' נר הוי' **שמאירים לשם הוי' שהוא ז"א להמשך צו מצחי' י"ה. וממשיכים
 מצחי' אנו הוי' לא שניתו שהוא עת"י צהוי' דז"א. וע"כ קראה אנו כמ"ס לקמן. וז"ס
 במד"ר ר"פ תלוא שאתם מאירים למי שמאיר לכל העולם כו'. ועדמ"ס צמא"א ה' כ"ה
 אור ה' נקרא עתיקא דמתמן נהורא לז"א הנקרא הוי' ולפעמים גם הצינה נק' כן עכ"ל.
 ועי' באד"ר נשא דק"ל ע"א בדרוש הפסוק בית יעקב לבו ונלכה באור הוי' עכ"ל
 הי"ג קיצור. ויניחו בג"ע לעצדה. וזהו כל הגשמה תהלל המשכת היו"ד להיות ה'.
 ובהג"ה שלכן הקדים ענין אנו ה' לא שניתו. וש"ל למאומים וג"ס קדוש עד שיומשך ה'
 לצלות. ולכן ל"ל אהעדל"ת לעורר זה. וענין ה' רחובות הנהר וג"ב. וענין אוהבי יש
 ע"ד אכן יש הוי' במקום הזה. היש ה' בקרבנו. והיש נמשך מצחי' אס אין. יבשר יש
 שבר. יגיע כפיך י"ל שאלו ידיכם קדש. וע"כ נק' נר הוי']:

ג. א"ך היינו כל הגשמה די"קא. כי נשמה מלשון נשימה שבאדם שהוא צחי' רו"ס כי
 הגשמה היא כמ"ס אשום ואשאף יחד (ישעי' מ"ב י"ד) שואף ההבל ונכנס ויו"א
 [ועי' זהר ר"פ וילא דקמ"ז סע"ב מה גופא לא אחקיים בלא הבל אף הכי עלמא לא
 אחקיימא אלא על הבלים דאמר שלמה מלכא הבל הבלים כו'. ואפ"ל שזהו וההיות רו"ס

* ג"א צחי'ק. גדולה מלאכה מוכות אבות. במד"ר ס"ג וילא. היינו יגיע כפיך דהומ"ל:
 ** ג"א דהיינו שהיא ממשכת אור כסס הוי' שהוא ז"א ח"כ המשכה זו באה מע"ק דוגמת ה"ס
 צמא"א ה' ס"ה:

ר"ל החיות אלפי המחי' העולמות הוא צבחי' רו"ש. והיינו ענין ז' הצבים כו'. והרמ"ז
 שם פי' מה גופא כו' היינו הכל היולא מן הריאה וכאן משמע ששוחף הכל שצנוגס מצחי'
 רוח. וכמ"ס פי' פערתי ואשאפה. תליס סי' קי"ט קל"ח. וכמו שחפה רוח. ירמי' ב' כ"ד.
 וא"כ כמ"כ הנמשל מה שהעולם צי"ע קיימא על ז' הצבים הס' ז"ח דאל"י שהן הן חיות
 העולם ופרשט מהציגה כו'. וע"ש זה נק' נשמה שהיא מקור כל הנשימות
 וכללותן [אפ"ל ע"ד ומוחר האדם מן הצהמה הוא צחי' אין כמ"ס בלק"ת ס"פ בחקתי
 וצחי' אין זה נק' ג"כ הכל. וזהו כי הכל הכל. והוא מילוי ס"ג דצינה גימט' הכל וממנו
 נמשך הכתר לז"ח כמ"ס צצה"ז ר"פ חיי שרה צענין ויהיו חיי שרה. ויהיו גימט' הכל
 וע"ש. וא"כ נשמת חדס נק' נשמה ע"ש ששוחף מן צחי' הכל הזה. * ונהעיר מענין
 רוחו ונשמתו אליו יאסוף. חיוב ל"ד י"ד ונשמת שדי תצבים. ל"ב ח'. ונשמת שדי תחינו.
 ל"ג ד'. מנשמת אל יתן קרת. ל"ז יו"ד. ושרשה מצחי' ויפח בחפיו נשמת חיים. ח"כ
 נמשכה מהכל הענין מצחי' כי הכל הכל כנ"ל. ונק' הנשמה ע"ש רו"ש כי זה שהחיות
 רו"ש הוא בהמשכה מלמעלה מהשכלשכות. עד"ה וקבל היהודים ופד"ה השמים החדשים
 צפ' בראשית] ולכן הלכ דופק תמיד צרו"ש [עי' צד"ה חלה פקודי המשכן צענין קול
 דודי דפק צענין אשר פקד ע"פ משה וצד"ה חמי יסנה ולצי עד] משח"כ שאר כל
 האצרים שוקטים ונחים ועל עמדם יעמודו כי רוח החיות של הגפס הוא צדס הלכ
 דוקא. והנה צחי' הרלוא של הנשמה הוא צחי' מס"ג צק"ש והיינו מסירת הרנין [למסור
 הרלון אליו ית' לצדו] כי נפש הוא הרלון כמ"ס אין נפשי אל העס הזה כו' דהיינו
 שיעקור רלונו המלוכס בהצלי עולם. ולהיות לו רק רלון א' לחציו שבשמים [עמ"ס
 צד"ה ציוס השמיני שלח מענין מסירת הרנין צענין בטל רלונך מפני רלונו צד"ה שמאלו
 תחת לראשי דקמ"ג צ' וצד"ה צמדבר סיני דרוס הרחשון. ואפ"כ תשוקת הנשמה לשאוף
 הכל היינו ז' הצבים דלעילא. מולא פי הוי'. וזהו חס ישים חליו לבו רוחו ונשמתו אליו
 יאסוף. פי' נשמתו היינו נשימה והכל העליון שצו"כ וישע ה' חל הכל כו'. ועי' מענין ז'
 הצבים. צוח"ג דמ"ז ע"ב. וגם צחי' ומוחר האדם מן הצהמה חין כי הכל הכל הרי גט
 צחי' אין שוה מותר האדם. וההכמה מחין תמלא. נק' הכל. וזהו ששוחף הנשימה של
 האדם צרו"ש. ועי' מ"ס מענין מס"ג הרלון צד"ה החזינו השמים דרוס השני] וכמ"ס מי
 לי בשמים ועמך לא חפנתי בארץ שחין לו חפץ ורלון אחר כלל [עי' צד"ה כי תלא
 דרוס השני ספ"ג וצד"ה החזינו השמים הרחשון רפ"ד דחית רלון וחית רלון] והיינו
 בשומו ללבו שחין עוד מלצדו. והכל בטל אליו ית' וכל הדברים שצוה"ז הנפרדים ל"ב
 ודבר צפ"ע הוא רק לפי שפלו בצצה"כ וכמ"ס לי הכסף ולי הזהב נחוס ה' [עמ"ס
 ע"פ לי הכסף צחגי סי' ב' ח'] שהכסף והזהב הגשמיים הם נחגשמו צירידתם מטה
 מטה בהשכלשכות רבות ועלומות. הכל במקורס למעלה הם לי וצטלים אלי לפי ששרשם
 הוא מצחי' נחוס ודבר ה'. וכל מה שיעמיק צזה ויותר מזה לצבו יצין שלח לנטות ולת.

לימשך

* הרמב"ם פ"ד מיסוה"ת פי' נשמה למטה מנפש והיינו משום כי נשמה נשימה. הכל בחמת י"ג

נשימה ששוחף הכל העליון כו' :

לימשך בלתי לה' לבדו. ויהי רצוא רק אליו ית' להצקה זו עד מילוי הנפש. ומחר יהיו
 כך ברצוא יהיו כך בשב. להיות והיו הדברים האלה אשר אנכי מליך היום על לבך
 וזכרת גם בשבתך צדיקך ובלכתך צדקך כי אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד"א
 של הלכה בלבד [עמ"ס בלקו"ת בחק"י בד"ה אלה החוקים בענין הליכות עולם לו
 ומ"ס בד"ה ואלה שמות בענין מתניחן מלכתח ומ"ס בד"ה תורה ליה ועי' לקמן בענין
 אחותי. ופי' ד' אמות י"ל נגד ד' מהמות שכינה שהיא הלכה או היכל קה"ק שהוא
 כחצ"ד דצריחה. עי' בסידור אחר עלינו לשבח במ"ס ביאור למ"ס בש"צ פנ"ב. ועי'
 במא"א אות ה' סט"ז. ועמ"ס ע"פ הריעו לה' כל הארץ ר"ת הלכה] פי' מאחר
 שהוא קדוש בו' אין לו שייכות להיות שורה ומתלבש בעולם אלא ע"י ד"א של הלכה
 שע"י נעשה דירתו ממש בתחתונים שהיא חכמתו ורעו בו' וזה כל החדש להיות רק
 לבך ושוב לאחד בו' כי בע"כ אחת חי בו'. [ענין ר"ש הס ג"כ אין ויש כי השוב יש
 ע"ד להגחיל איהי יס]. וזוהי תהי' כל הנשמה תהלל יה. כי ע"י אחדות אהדל"ע
 שע"י בחי' רצוא שבטובות האדם כך הוא למעלה בחי' השתקפות ולמטה אה"ס ב"ה
 וע"י בחי' שוב כך הוא בחי' המשכת אה"ס ב"ה בהשתלשלות המדרגות למטה מטה
 כדי להאיר התגלות התענוג של הנשמות להתענג על ה' [ואפ"ל פי' תהלל י"ה כי
 כפי' קדש היולדים לה' פי' בזה"ג ס"פ קדשים דפ"ז ע"כ ל' היולד וזוגא. כדפירש"י
 בעירובין דנ"ד א' בענין האו עלמא דהולין מיני' כבי היולד דמיא ענין חופה. וכן
 בתרגום ועת לרקוד בקהלת סו' ג' לטפה בהיולד. והנה ע"י ר"ש ממשיכים היולד
 עי' בד"ה ואתה תלוה ול"ל בעטרה שטרה לו אמו ציוס חזונו זה"ע כל הנשמה תהלל
 י"ה בו'] וזהו ה' ללך כלל שהוא פונה אחרי האדם. כך הוא ית' כצדקו כל שלך.
 והיינו על יד ימין דהיינו ע"י אהבה במס"ג בבחי' רצוא כנ"ל [עד"ה לחינה ורחינה
 שבשה"ס שאו ידיכס שמע בשכמל"ו. וא"כ יד ימין שמע. ג' השמות גימט' יד. וזהו יד
 ימין. ימין מקרבת. אורך ימים בימינה פירש"י שנת ס"ג א' שמחפשין טעמייהן
 בדקדוק כימין המיומנת למלאכה כמ"כ בענין ק"ש לבין היטב. ורצבה מימין. ענין
 בחר המיומן] וזהו נר הוי' נשמת אדם שנשמת אדם שהיא בחי' נשימה ברו"ש היא בחי'
 נר להאיר ולהמשיך אה"ס ב"ה בג"ע בו'. [קיצור. הנשמה לשון נשימה שאופת הכל.
 ענין ז' הכלים. והשביעי כי הכל הכל. וכן ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הכל.
 הלכ דופק. קול דודי דופק. ענין מי לי בשמים. השמים שמים לה' ע"ד לי הכסף ולי
 הזהב זח"א ויהי דרי"ז א'. ענין ושוב ד"א של הלכה. ענין קדש היולדים]:

ד אף כדי לצוא למדרגת בחי' ר"ש הנ"ל א"א לאדם להגיע ע"י החבונות בה'
 אחד ברוח צינתו לצד שמסכלו וצינתו לא תוליד אהבה כזו. הגם בע"פ שכלו
 ותבונתו יבין שכך יאתה מ"מ לא יגרום כח המושך בפו"מ אלא עז"ג כי אחת נרי הוי'.
 אחת הוא בחי' תומ"ל כי א"ת הס בחי' אלהיות התורה מא' ועד ת'. זה' הוא בחי'
 המלות. ועי"ז זה' יגיה חשבי שיש חשך המהשיך ומוגע מלהאיר אור האה' לה' הגם
 שיתבונן שכך יאתה. והוא חשך הגוף ונפש החיונית המלבישים את נה"א. ולל"ת סו"מ
 וע"ע ע"י שיהי' ממארי דחושבנא ממעשים ודומ"ת אשר לא לה' המה כל ימי חי' הכלו
 כ"ה

כ"ה לפוס מאי דידיי ננפשו נגעי נבבו שהם המוגעים ומעכבים את אור האה' כי כל איש אשר בו מוס לא יקרב (ד) להם חלקיו לא יגש להקריב בו' וכדכתיב ותמימים ינחלו עיב ואין עיב בו' משא"כ בעלי מומין שבעלי מומין פסולים לגבי מוצח. ואף אם עלו ע"ג מוצח מורדין אותן. וכשם שהוא בקרבנות כך הוא בכל אשר יקריב נפשו לה' כל איש אשר בו מוס לא יוכל ליקרב בק"ש להיות לו מש"ג באמת ומורידים אותו מלמעלה ומפילים אותו למטה [והנה להם חלקיו מקה"ק יאכל. להם היינו תורה. והיינו כי אין עבירה מכזה תורה. י"ל כי התורה היא האור והחיות שבתוך האברים. בד"ה בשעה שהקדימו. והעבירה מכזה המלוא. גוף האבר. ולא חיותו שנשאר כלול בעלם הנפש כמו שהימא יוליד פחות. והרמ"ז פ' בהעלחק פי' לפי שהתורה היא ע"ת. אך אל המוצח תפלה לא יקרב. כי המוצח מל' ושם דוקא יוכל להיות התגברות יניקת החיובים מבחי' שם חלקים ע"י המוס בו'] עד אשר ישוב אל ה' וירחמנו בו'. ואז נותנים לו סיוע מלמעלה להיות מעורר את האה' לה' בק"ש. והנה בחי' זו נק' בת בחי' מקבל שאין נפשו בעלה לה' במס"ג בטבע עד אשר יערה עליו רוח ממרום. ועז"נ שמי בת וראי והעי חזק ושכחי עמך וצית חבך. פי' עמך וצית חבך. היינו מה שהורגלת בו ונמשכת אחריהם בהבלי העולם. עכ"פ שכחי לפנות דעתך לקבל ע"ע עומ"ש שצריך להיות כלי לקבל את אור האה' הנאה מלמעלה. ואז ויהא המלך יפך. יופי ההארה שיאיר את האה' שהיא בחי' נד כנ"ל. ועז"נ שתן אמת ליעקב. כי כש"י הם צ' בחי' יעקב וישראל. ישראל הוא בחי' כי שרית ותיכל שכבר גבר וגלח המלחמה משא"כ יעקב יו"ד עקב דהיינו שירד מטה בבחי' עקב אלף שיש לו בחי' יו"ד בראשו שאליו יומשך ממעלמ"ע. ועדיין אין לו בחי' אמת ננפשו בטבע ממש. רק שה' יקן

(ד) כל אשר בו מוס לא יקרב. ע"י מעטין מוס בוח"ב פקודי דרכי' אי ח"ג אמור ד"ל ע"ב. ת"ז בהקדמה ג' ב'. תיקון כי דמ"ה ע"א עבירה מכזה מלוא בו' ההוא חבר איהו פגים ואיהו מוס דגשמהא כל אשר בו מוס לא יקרב בו'. תיקון כ"א דנ"ו כל אשר בו מוס. תיקון ע' קב"ט ב' דההוא חבד דאיהו פגוס בחובה דעביר צ"נ קוב"ה לא שריא בההוא חבד כל אשר בו מוס לא יקרב. ולפי שאין עבירה מכזה תורה ע"כ התיקון ע"י תורה. ובמח"א אות מ' סע"י י"ז מוס גימט' חלקים. וי"ל ע"ד המשנה סוף מגחות הכהנים ששמשו בבית חוניו בו' הרי הם כבעלי מומים ול"ל מה ענינם לבעלי מומים. והענין כי הקרבנות ל"ל דוקא בבהמ"ק בירושלים ע"ד גדול ה' ומהולל מאד בעיר חלקינו דוקא. עיר חלקינו עולם הדיבור שבו דוקא שורה שם הוי'. ע"ד והוי' בהיכל קדשו. היכל גימט' אד' וה"ע שם חלקים. בהקרבן ממשך קירוב ויחוד הוי' בחלקים. ואף כי בקרבנות לא נו' שם חלקים רק ש' הוי'. אבל ה"ע גדול הוי' בעיר חלקינו בו'. משא"כ בית חוניו שעשה מוצח באמ"ל ששם האותי' אינו מבחי' עיר חלקינו. א"כ פגס ששם חלקים והמשיך בחי' ושפחה כי תירש בו'. וזהו מוס בנימט' חלקים. שהינו ממשך יחוד הוי' חלקים. וזהו ע"ד שהערלה שרש השתלשלותה הוא מוס חלקים. ור"ל כי שם חלקים זהו כענין שמש ומגן. אך ע"י ריבוי השתלשלות ומסכים נעשה חבך גשמי דק"ג וזהו הערלה. והיא נק' מוס במד"ר פ' לך פמ"ז ומח"ש ע"פ שח לא לנו מומים. וזהו ומלתם את ערלת לבבכם. שיהי' כולך יפה רעייתו ומוס אין כך בו'. ועד"ז בשעת מ"ה נתרפאו כל בעלי מומין בו'.

יתן אמת ע"י סיוע מלמעלה. והסד לאברהם פי' שיהי' בחי' אברהם הוא בחי' האה' שהיא צאה בתורת הסד מלמעלה. וכ"ז הוא מימי קדם מבחי' השונה שקדמה לעולם :

ה וביאור ענין אחותי. הוא בחי' ומדרגת מארי תורה שתורתם אומנותם [וענין מעלת אחותי על בחי' היינו מעלת התורה על המלכות. ועסק התורה נק' חיי עולם. והנה חיי עולם זה המשכה מע"ק לו"א. שזהו נמשך ע"י התורה. ולכן אין עזירה מכנה תורה. והנה אמרו כל הנודר כנודר בחיי המלך. ופי' צוהר ס"פ יתרו וצפ' פינתם דרג"ה. כי המלך היינו ז"א והיי' המלך זהו מצינה ששם שרש הנדר. וכן התפילין נק' חיים והקב"ה מניה תפילין. הרי ז"א מקבל אור והיות מעתיק ע"י הצינה. והעוסק בתורה שהיא חיי עולם ממשיך ג"כ מבחי' זו. לכן נק' אחי ורעי ונק' אחותי ששניהם מקבלים ממקור א' מאו"א ששם סוד חיי עולם. משא"כ בחי' היינו כשמתקבלת מז"א עלמו לצד והיינו ע"י רמ"ח מ"ע רמ"ח אברים דז"א. ועי' בד"ה אלה פקודי המשכן. ועוד זאת כי זהו במעלת יחו"ע לגבי יחו"ת בד"ה כי ביום הזה יכפר השני. וזהו ותחלצ אחותי מרחוק לדעה ע"ש כי אל דעות ר"ל שמחבר הב' דעות יחד בן פורת יוסף אחותי תופר ל' איהו. אבל בחי' רק יחו"ת כו'. או אחותי כמו בר"ה אינה עפלה לו. וע"ד את שני המאוב"ג כו'. ועי' מזה בענין ונקבלו בני יהודה ובני ישראל יחדיו כו'. והיינו כי אל דעות שלמעלה הים ולמטה כל"ח זהו חב"ע. משא"כ בהמדות העולם בחי' יש שלכן דוקא ההכמה נק' אמת. בביאור אלה משעי דרוש השלישי. ולכן כשהמל' מקבלת ג"כ מחכ"ע נק' אחותי. וכשמתקבלת מז"א ואז היא ע"ד ח"ה יש מאין נקראת בחי' כו'. גם עסק התורה הוא המשכה מלמעלה ע"י. ועמ"ש בענין וגם אמנה אחותי בת אבי היא כו'. גם ענין בת זהו בחי' חטה כצרתא דמתחטא' לפני אצוה' כמ"ש צוהר פ' בלק דקפ"ח ע"ב. וזה"ע עה"ד חטה היטה. וא"כ זהו צירור עה"ד. אבל התורה עץ חיים היא. וזהו מי יתן כלה לי אחד אח' ד' ואיש אשר יקח את אחותו הסד הוא. וי"ל ג"כ תושב"כ ותושב"ע נק' עה"ח ועה"ד בד"ה בשעה שהקדימו וצאגה"ק בד"ה והמשכילים יזהירו]. כי במעלת התורה איתא במדרש מלינו שויתר הקב"ה על ג"ע וש"ד ולא ויתר על ציטול תורה [בד"ה ושנתחם פי' כי התורה היא פנימי' החיות והאור. והמלות רמ"ח אברים. וע"כ ויתר כו' ולא ויתר כו' ע"ש]. והענין כי הנה עסק התורה הוא המשכת דירתו ית' בתחתינים [היינו כי התורה היא חכמה שבה דוקא שורה אל"ס. ועמ"ש על הסש"ב פכ"ג שזה"ע איהו וחיוהי חד שלמעלה מבחי' וגרמוהי חד]. כי כל עניני התורה אסור ומוותר. כשר ופסול. עמא וטהור. הוא רק הבדלה בין טוב לרע. וכמ"ש להבדיל בין החי' הגאבלת ובין כו'. והנה כתיב כי מלכים ימלכו. ואמרו מחניתין מלכתא שהיא כמלך שמליה לעשות כך וכך כו' כמ"ש במ"א. והנה כתיב אם תגזיה כנשר כו' משם אורידך כלוס הוי' שנאוס ה' ודיבורו הוא המוריד ומשפיל הקליפות וסע"ז למטה ויהפרדו כל פועלי און [היינו כי כדי שיוכל להיות דירה ל"ל ובערת הרע כו'] וכך האדם ע"י עסקו בתורה ומבדיל בין איסור והיתר ובין כשר לפסול כג"ל הנה הוא מוריד האיסור והפסול ומדחהו למטה ע"י דבר ה'

אשר צפיו זו דבר הלכה נחקיים זו ועל ידו משם אורידך נאום ה'. ולכן נק' ישראל אחים ורעים להקצ"ה. וכמ"ס להנהיל אהבי יש. למען אחי ורעי כו':
וְזָהָר הקל קול יעקב והידים ידי עשו. שבזמן שהקול קול יעקב אין ידי עשו שולטות
 זו. כי אין יניקה לחילונים מאחר שמבדילים ומצדדים. והיינו בזמן שהקל
 קול. פי' שהקול עליון הוא דבר ה' מתחבר בקול שלמטה להיות כמ"ס ואשים
 דברי צפיר ובתיב ודברי אשר שמתי צפיר דברי ממש שאז הוא בתי' מתניתין מלבחא.
 ובתי' זו נק' אחותי רעיית יונתי חמתי. א"ת המתי אלא תאומתי שנעשו בתי'
 אחים תאומים ממש כזכור [תמתי תאומתי פי' בפרדס נו"ה. ובמא"א ת' סעי'
 ג' איהו בלגה ואיהו בהוד. גם ע"ד אחי מלבטון כו'. קיצור ענין אחותי שמקבלת
 ג"כ מחו"ב שלא על ידו. וזהו ע"י התורה שנק' חיי עולם. נדר נק' חיי המלך
 ז"א. וזהו ותחלב אחותו מרחוק כי אהבמה והיא רחוקה ממני. לדעה כי אל דעות. ובתי'
 נק' כשמקבלת רק מו"א ע"י רמ"ח מ"ע. גם יחו"ע ויהו"ת. ברתא דמתחעא'. עה"ד חטה
 היתה. והתורה ע"ה היא. מי יתנך כאל ל. איהו וחיהו וליהו וגרמוהי. נאום ה' הדיבור
 משפיל זה ישפיל וזה יריס. תאומתי]:

ו. **אך** כל האומר אין לי אלא תורה הפי' תורה אין לו. כי מעלת התורה היא משום
 דאורייתא וקוב"ה כולא חד. ול"ל גם בחדש למבור נפשו בחדש שמשס מקור
 התורה ולהיות לו רק רצון א' כו' כנ"ל. שעי"ז הוא ממשיך גילוי התורה שמשס מקור
 חולצה ושרשה דאורייתא מחכ"כ. ובתיב ויקס עדות ציעקב ותורה שס צישראל. פי' כי
 הנה יש צ' בתי' ישראל ויעקב. ובגוד זה יש צ' בתי' צתורה עדות ותורה. ומבתי' יעקב
 נמשך בתי' עדות ומבתי' ישראל נמשך בתי' תורה. וכמ"ס ועשיתם אחס. אחס כתיב.
 ובתיב אשר יעשה אחס האדב. כי ע"י האדס נמשך בתי' תומ"ל. והיינו ע"י מס"ג
 בחדש שאז כל הנשמה תהלל יה כו' כנ"ל. ובתי' זו נק' אחי שהוא בתי' אס הצנים. שהיא
 היא המוליד הגילוי אלקות אה"ס צ"ה צנ"ע ותענוג הנשמות זו תורה ועבודה כו' [וענין
 אחי זהו ע"ד אפילו מי שתורתו אומנתו מפסיק לק"ס. על שלא צרכו צתורה. וצרכו
 צתורה היינו ע"י ק"ש וחפלה. ועמ"ס בענין מארז"ל אין התורה מתקיימת אלא בתי'
 שממית אח עלמו עליה. ועמ"ס ע"פ האלק לך שלמה ומאחיס לנטרים דארז"ל במד"ר
 צשה"ס צסופו. מאחיס זה"ע יששכר ראשיה מאחיס. וזהו ע"י עסק התורה שממשיכים
 מבהי' חו"ב. אך האלק זהו בתי' כתר פלא. א' רבתי דאדס. וזהו נמשך ע"י למסו"ג
 צק"ס כו' בחדש. ועמ"ס מזה בלקו"ת צשה"ס צד"ה לאינה וראינה דרוש הראשון שזה"ע
 שאז ידיכם קדש. צ' פסוקים דק"ס שמע ישראל ובשכמ"ל. ועמ"ס בענין שהתורה
 ניתנה בקול שופר. גם בענין שמור וזכור. והבתי' שבדיבור א' נאמרו בתי' אחי שמוליד
 התורה י"ל שממשך הפנימי' צתורה וגסר יולא מעדן להשקות את הג"ן סדרים דאורייתא
 ועי' בענין חסידים הראשונים שהיו שיהי ע' שעות כי ע"י רעו"ד ממשיך כתר כו'. וז"ס
 צהעך חיים ועל יובל ישלח שרשיו נהר היו"א מעדן יובל שמו. וא"כ ג' בתי' אלו הם גר"ן
 ולמעלה זהו ממכ"ע וסוכ"ע ומקיף למקיף. ולהעיר מענין ג' פסוקים יברכך יאר יש[א].
 ולע"ל כתיב רני ושמחי צת כו' שבתי' צת תחעלה ציתר שאת כנ"ל. ולהיות א"ח טע"ב

ב' כמ"ש במ"ה [היינו כי בת זהו מעשה"ל]. ועכשיו תלמוד גדול מפני שמציא לידי מעשה אבל לע"ל יהי מעשה גדול והי' גילוי מבחי' נשמה לנשמה שלמעלה מנר"ן. ע"ד בת וכו' ובכל שמה. בכל מבחי' שלע"ל עת"י. והענין כי ארז"ל על האבות שנאמר בהם בכל שהענין מעין עוה"ב אברהם דכתיב ב' בכל כו'. ופירש"י כלומר לא הסרו שום טובה. והיינו משום דארז"ל ספ"ג דפסחים ע"פ ביום ההוא יהי' הוי' אחד דהיינו שלע"ל כולו הטוב והמטיב. מבחי' דלית שנאלא בהאי עתיקא וכיון שהאיר בהם מעין בחי' זו ע"כ לא חסרו שום טובה כיון שנמשך מבחי' שכולו הטוב והמטיב וזה"ע בכל. וא"כ בחי' ובה כאשר שמה בכל היינו ג"כ כשמקבלת מבחי' הכתר שהוא עת"י ובענין כוסי רוי"ה כמנין ארך. וע"כ לא יהי' בה שום חסרון כי החסרון נמשך מלד פנימו דסיהרא מארת חסר. ולכן בחי' בת עכשיו יש בה חסרון לפעמים מלד פגה שיש לפעמים בלבנה. אבל לע"ל והי' אור הלבנה כאור החמה כו'. א"כ כשנק' הבת בכל זהו ע"ד שיהי' הלבנה לע"ל כו' שיהיו שני המאורות הגדולים כי עכשיו מקבלת מז"א הנק' שמש וכו"א יש כ"ח עתים י"ד טובים וי"ד יש בהם חסרון טובה כמו הלבנה חלי חודש היא מקבלת מהשמש וחלי חודש מתרחקת מהשמש אבל לע"ל שתקבל צפ"ע מהכתר לא יהי' בה שום חסרון. וזהו שבחי' בת תתעלה לע"ל יותר מבחי' אמי. וזהו עדמ"ש בה"ז פ' שלח דקט"א בענין והי' ביום ההוא ילאו מים חיים מירושלים. שהיא מל'. חלים אל הים הקדמוני שהוא בינה והיינו ע"י שבחי' מל' מזררת כח"ב דתהו כו'. וזהו כי בעטרה שטערה לו אמו ופי' בלקו"ת צה"ש צד"ה לאינה וראינה דרוש השני בהביאור שהעטרה אינה מבחי' אמו ממש כי העטרה היא מבחי' כתר והכמה דק שטערה לו אמו עטרה זו. וכן מבואר במק"מ פ' בראשית דכ"ט שאימא היינו בינה עטרה לו מדבר הנבזה מעלמותה היינו מבחי' כתר כו'. אכן בחי' בת נאמר א"ה עט"ב שהיא עלמה העטרה והיינו ע"י עליית המל' בכתר ממש כגור של יו"ד נימין וזה"ע מעשה גדול לע"ל יותר מהתלמוד שהוא אחותי אחים ורעים. והנה אף בק"ש ס"ל לר"ש בירושלמי דמי שחורתו אומנתו אינו מפסיק לק"ש ומפסיק לעשות טובה ולולב. א"כ יש במעשה בחי' שלמעלה גם מבחי' אמי והיינו מלד בירור עולם התהו שזהו ע"י מעשה דוקא כו' וק"ש נק' שנון ולא מעשה כו'. ואפ"ל עוד כי עכשיו נק' בת לגבי ז"א בתו של אברהם ולע"ל תקרא בת לבחי' עת"י. והנה שבת ש' בת ועכשיו השי"ן חג"ת דז"א ולע"ל יום שכולו שבת א"כ השי"ן חג"ת דע"י והמל' נק' שבת ש' בת. עוד יש להעיר מענין כי ההרים ימישו וכו' כי ג' בחי' הג"ל בת אחות אס זהו עליות זו למעלה מזו אבל לע"ל יהי' הגלוי למטה. ועמ"ש סד"ה ואכלתם אכול עתידים לדיקים שיאמרו לפניכם קדוש המל' עלמה כתר. ועמ"ש מזה סד"ה וקבל היהודים. ודוקא ע"י ברתא דמתחשף בירור עה"ד כו'. מי יתן עהור נטמא יתרון אור מהחשך. וזהו בת עין בחי' עין בעין כראה יאיר בבחי' בת. ובינה שס דרור חירות כו' ומל' ירידה בלר לי נעו"ז עלי' יותר. אף שהתגלות ע"י צנינה זהו הארה אבל מל' תהי' עלמה כתר. וכמו שהפרש בין שבת ליוהכ"פ שהוא יום העשור וכמו כגור ז' נימין ז' היכלות והיכל השביעי בינה שבה התגלות עת"י כנ"ל ועכ"ז כגור של יו"ד נימין ממש שמאיר עת"י בעלם גבוה הרבה מבחי' ז' נימין שהיא

הארתו בצנינה. וגילוי זה זהו כי הנני בא עת"י בעלמו ושכנתי בחוכך בצחי' מל'. לבן רני
 ושמתי כי צינה אש הצניס שמחה אצל צחי' בת גס רני רנו ליעקב שמחה צנכי יבואו
 ירמיה ל"א. קיצור. ענין אמו. מש"ל בק"ש. מי שממית א"ע עליה. האלף לך שלמה.
 שאו ידיכם קדש וברכו. ועכ"ז רני ושמתי בת דוקא. שלע"ל יהי' מעשה גדול. בת וצבל
 שמה. שחקבל מעת"י כוסי רוייה. ואין שם שום חסרון לא כמו עכשיו יש י"ד עתים כו'.
 בעמרה שעמרה לו אמו. אצל א"ת היא עלמה עט"ב ממש. וכ"ז ע"י צרתא דמחטא'
 בירור עה"ד מי יתן טהור מטמא. בת עין. שבת ש' צת. ולע"ל תקבל הצת משי"ן חג"ת
 דע"י יוס שכולו שבת. וגזרה ממה שעכשיו מקבלת אימא ע"ד כוור של יו"ד נימין שגזרה
 מכור של ז' נימין]:

קיצור מד"ה רני ושמתי בת ציון עם הגהות.

להבין למה נק' כנס"י בשם בת ובמד"ר בש"ס ע"פ לאינה וראינה לא זו מחצבה
 עד שקראה צחי' כו' וכ"ה צמד"ר ס"פ אלה פקודי. להבין ענין ג' צחי' אלו
 דצחי' אחותי אמי בעצודת ה'. הגה יש להקדים מ"ש נר הוי' גשמת אדם. במשלי סו'
 ב' כ"ז. וכתי' כי אהה נרי הוי' בש"ב סו' כ"ב כ"ע (ועמ"ס מזה בד"ה כי אהה נרי
 הוי'. ובאן ר"ל דצחי' כי אהה נרי הוי' זהו כשכנס"י היא צצחי' שקראה צחי'. וכשהיא
 מתעלה יותר עד שקראה אמי אז נקראה נר הוי' גשמת אדם). וענין נר הוי' זהו ע"ד
 מ"ש כל הנשמה תהלל יה לשון צהלו נרו כי הנה כתי' אמי הוי' לא שיתי ואינו כדמיון
 הנשמה שמתפעלת ומקבלת שינויים ממקרי הגוף (ועמ"ס מזה בד"ה ה' לי בעוזרי
 פ"א ובד"ה המנציהו לשבת ובד"ה צהדש השלישי ובש"ס בד"ה מי יתקן כאלה לי
 ושאר דוכתי) והיינו כי לא מחשבותי מחשבותיכם ואעפ"י כי עיניך פקוחות על כל
 דרכי צנ"א זהו כמאמר גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם. והוא קדוש ומובדל
 וג"פ קדוש עד שנמשך להיות הוי' לצחות. ופי' ג"פ קדוש הם כענין ג' אותיות יה"ו דשם
 הוי' עד שיהי' ה"א החרוה צחינת דבור וזהו מכלכל חיים:

ב והנה כתי' כי צי"ה הוי' לור עולמים בישיעי' סו' כ"ו ד' (ועיין מזה צמד"ר פ'
 בראשית פי"ב ובגמרא פ"ג דמנחות דכ"ע ע"ב ובזהר ר"פ וארא) כי העוה"ב
 עלמו הוא צחי' ה' וע"י יו"ד נצרא. למלום כדי להיות להגחיל אהבתי יש (ועמ"ס מזה
 בד"ה אלה פקודי המשכן רפ"ג גבי שמי עס י"ה שש"ה ל"ת ומ"ש לעיל ס"פ לך לך
 בד"ה שרי אשחק) והנה שבר מלוא נמשך מהמלוא עלמה (ע' לקמן בד"ה ואתה תלוא)
 וזהו יגיע כפיך כי תאכל כדפי' צמד"ר פ' נשא פ"ה דרכ"ז ע"ב ויניחהו בג"ע לעזרה
 ולשמרה וזהו ענין כל הנשמה תהלל יה שחאיר צחי' הוי"ד שבו נצרא העוה"ב (וגם
 חאיר ה"ה"א חחרוה שבו נצרא העוה"ז כמ"ש בד"ה ראו כי ה' נתן לכה את השבת
 ושם פ"ב. ויוצן ע"ד מ"ש בזה"ג פ' בלק דקל"א ע"ה צענין גבורי כח עושי דצרו ה"א
 כמלקדמין ע"ש צצה"ז ועיין מענין עושי דצרו בלק"ת בד"ה בשעה שהקדימו ישראל
 נעשה פ"ד וקד"ה כי המלוא הזאת צענין כי קרוב אליך הדבר כו' לעשותו וע' באג"ה
 סד"ה ויעש דוד שם):

ג אף היינו כל הנשמה דייקא. שהיא בחינת רלוא וסוב (ע' מענין נשמה בזה"א ויגש דר"ו וצפ' תרומה דקמ"א ומענין רלוא וסוב בד"ה וקבל היהודים וסד"ה כי כאשר השמים החדשים צפ' בראשית). והנה הרלוא של הנשמה הוא מס"ג בק"ש והיינו מסירת הרלון והיינו בשומו ללבו שאין עוד מלכדו ואחר שיהי' קך ברלוא יהי' קך בשוב להיות והיו הדברים האלה וזה תהי' כל הנשמה תהלל י"ה (והשוב היא ההמשכה עד ה' אחרונה דשס עמ"ש בד"ה שרי אשהך כו'. שרה שמה בזה"א) וזהו הוי' ללך וזהו גר הוי' נשמת אדם :

ד אף כדי לצוא למדרגת בחי' רו"ש זהו ע"י כי אחת גרי הוי' והיינו ע"י תומ"ל שעי"ז יהי' והוי' יגיה חשכי (ע' בד"ה בחודש השלישי ללאת בג"י מאמ"ל בענין שהתורה נק' עוז וחישיה דבחי' עוז הנמשך מהתורה לנה"א זהו כי אחת גרי הוי' ובחי' חושיה שמתחת כח נה"צ זהו וה' יגיה חשכו. וע' עוד בד"ה ויקהל משה גבי והנה ע"י החורה ממשכיס ג"כ רלון העליון שיתלבש ברלון התחתון כו'. ובלק"ז פ' במדבר בד"ה ביאור הדברים הנה אית רלון ואית רלון כו' וכאשר האדם מדבק בה שכלו ומחשבתו הרי המאור שבה כו'. ובד"ה וידבר משה אל ראשי המטות פ"ג גבי והנה לפי שהתומ"ל הם בחי' רלוא"ע לכך יש להם ג"כ להמשיך לנפשה"ד ג"כ בחי' רלוא"ע וע' בד"ה כי תלא דרוש השני בענין לך אמר לבי בקשו פני ע"י את פניך הוי' אבקש יעו"ש) ול"ל תהלה סמוע"ט כי כל איש אשר צו מוס לא יקרב והעצירה היא מוס כמ"ש בח"ו תקין כ' דמ"ה ע"א ותקון ע' דקב"ע ע"ב. ועמ"ש מזה ע"פ איש כו' אשר צו מוס לא יקרב פ' אמור כ"א) עד אשר ישוב אל ה' וירחמהו (עיין במו"א ה' אוח פ' ס"ט) ואז נותנים לו סיוע מלמעלה להיות מעורר את האהבה לה' בק"ש. והנה בחינה זו נק' בת ועו"ג שמעי בת ורתי כו' ובחי' תתן אמת ליעקב כו' :

ה ויענין עד שקראה אחותי היינו בחי' תורתם אומנתם ומלינו שיתר הקב"ה כו' ולא ויתר על ציטול תורה הרי בחי' זו גבוה בתורה מנבמות והיינו מעלת אחותי (ששוין בקומתן משא"כ בחי' הוא בחי' מקבל. זה כמ"ש בכי"ק אדמו"ר ז"ל ס"פ תרומה כשמקבלת במוחין דאו"א בעלמה שלא ע"י ז"א אז נק' אחיה והיינו ע"י התורה דמחו"צ נפקת) והיינו שעסק התורה הוא המשכת דירתו ית' בתחתונים ע"י שהתורה מוצרר צין כשר לפסול כו' (ובד"ה מי יתקך כאח לי בשם"ש משמע שבמ"כ ע"י המלות ממשכיס בחי' זו ע"ש גבי ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה) וזהו אם חנניה כו' הקל קול יעקב (ור"ל בחי' זהו ע"י סמוע"ט ע"י קיום המלות מקבלת מו"א רמ"ת הברין דמלכא ולא להיות מוס בחיזה אבר אבל ע"י התורה מקבלת מחו"צ שלמעלה מו"א לכך נק' אחיחי) :

מה שבחי' בת תעלה יותר י"ל כי ע"י בחי' אחי נמשך להגהול אהבי יש גימט' יקר מחלה מתד"ך. אכן ע"י העבודה בבחי' בת אחכפיה מברר צ"ן ששרשו מס"ג מעולם התרו ועי"ז ממשך גם גלוי מהלכה העליון דתד"ך :

י' התו"א עם הוספות והגהות.

הנה כתיב כי אתה נרי הוי' והוי' יגיה חשבי. ס"ז כ"ז כ"ט. להבין הכפל
 ז"פ הוי', הא' הוי', והצ' והוי' בחוספת וי"ו. ובתלים סי' י"ח כ"ט כתיב כי
 אתה תחיר נרי. ה' אלקי יגיה חשבי. ובת"י נראה דמפרש כי אתה נרי היינו צעוה"ז
 שטעם היותו חשך יחיר נרי צי. וה' יגיה חשבי היינו לעוה"ז דהיינו מה שויליאנו
 מחשוכא דעוה"ז לאור העוה"ז. ולא יהי חשך כלל. כמש"ש יפקינני מחשוכא לנהורא
 ויחזינני בעלמא דעמיד. והוא ע"ד שנאמר בישעי' רס"ו ס' קומי אורי כי בא אורך
 כו' וכתיב והיה לך הוי' לאור עולם כו'. ולהבין מהו ענין כי אתה נרי. וכן כי אתה
 תחיר נרי. אך הענין דהנה כתיב נר ה' נשמת אדם. במשלי סי' כ' כ"ז. פי' שנשמת
 אדם המלובשת בגוף הוא בחי' נר של שם הוי'. לפי שכל הארבעה אותיות דש' הוי'
 מרומזות בנר [וע' בפע"ח שער השבת ספ"ד ובמ"ח מסכת תוספת שבת פ"ג. דשם
 פירשו שיש צנוני השלהבת לבד ד' גוויין כנגד ד' אותיות שם הוי'. ועמ"ש מזה בציאור
 ע"פ שחירה חגי ונאום דרוש השני בהציאור פ"ה. אבל לפמש"ב ח"ש יותר שד' בחי'
 הם שני גוויי האור הנראים לנו עם השמן והפתילה]. ולהבין ענין הגרות שהי' במקדש
 שארז"ל פ"ז דשבת דכ"ב ע"ז ובמנחות ספ"ט דפ"ו ע"ז מחיך לפרוכת העדות
 יערוך אותו כו' וכי לאורה הוא לריך כו'. אלא עדות הוא לבחי' עולם שהשכינה שורה
 בישראל. ול"ל למה הגרות דוקא עדות להשראת השכינה. ועיין מזה בשל"ה פ' תלוה
 דשכ"ח ע"א וע"ז. אך הענין הוא כי הנה אור המאיר הוא בשביל שנאחו האור
 בפחילה ומכלה אותה. אך הפחילה לבדה היתה כבה וכלה במהרה. וגם לא היתה
 הארת האור עיבה כ"ב. רק ע"י השמן שהוא הגורם התחברות האור בפחילה. והוא
 הגורם לטיות האור טוב ובהיר. שעי' השמן נעשה גוון נהורא חורא. וע"י הפחילה
 גוונא אובמא. וככל המשל הזה כך הוא בהתלבשות הנשמה בגוף ונה"ז שאור הנאחו
 ונתלבש בנה"ז הוא כמשל האור שנאחו בפחילה. כי הנה הנה"ז נלקחה מבחי' ק"ג
 וכלולה מע"ס דנוגה שכל ומדות. כי זלעז"ז עשה. כמו שיש ע"ס בנשמה היא נה"א
 שהם בקדושה כך יש עשר בחי' בנה"ז שהן לגרמיה כו' (במא"א פ' ל' זי"ג שם פחיל
 גימטריא י"פ ז"ן ועס ה' אחרונה שבשם גימט' פחילה עכ"ל. ושם ז"ן גימט' בהמה
 ומבחי' פסולת שם ז"ן נמשכה נה"ז ויש בה ג"כ ע"ס כנ"ל. וע"כ נק' פחילה י"פ
 ז"ן היינו ע"ס שבבחי' ז"ן. ועיין בפע"ח בחג המלות גבי כנגד ארבעה בני דברה
 תורה כו' ד' בחי' ז"ן דאבי"ע כו'. ובמ"ש ע"פ יוסף ה' לי זן אחר כו'. וענין לגרמיה
 עיין בת"א ס"פ משפטי' בד"ה לא תהיה משכלה גבי ולכן הוא עוסק ברעויותיו לומר
 כך חגי רולה כו'. ובד"ה אלה מסעי דרוש השלישי גבי עפר מדבר פסול לכסוי הדם
 כו'. ובד"ה ויקחו אליך פרס בענין ק"ג. והנה ענין אבן א' ז"ן כמ"ש ע"פ מאמר
 החיספסא דזהר בשלח ד"ג בענין אבנין נקיבין כו'. ועד"ז השמן והאור הנאחו בפחילה.
 ר"ל כשנמשך מע"ס דנה"א שהוא משם מ"ה כשחמשך להתלבש בנה"ז לברר ע"ס דז"ן
 כו'. ומש"ש שהשמן הוא המחבר האור עם הפחילה י"ל למעלה כי היכל קדה"ק

ואחחנק וג"כ צסידור שער הק"ש. ומ"ש צד"ה צכל קראנו אליו. אליו ולא למדותיו. וצמ"א אמרו הדבק צמדותיו. ומ"ש צד"ה מנורת זהב כולה צענין שיקבל עליו עומ"ש תחלה וזה"כ יקבל עול מלות. וגם כמ"ש צביאור ע"פ שובה ישראל דרוש הראשון צענין צ' שילוצים שילוב אד' צהוי' ושילוב הוי' צאד'. וצד"ה ושמתי כדכד. וצד"ה אד' שפתי ספחה צענין כורע צצרוך וזוקף צשס. גם כמו יוהכ"פ ושמע"ל. כי רוממות זהו צינה כנדע מענין קול צרמה נשמע וציוהכ"פ עליו המל' צצינה. וצשמע"ל המשכה למטה צמל'. ומכ"ז יוכן ענין צ' צהוי' אליו). וצביאור הענין כי הנה פי' חלקי מלשון אילוי הארץ שהוא לשון כה שזה אמר דהע"ה צעצור כללות העולם שהכח והחיות הנמשך צהס מאור ח"ס צ"ה הממכ"ע הוא צצחי' המלך שלהיותו מלך על כל העולם הם חיים וקיימים וצתהו מלין ליש מצחי' זו דמלכותו ית'. ונדע שהמלוכה והממשלה צצמלך אינה רק צחי' הארה והתפשטות לזולתו ואינו נוגע למלך עצמו כמו שאר מעלות ומדות שצו שהוא חכם כו' וזהו מלכותך מצ"ע שהתהוות כל עולמים עליונים ותחתונים והכח והחיות המלוכש צהן ומהוה אותן נמשך מצחי' מדה מלכותו שהוא ענין מהות המלוכה והממשלה ולא ממהות המלך עצמו רק מצחי' מלכותו כו' (וזהו ענין כ"ה אותיות צפסוק צראשית צרא חלקים להורות כי הכח הנמשך לצרוא העולמות מלין ליש ולהחיותן הוא נמשך רק מצחי' ש' חלקים שהוא צחי' מל' ית' וה"ע כה הפועל צנפעל. וגם צפסוק וידבר חלקים דתחלת עשרת הדברות ג"כ כ"ח אותיות והוא כענין קול ה' צכח היינו שעי' התורה נמשך צחי' קולו של רס להיות צחי' ארוממך חלקי המלך וזהו"ע ועתה יגדל לא כח אד' וכמ"ש צמ"ח). והנה להיות התפשטות ח"ס צ"ה צצחי' מלכותו ית' הוי' כמה למלומים. וכמ"ש להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו. גבורותיו הן הן הלמלומים להיות כבוד הדר מלכותו ואין זה אלא צחי' זו להיות צבוד והדר וכמאמר צצמל"ו צחי' שס צלצד. ואי לזאת ארוממך שעי"ז יצא לקיום וההצת אח ה' חלקיך הוא אוח"ס צ"ה ממש צכל לצפך צשני ילריך שעי"ז אחכפיא כו' שלא יהי' חפך ורעון אחר זולתו וכמ"ש מי לי צשמים וכו' וזהו ארוממך ממטה למעלה (והיינו שיהי' היוו עד"מ עולה למקורו כמו שהוא כלול צעלמותו. ואפ"ל שזהו"ע מלכויות וצכרוכות. וכענין מ"ש צסידור צד"ה להצין ענין יוהכ"פ צענין עליית המל' ציוהכ"פ צצינה ואפי' צעתיק. כי מל' דא"ס היינו כמו עד שלא צצה"ע היה הוא ושמו צלצד כו' ע"ס צפי' המלך הקדוש. וכמו עליית האור צהמאור. אך לכאורה ח"כ זהו"ע הצמלום ומקו"פ. היפך הגלוי ומהו המעלה. ול"ל שאין זה כענין הצמלים שהאור נעלם לגמרי ובאין הוא גילוי האור אלא שזהו שהכלים דמל' דאזי' נחעלו כ"כ שיהי' צהס הגלוי כמו צע"ס דא"א וכענין פי' וזוקף צשס צסידור סד"ה אד' שפתי ספחה. ועמ"ס כה"ג צביאור ע"פ ושמתי כדכד צענין יספה. וענין המשכת הרוממות מלמעלה למטה יוכן ע"פ מ"ש צלק"ת צשה"ס צד"ה קול דודי צפי' עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים כו' ע"ס) וגם ארוממך המשכת הרוממות מלמעלה"ע (וזהו ע"ד משארז"ל צירושלמי פ"ז דסוטה ה"ב צפי' ועט הלויס ואמרו קול רס. צקילו של רס. מלמד שסיחף הקצ"ה קולו עמהן. וכך עד"ז עסק החו' נק' קולו של רס. כי הוא וצצרי אשר שמתי צפוך. וכמ"ש צלק"ת צשה"ס צד"ה ששים

המה מלכות שזהו"ע קול דודי הגה זה בא מדלג כו' ע"ש. ועמ"ס סד"ה וארא אל אברהם שהוא המשפת בתי יחיד כו'. ולכן נק' קולו של רם. וזהו ארוממך המשפת הרוממות וכדלקמן בפ' יחיד חי העולמים מלך. גס ע"ד נכון כסאך מאז באו יסיר דק"ס נעשה אגוסטוס מלך רם זהו המשפת הרוממות למטה. קיצור ענין הכח בנה"ב. שחור שבעין. ארוממך אלקי המלך. אלקי כח. כ"ח אחוון בפסוק בראשית ברא אלקי'. כ"ח אחוון בפסוק וידבר אלקים דעשה"ד. גבורותיו וכבוד הדר מלכותו. ולואת ארוממך מלמעלמ"ע ע"ד והחיות נושאות. קחו מאתכם תרומה. ועד"ו עליית המל' ביהכ"פ זוקף בשס. ומלמעלמ"ע ע"ד שנגלה עליהם ממ"ה. ארוממך הוי' כי דליסני. בקולו של רם. קול דודי הגה זה בא מדלג. ודברי אשר שמתי בפ"ך. וזהו"ע ב' פרשיות דק"ס שמע והא"ס מ"ב ע"ב :

ג ויהענין כי הגה פעם אומרים יחיד חי העולמים מלך ופעם אומרים מלך יחיד חי העולמים. ופ' כי יחיד חי העולמים מלך היינו שהוא יחיד ומיוחד לבדו ית' וקדוש ומוזבל כו' (והוא כענין אלת הוא חד ולא בחושבן שנתבאר הפי' בת"א פ' וירא ב"ה פתח אליהו ועמ"ס עוד ב"ה וארא אל אברהם בענין פי' יחיד ופי' אחד ועמ"ס בפ' המדרש קהלת ע"פ יש אחד ואין שני כו') וחי העולמים הוא ע"י כמה למצומים להיות בבחי' מלך לעולם שעי"ו ארוממך מלמעלה למטה כו' (ועמ"ס ע"פ ואולם חי אני וימלא כבוד ה'. וגם פי' יחיד חי כמו ע"י ח"י חוליות הסדרה נמשך ההמשכה מהמות עד בחי' ירכין כמ"כ הוא ענין ח"י בדבאן דללותא כזכר בת"א ב"ה יציאו לבוש מל'. וע' במא"א אות ח"י סעיף כ"ד חי הוא יסוד וכן הבינה נק' חי העולמים כו'. עו"ס ח"י טורי הפרסמוגא הם ח"י חוליין דסדרה שטובד דרך שס שפע או"א הק' הפרסמוגן עכ"ל. ושם בי"ג יסוד יש בו אור יש ע' ואור חוזר ע' וע"כ נק' חי העולמים עכ"ל. ועיין מזה בת"א פ' יתרו גבי רכב אלקים רבותיים אלפי שנאן. וזהו"ע ע"ע דלעטפת ולכן התפילין נק' הייס כי ע"ת רומז לבחי' טוב שהוא ע"ד אה האור כי טוב והוא מדת יסוד התקשרות. ויש בזה ב' בחי' מלמעלה למטה ומלמטה למעלה בחי' יוסף ונחי' בנימין וכענין יסוד דדבורא התקשרות המשפיע אל המקבל ויסוד דיוק' וכו' ה"ע התקשרות המקבל להמשפיע ע"ד ואל אשך חסוקתך. ועמ"ס ב"ה לא תהי' משכלה בענין כוס ישועות כו'. וע"ס עוד במא"א סעיף יו"ד חיה נק' הכמה כי היא בחי' נשמה לנשמה והחכמה תחיה עכ"ל. והעטס שנק' בינה חי העולמים היינו כי יש עולם ועולם עלמא דאחכסיה ועלמא דאחגליא וכנודע בפ' ברוך ה' מן העולם ועד העולם והבינה נק' חי העולמים הנ"ל. ולפ"ו יש לפרש יוסף חי העולמים על יסוד אבא). ומלך יחיד חי העולמים היינו שלהיות חי העולמים הוא מתלמס בבחי' מלך. ובחי' מלך זה הגם שהוא בחי' אחרונה לגבי א"ס ב"ה עלמו מ"מ הוא בבחי' יחיד ומיוחד קדוש ומוזבל כו' לגבי התהוות עלמין (היינו שנעשה עתיק דבריאה כמו מבחי' גן שלמעלה נעשה עדן למטה. וא"כ יש לו התקשרות בעתיק דאילנות. ועמ"ס ב"ה שה"ס בפ' מלך שהשלים שלו. ומ"ס מזה בת"א פ' בראשית ב"ה לאינה וראינה דמה שהמל' דא"י מחבר אל' עס בריאה שזהו"ע מלך

יחיד כו' הוא ע"י שרשה ממל' דא"ס כו') ואי לזאת נמשך בחי' מנכותו לזחי' יחיד
 חי העולמים להיות התלכשות מלך יחיד קדוש ומיבדל כו' בנחי' ענמין והיינו צעוה"ז
 הגשמי דוקא כי נחצ"ס דייקא. וזהו והיו הדברים ההלה אשר אנכי מליך היום כו'
 היום לעשות כי הוא המשכת אור ח"ס צ"ה ממש מליך מנשן התקשרות בנחי' היום
 לעשות דוקא. שהוא צעוה"ז עולם המעשה ולא צעונמות עניוים שהם ע"י
 השכל' צירידות סדר המדרגות מעינה לעלול כו' ורחוקי' מחצ"ס צ"ה ממש משא"כ
 בסוף מעשה מתגלה הא"ס צ"ה ממש שלא כדרך ירידת והשכל' העונמות הלז' כמשל
 האור הנאחו בפתילה שקודם שנאחו בפתינה חינו עולה בשם אור כלל. וע"י התחזותו
 בדבר גשמי נהיה גילוי אור (ור"ל שצעוה"ז דוקא מחברים בחי' יחיד שהוא הכתר
 עם בחי' מלך שהוא המל' וזהו שלא כדרך השכל' ע"כ נמשל אל חיות האור בפתילה
 שצנחי' השך שהוא הפתילה נאחו ונתגלה אור גדול וכך הו"ע המשכת בחי' יחיד בנחי'
 מל'. וזה"ע הנו' בזהר ויחי דר"ל צ"סע"א שרגח דדליק אתחזאה כלילא ביממח חסותרת
 כו' ברמ"ח ענמין. עמ"ש בלק"ת בד"ה והי' לבס ללית מענין נר. וע' במח"א כ'
 סל"א). נמלא המכוון מזה דנחי' נר זהו"ע מה שנמשך חוס' וריבוי אור במל' היינו בחי'
 יחיד הי העולמים מלך. וזהו ארוממך אלקי המלך דפי' בזה"כ ואתה דכ"ח סע"ב
 ולאעלאה לי' לנהורא עילאה כו' ויתנהיר דתיר נהורא תתאה בנהורא עינחה. והיינו המצואר
 בד"ה והי' לבס ללית דנחי' נר הו"ע רמ"ח הצרין ותרין דרועין היינו היחוד עליון
 שנמשך האור מח"ע ע"י רמ"ח מ"ע שהן רמ"ח הצרים ואזי נקראת נר כו'. וזהו וחמת ה'
 לעולם כמ"ש שלח אורך ואמתך כי מצחי' מלכות עלמה העולם הענס. וע"י היחוד נמשך
 ואמת הוי' לעולם כו' וכמ"ש לקמן. קיצור פי' יחיד הי העולמים מלך יחיד אוא"ס
 והיינו בחי' כתר חד ולא צחושבן והי העולמים עלמא דאתכסיה ועלמא דהתגליא נמשך
 מצחי' מלך ופי' מלך יחיד מה שכל' דאלו' נעשה סוכ"ע לצריחה ולזאת מתקשר בחי'
 מלך בנחי' יחידו ש"ע ממש והיינו ע"י המליח צעוה"ז. כי נעוץ תהצ"ס. אשר אנכי
 מליך היום. ולכן נק' המל' נר שהוא אור הנאחו בפתילה גשמי'. והו"ע תוס' וריבוי
 האור הנק' יחוד עליון. וזהו ג"כ ענין ואולם חי אני וימלא ע"ע דלעטפת ח"י חוליות
 דשדרה ח"י ברכאן דללוחא:

ד אף אור זה לריך להמשיך ע"י עבודת האדם ורוח אייתי רוח ואמשיך רוח חס
 יסיס אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאבוף (והיינו כמ"ש ברבות בא פט"ו בפי'
 הפסוק ויזרע ילחק בארץ ההיא בא ילחק והאיר שנאמר ויזרע ילחק כו' ובתיב אור
 זרוע ללדיק והוא ע"ד משארז"ל ע"פ אור זרוע ללדיק שזהו אור שגברא ציוס ראשון
 שגנוז הקב"ה ללדיקים אשר אור זה הגנוז הוא בחי' סוכ"ע וע"י העלאת מ"ן של
 הלדיקים שזהו"ע זריעה כמ"ש במח"א ז' סעיף ט"ו זריעה היינו נשמות הלדיקים
 המרעים במל' בעלות שם לזו"כ בשדה העליון יסוד שלה עכ"ל. ור"ל שזהו ענין הביטול
 של הלדיקים כמשל הגרעין המזרע בארץ שנעשה בחי' אין שהרי נרקב ונפסד עי"ז דוקא
 מעורר כח הליומח כמ"ש בח"א בד"ה קחו מאתכם תרומה ובלק"ת פ' בזהר. וזהו"ע
 ויזרע ילחק ועי"ז ממשיך בחי' אור זרוע ללדיק פי' לדיק היינו כמ"ש לדיק ה' בכל

דרכיו שנק' לדיק ע"ש ההשפעה. וע' זוהר ויקרא דע"ו סע"א ע"פ לדיק ה' לדיקת
 אהב. ושיומשך בהשפעה זו מבחי' אור הגנוז הג"ל שהוא מבחי' יחיד חי העולמים כו'
 זהו ע"י זריעה והעלאת מ"ן וביטול הג"ל. וזהו וזרע לדיק שבר אחת. אחת היינו
 בחי' אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין חלקים. עמ"ש מזה בד"ה וישב יעקב. הנה
 גילוי זה נמשך ע"י זרע לדיק בחי' אור זרוע לדיק דהיינו קיום המלות בבחי' ביטול
 הג"ל). וזהו"ע הדלקת הגרות להדליק ולהמשיך האור שיהי' נאחו בפחילה (ואפ"ל ע"ד
 כי דלקת אחרי דהיינו שרדף אחריו כמ"כ ל"ל לדיק דק תרדוף כו'. ובחי' רדף לדיק
 וחסד. בקש שלום ורדפהו. כי ענין השלום שיהיה הגלוי למעשה כמו למעלה ל"ל ורדפהו.
 וזהו"ע להדליק נר אשר נר היינו נר מלוא וכן נר הוי' נשמת אדם. לדיק לרדוף ולערוח
 על זה בכל לבו וגפשו ועי"ז דוקא ממשך גילוי האור. וכמ"כ נת' בזה"ז פ' ויהי פי'
 דליקה ע"ש שהלכז דולק ממקום למקום כמו כי דלקת אחרי כו' ע"ש דמ"ה ע"ג ד"ה
 ושבע עשרה שנה. וע' במה"א א"ח ה' סב"ד מענין הדלקה). גם ל' להדליק כפשוטו
 דכתיב אור לדיקים ישמח ונר רשעים ידעך. במשלי סו' י'. שהוא כמ"ש במ"א בד"ה
 אוסרי לגפן צפי' כנס ציין לבשו. דהנה ארז"ל פושעי ישראל מלאים מלות כרמון ומ"מ
 אין ממשיכים כלום אלא הענין הוא שהמבטת הקדושה העליונה הוא ע"י שמחה של
 מלוא דוקא להתענג על ה' ממש וזהו ע"י התשוקה והלמאון לאור ה' כו' וזהו"ע כנס
 ציין יינה של תורה לבשו הנעשה ממעשה המלות כו' ע"ש. ועד"ז נאמר אור לדיקים
 ישמח אורה ושמחה הוא יחוד הו"ב. להיות אור החכ' בא בבחי' גילוי ההשגה. משא"כ
 נר רשעים אף שהוא מלא מלות כרמון ציין שהוא רשע לכן ידעך. וע"כ מצרכין להדליק
 נר תוכה שיהי' בבחי' אור לדיקים ישמח. וכענין מ"ש יין ידליק. וכך יינה של תורה
 מדליק האור להיות אור לדיקים ישמח (מה שמצרכין להדליק ולא כמ"ש בהעלותך אלא
 כי נר דהיכל דוגמת נר שבת ארומתק מלמעלמ"ע ונר דחנוכה דוגמת ארומתק
 מלמעלמ"ע. ע"כ נאמר להדליק). וזהו קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת
 דהיינו להיות אחת ה' לעולם ואמיתת הוי' היא שמעלה ומטה שוין לפניו ית' כחשבה
 באורה וסדר ההשגה הוא רק בערכנו ובערך כל העולמות הברואים מאין ליש שלא
 יבטלו במליחות ונק' כדמותנו דמות כבוד הוי'. אבל בללמנו בלל חלקים היינו אמיתת
 יחודו ית' בעליונים ובתחתונים בשוה. וע' מענין קרוב כו' באמת בזה"כ בשנה דג"ז ע"א
 מאי באמת בד"א תחן אחת ליעקב דידע ליחדא שמא קדישא בעלמא כדקא יאות. ושם
 משמע שהוא ע"ד שכתוב זוהר ויגש ע"פ ה' חלקי ישועתי יוס והיינו ע"י שלעקתי בלילה
 נגדך כו'. ובזהר פ' אחרי דנ"ח ע"כ וזימנין דאיהו קרוב דכתיב קרוב ה' לכל קוראיו.
 ובפ' חוקת דקפ"ג סע"ב קרוב ה' לכל קוראיו כו' מאי באמת דידע מילי דקשוב כדקא
 יאות ובפ' החזינו דרל"ז סע"א פי' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת וכי אית מאן
 דיקרא לי' בשיקרא כו'. מאי באמת בחותמא דגושפנקא דמלכא דהוא שלימו דכולא
 הה"ד תחן אמת ליעקב כו'. ועי' בהרמ"ז ר"פ כי תשא ע"פ שפת אחת הכון לעד. ועי'
 בסידור שער החפלה בד"ה אחרי ה' חלקים חלבו. והנה הרמ"ז שם הביא שזוהר פ'
 שלח דקס"ב ע"א אי' הוי' חלקינו הוי' שפסוק ראשון דק"ש זהו חותמא דגושפנקא

חמת. והמק"מ פ' שלח שם כתב אהי' פעמים אהי' גימט' חמת. והמק"מ פ' האזינו
 שם פי' באמת להמשיך אה"ם בז"א ע"י מוחין דאו"א וממנו יומשך במל' וזהו כנ"ל בענין
 הרוממך להמשיך הרוממות מלמעלה למטה. וזהו"ע ליחד שמה קדישא שהיחוד הוא
 החגלות אור הסיכ"ע בממכ"ע שבמו דקמי' כולא כלא השיבי כו'. וי"ל חמת רומז
 לחלת עלמין הנז' בזהר שלח דקנ"ע א' היינו להמשיך גילוי האור מרכ"ד עד סכ"ד.
 וזהו חסן חמת ליעקב כי הוא צריח הסיכון המצריח מן הקלה כו'. וברבות וישלח פ'
 פ"א אמרו חמת מורה על בחי' אהי' ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין חלקים. ועמ"ס
 מזה בד"ה וישב יעקב שהוא ענין אהי' ה' לא שניתי וזהו בחי' ע"י. וברש"י ר"פ וארא
 ע"פ ושמי ה' לא נודעתי להם לא נכרתי להם צמדת אמתית שלי כו'. א"כ פי' אשר
 יקראוהו באמת היינו ע"ד בכל קראנו אליו. אליו ולא למדותיו כו'. והרמ"ז ס"פ חוקת
 פי' מלה דקשוע. פי' לפי הסוד דוקא. דהיינו שידע הפנימי כו'. ואפשר להעיר
 ממ"ס קראוהו בהיותו קרוב דהיינו בעשי"ת ובכל השנה נמשך בחי' זו ע"י אשר יקראוהו
 באמת והיינו ע"י שיחפוך שיהי' גילוי חמת ה' לעולם שזהו שנק' בלשון הקבלה יחוד
 קובה"ו דפי' היחוד הוא גילוי שמש הוי' שלא יסתיר הנרתק דש' חלקים. וז"ס ברבות וישלח
 פ' פ"א באמת הוא ע"ס אהי' ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין חלקים דהיינו ששם חלקים
 הוא ג"כ אין מהתיר כו'. וע' באו"ת מהמגיד כ"ע ס"פ וישב ע"פ חותמך ופחילך
 ומטך הם לדיק ותרין סמכי קשוע היינו נה"י ע' זה"ג פ' אחרי דע"ב א'. כי מדת
 הלדיק יסוד עולם הוא התקשרות כמו חותם המקשר שני דברים כאחד שלא יתפרדו
 זמ"ז כן מדת לדיק המקשר עולמות ומוריד השפע מראשית החכמה עד דרגא תתאה
 עכ"ל. ועמ"ס דפי' בן פורת יוסף פורת אוחיות תופר שהוא התיבור שמהצר ומקשר
 בחי' כי אל דעות הוי'. וזהו מי יתקך כאח לי כיוסף ובימין. אח לשון התיבור כנודט
 מענין שיהיה את כל בלי עולם כו'. וז"ס בזהר האזינו הג"ל מאי באמת בחותמא
 דגושפנקא כו' אשר החיתם הוא ההתקשרות והיחוד שלא יתפרדו ולהיות תופר
 ומחצר והיינו שיהי' חיבורא דחלת עלמין מבחי' אהי' ראשון בבחי' אהי' אחרון כו'.
 וברבות פ' מלודע ר"פ י"ז קרוב ה' לכל קוראיו יכול לכל ת"ל לכל אשר יקראוהו
 באמת והוא ג"כ במדרש איכה דע"ז ג' ע"פ טוב ה' לקויו. ובפ' נשא פי"א דרמ"ה
 ע"ב כתוב אחד אומר קרוב ה' לכל קוראיו וכתוב א' אומר למה ה' תעמוד ברחוק
 עד שלא נחחס גזר דין קרוב ה' לכל קוראיו כו'. עכ"פ מזה יש להעיר דכאשר אין
 הבחי' אשר יקראוהו באמת אזי כפיכול למה ה' תעמוד ברחוק כו'. ועי'
 מזה בזהר פ' אחרי דע"ה. ובמדרש הסתר קב"ז א' והקב"ה נקרא קרוב לישראל
 שנאמר קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת כו' בהוי' חלקינו בכל קראנו
 אליו כו' עכ"ל. ול"ל משום שנאמר חסן אמת ליעקב. וכל א' יש בו מבחי' יעקב כו'.
 ובבחי' פ' בזהר ע"פ וצא גואלו הקרוב אליו ששם המדרש וצא גואלו זה הקב"ה שנא'
 גואלם חוק ה' לצלות שמו. צירמי' סי' ג' ל"ד. הקרוב אליו דכתיב קרוב ה' לכל
 קוראיו כו' ע"ס. ועמ"ס ע"פ ולאחותו הבחולה הקרובה אליו וע"פ ביום השני הקרוב
 נחמאל כו'. וקרנן ל' קרוב שממשיך שיהי' קרוב ה'. וזהו קרנן בגימט' ארנן אפיס.

ועכשיו תפלה דמקום קרבות. לזעל החוטם אני מתפלל כמו שהקרבן ריח
 ייחוח. ולכן ל"ל אשר יקראוהו באמת וכמו בקרבן פוסל מחשבת פיגול כו'. וע' צעה"ק
 פי"ח מחלק העבודה הציח מאמר הוהר דבשלת דנ"ז ע"א צפי' אשר יקראוהו באמת.
 וביאר אותו הובא בשל"ה דע"ו סע"א וע"ז. וע' צח"ז תיקון ס"ג מענין אשר
 יקראוהו באמת שהוא ע"ד חותמו של הקב"ה אמת. ועמ"ש מזה בלק"ת צביאור ע"פ
 אלה מסעי גבי ויכתוב משה כו' ובאן פי' אשר יקראוהו באמת שיחפין להיות אמת ה'
 לעולם שיומשך גילוי בחי' אני ראשון כו' גש למטה ממש והיינו ע"י אחכפיה ואחכפיה
 של גה"צ כו'. ואפ"ל ע"ד מ"ש בזהר פינחס דר"ל ע"ז ע"פ תמים תהיה שיהי' חיכו
 כצרו. ועי"ז ממשך כמ"כ למעלה שיהי' בחי' צרו כחכו. היינו כי צרו זהו ש' אד'
 וחוכו ש' הוי'. וזהו"ע היחוי"ע שיהי' הוי' הוא האלקי' והיינו ע"י תמים תהי' כו' והו"ע
 אשר יקראוהו באמת. עמ"ש ע"פ תהן אמת ליעקב. ואפ"ל עי"ת בהיותו קרוב ע"כ
 מאיר זו בחי' אמת כמ"ש כה אמר כו' מלך כו' אני ראשון כו' כי אמת זהו פנים
 דע"ק ובר"ה מאיר באור פניך יהלכון. עי' לקו"ת ס"פ תבא בד"ה ויקרא משה. ועי"ל
 צענין קרוב כו' אשר יקראוהו באמת דבשתי שהוא חדש השביעי מאיר תיקון ואמת
 שהוא ג"כ תיקון השביעי מוגח"ד שהם נגד יצ"ח וחדש העיבור ע"כ בחדש השביעי
 מאיר תיקון ואמת. ולכן ארז"ל כל השביעין חביבין. צמד"ר אמר פכ"ע. והנה ארז"ל
 ע"פ קראוהו בהיותו קרוב אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליוהכ"פ וזהו קרוב ה' לכל
 קוראיו אשר יקראוהו באמת. דהיינו בחדש תשרי שבו מאיר אמת. ואמת ה' לעולם.
 ע"כ אז כביכול בהיותו קרוב. קיצור. שאור זה לריך להמשך ע"י עצרת האדם
 ויזרע ילהק אור זרוע ללדיק זריעה העלאת מ"ן וזהו"ע הדלקת הנרות ל' דלקת אחרי
 וכך לרק לרק תרדוף וכן הדלקה ע"ד אור לדיקי' ישמה כבס בין לבשו יונה של תורה.
 יין ידליקס. ההפרס בין להדליק ובין בהעלותך. וזהו קרוב הוי' כו' באמת שיחפין
 שיהי' אמת הוי' לעולם שכמו דקמי' מעלה ומטה שוין כו'. ובזהר נק' דידע לייחודה
 שמה קדישא והיינו גילוי אור הסוב"ע אני ראשון כו' במתכ"ע. אמת אני ראשון ואני
 אחרון כו' והיינו מ"ש אני הוי' לא שנית. וע' צפרש"י בהומש צפ' וארא ע"פ ושמי הוי'
 לא נודעתי להם. והיינו ע"י בריח התיכון. תהן אמת ליעקב שממשך בחי' ארוממך
 כו' ע"ד בהיותו קרוב. וע"ד בכל קראנו אלו לציבור. ענין קרבן. ותפלה במקום
 קרבות. הקרובה אלו. גש פי' באמת ע"ד תמים תהי' חיכו כצרו וכן למעלה ממשך
 שיהי' הוי' אחד ושמו אחד :

ה **וביצר** נמשך ואמת הוי' לעולם אמר הכתוב כי גבר עלינו חסדו מחמת תגבורת
 חסד ואור עליון יותר מערך השתל' (והיינו כמ"ש טוב ארך אפים מגבור
 נמלא מי שהוא ארך אפים נק' גבור כמשארז"ל רפ"ד דאבות ופרש"י ארך אפים
 שאינו נוח לבעוס והיינו כי שרש בחי' או נמשך ממו"ס דא"א דשכך ושקיע כו'. וצמד"ש
 שם הקסה שבאמרו טוב ארך אפים מגבור מורה שאין ארך אפים גבור והתנא אמר
 איזהו גבור הכובש את ילדו. ותירך דשניהם נקראים גבורים אלא שגבורה זו דבחי' ארך
 אפים טוב יותר כו'. וענין בחי' זו למעלה הגבורה דא"א זהו לכבוש כל הדיקים

הנמשכים מגזרות דז"א כו' ולהגביר החסד והיינו שיהי' חוס' גילוי אור. ולכן גבו' גימט' ג"פ חסד דהיינו תגבורת החסד וכענין ואוהביו כללית השמש בגזרתו בחי' שמש הוי' כשילא מנרתקו המסתיר ומעלים נק' זה גבורתו וכמו שלג שהוא חוקף הלבנונית יותר מהלמר והיינו כדי לאכפי' הדינין. וכמ"ש במ"א ע"פ הכותן שלג כלמר. וזה"ע לבושי' כחלג היור. וכמו השלג מלנן ומקרר כך זהו מלנן חוקף החוס של הדינין כו' וכמ"ש במ"א ע"פ כלנת שלג ביום קליר כו'. וכן ארי' גימט' גבורה ופני ארי' אל הימין כו'. ועד"ז ילחק נאמר בו כי אתה אבינו והוא גבורה ושרבו הלחוק והתענוג עליון כו'. ועד"ז גזרות גשמים. ועמ"ש מזה בד"ה כי ביום הזה יכפר בענין וללכת על הלור כו'. וזהו"ע כי גבר עלינו חסדו חסדו דוקא הוא ורצ חסד דא"א שהוא הגובר על הדינין דז"א וממתיק אותן. ועמ"ש מזה בלק"ת פ' נשא בד"ה הוי' יחתו מריביו) והיינו ע"י נה"כ כד אחתפכא ואחכפי' (וכמ"ש מזה בביאור ע"פ ואהי' אללו חמון שזהו"ט דס נעכר ונעשה חלב ע"ש) ע"ד ושבתה וראיתם בין עובד אלקי' וזרתה לכס יראי שמי שמש לדקה כו' שע"י שהוא עובד אלקי' ע"ד אינו דומה שונה פרקו מאה פעמי' לשונה פרקו מאה פעמי' וא' שע"י תגבורת זה דאחכפי' סע"א גורס בחי' ואוהביו כללית השמש בגזרתו היינו מה שהקב"ה מוליא חמה מנרתקה כו' כנ"ל. וזהו"ע שמש לדקה. וזהו"ע כי גבר עלינו חסדו הנמשך ע"י תגבורת נה"א על נה"כ ועי"ז כמ"כ למעלה כו'. והטעם כי נה"כ הגם שלמטה בעוה"ז היא במדרגה שפלה מ"מ שרשה ומקורה העליון הוא הגבה למעלה במאד שהוא מבחי' לפני מלך מלך וכמ"ש במ"א בענין המאכל שעליו יהי' האדם מפני ששרשו ממקום גבוה כו'. ולכן ע"י התהפכות נה"כ בהתגברות הטוב על הרע מעורר כך למעלה בשרשה תגבורת אור וחסד עליון להיות גילוי אמת ה' לעולם אמיתות ה' ממש (והוא בחי' חסד עליון הממתיק הגבו'). פי' דהרי מבואר לעיל שכדי להיות התפשטות האור בבחי' מל' הוא ע"י גבו' ולמלומים כמ"ש להודיע לבני האדם גבורותיו כו' אבל בחי' כי אתה נרי הוי' הוא בחי' כי גבר עלינו חסדו. להיות חוס' אור בלי למלומים כו'. ונק' בחי' מיתוק זה יחוד קובהו"ש כמ"ש בתניא פמ"א (זהג"ה) ועמ"ש מזה בלק"ת בד"ה להבין מ"ש ביום השמע"ל שבחי' כי גבר עלינו חסדו זהו וימינו תחבקי בבחי' מקיף עדיין ואח"כ ואמת ה' לעולם זהו שיומשך הגילוי בפנימי' והיינו כנ"ל דבחי' אשר יקראוהו באמת זהו"ע היחוד העליון ושרש המשכה זו מבחי' אני הוי' לא שניתי. קיצור. וזה שיומשך ואמת הוי' לעולם הוא ע"י כי גבר עלינו חסדו והיינו ע"י תגבורת הנה"א על נה"כ בהתגברות הטוב על הרע עי"ז מעורר כי גבר כו' עוב ארך אפים מגבור כו'. להעיר מענין חסד ואמת נפגשו

ברבות פ' שמות פ"ה והיינו ג"כ מלות הנק' חסד ותורה הנק' אמת :

ו אך הגה כמו במשל חור הבר הג"ל שע"י כליון הפחילה לבדה אינו מאיר כ"כ כ"א ע"י השמן כך ל"ל בחי' שמן בעבודת האדם בהתלכשות הנשמה בגוף (ואפ"ל שע"י כליון הפחילה נמשך כי גבר עלינו חסדו וע"י השמן נמשך בחי' ואמת ה' לעולם שהו"ע גילוי האור) והוא ענין שמן משחת קודש ורומז על התורה כי קודש הוא בבחי' חכ' ואורייתא מהכ' נפקת (ועמ"ש בד"ה ושבתה בשלום בפ"י וילק שמן על ראשה

ובהיאר

ובהצ'אור שס ומוזן משס דאין ר"ל עסק החורה לבד אלא שבטסק החורה שלמטה יהי'
 המשכת גילוי ח"ע. וזהו ע"ד על שלא ברכו בחורה תחלה. ויוזן זה עוד עפמ"ס זד"ה
 חורה לזה לנו שיש בטסק החורה ה'רוסין וגשו'אין ה'רוסין נק' גוצלות חכ' כו'. אבל
 שיומשך מעלמות חכ' זהו ע"י זיוס השמע"ל וזהו"ע וילוק שמן והיינו ע"י החופה
 שמתחלה בכל מארך. וה"ע בחי' כי גבר עלינו חסדו בבחי' וימינו תחבקי ואזי אח"כ
 ואמת ה' לעולם. ועמ"ס זד"ה בחתי לגני צפי' אריתי מורי כו' ע"ש. וזהו שמן משחת
 קודש שמושח את הקודש כי שרשו ממו"ס שלמעלה מנוצלות חכ' כו') והשמן הוא פנימי'
 החיות שבכל הדברים שמוציאים מהם השמן ולכן בכל הדברים יש שמן ואפי' באצנים כי
 כולם בחכ' עשית ויש בכלם פנימי' החיות בבחי' שמן והשמן הנמשך מקדש שהוא ח"ע הוא
 ג"כ המתלכט' אפי' בדברי' גשמי' כמו זרעים מועד כו' (ועמ"ס ע"פ כי ישריס דרכי ה'
 וזהו דשנת בשמן ראשי וזהו ושמן על רהשך אל יחסר וע' מזה בסש"ז פל"ד עד פנ"ז
 כ"ג וכתיב וכל חפלים לא ישוו זה וע' מ"ס מזה בלק"ת גבי שבעות זד"ה וידבר
 דעשה"ד) ושמן זה הוא הגורס החרה רבה להיות האור עוב להאיר (וזהו שמן למאור
 שנמשך מבחי' המאור שהוא מקור האור) והיינו להיות גילוי אה"ס ז"ה בגפס האדם
 בגילוי נומס כאלו רואה כו' ולא בדמיונות הגולדים מן מחשבה לבדה שהן חולפות
 ועוברות ואינם קבועים בגפס באמת לאמתו רק שיהא הגילוי בלב באמת לאמתו קבוע
 והקובע בחוזק כימד שלא חמוט להיות נגדו תמיד (ימד שלא חמוט הוא יסיד אבא
 שחו"כ נק' תרין ריעין דלא מתפרשין) וגילוי זה הוא להיות יראה ה' על פניו יראה
 עילאה בבחי' ביטול ממש הגרמות באות יו"ד של שס הוי' ז"ה כעודע כי שס הוי' הוא
 דחילו ורחימו רחימו ודחילו נמלא שחות יו"ד הרומזת להכ' הוא בחי' דחילו שהוא בחי'
 יראה עילאה חס אין חכמה אין יראה (ועמ"ס צפי' כי עמך הסליחה למטן חודא זד"ה
 שובה ישראל דרוס הראשון לכן ארו"ל צפ"ג דצרכות דכ"ז ע"א ע"פ והודעתס לבניך
 ולבני בניך וכתיב בחרי' יוס אשר עמדת לפני ה' חלקיך בחורב מה להלן באימה
 וביראה וברתת ובזיע (ופירש"י דכתיב וירא העס ויטעו כו') חף כאן באימה וביראה
 וברתת ובזיע. דלכאורה חינו מוזן דמיון זה שהרי שס וירא העס ויטעו ויעמדו
 מרחוק מפני וכל העס רוחים את הקולות כו' משח"כ בטסק החורה עכשו. וכמ"ס
 מזה זד"ה בחודש השלישי ללאת ככ"י צפ' יתרו. אלא דהיינו מפני התלכשות ח"ע
 שסס שורה ומחגלה אה"ס ז"ה ממש בבחי' ביטול אפי' בדברי' גשמי' הנאמרים בחורה
 אשר לפנינו והלכה זו היא דבר ה' ממש. וכן האדם כשעוסק בחורה דבר ה' ממש
 ורוח פיו מדבר כו וכמ"ס ודברי אשר שמתו צפ"ך. ועז"ג ודברת צס להיות המשכ'
 חכמה ויראה עילאה צס זד"ת. ולכן עי"ז נמשך חף כאן באימה וביראה וכמ"ס מזה
 ג"כ צפ' וילא זד"ה ושכחי בטוס. ויש לבאר ע"ד המבואר במ"א צפי' חס אין חכמה
 אין יראה חס אין יראה אין חכמה בלק"ת בדרושי שבעות זד"ה וידבר אלהים את כל
 הדברים האלה. והוא שיש ב' בחי' יראה. הא' היא יראה תהאה והיא הקודמת לחכמה
 ונק' מפחמית החילוניות. ואמנס יראה עילאה עז"ג וילוני ה' חלקינו את כל החוקים
 האלה ליראה כמ"ס צס"ז פכ"ג והיא הנמשכת ע"י החכמה יעו"ס באריכות. וחכ' זו

נמשכת למטה בחורה שלפנינו ממש וע"י החכמה נמשך יראה עילאה א"כ שפיר שייך
 אף כאן באימה וזיראה כו'. ומוזה נמשך תפלת י"ח בלחש ובהשאי בחי' שמן שהוא בחי'
 ביטול וע"ז רומזים כריעות והשתחוואות שבחפלה שהם המשכות הביטול (ועמ"ש
 בד"ה יהודה אתה וכו"ה שימני כחותם מענין שמו"ע. ולכן כתיב בעמדם תרפינה
 כנפיהם בבחי' להם וחשאי. ועמ"ש מזה סד"ה וכל העם רואים את הקולות. ויראה
 הנדרמות בה"א אחרונה של ש' הוי' היא יר"ת שלא למדוד במה"מ הקב"ה ולא למרות
 עיני כבודו והיא בחי' הפחילה ששולט בה אור האש להפך ולכלות אותה. ועמ"ש בלק"ת
 פ' שלח בד"ה ענין התבלת. וכו' גווי' אור הם ב' פעמים רהימו שבשם הוי' כי ואהבת
 בנימ' ב"פ אור היינו האהבה הרמוזה בה' ראשונה של שם הוי' ב"ה היא בחי' אה"ר
 הבאה מלמעלה אהבה בתענוגים שהוא בחי' מתנה כו' והיא בחי' נהורא חורא ואהבה
 הרמוזה בו"ו של שם הוי' היא האהבה הנולדה בנפש המשכלת ומתבוננת בנדולת א"ס
 ב"ה והיא בחי' נהורא ליכמא הקרובה אל הפחילה ומתאחזת בה. ועמ"ש מענין ב'
 בחי' אהבה אלו בלק"ת פ' עקב בד"ה ולהבין שרש הטעם ושם פ"א. וזהו כי אתה
 נרי הוי' שבחי' הוי' הוא בבחי' נר שמן ופחילה וכו' גווי' אור הרמוזות בד' אותיות של
 הוי' נעשה נרי שמתלבש בנר הוי' נשמת אדם כנ"ל. וזהו"ע ב' בחי' נר. הא' נר הוי'
 נשמת אדם ה"ע ארוממך מלמטה למעלה. הב' נר מלוא זהו ארוממך מלמעלה למטה.
 וזהו"ע ב' נרות דשבת כנגד זכור וכנגד שמור כו'. וזהו נרי בידך היינו נר מלוא ונרך
 בידי היינו נר הוי' נשמת אדם ש"י שמשמר המלות נמשך כה בנר הוי' נשמת אדם
 שיהי' מאיר ולהיות עי"ז ארוממך אלקי כו'. וגם י"ל שזהו"ע העלאת הנרות והטבת
 הנרות כי הטבת זהו"ע המשכה מלמעלה למטה את האור כי טוב ע"ד והטוב צעיניך
 עשיתי שבמך גאולה לחפלה. ועמ"ש שיש ב' בחי' טוב. טוב ה' לכל. טוב ה' לקויו.
 ע' מזה בגמ' ספ"ד דסנהדרין. והרמ"ז פ' פקודי דף ר"ב פ"י מ"ש בשבת טוב להודות
 שבחי' טוב הוא אל"י שבחמה כו' ע"ש ש"ל שזהו"ע פנימיות אצא. קיצור אף ל"ל
 בחי' שמן בעבודת האדם. שמן משחת קודש היינו החו' שנמשכה מה"ע הנק' קדש.
 ועמ"ש בציחור ע"פ בהעלותך. ושמן זה הוא הגורם הארה רבה להיות בחי' ראה.
 וזהו בחי' אה"ר דאהרן אותיות נראה. ואה"ר זו כלולה עם יראה עילאה אשר הן
 חרין ריעין יו"ד של שם הכולל או"א עילאין. מה להלן באימה וזיראה ע"י וכל העם
 רואים. אף כאן באימה וזיראה. כי החכמה היא ראה איזהו חכש הרואה. אם אין חכמה
 אין יראה. וזהו"ע השתחוואות שבשמו"ע. ומתחלה הם אין יראה תחלה אין חכמה. פחילה
 וכו' גווי' אור. ואהבת ב"פ אור ושמן. כי אתה נרי הוי' (הג"ה ציוס השמע"ל שמיני
 בחי' שמן. שמן שאון יסוד. יחוד תשצ"ב ותשצ"פ. וכן חנוכה שמונה ימים לשון שמן.
 והגם במורה דבהמ"ק שבעה נרות וג"כ שמן י"ל שממשיכו' מבחי' גולה שעל ראשה
 שבעה נרות והגולה הוא בחי' צינה שנק' שמינית ועמ"ש סד"ה ציוס השמיני שלח:
 ז ׀ ׀ ׀ ׀ יגיה חשכי. והוי' בחוכ' וא"ז רומזת על בחי' הוי' היותר עליונה וכמ"ש הוי'
 הוי' אל רחום ומנון כו' ופסיק עממא בגווייהו שיש ב' בחי' הוי'. והענין כי
 פעם כתיב הוי' רחום ומנון. ופעם כתיב חנון ורחום הוי'. ופ"י הוי' רחום ומנון שכדי
 להיות

להיות החגלות מדות רחוק והגון מאח"ס ז"ה דלאו מכל אלין מדות איהו כלל הולךך
 להיות בחי' הוי' שהוא למלוא והתפשטות המשכה והתפשטות. אך פי' חנון ורחום הוי'
 היינו שמנחי' חנון ורחום דהיינו מפני כי חפץ חסד הוא נמשך בחי' הוי' שהוא למלוא
 והתפשטות כו' שצסדר ההשתל' משא"כ הוי' שקודם רחום וחנון הוא הוי' שלמעלה
 מגדר ההשתל'. וזה נעשה ג"כ בחי' הוי' שהוא למלוא והתפשטות כו' כדי להמשיך מדת
 רחום וחנון ביהו' שצסדר ההשתלשלות (ועמ"ש ע"פ ואחזקן אל הוי' דשם משמע הפי'
 הוי' רחום וחנון היינו הוי' דז"א שממנו נמשך ג"כ בחי' רחום וחנון. אבל חנון ורחום
 הוי' היינו המשכת חנון ורחום ממדות דא"א כדי שיומשך הוי' דז"א. וכן פי' בד"ה טובה
 ישראל עד. דרום הראשון פ"ד. ובאין נראה שמפרש הוי' רחום וחנון היינו הוי' דא"א
 שממנו נמשכי' יג"מ הרחמי' שהם רחום וחנון כו'. ועמ"ש בד"ה אשירה להוי' כי גאה
 גאה. ובד"ה וירא ישראל את הים הגדולה מענין ז' שמות הוי' דא"א וז"א. ומ"ש מזה
 בד"ה ולא אזה הוי' אלקיך לשמוע אל בלעם ויהפוך הוי' אלקיך לך את הקללה כו'
 ומ"ש מזה בד"ה ועשית לך צענין קדש למ"ד מלמטה והוי' מלמעלה וע"ז נאמר ויקרא
 הוי' הוי'. ועד"ז י"ל ענין הוא"ו המחדרם כו' ע"ד וזכרתי את צריתי יעקוב מלא וי"ו.
 י"ל זהו חנוכה חנו כה כי פי' חנו ל' ויהתך חן ומתנת חסד היינו חנון ורחום להיות
 הוי' דז"א). והנה צדורות הראשונים כמו צביאים וסופטים מלינו דור שכולו זכאי או
 כולו חייב ומי שהי' זכאי הוי' זכאי במדרגת לדיק גדול או נביא ומי שהיה חייב הוי'
 רשע גמור ועי"ז לא היו ממולטים. אך דורות האחרונים דור אחר דור אין בהם רשעים
 כ"כ ולא לדיקי' כ"כ טובים. והענין שצדורות הראשונים היו נשמות עליונות ממדרגות
 גבוהות ומלך נשמתם בעלמם היו יכולים לשלוט על הרע שצנפסם ומיד כשיצטונן
 בגדולת א"ס ז"ה יגיע אליו היראה כו'. רק רשע גמור שמגביר הרע שצנפסו צשאע
 צנפס. אבל דורות האחרונים עקבא דמשיחא בחי' עקביים אין כח צנפסתם עלמם
 לשלוט על הרע ולריך יגיעה רבה ועלומה ציגיעת נפש ויגיעת צער. והו' והוי' יגיע
 חשכי היינו בחי' חשך שצדורות אחרונים. כי דהע"ה אמר זה צעד כללות ישראל שיש
 בהם בחי' חשך צדורות אחרונים עקבא דמשיחא שאין אחת גרי הוי' כלומר שאין נר
 הוי' נשמת אדם מ"מ והוי' היא בחי' הוי' עליונה שלמעלה מההשתלשלות יגיע חשכי
 ולמענו למענו יעשה כי חפץ חסד הוא באחעדל"ע צלי אחעדל"ת. וזה כמ"ש בד"ה
 ולא אזה צענין ויהפוך כו' שנמשך ע"י הוי' מע"ס הגנוזות כו'. יו"ד עומקים
 דעש"ת. ועמ"ש בד"ה וארשתיך לי באמונה צענין שיש ז' בחי' בלה. הא' בלה נאה. הב'
 ואפי' חגרת שהעביר את הדרך. ואעפ"כ יוכל לבא להיות בבחי' בלה ע"י לבי ובשרי
 ירננו אל אל חי מלך מהו"ע דקמי' כהשכה כאורה כו'. ועמ"ש בד"ה להבין פי' הפסוק
 מי אל כמוך צענין ואחס בני יעקב לא כליחה מפני שהם מבחי' עקביים ע"כ אין להם
 כלות הנפש כו'. ומצואר צמ"א פי' בית יעקב לבו ונלכה באור הוי' פי' באור המאיר בשם
 הוי' היינו בחי' והוי' יגיע חשכי' כו' שמנחי' זו יגיע חשכי' דבחי' עקביים ג"כ. וכעין
 זה נת' בד"ה ואלה המשפטים שיש ז' מיני נשמות זרע אדם שהם נשמות דא"זי וזרע
 בהמה נשמות דבי"ע וכדי להמשיך הדעת גש בבחי' נשמות דבי"ע הוא ע"י המשכה

מלמעלה מאל"י אלא מבחי' עגולים סוכ"ע וזהו"ע משה מן המים משיחהו מבחי' העגולים. וע' כה"ג בד"ה משה ידבר כו' כי אברהם המשיך למעלה אל כל כדי להמשיך האור גם למטה כו'. ועמ"ש בפ' בא בד"ה בעלם היום בענין לבאות כו'. ואפ"ל שזהו"ע פחילות ושמיים שאין מדליקין בהם נשבת עדליקין בהן בחנוכה בעין מ"ש מי שאמר לשמן וידליק יאמר כו'. כי נשבת הוא מבחי' כי אחת גרי הוי'. אל כל בחנוכה הוא בחי' והוי' יגיה חשבי. עוי"ל ע"ד מ"ש בד"ה מי זאת עולה בענין כנר בפני האבוקה כי אבוקה ש"ע נהורין המחירין בצינה שלמעלה מבחי' נר שהוא מל' ע"ד נובלות צינה שלמעלה שכינה. וזהו עלמו ענין והוי' יגיה חשבי ש"ע נהורין כו'. אלא שכדי להיות הגלוי בפנימי' הוא ע"י שנמשך בבחי' נר ולכן ג"כ ה' נרות כמש"כ המחשבה עם ז' המדות. כי הנה מבואר במ"א פ"י מי זאת חבורא דתרין עלמין. ור"ל כי המל' מקבלת מהמדות שהוא ז"א. אל כל יש בחי' שהמל' מקבלת בעלמה מן הצינה משמח חתן עם הכלה בהשוואה א'. וכשהם ז' נרות היינו שהמלכות מקבלת מזעיר אנפין והם יחד ז'. אל כל כשהם שמונה נרות היינו המחשבה צינה עם ז' המדות שהיא המל' מקבלת בעלמה מהצינה כו'. ובצינה מאיר עתיק ע"י יסוד אבא. והנה יגיה י"ל לשון רפואה דבשרשים שרש גהה ב' לשון רפואה לב שמח ייטיב גהה. משלי י"ז כ"ב. ולא יגהה מכס מזור. בהושע ה' י"ג. לפי"ז פ"י והוי' יגיה חשבי י"ל לשון רפואה ע"ד שהתשו' נק' רפואה וכן בחורה נאמר ולכל בשרו מרפא רפואת חבי לשריך כו'. גם י"ל כי עיקר הרפואה שהלא קליפת נוגה תחלאתה וטומאתה כמ"ש בספ"ב פל"ח ולכן לע"ל נאמר מהלתי ואני ארפא ונפול י"ז לשון יגיה. כי עיקר פ"י יגיה הוא משרש נוגה שהוא לשון אור. אלא שזהו בחי' נוגה דקדושה שבמדרגה עליונה מאד. אל כל ק"ג נק' בן על שיש זה חיזה הארה מהקדושה והיא בעלם חשך. ועז"נ והוי' יגיה חשבי כו' להיות מתברר ומתעלה כמו בחי' ואורח לדיקים כאור נוגה הולך ואור עד כהן היום. ועיין מזה באד"ר דקב"ע ע"א. קיצור. וענין זה יגיה חשבי. כי יש ב' שמות הוי'. והנה יש ב' בחי' נשמות (עמ"ש מענין זה בד"ה ענין הברכות) והנשמות הנמוכות נק' חשבי. ולהמשיך גם בהם האור. ל"ל משם הוי' שלמעלה מההשתלשלות. וכענין משה מעגולים ממשיך דעת גט בבחי' זרע בהמה. ועמ"ש בד"ה ע"כ יאמרו הגושלים במשל המרתף אויר גם יכבה בו הגר ולריך אבוקה להאיר כו' ע"ש ספ"ג. וזהו גם דנרות דחנוכה. כי טמאו השמיים שזהיכל ונעשה נס ע"י פך של שמן כו' מיסוד דא"א ששם שרש כה"ג וה"ע והוי' יגיה חשבי. ע' בד"ה ועשית לין. והדליקו ממנו ח' ימים מצינה עד מל'. זאת חנוכה ע"ד מי זאת. ויגיה לשון רפואה ולשון נוגה כי בחי' נוגה תתפאף להיות ואורה לדיקים כאור נוגה העליון שבא"א וזהו יגיה חשבי: **ג** ענין והוי' יגיה חשבי. כמו תח"ה לגופים גשמיים לפי שנמשך מבחי' עליונה דקמיה רוחניות וגשמיות שוין כמ"ש בד"ה ענין האבות הן הן המרכבה בת"א פ' יתרו. כמ"כ עד"ז ענין יגיה חשבי. ועמ"ש סד"ה ויאכילך את המן. ובד"ה שובה ישראל. לרוח הראשון רפ"ג. בענין כשל בעוני כחי. דפ"י כחי היינו הנשמה הנק' נר הוי' ועצירה מכבה מלוא בחי' נר כו' וזהו"ע חשבי. וגם פ"י כחי י"ל ע"ד הנ"ל בפ"י אלקי

אלקי המלך. אלקי ל' כח. כמ"ש ע"פ נור ילך תשי. כפיכול מתייחס כחו. הפך ח"ו מצחי' ארוממך אלקי המלך כו'. וע"כ לריך לדג שור על הוי'. ומשם נמשך להיות יגיה חשבי. וכמ"ש בד"ה כי ציוס הזה יכפר. דרוס הרחשון. צפי' ונלצת לי שס' על הלור. מקור מולא צחי' כי הוי' אלקיך אש כו'. וזהו עד יעצור עמך הוי' שמשם ממשיך תיקון למה שעצירה מכזה כו'. והנה צוה י"ל מה שיש צנר חוכה צחי' גבוה יותר מנר שנת שהרי אסור להשתמש לאורה. והוא ע"ד ודאשתמש בהגא חלף. ע' באג"ה סי' כ"ע. והוא כי התורה קדמה אלפים שנה לעולם היינו כי חיות העולמות מו"ת כי אמרתי עולם חסד יבנה אבל התורה נמשכה מצחי' שלמעלה מחיות העולמות האלפך חכמה כו' קדש מלה גרמיו' כו' וכמ"ש מזה באג"ה בסופו בד"ה דוד ומירות קרית להו בענין מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך כו' שהיא שעשוע המלך בעלמיותו. ע"כ ודאשתמש בהגא כו' כי אין לשמש בזה בחיות העולמות. ועד"ז ענין אחד חרוז לע"ל לפי סיהי' הגלוי מצחי' שנת בשנתו כו' הוא למעלה מחיות חיות גשמיית העולמות. וזהו ג"כ מעלת כ"ח על נר שנת. כי נר שנת עם היותו מצחי' כי אהה נרי הוי' זהו שס הוי' שמהוה העולמות מאין ליש והרי הוא חיות העלמות ויש שס הוי' בכל עולם מאבי"ע ואפילו בכל כפס יש ש' הוי' הראש דומה לצחי' יו"ד הגוף צחי' ו' ה' אלצעות ביד ימין וביד שמאל צ' ההי"ן כו' כמ"ש במ"א וכן דלח"מ נמשכו מד' אותיות שס הוי' ולכן צנר שנת עם היותו צחי' נר הוי' מותר להשתמש לאורה. אבל נר חוכה ששרשה הארת צחי' והוי' יגיה חשבי הנמשך מצחי' שלמעלה מעלה מחיות העולמות ע"כ אסור להשתמש לאורה כו'. ודוגמא זו מלינו שארז"ל בצ"ר פט"ז ע"פ וזהו הארץ ההיא טוב ולא היה העולם ראוי להשתמש בזהב ולמה נברא לצורך בהמ"ק. והיינו לפי כי עולם חסד יבנה. והזהב שרשו מבינה שלמעלה מו"ת וזהו"ע כמעלת הזהב על הכסף. ולכן לא הוי' ראוי שישתמש בו העולם כו'. ועד"ז אמרו שס ר"פ ט"ו בענין ארזי' שלא הוי' ראוי העולם שישתמש בארזים ולא נבראו אלא לצורך בהמ"ק והיינו לפי שהס צחי' ארזי' לצנן ו"ק דאבא כו' ודרך כלל חכ' הגק' לצנן הוא אל"י ולמעלה מצחי' העולם שהוא צי"ע כו'. ולכן כיון שצנר שנת מותר להשתמש לאורה יש שמני' ופחילו' שאין מדליקין בהס גזירה שמה יטה. ופי' בספר טו"ב בהל' חוכה שזהו ע"ד מ"ש העתו צרוב לקחה. במשלי סי' ז' כ"א. והוא ע"ד מ"ש צוח"ב ויקהל דר"ג ע"ב בהאי נוגה מפהה לאסתחא לנטלא נהוראה וזהו העתו שנטה מדרך הוי' לארחות עקלקלות. וכעין מ"ש ביהודה ויע יהודה עד איש עדולמי. דפי' צוה"א וישב דף קפ"ו סע"א שנטה עד דרגא דחויא. ועמ"ש מזה בת"א פ' בראשית בד"ה הן האדם בשס הה"ק ר"א כ"ע. וביאור הענין ע"ד משנ"ת צחי' הטייה בקדושה כי התפלה נק' גלותא וגלותא הוא ל' הטייה. כמו אללי ודוך. והטייה זו ה"ע יהי קלון שזהו ירידה מאוא"ס להיות נמשך בצחי' קלון כמ"ש בביאור ע"פ על כן יאמרו המושלים בואו השבון וזהו שמל' דללי' נעשה כתר לצריאה כו'. והנה כמ"כ יש הטיי' לגרועותא מה שמל' דעשי' מתלבשת בק"ג ונעשה דוגמת עתיק לק"ג כו'. וזהו ענין ויע יהודה שהוא מל' עד איש כג' צחי' רגליה

רגליה יורדות כו'. ועז"כ אל חט באף עזדך כו' אל חט לבי לדבר רע כו'. וזהו"ע לא חטא משפט כו'. וע' במח"א אוח ג' סי"ח צפי' גלות השכינה. ולכן בנר שצת כיון שמותר להשתמש לאורה שהוא הגר הנמשך בחיות העולמות שפיר יש לחוש שמא יעה החוספת אור זה דבר למקום שאינו נלרך כו'. כי בצצת נאמר רחלתי את רגלי היפך רגליה יורדות. אבל נר חנוכה שהוא למעלה מעלה מחיות העולמות ע"כ לא שייך בו שמא יעה ואדרבה ע"י אור זה דוחה לגמרי החשך דק"ג ולכן מדליקין נ"ח משמאל כו' שמסס שורש החשך כו' להיות אהפכא חשוכא לנהורא ע"ד ויהפוך את כו' לברכה. ועד"ז י"ל פי' יגיה חשכי. דמבואר במ"א בת"א בסופו בענין כאשר יאמר הגי' ל' כאשר סוגה מן המסלה. שהוא ג"כ ענין הסרה מן המסלה. וזהו"ע היכל קדה"ק בחי' אל"י המאיר צבריאה. ועד"ז י"ל פי' והוי' יגיה חשכי שהאור מלמעלה מהשחלשות נמשך בצחי' הטי' דוגמת הכ"ל בענין ללוחא ועושים דש"מ כו' וזהו יגיה כו'. ועי"ז ג"כ יגיה חשכי :

ואפ"ל עוד בזה אשר לכן מדליקין בחנוכה שמונה נרות. כי הנה ארז"ל כנור של בהמ"ק היה של שבעת נימין ולימוה"מ יהי' של שמונה נימין. והנה כנור פי' בת"ז ובפרדה ערך כנור שהוא כ"ו נר ור"ל כ"ו זהו מספר של ש' הוי' וא"כ זהו"ע נר הוי' ובחי' כי אחה נרי הוי'. ומה ששייך בהכנור בחי' זו כי בחלות לילה הוי' מנגן. אשר הליות לילה הוא עת רלון ועלי' המל'. ונחבאר במ"א ע"פ ועבר ה' לנגוף כו'. וא"כ של שבעת נימין היינו ש' הוי' המאיר זו' המדות אבל של שמונת נימין זהו כשמאיר הוי' דא"א המתגלה צבינה. ולכן בחנוכה שממשיכים בחי' והוי' יגיה חשכי כנ"ל. לכן הם שמונה נרות. והנה נר הוא רמ"ח אברין דמלכא וב' דרועין שהוא שמאלו תחת לראשי וימינו החבקיני וזהו נר מלכה ובתוך רמ"ח אברין מלובש ש' הוי' וזהו כ"ו נר. אך כשהכנור של שמונה נימין היינו שבעה"י נר זה מלובש ש' הוי' דלעילא. וזהו ג"כ ענין יעקב גימט' ז"פ הוי' ע"ד כנור של ז' נימין. וילחק גימט' ח"פ הוי' היינו שלע"ל יהי' בחי' ילחק כי אחה אבינו וילחק לשון לחוק ותענוג עליון המתגלה צבינה ע"כ הוא ח"פ הוי' כו' שבינה היא תמינאה כנ"ל שלכן יהי' הכנור לימוה"מ של ח' נימין. עמ"ש בענין הזאות דיוהב"פ אחת למעלה בינה שצט למטה ז"ת. וגם אפ"ל לכן הם שמונה ימי חנוכה ע"ש חיבור שני השמות הוי' והוא שמונה אוחיות. דב' שמות ההוי'. שמאירים יחד צימי חנוכה. ומזה יומשך אשר חכמות בחוץ חרוכה שיהי' הגילוי למטה. לכן מלות נ"ח על פתח הבית מבחוץ. עוי"ל הגם היה ע"י מתחיהו כה"ג וגם נס של השמן היה צפך של שמן שהי' חתום בחותמו של כה"ג. והכה"ג הי' לו שמונה בגדים ד' בגדי לבן וד' בגדי זהב ונקראו בגדי קדש לאהרן. אהרן אוחיות נראה באורך גראה אור. ובגדי קדש הם הלבושים בטל ידם יוכל להיות גלוי האור. וידוע שהימים הם הלבושים היינו הלבושים גק' יומין עלאין. לכן הם שמונת ימי חנוכה בחי' שמונה לבושים לבחי' באורך גראה אור והוא הנמשך מבחי' פך של שמן שהי' חתום בחותמו של כה"ג שהוא יסוד א"א שבו נמשך השמן העוב כו'. ועמ"ש ע"פ ואם בנצורות שמונים שנה. קיצור יגיה חשכי לעוה"ב ע"ד תח"ה ע"י טל. נ"ח אין משתמשין

משחמטין לאורה ודאשחמט בחגא . התורה קדמה לעולם . לא הי' העולם ראוי להשחמט
 בזהב . וד"ת הנחמדים מזהב . משא"כ נר שבת כו' ש' הוי' מהוה העולם . ולכן חיישין
 שמא יעה . ויע יהודה . ובקדושה ללותא העייה . ובק"ג העתו ברוב לקחה . אל חט
 באף עבדך . משא"כ בני"ה שלמעלה מחיות העולמות ואין משחמטין לאורה לא שייך
 שמא יעה . ואדרבה דוחה ההשך . וזהו ח' גרות כגור של שמונה ימין . כגור נר כ"ו
 מספר הוי' . יעקב ילחק . גס כנגד שמונה בגדי כה"ג :

עוד קיצורים מדרוש הנ"ל .

א **ענין** פי' הת"י צפי' והוי' יגיה השכי היינו לעוה"ב דהיינו מה שויליאנו מחשובא
 דעוה"ז לאור העוה"ב שלא יהי' חשך כלל . נר הוי' נשמת אדם . ד' בחי' יש
 בנר שמן ופחילה וב' גווי אור והן נגד ד"א הוי' . ענין בהגרות שהי' במקדש ארז"ל
 עדות היא שהשכינה שורה בישראל . השמן מחבר האור עם הפחילה ונעשה מזה שני
 גווי אור . כך הפחילה ע"ס דנה"ב וע"ס דנה"א נאחזות בהן לבררן והיינו ע"י השמן
 אור התורה . ולמעלה פחילה ע"ס דב"ן בהמה והשמן היכל קדש"ק מחבר אל'י שבו מלובש
 הקו מאווא"ם עם בריאה כו' :

ב **וענין** הכה טונה"ב . דוגמת שבשחור שבטין דוקא מלובש כה הראיה . כתיב ארומך
 אלקי המלך אלקי לשון כה שהכה והחיות הנמשך בעולמות היא רק ממדת
 מלכותו ית' . וגבורותיו וכבוד הדר מלכותו . וזהו כ"ה אחוון שיש בפסוק בראשית ברא
 אלקים . ואי לזאת ארומך מלמטה למעלה ע"ד והחיות נושאות את הכסא שנושאות
 את הכסא שהוא בחי' מל' ובחי' במראה אדם שעליו לבחי' כי לא אדם הוא למעלה
 מגדר ההשגל' . ועד"ז הוי' קחו מאתכם תרומה לבלקא לה להוה תרומה למעלה מגדר
 ההשגל' . ועד"ז הוי' עליות המל' ביוהכ"פ שהיא עולה צנינה ואפילו בעתיק שהוא
 מל' דה"ס ע"ד ער שלא נבה"ע הי' הוא ושמו בלבד המלך הקדוש . ונ"ל שאין זה בענין
 המלכות שהאור נכלל במאור אלא עליות הכלים דמל' . זוקף בשס . גם ארומך ע"ד
 המשכה הרוממות מלמע' למטה ע"ד ענין ער שנגלה עליהם ממ"ה הקב"ה וגאלם .
 ארומך הוי' כי דליטני דפי' ארומך המשכה הכתר בחכ' . בקול רם בקולו של רם .
 וכן עד"ז בעסק התורה קול דודי הנה זה בא מדלג והברי אשר שמתי בפך כמ"ס בלק"ת
 בשב"ס ד"ה ששים המה דרום השני פ"ג . והוי"ע ב' פרשיות דק"ס שמע והא"ס
 מ"ב ע"ב :

ג **וזהו ע** פי' יחיד חי העולמים מלך יחיד היינו אוה"ם והיינו כתר אגת הוא הד
 ולא בהושבן . וחי העולמים עלמא דאחכסאי נמשך מבחי' מלך ועי"ז
 ארומך מלמעלמ"ע . וגם בינה נקרא חי העולמים שהוא חיות עלמא דאחכסאי ועלמא
 דאחגליא ופי' מלך יחיד חי העולמים היינו מה שמל' דאל'י נעשית עתיק וסוכ"ט
 לבריאה . ולזאת מחקשר בחי' מלך ביחידו של עולם ממש . והיינו בעוה"ז הגשמי כי נעון
 החלתן בסופן דוקא והיינו ע"י המלות בעוה"ז אשר אנכי מלך היום לכן נק' המלכות
 נר שהוא אור והו"ע הו"ס וריבוי האור הנק' יתד עליין :

ד אף אור זה לריך להמשיך ע"י עצודת האדם בא ילחק והאיר שנאמר ויזרע ילחק וכתיב אור זרוע ללדיק בחי' סוכ"ע בחי' יהוד חי העולמים זהו ע"י זריעה שהוא העלאת מ"ג במשל הגרעין שנזרע בארץ פנטשה בחי' אין. וזהו להדליק לשון דלקת אחרי כענין לרק לרק תרדוף בקש שלום ורדפהו. כי ענין השלום שיהי' הגילוי למטה כמו למעלה ל"ל ורדפהו. גם הדלקה ע"מ"ש משלי סי' י"ג ע' אור לדיקים ישמח. כבש ציין לבשו. יינה של חורה ידליקם. קרוב הוי' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת שיחפין להיות אמת ה' לעולם שכמו דקמי' מעלה ומטה שוין כו'. ובזמ"כ בשלח דכ"ז ע"ה מאי באמת כד"ה חתן אמת ליעקב דידע לייחדא שמה קדישא כדקא יאות והיינו גילוי אור הסוכ"ע חני ראשון כו' בממכ"ע והיינו ע"י צריח החיכון שממשיך בחי' ארוממך וכענין קראוהו להיות קרוב בעש"ת שאז נמשך מבחי' דמליק לעילא לעילא ומאיר בהכלים ואין הכלים כגופא בלא נשמתא כ"ה מאיר בהכלים אור גדול ואז נמשך החיות בהרצנה כו' משא"כ בכל השנה כולה מקבלים צי"ע מבחי' וכד אנת תסתלק מנייהו אשתארו כולהון שמהן כגופא כו' :

ה וזה שיומשך ואמת הוי' לעולם הוא ע"י כי גבר עלינו הסדו. וע"ד היזוהו גבור הכובש את יארו. וזהו גבורה דא"ה הכובש גבורה דז"א. וענין ואוהביו כלאת השמש בגבורתו. בשופטים ססי' ע"ו ה'. שארז"ל שבת פרק אר"ע דפ"ח ע"ב דקאי על הנעלצין ואינם עולצין כו'. ופי' הרמ"ז פ' תשא דקפ"ח ע"ב שזהו ענין פנימי' עתיק. ומה יומשך ואמת הוי' לעולם שהוא ענין יהוד העליון שיהי' הגילוי למטה כמו למעלה. וזהו ענין ומוריד הגשם כי גשם גימט' שמ"ג כחשבון שבטותים כאור שבעת הימים שע"ז פרש"י ואוהביו כלאת השמש בגבורתו ולכן נק' גבורות גשמים. וכ"ז נמשך בהתגברות כה"ה על נה"ב בהתגברות הטוב על הרע כענין הנעלצין ואיך עולצין כו' :

ו אף ל"ל בחי' שמן בעבודת האדם והו"ע שמן משחת קודש ורומז על החו' שנמשכה ממחכ"ע הנק' קדש. ובד"ה בהעלותך בהציאור פי' שהשמן מושח את הקודש כי שרשו ממו"ם ושמן זה הוא הגורם הארה רבה להיות גילוי אור"ם ב"ה בנפש כאילו רואה וגילוי זה הוא להיות יראת הוי' על פניו יראה עילאה בבחי' ביטול ממש הגרמזת באות יו"ד של שם (והיו"ד כולל אור"ה עילאין) מה להלן באימה וציראה ע"י וכל העם רואים אף כאן באימה ויראה כי החכ' היא ראייה חזוהו חכם הרואה אש אין חכ' אין יראה וזהו"ע ההשתהוואות דשמו"ע ומתחלה אש אין יראה תחלה אין חכ' פתילה וב' גוונני איר ואהבת צ"פ אור ושמן כי אהה נרי הוי' : ז ענין והוי' יגיה חשבי כי יש ב' שמות הוי'. והנה יש ב' בחי' נשמות (ועמ"ש מזה בד"ה ענין הברכות) והנשמות הנמוכות נק' חשבי ולהמשיך גם בהם האור ל"ל משם הוי' שלמעלה מהשתל' וכענין משה דעיגולים ממושך דעת גם בבחי' זרע בהמה. ועמ"ש בד"ה ע"ב יאמרו המושלים ממשל המרתף אייר גם יכבה זו הנר ולריך אבוקה להאיר כו' ע"ש ספ"ג. וזהו גם דנרות דחנוכה כי טמאו השמיים שבהיכל ונעשה כס ע"י פך של שמן מיוחד דא"ה ששם שרש כה"ג והו"ע והוי' יגיה חשבי. ע' בד"ה ועשית לך. והדליקו ממנו ה' ימים מצינה עד מל' זאת חנוכה ע"ד מי זאת יגיה חשבי לשון רפואה ולשון נוגה כי בחי' יגיה תתפא ליהוה

להיות ואורח לדיקים כאור נוגה העליון שבאריך אנפין וזהו יגיה חשבי והוי' יגיה חשבי לעוה"ב ע"ד תחה"מ ע"י טל. נ"ח אין משתמשין לאורה ע"ד ודאשתמש בתגא הלף. התורה קדמה לעולם כי חיות העולמות מז"ת אבל התורה נמשכה מג"ר כח"ב. לא הי' העולם ראוי להשתמש בזה כי הזהב מזינה שלמעלה מז"ת. וכש"כ ד"ת שנאמר בהם הנחמדים מזהב. משא"כ בנר שבת כי שבת הוא שבת להוי' ינמשך מבחי' כי אהה נרי הוי' ושם הוי' מהוה העולם לכן חיישינן שמא יעה ויומשך ההשפעה לק"ג. ויע עד היש עדולמי העתו ברוב לקחה אל תט באף עבדך. ויש הטייה בקדושה ללוחא ל' הטייה מה שמל' דאלוי' נעשה כתר לבריאה יה"ר. משא"כ בנר חנוכה שנמשך מבחי' והוי' יגיה חשבי ש' הוי' דא"א שלמעלה מחיות העולמות לכן אין משתמשין לאורה לא שייך שמא יטה ואדרבה דוחה ההשך ככ"ל צפי' יגיה חשבי לכן הוא שמונה נרות כנר של שמונה נימין כנר נר כ"ו מספר הוי' גם נגד שמונה בגדי כה"ג. ילחק ח"פ הוי' יעקב ז"פ הוי' :

מזוזה מימין ונר חנוכה משמאל. ול"ל שייכות ענין מזוזה לנר חנוכה. וגם ענין מה שמוזה מימין ונר חנוכה משמאל. ויש להקדים תחלה להבין ענין מזוזה שקובעים אותה על מזוזה הפתח וכמ"ש וכתבתם על מזוזה ביתך וגו'. הגה מלינו שבמלוא ראשונה צילי"מ הי' ג"כ על המזוזות בדכתיב על שתי המזוזות ועל המשקוף. וברבות בא פי"ז אמרו אל המשקוף בזכות אברהם ואל שתי המזוזות ועל המשקוף. והרמ"ז אמר דף ל"ה סע"א פי' המשקוף ושתי המזוזות הם כח"ב שבמל' הנמשכים מחפארת נו"ה דז"א כו'. ולפ"ז הי' ראוי לומר דשתי המזוזות הם אברהם וילחק שהם ז' קוין חסד לאברהם ופחד ילחק והם מקור דנו"ה. והמשקוף הוא קו האמלעי הפארת בחי' יעקב. וזוה הי' נכון שהקב"ה הקדים המזוזות למשקוף כמ"ש שמות י"ב ז' ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף שכן אברהם וילחק קדמו ליעקב. ומה שמרע"ה אח"כ הפך הסדר ואמר והגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות זהו ע"ד שנאמר וזכרתיו את בריתי יעקב ואח"כ נאמר את בריתי ילחק כו'. והרמ"ז שם פירש בענין אחר. וברבות סדר שמות ס"פ א' איהא עוד בהדיא דהמשקוף הוא אברהם. ואפשר לומר ע"ד שאברהם נק' האדם הגדול בענקים ואמרו ברבות (פ' גשא פי"ג דרנ"א ע"ג) שהוא גדול מאדה"ר ואדה"ר הוא אבא ה"כ אדם הגדול היינו א"א שנק' עתיק יומין סבא. וכן אברהם הוא סבא ליעקב שהוא ז"א. וילחק אביו הוא אבא וכמו שיאמרו לינחק כי אהה אביו. וגם בד"ה וישב יעקב בארץ מגורי אביו פי' מגורי אביו היינו ח"ע שנק' אביו. ואף שילחק הוא דין הרי החכמה נק' דין לגבי הכתר. לכן אברהם נק' משקוף שהוא הכתר וילחק ויעקב שהם אבא וז"א הן ז' המזוזות. וזם' שושן סידות ראיתי בענין שיעור ז' פתחים שזינה נק' משקוף וחז"ג הן ז' מזוזות וגם כתר נק' משקוף וחז"ב הם ז' מזוזות ע"ש ד"ז סע"א וכ"כ שם דכ"ח. עכ"פ המשקוף ושתי המזוזות הם ג' אבות. וזהו ופסח ה' על הפתח שהוא ענין מדלג על ההרים

שהם האבות. והדילוג הוא המשכת אור א"ס ז"ה שלמעלה מסדר ההשתלשלות שיהיה מחגלה ונמשך לישראל כזכר זד"ה קול דודי צענין פי' עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים כו'. ודילוג זה הוא על ההרים שהם האבות ג' קוין שבא"י. אמנם שם מזואר דהפתח היא מל' זה השער לה' בחי' יראה ונמשך לשם התגלות מל' דא"ס כו'. והנה הדלת עלמו שבפתח ים לומר שזהו בחי' דוד כמ"ש ארוממך ה' כי דליתני. ומזואר זמ"א הפי' ג"כ מלשון דלת שהמל' היא הדלת והפתח שבה ועל ידה היא ההמשכה וההתגלות מאל"י לזי"ע ע"י פתיחת הדלת וכן ההעלאת המזי"ע לאל"י. אך מזואר זמ"א ענין פתחו של אולם שלא הי' לו דלתות וז"ל זד"ה אני ישנה כי הנה השערים הם שערי ההשפעה להמשיך חיים ומזון לעולם והדלתות הם לסגור השער כו' כי לפעמים נסגרים השערים לפי מעשה התחטוים אבל פתח האולם לא הי' לו דלתות שתמיד הי' פתוח לפי שהוא רומז להשפעה היוצאת תמיד בלי הפסק וצלי מעלור ממעשה התחטוים שאין אתדל"ת מנעת שם עכ"ל. גשמע לפי"ז הדלת הוא לסתום הפתח. והרמ"ז אמור ל"ה א' כ' וז"ל. א"כ ידוע סוד ז' דלתות שציסוד הנוקבא הנסתמות ונעשית מ"ס סתומה וכמ"ש ויסך בדלתים ים עכ"ל. ומדבריו יובן מ"ש ברבות ר"פ תודיע כשה ש"ס דלתות לבית כך ים דלתות לאשה כו'. ובמא"א אות ד' סי' ע"ז כ' דלת נק' המל' כי היא דלת וכניסה דאל"י ויש ד' דברבא לאה וד' זעירא רחל עכ"ל. ועיין בפרדס ערך פתח. ואפשר כי הפתח הוא ג' קוין שבמל' והדלת הוא מל' שבמל'. והוא ענין המסך והפרבא כענין והבדילה הפרוכת כו'. וה"ע שם חלקים שנק' מגן וגרתק לשם הוי' כו'. ועכ"פ ע"י המליה ממשיכים בחי' ופסח ה' על הפתח שיהי' בחי' המשכה לשם מבחי' שלמעלה מסדר ההשתלשלות כנ"ל. (ובמ"א פי' ופסח על הפתח שנמשך אתדל"ע צלי אתדל"ת שזה הי' ענין ילי"מ כי הפתח ענינו אתדל"ת והאתדל"ע כענין פתחי לי אחותי רעיתי אבל ופסח על הפתח שיהי' אתדל"ע מעלמו. ועמ"ש זד"ה ואתחנן אל ה' שזה הי' בקשת משה שיהי' אתדל"ע מעלמו. וא"כ ע"י מזוזה ממשיכים חיזה הארה מבחי' זו כמו שבי"מ נמשך בחי' זו ע"י והגעתם כו'. אע"פ שבית מלא ספרים חייב במזוזה כהכ"נ ובהמ"ד פטורים כי כהכ"נ מל' שזהו המזוזה. גם ע"י מזוזה ז' דלתי"ן ל' שפלות ול' רוממות ע"ד ארוממך חלקי המלך). קיצור ענין שתי המזוזות והמשקוף ופסח על הפתח. מולג על ההרים. וענין הדלת כי דליתני. כל השערים היו להם דלתות :

ב יעד"ן ים לפרש משארז"ל ע"פ אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותיו יום יום לשמור מזוזת פתחו. במשלי סי' ח' ל"ד. וארז"ל בירושלמי רפ"ה דברכות וברכות ר"פ תבא מהו אשרי אדם שומע לי אשרי לאדם ששעה ששמועותיו לי. פי' המ"כ ששמועותיו ששעה שמבקש לשומעם הם לי לש"ש. והוא ע"ד מ"ש ברבות ר"פ תרומה ע"פ ויקחו לי תרומה נתתי לכם את התורה כו' בית אחד עשו לי כו'. גמלא פי' לי הוא שימשיכו אור א"ס בעסק תורתם. וזהו ענין על שלא ברכי בתורה תהלה. וזהו שומע לי וכמ"ש זד"ה כי גשמע בקול מה שמלוכש בתוך הקול כו' ע"ש. מהו לשקוד על דלתותי אמר הקב"ה אם הלכה להתפלל כהכ"נ אל תעמוד על הפתח החי"ן להתפלל שם אלא הי' מתכוין להכנס

להכנס דלת לפניו מדלת. על דלתותי על דלתי אין כתיב כאן אלא על דלתותי. והענין יש להבין עפ"מ ש' בוח"צ פ' בשלה דכ"ג ע"ב ע"פ ממעמקים קראתיך כל צ"ג דבטי בעותי קמי מלכא בעי לכוונא דעהא ורעותא מעיקרא דכל עיקרין לאמסכא דרבאן מעומקא דזירא בגין דינגד דרבאן ממנוטא דכולא כו' ודא חקרי ממעמקים דהיינו יסודות דאו"ה שבהם מלוכס הארת אור א"ס צ"ה מצהי' כתר עליון שהוא המחבר אור א"ס צ"ה אל הנאללים ומהבחר עלמו א"ה לקבל כ"ה ע"י שנמשך באו"ה. וזהו ענין ממעמקים קראתיך ואמרו כל צ"ג דבטי בעותי כו' להיות כי ענין החפלה והבקשה שיומשך הרפואה או הפרנסה והגאולה אף שע"פ החכמה והדין אין ראוי לזה כו'. וכנזכר בד"ה מזוזה מימין ובד"ה מה יפו פעמיך בענין קושר כתרים לקינו מחפלותיהן של ישראל והיינו להנשיך הכתר לז"ה מת"ת דאו"ה ומא"ה שטי"ז יהי' הרלון מה שלמעלה מחצ"ד דז"ה שהיא החורה כו'. וכדי להמשיך המשכה זו ל"ל ע"י מס"ג באחד צק"ש יש קונה עולמו בשעה אחת. וזהו ענין הוי מחבין להכנס דלת לפניו מדלת. כי הדלת החילון היא צהי' מל' הנק' זה השער לה' שהוא המקור המחוי' צי"ע מאין ליש כו'. ואטפ"ב נק' רק דלת ופתח החילון כי הגה מה שנקרא הצריחה יש מאין היינו לפי שמקור החיותה רק מהארה בעלמא כמ"ס כי עמך מקור חיים שהמקור חיים הוא עמך עפל ובטל לך. וכנזכר בצק"ת בד"ה אחרי הוי' אלקיכם תלכו. ובד"ה כי תשמע בקול נת' שזהו ענין מפתחות החילוני' ונק' ג"כ חזר החילונה אבל מפתחות הפנימי' הוא גילוי צהי' פנימי' היינו אור א"ס צ"ה שאינו נגדר עליון כלל. ובמ"ס אהה הוא הוי' לצדך כו' יעו"ש באריכות. וזהו ממעמקים קראתיך שהמשכה זו היא מצהי' כ"ע המלוכס באו"ה כו' כנ"ל. ולכן צהי' יסוד הימא היא הדלת והפתח הפנימי'. וע"ז אמרו רז"ל הוי' מתכוין להכנס דלת לפניו מדלת כו'. וצ"ה ענין יוצן ממ"ס לקמן אית זי"ן ענין כל אשר חפץ ה' עשה. וכתיב דדבר ה' שמים נעשו כו' והנה אכז"ל והלא צמאמר אחד יכול להצרחות. פי' צמאמר אחד הוא המהשכה מה שעלה צמחשבה לצרוא העולם שנק' ג"כ מאמר ע"ד בראשית נמי מאמר הוא וצראשית היינו ח"ע שלגבי א"ס צ"ה נק' רק מאמר. ועמ"ס מענין מאמר אחד בד"ה כי תלא למלחמה כו' וצמאמר פ' תולדות דף קל"ה ע"ה דפי' מאמר אחד הוא א"ה כו'. וזהו ממש ענין כשעלה צרלוגו וכל אשר חפץ. והנה מאמר אחד זהו ענין ד' רצתי דאחד שהוא שרש ומקור הדבור מה שעלה צמחשבה ורלון וזהו ענין מהשכה אחת הנ"ל. ואח"כ ד' זמרא דועד היא צהי' הדיבור. והנה ענין שתיס לפניו דק"ש זהו הכניסה לשתי דלתות הנ"ל. כי ציולר אור אומרים מענין המלאכים שהשגתם עולה עד צהי' מל' דאלילות שהיא מקור דבי"ע ושרשו. וזהו ומקדישים וממליכים את שם כו'. ואח"כ ברכת ההצח עולם שהוא ענין ישראל עלה צמח' וכתיב כי תהיו אתם ארץ חפץ זהו ענין דלת הפנימי והיינו ע"י שיפתח בלבו ג"כ פתח לפניו מפתח להיות ממעמקים קראתיך מעומקא דליבא. היינו כי בהלג יש צ' צהי' חילוני' ופנימי' (ד"ה אחס נלבים) אשר חילוניות הלג הוא נמשך מן הדעת וההצחוננו בגדולת ה' והתפשטות אור א"ס צ"ה על הנצחיים להוות מאין ליש כל לבא השמים העליונים והארץ וכל אשר בה וכו'. וזהו ענין אחרי

ה' ילכו כחריה ישאג כו' וזהו נקרא חינוניות הנב שנלקחה מצחי' התפשטות זו והאחריו ית' על הנצחיים ששם עלו השגת הנצחיים. אבל הקצ"ה רס ומתנשא כו' וכדכתיב כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא כעצב האש שמסתלק למעלה עד"מ כו'. ולכן נק' אל עליון בו'. ומשם נמשך לו לחדש צחי' לעקה בפנימיות הלב למעלה מן הדעת שלא ליפרד מיחודו ואחדותו ית' כו' ולהשתפך נפשו אל חיק אביה ולמס"ג באחד כו' והיא צחי' בכל מאדך. ועמ"ש מזה ג"כ בד"ה ועתה יגדל גא'. וזהו ענין דלת לפניס מדלת וכמ"ש ג"כ ברע"מ פ' בהר דק"ח סע"ב גבי צחי' ערי חומה דתרי צחי' אית בלצבא היינו עד"ד צחי' גוואו וצחי' בראי שהן פנימי' וחילוני' כנו' בד"ה והאחזק. ומתחלה ל"ל צחי' בראי. וזהו ענין פסוד"ז ויולר אור כו'. ואח"כ אהבת עולם ושמע ישראל צחי' פנימי'. ולשון דלת לפניס מדלת יש לומר שזהו ענין ד' רצחי דאחד וד' דועד כי אחד הוא ועד בחלופי אהוון. וכמ"ש בד"ה שה"ש בענין צ' צחי' מס"ג בק"ש. האחד בפסוק ראשון למס"ג באחד. הב' ע"י שמפסיקין בצבאמל"ו ל"ל אח"כ עוד ובכל נפשך דהיינו צחי' יחו"ע ויהו"ת כו' וע"ש. והגם שהסדר הוא חחלה דלת החילון זהו ממטה למעלה כי החפלה נק' סולם מולב הרלה ורחשו מגיע השמימה וכניסת דלת החילון זהו ע"י פסוד"ז ויולר אור כנ"ל. ואח"כ דנת הפנימי הוא ע"י אה"ע ושמע ישראל כו'. אמנם אח"כ חוזר וממשיך מלמעלה למטה מצחי' פנימי' אור א"ס צ"ה שע"י מפתחות הפנימית להמשיך גילוי זה צחי' מנעותו ית' מקור דצ"ע. וכמ"ל בענין ופסח ה' על הפסח כו'. וזהו לשקוד על דלתותיו. ולשון לשקוד הוא מלשון מהירות כי כשהשפעה נמשך ממקום עליון הוא הולך במהירות כמ"ש צמ"א בענין ויגמול שקדים. ועמ"ש בבידור ע"פ יוס ליוס יביע חומר כו' ע"ש. וכענין מדלג על ההרים כו' וכן ופסח ה' על הפסח שהדילוג הוא שהמשכה נמשך במהירות. וכמ"ש וחס עתידות למו. בעתה אחיפנה. כי שוקד אני על דצרי. ובספר שושן סידות ד"ז סע"א כ' סוד הנכנס לבית הכנסת לריך נטהות שיטור צ' פתחים כו' שישים לבו וכונתו צבינה ובחכמה לקשרם בכ"ע שהוא המשקוף והם הפתחים מן המזוזות עכ"ל. ובדף כ"ח ע"א בענין סוד המזוזה כ' כי הו"ג הם צ' מזוזות ובינה היא המשקוף. ועוד כ' שס ג' צחי' פחה. הא' שח"צ הם צ' מזוזות וכ"ע הוא המשקוף. הב' כי חו"ג כו' כנ"ל. הג' כי נו"ה הם צ' מזוזות ות"ת המשקוף שעיניהם. וכנטי' היא האסקופה כו'. ושקביעות המזוזה להעלות נו"ה לחו"ג ועד הכתר עליון. א"כ לדצרו מובן שיטור צ' פתחים. הא' חנה"י. הב' צינה הו"ג כו'. כדי להיות ממעמקים כו'. וכן היכלות הם רק עד הבינה היינו היכל קדה"ק הוא צבינה והוא כולל כל הג"ר כח"ב. ושמו"ע הוא ענין היכל קדה"ק כמ"ש בזח"צ ס"פ פקודי. נמלא כדי שיכנס להיכל הג"ל שהו"ע ממעמקים כו' יש צ' פתחים נו"ה ות"ת הוא פחה אחד ולפניה ממנו חו"ג ובינה. וזהו דלת לפניס מדלת כנ"ל. וענין יוס יוס היינו כמ"ש בד"ה ואהי' אללו חמון צפי' ואהי' שעשועים יוס יוס כי בכל יוס נעשה ההדס צריה חדשה ע"כ בכל יוס ל"ל ק"ש ולמסור נפשו באחד כו' ע"ש. וע' ברבות בשנת פכ"ה ע"פ לשקוד על דלתותי יוס יוס שפי' שעי"ז יומשך לחס מן השמים כו' יוס ציומו כו' שהוא ההמשכה הצאה מלמעלה מהזמן כמ"ש צמ"א

בציאור ע"פ ויחמר משה חכלוהו היום. גם י"ל יוס יוס הס חו"ב. וזה ענין יוס יוס יעמס לנו. והנה זה שיהי' בחי' שומע לי בעסק התורה נמשך ע"י לשקוד על דלתותי שה"ע אחד ועד בק"ש ועי"ז נמשך יוס יוס כמ"ס ויהי' שטשטשים יוס יוס כו'. קיצור. וזה לשקוד על דלתותי כי התפלה ל"ל ממעמקים צינה. והיינו ע"י מס"ג בק"ש. וזה דלת לפנים מדלת כי מל' מקור דבי"ע אלל צינה זה התגלות עתיק העוה"ב וזה אשר מרע"ה הזכיר ב' שמות חד' הוי' החה החילות כו' שארז"ל שזהו"ע סידור שצמו ש"מ כו' ואח"כ התפלל העברה נא כו'. והיינו כי ל"ל ממעמקים קראתיך שהוא או"ה הקדים תחלה פתח החילון שס' חד' ואח"כ הוי' בניקוד חלקי' חו"ב בחי' ממעמקים והיינו ע"י שצאדס יחי' ג"כ פנימית הלכ הנמשך מההצוננות במהו"ע והיינו ע"י שמחלה היטויות הלכ מההצוננות אך כי עמך מקור חיים. וזה ענין ב' דלתי"ן דאחד ועד. כי אח"כ ממשיך במל' ופסח ה' על הפתח. וזה לשקוד על דלתותי במהירות כענין מדלג כו' ופסח כו'. ומה יומשך אח"כ בעסק התורה שיהי' אשרי אדם אשרי בחי' כמר. והיינו ע"י שיהי' שומע לי ממש ויקחו לי תרומה וכ"מ שנאמר לי כו' ברבות ויקרא פ"ב :

ג וְסִפֵּא דקרא לשמור מזוזת פתחי. וארז"ל ברבות ב' תבא שס ובי יש מזוזת בבחי כנסיות. אלא מה המזוזת חינו זה מהפתח כך לא תהא זו מבחי כנסיות ובחי מדנישות כו'. ענין לשמור ושמר ה' לך את הצרות. אשמור לו חסדי. תהליט פ"ע כ"ע. ושמרני בדרך הזה. ר"פ וילא. שומר ישראל סד"ה כי תשמע. שבתותי חשמרו. חכני עמך ושמרתיך. בראשית כ"ח ע"ו. שמירה הקיום לעולם ע"ד ועשית לך כו'. בחי' לי עבדים שומע לי ע"י לשמור מזוזות. (ויש לעו"ז ועצרתו שמרה נלח). ש"א ח' ע' ועלי הכהן כו' מזוזת ההיכל. כי הנה ענין לשקוד על דלתותי הוא ענין ממעמקים קראתיך בתפלה ובחי' זו ל"ל זה שמירה (בד"ה, ושחבחס מוס בששון) שדני להיות בחי' ומדריגה זו קצוע ונטויה כלל האדם כל היום שלא תמוט מזה לרך האדם לשית עלות נפשו. כי הנה חנו רואים בחוש שאחד תפלת שמו"ע חיוז להיות כבדראשונה. והעלה האמיתית היא עסק התורה והלכותיה כו' להצטל ולהכלל אליו ית' כו' יבצחיגה זו הנה עסק התורה שיהי' רופש בחי' תפלת שמו"ע ויכול האדם שיהי' רופש בחי' הביטול שבשמו"ע קצוע ונטויה במשמרות כל ימוט לנלח כל היום בעסקו בתורה עכ"ל. וזהו ענין לשמור מזוזת שהשמירה של בחי' ביטול הנ"ל לשקוד על דלתותי הוא ע"י שלא תהי' זו מצהכ"ג ומצהמ"ד שהוא עסק התורה והלכותיה. וכמ"ס ג"כ ע"פ לחמי לאשי תשמרו להקריב לי וז"ל אך תשבע"פ עו"ג תשמרו כי שמור זו משנה כו' שזה ועל ידה יהי' נשמר לאדם בחי' לאשי ולא יהי' מאבד שס מ"ה שנותנים לו כו'. כי הנה עיקר השבע"פ היא השגת רל"ע כו' ע"ס (ובאגה"ק ע"פ חגרה בעוז מחני'. וזהו עלמו ענין לשמור מזוזות כי מחני' הם נו"ה וכמ"כ מזוזות הם נו"ה והם לריכוס שמירה שיהי' וגם נלח ישראל לא ישקר שיהי' הקיום כל היום כולו הוא בחי' נו"ה וע"ד שנת' בד"ה קול דודי גבי ומלה זו לריכה שימור כו'. וע' במא"ח אות שי"ן סג"ז וכ"כ השו"ס בקביעות המזוזת הוא להעלות הנלחים כו') והיינו ע"י עסק התורה שהצריחות הן ג"כ

בחי' נו"ה לזכר מנופא' כו' (ביאור אלה מסעי חקס"ע) וזהו שארז"ל כל שמעשיו מרוצין מחכמתו מחכמתו מחכמתו דהפי' אף בעסק התורה עלמה שייך מעשיו מרוצין שילמוד יותר מרגילתו. כמארז"ל אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה פעמים ולחת. ובהי' זו נק' נלח שבחכמה שטושה ולומד בבחי' נלחון יותר מעלם חשיקתו כו'. ועי"ז דוקא מחכמתו מחכמתו כי נלח הוא לשון נלחיות ששרש הנלח גבוה מאד מבחי' שלמעלה מהחכמה עלמה. וזהו לשמור מזוהת שלא תהי' זו מזהמ"ד בבחי' נלח ועי"ז הוא השמירה כו'. ועיין בהרמ"ז פ' ואתחנן דף רס"ג ע"ב כ' והבחי' שנק' שומר ה"ס הארת או"א כו' מזווג והתדירי המוכרה לקיום העולם כו' והמשכת אור או"א זהו ע"י עסק התורה כו' כמ"ס בת"א ע"פ ויהי מקץ שנתים ימים. ועמ"ס צמד"ה וכל בניך גבי בלדקה תכוני בענין אה' לא ישמור עיר כו'. ויותר נראה דענין השמירה הוא כמ"ס לא ינוה ולא יישן שומר ישראל ה' שומרך. וארז"ל מנחות דל"ג ע"ב דקאי על המזוזה. והיינו כי שומר ישראל הוא כמ"ס במזוזה שמע ישראל ה' חלקיו כו' וישראל היינו ישראל דלעילא כמ"ס בזה"ג קב"ט ז' דהיינו ז"א ושומר ישראל היינו ע"ק בחי' סוכ"ע. וכמ"ס ברבות בלק ע"פ ה' חלקיו עמו כו' שומר ישראל כו'. והנה כתיב עין ה' אל יראו והיינו המזוזה שהיא בחי' קבלת עול בחי' יראה עי"ז נמשך להיות עין ה'. וזהו ענין ולא יישן שומר ישראל. ומ"מ י"ל ששמירה עליונה זו נמשך ע"י השמירה שלמטה כמ"ס ברבות תלוי ס"פ ל"ו והקצ"ה משמר עולמו כו' וא' לישראל שישמרו הם כו' ע"ס. והיינו כמ"ס ושמר ה' לך את הברית כו' ר"פ עקב. דאל"כ הא כתיב עת לשמור כו' וכן ארז"ל כרי בידך ונרך כו' אה' אתה משמר כו'. והנה כ"ז הוא ביושבי בהמ"ד דענין לשמור מזוזה הוא ע"י עסק התורה. אך בצעלי עסקים ג"כ שייך בחינה זו ע"ד שנת' סד"ה ועשית לין גבי וזהו והי' על מלח אהרן שגם אהרן התפלה כו' נשאר רשימו על בחי' מלח כו'. וה"ע רלון פשוט כו' הסכמת הלז כו'. ורלון זה והסכמה זו יכול להיות תמיד והכה בבחי' זו נמשך מהרלון שלמעלה מהשכל ה"ס מלחא דא"א. והנה מלח ונלח הכל אחד כי הכל ענין הסכס הסכס אהרן הסתלקות המוחין כו'. וכמ"ס באדר"ז דרל"ג סע"א גבי מלח ואוקימנא דאקרי נלח כו'. וזהו ענין לשמור מזוזה שהם נו"ה שיהי' בחי' זו תמיד ע"ד מ"ס והי' על מלחו תמיד לרלון להם כו'. קיצור פי' לשמור מזוזה פתחי שע"י עסק התורה נשמר בחי' צו"ה שנותנין לו בתפלה. או י"ל לשמור מזוזה נו"ה חגרה בעוז מחניה. או השמירה ע"י מזוזה כענין מעשיו מרוצין מחכמתו אינו דומה שונה פרקו ק"פ כו' וצבעלי עסקים השמירה בבחי' מלח ונלח כו' :

ד ודהענין יובן ע"ד מ"ס ואם אמור יאמר העבד כו' והגישו אל הדלת או אל המזוזה
 ורלע אדוניו את אצו במרלע כו' ר"פ ואלה המשפטים. וארז"ל בגמרא פ"ק דקדושין דכ"ב ע"ב מה נשתנה און מכל האברים שבנוף אמר הקב"ה און ששמעה קולי על ה"ס בשעה שאמרתי כי לי בני עבדים כו'. מה נשתנה דלת ומזוזה מכל כלים שבבית אמר הקב"ה דלת ומזוזה שהיו עדים במלכים בשעה שפסחתי על המשאף ועל שתי המזוזות כו' והפי' הוא כמ"ס בזה"ג בהר דק"ה סע"א וז"ל אל הדלת או אל המזוזה בגין דהאי אתר פתחא הוא דלעילא ומזוזה אקרי (ובמק"מ בשם הרמ"ז מזוזה גימט'

(אד' כו' . את אונן אחי שמיטה תליה בהאי אחר כו' שמיטה בהאי שמיטה תליה
 וע"ד הוא פגים להאי שמיטה ותפגים להאי שמיטה דילי' כו' עכ"ל . ופי' אדמו"ר
 ג"ע דענין שמיטה היינו כמ"ס שמואל לשאל הלא שמוע מוצח טוב וכמ"ס
 לשמוע בקול דברו היינו עשיית המלות בבחי' קבלת עיל דוקא מבלתי שיבקש שום
 טעם . וזהו כי לי בני עבדים דהיינו כמו שהעבד מקיים פקודת המלך אף שאין
 יודע טעמו של המלך וזהו חטאו של שאל שהלך אחר הטעם ושינה מהלוי כו'
 ולכן א"ל שמואל הלא שמוע מוצח טוב כו' . וזהו שהעבד שקבל עליו עול בשר
 ודם ואמר אבחי את אדוני כו' פגם בשמיטה הנ"ל . וע"כ ורלע אדוניו את
 אונן כו' אל הדלת או אל המזוזה . כי הגם ענין שמיטה הנ"ל הוא כמ"ס לשמוע בקול
 דברו שהיא מדת מל' ית' כמ"ס שום חשים עליך מלך להיות בבחי' עבד לצטל רלונו
 מפני רלון המלך הקדוש א"ס ב"ה עלי שידע שום טעם כלל כ"א רק גזירת המלך
 ופקודתו שעי"ז דוקא מקבל עליו . עול מלכותו ית' . משא"כ אם עושה רק מפני הטעם
 ואף בשביל להמשיך אור כו' זהו כענין סגולה ורפואה ואין זה קבלת עול מלכות . ולקבל
 עליו עול מלכותו ית' זהו דוקא ע"י לשמוע בקול דברו בביטול רלון עלי שום טעם
 כו' . ובחי' מל' היא הגק' דלת ומזוזה כי היא פתחא דלעילא . כמו עד"מ הדבור הוא
 פתח ושער שבו ועל ידו נמשך ההתגלות לזילתו ולכן נק' בחי' מל' בשם דבור וכמ"ס
 באשר דבר מלך שלטון כמ"ס באג"ק ס"ה . ועמ"ס במ"א ע"פ והוא יושב פתח האהל
 ובזה"ג פ' אחרי דע"א סע"ב ע"פ ותשב בפתח עינים כו' ע"ס . וביאור הענין יובן
 ע"ד מ"ס בד"ה ועתה יגדל נא כה אד' צפי' אדון עוזנו לור משגבנו כו' שע"י קיום
 המלות בבחי' עבד ממשיכים בחי' כה אד' היא המשכ' מל' דא"ס שהיא בחי' הכח
 והמקור הגעלם של ש' אד' שהיא מל' דאזילות ועי"ז נמשך להיות לור משגבנו בחי'
 מקיפים להעלות נר"כ כמ"ס והיתה נפש אדוני לרורה כו' . וזהו ג"כ ענין אשרי אדם
 שומע לי לשקוד על דלתותי לשמור מזוזה פתחי שע"י שיהי' שומע ע"ד שמוע מוצח
 טיב . את הברכה אשר תשמעו . עי"ז יהי' לי . והיינו ע"י דלתות ומזוזות ששם מקום
 השמיטה כנ"ל . וזהו כי לי בני עבדים שע"י שהם עובדים בבחי' עבד עי"ז הם לי ממש .
 ובחי' לי היינו עלמות אור א"ס כמ"ס ברבות ויקרא פ"ב כ"מ שאמר לי אינו זו לא
 בעוה"ז ולא בעוה"ב כו' כי הוא בחינת אני הוי' לא שנית . וזהו ג"כ ענין לשמור מזוזה
 שארז"ל מה מזוזה זו אינו זה מהפחה כו' כי המזוזה היא ג"כ המשכה על הפתח
 מבחי' זו שאינו זו בחי' אני הוי' לא שניתי והוא ענין כה אד' כנ"ל בשם הרח"ו דמזוזה
 גימט' אד' וא"כ מזוזה פי' לשון הזוזה ר"ל שלא יהיה זזים משם . קיצור וענין מזוזה
 ודלת יובן ע"ד מה נשתנה און כו' מה נשתנה דלת ומזוזה כו' . כי און ע"ד הלא
 שמוע מוצח טיב ושמיטה הוא לשמוע בקול דברו בחי' מל' שהוא בחי' מזוזה גימט'
 אד' ועי"ז השמיטה ממשיכים בחי' יגדל נא כה אד' כי לי בני עבדים ועמ"ס ע"פ

ראה כו' את הברכה אשר תשמעו :

ה' וברע"מ ואתהנן רס"ג ב' איחא מזוזה כללא דדבר וקובא כחדא . והרמ"ז שם
 במחכ"ת נדחק לפרש אף הוא כללא דדו"ג . ולפע"ד פשוט כי מזוזה הוא

ב' תיבות זו זה השם פירושם היה חלל דזו לשון נקבה וזה לשון זכר . והנה כגם י נק'
 זו כמ"ס נחית בחסדך עם זו גאלת כהנח בעוך אל נוח קדשך . ועיין מ"ס על זה צרבות
 נשא פ' י"ב רמ"ע ב' גבי ציוס כלות משה חיך שצוה הפסוק מרומז גמ"ח ותו' ובהמ"ק
 כו' וכמו"כ הם מרומזים בפסוק והשם דברי צפ"ך כמ"ס בירושלמי פ"ד דתענית ואשים
 דברי צפ"ך היא תורה וכלל ידי כסיתך זו גמ"ח לנעוע שמים ופיסוד הרך אלו הקרבנות
 ועי"ז ולהמר לליון עמי ההה ר"ל ש"י ג' דברים הנ"ל נק' כגם"י ליון ונק' עמי .
 ומבואר בה"ח צביחור ע"פ רני ושמי צח ליון וז"ל הנה ליון לשון זכר וכסון נקבה
 שהוא צחי' דו"ג כו' והיינו שהוא יחוד ז"א ונק' וכמ"ס שם כי ליון מנשן סימן וחוחה
 לפי שחז' היא מקבלת כל האורות שלמעלה ממם הנמשכים צו"ח צחי' יסוד דילה נקודת
 ליון כו' דהיינו צחי' תומ"ל יעו"ס . ולכן ע"י יהוד זה נעשית היה ג"כ כמו צחי' דכר
 מאחר שנמתקו גבירותי ע"י החסדים וכמ"ס הרמ"ז ר"פ תזריע וכמ"ס צמ"ח צפי'
 למען חזכרו שיהיו צחי' זכרים סד"ה והי' נכס ללילית . וזה נעשה ע"י ג' דברים
 תורה וגמ"ח ועבודה . כי ימינה ושמאלה הוא להיות שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני .
 ועלם היחוד וצייניהו כלה זהו ע"י תורה כו' . ועיין זה"ה חיי קנ"ג ח' . וכמ"ס ע"י
 נחית בחסדך זה גמ"ח . בעוך זה תורה . אל נוח קדשך זה בהמ"ק קרבנות . ועי"ז
 עם זו גאלת כו' . אל נוח קדשך להיות יחוד צחי' זו עם זה . ועיין מענין נוח קדשך
 פ"ו דב"ב ל"ח ח' . וזהו עם זו ילרתי לי תהנתי יספרו ביבטי' סי' מ"ג כ"ח . ועיין
 נוזה בזה"ב ר"פ תשא ובפ' שופטים דער"ה סע"ח . ובהרמ"ז שם האריך פ"ו זו
 שמהדרים הזי"ן עם הוי"ו . והנה ענין זה מבואר במ"א צד"ה רחסי המטות בענין זה
 הדבר משה נתגבא בזה אשר זה הוא גילוי יחו"ע . ועמ"ס סד"ה בהדס השלישי גבי ציוס
 הזה בלו מדבר סיני . ועד"ז נחמר וחמר ציוס שהוא הנה חלקינו זה . משח"כ
 צחי' מל' מלך עלמה נק' כה שהוא צחי' כדמותו הספקלריא דלא נהרר . אך
 ע"י היחוד נק' זו שפירושו גם כן כמו זה ממש רק שהוא צלשון נקבה דהיינו שגם
 במל' נמשך גיבוי יחו"ע ממש . וצחי' זו זה גם כן גימט' כה . אך זה מורה
 על היחוד . ח"כ זו היינו פרלוקף פנימי דמל' שנק' הספקלריא המחירה כו' . ומכ"ז יובן
 מה שמנהג ישראל לכתוב בקישורי תנאים לא יצריחו ולא יעלימו לא זו מזה ולא זה
 מזו רק ישלטו בנגסיהון שזה צוה דהיינו שלא להיות וצפ"שעכס שונחה חמכס וקב"ה
 סליק לעילא לעילא כמו שקובלת נמה ה' תעמוד צרחוק תעליס לעשות כו' והוא נמשך
 מפני שלמשה ג"כ חין חוכס כבדס כו' והי' במחשך מעשיהם כו' וקוף צוה היינו שז"ג
 יהיו שוין בקומתן ע"ד והי' אור הלצנה כאור החמה . וצרבות ס"פ צמדבר דר"ך ע"ד
 איחא ע"פ עם זו כו' ש"כ ותהנתי חתעס לך לצלתי הברייתך צגלות . וכ"ז הוא ענין
 המוזה שהיא כלל דדבר ונק' היינו יחוד העליון . וזהו ענין קול דורי הנה זה צח מדלג
 על הדרים כו' פ"י צחי' זה נמשך מלמענה מסדר ההשללות מצחי' טוב"ע ומשס
 מדגנ נמשך צחי' מל' כמ"ס ופסח ה' על הפסח וכו' . והיינו ענין מוזה זו זה כנ"ל .
 וזה"ע ותהנתי חתעס לך פ"י ע"י עם זו ילרתי תהנתי יספרו נכן ותהנתי חתעס לך .
 חוטמא צחי' רוחא שהוא צחי' מקיף עליון שלמעלה מהכלים נמשך נך . וצרבות פ"י חתעס
 לכו

לשון חותם היינו כנ"ל בענין ליון כו' והו"ע הלל והודאה. קיצור והמסכה זו נרמו בחינת
 מזוזה זו זה נחית בהסדך ע"ש זו כו' אל טוה הוא בחי' זה והיינו ע"י גמ"ח תורה ועבודה
 ואשים דברי וכלל ידי לנטוע שמים אזי ולאמר לליון ליון לשון זכר ולשון נקבה כמו זו זה
 ע"ש זו ילרחי לי ובחי' משה נחנכה בזה ובשגמסך בחי' זו צמל' נק' זו . קול דודי הגה
 זה בא מדלג כו' והיינו ופסה על הפתח כו' והו' מזוזה. ועיין מענין בחי' זה צמל'א
 אוח ז' שהביא מפסוק זה ינחמנו. ע"ש זו כו' תהלתי יספרו ועי"ז ותהלתי אהעט לך :
 ו ודדגד ענין מזוזה מימין דרך ביאחך כמשארז"ל מזוזה ביהך דרך ביאחך ח"כ הימין הוא
 בחי' ימין מקרבת כענין בנימין שנק' בן ימין ע"ש ימין מקרבת להיות ההעלאה
 ממטה למעלה זהו ע"י בחי' ימין. והו' בחי' בנימין לדיק תחחון המעלה ממטה למעלה כמ"ש
 בד"ה ושמתו כדכד כו'. ועיין בזח"א וישלח קע"ה ח' ע"פ ואזיו קרא לו בנימין ובמק"מ שם
 ובפ' בראשית ד"ו ע"א. ומש"ש דמערב אלעך לקשרא לי' בימינא הוא ע"ד מ"ש בפ' במדבר
 דק"ך סע"א לבחר בעו לקשרא לה בדרוס כו' וע"ד מערבית דרומית כו'. ולכן ארז"ל אין העבל
 מחחיב צמעשר עד שיראה פני הבית או פני ההלך. כי הגה המעשר בחי' יו"ד המשכת
 הביטול. והו' ענין וחכפת דגנך. וגם ישראל נק' ראשית חבואה. וענ"ש ע"פ והנה
 אנהו מאלמים אלומים שהוא ענין העלאת מ"ן. וה"כ המעשר י"ל ביטול דמ"ה. וע"כ
 ח"א להיות העלאה זו עד שיראה פני הבית כי זה השער לה'. והיינו ע"י ימין מקרבת ויינו
 תחבקי להענותו למעלה כמ"ש ע"פ ועתה יגדל נא כח אד' וע"פ המגזיחי לשנת
 שע"י המשכת המקיף שע"י המלות צבחי' ויינו תחבקי עי"ז מעלה את הנפש כו'.
 ועמ"ש סד"ה ביום השמע"ל צפי' ה' ללך על יד ימינך ע"י ואשים דברי צפ"ך וכלל ידי
 כסיחך כו' ע"ש. ולכן הוא ג"כ מימין דרך ביאחו שהוא ענין ההעלאה ממטה למעלה.
 ועמ"ש בד"ה וכי ימכור איש את בנו לחמה בענין הזאת החבואה משדה לבית. ועיין
 בת"א ס"פ חיי שרה בד"ה וילא ילחק לשוח בשדה שגם צעטק התורה יש בחי' שדה
 ובית והן ברייתא ומסנה כי מחייתא מלכתא כמ"ש בד"ה ואלה שמות בני'. והו'
 ובתנ"ה על מזוזה ביהך. דהנה מצוה בד"ה חלה מסעי צפי' ויכתוב משה את מולאיהם
 שהמשך מצחי' מולאיהם מקורה ושרש המשכת אהעדל"ע צעטק למסטייהם שיהי' כח
 להיות ההעלאה ממטה למעלה. ועד"ז כל המלות מצרך עליהן עובר לעשייתן להמשך
 או"מ להיות כח להעלאה כו'. והמסכה זו נק' ויכתוב משה כמו שע"י הכתיבה יורד
 וגמסך השכל שהוא רוחני וגמסך ומחלצש בחותיות גשמי' כך עד"ז נק' חותמו של
 הקב"ה חמת כו'. ואפ"ל ג"כ שזהו מ"ש זה ספר תולדות שנק' בן יסוד לפי שבו
 נמשך העטה הרוחניות מהמות ונעשית טפה גשמי'. ולכן נק' היסוד משל כמ"ש במ"א
 כי המשל ענינו ג"כ שהגמשל מחלצש בלבוש גשמי' והתורה נה' משל הקדמוני ע"כ
 נק' זה ספר כמו ע"י ספר מהעצה שפע השכל מרוחניות לגשמיות. וכן כמ"י צלשה
 ספריה צר"ה הקב"ה את עולמו צפ"ר וסופר וסיפור שהם ג' בחי' חז"ל ונק' ספריה
 כי כולם בחכמה עשית שהחכמה נחשבת כמו עשי' גשמי' לגבי חור ח"ס צ"ה. והמשכת
 האור בח"ע ע"י שם ע"ב במילוי יודי"ן זהו עד"מ כמו שכותב בדיו ע"ג גויל וכמשארז"ל
 שהתורה נחנה באש שחורה ע"ג אש לצנה . ועמ"ש מזה בד"ה שחורה איני ונאיה ומ"ש

בד"ה אם נחמתי חלבו . ועד"ז יובן פי' וכחצתם על מזוזת כו' שענין וכחצתם בדיו
 ע"ג קלף היינו להמשיך אור ה"ע למטה בבחי' נה"י שהן מזוזת ביתך כענין זה ספר
 כו' בשביל שיומשך ההשגחה למלכות שזהו פי' מזוזה שבחי' זו מקבל מבחי' זה כנ"ל .
 ובתיקוני זהר תיקון כ"ג דף ס"ד ע"ג וכחצתם על מזוזת ביתך ובשעריך אלן תרין
 סמכי קטוע ז"ז מות מן ביתא דאיהי שכינתא ולא אתקרב לגבה הה"ד והור הקרב
 יומת עכ"ל . והנה ביתך ובשעריך י"ל ג"כ שזהו ענין דלת לפנים מדלת הנז"ל לוח צ' .
 והנה לריך ליחנה בטפח הסמוך לפתח . כי הנה גבי כוס של ברכה ארוז"ל מגביהו מן
 הקרקע טפח ספ"ז דברכות דנ"א סע"א . ופי' מהרש"א ע"ש כוס ישועות אשא . כוס
 גימט' אלקים ואשא לחצרו לשם הוי' ע"ד ארוממך אלקי המלך . ומגביהו טפח היינו לבחי'
 יסוד . שהקרקע היא בחי' מל' הנק' ארץ ונקרא אסתר קרקע עולם היתה . ובחי' יסוד
 הוא טפח למעלה מן הקרקע והיינו מ"ש וימינו טפחה שמים ולשם ההגבהה ע"י היסוד
 שהוא כי כל בשמי' ובארץ והיינו לבלקו מן הקרקע בחי' ידי יסדה ארץ שהוא שמאלו לבחי'
 ימינו טפחה שמים . ולכן מגביהו בימין טפח . להעיר ממ"ש ע"פ וסמים בודת חכן . כי ע"ס
 הן עשר טפחים ולכן סיכה שאינו גבוה עשרה טפחים פסולה כמ"ש בפע"ח שער
 הסוכות פ"ג . והנה בזה"ג דרע"ג סע"ג פי' ומבלקו מן הקרקע טפח בסוד יו"ד כו' .
 וזה יובן עס מ"ש בת"א צביאור ע"פ המגביהי לשבת שמגביה הה"א ע"י הוי"ד שבחך
 הה"א שבו וע"י נעשה מן ד' ה' . ועי"ז הוא עליית המל' בסוכ"ע . וזהו ומגביהי
 טפח הוא הוי"ד כו' . ועד"ז הוא ענין מלות מזוזה לקובעה בטפח הסמוך לפתח שהפתח
 הוא מל' והיסוד הוא טפח הקרוב לפתח ובמ"ש בלק"ת פ' עקב ע"פ ארץ זית שאית
 שהוא יסוד סמוך לבחי' מל' הנקרא ארץ שעליו נאמר טוב שכן קרוב כו' ע"ש . וענין
 פי' שכן קרוב י"ל ע"ד הנז' צפי' מאמר הזח"א פ' וירא קו"ב כענין אחותי בת אחי כו' .
 ועיין במא"א לוח עי"ת סי' י"ג ועיין צפרדס ערך טפח וע' זח"ג פינחס דרמ"ה
 ע"ג מענין מגביהו מן הקרקע טפח . ולכן המזוזה שהוא להיות ימין מקרבת להעלות
 המל' שהוא הדלת והפתח מקומה בטפח הסמוך לפתח היא בחי' יו"ד זעירא דפינחס
 כו' ע"ד המגביהי שמגביה את הדל"ת ע"י הוי"ד שבו כו' . קיצור . ענין מזוזה מימין
 ימין מקרבת , צימין . שיראה פני הבית . ה' לך על יד ימין . וכחצתם כענין ויכתוב
 משה את מולאיהם . זה ספר תולדות . בשלשה ספרים ברא . ביתך ובשעריך . ענין
 טפח הסמוך לפתח ע"ד ככוס של ברכה ומגביהו מן הקרקע טפח להיות כוס ישועות
 אשא . המגביהי . טוב שכן קרוב :

ו ולבאר הדברים מעט יש להזכיר מ"ש בת"א ס"פ מקץ בד"ה מזוזה מימין ענין
 כל אשר הפך ה' עשה ובחוב בדבר ה' שמים נעשו כו' שההתהוות מבחי'
 כל אשר הפך היינו רלה"ע המלוכש בח"ע . ובמ"ש כולם נחממה עשית . והוא גבורה
 דעזיק יומין שבמו"ס . אך שכדי להיות בחי' יש זהו ע"י שנמשך דרך הדבור כו' בבחי'
 מל' היא רוממות והתנשאות והסתלקות כו' ע"ש . ועמ"ש בד"ה הקל קול יעקב צפי'
 ואחה מחי' . והענין כמ"ש צביאור ע"פ יונתי בחגוי צפי' כי לא מחשבתי מחשבתיכס
 שלמעלה ההתהוות דוקא ע"י מהשגחה כמ"ש צפרדס שער הלחלחות פ"ג כי כאשר עלה

במהשגחו

במחשבתו ורלונו כו'. ומה שנמשך ע"י הדבור זהו כדי שיהי' צבחי' יש ודבר . ועמ"ש
 מזה בד"ה חקענו בחדש שופר צפי' וענין יש מאין . אך חכלית צריאת יש מאין כדי
 שיהיה ביטול היש לאין כו' ע"י המשכת חפץ הוי' צבחי' שם חלקים שהוא הדיבור . ויש
 בזה צ' צחי' ממטה למעלה ע"י המלות שהם ביטול היש כמ"ש ג"כ בד"ה חקענו הג"ל
 ומלמעלה למטה ע"י החורה . אך מלות לריכות כונה זהו ענין ההתכוונות שבחפלה לבא
 לצחי' ביטול היש כו' . ועפ"ז י"ל ענין מוזה שהפחת והדלת הוא צחי' מל' שהוא צחי'
 הדיבור שנק' זה השער וכמ"ל אוח א' ושקובעים המוזה בהפחת הוא ענין המשכת רלה"ע
 מצחי' כל אשר חפץ ה' עשה שיהי' נמשך צבחי' מל' הנק' פתח ודלת כנ"ל והיינו ע"י
 ביטול היש שזהו ענין המוזה להיות צבחי' כי לי צנ"י עבדים כנ"ל אוח ד' . וזהו
 ארוממך ה' כי דליחני . והענין כי דלת יש צו צ' פירושים . א' מלשון עניות ודלות
 ושפלות. והצ' לשון רוממות כמו דלו עיני למרום בישי' סי' ל"ח. וכמ"ש בסידור שער
 החוכה סד"ה מזמור שיר חנוכה הבית. ואפ"ל ד' לשון דלות זהו סיהרא לית לה מגרמה
 כלום. ודל"ת לשון רוממות זהו בעליית המל' ע"ד יוהכ"פ בעלייתה צמל' דא"ס וזהו
 ענין ארוממך כו' הנה ישכיל עבדי ירום כו'. ולכן דוד המלך יש צי צ' דלתי"ן ואותו'
 המחצרים ע"ד מ"ש ברע"מ ר"פ כי תשא וי"ו ממו"ע צין שני ההי"ן כו' וכמ"כ ע"י
 המוזה נעשה רוממות המל' מצחי' דלות ושפלות לצחי' רוממות ע"י הגה זה בא מדלג
 ולהיות עם זו יגרחי לי כו' וזהו כי דליחני כו' . והיינו ע"י כללות המלות. ואפ"ל דלכן
 נק' הקצ"ה דודי ע"ש צ' דלתי"ן הג"ל שכנסים אליו כנס"י דלת לפנים מדלת והיינו
 ג"כ צ' צחי' ו' יו"ד שהם המשכות שנמשכים עי"ו מלמעלמ"ע ולכן נק' ג"כ ידיד שיש
 בו ג"כ צ' דלתי"ן וצ' יודי"ן היינו היו"ד הוא המשכה הנמשך בהדל"ת כענין מוזה
 וגר חנוכה. ועי' בהרמ"ז ס"פ לך לך. וע"י המשכה זו נעשה מצ' דלתי"ן צ' ההי"ן דשס.
 וענין גר חנוכה שמן ואור הוא צחי' ותורה אור. והיינו כמ"ש סד"ה צב"ה צבסלו צפי'
 חנוכה מלשון חיטוך הנוך לנער ע"פ דרכו כו' כשרול"ס ללמדו ספר והחיטוך הוא
 במחנות רבות כו'. וכך צימי תשמונאי שרלו להשכיחם תורתך כו' ובכח מס"ג היה להם
 כח להמשיך אור החורה מהדש והמשכה זו היא צבחי' חנוכה מהנה מרובה כו'. וזהו
 שהוא צבחי' שמן שהוא מקור חכמה עילאה שלמעלה מצחי' מים טובלות חכמה
 שלמעלה תורה כמים היורדים מגבוה לנמוד צחי' נה"י דאבא וראית את אחורי כו'.
 אבל השמן הוא משך מח"ס מה שאבא יונק ממזל כו'. והנה כתיב וכל בניך למודי
 הוי' כמ"ש הפי' במ"א שהם למודים משם הוי' י"ה הוא צחי' חפלה ו"ה צחי' תורה.
 ובזהר מצואר שנו"ה נק' למודי הוי' וכמ"ש במ"א אוח למ"ד סכ"ט שנו"ה הם למודי
 הח"ת הנק' הוי' גם אימא הנק' למ"ד עד שם מתפשטת עכ"ל. וע' בזה"ג ס"פ לו דל"ה
 ס"ט א' ובמק"מ והרמ"ז שם ובפ' אמור ד"ל ע"כ ודל"א ע"כ. וכדי שיהי' צבחי' למודי
 הוי' זהו המשל כמו שמחנכים את החינוך להוליכו צב"ח הספר של"ל החינוך ע"י מהנות
 רבות כו'. וכמו צמ"ח קשרו להם שני כתרים כו' שהן המשכת בחר תורה שלמעלה
 מהחורה עלמה כמ"ש בת"א סד"ה משה ידבר. ועמ"ש בד"ה זכור ושמור בדבור א'
 גאמרו. וז"ש בהחלת עשרת הדברות אנכי הוי' חלקך שבדי להיות הוי' נמשך להיות

אלקין הוא ע"י אכני מי שאכני כמ"ש זד"ה כי המליה הזאת. גם י"ל ענין החינוך זהו ע"ד כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו כו'. ועוד ל' להעיר לענין החינוך להיות למודי הוי' שזהו ע"ד מ"ש גבי ירידת המן הגני ממטיר לכם לחם מן השמים כו' למען אנסגו הילך צחורתי וכמ"ש מזה בת"א ס"פ בשלח זד"ה ויאמר משה אכלוהו היום ענין שהקדים המן לקבלת התורה. שענין הילך צחורתי ההליכה מלמטה למעלה ומלמעלה למטה כמ"ש זד"ה ונחתי לך מהלכים בין העומדים כו'. והנה הבח להליכות אלו נמשך מלמעלה והוא מצחינת על שאינו נפסק לעולם שהוא ענין אהעל"ע שלמעלה מאהעל"ת. וזה היה ענין המן שנאמר וצדחת הטל לילה ירד המן. והנה המן הוא לחם מן השמים שהיה נבלע באברים ואין בו פסולת והוא פנימית התורה שזוהי נמשך הבח להיות הילך צחורתי ועד"ז ה"ע השמן כי שמן ועל הוא צחי' א' כמ"ש בזח"א פ' לך דפ"ח ע"א מדכתיב כשמן הטוב כו' כעל חרמון כו' וע' מק"מ סס. ובמא"א אות ש' סמו"ה כ' שמן גימטריא עשרה פעמים על כי שמן נמשך ממז"ס שבו הוא ג"כ צחי' על מגזורה דעתיק יומין המלוכס בו והוא ענין פנימית התורה. ולכן החנוכה להיות צחי' וכל ציך למודי ה' זהו ע"י שמן ואור שע"י המשכה זו נמשך הבח להיות למודי הוי' דוגמת המן שנאמר בו הילך צחורתי. והנה להיות שרשו מגזורה דע"י לכן כ"ח מלוח להניחה בשמאל והיינו כי ע"י הגזורה נמשך האור צחי' פנימי' ממש משא"כ צחי' וימיני תהבקי הוא רק צחי' אור מקיף. וכענין כי הדס הוא הנפש שעיקר החיות מצחי' גזורה. ולכן נק' זאת התורה אדם א' דס כמ"ש צביאור בשעה שהקדימו ישראל נעשה. וכענין מוריד הגשם שורדים בגזורה וכן צירידת הטל כחיב שראשי נמלא על קוולותיו תלחלים שכדי שיהי' נמשך למטה הוא ע"י שערות ולמלומי'. וגם שער הוא בשמאל. כי יש שער צימין זה השער לה' ויש שער בשמאל ושער רישי' בעמר נקא. שער צימין הוא צחי' המלות תר"ך עמודי אור. וזהו ענין המזוזה שנאמר בה ובשערך ולכן מזוזה מימין והיינו ששרש המלות מגלגלתא דא"א שבו מלוכס הסד דעתיק וזהו וימינו תחבקי. ושרש התורה מצחי' שער רישי' בעמר נקא שער בשמאל שהיא צחי' גזורה דע"י כו'. וזהו נר' חנוכה משמאל. ומצואר כמ"א שצחי' שער צימין ושער בשמאל כ"ז נמשך מלמעלה ע"י ההעלאה והאופנים ברעס גדול כו'. רעס הותיות שער. וכמ"כ גם באן הבח שהיה צימי חשמונאי להמשיך המשכת אור התורה כשמן הטוב כו' ירד על הזקן כו' זה היה ע"י המס"כ שהיה להם שצבחה ההעלאה זו המשיכו אה"כ התורה ממקורה שהוא ענין השמן והאור כי נר מלוח ותורה אור. וזהו ע"ד מ"ש שמן וקטורת ישמח לב קטורת היא הריח שהוא ההעלאה כמ"ש ע"פ ראה ריח בני כו' ועי"ז אה"כ ויתן לך מטל השמים ומשמני הארץ וכמ"כ ע"י הקטורת והמס"כ שהי' להם המשיכו השמן והאור והגרות כו'. והנה נר' חנוכה הוא ג"כ בטפח הסמוך לפתח שהוא צחי' יסוד שנק' זית שמן והוא הסמוך לפתח כנ"ל. ולדיק משמאלא בסוד ילחק ק"ץ ח"י. וגם התורה נק' עוז וע"ז נאמר ויתן עוז למלכו וכחיב צימינו ובזרוע עוזו. ועיין זד"ה כי אחה נרי ארוממך מלמטה למעלה שזהו ע"י מלות מזוזה, והמשכת הרוממות למטה זהו ע"י תורה נר' חנוכה משמאל. א"כ כמ"ש צביאור שאו לגלגלותם בענין פסח ושבעות

פסה דילוג בגלל א' ומה שנגלה עליהם מלך מלכי הנולכים היה צבחי' מקיף ואח"כ ע"י
 ספה"ע נמשך בשבועות מקפץ בשמים שהוא הגילוי בפנימיות בו' וכמ"כ ה"ע מוזה
 ונ"ח בו' (הג"ה. והנה מצוארי צמא"ח אוח מ"ס סעיף ק"ט משקיף נק' הת"ח ע"ג ב'
 המזוזה נו"ה ש"ס קו"ף עכ"ל. ובגמ' פ"ק דמדה די"ב ע"א ודף י"ד ע"ב משל לשמש
 ועד שטומדים בלד המשקוף בו' משמע דהיינו יסוד דמוק'. וי"ל כמש"ל בשם הרמ"ז
 פ' אמור דל"ה דהמשקוף ושתי המזוזות הם כח"צ שבמל' הנמשכים מת"ח נו"ה דז"א
 וז"ש פתחי לי אחוסי בו' הרי שצחי' יסוד דמוק' נק' פתחי לי א"כ שם הוא ענין
 המשקוף בו' כדברי הש"ס. ובדעות בליכה ע"פ ולא זכר הדוס רגליו פי' הדס שבין
 רגליו היינו מ"ס והגעתה אל שתי המזוזות ואל המשקוף. מוכח דב' המזוזות הן רגליו
 היינו נו"ה כנ"ל. ואפ"ל ג"כ פי' הדס שבין רגליו ע"ד אודס מן האשה בו' שהוא
 העלאת מ"ן דמוק' שהוא מנילו"ץ שנפלו משם ס"ג שהיא מזררת ומהם עיקר הויות
 הולד כמ"ס ע"פ המאמר הרע"מ ר"פ כי תשא אבנא למשקל זה דא יו"ד. קו"ף
 צפרדס בינה הכ' סוכ"ע הו' קו ת"ת המזווג עם שש. ב"ן רפ"ה. בשה"ת ק' ב' פתחים.
 יש קוף צפני הדס נוגה וע"י תשובה במקום שצ"ע"ת כי קו"ף גימט' מקום סוכ"ע
 וממכ"ע. משקוף אברהם האדס הגדול כתר. חסד בנו ילחק ז"א. גבורות בן בנו יעקב
 נהי"מ חדשים שרשן מבחר בו'. א"ג ילחק מואדך פ' שמע אור הנבו' בבלי החסד
 ויעקב להיפוך בו'. ע' בזה תרומה קס"ו. האילנות נבחרן בג' צחי' ג"פ קדוש ע'
 זה"ג שלח קנ"ע וצפרדס"ז. ועיקר ענין משקוף פי' הרמ"ז אמור ל"ה שהוא כמ"ס
 השקיפה ממעון קדשך בו'. ועיין מזה צח"א פ' מקץ בד"ה כי עמך מקור הייס. וע'
 צפרדס ערך מזוזה וצמא"ח אוח מ"ס סעיף מ"ח ובלק"ת ס"פ ואחחן וצפרדס"ז פ'
 ואההנן דרס"ז ורס"ג שהאריך. והנה בדעות ר"פ קרה עלית שכולו תכלת בו' בית
 שכולו ספרים בו'. הענין י"ל כמ"ס אל יתהלל חכם בחכמתו בו' כ"א בואת יתהלל
 בו'. היינו שהיה ההמשכה למטה צבי"ע כי נחלוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתוני'.
 וכמ"כ באלדס דיו לעצד להיות כרצו כמ"ס סד"ה כי חצו"י אל ארץ מושבותיכם. ולכן
 גם בית שכולו ספרים בו' היינו עולם האל"י שכולו מלא מעשר ספירות הנק' ספרים
 אעפ"כ הייב במזוזה שהוא גימט' אד' בהגות מל' מקור דבי"ע. וזהו בואת יתהלל.
 זאת וזו ענין א' היינו להמשיך האור למטה להיות ביפול היס בו'. והמזוזה מימין
 כעימות בימין נלח. צחי' עמוד הימיני. ומזה יובן בתוספות ביאור ענין מזוזה
 מימין כי זה השטר לה'. ועי"ז אחר כך נר הנובה משמאל וכמאמר קדשנו
 צמטו"חך תתלה ואתה כך והן חלקנו בתורתך כי אם אין יראה אין הכמה בו' כמו
 שכתוב צד"ה וידבר אלקים בו' אגבי ה' חלקך בו' ויראה זו זהו ענין בואת
 יתהלל בו' כדודע מענין בואת יבא אהרן. וענין עפ"ת הסנוך לפתח שהוא יסוד
 היינו כמ"ס בוא"ג בלק דף ר"ד ע"א ע"פ ומספר אח רובע ישראל רביעית מן
 מדידו דישראל איהו ברית בו'. ומצואר הפי' צפה"ז שש שזהו ענין המונח אוח
 גימ"ל שהוא וי"ו ורגל השמאלו הוא יו"ד כי בכל השפעה הנמשך מהמספיע למקבל
 רריך לבוא ע"י צמ"ס ע"ד לעולם ישנה אדס לחלמידו בדרך קלרה. וזהו ענין שמכל

אורך הוי"ו שהיא עלם המשפיע נמשך ההשפעה רק בחי' יו"ד וזה הוי"ו הוא ז"א והוי"ד
 הוא יסוד ז"א שנמשך חוץ יסוד דיוק' שארכו ורחבו כפי שיוכל המקבל להכיל כו'.
 ולכן הוא רביעית משיעורא דגופא היינו מעלם המשפיע שהוא ח"ת. ואפ"ל שענין
 רביעית דוקא היינו כי בהמשפיע יש ד' בחי' אבי"ע נגד ד' אותיות הוי"ו והבחי' האחרונה
 שבו שהיא עשי' בחי' זו נמשכה בהמקבל ועז"כ ונסכו רביעית ההין כו' ולהיות
 שיעורא דגופא הס' ד' בחי' היינו חג"ת ובחי' הדעת שהוא למעלה מהס'. והיו ענין
 שדרו של לולב שרריך שילא למעלה מההדס עפ"ה כמ"ס הרה"ו שער הלולב פ"ג בד"ה
 מהתברים וז"ל כי כן הדעת הוא עפ"ה למעלה מחג"ת כו' עכ"ל. והוצא במק"מ פ'
 תלוא דקפ"ג. ע"כ היסוד שהוא רובע מבחי' המשפיע שיעורו עפ"ה כ"כ במא"א אות ע'
 פ"ג. והיו ענין אלה תולדות יעקב יוסף. ויוסף הוא ענין גומל דליס. כענין אות ג'
 שממשיך השפע בהדלי"ת שהיא בחי' מל'. ועי"ז נעשה מהדל"ת ה"א דהיינו שנמשך
 בה אות הוי"ד של המשפיע שהיא רגל הגימ"ל כו"ל. ולכן בענין המזוזה שהיא ג"כ
 במזוזת הדלת היא בעפ"ה הסמוך לרה"ר וע"י עפ"ה זה נעשית הדלת שהיא מל' בצחינת
 ה' וכ"ז כדי שיומשך הגילוי צבי"ע כו"ל בענין בזאת יתהלל כו' ע"כ בזה ע"י בחי'
 עפ"ה הסמוך כו'. וכמ"כ ג"כ בענין כוס של ברכה ובענין נר חנוכה. והיו ענין עפחות
 נחת ימי כו'. אבל לע"ל נאמר ורצ' שלום השלום בריבוי כו'. ועד"ז יש לפרש הגמ'
 פרק הפועלים צ"מ פ"ד אברי' דר' יוחנן כו'. דלכאורה תמוה. אלא ר"ל כה השפעה
 של ר' יוחנן ה' מרובה ולא בבחי' עפ"ה לבד כי יש כמה בחי' יסודות שלפעמים נק'
 הע"ס עפחים ולפעמים נק' אמות כנודע מענין סוכה שהיא גבוה למעלה מעשרים
 אמה. ומזה יובן הדיבור ששמעתי אומרים שאמר אדמו"ר נ"ע על הלדיק ר' שלמה
 קארלינער נ"ע שהיו מרעישים העולם ממנו וממופיהו ואמר עליו שהוא רק עפ"ה גבוה
 מהארץ שעל ידי שהוא רק עפ"ה גבוה מהארץ יוכל לעשות מופתים. והיינו כי העפ"ה
 הגבוה מהארץ זהו בחי' ולדיק יסוד עולם ולדיק מושל ביראח אלקים שמושל על בחי'
 מל' שם אלקים לכך יוכל לעשות נפלאות. ועיין זח"ג פ' בזה דק"י ע"ב. אך יש לדיק
 עליון והוא דעת המחבר חו"ב. והיו ענין שדרו של לולב לריך שילא מההדס עפ"ה כמ"ס
 צפ"ח שער הלולב והדעת ממשיך מהבחר כו'. ועיין רע"מ ר"פ כי תשא גבי העשיר
 לא ירבה כו' עכ"ה). והנה מבואר בח"א סד"ה ויקהל משה ענין כל הקורא ק"ש בלא
 תפילין כחילו מעיד עדות שקר בעלמו כי ק"ש הוא אותן הפרשיות שבתפילין אלא
 שבתפילין על קלף ודיו הוא בחי' מעשה וק"ש הוא דיבור וע"י המעשה ממשכים אור
 מקיף כי עשי' לעילא וע"י הדיבור נמשך אור פנימי. כענין ההפך שבין הורה למלית.
 ולכן ס"ל לרשב"י בירושלמי דמי שחירתו אומנתו אינו מפשיק לק"ש אף שמפשיק ללולב
 וסוכה. משום שק"ש הוא ג"כ ענין ודיבור כמו התורה. משא"כ לולב וסוכה שהיא מעשה.
 ולכן א"א להמשיך האו"פ ע"י ק"ש בלתי שימשיך המקיף תהלה ע"י התפילין כו' ע"ש.
 ועד"ז כאן ע"י המזוזה שבימין שהיא המלוא נמשך נר חנוכה משמאל שהיא התורה בחי'
 אור פנימי כו' וד"ל. ובזה"א יוחי דרל"ה כי כל ביתה לבוש שנים א"ת שנים אלא שנים
 כגון מילה ופריעה לילית ותפילין מזוזה ונר חנוכה כו'. וענין שנים היינו התכלות

חו"ג שמאלו תחת לראשי וימינו תחזקני שזבו או"פ ואו"מ. א"כ הם זו"כ שרשן ג"כ מצ' בחי' חו"ג. וכיון דכל ביטה לבוש שניים וממתיקים הגבורות בחסדים ע"כ לא תירא משלג כו'. ועי' ברצות בקהלת ע"פ עובים השנים מן האחד כו' ושם פי' על משה ואהרן שהם שושדמ"ל ושושדמ"ט. גם י"ל מעלת השניים עדמ"ש במדרש חילים פי' ל"ב ע"פ מזמור שיר ליום השבת כל עסקא דשבתא כפול שירו כפול כו'. וענין הכפל חיבור זכור ושמור שהם ענין ב' שבתות כהלכתן. עוי"ל בענין שניים ע"ד משג"ת בלקו"ת פ' נשא בהביאור ע"פ נשא בענין מארז"ל פ"ק דכתובות ד"ה סע"א גדולים מעשה לדיקים ממעשה שמים וארץ דכתיב מקדש אד' כווננו ידך משא"כ במעשה שמים וארץ כתי' בכל א' חד יד ע"ש נמלא מעלת המקדש מה שמהצרים ב' הידות ימין ושמאל יחד זהו גבוה ממעשה שמים וארץ שכל יד הוא צפ"ע. והיינו כי חיבור זה יחד נמשך ע"י ת"ת העולה עד הכתר ומחבר חו"ג כו'. וא"כ עד"ז במזוזה וגר חנוכה הרי במקום א' חיבור ב' המזוזות ימין ושמאל וה"ז ענין גדולים מעשה לדיקים כו'. או מעלת חיבור זה ע"י זכר ונקבה בראש אפי' ויצרך אותה. כמ"כ בחיבור ימין ושמאל איהו בלתי ואיהו צהוד שורה ע"ז בחי' היותר גבוה כו'. ואולי זהו סוד המשקוף השקיפה ממשון קדשך כו'.

קיצור ל' התו"א עם הגהות וביאורים.

מזוזה מימין ונ"ח משמאל. יוכן בהקדים ביאור מ"ש כל אשר יחפץ ה' עשה. וכתיב בדבר ה' שמים נעשו. ובעש"מ נבה"ע שהי' מאמר ודיבור ולא נברא בחפץ ורלון בלבד. כי לכל הדברים יש חומר ולורה. והחומר נברא בדבר ה' אבל הלורה נברא בחפץ (ולכן במאמר א' יכול להבראות). ומה שלא נברא הכל בחפץ לדי שיהי' העולם יש כו'. שזבו ע"י הדבור שהדבור נעשה נפרד כו'. וע' ד"ה וספרתם לכם שגבי חג השבועות. וכד"ה כי כארץ חוליא למהה כו'. וזהו באשר דבר מלך שלטון והוא התנשאות ליה ונבראו (ליה גימ' מאין). כח הפועל בנפעל היא למטה בהשמים. אבל החיות של שגאן הוא יש מאין :

אך תכלית בריאת יש מאין הוא כדי שיהיה היס בטל לאין (וזהו אלפי שגאן שאין). ועי"ז כי עין צעין יראו. חלק לעוה"ב להמשיך בחלקו. ע"י התבוננות דכולא קמי' כל"ח. וזהו כי גדול כו' כל אשר חפץ כו' במזמור קל"ה. ועמ"ש מזה באריות ע"פ טחה ידעתי כי גדול הוי' מכל האלקים צפ' יתרו. וכן למה יאמרו כו' כל אשר חפץ כו'. וזהו מגיד מראשית כו' וכל חפלי אעשה. היס ראה וינס כו' :

ודנה כאשר יתבונן וישכיל האדם כ"ז תכלה ותבסק נפשו ליבעל אליו ית'. (וענין ביטול היס לאין ע' סד"ה בחדש השלישי וד"ה את שבתותי תשמרו וד"ה הלה חולדות ילחק. עיקרו בחי' עבודה. וכן לדקה וגמ"ח נמשך מלד הביטול ע"י ואנכי עפר ואפר כו'). וע"י עטיס מרירו למיתקו עי"ז מהפך חסוכא לנהורא. (ועמ"ש ד"ה ויהל משה שארז"ל שטעה את המר מחוק. שם פי' דעטיס מרירו למיתקא זהו גבוה ממהפך חסוכא לנהורא. כי מהפך חסוכא לנהורא זהו ענין וחורה אור. ובחי' עטיס מרירו למיתקא זהו ענין שמחים ביסורים והוא בחי' ודרך הייס חוכחת מוסר שזמעה

שלמעלה מבחי' ותורה אור. כי נר מלוא זהו מל' ותורה אור זהו ז"א. ודרך חיים זהו
 זינה שמשם נמשך החיים לז"א כי זינה מאיר ע"ק כו'. גס ע"ד הים זה עץ היינו עץ
 חיים תורה אס אין ע"ק כו' בחי' ועל יוכל ישלה שרשיו כו'. אך כהן בהדרוש פי' באופן
 (אחר) וזה ג"כ ענין נר מלוא שהוא מלמעלמ"ע ע"י ותו"א מלמעלמ"ט:

וביאור הדבר הנה ל"ל ענין אותיות מה ענינם (לעיל ביאר שע"י אותיות הדבור
 בע"מ נבחר העולם נמשך שיהי' הים דבר נפרד ולכן מבאר שרשם
 האותיות ממקום גבוה מאד רק נשפלו להיות לבוש ולכן נמשך מזה הים והיינו כי
 בהאותיות יש חומר ולורה כמ"ס באג"ה כד"ה ויעש דוד שס ולורה האותיות שרשם
 מקדמות השכל וזהו מש"כ בענין לנפש היה לרוח ממללא. ואפ"ל לכן יש כ"כ אותיות
 להיות שרשם מבחר וחכמה והיינו כ"כ כ' כתר ז' חכמה וחומר האותיות זהו מההבדל
 והיינו ענין ז' הכלים דקהלת הכל הכלים כו'. ולכן מה שהנבחר נעשה יש ודבר נפרד
 זהו מלך חומר האותיות מההבדל וע"י ביטול הים לאין מחעלים האותיות לשרשן ומקורן
 בצחי' לורה האותיות בקדמות השכל ומשם נומשיכים יהי רלון כו'). האותיות קצטן
 צפה. אבל שרשן מבחי' לנפש היה רוח ממללא (מ"מ י"ל זהו לורה האותיות אבל
 חומר האותיות נמשך מהבדל הלכ. והתהוות העשיה גשמיות הוא מחומר האותיות
 כמ"ס באג"ה כד"ה ויעש דוד שס. מ"מ עכ"פ שרש האותיות ממקום גבוה מאד)
 לכן עי"ז מט"ע קושר כחריס. יהשר"מ מנענע בראשו. והמשכת אותיות אלו משמו
 הגדול זהו ע"י העלאת אותיות התפלה עי"ז נמשך יהי רלון. והיינו ע"י שרשם
 האותיות בכתר :

והנה התורה נחלצה באותיות ג"כ (ע"ד חומר ולורה שהם כלים ואורות). התורה
 נק' משל הקדמוני (ע' ד"ה לבסומי צפוריא. דרוש השני) וידבר שלשת אלפים
 משל (נמלא מבאר כהן שהאותיות שהן הכלים בשרשן גבוה מהאור. ולעיל אמר דעיקר
 בריאת הים הוא מן האותיות ל"ל רק בשרשן גבוהים יותר אבל בהתלבשותן למטה ע"י
 רצוי בחי' הם למטה מהחכמה וא"כ זהו מעלת המלות בביטול הים שבהן ועל ידן
 מחעלות האותיות לשרשן שהוא גבוה מאד למעלה מן השכל) דהע"ה היה מחבר תורה
 שלמעלה בהקב"ה (דהיינו ע"י המשכת האותיות מבחי' שמו הגדול להיות מאיר בהתורה
 ועמ"ס בענין הטעמים שבחורה ר"ל זרקא מקף שופר כו' ששרשם מאותיות התענוג
 שלמעלה מהשכל ועמ"ס כד"ה אס בהקתי תלכו בענין אותיות החקיקה וכד"ה זאת
 חקת התורה שזהו ענין גלוי גליפו בטעירו עילאה כו' ועמ"ס כד"ה חורה ליה בענין
 ובלילה שירה עמי שהם אותיות הטעמים ועמ"ס כד"ה חכלילי עיניכ צפי' ח"ך הטועם).
 וזהו כי ע"י נר מלוא העלאת האותיות אויר. רוח ממללא. עי"ז ותורה אור :

והנה ההעלאה וגם ההמשכה הכל ע"י הפחה כמ"ס כד"ה ועצר ה' כו' ופסח על
 הפחה. וע' זה"ג דע"א טע"כ ע"פ וחשכ צפחה עיניכ. וזהו ענין זה
 השער לה'. וע' זה"ג דל"ה ע"פ פתחי לי אחותי ור"פ וירא ע"פ והוא יושב פתח האהל.
 ואל פתח אהל מועד כו' והפחה הוא משקוף ושתי המזוזות. לכאורה הפחה כמין ח"ת.
 אך במג"ד באות ד' ענין דלת הוא אות ד'. והיינו ז' קיין גא' על גביהם וכמו סגולתא.

זוהו כענין ג' בחי' תורה ועבודה וגמ"ח הרי גמ"ח קו הימין ועבודה קו השמאל ות"ת כנגד כולם זהו המשקוף כו'. והרמ"ז אמור דף ל"ה סע"א כ' ומשקוף לשון חזייה והשקפה. וע' בת"א ד"ה כי עמך מקור חיים בענין השקפה ממשון קדשך כו'. ואפ"ל הפעולה שנמשך על ידי ג' קוין שעל ידי זה יומשך בקדושה דוקא ובענין שפי' זוהר ס"פ חולדות דקמ"ה ע"א ע"פ פיה פתחה בחכמה כו' וכתיב אחת מארץ חלמה ולדק משמים נשקף. חליס כו' פ"ו י"ב. ובמד"ר פ' שמות ספ"ב אמרו המשקוף ושתי המזוזות הם ג' אבות הצרהם ילחק ויעקב. ואפ"ל דכתי' לשקוד על דלתותי דלת לפניס מדלת יכנסו שיטור ב' פתחים הפתח הראשון גו"ה ות"ת זהו ליכנס לש' הוי' דז"א. פתח ב' הוי' ג' ובינה זהו ליכנס התפלה לש' הוי' דלעילא סוכ"ע כי ל"ל ממעמקים קראתיך. ועמ"ש ע"פ ודוד עבדי נשיא להס ב' דלתין דדוד י"ל ב' דלתות. ואפ"ל דלת החילין ת"ת וכו"ה דמל' שהס מתלבשי' בכח"ב דבי"ע כמ"ס בע"ה שער כסה"ב וא"כ זהו דלת ופתח לשס אד'. ודלת הפנימי ת"ת וכו"ה דז"א זהו פתח לשס הוי'. וכן נאמר בתורה ואחזקן כו' אד' הוי' אחת החלות הרי הזכיר שני שמות אלו:

ג הנה מזוזה עם זו שמקבלים מבחי' זה עמ"ש בהגהות לד"ה ויקח מן הצא בידו מנחה והוא בצוך בראשית א' דף תי"ג ושס מענין אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה. והנה תפלת שחרית זהו תיקון הצרהס. וילחק תיקון תפלת המנחה והס חו"ג. ועיקר היחוד בתפלת המנחה בזח"א ויחי דף רכ"ט ע"ב. ועד"ז ממש ענין מזוזה מימין וג"ח משמאל נמלא בג"ה נמשך ההמשכה והיחוד עמ"ש באריכות ע"פ ובתפלת על מזוזות בתרעו"ב. ומ"ש מזה בצוך בראשית ב':

בענין מזוזה מימין נשימות בימין נלח עמ"ש מענין נלח בספר תרע"ו ע"פ נפתולי חלקים נפתלי ועיין בזח"ג ס"פ בלק דרי"ב סע"ב. ושאלתס מים בששון דא גדיק (ע' זח"ג ויקרא די"ו ע"ב). ממעיני הישועה חלין הצא ואימא. ד"א חלין נלח והוד וכולא ממצועי נביעין עמיקין. פי' במק"מ שנו"ה עלמן יונקים מאו"א הנקראים נביעין עמיקין עכ"ל. וע' מזה בלק"ת בד"ה ושאלתס מים בששון דרוש השני ועיין פירוש ערך אפיקי מים וערך מעיני הישועה. ומכ"ז יוצן לענין מזוזה מימין שהוא בגלח וכו"ח משמאל שהוא צהוד שעי"ז הס בחי' אפיקי מים עיין זח"ג פ' אהרי דס"ז ע"ב ודס"ח ע"א:

בית שכולו ספרים חייב במזוזה כי אל"כ ה"ז כגזבר כו' צהי עייל. ענין שיטור שני פתחים דלת לפניס מדלת כי להמשך יהי רלון ל"ל ממעמקים קראתיך. פתח א' ליכנס במקור ממכ"ע. פתח ב' בבחי' סוכ"ע. הפתח ראשון ע"י המזוזה. הב' ע"י בית מלא ספרים. ומ"מ המזוזה נועלה הפתח החילין לפתח הפנימי מזוזה זו זה עם זו ילדתי לי שהס עיקר הצורה אשר ילך את האדם בחכמה תהלתי יהפרו בחי' בית מלא ספרים. זו מבחי' זה. ובת"א במזוזה פ' שמע והא"ש זה גורס העלאת הבית בחכמה יבנה בית ג"כ לירופי אותיות שתי אבנים בונות שני צהיס כו'. בית סי' ברכה והמזוזה מעלה את הבית שימשך זו ממקור הברכה. דהיינו מבחי' זה ומבחי' מפתחות הפנימי'. בת"א אצל נ"ח הוא המשכה ותורה אור. בתורה יש ג"כ בחי' שמאל. מפי הגבורה

שמענוס. וע"ד גבורות גשמים שירדין בגבורה ורצ חצולות זכה זור. וזפרע דברי סופרים חשבע"פ נק' שהורות כעורב בחי' גבורות להחגזר על ילדו כו'. אך הם גבורות שלמעלה מז"א בחי' מעלת הזהב הנחמדים מזהב אצל בהשחלשלות מגבורות דז"א רישו' דעשו זעטפוי דילחק. כחבו לכס על קרן הסור. וע"י מס"ג המשיכו מבחי' שמונה נס"א המשיכו משמאל העליון בחי' מפי הגבורה שמענו. ומשם דוקא נמשך להאיר אור גם בשמאל כו' ע"ד ימין ושמאל חפרולי כו' ע"י עלה הפורץ בחי' ופרלת ימה כו' ח"ת עולה עד הכתר כו':

חומר האותיות הדבור למעלה מבחי' ז' הכלי' והלורה שרשה מהכתר הנק' מדבר ועד"ז באותיות התורה שהן אותיות המהשבה יש בהם ג"כ חומר ולורה, וזהו שניתנה באש שחורה ע"ג אש לבנה. החומר נק' אש שחורה. ועמ"ש מזה ד"ה שחורה הני וגאור דרום הראשון שם י"ל הלורה נק' אש שחורה. וא"כ ע"י המלות והתפלה העלאת האותיות לשרשן ומקורן לורת האותיות כו':

ענין לטעין כל אשר חפץ. וזכר ה'. כי בשלשה ספרים צרא הקצ"ה את עולמו צקופר וספר וסיפור. ע' מזה ד"ה ושחבתס מים השני. וזד"ה שחורה הני וגאור השני. וזד"ה זה שמי בח"א פ' שמות. וזלק"ת פ' תלך ד"ה ולא אבה. וסיפור הוא הדבור. ספר חשכ"כ שהיא בינה אותיות המהשבה. סופר חכמה. וע' ג"כ ד"ה אש בחקתי הראשון וזד"ה וספרתם לכס דגזי שזעות. ועכ"פ בחי' ספר וסיפור זהו אותיות. וד"ס מחכמה זהו מה שלא יכול להתלבש כלל באותיות כמ"ש ד"ה ושחבתס זענין ניסוך המים שלכן ארז"ל ערבים עלי דברי סופרים יותר מיינה של תורה. והגם כי נכנס יין ילא סוד שהוא אה"ר כמ"ש ד"ה חכלילי עינים מיין אך יש רזא שהוא יסוד י' סוד פותח את ידיך כו' ויש רזא דרזין יסוד אבא וזהו עיין הנמשך ע"י ד"ס ששרסס מאבא וכענין חירושך וילהרך כו'. ועיין גיטין פרק המקין ד"ס החורה מיעוטה זכתב ורובה זע"פ. וע' ד"ה ביום השמע"ל כנישין ובה"ז פ' אחרי דע"ט ז' הביאו עלי כפרה. אלא שם משמע חשכ"כ מחכמה וחשבע"פ בינה ויש מעלה יתירה זבינה כענין אב רס שנק' אברהם ה' בינה כו'. וגם י"ל שרש שרשן הרשימו והקו. הרשימו אותיות וז"ס אותיות התורה. והקו המשכת אור החכמה בהאותיות. וזהו ענין ג' ספרים שצרא בהן. הסיפור אותיות ולא נחבאר בהן כל הענין כמו שצאותיות דחשכ"כ לא פירש מהו לטועפת אלא שזהו בחי' ד"ס חשבע"פ כן זע"מ זהו ענין כל אשר חפץ ה' עשה. החכמה סופר וכו'. והנה ע"י עסק התורה שממשיכו בחי' סופר ח"ע זבחי' ספר אותיות חשכ"כ ע"ז ממשיך ג"כ זע"מ מבחי' החכמה כל אשר חפץ שיהי' ש' הוי' מאיר בשם הלקים. וזהו ענין נר חנוכה המשכת אור התורה. ושרשה המשכת הקו בהרשימו היפך וכד אנת חשלק וכו'. אך התפלה העלאת האותיות י"ל באותיות יש עוד בחי' מה שלמעלה גם מהחכמה. ע"ד לחכימא ברמיזא והאותיות הן רמיזות ע' זלק"ת פ' אמור בד"ה והניף הכהן אותם זענין שתי הלחם שיש בחי' בחשכ"כ מה שאינו בחשבע"פ. ועיין ג"כ ביאור ולא חשביה מלח מענין סיפורי מעשיות שצורה שגבוהין מהחכמה. וכן לפמ"ש בזהר ס"פ אחרי הנ"ל ע"ד ילמד אדם לתלמידו בדרך קלרה חות יו"ד וכו' ח"א

א"כ זה כולל הכל רק שהוא בדרך קצרה א"כ כולל ג"כ מה שלמעלה מהשכל המושג וכמו הרשימו היא רשימו מכללות האור ולא מבחי' הקו לצד. גם עולם העקודים נק' ילמד בדרך קצרה. ע"כ יש בחי' בהעלאת האחויות ע"י גר מלויה וע"י התפלה מה שלמעלה גם מדברי סופרים. וע"ד לפני אחד מה סופר כמ"ס בלק"ת סד"ה מי מנה עפר יעקב. ולכן מה"ע ג"כ אפילו הצית כולו ספרים חייב במוזזה לחצר הספרים לבחינת ולפני אחד מה אהה סופר :

לענין כי גדוה' ה' ואדונינו מבר. יש להקשות דהא איתא במד"ר ואחחנן דר"ל ע"ג יתרו נתן ממש צע"א באמרו כי גדול כו' משא"כ מרע"ה אמר כי ה' הוא האלקים אין עוד. וא"כ איך אמר דהע"ה כי אני ידעתי כי גדול כו' וכן ישעיה אמר ומבלעדי אין אלקים. ואפ"ל כי הוי' הוי' ופסיק טעמא צינייהו ולגבי ע"ק שייך ומבלעדי אין אלקים. אין עוד כלל. ובז"א שייך מ"ס דוד כי גדול כו'. ומ"מ הרי גם בז"א אמר משה כי ה' אלקיכם (דקאי על ז"א) הוא אלקי האלקים כו'. ולכן חירץ רבינו דפי' מכל האלקים היינו מק"ך לירופי אלקים. ויש לעיין בפסוק אין כמוך באלקים אד' תלים סי' פ"ו ו'. ובפסוק הודו לאלקי האלקים. ויש מדרשים אחריו ולא כמד"ר ואחחנן דגם יתרו לא נתן ממש כו' וזהו ע"ד מ"ס בבה"ז וילא על דף קמ"ז ע"כ בענין קומה ה' ויפולו אויביו וענין קומה ה' למנוחה. לאגחא קרבא ע"ד ה' איש מלחמה זהו בז"א שבבחי' זו שייך מלחמה. כמו ויאבק איש. מלחמה לה' בעמלק. ע"כ שייך כי גדול ה' מכל האלקי' כי אש חגיגהו כו' אורידך באש הוי'. אבל למנוחה ע"י גלוי ע"ק מתצטלין כהמם דוג זהו ומבלעדי אין אלקים. וע' ד"ה טוב להסות כו' כי באדם יש זלעז"ז משא"כ צסס ה' כי אמילס :

שייך ג"כ לדרוש הג"ר.

אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד. משלי ג' ע"ז. למיימיניה זה אורך ימים איכא וכ"ש עושר וכבוד. שבת פ"ו דס"ג א'. פרש"י למיימינין. של תורה שמפספסין עטמיהן בדקדוק ובזררין כימין המיומנת למלאכה. למשמאלין זה שאין יגעים זה כל לורכה. עושר וכבוד איכא אורך ימים ליכא. אי נמי מיימינים זה עוסקים לשמה. משמאלים שלא לשמה. ול"ע על פי' אי נמי מיומא דע"כ ב' ע"פ וזאת התורה אשר שם משה :

ב ומרתוך דברי רש"י אלו יש לפרש מ"ס במד"ר פ' חיי פנ"ע ע"פ אורך ימים צימינה. דעוה"כ נקרא ימין ועוה"ז נק' שמאל. והיינו בעוה"ז כאמר אשר צרא אלקים לעשות. וארז"ל במד"ר סדר צראבית פרשה י"א כל מה שנצרא צשי"כ לריבין עשיה דהיינו תיקון. וזהו כמו שאדם עושה מלאכה בשמאלו שאין המלאכה בשלימות כמו אש עושה צימין לכן לריך תיקון והיינו ע"י היום לעשותה ועמ"ס מזה צת"א פ' לך צד"ה ולא יקרא עוד שמך אצרים. אבל העוה"כ שהוא עולם התענוג וגילוי אורו ית' נק' ימין כמו עד"מ העושה מלאכה צימינו שהמלאכה מתוקנת ונאה

וכאה ויפה. ועד"ז ארז"ל ע"פ חף ידי יסדה חרץ וימיני טפחה שמים נטה שמאלו
 וזרח ארץ נטה ימינו וזרח שמים. כי לפי ערך שגבהו שמים מחרץ הרצה והמלאכים
 חיים וקיימים לעולם משא"כ בארץ הצרחים הווים ונפסדים. לכן לפי ערך יש לומר
 שהשמים נטשו צימין והארץ בשמאל. וכן ישמחו השמים ר"ת י"ה ותגל הארץ ר"ת ו"ה.
 חף שבכלל העוה"ז שמים וארץ נק' שמאל לגבי העוה"ז. ולכן ארז"ל שמאלו של ילחק
 נטשה שני שופרות בשמאלו הי' שופר של מ"ת וצימינו והי' ציוס ההוא יתקע בשופר
 גדול כו' דהיינו לעוה"ז שהוא צחי' ימין. וזה ענין קץ הימין ועמ"ש ע"פ
 הושיעה ימיןך :

ג **בחייו** ר"פ בראשית ד"ג סע"א אורך ימים צימינה כו' קרא העוה"ז ימין כי שם
 הוא זוכה לאריכות הימים לגלח לפי שהוא עולם שכולו ארוך. וקרא העוה"ז
 שמאל. והזכיר על מעלתו עושר וכבוד. כי כשם שהעושר והכבוד הכנה אל האדם
 בעוה"ז לקבל המושכלות כן העוה"ז הכנה לקנות בו חיי העוה"ז עכ"ל :

ד **פ"ב** דב"ז דכ"ה ע"ז הרולה שיחכים ידריש ושיעשיר ילפין וסימך שולחן בלפון
 ומנורה בדרום. היינו כי חח"ן קו ימין. ודרום הוא ימין כמש"ש מפסוק לפון
 וימין אחת בראשם חגים סו' פ"ט. אלמא דרום הוא ימין. והחכמה היא ראשית קו הימין.
 ובג"ה קו השמאל ומשש נמשך העושר כמ"ש מלפון זהב יחיה בחיוב סו' ל"ז. ולכן השולחן
 בלפון וע' בת"י פ' פקודי פי' כן שמלפון בא העושר ומדרום החכמה כו'. וריב"ל אומר
 לעולם ידריש שמחוס מתעשר שנאמר אורך ימים צימינה בשמאלה עושר וכבוד.
 והיינו כי חו"ז הם חרין ריעין. ובכלל קו הימין הוא ג"כ קו השמאל. כמו שהלויים
 טפלים לכהנים. ועיקר שפע הבינה בא מהחכמה. כי חו"ז הם י"ה. והה"א מקבל
 מהיו"ד. ועפ"ז י"ל הא דגר חנוכה בשמאל. כי הגם שהמנורה הרומז לשפע החכמה
 ל"ל בדרום וכן נ"ח במקום שאין מוזה מניחה צימין. אכן כשיש מוזה צימין מניח
 נ"ח בשמאל להורות כריב"ל דע"י החכמה נמשך ג"כ העושר והכבוד. אשר בשמאלה
 עושר וכבוד כו'. אך דוקא כשיש מוזה צימין שא"כ הוא מצחינת למיימינים זה כו'
 משא"כ החומר חין לי אלא תורה חפילו הורה חין לו כו'. ול"ע מקרבות קד"ק
 שחיעטן בלפון דוקא. גם ארז"ל מד"ר פ' ויקרא פ"ב בשעה שאדם קורא על ירך
 המזבח לפונה הקב"ה זכר עקדת ילחק. וע' בת"א ד"ה בכ"ה בכסלו בענין לפונה לפני
 הוי'. ועיין מ"ש ע"פ ויהי בעלות המנחה צמ"א סו' י"ח ל"ו בענין מארז"ל שאליהו
 נענה בתפלת המנחה דוקא. ובענין כי לא בכסף תגאלו. וכתיב מלפון זהב יחיה.
 ועמ"ש בלק"ת סד"ה ויקח קרח. ואפ"ל כי לע"ל יהי' גלוי מצחי' דלית שמאלא בהאי
 עתיקה ולכן כולו הטוב והמטיב ע"כ צחי' זו מעלת לפון ע"ד אשר לפנת ליראך.
 ועדיין ל"ע לקשר ולחבר המחמר שעה"ז נק' ימין וזהו ענין קץ הימין עש המחמר
 שלע"ל יהיו הגבורות גבוהים מחסדיש ושיחמרו לילחק כי אחת חזינו כו'. הגם שנת'
 יסוד משום ששט הכל ימין ע"ד ימין כו' ימין חרען הרי צ' הידות הם ימין וכמ"ש
 בע"ח של"א בענין והחמישית לפרעה. מ"ת חף הגבורות יהיו גבוהים יותר הרי גם
 בשולש צחי' ידיו פכ"ז הימין יש לה מעלה יתירה. ועל"ק ד"ה עוי"ל הגה :

ה' ילקוט פ' חקת דרמ"א ח' ע"פ מה טובו אהליך יעקב אמרה תורה רבש"ע כחוב צתורתך בשמאלה עושר וכבוד וצני עניים והקב"ה משיבה ואומר להנחיל אהבי יש למה הם עניים כדי שלא יתעסקו בצדדים בעלים וישבהו את התורה שנאמר כי העושה יהולל חכם. כ"ה בילקוט צהלים סי' ה' דל"א ע"ב בשם מדרש חלים. זח"א פ' לך דפ"ח ח' צס"ח. ועיין דל"ב ח'. וישלח דקע"א ב'. וישב דק"ל ע"א. פ' יתרו דפ"ד סע"א :

במ"א סי' ז' עמוד הימני יכין ועמוד השמאלי צועז. וא"כ יש להעיר מעין זוג צועז עם רוח. וע' צפרדס ערך צועז שהוא ענין צו עז ופי' עז כח וגבורה ע"ד ישיש כגבור לרוץ אורח. שהתאווה אל היחוד מהט' דגבורה ע"ד שמאלו תחת לראשי כו'. ורות המואביה ע"י בירור מהכמה דסע"א הנק' מואב והוא קניז עי"ז בזה לבחי' דנטלא מצי אבא ונק' צח אבי וזהו מואביה. וז"ס ג"ח משמאל ע"ד עמוד השמאלי צועז. והשמן מצחי' חכמה כו'. וצמד"ר ברות העירו על צועז ממ"ש במשלי סי' כ"ד ה' גבר חכם צעוז. ופירשו גבר חכם היה צועז :

בזכרי' ססי' ד' אלה שני בני היליה ומסתמא הם השמן הנמשך משני הזיתים אשר ח' מימין הגולה ואחד על שמאלה. וע' צמד"ר פ' בא ר"פ ע"ו פי' הם משה ואהרן. ובפ' נשא דרס"ב ח' ובפ' קרח דרע"א ח' ובאיכה ס"ה ב' פי' אהרן ודוד וכן פרש"י בזכריה שס. וע' סנהדרין כ"ד ח'. ורש"י פי' שני בני היליה יל"ע ויליה"ר שמחפץ לעוב צוכות התורה ועד"ז ג"כ יל"כ מ"ח משמאל שגס היליה"ר יתהפך לעוב ע"י אור התורה והיינו ע"ד לז חכם לימינו ולז כסיל לשמאלו שזהו ענין היליה"ע ויליה"ר. וע' צמד"ר ס"פ מעות. וידוע שהיליה"ר נק' זקן וכסיל :

עורי' הנה לפעמים שמאל יד כהה וקשה דנק' יד החזקה וכן צועז כנ"ל. וי"ל דאיתא בשה"ש רבה ע"פ לסוסמי. וכי יש שמאל למעלה כו'. ופי' ימינו ושמאלו מיימינים ומשמאילים. וק' עדיין הוא שמאל. אלא יל"כ כי יש שולט צב' ידיו הרי הכח בשמאלו כמו בימינו רק מ"מ נק' ימין ושמאל וזהו הפי' וכי יש שמאל ר"ל תמות כח ח"ו. אך ק' שהמל' נק' יד כהה. חשי. כמו נוק'. ע"כ יל"כ בחי' שולט צב' ידיו זהו צאו"א וא"א כי חו"ב מלבישי' זרעות דא"א ואו"א כחדא נפקי וכחדא שריין שוין לגמרי ח"כ שס קו השמאל כמו הימין וז"ס יד הגדולה ויד החזקה אבל צו"כ יל"כ שייך שהימין צבת יותר. וז"ס צבי"ע. אך ע"י חומ"ל ממשיכי' מהצונה צו"כ שיהי' בחי' עוז בשמאל דקדושה. וז"ס ג"ח בשמאל. וכן צועז. ואז ממילא נפרד השמאל דסע"א. ע' זח"א דפ"ח ח' כנ"ל. כי הגבורות דקדושה הם דוקא המכניעי' הדיגין קשים כמ"ס בפע"ח בכוונות השיפר. עמ"ש ע"פ הושיעה ימיך וענני. הישועה לימין נמשך מצחי' דלית שמאלא בהאי ע"ק. לכן משם נמשך הישועה לימין דז"א. וא"כ זהו ענין כל פנות שאתה פונה לא יתא אלא לימין. ולכן מוזהר מימין. אלא שח"כ ג"ח בשמאל ועי"ז השמאל מחפזר לימין ביתר שאת וכענין צ' פרשיות שמע והיה חס שמוע :

ישערי' סי' ס"ב ח' נצבע ה' בימינו ובזרוע עוזו ואיתא צפ"ק דגזיר ד"ג ע"ב דזרוע עוזו היינו שמאלו כביכול ופרש"י שכן הוא צפ"ק דברכות ד"ו ע"א דאומר

צימינו זו תורה וצרוע עוזו אלו תפילין. ותפילין הם צשמאל. וקשה איך נקרא זרוע עוזו לשון כח הלא הבח דוקא צימין: רבות באיכה ס"ה ד' ע"פ נטיות ימינך ואין ימין אלא שבוטה שנאמר נשבע ה' צימינו. ילקוט ר"פ שמות צימין נשבע ה' צימינו. זח"ג ויקרא כ"ד א' פ' פינחס דרכ"ח סע"ה דרמ"ז ע"א שהן חו"ג דאלי' אצרהם וילחק חסד ופחד. ואחחן דרס"ט סע"ה. ונראה שזהו ע"ד פי' גבורה דודאי גבורה הוא היפך השישות כח. ובפרדס ערך עז פי' גבורה עוז תפארת. ועי' ע"פ ועוז מלך משפט אהב ועי' צמד"ר ר"פ שמות:

פרשה מקץ

ויהי מקץ שנתיים ימים. פי' זוהר ר"פ מקץ דקל"ג ע"א מאי שנתיים ימים דתצ דרגא לדרגא דהיה זכירה. ופי' זוה"ה שם דתצ דרגא מלכות לדרגא דהיה זכירה יסוד. והכונה שנתיחדו ונתחברו אלו הנק' שנתיים ימים וצלותו היחוד עלה זכרוננו לפניהם. ואז ופרעה חולם וע"י ההלוב ההוא נתעלה צמעלות עכ"ל. משא"כ קודם יחוד שנתיים ימים כתיב ולא זכר שר המשקים כו' שלא נתגלה צחי' הזכירה. ובפי' ויהי מקץ צלק"ת מהארז"ל פי' שהוא קץ הימין אע"פ שזוהר לא פי' כן. וכן נראה כי הלא ענין קץ הימין היינו קץ למה שנאמר השיב ימינו אחר. ומאחר דשנתיים ימים היינו ענין היחוד א"כ עכ"ל וימינו תחבקי וז"כ זהו ע"י קץ הימין. ועמ"ש מענין קץ הימין צצה"ז פ' פקודי דרל"ג ע"ב גבי איש לבוש הבדים וקנה המדה צידו ושם ציאר ענין קו המדה דאורות וכלים דאלי' שהוא ע"י מו"ם צולד"ק וצינה הנק' משתחא ומשם נמשך שרש הקץ לכל דבר וכמ"ש זוהר כאן דף קל"ד א' ע"פ לכל זמן ועת לכל חפץ. וע' זה"א פ' נח דס"ב סע"ב ע"פ הודיעני ה' קלי. שיש צ' צחי' קץ. הא' קץ הימין והוא מל' דאלי' וע"ד שנק' אחרית ונק' יס סוף סופא דכל דרגין ונעוץ סיפן צתחלתן. ואפ"ל זהו קץ הימין שאזי יומשך ממנה צחי' או"ח וצחי' צחי' כתר מלמטה למעלה כו' ולכן אחרית גימט' כתר. ועמ"ש ע"פ מצלי אשר לא ימלא האדם את המעטה אשר עשה האלקים מראש ועד סוף. שצקדושה גס הסוף הוא צחי' ראש. ועמ"ש ע"פ והארץ הדוס רגלי. ואפ"ל שזהו ענין עד שתכלה רגל מן השוק להעלות צחי' רגל השמאלי שמתלבש צקץ דשמאלא. ואז יהי' קץ הימין. והצחי' הצ' זהו קץ דשמאלא שעז"ג ויהי מקץ הימים ויבא קין כו'. וע' מזה צוח"ב פ' תלוי דקפ"א ע"ב דחה לקץ ימין וקריב לקץ ימים כו' ובג"כ לא אחקבל קרצניה דהא מספ"א הוה והרמ"ז שם האריך. עוד מצואר מענין קרצן דקין צוח"ג פ' קדושים דפ"ז ע"א וע' עוד צוהר צראשית די"ד סע"ה מענין צ' צחי' אלו וע' זוהר פ' תדומה דקל"ד סע"ה מענין צ' צחי' קץ כו'. וניקתה מרגל השמאל דמל' דקדושה כנ"ל. ובזוהר כאן פי' ויהי מקץ קץ דשמאלא שממנו נמשך וישכההו כו'. ועד"ז פי' צח"א צפסיק ויהי מקץ שנתיים ימים קץ ותכלה לצחי' שנתיים ימים כו' והיינו קץ הימים דגבי קין כו'. והנה ענין שנתיים ימים י"ל כי יש צ' צחי' שנה. הא' צוק' כמ"ש צוח"ג פ' תלך דרע"ה צ' ע"פ נקי יהי' לציתו שנה אחת והס י"ב ירחין י"ב צקר והשנה היא מל'. ונק' שנה לשון שינוי שמשם

ואילך מהחיל עולם הפירוד שנראה העולם יש ודבר וכמו ימי הלזנה הם שג"ה ונק' יומין תחאין בוח"ג פינחס כי עד"מ הלזנה היא משנה אור החמה. וכמו הולד בצטן אמו כו'. ויש שנה בדכורא יומין עילאין והיינו ת"ת נק' שנה בחי' שמש או בינה. ואפ"ל שזהו גילוי בחי' אנו הוי' לא שניתו. ולכן הל"ת הם שס"ה כמנין ימות החמה. גלוי שמש הוי' בחי' לא שניתו. וי"צ חדשים י"צ גבולי אלכסין דז"א. וא"כ התחצרות שנתים ימים ר"ל התחצרות צ' בחי' שנה הכ"ל וצ' בחי' יומין הכ"ל ע"ד משכו יומין עילאין ליומין תחאין כימי השמים על הארץ. וע"ד שש עלו שבטים שבטי יה שנתחצרו י"צ שבטים דנוק' י"צ בקר בבחי' י"צ ג"א דז"א. ע' ביאור יהודה אחת זכד"ה אלה פקודי המשכן וזכד"ה ואני נתתי לך שכס אחד. ובדרוש קי"ם שנקרע לי"צ גזרים לכל שבט היינו כי קריעת ים סוף עליו הצריחה באל"ה והתחצרות י"צ שבטים דצריחה בשרשן ומקורן שבאל"ה כמו שבחצו צסידור צביאור על פ' שש ימים חאלל מלות. ולכן אז עלה זכרון יוסף כנ"ל. כי הנה מצמ"א ענין מלכיות וזכרונות זהו ע"ד שמור וזכור שהוא מל' ויסוד. והנה פ"י ענין זכרונות היינו כמ"ש וגם את נח זכרת כו' וזכרתי את צריתי יעקב שהוא ענין הנהגה שלמעלה מהעצב שבחי' זו נמשך מעלמא דדבורא. מבחי' יומין עילאין. משא"כ מבחי' נוק' נמשך ההנהגה כפי שבט הצריחה לכן נק' יומין תחאין. וגם הזכר איש דרכו לכבש כו'. לכן דוקא ע"י חיבור שנתים ימים המשכת יומין עילאין ציומין תחאין כי הוי' הוא האלקים עלה זכרונו של יוסף שיומשך ופדעה חולם כו' עד שנמשך לו הגאולה שלא לפי סדר והדרגה. וכמארז"ל שראה עולם חדש. אתמול הי' צבית האסורים והיום מלך כו'. וכ"ז נמשך לו מדרגא שלו שהוא יוסף הממשיך חוספת אור. להיות חיבור שנתים ימים הכ"ל: ב ודנה צת"א פ"י שנתים ימים זהו ענין ואהיה שעשיעיס יוס יוס. וי"ל לפ"ז כי מקור חיבור ויהוד ו"ה שהם בחי' שנתים הכ"ל הוא ע"י יחוד י"ה שהם בחי' יוס יוס. כנודע שמתחלה הוא יחוד או"א ואח"כ נמשך צו"ג. ועמ"ש מזה צביאור ע"פ ונקדשתי צחך צנ"י. וע' סד"ה וישב יעקב צפ"י הקל קול יעקב. וכפל ענין צארץ. וזכד"ה לצבחי וזכד"ה שה"ש צענין צ' בחי' כלה צ' בחי' חחן. וכ"ז המשיך יוסף ע"י מס"ג לה' והיסורים שטערו עליו מהמת שטמד צנסיון כו':

ג פ"ק דנויר ד"ה ע"א ע"פ ויהי מקץ ימים לימים אשר יגלה דגבי נזירות אבשלום. דאמר רבי שנים עשר חדש. וילוף מצהי ערי חומה. ולבאורה א"כ הוא שס"ה יוס דרבי שס ס"ל שנה ועיבורה. מיהו לא קיי"ל שס כרבי. פריך ואימא שתי שנים דכתיב ויהי מקץ שנתים ימים ופרש"י דשתי שנים נמי אקרי ימים כו':

ד ובמד"ר ע"פ ויהי מקץ. העירו ממ"ש באיוב כ"ה ג' קץ שס לחשך ולכל תכלית הוא חוקר אבן אפל וללמות. זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפילה. ומאי טעם קץ שס לחשך שכל זמן שינה"ר בעולם איפל וללמות בעולם דכתיב אבן אופל וללמות נעקר ינה"ר מן העולם אין אופל וללמות בעולם עכ"ל. והנה כן דרך אשה מנאפת כו' לא פעלתי אין ר"ת אפ"ל וזהו הפך בחי' פלא. ובמא"א אות א' כעוף ד' והמל' נקראת אבן טובה וכנגדה אבן גנף נוק' דס"מ המקבלת כנגדה ונקראת המל' ד"כ

ג"כ חבן ישראל כי היא חבן של חיש הטליון הנק' ישראל . וכנגדה חבן חפל כי ס"מ נק' חפל וזו היא חבן שלו שבונה בנין רע עליו עכ"ל. וע' מזה בזהר כאן קל"ב ז'. והרמ"ז פי' חבן חפל הוא יסוד דנוק' דקליפה. והוא נגד חבן שתייה שהוא יסוד דנוק' דקדושה כמ"ס זמא"ח פ"ט וז"ל חבן השתייה נק' נקודת ליון יסוד דנוק' והיא נקודה ראשונה השרשית שנה כו'. והי"ג הראה מקום ממ"ש בזהר פ' נח דע"א ז' וצפ' וימי דר"ל ע"ב וכת"ז תקון ס"ג דל"ח ע"א והו' ענין ללמות כמ"ס זמא"ח ל' סע"ז ללמות דכר ונוק' דקליפה כו' וכ"כ בזהר וילאדק"ס ע"ב. ולפי' המד"ר חבן הוא היל"ר ומלדו ומחמהו נמשך חופל וללמות בעולם. וענין זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה בחפילה זהו כמ"ס בזהר כאן דקל"ד ח' מפסוק לכל זמן ועת לכל הפך. והיינו ע"י קו המדה שמשם נמשך המדה והקלפה לכל הדברים. ולענין חשך ע' זמא"ח ח"ת סעיף ס"א שחשך תמיד מלד הגבורות והעיר מפסוק השת חשך ויהי לילה זו תרמוס כו' עמ"ס מזה בגמ' ב"מ פ' הפועלים. ובפרדס ערך חשך כ' וז"ל ג' מיני חשך הם בכחור. בזולת שנים אחרים שהם ח' בגבורה וח' בקליפות ומשמים חלה בארנוס בשער הגווניס עכ"ל. ומ"ס חשך בכתרי זהו ענין ישת חשך סתרו בחי' דלית מחשבה חפיהא ביה כלל וכמ"ס בלק"ת בד"ה ראשי המעות ובד"ה חלה פקודי המשכן בענין צרישה השוכח כו'. וע"כ חפ"ל סע"י החכפיה של היל"ר שהוא החשך דקליפות וע"י החתפכח השוכח לנהורא יומשך לע"ל גילוי הכתר הנק' ישת חשך סתרו. וחפ"ל זה ג"כ בפירוש הפסוק קן שס לחשך. ר"ל קן מתי יומשך ויתגלה בחי' ישת חשך סתרו שהוא כתר עליון. וחפ"ש להעמיס זה בפרש"י בחיוצ שס ספי' קן שס המקום מתי יהי' החשך שהשמים ימלחו והארץ תבלה עכ"ל. ופי' שמים שימלח זהו ז"ל דקליפה כמ"ס בלק"ת פ' ויקרא צביאור ע"פ ולא תשנית מלח ספ"ו. ואז יהי' גלוי השמים החדשים והארץ החדשה וזהו ענין גלוי ישת חשך סתרו. אך זה יומשך ע"י החתפכח השוכח לנהורא. ולכן קן שס לחשך דקליפה לפי מה שז"ל עד שיומשך הגלוי מבחי' ישת חשך סתרו כדפי' בה"ג בת"א פ' ואר"ה סד"ה וידבר חלקים כו' ואר"ה אל חברהס וז"ל לפיכך במדה ומשקל שהי' ל"ל גלוי חלקות במ"ת כך הי' בחי' ההסתלקות וזמן שליטת מלריס רד"ו שנה כו' וזהו קן שס. לכל זמן. והוא ע"פ מדה ומשקל הנמשך מקו המדה :

ה בדר"ב ז' כהן ובמא"ח ח' ס"א חשך. תמור שור כלב. ענין תמור תמרה חפי' בתקופת תמור קרירת ציה. ושור נגח. כלב חולפא י"ל עמלק חולפא כלפי שמים יודע רצונו כו' ועז"ג מיד כלב יחידתי. ע' בד"ה ושמתו כדכד בענין ומכפירים יחידתי. וכן חשך דקדושה י"ל זו ג"כ תמור ושור. ככור שורו. עני ורוכב על החמור. ועמ"ס ע"פ חוסרי לגפן עירה. אך ענין כ' דחשך י"ל כתר. ומכ"ז יובן משארז"ל פי"ד דשבת מ"ט עיזי מסנן צרישא והדר אימרי כברייתו של עולם צרישא חסוכא ועד"ז לאמר בעשו שהוא חיש שעיר יעבר לא חדוני לפני עבדו. ועמ"ס בלק"ת בשה"ש בסופו צביאור ע"פ כי על כל כבוד חופיה פ"ג שבדי להיות הגלוי ממו"ס זהו דוקא אחר שיקוים ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. וכ"כ מזה צביאור ע"פ וידעת

היום

היוכ דרוש הרחשין שלהיות ההמשכה ממכ"ע יוכל להיות גם עכשיו כו' אבל שיבא סוכ"ע בצחי' גילוי צפנימית א"א עד שיחזרר העולם לגמרי כו'. ועד"ז נחבאר ג"כ סד"ה למלכ על השמינית צענין ההפרש בין מילה ובין שבת וכנראה שאברהם הי' נביא גם קודם שנימול אף שהנבואה שרשה מאל"י אבל להיות גלוי מא"ק א"א כל זמן שיש הסתר כו' ע"ס. וזהו כוונת המד"ר שב"ז שילה"ר בעולם ולא נחזרר עדיין אזי אופל בעולם היינו שהין חפסר להיות גלוי עין בעין יראו דלע"ל :

ו ע' עוד מענין קץ שס לחשך צוח"ה פ' נח דס"ב סע"ב ובאן פ' מקץ קל"ג ב' קל"ד ח' ויגש דר"י ע"ב פ' בא דל"ג ע"א פ' חלוא קפ"ד א'. ופירשו שזהו קץ דשמאלא מל' דקניפה. וקץ הימין זהו מל' דקדושה. ועמ"ס מזה צפ' פניחם ע"פ אף בגורל החלק הארץ צפי' וחסה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין שארז"ל ע"ז צמד"ר בחיכה ס"פ גדע בחרי אף דע"ב ד' ששאל בחארית הימים או בחארית הימין חמר לו לקץ הימין כו' וכ"ה צוח"ה פ' בראשית דנ"ד סע"א לקץ הימים או לקץ הימין. הציחו המ"ב צמד"ר שס. והואר מפרש דקץ שס לחשך זהו קץ הימים. ח"כ לפי' המד"ר כחן צפי' קץ לחשך שהכוונה מתי יסתיים האפלה ויהי' גלוי החור, ח"כ זהו ענין גלוי קץ הימין דהיינו מש"ס צמד"ר בחיכה אותה ימין שהיא משועצרת קץ כחתי לימיני גאלתי את בני גאלתי את ימיני והוא שאמר דוד למען יחללון ידיך הושיעה ימינך וענני עכ"ל. והימין זהו צחי' אור. נהורא קדמאה הוא חסד. וההשך נחשך מסע' דשמאלא. וא"כ קץ שס לחשך שלא יהי' עוד חושך כ"א אור זהו גלוי הימין. ושרם צחי' ימין זהו ע"ק דלית שמאלא בהאי ע"ק ובמ"ס ע"פ ציוס ההוא יהי' הוי' אחד דהרז"ל ספ"ג דפסחים שלע"ל כולו הטוב והמטיב. והיינו משום דהכל ימין :

ועתה ירא פרעה איש גבון וחכם וישיתוהו על ארץ מצרים. ברבות פ"ט דנ"ה ב'. ש"ך. של"ה ש' ב' ס"א א'. צחי' ג"ה א'. מהרמ"א הקדים למה זה סיפרה חורה כל דברי חלומות פרעה וכל פתרונות ועלם יוסף אליו. אלא כי בחלום פרעה הלז ובהיות יוסף הוא השליט על הארץ (ע' זח"א מקץ קל"ח סע"א) חלוייה גאלת ישראל מנלות מצרים שהי' אז מתחיל. ונקדים מ"ס צוהר וישב קפ"ד א'. כי כאשר גזרה חכמתו ית' (עמ"ס ע"פ וישלחהו מעמק חברון) להגלות את ישראל ממצרים (עמ"ס ע"פ הזהר ס"פ ויגש דר"י א' ע"ב ע"פ צארץ גושן ויחמוו בה) כביכול גלחה שכינה עמ"ס (כמ"ס ברבות נשא ספ"ז) ולא עוד כי אס שקדמה להם מאז ירד יוסף שמה. כי לא הי' מוכן להיות מרכבה אל השכינה כמוהו (ע"ס במ"ס הזהר ת"ה דיוסף איבו ברית עילאה. כל זמנא דאתקיים ברית שכינתא אתקיים בהדיהו דישאל בשלם כדקא יאות. עוז"ג צהר ק"י ע"ב ע"פ ועשה עיב שכן ארץ. וזח"א ר"פ נח ג"ע ב' גבי חיבה ונה כולא כנונא דלעילא כו' ועד לא אהחברו כחדא לא הוה עלמא כדקא יאות. ועמ"ס מהרמ"א פ' וילא סד"ה והנה ה' נלכ גבי כי הלא יותר אתה מוכן להיותי

שורה עליך מהארץ עלמה כו'. ועד"ז יובן בענין יוסף שגם בהיותו צח"ל במצרים שרתה עליו השכינה יותר מההשראה שבארץ כו'). והנה ראוי לשים לב מה לורך אל הקדימה הזאת (וצרבות פ' לך ס"פ מ"ס משמע שעוד הי' הכנה וקדימה יותר מו מימי אברהם כמ"ש ר' פינחס בשם ר' הושעיא רצה אמר הקב"ה לאברהם אבינו לא וכבש את הדרך לפני בניך כו' עד באברהם כתיב וילך למסעיו ובישראל כתיב אלה מסעי צ"י. ועמ"ש צפי' ויעל אברהם ממצרים כח"א פ' יתרו צד"ה צחודש השלישי. מעשה אבות סימן לצנים בהרמב"ן. ועמ"ש מזה האומ"ו נ"ע ע"פ ויראו אותה שרי פרעה. כי ישראל ציררו נילולים שנפלו בהם כמ"ש ע"פ ויגללו את מצרים כמלודה שאין בה כו' וזהו ואח"כ ילאו ברכוש גדול. והכח הזה בהם לצרר ולהוליא כו' הוא ע"י שהיו אברהם ושרה במצרים וגמסך השראת השכינה על מצרים עבורם צחי' מקיף וע"י מקיף זה ניתן כח להוליא מהם הנילולים כמו אור השמש כשזורח על הארץ עולים אדים כו' וזהו ענין המקיף דלבוה והיינו ע"י שהיו גן נעול ולא נעמאו ולא נחערבו בפנימיותם כו'). וגם ענין והנה קמה אלומתי. כי הנה הגולים מצרימה למה ששם חלאת זוהמא הולרכו לרחמי שמים מרובים ולא יוכלו להחמהמה שלא יבנשו בשער החמשים מהעומאה. והולרך הגלות להיות הגו סיגים מכסף צבור הצרזל. מזהומת נחש (ולכן גם הראשון שנתהפך המטה לנחש ומנחש למטה כו'). וכדי שלא יגבר עליהם הי' צ"ל בשני דברים. הא' בשילוח שכינה עמהם צחי' כגשר יעיר קנו על גוליו ירתק (ע' זהר ר"פ וישלח). הב' ע"י שליטת יוסף עליהם. שלא הי' שפע ז' שני השצע ע"י השר כ"א ע"י השכינה באמצעות יוסף (אפ"ל קדימת אברהם ושרה המשך או"מ ויוסף המשך או"פ שיהי' מאיר שם ועמ"ש צביאור ע"פ ואני אראה צבוגאי) כי יוסף הי' כמו היאור המוסך מים ממואלא להשקות את הגן (להעיר מענין כגן ה' בארץ מצרים כו' צפ' וירא). וכן ע"ד האמת מדת יוסף נקרא נהר. וזהו ענין חלוס פרעה והנה עומד על היאור (ע"כ מלא):

ענין יוסף ואהיו שנהג עמהם באכזריות ויאסור את שמעון לעיניהם הי' הכל לטובתם שיפטרו בזה על עון מכירתם אותו שהי' גדול עונם (עי' צע"ח שער האוגאה ספ"ה כי עי"ז נאחזו הקליפות כו' ציסוד העליון ה"ו עכ"ל ע"ש באריכות. ועי' בזה"א פ' חיי דקב"צ צ' ע"פ מלך לשדה נעבד ומשם יובן דברי הע"ת הג"ל. ועי' באלשיך ע"פ ויוסף הוא השליט שפי' ג"כ עד"ז וז"ל. אמנם הנה כאב רחמן ראה. והנה קולר תמשה עונות תלוי על לוארי אחיו אשר שגאוהו כו' מחרם צכסף לדיק כו' ע"כ מאהבתו אותם דאג למו כו' ע"כ ראה והנה עוב מאד להביאם לדי תמשה מיני לער כו' עכ"ל. ועי' צחי"א ספ"ב. ומ"מ צ"ע ע"ז ממ"ש צשהש"ר ע"פ מי יחנק כאח לי ובשמות רבה רפ"ה צחי"א אח כו' באחי יוסף ליוסף שגאין היו אותו כו' הוי אומר כיוסף לבימין עכ"ל. וקשה אמאי לא אמר כיוסף לאחי שגמל להם טובות גדולות אף שלא נהגו עמו כראוי דזה הי' רבותא טפי. ולפי פשוטו שיעיר אותם יש לחזק

לחרץ דלנו מצקשים שלא ישלם לנו כמעטנו כ"א להיות נושא עין. אבל לפי הנ"ל דכוונת יוסף הי' רק ההנהגה רבה קשה. וי"ל דלק"מ דמ"ש המדרש כיוסף לבנימין זהו משום שכתוב כאח לי יונק שדי אחי. ויוסף עם אחיו אעפ"י שנהג עמהם באחיה מ"מ לא ינק משדי אחים לאה כ"א מרחל. וכ"כ שם בפירוש באיזה אח יונק שדי אחי הי' אומר כיוסף לבנימין כו'. אך א"כ ל"ע מהו שאמר כאחי יוסף ליוסף שונאין היו אחיו כו' והלא בלא"ה א"א לומר כן עליהם דלא הי' יונק משדי אחיו. וי"ל דעדיפא מיני' אומר שונאין היו אחיו כו'. ועו"ל דלנו מצקשים מה שחטאנו לפניך מחוק ברחמיך הרצים אבל לא ע"י יסורים כו'. א"כ לכן אומרים כיוסף לבנימין דוקא. דאלו לאחיו ליער אחים ויאסור את שמעון כו'. וא"ת מפני מה עשה יוסף כן. יוסף הי' מוכרח לזה כדי שיכופר להם. משא"כ הקצ"ה כל יכול למחול בלי יסורים. גם י"ל דצ' התירולים עולים בקנה א' כי מחילת העונות לגמרי הוא ציוה"פ יום סליחה ומחילה והוא ע"י ציוה הנק' אימא עילאה שבה התגלות עתיק. וא"כ זהו כאח לי יונק שדי אחי. משא"כ בחי' אח מאציו לצד אף שאצא למעלה מאימא מ"מ גילוי התענוג הוא כשבא השכל להשגה דוקא כנו' בדרוש ברכת הזימון בענין לוייתן שהוא יחוד או"א. ולפי שיוסף עם אחיו לא הי' ממש יונק שדי אחי לכן אין בזה גילוי התענוג כ"כ רק בחי' ההעלם. וע"כ לא הי' יכול למחול לגמרי כי עיקר מחילת עונות ע"י גילוי ע"ק התענוג העליון הממתיק כל הדינים. וגילוי זה הוא ע"י יחוד או"א בחי' שדי אחי דם נעכר ונעשה חלב ע"ד אים יהיו העאיכס כשנים כשגל ילצו כו'). עד שגם צו"ת לא נכפר להם שהרי הולרכו להתגלגל אח"כ בעשרה הרוגי מלוכה. וראובן בדר"א הגדול ולפיכך נילול ר' אליעזר ממוותה משונה כו'. אלא שהי' פעולה שיארכו אף להם עד אחיו זמן שהי' אחר בית שני כו' :

והנה ענין מ"ש וילו לאשר על ביתו כו' ושם כסף איש צפי אחתתו ואת גביעי גביע הכסף ששים צפי אחתתת הקטן ואת כסף שגרו כו'. ענין הגביע הוא ע"ד מ"ש דהע"ה כוס ישועות אשא (צמ"א א"א אות ג' סל"ז כתב גביע נק' היסוד. וכן גביע גימט' מילה וגימט' ה' פעמים טוב ה"ח שביסוד. ועה"כ גימט' אלקים כמנין כוס. והי"ג כ' שכ"כ בלק"ח פ' מקץ. וז"ל הלק"ח שם סוד הגביע של יוסף כי יוסף הוא ביסוד שבו ה"ח וכל חסד נק' טוב שגא' אף טוב וחסד כו'. והנה ה"פ טוב גימט' גביע. ונלע"ד חיים כי ג"כ עולה מילה שהוא היסוד עכ"ל. ויש להעיר לזה מענין ה' פעמים אור כי האור נק' טוב כמ"ש את האור כי טוב וכמ"ש ברבות פ' מקץ פל"ב. וא"כ ה' פעמים טוב ה"ע ה' פעמים אור. ועי' צפ' חרומה קס"ז ובמק"מ שם דה' פעמים אור הם ה"ח והם ה"ח דעת"י וא"א והיינו שהם בחי' אור שגברא ציוס ראשון. וכן איתא צפ' בלק דר"ד ע"ב נהורא קדמאה דברא קוב"ה הוה נהיר כו' עד דמטי להאי בקר דיוסף. ונ"ב מהרמ"ו שם שהם ה"ח המתלבשים ביסוד הרי שהם נמשכים מא"ק ועת"י וא"א כמ"ש במק"מ שם. ואפ"ל צפ"י ה' פעמים טוב שכדי שימשכו מע"ק עד יסוד ז"א יש ה' יסודות יסוד דע"י ודא"א ודא"א עד שנמשכו ביסוד ז"א. א"כ נגד ה' פרלופי האלי' כמ"ש בענין ע"ו פעמים כמה מעלות עיבות למקום

למקום עלינו . וזה"ע חמשה חומשי חורה והתורה נחנה בחמשה קולות . עמ"ש צד"ה וכל העם רואים את הקולות . ולפ"ז ה' פעמים טוב היינו כשנמשך מיסוד ז"א ליסוד דנוק' . וא"ש שהגזיע הוא ג"כ כים שהוא בחי' מל' הנק' כוס ישועות . ועמ"ש ע"פ זכר רב עובך יציעו בחי' רב עובך היינו הרצה בחי' טוב בחי' השתל' ממקור החכ' לחכ' ומחכ' לבינה כו' ע"ד הג"ל . וזכרמי' סי' ל"ה ה' גביעים מלאים יין וכוסות . וכ' צמל"ד וכוסות לשפוך זהם יין מהגזיעים לשחות בהן . וצמל"ל שם גביעים הם כעין כוסות וגדולים מהם ובהם מציאים היין . וכן ואח גביעי גביע הכסף . וכ"כ צמל"ל ערך גביע שהוא כמו כוס אבל עשוי בתמונה אחרת . וא"ש ע"פ הג"ל שהגזיע הוא ציבור ז"א אשר הוא מקור המשפיע לבחי' הכוס שהוא המל' כמו שמהגזיע שופכים להכוס כג"ל . וצמל"ד בדרושים להחונה ד"ה ענין רב שמואל בר יצחק מרקד אחלת נח' דכוס של ברכה זהו מל' חושבנ"פ ובחי' היין שבו זהו טעמי חורה הפנימי' . לפ"ז א"ש שייך הג"ל נמשך לחוף הכוס מהגזיע שהוא חמשה חומשי חורה שבכח ה' פעמים אור כג"ל . ואפשר לפ"ז לקשר בחי' גביע לענין גזעות שענינם הרים גבוהים . כי כן הגזיע להיותו כוס גדול דומה לגזעה כשאה . וכ"מ בצפרי השרשים דגזעה מלשון גבה וכן גביע כוס גבה . ועפ"ז יוצן מ"ש ציוסף עד חרות גזעות עולם חייך לראש יוסף כו' כי כן יוסף מקבל מהבינה הנק' גזעה עילאה ומשפיע להמל' הנק' גזעה תתאה . והשפעה זו ע"י הגזיע גביע הכסף כו' . ואפשר שזהו ג"כ ענין גביעים שהי' צמורה שהמורה היא צמל' והיא מקבלת מהיסוד שהוא בחי' גביע ה"פ טוב ה"פ אור . ועי' צמל"א אות ג' סי' יו"ד בענין גזעות כ' שהן גה"י דז"א . והי"ג העיר מהיח"ב וארח כ"ב ע"א שדרש גזעות עולם על בינה ומל' . ובפ' משפטים ק"ט ע"ב דרש גזעות על נה"י . ובדקי"ב דרש גזעות על ההיכלות . וכ"ה צפ' תשא דקפ"ט סע"ג . עו"ש גזעת הלבויה נק' יסוד דנוק' . ועמ"ש צד"ה אחס לזכים גבי ושקל צפ"לם הרים וגזעות צמאזנים . והנה מגזעות ה"ע כובע והוא ג"כ לשון גובה . והוא מקור גזעות עולם . ועי' צאנה"ק סי' ד' בענין וכובע ישועה בראשו . וי"ל שממש נמשך הישועות לבחי' כוס ישועות ע"י הגזיע דיוסף כו' . והנה לע"ל כתיב כי ההרים ימוש והגזעות תמוענה והסדי כו' וכמ"ש בענין זה צמ"א . ואפ"ל ע"ד שלע"ל יתעלה יהודה יותר מיוסף ולכן לא ילערך הכסא דמלכא משיחא לקבל מגזיע דיוסף כמו שעכשוו מהגזיע שופכים להכוס כג"ל משל"ב לע"ל אמרו כוסי רוי"ה שיהי' מחזיק רב"א לוגין דהיינו שיקבל מיסוד דא"א וממילא והגזעות שהם מקור בחי' גביע הג"ל תמוענה אלא וברית שלומי לא תמוע כו' . וכן פי' צמ"ב תשא קפ"ט ע"פ והי' באחרית הימים כו' וגשא מגזעות דזה נאמר על כוס של ברכה שיהי' למעלה מנה"י דז"א ואפי' מנה"י דאימא וכמ"ש ע"פ רני ושמי צת כו' ע"ש והו"ק . ועמ"ש סד"ה קול דודי בענין מקפץ על הגזעות ובענין גזעות צלדקה . תלים ע"ב ג' . קיצור . גביע ה"פ טוב ה"ח שביסוד ה"פ אור . או ע"ד ה' יסודות של ה' פרלופים . גביע כוס גדול וגבוה שממנו שופכים לכוסות . היינו יסוד ז"א המשפיע ליסוד דנוק' . ויש לו שייכות ללשון גזעות עולם שהם האמהות אימא עילאה ואימא תתאה . וגם גזעות כה"י דז"א . וגם גזעות ההיכלות שמקבלים מגזיע הג"ל . גזעת הלבויה וגזעות צמאזנים

וגזעות בלדקה. ולע"ל והגזעות תמוטנה. וכסא דמלכא משיחא לא יקבל מגזיע דיוסף
כ"א יחזיק רכ"א לוגין. וזהו מקפץ על הגזעות):

ולבאר הדברים הנה יל"ק מ"ש כוס ישועות אשא (ו"ל המא"א אות כ' ככ"א
כוס נק' יסוד דנוק' ולכן כוס גימט' אלקים כו' כוס ישועות נק' כשים זה
גבורות דבינה הממוחקות ולכן הכוס ל"ל צימין הושיעה ימיןך עכ"ל. ועי' מענין כוס
ישועות צפ' ויחי דר"נ ע"א ור"פ בראשית וצפ' תרומה דקס"ט. וברבות ס"פ
וישז פ' פ"ח דל"ח ד' ע"פ ונתת כוס פרעה. וארא ספ"ו. בשלה פכ"ה קמ"ז ב').
פי' כוס ישועות היינו צחי' הכלי לקבל את צחי' המשכת הישועות עליונים והיינו צחי'
מל' דאלי' שהיא צחי' דבר ה' המחי' את כל העולמות אלף אלפי' לגדוד א' כו' וכולם
חיים וקיימים מאותו' דבר ה' כמ"ש וברוח פיו כל לבאש כל דבור נצרה ממנו מלאך
א'. והנה הדיבור הוא צחי' כלי שבו נמשכים כל האורות שלמעלה ממנו כמו השכל
נמשך בדיבור. שצ"לרופי אותי' ותיבות אלו מתלבשת ונתפסת איזה השכלה כו'. ובמ"כ
המדות נמשכים ונתפסים ג"כ בהדיבור שמדבר דיבורים עוצים עם זולתו או דיבורים
קשים שה"ע התלבשות מדת החסד או מדת הגבורה צחך הדיבור כו'. וזהו פי' כוס
ישועות ל' רבים שהן צחי' ה"ח שנק' ישועות כמ"ש בהקדמת הזהר. וכולם נמשכים
ומתלבשים במל' שהיא צחי' כוס לקבל ישועות אלו. והענין כי ה"ח אלו היינו צחי'
חסד שבהסד חסד שגבורה כו' עד חסד שבהוד. והרי כולם ג"כ מתלבשים ונתפסים
חוך הדיבור. ד"מ חסד שבהסד הוא דיבורים עוצים צימין מקרבת מכל וכל. וחסד
שגבורה היינו כענין תוכחה מגולה מאהמ"ס שמדבר לו דיבורים קשים ומרים אלא
שזהו מהמת עוז והבחו אליו והוא צחי' חסד שגבורה והכל מתלבש צחך הדיבור ולכן
נק' כוס ישועות. וכוס גימט' אלקים כי אלקים היינו ג"כ צחי' הכלי להמשכת האורות
הנ"ל וכידוע דשם אלקים הוא ג"כ במל'. ופי' אלקים לשון כח כמו אילי הארץ כי הכלי
הוא שכחה רב להעלים ולהלפין את האור שבתוכה בלי יתראה לחוך כדמיון היין הנחון
בכלי שהכלי מגבילתו כל ישפך לחוך אלא עמון בתוכה וכך צחי' האורות הנמשכים
במל' הם נשארים שם ולא יספו להתמשך עוד (ועמ"ס צביאור ע"פ וקבל היהודים
מענין הכלים גבי שהקדימו נעשה דשרש הכלים גבוה מהאור. ועמ"ס צביאור אחר
עלינו לשבח גד"ה ציאור למ"ש בלק"א פנ"ג. וכן הדיבור שרשו מקדמות השכל שלמעלה
משכל הגלוי כמ"ש באגה"ק ע"פ ויעש דוד ספ) ולכן נק' אלקים לשון כח (ועד"ו י"ל
צפי' ועתה יגדל נא כח אד' כי אד' ואלקים הכל א' ינק' כח כי הכלי היא צחי' כח
להעלים את האור כו' ושרש כח זה מסוכ"ע וכמו שרש הפרסא נמשך מהבחר כמ"ש
צביאור ע"פ השמים כסאוי) וכמ"כ ה"ע גזיע הכסף דיוסף כי גזיע עה"כ ג"כ גימט'
כוס וגימט' אלקים (ולפמ"ל בהג"ה הגזיע הוא צימוד והכוס במל'. ואפשר הגזיע
הוא כענין צחי' ליון שהוא ג"כ לפעמים נאמר על יסוד ז"א ולפעמים על יסוד דנוק'
וליון ג"כ גימט' יוסף כידוע). והנה דהע"ה אמר על צחי' זו כוס ישועות אשא ובשם
הוי' הקרא. כי דהע"ה הי' מרכזה לצחי' מל' ובגדה אמר זה כוס ישועות אשא שצ"ב
את צחי' המל' עד שהקבל בתוכה הישועות הנ"ל (והוא כענין מ"ש הרוממך אלך
אלך

למקום עלינו . וזה"ע חמשה חומשי תורה והתורה נתנה בחמשה קולות . עמ"ש בד"ה וכל העם רואים את הקולות . ולפ"ז ה' פעמים טוב היינו כשנמשך מיסוד ז"א ליסוד דנוק' . וא"ש שהגזיע הוא ג"כ כוס שהוא בחי' מל' הנק' כוס ישועות . ועמ"ש ע"פ זכר רב עובד יציעו בחי' רב עובד היינו הרבה בחי' טוב בבחי' השתל' ממקור החכ' לחכ' ומחכ' לבינה כו' ע"ד הנ"ל . וזירמיו' סי' ל"ה ה' גזיעים מלאים יין וכוסות . וכ' במל"ד וכוסות לשפוך זהם יין מהגזיעים לשחות בהן . ובמל"ל שם גזיעים הם כעין כוסות וגדולים מהם וזהם מביאים היין . וכן ואח גזיעי גזיע הכסף . וכ"כ במכלול ערך גזיע שהוא כמו כוס אצל עשוי בתמונה אחרת . וא"ש ע"פ הנ"ל שהגזיע הוא מיסוד ז"א אשר הוא מקור המשפיע לבחי' הכוס שהוא המל' כמו שמהגזיע שופכים להכוס כנ"ל . ובסידור בדרושים להתונה ד"ה ענין רב שמואל בר ילחק מרקד אחלת נח' דכוס של ברכה זהו מל' תושב"ע"פ ובחי' היין שבו זהו עעמי תורה הפנימי' . לפ"ז א"ש שיין הנ"ל נמשך לחוך הכוס מהגזיע שהוא חמשה חומשי תורה שצכתה ה' פעמים אור כנ"ל . ואפשר לפ"ז לקשר בחי' גזיע לענין גזעות שענינם הרים גבוהים . כי כן הגזיע להיותו כוס גדול דומה לגבעה נשאה . וכ"מ בספרי השרשים דגבעה מלשון גבה וכן גזיע כוס גבוה . ועפ"ז יוצן מ"ש ביוסף עד תאות גזעות עולם תהיין לראש יוסף כו' כי כן יוסף מקבל מהבינה הנק' גבעה עילאה ומשפיע להמל' הנק' גבעה תחאה . והשפעה זו ע"י הגזיע גזיע הכסף כו' . ואפשר שזהו ג"כ ענין גזיעים שהי' במטורה שהמטורה היא במל' והיא מקבלת מהיסוד שהוא בחי' גזיע ה"פ טוב ה"פ אור . ועי' במא"א אוח ג' סי' יו"ד בענין גזעות כ' שהן גה"י דז"א . והי"נ העיר מהזח"ב וארא כ"ב ע"א שדרש גזעות עולם על בינה ומל' . ובפ' משפטים ק"ע ע"ב דרש גזעות על נה"י . ובדקי"ב דרש גזעות על ההיכלות . וכ"ה בפ' תשא דקפ"ע בע"ב . עו"ש גזעת הלבונה נק' יסוד דנוק' . ועמ"ש בד"ה אחס גלזים גזי ושקל צפלים הרים וגזעות במאזנים . והנה מגזעות ה"ע כובע והוא ג"כ לשון גובה . והוא מקור גזעות עולם . ועי' באגה"ק סי' ד' בענין וכובע ישועה בראשו . וי"ל שמשם נמשך הישועות לבחי' כוס ישועות ע"י הגזיע דיוסף כו' . והנה לע"ל כתיב כי ההרים ימושו והגזעות תמוטינה והסדי כו' וכמ"ש בענין זה במ"א . ואפ"ל ע"ד שלע"ל יתעלה יהודה יותר מיוסף ולכן לא ילערך הכסף המלכא משיחא לקבל מגזיע דיוסף כמו שעכשיו מהגזיע שופכים להכוס כנ"ל משא"כ לע"ל אמרו כוסי רוי"ה שיהי' מחזיק רכ"א לוגין דהיינו שיקבל מיסוד דא"א וממילא והגזעות שהם מקור בחי' גזיע הנ"ל תמוטנה אלא וצרית שלומי לא תמוט כו' . וכן פי' בזח"ב תשא קפ"ט ע"פ והי' באחרית הימים כו' ונשא מגזעות דזה נאמר על כוס של ברכה שיהי' למעלה מנה"י דז"א ואפי' מנה"י דאימא וכמ"ש ע"פ רני ושמחי בת כו' ע"ש ודו"ק . ועמ"ש סד"ה קול דודי בענין מקפץ על הגזעות ובענין גזעות בלדקה . תליס ע"ב ג' . קיצור . גזיע ה"פ טוב ה"ח שביסוד ה"פ אור . או ע"ד ה' יסודות של ה' פרטופים . גזיע כוס גדול וגבוה שממנו שופכים לכוסות . היינו יסוד ז"א המשפיע ליסוד דנוק' . ויש לו שייכות ללשון גזעות עולם שהם האמהות אימא עילאה ואימא תחאה . וגם גזעות נה"י דז"א . וגם גזעות ההיכלות שמקבלים מגזיע הנ"ל . גזעת הלבונה וגזעות במאזנים

וגזעות בלדקה. ולע"ל והגזעות תמוטנה. וכסא דמלכא משיחא לא יקבל מגזיע דיוסף
כ"א יחזיק רכ"א לוגין. וזהו מקפץ על הגזעות):
וְלִבְיָאָר הדברים הגה ילה"ק מ"ש כוס ישועות אשא (ו"ל המא"א אות ב' סכ"א
כוס נק' יסוד דנוק' ולכן כוס גימט' חלקים כו' כוס ישועות נק' כשים זה
גבורות דגינה הממוחקות ולכן הכוס ל"ל צימין הושיעה ימין עכ"ל. ועי' מענין כוס
ישועות צפ' ויחי דר"ג ע"א ור"פ בראשית וצפ' תרומה דקס"ט. וברבות ס"פ
וישפ' פ' פ"ח דל"ח ד' ע"פ ונחת כוס פרעה. וארא ספ"ו. גשלה פכ"ה קמ"ז ב').
פי' כוס ישועות היינו צחי' הכלי לקבל את צחי' המשכת הישועות עליונים והיינו צחי'
מל' דאל' שהיא צחי' דבר ה' המחי' את כל העולמות חלק אלפי' לגדוד א' כו' וכולם
חיים וקיימים מאותי' דבר ה' כמ"ש וברוח פיו כל לבאש כל דבור נברא ממנו מלאך
א'. והנה הדיבור הוא צחי' כלי שבו נמשכים כל האורות שלמעלה ממנו כמו השכל
נמשך בדיבור. שצירופי אותי' ותיבות אלו מתלבשת ונחפשת הוזה השכלה כו'. וכמ"כ
המדות נמשכים ונחפסים ג"כ בדיבור שמדבר דיבורים עובים עם זולתו או דיבורים
קשים שה"ע התלבשות מדת ההסד או מדת הגבורה בחוך הדיבור כו'. וזהו פי' כוס
ישועות ל' רבים שהן צחי' ה"ח שנק' ישועות כמ"ש בהקדמת הזהר. וכולם נמשכים
ומתלבשים במל' שהיא צחי' כוס לקבל ישועות אלו. והענין כי ה"ח אלו היינו צחי'
חסד שצחקה חסד שגבורה כו' עד הסד שצחוד. והרי כולם ג"כ מתלבשים ונחפסים
חוך הדיבור. ד"מ חסד שצחוד הוא דיבורים עובים צימין מקרבת מכל וכל. וחסד
שגבורה היינו כענין חוכמה מגולה מאהמ"ס שמדבר לו דיבורים קשים ומרים אלא
שזהו מהמת עוז אהבתו אליו והוא צחי' חסד שגבורה והכל מתלבש בחוך הדיבור ולכן
נק' כוס ישועות. וכוס גימט' חלקים כי חלקים היינו ג"כ צחי' הכלי להמשכת האורות
הנ"ל וכידוע דשם חלקים הוא ג"כ במל'. ופי' חלקים לשון כח כמו אילי הארץ כי הכלי
היא שכתה רב להעלים ולהאפין את האור שכתובה בלי יתראה לחוך כדמיון היין הנחון
בכלי שהכלי מגבילתו כל יספך לחוך אלא עמון כתובה וכך צחי' האורות הנמשכים
במל' הם נשארם שם ולא יספו להתמסך עוד (ועמ"ס צביאור ע"פ וקבל היהודים
מענין הכלים גבי שהקדימו נעשה דברם הכלים גבזה מהאור. ועמ"ס צביאור אחר
עלינו לשבח גד"ה ציאור למ"ש בלק"א פנ"ג. וכן הדיבור שרשו מקדמית השכל שלמעלה
משכל הגלוי כמ"ש בלה"ק ע"פ ויעש דוד כס) ולכן נק' חלקים לשון כח (ועד"ז י"ל
בפי' ועתה יגדל נא כח אד' כי אד' וחלקים הכל א' ונק' כח כי הכלי היא צחי' כח
להעלים את האור כו' וכרש כח זה מסוכ"ע וכמו שרש הפרסא נמשך מהסדר כמ"ש
צביאור ע"פ השמים כסאי) וכמ"כ ה"ע גזיע הכסף דיוסף כי גזיע עה"כ ג"כ גימט'
כוס וגימט' חלקים (ולפמש"ל בהג"ה הגזיע הוא צימוד והכוס במל'. ואפשר הגזיע
הוא כענין צחי' ליון שהוא ג"כ לפעמים נאמר על יסוד ז"א ולפעמים על יסוד דנוק'
וליון ג"כ גימט' יוסף כידוע). והנה דהע"ה אחר על צחי' זו כוס ישועות אשא ובסס
הוי' אקרא. כי דהע"ה הו' מרכבה לצחי' מל' וכנגדה אחר זה כוס ישועות אשא שגביה
את צחי' המל' עד שתקבל כתובה הישועות הנ"ל (והוא כענין מ"ש הרוממך חלקי
המלך

המלך כי אלקי לשון כח צחי' הכלים צחי' מל'. ועמ"ש מזה צחו"א פ' מקץ בד"ה כי
 אהה נרי שרוממות זו הוא צחי' עתיק כענין מלך יחיד. ומש"כ שהוא צחי' בינה
 היינו ג"כ חד כי החגלות עתיק צבינה ובינה נק' רמה כמ"ש צוהר ע"פ קול ברמה
 גשמה. ורוממות זו היינו שיהי' זו"כ במדרגות או"א כענין ציוס ההוא יהי' כו'. ועיקר
 ההגבהה היינו צחי' בינה כמו עד"מ שיסא האדם כוס גשמי למלאותו יין כמ"כ ידוע
 דיון הוא צחי' בינה והיינו צחי' גבורות ממותקות. וז"ש אין שמחה אלא ציון (וזה"ע
 ניסוך היין המשמח אלקים צחי' כוס הג"ל שהשמחה הוא גילוי פנימיות יאר הוי' פניו
 אליד. וזהו הסך נסך שכר להוי' כו' וכמ"ש במ"א) כי הגבורות כשמתקים הם מעולים
 ומשובחים יותר גם מעלת החסדים כמ"ש במ"א (וכמו מעלת הזהב על הכסף. ואפ"ל
 דהגבהה זו לחברה לצחי' הנביע דיוסף שהוא כוס גבוה. וב"מ צוח"ג פ' וארא דכ"ח
 כע"כ דארוממך היינו להפדה עם ז"א. וזהו ע"י יוסף. וגם היין שבנביע נק' יין הטוב
 כי גביע גימט' ה"פ טוב כנ"ל. ועי' צוח"ג פ' שמיני דל"ט ע"כ ע"פ והכך כיון הטוב
 דהוא חמרא דמנטרא דהיינו יין המשומר בענביו משימ"כ. ועי' מזה בסידור בד"ה
 ענין ברכת הזיומן). וצחי' זו הוא שהי' אומר דהע"ה כוס ישועות שהיא המל' אשא
 צבינה למלאותה יין הטוב כו'. ובשם הוי' אקרא להמשיך אח"כ הארה מלמעלמ"ע צחי'
 שם הוי' כו' (נראה דר"ל לפי שאשא המל' צחי' בינה ע"ד אהעט"כ וע"ד ותעמיד
 לפני המלך צחו"א סד"ה ויושב המלך לאשתו. ה"כ עלי' זו היא למעלה מז"א
 שהוא שם הוי' לכן אח"כ ובשם הוי' אקרא להמשיך האור מסוכ"ע בשם הוי' דז"א.
 וצחי' זו הוא משארז"ל לא זו מחצבה עד שקראה אמי שהוא ע"ש שממשתת האור
 בז"א כמ"ש בד"ה לאינה וראינה בענין שאו ידיכס קדש וצרכו את ה' כו'). אמנם
 יוסף לא הי' נלרך להגביה הכוס הג"ל. כי דוד שהי' מרכבה לצחי' מל' בלבד
 והי' למטה במדרגה לבך כדדי שיומשך יין דבינה לתוך הכוס הג"ל הוא לריך להגביהו
 מלמטה למעלה (ע"ד ארוממך אלקי המלך כמ"ש צוהר וארא הג"ל) משא"כ יוסף שהוא
 צחי' עלמות האלי' שהוא המשפיע לצחי' מל'. כמ"ש כי כל בשמים ובארץ דאחיד
 בשמיא וארעא שבו ועל ידו נמשכים כל ההשפעות במל' לא נלרך לזה לומר כוס ישועות
 אשא כו' כי מעלמות מדרגתו הוא שנמשך היין הטוב הג"ל והולך למישרים במדת המל'.
 (גם כי כוס של ברכה לריך להגביה מהקרקע עפה אשר עפה זה הוא צחי' יסיד שהוא
 למעלה מן הקרקע שהוא מל' עפה. ועי' במא"א אות ע' סי"ג וזהו כענין כוס ישועות
 אשא שהיסוד ממשך בהכוס מיין הטוב דבינה אבל יוסף שהוא עלמו צחי' יסוד אח"כ א"ל
 להגביה הכוס ולכן נק' כוס שלי גביע מלשון הגבהה שהיא בעלם גבוה מהארץ עפ"ה כו'
 וכמוזן). וז"ש ואת גביעי גביע הכסף שהוא גביע שלו אשר ישחה בו תמיד וישפיע יין
 לחובו. ונק' גביע הכסף ע"ש החסדים שהוא ממשך ומשפיע במל' כי כל הה"ח
 הג"ל שמחדד עד הוד כולם מאירים וגמשים באמצעות יסיד במדת המל' כו' (והיינו
 כי מן הגביע שלו שהוא יסיד ישפך וישפיע היין לצחי' הכוס שהוא מל'. וא"כ מה
 שדוד הי' לריך לומר כוס ישועות אשא לחברו ולהגביהו להיות המל' פב"פ עם ז"א.
 יוסף לא הי' לריך לזה כי הוא ע"י הגביע שלו ממשך אור הז"א במל'. וזהו ע"ד שנת'

בד"ה כי אחת נרי הג"ל צפי' ארוממך אלקי המלך שיש צוה שני צהי'. הא' העלאה מלמעלמ"ע וזה"ע כוס ישועות אשא. והב' צהי' וענין המשכת הרוממות מלמעלמ"ע. צהי' יחיד חי העולמים נמשך בצחי' מלך מלמעלמ"ע. וזה"ע צהי' יוסף חוס' אור הנמשך מלמעלה למטה). אמנם לזה וזה גביעי גביע הכסף חשים צפי' אמתחת הקטן כי צנימין הוא צהי' ל"ח שהוא צהי' יסוד דנוק' שענינו הוא צהי' ההתקשרות של המקבל וחפילו להתקרב ולעלות אל המשפיע ולכן נאמר ואביו קרא לו צנימין בן ימין המקרבת מלמעלמ"ע כו' (ועי' מזה צוח"א וישלח קע"ה א' גבי וקשיר לי' לימינא ובמק"מ שם מ"ש כי גודע כי שם צ"ן שה"ס צנימין שרשו מהדכורא שהוא גיטה ללד החסד ולכך קראו יעקב בן ימין. ועי' בהקדמת זהר ד"ו כע"א ע"פ וצניו בן יהודע ובהרמ"ז שם גודע כי המן הוא סוד צ"ן כו' וגודע כי ההוא רוחא המעלה מ"ג נק' צ"ן וגמשך מיסוד הזכר ליסוד הנקבה בשיד צנימין. וזהו וצניו כו' צהי' צ"ן. בן איש חי שנמשך מיסוד דכורא כו' וע"ס במק"מ ג"כ מזה. וע"ד בעזרה נראה שה"ע האהמ"ס שיש גופש שזהו נמשך מרוחא דשדי בגויה וה"ע הספיתים ושרשו נמשך מצחי' אה"ר וזה' צחענוגים שזהו צהי' יוסף. ועי' צח"א פ' ויגש ד"ה וילקט יוסף. ולכן לזה יוסף להשים את גביע הכסף שלו באמתחת צנימין דהיינו המשכת יסוד דכורא בצחי' היא רוחא דשדי בגויה כדי שעי"ז יגדל כח האהמ"ס שצחי' עולה למעלה בצחי' גילוי וכמ"ס ע"פ פתחי לי אחותי היינו אה' הטבעי' אך שהיא מסותרת ופתחי לי היינו שחלא מההעלם אל הגילוי. וזהו מי יתנך כחח לי כיוסף לצנימין) ולכן לזה לאום באמתחתו הגביע הכסף הג"ל כי הוא מעלה מנוטה למעלה ע"ד שנאמר בדוד כוס ישועות אשא שגש מדרגת צנימין הוא למטה בצחי' מל' ועיקר מדרגתו הוא בצחי' העלאה ממטה למעלה וכמ"ס צח"א ע"פ ושמתי בדכד כדן וכדן שהס וישפה (והיינו שע"י יוסף נמשך יחיד חי העולמים מלך וע"י צנימין יהי' מלך יחיד כו' וזה"ע ונתתי לך מהלכים ב' צהי' הלך מלמעלה למעלה ומלמעלה למטה. ועמ"ס ע"פ והתהלכתי בחוככם *):

* **ועמ"ש** עוד מענין גביע הכסף שהטמין יוסף באמתחת צנימין צביאור ע"פ אלה מסעי ויש לעיין מ"ס בלק"ת פ' תבואה בד"ה תחת אשר לא עבדת כו' בשמחה דהא כתיב שמחו לדיקים בה' ואיך אמר שכ"א יעבוד בשמחה וע"ס התירון שיש ב' צהי' שמחה כו' ועמ"ס באגה"ק בד"ה מה יפיה ומה נעמת אה' צחענוגים. והנה יוסף נק' ל"ע והגביע הכסף שהוא כלי לצחי' יין המשמח זהו ע"ד שמחו לדיקים בה' אבל צנימין שרש ומקור לשמות דבי"ע שהם גשמות הבינונים ע"כ בהם השמחה גוזה בעבודה. ולכן הטמין יוסף הגביע באמתחת צנימין להיות גם צנינונים מדריגת האה' צחענוגים הג"ל אך שלא ידע וירגש מזהבו. וע"ד צהי' ג' יו"ט שהם מועדים לשמחה לכל גש"י וזה"ע כי יקרא קן לפור כו'. וכמו שצבבת נמשך נשמה יתירה ע' בד"ה ויקהל משה וזה"ע נשמת כל חי דפרחא מחי העולמים שהוא צהי' יוסף כמ"ס עוד יוסף צני חי. והנה לפמ"ס מהרמ"א שעסק יוסף במלדים שהי' מרכזה להשראה השכינה שם להוליא הנילווי' וכנ"ל בענין וילקט יוסף את כל הכסף כו' לכן אמר שירידו את צנימין אליו כי צנימין הוא הכלי להעלאת מ"ן ויוסף הוא הממשך מ"ד וזה"ע גביע הכסף כו'. וזהו שרנה שיהי' לו לעבד ר"ל להעלות מ"ג. ומה שהטמין הגביע באמתחת צנימין י"ל משום שגש צדדי להיות כח להעלות מ"ג ל"ל המשכה מלמעלה תחלה כמ"ס בד"ה הקל קול יעקב והמשכה זו זהו ג"כ ענין הגביע שהטמין כו' שצ"י המשכה

והגדה זיוסף כתיב וילקט יוסף את כל הכסף הגמלא בארץ מצרים כו' ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה כו' וארז"ל פ"י דפסחים דקי"ע ע"א כל כסף כו' שנאמר וילקט יוסף וכו' וכשעלו ישראל כו' ויגללו (ברבות בחקתי פל"ה . וישב פ' פ"ה ל"ו ג'. זח"א מקץ קל"ו ב' ת"ח בגין יוסף דאיהו לדיק איהו גרב עותרא כספא ודהבא לנטלא לישראל בדכתיב ויוליאם בכסף וזהב כו'. ובמק"מ שם פ"י שיסיד יש בו החסדים שנק' כסף והגבורות שנק' זהב . והיינו כסף בחי' אה' כמו נכסוף נכספת . זהב בחי' יראה מלפון זהב יאתה. והם אהוי"ר הנמשכים מלמעלה לכנס"י. זח"ב שמות ד"ז ע"א). פ"י כי עיקר עבודתו במצרים הי' ללקט את כל החסדים ולהמשיכם מעלדאח"כ בעלדאח"ג וזהו ביתה פרעה כי פרעה הוא מלשון פריעה והתגלות והיינו בחי' בינה או מלכות כנודע (ו"ל המא"א אות פ' סכ"ד פרעה נק' המל' דתמן אתפרעו כל נהורין ועל הרוב כינוי זה במל' דיני'. גם הבינה נק' פרעה שפורעת שבר טוב ללדיקים . ועי' בע"ה של"א פ"ז ע"פ והי' כו' והתמטית תהי' לפרעה שה"ע התגלות עתיק שבחי' בינה הנק' ביתה פרעה . ביתא דאתפרעו בי' כל נהורין). ועם כל הג"ל יובן תכלית ענין ירידת יוסף למצרים בבחי' גלות שיוליא וילקט שם כל הנילוזים כמ"ש אמרת ה' לרפתהו כו' שעי"ז יוקל להם הגלות . ולא כאשר יש לדמות לכאורה שע"י יוסף ירדו בניי למצרים כו' כי אדרבה ראויים היו לגלות הזה על ארבע מאות שנה כמ"ש לאברהם . אלא שע"י יוסף שירד תחלה למצרים והמשיך השכינה שמה וצירר הנילוזים דקדושה שהי' שם בבחי' גפילה אזי נפטר רק צדד"ו שנה גלות . ועיקר הגלות הקשה דהיינו צעת שהתחילו לבעזבם הי' רק פ"ו שנה דהיינו בהולדת מרים שהי' קב"ד שנה מבואה למצרים שאז התחילו לבעזב בהם וע"ש זה קראוה מרים כענין שנאמר וימררו את חייהם כו' . וכ"ז הי' ע"י יוסף ע"י ירידתו תחלה למצרים פעל כל אלה למעט הגלות (והעמיד רק על פ"ו שנה שהוא בנימט' אלקים והוא בנימט' השצבע דהיינו בחי' התלצשות השכינה בגלות לצרר כו'). והטעם שהי' ע"י יוסף דוקא הוא משום שבחי' יוסף הוא גבוה מאד נעלה במדרגה מכל השצטים כי לו נתנה

הצורה כידוע :

וביאור הדברים יובן בהקדים ענין הצבורות מהו כי הנה איתא במשנה פב"ח דזבחים עד שלא הוקם המשכן היה העבודה בצבורות ומפרש בגמרא שם דקי"ו ע"ב מדכתיב וישלח את נערי בני ישראל והם הצבורות וכ"ה ברבות נשא רפ"ו. ושם מבואר שירדו מגדולתם על מעשה העגל (ול"ע דבגמרא שם משמע שמיני נלטו על הכהנים ע"ש בפרש"י) וניתנה אז העבודה לכהנים. והנה לנו רואים שיש הפרש בין

זו יעלה את בנימין אליו . וטענת יהודה כי בנימין ל"ל אלל יעקב דוקא כי יעקב הוא בריית התיכון המצריח מן הקלה דבחי' סוכ"ע אל הקלה ממכ"ע. אך אלה תולדות יעקב יוסף שכדי להיות ההשפעה מיעקב בממכ"ע הוא ע"י יסוד יוסף המקשר ומחבר כו' ועכשיו שיוסף אינו אלל יעקב אי"כ בנימין נכנס במקומו דיוסף ולכן כאשר יעזב הנער את אביו כו' אזי יהי' אבר מת כי אין קישוי אלל לדעת שהוא בחי' יעקב ומבחי' אבר מת נמשך הוי"בה שהוא השפעה לחילוני' כמ"ש במא"א אות ז' סעי' ה' :

יחוס הכהנים ליחוס הזכורים. שהכהנים נמשך להם הכהונה מהאב דוקא. אבל אמו
 אין נפקותא אם היא כהנת או ישראלית כי הולד הולך אחר הוצר וכדחתן ספ"ג דקדושין
 כל מקום שיש קדושין ואין עבירה הולד הולך אחר הוצר ואיזה זו כהנת ליה וישראלית
 שנשאת לכהן וללוי ולישראל. ובענין זכור אינו כן אלא נהפוך הוא שקדושת הזכור תלוי
 ונמשך מהאם דהיינו מה שהוא זכור לאמו כמ"ש קדש לי כל זכור פטר כל רחם.
 ואע"פ שיש זכור לנחלה שתלוי ג"כ בהאב דוקא ולא בהאם כדחתן במשנה רפ"ח
 דזכויות ה"ז רק זכור לנחלה אבל קדושת הזכור לענין עבודה תלוי בהאם כנ"ל ממ"ש
 קדש לי כו' פטר כל רחם הרי לשון קדושת הזכור נזכר רק על פועל הרחם. והענין כי
 הנה קודם מיטיב הירח כחי' ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים שהוא ענין ז"כ
 שהיו שוין בקומתן (ועיין מזה בזה"א בדאשית דף כ' ע"א שאע"פ שהיו ז' שמות הוי'
 אלקים היו שוין בקומתן דוגמת או"א שהן ג"כ בחי' שמות הג"ל ועב"ז הם שוין ונק'
 הדין ריעין כו' ולכן איתא בלק"ת בזכרי' ע"פ ציוס הדין יהיה כו"ג שהם עכשיו
 ו"ה בחי' דודים יהיו לעתיד ג"כ בחי' י"ה תרין ריעין) ואח"כ נחמעה הירח שבחי'
 הנוק' ירדה למטה בצריחה להיות ראש לצועלים ועו"כ ואל אישך תשוקתך שתשוקתה
 להחטלות צאלילות והוא ימשול כך (שבע"כ יורדת לבי"ע ותתן ערף כו' ועמ"ש מזה
 בד"ה צפ' נכסים שעד"ז בעבודה הוא ענין השבז שאחר הרצוא להשפיל א"ע בעסק מלית
 מעשיות ותשבע"פ). ולכך כעת שהעבודה זכהנים הוא יחוסם אחר האב דוקא כי הנוק'
 היא עפלה לו (והיא בחי' ט' אלקים שמאיר בצריחה משא"כ הדבורא שרשו מבחי' שס
 הוי'). אבל לע"ל שתעלה הנוק' יותר להיות אשת חיל עמדת בעלה. ונקבה תשוב
 גבר (והיינו ע"י כי לחוק עשה לי אלקים שעיקר הלחוק הוא התענוג העליון שיחגלה
 לעתיד לבוא נמשך דוקא משם אלקים המסתיר להיות יש ואזי ע"י ציטול הים לאין
 נמשך הלחוק והתענוג וזהו ענין אשת חיל" צ"פ כ"ד דבשכמל"ו כמ"ש במ"א. והיינו
 ג"כ מפני שמבררת רפ"ח נילולים דתהו שהם למעלה מהתיקון. ולכן עי"ז ונקבה תשוב
 גבר מבחי' סובב כולא עלמין) ולכן אזי יחזור להיות העבודה זכורים שנמשכי' מבחי'
 פטר רחם (והיינו ע"ד עולם התהו שקדם לעולם התיקון אלא שעכשיו נפל למטה אכן
 כשיחזרר צ"ן יהי' גבוה ממ"ה וזהו ענין הזכורה. ועמ"ש מזה בד"ה אני חימה). וכן
 הי' מקודם הטא העגל (והיינו מפני שעי' יל"מ ומ"ת פסקה זוהמת נחש שהעיל
 בחוה. ונתעלה הנוק'. וכמ"ש ביל"מ ופסח ה' על הפתח שהדילוג הי' לבחי' מל'
 הנק' פתח כמ"ש בד"ה קול דודי) אלא שעי' חטא העגל שחורה הזוהמא לכן עי"ז
 נעלה העבודה מן הזכורות הבאים מבחי' הנוק' (בכח הצירורים שמשולם התהו שהוא
 ענין הזכורה. שעכשיו החילונים יונקים ממנה) וניתנה לכהנים שיחוסם מהאב בחי'
 דבורא (שמהחסדים אין יניקת החילונים כמו מהגבורות). אבל לעתיד כאשר יושלם
 כל הצירור ויהי' אחעט"צ (עמ"ש צביאור ע"פ כי על כבוד חופה וצד"ה ואכלתם
 אבול) יחזור להיות העבודה זכורים שמבחי' נוקבא. ואזי יהי' לה בחינת עליה יותר
 גם מאשר היתה קודם המיעוט שהיו רק שוין בקומתן אבל לעתיד שתהי' אחעט"צ
 ונקבה תשוב גבר היינו שבחי' הנוק' תהיה במדרגה יותר נעלית מדבורא והיינו ע"י

המיטוט שהיה בינתיים (היינו ע"ד לחוק עשה לי חלקים. שע"י המיטוט וההסתר שנעשה בחי' עזר מבחי' כנגדו כו' וכמ"ש בד"ה ואני ארצה בשוכאי כו'). וזוה יובן שיעקב נטל הזכורה מראובן ונתן ליוסף. לפי שיוסף בא מרחל שהיא עיקר בחי' הגוף היינו בחי' הירה מל' דאלילות (משא"כ לאה עלמא דאחכסייא ה' גדולה לאה. אצל ה' קטנה רחל מקור דבי"ע והיא עיקר אשת חיל עט"ז ולכן נק' רחל אשת יעקב) שממנה דוקא שייכה ונמשכת הזכורה (שהוא ש' ז"ן המברר גילולי' דתהו שזהו עיקר הזכורה כנ"ל) ע"כ יעקב נתן לו גם הזכורה מהאב שהיא' זכור לגחלה כו' :

והנה במא"א אוח' ז' סכ"ג וז"ל זכורות נק' מלכי אדום ונק' זכורות שהם קדמו לאלילות ונק' בן זכור צמוד שם ז"ן ולכן לריכים פדיון כי החילונים נאחזים בהם כו' עכ"ל. לפ"ז זהו ענין זכור לאה דדוקא זכור לאם פטר רחל לריך פדיון. אך הטעם שכתב בענין הפדיון ז"ע דהא לריך לפדותו מהכהן שזוכה בו משל גבוה. ועמ"ש בד"ה וארשתיך לי. ומ"ש במ"א בענין מלות פדיה דאמה העבריה. ובמ"א נחצאר לפי שכהנים שרשם מקו הימין הח"ג וחכמה נק' ראשית וזכור ע"כ לריך לפדות כל זכור מהכהן עו"ש במא"א זכור נקרא ז"א ברא זוכרא דאו"א כו' ועמ"ש מזה בד"ה וכל בניך בענין בינה בן י"ה. וי"ל שזהו ענין זכור לאב כי על ז"א אמרו בן מסטרא דאבא קאחי. ומה שנוטל פי שנים נגד שאר בניו דהנה כתיב למטן אחי ורעי שיש נשמות גבוהות דאלילות שנק' אנשי קדש שנמשכים מיהוד או"א לכן נקראים אחים לז"א. והנה ארז"ל עתיד הקב"ה להנחיל לכל לדיק ש"י עולמות. והם מחלה מתר"ך אורות דכח המתלבשים בלו"א קנה חכמה קנה בינה. וזו"א מורישים בחי' זו לבניהם נשמות הלדיקים. אכן ז"א עלמו יתעלה לע"ל להיות במדרגת א"א ממש כמ"ש במ"א ע"פ ואמר ביום ההוא הנה חלקינו זה כו' וא"כ ינחיל כל התר"ך אורות דכח שהם פי שנים נגד בני העוה"ב שמקבלים ש"י עולמות. ואפשר כי ב' בחי' יש הנ"ל דכח הם ב' כחריס א"א וע"י וא"כ הלדיקים ינחלו ש"י עולמות מא"א. וז"א ינחיל ג"כ בחי' עתיק שהוא בחי' תחתונה שבמאליל. וזהו ואורח לדיקים כו' עד חלי היום פי' היום היינו הכח בענין היום אש זקולו תשמעו. כזכר בד"ה ביום השמע"ל. ואורח לדיקים הוא עד חלי היום ש"י עולמות שהם מחלית מבחי' היום ההוא. ואפ"ל בענין והיה בן הזכור לשנואה דקאי על בעלי תשובה שהם יזכו ג"כ לבחי' פי שנים הנ"ל. כי לדיקים הוא ש"י עולמות. אכן במקום שבעלי תשובה עומדים כו' וכמ"ש במ"א. עו"ל פי שנים כי זו"א מלובש הקו מאור א"ס משא"כ נשמות הלדיקים כו' לכן גם לע"ל יהי' זו עליה יתירה כו'. עו"ל פי שנים כי יש ב' בחי' מלמעלה למטה ומלמטה למעלה כמ"ש בד"ה ושחתי כדכד בענין שהם ויטפה. ובד"ה כי אשה נרי בענין ב' פירושים בארומך. והנה ביוסף נאמר ז"פ בן פרח שהי' זו ב' בחי' הנ"ל וזהו ונחתי לך מהלכים ב' בחי' הילוך וזהו ענין פי שנים :

ועתה כזוא לענין כחי וראשית אוני. דכ"ז שייך לענין הזכורה שמהאב. והנה כתיב שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה כו' מרוב אוני ואמין כח וידוע דמי היינו בינה שנק' מי עלמא דאחכסייא. ברא אלה היינו ו"ק דז"א. וע' מזה בזח"א דף ב'

ע"א וצסה"מ סי' ע"א. ובמ"א א"א אות ריש סעיף מ"ה פי' מרוב אוגים אב"א. ובת"ז
 סוף תיקון מ"ט פי' מרוב אוגים כתר. וגם יש שם פי' דקאי על לדיק יסוד ז"א כי
 יסוד ממשיך הטפה מהמות כנדע מענין ויאבור יוסף מרכבהו ומענין בן פורת
 יוסף. וידוע שהטפה נמשך זה מעלמנית החכמה מה שלמעלה מהארת השכל שנמשך
 צהדבור. אך ידוע שיש כמה מדרגות צשרש המשכת הטפה וכמ"ש צע"ח שער הזוגים
 צענין זוגא דלא שלים וזוגא שלים וע' צוח"ג פ' אחרי דס"א פט"ג. ומוה י"ל צענין
 מרוב אוגים היינו כשהטפה נמשכה ממקום עליון וע"ד ישיש בגבור לרוך אורח כמ"ש
 הרמ"ז ר"פ צהעלוהך. ועיי' באגה"ק סי' ט"ו ובחינת יסוד הוא עד"מ התקשרות כו'
 וכמו עד"מ בגשמיות רצוי הורע הוא מרוב החשק והחטונג ועי"ז ממשיך הרבה
 מהמות עכ"ל. ועד"ז יוצן ג"כ ענין הרצוי צהשפעה כענין כרביצים עלי עשב המצואר
 צמ"א צד"ה האזינו השמים. וכענין ואחא מרצבות קדש. זכר רב טובך יביע. ורב שלום
 כו'. מה רב טובך כו'. וזהו וארצה את זרעו ואחן לו את ילחק. וזהו ענין כחי וראשית
 אוני. אשר צחינת ראשית אוני נמשך ההשפעה צרצוי ע"ד מרוב אוגים כו'. ועמ"ש
 צמ"א צענין שיעקב היה צבור שוגר מטפה ראשונה וכנס ראשון ילא אחרון ומצואר
 הענין ששרשו מעקודים שלמעלה משרש עשו מעולם החיה שהוא נקודים. ועד"ז יוצן
 ענין וראשית אוני. וענין כחי ע"ד כל העונה אישר"מ בכל כחו. ועתה יגדל גא כח
 אד'. וע' צוח"ג פינחס דף ר"כ ע"ג ע"פ כל אשר תמלא ידך לעשות צכהך. והנה
 ענין יתר שאת. יש להעיר ממ"ש רז"ל ע"פ את וצניך תחיי צותר צמ"צ סי' ד' ז'
 וארז"ל עד שיחיו המתים. וצרות כחייב ותאכל ותשבע ותותר. רות סי' ב' י"ד. וצרות
 אוכל צעוה"ו אוכל לימות המשית ואוכל לעתיד לצוא. נמלא ותותר קאי על לע"ל.
 והיינו ע"ד מ"ש צענין לשארות נחלחו פי' משיס עלמו כשיריים. פי' שיריים היינו מה
 שנשאר צצחי' מקוף. שהוא מה שלא יכול להתלבש צא"פ חוך הכלי וגשאר צצחי' מקוף.
 והוא ענין סוכ"ע. והנה כחייב ויתרון ארץ בכל היא. ופי' צוח"א פ' חיי דקכ"ג.
 דהיתרון של ארץ שהיא מל' דאלי' נמשך לה ע"י צכל. צחי' כי כל צשמים וצארך שמהצר
 שמים וארץ סוכ"ע וממכ"ע. וגם צכל היינו נש"צ. ועי"ז נמשך צה צחי' יתרון היינו
 חיסכת אור. ועד"ז נאמר מה יתרון לאדם צכל עמלו שיטמול חחה השמש. ועמ"ש
 מזה צח"א פ' וארא ע"פ וידבר אלקים כו' וארא כו'. והיינו כי להיות יתרון זהו דוקא
 ע"י צחי' דלעילא נמששא. כי שמש ומגן הוי' אלקים כו' ע"ש. ויתרון זה נמשך ע"י צכל
 כ"ל. וזהו ג"כ (ע"כ מלא) :

עוד לדרוש הנ"ל עם הגהות.

רענין גביע הבס"ף יש להעיר ממה שהי' צהמורה כ"צ גביעי' וע' ילקוט צלפניה
 רמו תקס"ז מוכח שהגביעים גבוהים מהכפתורים והפדחים וע' מג"ד אות
 נו"ן כ' אשר כ"צ גביעי' רמו לכ"צ אותיות וכ"צ מרצבות וכ"צ המצרך את
 ישראל. ויש להעיר ממ"ש צמ"א צענין רכב אלקים רבותיים אלפי שאינן דיש פי' שהם
 רבותיים ועוד שני אלפים הם כ"צ. כמ"ש מזה צבוך צמדצר פ' צהעלוהך דף קל"ח
 ס"ג (מד)

סע"ב ע"פ ובנוחה יחמר. והוח ממ"ס בגמרא ציצמות דס"ג סע"ב ובמד"ר ס"פ משפטים פל"ב דק"י ע"ד. ואפ"ל אלפי שאינן נגד הצחי' כתר שאינו בחשבון ע"ס והמלאכים שציטולם לצחי' זו נק' אלפי שאינן. ורבותיים נגד ע"ס ולכל צחי' ב' חלק. א"כ עד"ז כ"ב גביעים להמשיך מצחי' ע"ס ומצחי' שלמעלה מע"ס. ע"ד אחד עשר יום י"א סממני קטרת. עו"ל כ"ג נגד ג"ר וז"ת הס ע"ס. ואח"כ י"ב בקר דבריחה. א"כ לפ"ז ע"י כ"ב גביעי' נמשך מחוה"ס לצי"ע. דרך ע"ס דלילי' וי"ב גביעים כו' :

א ע' מענין גביע הכסף בצוך ברחשית ב' דף שג"ה ע"א. ושם שזבו ע"ד כוס ישועות אשא. כוס היינו כלי לקבל הישועות והוא צחי' מל' דבור העליון שהדבור הוא הכלי שבו נמשך השכל והמדות. וישועות הם ה"ה שמחירים בכוס הנ"ל. ולכן כוס גימט' חלקים. כי חלקים היינו ג"כ צחי' כלי. ולכן חלקים לשון כח כמו חילי הארץ. כי הפלי ל"ל כחה גדול להעלים ולהחיות חת החור (הג"ה והיינו כמ"ס צבס"ב ח"ב ספ"ד שהכלים הן החיות ונת' בד"ה מזוזה מימין ששרם החיות' ללקחו מלמעלה מהחכמה וע' באג"ה ד"ה ויעש דוד שם וביחוד וקבל היהודים. וכמו שהפרטא שרשה מהבחר. ישועות שרשו ש"ע נהורין ג"ר וז"ת דעתיק) וע"ז חמר דהע"ה כוס ישועות אשא (אפ"ל להעלות הכלים לקבל האור כענין עניות דשבת או להעלותו לצחי' שממנה נמשך הישועות ע"ד מי יתן מליון ישועות ישראל צמד"ר ר"פ קדושים ישועה מליון כו' וע' זה"ב ואר"ה כ"ח סע"ב ובפ' ויקהל דקל"ז ע"ב לסלקא להתיא תרומה כו' לחתצבא בחצבן ובצעלה כו' ופי' חצבן הם חג"ת וא"כ צענה הוא יסוד וכמבואר בזהר שם דף רי"ג סע"א ובמק"מ שם וא"כ זהו צחי' ליון וידוע דיוסף גימט' ליון. וא"כ זהו ג"כ העלאת הכוס שהוא שם חלקים להתחבר בשם הוי' שהוא האור. ואז הוא ע"ד גדול הוי' בעיר חלקינו כו' ע' זהר ויקרא דף ה' ע"א) להעלותו לצחי' כינה ששם הוא צחי' יין העו"ב (אפ"ל כינה נק' חלקים חיים ע"כ יין זה משמח חלקים דמל') ומזה נמשך ובשם הוי' חקרא (וגם לפי' דלעיל בהג"ה דר"ל אשא לחצבא צעלה עי"ז ובשם הוי' חקרא כמ"ס בזהר ויקרא הנ"ל דע"י חיבור דו"ג מחיר עניהם מצחי' עליונה משניהם צעורה שעררה לו חמו ציור חתונתו דוקא) :

ב **אמנם** יוסף לא הי' לריך להגביה הכוס דהיינו הגביע שלו כי דוד שהי' מרכבה לצחי' מל' לצד והי' למטה במדרגה לכך בכדי שימשיך יין דכינה לחוך הכוס הנ"ל (שהוא גימט' חלקים צחי' מנכות) הוא לריך להגביהו מלמטה למעלה. (הג"ה זהו ענין מארז"ל ספ"ז דברכות דנ"ח סע"א בכוס של ברכה ומגביהו מן הקרקע עפה. ופי' מהרש"א שם צח"א שזבו ע"ד כוס ישועות אשא. והיינו כוס גימט' חלקים. ונק' כוס ישועות ע"ד שנאמר הושיעני חלקים כי באו מים עד נפש. חלום סי' ס"ט ב'. וגם כמ"ס חלקים יחגנו ויברכנו. וצחי' למאה נפשי לחלקים. וצחי' אשא כוס גימט' חלקים לחברו לשם הוי' ע"ד ארוממך חלקי המלך. ומגביהו עפה היינו כי הקרקע היא מל' כמ"ס צח"א פ' וישלה צד"ה ויאצק איש עמו צפי' ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן. ומגביהו מן הקרקע עפה לחברו לצחי' לדיק יסוד עולם. כי הנה צענין סוכה שאינה גבוה עשרה טפחים פסולה פי' צפע"ח שער הסוכות פ"ב שהן נגד עשר ספירות.

ועמ"ס

ועמ"ש בלקו"ת סד"ה והי' זיוס ההוא יתקע בשופר גדול פ"ו בענין שופר ששיעורו
 עפ"ה והוא מענין וימיני עפחה שמים. ומ"ש בד"ה ושפחה מים בששין דרום הראשון
 ספ"ב בענין שמים כהלכתן ושלישיה חפילו עפחה. וע' מזה בזה"ג פ' פיגחם דרנ"ה ע"ב.
 והנה כתי' ידי יסדה ארץ וימיני עפחה שמים. וע' הפי' בת"א פ' וארא בד"ה וידבר חלקים
 אל משה כו' וארא אל אברהם בענין נטה שמאלו וצרא ארץ נטה ימינו וצרא שמים.
 ח"כ העלאת הכוס של צרכה שמגזיבו מן הקרקע שהוא מצחי' שמאלו עפח להעלותו
 לצחי' וימיני עפחה שמים. ועמ"ש צב"ך תרע"ו ע"פ ושמים צרת חכן שהוא חזי' חמה
 שלשה עפחים חג"ת והיסוד הוא עפח ע"ד שנתצאר בזח"ג פ' בלק דר"ד ע"א ע"פ
 ומספר את רובע ישראל שהיסוד הוא חלק רביעי מעלמות ז"א הנק' ישראל והוא ענין
 כי כל בשמים וצארץ שצחי' כל אחד בשמיא וצארעא ומחבר אותן. וע"כ לריך להגזיבו
 מהקרקע עפח אשר זהו צחי' כי כל דאחיד בשמיא וצארעא. ויוצן זה ע"ד שנתצאר
 בלקו"ת בד"ה תקעו בחודש שופר דרום הסני רפ"ג גבי והנה כמו למשל האחד
 עומד למעלה ואחד עומד למטה ורואים להתייחד לריך העליון לירד ממדרגתו כמה
 מעלות והתחתון לריך לעלות ממדרגתו. כך כדי להמשיך המשכה עליונה מצחי' ציטול
 לים כדי שיהי' הים צטל לאין לריך גם התחתון להעלות הוא נפשו ורוחו
 הבהמית כמ"ש הם ישים אליו לצו כו' כי רוח המשיך רוח ואייחי רוח כו' עכ"ל יו"ש
 וע' מענין רוח המשיך רוח צח"א ד"ה צב"ה בבב"ל. וא"כ עד"ו יוצן כאן ענין ומגזיבו
 כי כדי שיומשך בהכוס של צרכה כוס גימט' חלקים יומשך בו הישועות וגם יין דצינה
 המשמה חלקים. לריך העליון לירד ממדרגתו כמה מעלות. והתחתון לריך לעלות.
 אז יומשך מהעליון בהתחתון. ומקום החיבור הוא צחי' ליון כמ"ש מי יתן מליון ישועות
 ישראל כמ"ל סעי' א' וצחי' מי הוא שאינו מושג ע"ד מי צרא אלה. מי יתן כח
 לי. והיינו צינה. וצחי' מי זה מאיר צליון שהוא לים"ע. ויורד ונמשך לשם. ע"כ לריך
 להגזיבו הכוס דמל' ג"כ לצחי' זו. ואז יומשך יין גימט' סיד המשמה חלקים. דהיינו
 הסוד הוא גילוי ההעלם. וע' מד"ר פ' וירא פמ"ט ע"פ סוד ה' ליראיו כו' ועמ"ש
 ע"פ כי טובים דודיק מיון. ומ"ש ע"פ נזכרה דודיק מיון. וע' זה"ג פ' שמיני דל"ט
 ע"ב ע"פ וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים. ואפ"ל בענין הגבהת הכוס ש"ב ע"ד
 מ"ש סד"ה וארא אל אברהם. צפי' צאל שדי. שעי' העלאת המדות ההוי"ר ורחמים
 נמשך השמחה בהם מצחי' הם הצנים שמחה. וע"ד שזכר בלקו"ת בד"ה ה' לי בעוזרי
 בענין התחברות צ' השמחות דצחי' ישמת ישראל בעושו והמשכה ישמת ה' במעשו
 וזהו פי' זמן שמחתו. כך י"ל ענין ומגזיבו לכוס ש"ב עם היין שבו זהו ענין ישמת
 ישראל בעושו. ומוזה נמשך ח"כ ישמת ה' במעשו. וזהו ענין היין המשמה חלקים.
 וגם נתצאר בד"ה וצנפן שלשה שריגים שיש צ' צחי' יין. הא' יין אדום וה"ש העלאת
 מ"ן וזהו ניסוך היין. והב' חמר חורין עתיק צחי' יין לצן והו"ע המשכת מ"ד. וע'
 מענין צ' צחי' יין אלו בת"א פ' ויחי בד"ה איסרי לגפן גבי כבש ציין לבישו וצדק ענבים
 סוטה. וא"כ הגבהת הכוס של צרכה שיש בו יין זהו ע"ד הצחי' דיין אדום. ועי"ן
 מאיר ונמשך בו מלמעלה מצחי' חמר חורין עתיק. ועי' מד"ר פ' נשא ר"פ הו"ת ע"פ

זכרו כיין לבנות למה נק' שמו יין לבנות שמלצין עונותיהם של ישראל. ואפ"ל היין שבכוס
 דדוד הוא יין ארום כי דוד הוא אדמוני עם יפה עינים ע' זח"ג ס"פ מלורע דנ"ו
 ע"א. והיין שבגביע דיוסף הוא יין לבן ושרשו נמשך מיין הלצון כדמשמע בזח"ג פ'
 בלק דקפ"ט סע"א ההוא יין משיך ליה יעקב מרחוק. ובמק"מ שהוא מהארת הבינה.
 והרמ"ז פי' שעיקרו מחב' סתימאה שנק' חמר טב דשקיע ושכיך על דורדייה. ואמרו
 שם בזהר ההוא יין אזיל מדרגיה לדרגיה עד דיוסף לדיקא טעים ליה דליהו דוד נאמן.
 וא"כ יוסף שהוא יסוד נמשך זו בחי' יין הטוב דמוחא סתימאה שבכח וזהו ענין חמר
 חורין עתיק. ולכן גביע דיוסף גימ' ה' פעמים טוב אפ"ל נגד ה' מדרגות שדרך
 הס נמשך השפע מהבינה שזה נמשך היין הטוב. וגמטך ע"י חג"ת וגו"ה ליסוד כמס"ס
 וההוא יין אזיל מדרגא לדרגא כו'. ולכן על שינוי יין לבן מצרכי' הטוב והמטיב.
 טכ"פ ומגביהו דכוס של צרכה טפח כדי שיאיר זו היסוד שמוסף השפע מהבינה.
 וזהו מי יתן מליון ישועות ישראל. וישועות אלו נמשכו בכוס של צרכה דדוד. וע'
 פרדם ערך דוד נאמן. קיצור מהג"ה. כוס ישועות אשא. ומגביהו מהקרקע טפח.
 כוס גימט' אלקים ונק' כוס ישועות ע"ד הושיעני אלקים. ולריך להצרו לשם הוי' ליון
 גימט' ו"פ הוי'. והחיבור ע"י הגבהה טפח. כי וימיני טפחה שמים. ומ"מ שמים צורת חבן
 ג' טפחים שהם חג"ת. ויסיד שהוא יוסף הוא טפח כי הוא רביעאה לנהורין עילאין
 ולכן וגסכו רביעיות היין בזח"ג פ' שלח דקס"ג ע"ג ועמ"ש מזה ע"פ ציוס השמע"ל
 בצוך במדבר פ' פינחס. ומספר את רובע ישראל כי כל בשמים ובארץ. וענין הגבהה
 זו כדי להיות היחוד והתחברות העליון עם התחתון לריך התחתון לעלות ארוממך כו'
 והעליון בינה בחי' מי יורד וגמטך בליון ושם יתן ישועות ישראל בכוס ישועות הנ"ל. וענין
 ההעלאה וההמשכה והכל בבחי' יין המשמח י"ל ע"ד מ"ש בד"ה וארא אל אברהם כו' באל
 שדי. גם ע"ד זמן שמתנו צ' בחי' שמחה ישמח ישראל בעושי זהו הגבהה הכוס
 טפח. וישמח ה' במעשיו זהו ההמשכה מלמעלה מה שהעליון יורד. גם ע"ד שיש צ'
 בחי' יין. יין ארום ויין לבן שהוא חמר חורין עתיק ונק' ג"כ יין לבנות. ע' מזה
 במד"ר ר"פ ויקרא. דוד אדמוני עם יפה עינים זהו היין שבכוס. והיין שבגביע י"ל
 יין לבנות. וההוא יין משיך ליה יעקב מרחוק עד דיוסף לדיקא טעים ליה עכ"ה): .

ג משא"כ יוסף שהוא בבחי' עלמות האלילות שהוא המשפיע לבחי' מל'. כמ"ס
 כי כל בשמים ובארץ דאחיד בשמיא וארעא. שבו ועל ידו נמשכים כל
 ההשפעות במל' (וע' בסידור גבי נשמה כל חי הצרך את שמך. וע' זח"א פ' ויגש
 דר"ה ע"ג) לא נלרך לזה לומר כוס ישועות אשא. כו'. כי מעלמות מדרגתו הוא
 שנמשך היין הטוב הנ"ל והולך למישרים מלמעלה למטה במדת המל'. וז"ש ואת גביעי
 גביע הכסף (הג"ה ר"ל כי גביע פירושו כוס גבוה). וא"ל להגביהו כמו הכוס אלא הוא
 בעלם גבוה. וכמ"ס בירמי' סי' ל"ה גביעים מלאים יין ובוסות. וכ' במ"ל שם גביעים
 הן כעין כוסות וגדולים מהם ובהם מציאין היין וכן ואת גביעי גביע הכסף. ובמל"ד
 שם ובוסות לשפוך בתי יין מהגביעים וכ"כ במלול ערך גביע שהוא כמו כוס אבל עשוי
 בתמונה אחרת. וכ"כ בספר שרש ישע ערך גבע. גביע מין כלי גבוה יעמוד על כן ובס"ס.

לא כן הכוס קטן הערך כו'. ור"ל דגביע זהו שייכות ללשון גבעה. כמ"ס ביוסף עד תחילת
 גבעות עולם צפ' ויחי מ"ע כ"ו. דפירושו רוממות כמו הר. כי האבות נק' הרים והאמהות
 נק' גבעות. ולכן נק' גבעה ע"ש שהוא גבוה. וכ' צפ"י שם גבעה כמו הר אלא שאינו חד.
 והיינו שהאמהות שהם צחי' מקבלים מהאבות נק' גבעות. וע' בלקו"ת צפ"ה ש' קול דודי ספ"ד
 צענין מדלג על ההרים ומקפץ על הגבעות ע"ש. וכוס דיוסף נק' גביע לשון רוממות
 וגובה. והיינו מפני שצחי' גבעה עילאה שהיא בינה הנקראת ג"כ רמה כמ"ס צפ"ה
 ערך ירום. ושם פי' הטעם מפני שהבינה היא מרומם מספירות הצנין. וזהו שארז"ל
 ירום מאצרהם. ולע"ד נק' הבינה רמה מפני שבינה הוא התגלות עתיק. וע' צח"א
 ר"פ לך לך צענין הוא דא עתיקא. ובלק"ת פ' נצבים צד"ה יו"ט של ר"ה שחל להיות
 בשבת פ"ד. ומחמת זה נק' רמה. וע' צח"א פ' יתרו צענין רמה קרני. וע"כ נק' ג"כ
 גבעה עילאה לשון רוממות. וע' צח"ג פ' בלק דר"ג ע"ב ע"פ ומגבעות אשורנו. ואפ"ל
 לכן הגבעה אינו חד כמון ההר כ"א הוא רחב בגובהו שהבינה נק' רחובות הגהר. והנה
 גבעה עילאה הכ"ל מאיר צחי' יוסף כמ"ס צח"ב ר"פ וארא דכ"ב ע"א בפירוש
 הפסיק עד תחילת גבעות עולם (והנה צהר שם שזה ענין בעטרה שעטרה לו אמו
 גבעה עילאה. אך לע"ל כתי' אחע"ב כמ"ס צפ"ה צפ"ה מהרה ישמע לכן כסא
 דמלכא משיחא מחזיק רכ"א לוגין כמנין ארך כוסי רוייה א"כ הכוס יהי' עטרה להגביע
 וגבוה גם מגבעה עילאה ולכן והגבעות תמועיה כו'). עכ"פ לכן גביע דיוסף מאיר
 צו צחי' עליונה גבוה ורמה ע"כ אין לריך לישא אותו ולהגביהו. ומאיר צו הרוממות
 עליון. ואפ"ל ההפרש בין נשיאת הכוס והגביע ע"ד ההפרש בין חפלה לחורה שהחפלה
 היא עליונה מלמטה למעלה סולם מולב כו' וכוס נק' ג"כ החפלה כמ"ס צד"ה לא חתי'
 משכלה צענין כוס שהוא צחי' שיהי' כלי ריקן דהיינו מופשט מכל תאוה ורלון זר זולתי
 הוחס שוקע. ההתקשרות אליו ית'. וזהו ענין ה' מנה חלקי וכוסי. ועמ"ס צפ"ה דברים
 דקע"א א' ע"פ את הברכה אשר תשמעו ע"פ המד"ר פ' יתרו ס"פ כ"ז שהמשיל ענין
 נעשה ונשמע משל למלך שאמר לעבדיו שמרו לי צ' כוסות כו' ע"ש. עפ"ז י"ל כוס
 ישועות דדוד זהו הכוס שבנגד נשמע דשמיט' חליא במל' כמ"ס צהר פ' בהך דק"ח
 ע"ב. וע"ש צפ"ז דר"ל השמיטה שלנו והיה א"ס שמוע תשמעו אל מלותי. וכוס דדוד
 גימט' חלקים הוא צחי' מל' כ"ל. והכוס דנעשה שהוא צחי' עליונה יותר כי זהו ציעיל
 לבעל הרלון כמ"ס בלקו"ת צפ"ה סד"ה לאינה וראינה כו' בעטרה שעטרה כו'. דרום
 הראשון. והוא ע"ד בטל רלונך לגמרי. וה"ע שכינתא עילאה. זהו כוס דנעשה. וא"כ
 אפ"ל שזהו ענין הגביע דיוסף שנקח מגבעה עילאה בינה וכמ"ס צח"א סד"ה והנה
 אנחנו מאלמים אלומים שצחי' הביטול דיוסף גבוה הרבה יותר מהביטול והעלאת
 מ"ן של השבעים. קיצור משא"כ יוסף שהוא עלמות האלי' א"ל להגביה הכוס כי הוא
 בעלם גבוה במדרגה. ומעלמות מדרגתו נמשך צו יין הטיב והולך למל'. ובהג"ה כי
 גביע לשון גבוה. וכמו עד תחילת גבעות עולם. בינה הנק' גבעה עילאה ונקראת רמוג.
 אפ"ל ההפרש כן להגביה הכוס זהו ע"ד החפלה סולם מולב. ע"ד והחיות נושאות את
 הכסא. וע' צח"א פ' וישב צד"ה ונחתי מהלכים צד"ה והנה נודע כי. וצד"ה והענין

כמ"ש כוס ורובבו. וזלק"ת בד"ה כי חלח דרוש הרחשון פ"ב. וע' זח"ב פ' ויקהל דקל"ד
 ע"ב צפי' קחו מאתכם תרומה וצבה"ז שם. והגביע דיוסף זהו המשנה מלמעלה
 למטה ע"י התורה וכמ"ש במ"א בד"ה ואתחנן חל' ה' דתקס"ג שלח נדפס בנק"ת המשל
 לשני אנשים האחד עומד למענה והאחר למטה שיחודט וקירובט זה עט זה הוא בשני
 אופנים אם שהתחנן יעלה למענה חס שהעליון ירד למטה כו' כך ההפרש בין חפלה
 ובין חורה כו' ע"ש עכ"ה). גביע גימט' מינה. וח"ב זהו בחי' יענה לנו השמימה ר"ת מילה.
 ור"ל כי בחי' מ"י הוא שנותן מליון ישועות ישראל והיינו ע"י מינה שחוי בחי' מי בינה
 עולה השמימה בחי' כתר וגמטך משם הישועות:

כוס ישועות. מ"ט קט"ב הוצא ציר"ג גביע י"ג ע"ב ר"ל י"ג מדה"ר והס ע"ב
 גימט' חסד. מהו כוס ישועות. ל"ל מהו ישועות. וזה ע' צת"א בד"ה וילא יסקנ
 ובהזיהור ובד"ה ששים המה מלכות דל"ח. דהיינו ע"י המלות זרע נדקות מלמיה
 ישועות כי המלות הן העלאת מה שגבל בצבה"כ כמ"ס צת"א שם צענין ויקח מאבני
 כו' ועי"ז ממשיך ישועות גלוי חור א"ס הסוכ"ע וכתיב ג"כ מי יתן מליון ישועות ישראל
 תלים כס"י י"ד שהישועה מליון. וז"ס גביע דיוסף כי יוסף גימט' ליון ומ"מ נוי יתן כו'
 עמ"ס בלק"ת סד"ה בשעה שהקדימו כו' צענין מי יתן והי' כו':
ב ויהבתי לישועות הג"ל נק' כוס ישועות והוא כנ"י. בד"ה לא חתי' משבלה. גם
 חושבנ"פ נק' כוס. גם הדבור נק' כוס והוא שם חלקים מקור הדבור
 עליון שנק' עיר חלקיו בד"ה וידבר וארא. וכוס זה צו יין. היינו כאשר הכוס כנ"י
 היין הוא התבוננות וענין מוחין דחימה בד"ה מלה זו. כי כמו היין משמח ע"י שילא
 מההעלס לגלוי כן הוא ממשיך השמחה מההעלס לגלוי וכן למעלה השמחה גלוי ההעלס
 עלמא דאתכסיא בינה כו' ע' ד"ה שוש חשים מענין השמחה צמעשה המלות. גם ענין
 יונה ש"ס בד"ה הכלילי עיניט מיין. ולכן זהו כוס ישועות שדוקא להיות מלמית ישועות
 מהמלות הוא ע"י שמחה של מלה. כמ"ש בד"ה חוסרי לגפן צפי' נכנס ביין לבשו.
 וזהו ענין יין משמח חלקים שהוא בחי' כוס ע"י שממשיך גלוי חור מההעלס אל הגלוי.
 כי נכנס יין ילא סוד בחי' סוד הוי' לירחיו ולכן משמח הוא שם חלקים. כי אע"פ שסם
 חלקים הוא למאוס ומדה"ד הרי עיקר הלמנוס בשביל שיהי' הגלוי וזהו הוי' הוא החלקים
 ועמ"ס בלק"ת בד"ה שה"ש גבי כי טובים דודיק מיין שהשמחה הוא לחלקים דוקא וכמ"ס
 בד"ה מלה זו. וזהו לחוק עצה לי חלקים. ועמ"ס מענין יין בלק"ת פ' שלח בד"ה ואם
 האכל יאכל ומ"ש בד"ה ובגפן שלשה שריגים פ"א ופ"ב. ועמ"ס ע"פ הזמר בלק
 קפ"ט ע"פ ובגפן שלשה שריגים. בד"ה לחינה ורחינה השני פ"ד דכ"ה ע"ד. בד"ה
 בחי' לגני פ"ג גבי שתיתי ייני שחו ושברו דל"ב ע"ג ודל"ג ע"ב. ויין מוחין דחימה
 עמ"ס מענין מופדים לשמחה בד"ה מלה זו. ובד"ה ה' לי בעוזרי ובד"ה ואתה הרס את
 מעך כו'. עמ"ס בד"ה והשחיה כרת תקס"ג פ' בהעלותך. גם י"ל ע"ד ההפרש בין
 טס דנעשה וכוס דנשמע. עמ"ס מענין כוס בד"ה ראה חכמי נוחן פ"ג שב"ע ושכ"ת

ה' גדולה ה' קטנה וזהו ענין גזעות עולם צ' גזיעים . כוס ישועות גימט' חלקים
 וכאשר והי' הוי' לי לחלקים נק' כוס ישועות ולכן נאמר לזה ישועות יעקב כי ציעקב
 נאמר והי' כו' . וזהו ענין קרצנות ונסכים שהקרצן הוא העללה ונסכים המשכה כו' :
 ג' עז' כוס ישועות אשא ע"ד הרוממך חלקי המלך צד"ה כי אהה נרי . חלקי כה
 כ"ה אהוון בפסוק צד"השית . גבורותיו וסדר מלכותו למלומים צחי' חלקים .
 ולזהו הרוממך ע"ד קחו מחתכם תרומה והחיות נושחות כו' . והענין כמ"ש חלקים
 חיים ומלך עולם . שהגבורות בשרשן הן מקור החיים וכמו גבורות גשמים שיורדין
 בגבורה וכמ"ש צד"ה כי ציוס הזה יכפר צענין ונלצת על הלור . והיינו כי חלקים
 חיים הוא בינה והוא ע"ד החיות המשכה שהן ג"כ צחי' כוס וכלי להשכל כמו
 שאחיות הדבור הן כוס . ואחיות המשכה נקראו אהוון רצצן . וע"כ העלאת הדבור
 עליון לצחי' המשכה הגק' חלקים חיים זהו ענין נשיחת הכוס . וגם ע"ד שנחבאר
 צדרוש צרכת הזימון צענין הצריכה שהומרים בצרך להמשיך מן הצריכה עליונה לצחי'
 הכוס ודוקא כשחובלים שגבה חומרים בצרך . ע"כ זהו ענין כוס כו' אשא . וארז"ל
 ומגזיהו טפה ע"ד וימיני טפה שמים . וגם הטפה יסוד צחי' ליון שמשם גמשים
 הישועות כמ"ש מי יתן מליון ישועות יברא'ל וע"כ ומגזיהו טפה כו' והגזיהו זו
 ע"ד שחו ידיכם קדם כו' :

ד' ובי' צחי' הענהה ממטה למעלה דסייך מזי"ע ע"י אהעדג"ת והחיות נושחות
 כו' וזהו צחי' דוד . אכל צחי' יוסף גבוה יותר . וכמו ע"ד מי שתורתו אומנתו
 פעור מן התפלה וכמ"ש סד"ה צחי' לגני ההפרש בין ריעים גדולים . ולכן צחי' יוסף
 הוא רק תוספת אור מלמעלה למטה וכמ"ש אלה תולדות יעקב יוסף . וממילא שהמשכה
 ג"כ ממקום גבוה יותר מאחר שא"ל כלל להעללה כ"א עיקר עבודתו להמשיך אור
 מלמעלה למטה לצד . וזהו פי' תורתו אומנתו כענין ואהי' אללו אמון פי' אמון אומן
 כמ"ש צוח"צ פ' תרומה דקס"א . א"כ ההמשכה ממקום גבוה יותר . ויוצן זה ערמ"ש
 צח"א פ' צד"ה צד"ה צד"ה ע"פ כי כאשר השמים החדשים צבופו גבי אכל לע"ל צד"ה
 משיח צ"צ כשיושלם ויוגמר כל הצירור כו' הנה התכנית הוא שיתעורר ויתגולץ כו'
 ע"ש . ועמ"ש כה"ג ע"פ שירו לה' שיר חדש . וקרוב לזה הוא צענין מי שתורתו אומנתו
 כיון שא"ל להעללה . והנה יעקב צריח התיכון והיינו ע"י בן פדת יוסף רצוי האור
 כו' וכמ"ש צד"ה ואני נתתי לך טבס אחד דצצעים נו' לשון עלי' טבס עלו שצעים .
 וציוסף נו' לשון ירידה ויוסף הורד מלרימה שממשיך רק מלמעלה למטה . כי שרשו
 יסוד דא"ק שנמשך מומנו מזלות לחו"צ כו' . וע"כ אללו הי' צחי' גביע הכסף שאין שייך
 צו הגזיהו כי הוא כבר גבוה אלא שממנו נמשך מלמעלה למטה צחי' כוס ישועות
 כי גביע כוס גדול וגבוה שממנו שופכים לכוסות והיינו יסוד המקבל מאהוון רצצן
 דציהו ולכן גביע גימט' מילה מל י"ה . וזהו עד תאות גזעות עולם . לפרש"י גזעות
 רוממות והיינו שיוסף מקבל מגזיהו עילאה הנק' רמה ומשפיע צחי' מל' וזהו ג"כ
 ארוממך חלקי המלך המשכת הרוממות מלמעלה למטה . וזהו ענין גביע גימט' ה"פ
 טוב שה"ע ה"פ אור ע"ד שהתורה ניתנה בחמשה קולות . קול רס קולו של רס כו' .

והיכולות דבריהם נק' ג"כ גבעות כי הם רוממות לגבי זי"ע כו'. והמשכה זו זהו ענין יחיד חי העולמים מלך כי יוסף נק' חי כו' והוא משפיע בצחי' כוס שהוא שם חלקים. וזהו ענין בן פרת יוסף פרת גימט' ה"פ קול ה' קולות כו' והיינו המשכת חוספת אור ברצוי מאד מלמעלה למטה ע"י עסק התורה :

פרשה ויגש

ויגש אליו יהודה. עיין ת"א. ענין יוסף ויהודה שהם זו"ג הם ענין תלמוד ומעשה. והנה יוסף הי' גבוה מהי"ב שצטים כמ"ש צד"ה והנה לחטו מאלמים. ואעפ"כ לע"ל ועבדי דוד נשיא כו'. וזהו ע"ד שמים וארץ שאע"פ שעכשיו שמים קדמו עכ"ז לע"ל הנה בורא ה' חדשה בארץ כמ"ש במ"א. והוא עפמ"ש צד"ה אל יתהלל החכם. כ"א בזאת. שמהמשפיע למקבל נעשה כחותם המתהפך ע"ד נכנס ראשין ילא אחרון. ומה שהוא במחשבה תחלה הוא צבוף המעשה. וכמו המשל בהשפעה קודם לגמשל ובמחשבת הרב הגמשל עיקר. לכן במחשבה קדמה ארץ וזאת במעשה צבוף. וכן השבולת גדל קודם החטה. והחטה זאת אח"כ והיא העיקר. והנה כמ"כ המשכן שקדם למקדש ומ"מ המקדש גבוה יותר. והמשכן נטע שמים כיריעה יריעות המשכן צחי' דוגמת שמים ובהמ"ק מאבנים צחי' דומה וארץ. והמשכן זהו צחי' יוסף כי נק' משכן הנער מט"ע וציוסף כתיב והוא נער. וגם עמד בשילה שם"ע שנה שהוא בחלקו של יוסף. והמקדש בחלק יהודה וצנימין וע' בת"א. וכמ"כ ענין תלמוד ומעשה שהם ג"כ צחי' שמים וארץ ולכן עכשיו תלמוד גדול ולע"ל יהי' מעשה גדול. וע' בפס"ב פכ"ג. גם תורה ע"ד איהו וחיהו חד ומלות ע"ד איהו וגרמוהי חד וע' ביאור וקבל היהודים ששרש הכלים גבוה מהאור. והנה למה קדמה שמע וכו' שקטעו"ש קדם לעול תומ"ל. הענין כי יחוד קצה"ו מצואר בדרוש שארה כסותה כו' שכדי שיהי' המשכת אור"ם בגבראים ל"ל ע"י ממולעים והם זו"ג כרוז ח' מקלה מזה וכו'. וזהו ענין צ' צחי' דתורה ומלות. תורה הוא ז"א. ומלות מל' עשי' שבאלי'. אך כדי לעורר ההמשכה מא"ם זהו ע"י ק"ש למס"ג באחד שע"י ציטול זה ממשיכים ציטול רלון כציכול שיומשך האור מא"ם בחכמה וכו'. ע' צד"ה לאינה וראינה הראשון וצביאור ונקדשתי וצד"ה ושנחתי. (הג"ה וזהו ענין ממ"ה הקב"ה כי הנה המלכים גועדו יהודה ויוסף זו"ג. מלכי אור"ם ממ"ה כתר וצחי' זו נמשך ע"י קבלת עומ"ם שיהוד י"ה זהו כתר ואור"ם עכ"ה). ואח"כ ל"ל צ' הממולעים. ע"י תורה נמשך האור צז"א הנק' קוצ"ה קדוש צו"ו. וע"י מלות נמשך אח"כ בשכינתו מקור דבי"ע. לכן איכא מ"ד תלמוד גדול שהרי זהו תכלית ירידת אור א"ם צז"א והוא הממולע מלך המאליל. ומ"ד מעשה גדול שע"י דוקא נמשך האור במקור דבי"ע. ועמ"ש בענין מגיד מראשית אחרית וכו'. ונמנו וגמרו גדול תלמוד שמציא לידי מעשה שא"ל להיות המשכת האור ע"י המעשה במל' מצלי שיוקדם ההמשכה צז"א ע"י התורה. וכ"ז עכשיו חבל לע"ל יהי' המעשה גדול. כי אזי תהי' א"ח עט"ב והקבל המל' מאח"ם גם שלא ע"י ז"א שזהו והי' אור הלבנה כאור החמה כו'. וע' בלק"ת צשה"ש סד"ה קול דודי

בענין החזרה והאמנות עד"ז ג"כ יובן ענין יוסף שהוא כמו בחי' האצות שהם מלמעלה"ט ובהי' יהודה זהו כמו האמנות מלמעלה"ע. ע' לעיל ע"פ ויהי בעלות המנהג ויגש אליהו במ"א י"ח ל"ו. קור' ערך גוש. איוב ז' ה' וגוש עפר. וערך גשש מישוש. נגששה בעורים בקיר. ישעי' נ"ט יו"ד. ובשורש נגש :

ב יר לקו ר"פ ויגש דמ"ז ע"ד ר' מאיר אומר אין ויגש אלא לשון שלום שנאמר ויגש וישאל להם לשלום. והוא בש"א סי' למ"ד כ"א ויגש דוד את העם וישאל להם לשלום. והמכוון כי יחוד וחיבור והגשה דיהודה ביוסף זהו ענין שלום ובטודע מענין ונחתי שלום בארץ. ובד"ה והי' מדי חדש פי' בקש שלום חיבור הב' דעות דיחוד"ע ויחוד"ס. וזהו ג"כ בחי' יהודה הודאה ונחי' יוסף ברכה. אבדך. ר' יהודה אומר אין ויגש אלא לשון הנחומין שנאמר ויגש וישק לו. פ' תולדות כ"ז כ"ז. ר' נחמיה אומר אין ויגש אלא לשון קרבן שנאמר ויגש את פר ההטאת. בפ' לו ח' י"ד. הקרבן הוא קירוב ויחוד. ר' יוסי אומר אין ויגש אלא לשון נזיפה שנאמר ויאמרו גש הלאה. בפ' וירא י"ט ע'. ר' נתן אומר אין ויגש אלא לשון משמוש שנאמר גשה נא ואמוסף בני פ' תולדות כ"ז כ"א. והכל מובן על יחוד וחיבור הנ"ל. עמ"ס ע"פ וישתחוו ארלה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. וישלח ל"ג ג'. שהוא ע"ד נפ"א ללקט נילולין עד גשתו עד אחיו פי' עד שגשש ופגע דהיינו שלקט את הטוב שבעשו בחי' לצונה בעי"ז הוא אחיו של יעקב שהמקיף והפנימי נלקחו ממקום אחד. בח"א פ' וישלח בד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה. הרי ההגשה שהגיע עד המקיף דעשו בו' והולך לזה תחלה נפ"א ז' פעמים. כמ"כ ענין ויגש אליו יהודה עד שיעלה ויגיע לבחי' יסוד העליון שבא"י ל"ל ביטול בתכלית ובמ"ס צב"ז בלק ק"א ע"פ שהורה אני ונאווה בו' שמתחלה אזעירת גרמה בחי' נקודה חסד היסוד בו'. ואפ"ל ג"כ פי' אליו ע"ד בכל קראנו אליו שארז"ל אליו ולא למדותיו בו' וזהו ענין ק"ש. ועמ"ס ע"פ ואני נחתי לך שש אחד ע"י שש עלו שבט"ס בו' להודות לשש עי"ז ממשיכים בחי' יוסף. כי ויוסף הורד מלרימה נק' המשכה מיוסוד דא"ק במזלות ונולד ונקא שהם מקור חו"ב הנק' מלרימה בו'. וא"כ י"ל הפי' כי הגה ויגש לשון תפלה כמ"ס ויגש אליהו הנביא. והגה ארז"ל מפני שא"י לבוין שש והקשו שהרי ל"ל אליו ולא למדותיו. וע' מזה בפרדס של"ב פ"ב ובסידור סוף שער הק"ש דבק"ש ההטאה אליו ממש. ובשמו"ע ג"כ אליו והיינו לאח"ס המלוכש בע"ס. ועי"ז ממשיכים חופפת אור. וז"ש ויגש אליו יהודה לפשוטו ק"א על יוסף אשר יוסף זהו חופפת האור המכונה שש יחוד. וכדי להמשיך תוס' אור זה והו"ע שים שלום שבסוף התפלה ובג"ל בענין הגשה לשלום. לריך להגיע תחלה אליו ממש כביכול. וזהו הרצותא אשר ויגש אליו יהודה. שיהודה הגיע כביכול לבחי' בכל קראנו אליו ממש. ועמ"ס בח"א בד"ה יהודה אחת. והנה ארז"ל ע"פ בכל קראנו אליו והכתיב דרשו ה' בהמלאו אלו עשי"ת ותיראו כאן ליחיד כאן ללבו. וזהו הרצותא שיהודה הגיע לבחי' אליו אפי' ביחיד ע"י המס"ג שלו. או אפ"ל כי הרי היו לבור שהן אחיו השבטים :

ג בי ארזני י"ל כי ויגש אליו יהודה זהו ג' ראשונות דשמו"ע שהן סידור שכלו של מקום. אח"כ בי ארזני. בי היינו י"ב המלעיות שהם י"ב בקר מקור צ"ע ממש.

ע' סד"ה ואכלחם אכול שלע"ל יומשך למעלה מא"ק ע"כ א"ש אף שיוסף יסוד דה"ק
 עכ"ז לע"ל יתעלה יהודה. ע' בהרמ"ז ויגש ר"ז צ' ע"פ כי הנה המלכים נוערו העיר
 מענין ממ"ה. וי"ל המלכים ע"ד שהיו שני מלכים בכתר א'. ע' זח"צ יתרו ס"ז צ' וילא
 קנ"ח צ'. עברו פי' ע"ד הקליעה ע' ד"ה ה' לי בעוזרי. ומה יובן ויגש אליו יהודה שקומת
 המל' עד קומת ז"א ושניהם שוים בקומתן. ולכן כ"ת ויגש אליו יהודה שזה כמ"ס
 צבעה"ט דהיינו ע"ד לעשות הישר בעיני ה'. סד"ה כי תשמע בקול יעו"ש. ועמ"ש ע"פ
 ונקצלו בני יהודה ובנ"י יחדיו כו' ע"ש. עוי"ל פי' שזה ע"ד קורא אני עליהם יעמדו
 יחדיו כמ"ס בסידור צביאור ע"פ ששת ימים תאכל מלית וצבה"ז פ' בשלח דמ"ה ע"כ
 סד"ה עוי"ל מאמר הנ"ל באופן אחר. וע' בת"א פ' יתרו בענין זכור ושומר בדבור אחד
 נאמרו. ואפ"ל כי מלך מלכי שהם אריך ואו"א זה נמשך ע"י קבלת עול מלכות שמים
 בק"ש. שהוא יחוד או"א. ואח"כ שמו"ע זהו ענין כי הנה המלכים נוערו שהוא יחוד ז"נ.
 ויגש אליו יהודה ע"י היכל קדה"ק ששם היחוד שהמקבל מתבטל ממש ע"ד למהוי אחד
 באחד למעלה מהיכל אהבה ואפי' מהיכל הרצון לכן נק' ויגש אליו. באזני אדוני י"ל
 שיקבל השם אד' בעלמו התפלה ולא ע"י מע"ע. ואל יחר אפך זהו ע"י י"ג מדה"ר
 שאחר התפלה שזהו ענין עברו יחדיו. כי כמוך כפרעה. והחמישי' לפרעה בינה דלית
 שמאלא זהאי ע"ק. והקל נשמע בית פרעה. ולכן כמוך ז"א כפרעה כי ז"א מקבל
 מהבינה בעטרה שעטרה לו אמו כו'. המלכים מל' מלך העולם וז"א מלכא קדישא כו'.
 או יאמר כי כמוך כפרעה שכדי להיות ואל יחר אפך והוא רחוס כו' להשיב אפו זהו
 ע"י מי אל כמוך נושא עון כו' וכתיב מי כמוכה באלים הוי'. מי כמוך נאדר בקדש. וע'
 זה"ג ל"ד. וזהו כמוך כפרעה :

ד אדרני שאל ופרש"י בעלילה באת. י"ל ע"ד נורא עלילה על בנ"א. ע' במד"ר וישב פס"ד
 גבי לכו וראו מפעלות וצמ"כ שס. בתך אנו מבקשים כי מאן דקטיל לחוייא יהבין
 ליה ברתא דמלכא. או אחותינו אתה מבקש ע"ד פתחי לי אחותי. וכ"ז גדלה מערכנו
 כי אנחנו צנחי' עבדיו. ובאברהם אחר עשרה נסיונות וה' בך את אברהם בכל זכה
 לבחי' בת הנ"ל אשר בכל שמה. וע' ילקוט פ' ואחחנן דרס"ב ע"ג סוף רמו תתט"ו
 אני לא בקשתי להגשא לך כו'. היש לבס אב שחתי אחותי בת אבי. וע' בד"ה ואשה
 כי תדור בענין בעטריה בית אביה. והנה אב י"ל כשמקבלים מישראל סגא. או אח
 כשמקבלים מישראל זוטא. גם אח ע"ד מי יתקך באח לי. במד"ר נשא ע"פ ויהי המקריב
 ציוס הראשון דרנ"א ג' ושפל רוח יחמוך כבוד זה יהודה שהשפיל עלמו לפני יוסף
 בשביל צנימין כו' ידבר נא עבדך דבר כו' אתה השפלת עלמך כו' ויהי המקריב ציוס
 הראשון למטה יהודה כו'. הנה ציוס הראשון גימט' כתר וזה נמשך ליהודה ע"י
 ההשפלה כו'. ע' סד"ה ויאבק איש בענין עפר כי נעוץ סיפן דוקא בתחלתן. עמ"ש
 במד"ר ע"פ המגביהי המשפילי. השפלתי זהו הנבחהי. יר"ק מלאך קל"ג שס
 התחומא שור וארי מתנגחין ר"ל יוסף כבוד שורו. יהודה גור אריות יהודה. ילקוט
 וישב מ"ג ב' רמו קמ"ב. המליכו עליהן את יהודה ויגש אליו יהודה. ר"פ ויגש משלי
 קל"ד א' אש ערכת לרעך זה יהודה. ויגש אליו יהודה לפייסו. עמ"ש במ"א פיוס

אחות

אחיות יוסף . בקהלת קפ"ה ז' ע"פ ומלא זה איש מסכן וחכם זה יהודה ומלע אח
העיר בהכמתו ויגש אליו יהודה :

ה **וַיִּמְשַׁח** בַּחֲמֵשׁ שְׁמֵשׁ כֵּן הָיְתָה עֲרֵאֵי כו' והמקדש שבנה שלמה ה' ע"ד דירת
קבע. פי' קבע ע"ד אהל כל ילען המזכר בלק"ת סד"ה שובה ישראל עד .
דרוש השני . והו ענין מנוחה וה"ע ההמשכה מבחי' אלו הוי' לא שנית* ע' ביאור אלה
מסעי ד"ה הגה צענין המסעות ושם פ"ד צענין אמת היפך נהרות המכזבים ועמ"ש ע"פ
הזהר ר"פ וילא ע"פ קומה ה' למוחחך כו' . ועד"ז שיר חדש ל' זכר שלא יהי' אחריו
עוד לער ח"ו . והו ע"י שיזדכך העולם ויוכל להיות זו דירת קבע . והגה ענין אהל
כל ילען זהו ע"י שיהי' זו"כ ג"כ בבחי' תרין ריעין דלא מתפרשין כמו אר"א והו ענין
ציוס ההוא יהיה כו' צ"פ י"ה כו' . ולפי שבשלמה נאמר וישב על כסא ה' שנחמלא
דיסקוס של לבניה ע"י שהי' דור ע"ו לאברהם בחי' י"ה לכן יוכל להמשיך מעין
דירת קבע שבחי' ו"ה יהי' כמו י"ה ולכן נק' איש מנוחה ובחי' שלום כו' . שגורש
ההמשכה מע"ק נוה שאן כו' . ועמ"ש מזה ג"כ בלק"ת סד"ה מה טיבו . והגה
ארז"ל משחרב בהמ"ק אין לו להקב"ה אלא ד"א של הלכה . ולכן ארז"ל עשה תורחך
קבע ומלאכתך עראי . היינו ע"י שעושה תורתו שהיא במקום בית המקדש קבע ע"ו
ממשיך מבחי' דירת קבע של הקב"ה כביכול . כו ע"י שעושה תורתו קבע געשה
בבחי' אחיס וריעים להקב"ה כמ"ש בתי"א בד"ה רני ושמתי דרוש הראשון גבי
וביאור ענין אחותי ובלק"ת בד"ה באתי לגני גבי אכלו ריעים . וא"כ ממשיך ע"ו
דירת קבע דפי' זה היינו שיהי' הקב"ה וכנס"י בבחי' תרין ריעין כו' . וע' בגמרא
פ"ק דזבחות ד"ז סע"ז צענין כל הקובע מקום לחפלתו (כ"א לתורתו) אויביו
נופלים תחתיו שנאמר ושמתי מקום כו' . והרי"ף ותר"י גורס"י כל הקובע מקום
לתורתו וכ' תר"י זה הפסוק ושמתי מקום נאמר על בית המקדש כו' ועכשיו שאין
בית המקדש קיים מקום התורה במקומו כו' כדאמרינן מיום שחרב בהמ"ק אין לו
להקב"ה אלא ד"א של הלכה ע"ש . נמלא ע"י קביעת מקום בעסק התורה ממשיך ג"כ
מבחי' דירת קבע של הקדוש צ"ה וכ"ש ע"י תורתו קבע . והגה התורה חיי עולם
וזהו מבחי' קבע . והתפלה חיי שעה . ולגידשת הקובע מקום לחפלתו י"ל שגם בחפלה
יוכל להמשיך מבחי' זו . ע' בתי"א בחפלתו צענין איזה בית אשר תבנו לו . וע' מפסוק ושמתי
מקום כו' ולא יוסיפו בני עולה לענותו בזח"ב פקודי דרל"ד ע"א ובמק"מ שם ע"י
חוספת אור מקו המדה שיהי' המל' כמו הבניה והבניה נק' חירו כו' . וע' בילקוט בש"ב
ז' רמז קמ"ה ע"פ ושמתי מקום לעמי ונטעתי הציא מדרש שמעון הלדיק כו' על שלשה
דברים העולם עומד כו' ור"ל כדמסיים ע"פ נחית בהסדך כו' אל נוה קדשך שאז
נחבסם העולם והו ושמתי מקום לעמי ונטעתי כו' . וע"ז העולם עומד ולא יוסיפו
עוד כו' . וע' בילקוט בשלח ע"פ נחית בהסדך . ואפ"ל פי' העולם עומד שע"י שלשה
דברים אלו ממשיכים דירת קבע של הקב"ה כו' . וע' צענין יעקב צפ"ק דזבחות שם צ"ס

כריש"א

* ועמ"ש בד"ה ובחנהם על מזוזות צענין הנרבה לקבע מזוזה .

הריעב"א שהמהפלל לריך לכיין דעתו לפני מי עומד בו' ולהכיר נמי כה וגודל האדון אשר אליו מצקש בו' והמקום המוכן לחפלה מוסיף יראה ולזה הזכירה התורה ומקדשי תיראו ויראת המקום גורמת להיות כעומד לפני ה' עכ"ד. ובמשכן יריעות המשכן נטעה שמים כיריעה. והמקדש מצחי'. אבנים דולמס מצחי' ארץ כי נעוץ סופן בתחלתן. ועד"ז יובן ענין שהגשמה היא תחלה בג"ע ואח"כ יקומו בתה"ה בגוף גשמי. וע' מזה בת"א פ' יתרו סד"ה ענין האבות הן הן המרכבה ובלק"ת פ' שלח ד"ה אני דפ' ליית דרוש הראשון ובאג"ה סי' י"ז ד"ה מודע דבאחעדל"ת. היינו ג"ע זהו דירת עראי של הגשמה כי הוא כסדר ההשתלשלות ונהר יולא מעדן חו"צ בו' וע"כ הוא ברוחניות דוקא ע"ד כי גשמו מעל הארץ שהיא גשמיות. אבל תה"מ ימי' מלמעלה מסדר ההשתלשלות לכן יהי' בארץ דוקא כי מלך סדר ההשתלשלות שמים קדמו ורק במהשנה שהיא למעלה מסדר ההשתל' שם ארץ קדמה ולכן זהו דירת קבע של הגשמה שיהי' בו הגלוי מצחי' אני הוי' לא שניתי בו'. אך א"א להגשמה לקבל גילוי זה עד שתהי' תחלה בג"ע כמ"ש באג"ה סי' י"ז הנ"ל כי מתחלה לריך לקבל הגלוי כפי סדר ההשתלשלות העולמות ואזי אח"כ דוקא יוכל לקבל הגלוי מלמעלה מסדר ההשתלשלות ע"ד יהי' חכמתא להכימין דוקא בו' וכמו פתחי לי תהלה כחודו של מהע ואח"כ דוקא אפתח לך כפתחו של אולם בו' :

ו ודהנה מ"ש לעיל כי ענין קבע זהו ע"ד אהל כל ילען ומורה על המשכה מצחי' אני הוי' לא שניתי שהוא עת"י וכה"ג פי' הרמב"ם במ"ג ח"א פי"א לפרש ענין מ"ש האמנם ישב אלקים את האדם על הארץ. שהושאלה זאת המלה לכל עומד נח שלא ישתנה אמר ציעודי ירושלים בו' וראמה וישנה תחתיה בו' ומזה הענין נאמר עליו יתעלה אהה ה' לעולם תשב בו' אשר לא ישתנה בו' היותו בלתי משתנה כלל ולא צדים פנים כמו שבאר ואמר ה' לא שניתי עכ"ל. ולכן מצחי' זו דוקא נמשך ענין אהל כל ילען הנק' דירת קבע ועז"נ ושמחי מקום לעמי בו'. ולכן ל"ל קביעת מקום לחפלה שזה הקביעות בלי שימי הוא לרמוז לבהי' ושמחי מקום בו' אהל כל ילען בו'. וז"ש הריעב"א ולהכיר נמי גודל כה האדון שהוא ית' צחי' בלתי משתנה כלל אני ראשון ואני אחרון וכו'. וע' כעין זה בחידושי אגדות ממהרש"א וז"ל הקובע לו מקום לתפלתו בלי שימי הוא מייחד כחות אלקיים לשם האחד האמיתי בו'. והנה פי' הקובע מקום לתפלתו י"ל שמראה בזה שהיא עיקר חפלו ותשוקתו להתפלל ולהדבק בה' וזהו סולת ומוצהר מהזמן והיום. כי פי' עשה תורחך קבע אין ר"ל דוקא על ריבוי הזמן כ"א שזה עיקר חפלו והשאר עפל זהו הנק' עראי וכמו הפנים לגבי האחוריים וע' בד"ה ואהי' אללו אמון בענין אהור וקדם לרתני. ועד"ז הקובע מקום לתפלתו שזהו השעה הנבחרת מכל הזמן להדבק בה'. וע' עוד בשל"ה פ' בחקתי ע"פ ואם תלכו עמי קרי שיהי' קובע מקום לתפלתו ותורתו בו'. ויש להעיר עוד לענין הקובע מקום ע"ד ויפגע במקום במד"ר וילא פס"ה שהוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו מן מה דכתיב הנה מקום אחי בו'. ואין פגיעה הלא תפלה בו'. וכיון שהתפלה היא צחי' ויפגע במקומו של עולם ע"כ ל"ל מקום קובע להפלה. ועמ"ש מעיין הוא מקומו ש"ע בלק"ת יד"ה להבין מ"ש

באלו"ח. והוא ית' אני הוי' לא שניתי ע"כ לררך לקבוע מקום לתפלתו דוקא. גם כענין עושים רצונו של מקום דהפי' שממשיכים רצון העליון בצחי' מל' הנק' מקום כדפי' בח"א סד"ה ככ"ה ככסליו. וצביאור מקושש. וע"פ והסתכלתי בחוככס. וזהו ענין התפלה המשכת יהי רצון כו'. ולכן ל"ל הקובע מקום שעי"ז ימשיך בצחי' מקום זה מצחי' אני הוי' לא שניתי כו'. ומכ"ז יצן ג"כ ענין על שלשה דברים העולם עומד. כי פי' עומד שלא יופסק ולא יתבטל ל"ל ההמשכה מצחי' אני הוי' לא שניתי שמשש דוקא הוא ההמשכה שבלי הפסק כו' וע' כד"ה למנלח על השמיית פ"ג שהמשכה זו לא מצחי' א"ק והמשכה זו מא"ק זהו ע"י שלשה דברים אלו. שעי' התכלית ג' קוין עי"ז והצריח התיכון מצריח מן הקלה אל הקלה. ועמ"ש מזה ע"פ ויטע אשל כו'. עוי"ל עולם הוא ז"א ו"ק. ע' ד"ה אכלוהו היום. ועומד ע"י שפע ע"ק והיינו ע"י ג' דברים אלו כו'. עוד להעיר ממ"ש במא"א ג' מ"ו ג' עדרי לאן נה"י מענין והחוט המשולש. ונפנן שלשה שריגים. ושלשת תרד. סגול סגולתא כד"ה נאוו לחיך. ג' רגלים. ועמ"ש בהגהות לד"ה ואלה המשפטים:

ולא יכול יוסף להתאפק לבל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש אהו בהתודע יוסף אל אחיו. יוסף יסוד ומבואר בפע"ח ככוונות שנבקע היסוד והיינו מהמת רצוי האור בעלמותו לא יוכל להכיל ומוכרח לגלות ולהשפיע לזולתו וכמ"ש בסידור שער הכיכות ע"פ מאמר הזהר המור ק"ג יעקב אמר אז יבקע כשחר כו' וכד"ה ולא ידע איש את צענין אל עליון כו' קונה הכל כו' ורצונו האור נמשך מהאחעדל"ת ויגש אליו יהודה. וזהו לכל הנצבים עליו. ע"ד אחס נצבים לפני כו' ע"ד שרפים עומדים ממעל לו. וכמ"כ יהי' לע"ל בצחי' יוסף ה' שנית ידו כו' כי עכשיו האור גנוז ללדיקיס בצחי' אור זרוע ללדיק עד אשר לא יוכל להתאפק כו'. הוציאו כל איש ע"ד וכל אדם לא יהי' באהל מועד. ע' זהר פ' אחרי דס"ו סע"א. ולא עמד איש אהו ע"ד ציוס השניני פר אחד חיל אהר. ע' זהר ויגש דר"ח ע"ב. ועמ"ש ע"פ מי יחנך בלח לי שארז"ל כיוסף לבימינין במד"ר פ' שמות ר"פ ה'. ורש"י פי' כיוסף לאהיו שגמלוהו רעה וגאמר זו ויחס אותה וידבר על לבס. להעיר מענין ורחמיך אלי התאפקו ישעי' ס"ג ט"ו ומענין העל אלה התאפק ה' ישעי' ס"ד י"ב. וסיך לזה כאלו תערוג על הפיקו מים חלים מ"ב ז'. כי בקורק' הוא צבורש ה' הפיקו מים עס להתאפק. וכ"כ במכלול מטעם כי ההתאפקות ענינו חזק. וכן הפיקו מים המים הנגרים בחזק נקראו הפיקים. אכן התרגום תרגם הפיקו מים פלידי מים. ותרגום להתאפק להתענות. וכפ' מקץ ויבא ההדרה וינך כו' ע"ד במסתרים תצנה נפשי מפני גוה מפני גאותן של ישראל שניעלה מהם כו' וזהו ויתאפק כי כל שהשפע מתעכב יותר היא בלח אה"כ בצחי' מעולה יותר. וזהו אור זרוע ללדיק שהכל בצחי' זריעה כו'. בפסוק העל אלה התאפק ח"י התחפן ואת יהיב ארכא לרשיעיא. נשמע שזה נמשך מצחי' ארך הפיס שמאריך אף לרשיעים. וזהו טוב ארך הפיס מנגזר שהוא הגבורה

למשול ברוחו כענין מי כמוך באלמים הן הן גבורותיו כו'. אך עכ"ז צעת קן הימין ולא יכול יוסף להתאפק כו'. וזילקוט פי' שמחמת מדה"ד נמשך אחרים כו' החשיתי משולם אחרים אחתאפק. בישעי"מ"ב ס"ו. ופירשו זילקיט על ג' גלויות. כיולדה קאי על גלות אדום. וע' מזה זילקוט ובמדרש קהלת שזהו עת לחשות. ועת לדבר דברו על לב ירושלים. וע"ז בקש דוד תלויס ק"ט חלקי אל תחרש. והמוזכרים את ה' אל דמי לכם היינו שע"י אל דמי לכם אלא למען יזמך כבוד ולא ידום הן בהפלה והן בהורה כמארז"ל פ"ב דסוכה על ר"א שלא מלאו אדם יושב ודומם אלא קורא וסוכה. עי"ז ואל תחנו דמי לו. ויומסך ג"כ בחי' עת לדבר. ידבר עמים תחתינו. גם כי הגה"א נק' כרחל לפני גוזזיה נאלמה לגבי נה"ב בד"ה אלה מסעי. ולריך להוליה ממאסר כו' יל"מ ולא לשחוק ולהסכים לרלוות נה"ב כ"א לגרש אוחן גרש את האמה כו' ועי"ז מעורר כן למעלה להיות הוי' יחזו מריביו כו'. וזהו למען לין לא אחשה כו'. וזילקוט ע"פ לך דומיה תהלה בחי' אחרים אחתאפק הג"ל והתהלה מזה ל"ל ע"ד מי כמוך באלמים כו'. ומ"מ ע"י ויגש אליו יהודה ע"ד למען יזמך כו' לעולם אודך. או ע"ד בכל מאדך בכל מדה כו' הוי מודה לו במאד מאד ביטול רלן. עי"ז ויגש אליו. אליו ולא למרותיו. ומזה"י נמשך כי אחד באחד יגשו ועי"ז ולא יכול יוסף להתאפק:

וירתן את קולו בבבוי וגו'. כ' הש"ך ס"פ הכ"ל בנימטריאות ולא עמד איש אהו בהתודע יוסף רמו כשיגאלס שיהי' הוא בעלמו כמו שאמר אהי ולא מלאך כו' (והיינו כמ"ס ברבות ר"פ שמות יוסף ע"ש יוסף ה' שנית ירו). ויתן את קולו בצכי לא אמר וישא קולו ויבך אלא אמר בצכי רמו להס על גלות האחרון שאמר זו בצכי יצואו ירמי' ל"א ע':

ב וב"ב ברבות ויגש במקומו ס"פ ל"ג ויתן את קולו בצכי כשס שלא פיים יוסף את אהו אלא בצכי כך הקב"ה אינו גואל את ישראל אלא מתוך צכי שאמר בצכי יצואו ובהטוים אובילס עכ"ל:

ג והנה בד"ה וקבל היהודים נת' ענין בצכי יצואו שהוא ע"י גלוי בחי' סוכ"ע שבא ומאיר בגלוי אזי לא יוכל הכלי למסבל רוב גלוי האור ומזה נמשך הצכי' שאין הכלי יכול לסבול רוב השמחה מה שנהפך מיגון לשמחה מזה נמשך הצכי' כו' יעו"ש. ויצואר הענין דהנה באברהם נא' הלוך ונסיע בחי' רו"ש. והטעם שהי' האהבה בצחי' רו"ש היינו כי יש ב' בחי' אהבה. הא' מלד ההתבוננות בממכ"ע ע"ד נפשי אויחך וזו האהבה יכולה להיות מוגבלת בכלי. והב' האהבה מלד בחי' סוכ"ע ואהבה זו לא יוכל הכלי להכיל. אלא בצחי' רו"ש. דהיינו שרולה ללאה מן הכלי וליכלל במקורו ושרשו בצחי' סוכ"ע. ואח"כ חוזר ושוכ. וזהו ענין והחיות רו"ש במראה הבזק. ולכן לע"ל שגא' כי עין בעין יראו היינו שיחגלה למעט בחי' סוכ"ע ונגלה כבוד הוי'. וע"כ נאמר בצכי יצואו שמחמת גלוי האור בצחי' עין בעין יראו לא יוכלו לסבול. וע"כ ילאו דמעוט ססיבת ירידת דמעוט הוא מפני דחיקת המוח כאשר אין כלי המוח יכול אס רוב שמחה

יותר מדאי או רבוי לער כו'. אך מה שהוא למעלה מן הכלי וכענין הגו' בזהר וירא בענין ר' עקיבא שולגו עיניו דמעוה כששמע רזין דאורייתא מר"א בשה"ש וכך בצוא האור מבחי' כוכ"ע לא יוכל להחייב בכלי וע"כ יהי' בצבי יצואו. וזהו מ"ש ביוסף ויחן את קולו בצבי. כי יוסף הוא חוס' האור מה שנמשך מסוכ"ע. וע"י גלוי זה נמשך ויחן את קולו בצבי כו'. ועמ"ש מזה בת"א בד"ה וקבל היהודים:

ויצקט יוסף. ע' בלק"ח פ' עקב בד"ה ולהבין שרש פ"א. וממשיך רוח כו' כסף שהוא בחי' אה"ר כו' אהבתי אהבס (וע' מענין אהבתי אהבס ע"פ ולא אבה כו' כי אהבך כו'). והנה המשכת אה"ר זו הוא בחי' מלות מילה ופריעה כו' עכ"ל. והנה מילה ופריעה זהו יוסף יסוד. ואפ"ל ג"כ שזהו ביתה פרעה ל' פריעה. וע' זח"ג ר"ד ע"פ בקר אערך לך וע' בהביאור ע"פ חני ישנה פ"א בענין אהבה דנה"א ואהבה דנה"ב ושם ספ"ב שזהו ענין אחותי רעייתי. וענין וילקט יוסף ע"ד רב פעלים מקבליאל דפי' בוח"א ד"ו בע"א וע"כ שזהו היסוד שמוקבץ לחיבו השפע מדרגת עילאה שתימא דעין לא ראתה. ולהעיר מענין ביום השמע"ל בנישין תהא לבין קיבוץ השפע. וזהו ענין בהתוודע יוסף אל אחיו בוח"א ויגש דר"ח ב'. ומענין יקוו המים אל מקום אחד. וכאן מפרש אור זרוע על ה"ח אלו הנמשכים ביסוד וזהו אה"ר. וע' מענין ה"ח אלו בד"ה לדקת פרוצו בענין והגלה זו ירושלים מחגלים האולרות הם ה"ח. וזהו ענין המטמוניות שהטמין יוסף. וע' מענין אור זרוע בד"ה ששים המה הראשון דמפרש שע"י זריעה זו יהי' הלמיחה שיהי' הגלוי למטה בצ"ע בבחי' ומשם יפרד כו':

ב ב"ש סוד הוא אה"ר ע' ד"ה האזינו השמים דרוש השני ובהביאור. אה"ר זו זהו בחי' ז"א בע"ק אחיד ותליא. וענין ילא סוד י"ל ג"כ ענין נשמה יתירה דשבת בד"ה ויקהל משה ענין שער החצר הפנימית כו' וביום השבת יפתח דלית רלון ודלית רלון כו'. והוא ענין נשמת כל חי דפרתחא מחי העולמים בסיפור בשני הדרושים ע"פ נשמת. וע"ש בהטפה כלול מע"י וא"א. וע' בביאור מחר חדש בענין שמש בשבת לדקה לעניים והיינו בשבת מאיר בחי' טוב דיסוד אבא בהרמ"ז פקודי ר"ך. ופי' נשמת כל חי תברך את שמך זהו ע"ד כל הנקרא בשמי בביאור האזינו הכ"ל. מזה יש להעיר לענין מחלית השקל שהן מבחי' כסף. ומחלית ע"ד חלולרות חלי לורות זכר ונקבה בראש חרי פלגא גופא. א"כ מחלית זהו ע"ש שצנפס הבאים ע"י התצוננות. ומחלית הב' זהו הנשמה יתירה דשבת מבחי' הפונה קדים. ובד"ה ולא אבה יש ב' שמות הוי'. הא' המאיר צנפס וזהו ולא אבה הוי' חלקיך. הב' כי אהבך הוי' חלקיך מבחי' ע"ש הגנוזות מומעמקים זהו ג"כ ב' מחלית. כי הנשמה יתירה נמשך משה הוי' דלעילא בחי' שבת וינפש כו':

ג וענין הספחים בפרדס סוף שער מהות והנהגה פכ"ו וע"ד וחורה אור ג"כ יש בה ספחים. ור"ל כי אף שאין אהנו נביא שהוא השפעה חדשה ע"י גגלא בצנחא זריעה חדשה מ"מ אף שיעלה נבואה ניתנה לחכמים שע"י עמל תורה יוכל לנולא אור תורה הן בנגלה הן בפנימית וזהו כענין הספחים. והיינו אור זרוע אור

התורה זרוע כבר כו'. מש"כ כשהיה נצואה ה"ז נביעה חדשה גלוי אור כו'. וע"ש
 בפרדס בשם הזר פ' שמיני בענין סמכוני באשישות דאע"פ שאין הגננא נכנס לגנחא
 מ"מ יש סמך כו'. ואפ"ל ע"ד שיש אירוסין ונשואין דגם כשאין יחוד מ"מ האירוסין
 ג"כ סמך הוא. וע' זח"כ פקודי דרמ"ב ע"א ג"כ ער"ז ההפרש בין קורבא דחציבותא
 ובין קורבא דנייחא. וע' זח"כ בשלח כ"ה בענין בשוב ה' ליון כו'. עכ"פ הלמוחה מהספחים
 ע"ד הדושי תורה שמחדשים הלדיקים כו' :

זח"א מקן קל"ו סע"א וע"ב. נתגלה לקרח י"ל בשמאלה עושר ובצוד. זח"ב ז' א'
 לפמ"ש הזח"מ פ' מקן שם המכוון יוסף הוא גבאי לדיקה פזר נתן לאביונים
 וזהו ויבא יוסף את הכסף ביחה פרעה דאחפריעו ביה כל נהורין ר"ל משם נתחלק
 החדר לכל הנצראים דבי"ע וכמ"ש דר"ח ע"א. וע' בד"ה את שבתותי תשמרו
 דחק"ע ענין והחמישית לפרעה ע"י לדיקה חומש ממשיך מבחי' והחמישית ביה' דלית
 שמאלא ביהאי עתיקא וגמך לפרעה בינה ומל' ובחינה דלית שמאלא היינו ורצ חסד
 כו'. עכ"פ ויבא יוסף את הכסף ביחה פרעה זהו יחוד זו"כ. ע' זח"ב ל"ו סע"א חסד
 בלדק. וזהו אהבתי אתכם אמר כו'. וע' לק"ת בשם"ש ד"ו ע"ד ודף כ"ד רע"ד :

פרשה ויחי

ויחי יעקב באב"צ שבע עשרה שנה. ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים
 וארבעים ומאת שנה. והקשה באור החיים וז"ל ויש לנו להקיר זאת למה שינה
 הכתוב סדר מספר שנותיו של יעקב מסדר הלקוח במספר שני הלדיקים שמקדים מספר
 גדול למספר קטן באברהם כתיב מאה שנה ושבעים שנה וגו' בלחך כתיב מאה שנה
 ושמונים שנה בשרה כתיב מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים (וע' בזהר פ' חיי
 דקב"ג ע"א בענין שני חיי שרה דמאה שנה הוא בחי' עליונה יותר ע"ד מאה זרבות
 כו' ע"ש) ואולי כי הקדים מנין המועט שהוא האחרון שבו הי' בשלוח וחיים טובים
 עכ"ל האוה"ח (הג"ה גם להבין המדרש שהביא הנצל העורים שדוד המלך ע"ה עשה
 קמ"ז מזמורים צהלים כמנין שנות יעקב. מה ענין מספר מזמורי תלים למספר שנות
 יעקב. גם מ"ש בזהר וישלח דקס"ה סע"א שיעקב נתן משני חייו לדוד כ"ח שנה שהי'
 לו לחיות קע"ה שנה כמו אברהם וחי קמ"ז חסרו כ"ח שנה שנתן לדוד יעו"ש עכ"ה).
 והנה יש להקדים מ"ש בזהר פ' חיי דקב"ע ע"א ע"פ ואברהם זקן בא בימים. עובדוי
 קריבו ליה בכל יומי מדרגא לדרגא כו' וכדין בא בימים באינון יומין עילאין באינון יומין
 ידיעאן ברזא דמסימותא (הג"ה ובזהרי חמה פי' יומין עילאין הם המדות העליונות
 וכ"מ בזה"ג פ' שמיני דמ"א ע"א ע"פ אוהב ימים לראות טוב. ובזהר ויחי דלכ"ד ע"א
 משמע דקאי על ימים של האדם. ובמד"ר פ' חיי ס"פ כ"ה ע"פ ואברהם זקן בא בימים
 חפסת אומנותי דהיינו גמ"ח בוא ולבוס לבושי פי' המ"כ דהיינו מ"ש ועתיק יומין יתיב.
 שבהי' זו נק' לבושי כמ"ש במד"ר פ' משפטים פ"ל דקמ"ז ע"ב משל למלך שהצריעו
 גינו אותו צפורפירא שהוא לבוס כו' כך אלו הרשעים שגגו בעתיק יומין כו' יעו"ש.
 וא"כ לפ"ז בוא ולבוס לבושי שהוא ענין זקן בא בימים נראה שהם הארה מבחי' יומין
 עליונים

עליונים דעתיק יומין לכן נק' לבושי ממש. והיינו ע"ד שכתבאר באג"ה סי' כ"ט בד"ה
 אשת חיל עטרת בעלה ששרש הלבושים שמהמלות נמשכים מצחי' הכתר שהוא צחי' עתיק
 יומין כו' ע"ש. ולכן הלבוש נעשה מהמלות והימים. כי הימים שרשן מצחי' ז"ת דאל"י
 הגק' ימי עולם. והם שרשן מימי קדם שהם ז"ת דעת"י שהם נק' לבושו ית' שכתלבוש
 צהן. וז"ל המא"א-אות סמ"ך סעיף כ"צ סדר זמנים זו"ג שם הם הזמנים ז' שצחות ז'
 ימים ז' שנים שצעה שמיטות שצעה יוצלות עכ"ל. והי"כ העיר מהזהר פ' פינחס דרנ"ד
 ע"א גבי ועל דא בשצעותיכם למניינא דאחון מונין צאינון שבע שצחות וכדין משיך קצ"ה
 משיכו דשצע דרגין דלעילא צההוא דרגא לתתא דאתאחד צאינון שבע שצחות עכ"ל. ומלא
 לפ"ז שרש ז' ימים הם מהמלות דאל"י שהם הגק' סדר זמנים. והרמ"ז פ' כי תשא
 דקפ"ח ע"ב צפי' באור שצעת הימים שהם ז' מדות דעתיק כו' מארז"ל שהיו סדר
 זמנים קודם לכן ושרש סדר זה הוא דעתיק שהוא ז' קלוות כו' עכ"ל. לפ"ז הפי' צוא
 ולבוש לבושי כי הנה אור א"ס צ"ה הוא למעלה מהזמן לגמרי. ושיהי' שורש לסדר
 זמנים זהו ע"י שכתלבוש צחי' עתיק יומין שהוא שורש ומקור להיות שורש צחי' סדר
 זמנים והוא הגק' אור שצעת הימים. לכן פי' צוא ולבוש לבושי שע"י היות צחי' ואצרהס
 זקן צא צימים נמשך עליו לבוש מצחי' עתיק יומין והיינו ע"י קיום המלות כמארז"ל הפסח
 אומנותי. ועפ"ז יש לפרש המד"ר פ' כשא פי"ג וע' צפ' קרח וצמ"כ שם אשר תר"ך אותיות
 יש צעשרת הדברות כנגד תרי"ג מלות עם שצעה ימי צראשית דלכאורה מה ענין שצעה ימי
 צראשית לתרי"ג מלות. ולפמ"ש א"ש כי ז' ימי צראשית הם ז"ת דאל"י הגק' ימי עולם ולפי'
 הרמ"ז הם ז' מדות עליונות דעתיק יומין שהם הגק' אור שצעת הימים. וקיום תרי"ג
 מלות שמהם נעשים לבושים לנפש שיצא לצחי' צוא ולבוש לבושי ששרשו מעתיק יומין
 כנ"ל ע"כ זהו תרי"ג מלות עם ז' ימי צראשית וזהו תר"ך עמודי אור דכתר. ואפ"ל
 תרי"ג מלות הם צחי' אדם והוא א"א שנק' ג"כ אדם. כמ"ש הארז"ל צפי' והצאת
 שלום בין אדם להצירו בין א"א לז"א. וז' ימי צראשית הם ז"ת דע"י המתלבושים צא"א.
 עוי"ל בבעם היומין כי הנה הלארור הם המלות ע"ד ואני כצרוש רענן צד"ה לצאר ענין
 יוהכ"פ. ואו"ח זה שיגביה א"ע הצרוש רענן למקורו צחי' אלכי זהו צסוף היומין כי ימים
 יולרו. והם ג"כ ימי שנותינו ע' שנה מצחי' יו"ד פעמים ז'. וצסוף היומין נעשה האו"ח
 למקורו. כמו צמל' שהיא סוף יומין עילאין נעשה או"ח. ושיהי' זה האו"ח מהיומין הוא
 ע"י שכל היומין שלימין. אזי מהשתלשלות נעשה או"ח וכמו ענין והי' צאחרית הימים כו'
 קץ הימים אך זהו קץ הימין. וע' צמעלת או"ח בד"ה להצין ענין לחס משנה :

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה. ילקוט ר"פ ויחי צבס הרבות פל"ו
 למה פרשה זו סתומה מכל פרשה שצחורה (ר"ל שאין צה ריוח כלל גם כשישור
 פ' סתומה) אלא כיון שנפטר יעקב אצינו התחיל השעבוד. ד"א שציקש יעקב אצינו לגלות
 הקץ ונסחס ממנו (יש להעיר מענין מ"ס סתומה דלמרצה המשנה) ד"א שנסחמו
 ממנו כל לרות שצעולם עכ"ל :

ב ירושלמי פ"ט דכלאים אמתניתן חבריכי המת כו' אין בהם משום כלאים רבי הוה יתיב ליה בלפורי שבע עשרה שנה . וקרא על גרמיה ויחי יעקב

באמ"ל שבע עשרה שנה . ויחי יהודה בלפורי שבע עשרה שנה כו' :

ג זקן פ' וישלח דקס"ה ע"ז שאברהם ויעקב ויוסף הניחו לדוד ע' שנה . יעקב הוה ליה לאתקיימא בעלמא כיומוי דאברהם (היינו קע"ה שנה) ולא אתקייס אלא מאה וארבעין ושבע . חסרין עשרין ותמיא כו' ע"ש . והוא ענין כח ע"ד כח אד' והוא מילוי המילוי של שם כו' . והקשו כי אדה"ר נתן לו ג"כ ע' שנה וכן האבות ואעפ"כ חי רק ע' שנה . וזוה"מ תירץ דכיון שחטא אדה"ר נפגמו אוחן ע' שנה כו' . וזמק"מ כ' בשם בהאר"ל כי ע' שנה דאדה"ר הם ללורך בנין המל' וע' שנה דהאבות הם ללורך הזוג . אכן במדרש מבואר דע' שנה שחטאו מאלף של אדה"ר היינו מה שהניח לדורות עולם ע' שנה כמ"ש ימי שנותינו בהם שבעים שנה :

ד זקן ויחי דר"ו דענין י"ז שנה הם כנגד יוסף בן שבע עשרה שנה הי' רועה כו' . ויש להעיר מפסוק וחנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחודש כו' . כי י"ז הוא בחי' טוב :

ה וירדון ימי שני חייו שבע שנים כי יעקב גימט' ז"פ הוי' היינו שהמשיך שם הוי' בשבע מדות העליונות . עמ"ש ע"פ ויטע אשל בצאר שבע . וארבעים י"ל נגד המוחין חב"ד והדעת מחלק לחו"ג כמ"ש ע"פ ויהי שם ע"ה ארבעים יום . ומאת שנה זהו הכתר . וכן מלאתי בם עבודת ישראל ר"פ ויחי :

ו אין ארבעים ומאת שנה הם ז"פ שבעים . כמו לרוד ניתנו ז"פ ע' שנה כג"ל ס"ג בשם המק"מ . והיינו כי משבע שנים הג"ל כשכלולים מיו"ד נמשך ע' . ואפ"ל כי יו"ד במילואו עשרים ע"כ כשכלולים השבע מבחי' יו"ד במילואו הם ארבעים ומאת . ולכן איתא שדוד חיבר בתלים קמ"ז מזמורים כנגד שני חיי יעקב היינו כי תיקון דוד זהו ע"י ז' בחי' ע' הג"ל ושרשם ז' מדות הרי הם קמ"ז . ואפ"ל עפמ"ש במד"ר פ' וירא פמ"ע שעל המילה נאמר סוד הוי' ליראיו סוד גימט' שבעים שעי"ז אחי מעמיד ממך שבעים נפש דיעקב . ומהם ילאו שבעים זקנים . ועמ"ש מזה בבוך חרי"ט ז' דף כ"ז ע"א ומעלת שבעים נפש שאע"פ שהם שבעים הם נפש לשון יחיד ע"י הביטול . ע' מזה בסידור צדושי הלולב . ומעלת שבעים זקנים נגד שבעים יו"ט שבהם מאיר הארת עחיק יומין כמ"ש . ואפ"ל ז' פעמים שבעים היינו ז' פעמים סוד . הא' בחי' יסוד ז"א הממשיך ההעלם מבחי' סוכ"ע אל הגלוי . ולכן יסוד נק' רזא בזהר . הב' יסוד אבא ע"ד רזא דרזין שממשיך מלמעלה מבחי' סוכ"ע . וכ"ז המשיך יעקב ולכן נק' ימיו שבע שנים וק"מ היינו ז' בחי' סוד הג"ל :

ז עוי"ר ז"פ עי"ן ע"ד עין בעין יראו כו' . ולהעיר מענין שבעים נפש דיעקב וכן י"ל גבולות עמים למספר בני . וכשיחצרו אז אהפוך אל עמים שפה ברורה . הרי הם ז"פ ע' . וכן ע' תלויה דיברסמנה יחברר ויכלל ביעקב . בד"ה וכל בניך למודי גבי ורב שלום בניך . ועמ"ש ע"פ שבעת ימים ושבעה ימים ארבעה עשר יום וזמ"א כו' ע' י"ב . ולהעיר מענין שבעה ושבעה מולקות ע' זהר ס"פ מקץ דר"ד ע"ב . ועמ"ש

ועמ"ס צפי' לעשות הישר בעיני ה' סד"ה כי חשמצ בקול. וע' בעה"ק ח"ג פל"ו מה שהביא המדרש ע"פ עיני עיני יורדה מים עיני הצבה על עיני יעו"ש. אבל יעקב חיבר ב' עינים אלו ע"ד אשר עין בעין נראה אהה ה'. כי עין בעין יראו. כלומר בהתייחד עין בעין ובהאיר זה בזה בשלימות כו'. ואפ"ל כי לכן ניתנו לדוד ג"כ ב"פ ע' שנה כדי לחבר עין בעין כו'. רק מ"מ דוד הי' עיקרו צמל' ע"כ חי רק ע' שנה רק שנחבר בע' דמל' גם מצחי' ע' העליון. אבל יעקב שהוא ח"ת חי ב"פ ע' ממש וגם ז' שנים שהם עיקר ענין חייו להמשיך ז"פ הוי'. ומכ"ז יש להעיר לענין ימי שנותינו בהם ע' שנה כדי לזכות לבחי' עין בעין יראו כו'. וע' מענין עין בעין יראו בסידור בהביאור ע"פ ששח ימים תאכל מלוח:

ח עין-י בענין ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים שזה תיקון ה'ז' מדות. ואח"כ ארבעים הם המוחין. ואע"פ שהמוחין גבוהים מהמדות. אך עיקר מה שחולה בעבודת האדם הוא המדות. משא"כ החכמה זהו מחת חלקים טפה זו מה שהא עליה חכס או טפש כו'. ומ"מ חולה באדם להעמיק בחכמת ה'. וע' בה"פ להרמז"ס פ"ב שיעקר המלות הט בחלק המתעורר שהוא המדות. כי גם לעסוק בהתורה שהיא חכמה זהו חולה בהמדות. וע"ס פ"ה דאבות במשנה שבעה דברים בחכס. ובמשנה ארבע מדות בהולכי בהמ"ד. ע"כ עיקר ימי שני חייו הם שבע שנים תיקון ה'ז' מדות. ועוד כי המדות שרשם למעלה מהשכל כי ז"א בעתיקח אהיד ותליא. אך תיקון המדות זהו ע"י החכמה וזהו וארבעים וכג"ל ספעי' ה'. וע"י תיקון ב' בהי' אלו נמשך עליו אור הכתר וזהו ומאת שנה. ולכן ג"כ ימי שנותינו בהם שבע שנים להמשיך חכמה שהוא יו"ד בכל השבע מדות ועי"ז הם שבעים כג"ל. ואם בנצורות שמונים שנה:

ט בן-הקד ויחי דריו' ע"א ל' מפרש ויחי יעקב. ויחי זהו בחי' לדיק. וע"ד ואחס הדבקים בה' אלקיכם חיים. וצגיהו בן יהודע בן איש חי. זח"א ד"ו סע"א. וע"ד יחיד חי העולמים. ע' ד"ה כי אהה נרי. ולכן גם הלדיק זוכה לחיי עולם. וזהו פי' ירותה עלמין בן פי' הזח"מ. וזהו שהביאו ע"ז פסוק לעולם יירשו ארץ לעולם דוקא דהיינו ירותה עלמין בחי' חיי עולם. וע' זהר הולדות דקל"ה סע"ב ע"פ באר לחי רואי. ומפרש דעיקר לדיק זהו ע"י שמירת הצרית. וזהו ויחי יעקב שבעה בחי' הי בארץ מלרים דוקא. שהיא ערות הארץ. והם שמרו שלא נפגס הצרית. עי"ז נק' חי. וע' כה"ג בזהר פ' חיי דקפ"ב ע"ב בג"כ שרה זכחה לחיי עלאין דהיינו ע"י שירדה למלרים גחתה וסנקת ולא אהדבקה ביה. ואפ"ל פי' ויחי יעקב ע"ד שחרז"ל יעקב חייו לא מת. ובזח"מ פי' לכיון דיעקב הוא חי ח"כ מי שנדבק ביעקב שהוא ח"ת הנק' גופא דהיינו קיוב רמ"ה מ"ע עי"ז זוכה לחיים עליונים כי ח"ת עולה עד הדעת עו'. והנה כתיב מי האיש ההפך חיים אהב לראות טוב נמלא חכמת החיים הוא לראות טוב דהיינו כמ"ס טוב וישר ה'. טעמו וראו כי טוב ה'. וע' בזהר ס"פ שמיני דמ"א מזה. וזהו ויחי יעקב באמ"ל שבע עשרה שנה. כי שבע עשרה במספר טוב דהיינו ע"י שבע עשרה דמלרים זכה לבחי' ויחי לראות טוב כי יתרון האור נמשך מן החשך. ועמ"ס ע"פ הזהר מקץ דף ר"ד ע"א גבי כיון דאחגלגלו ואסתברו חרין אחוון אלין ט"ר כחדא כו'

כו'. דהא אנת לריך לי' כו' שעי' שעושים מהרע טוב נעשה הטוב ביתר שאת ע"ש
 צצה"ז. לכן דוקא ע"י ויחי יעקב באמ"ל שבע עשרה שנה זכה לבחי' טוב כו'. ועד"ז
 נאמר מי האיש כו' לראות טוב כו' היינו ע"י נלור לשוך מרע כו' סור מרע ועשה
 טוב כו' ועמ"ש מענין טוב צד"ה רני ושמחי (השני) בענין זכר רב טונך יציעו
 ולדקתך ירננו:

המלאך הגואל. רבות צראשית פ"כ דכ"ג ע"ד ע"פ צעלצון תאכלנה כו'. עד
 גאולה ע"י מלאך שנאמר המלאך הגואל כו' פרנסה ע"י הקב"ה שנאמר
 פותח את ידך. וזהו דעת רש"י. ור"א ס"ל הקיש גאולה לפרנסה כו' ע"ש.
 עמ"ש ע"פ הוהר בלק קפ"ז א' בענין המלאך הגואל כו'. וע' מזה בוח"א ויחי
 דרכ"ח סע"ב ודרכ"ע ע"א ודר"ל סע"א ודר"ל ע"א ומשם יתבאר דהמלאך זה
 היינו מל' דאלי'. ואדרבה צצה"ז דבלק הכ"ל נח' שהייתה נק' מלאך היא בחי' עליונה
 יותר דהיינו כשהיא שליחא מחו"ב דאלי' כו'. ולכן ר' אלעזר מקיש גאולה לפרנסה.
 אף דמוזני הוא מג' דברים דבמזלא הליא. והיינו בחי' ע"ק הנק' על הוי' כמ"ש צזה"ג
 ס"פ אחרי ע"ט צ' בענין ותחפלל הנה על ה' בגין דבנין במזלא תליא ע"ש וכ"ה
 לטנין מוזני כמ"ש צוהר ס"פ ויקרא דכ"ה סע"ב ע"פ הרעיו שמים ממטל ממטל
 ודחי מע"ק אחייל כו'. וכ"ה בגמ' פ"ק דתענית דפרנסה היינו גשמים והוקשו לתח"ה
 כו' אשר ודחי זה בא מע"ק כו' ולכן לא נמסרו לשלית. והתוס' הקשו. ויש לתרץ דכמה
 בחי' גשמים הם. הא' מים אוקיינוס וזה נמסר לשלית. אבל בחי' מים שעל לרקיע י"ל
 זה לא נמסר כו'. והנה פותח את ידך יודיך יו"ד דהוי' ויו"ד דאלי' עמ"ש מענין
 יו"ד צד"ה וילוס וצד"ה והי' לבס לליית השני בענין מאיש לוקחה אש יו"ד כו'. והנה
 ר"א ס"ל דכמ"כ גאולה נמשכה שרשה מע"ק ע"י הבינה ליסוד הנק' גואל וממנו
 למל' וזהו ענין סמיכת גאולה לתפלה. והמלאך הגואל חין זה מפחה שנמסר לשלית כי
 המלאך הכ"ל היינו מל' דאלי' כו' וכן צילי"מ אפי' ה' אפי' ולא השליח כו' ועמ"ש מענין
 שליח בלק"ת ר"פ ויקרא. ורש"י ס"ל דמלאך היינו מלאך ממש ולא מל' דאלי'
 כדמשמע בגמ' פרק בתרא דפסחים דקי"ח ע"א דאומר מלאך בעלמא שנאמר המלאך
 הגואל כו'. ולשון מלאך בעלמא משמע מהמלאכים הנצדחים ולא מל' דאלי' ממש. וכ"מ
 שם לקמן בסמוך גבי חנני' מישאל ועזריה שהי' הגם ע"י גבריאל רק באברהם הי'
 ע"י הקב"ה עלמו. נמלא הגאולה והגם בא ע"י מלאך. וכן במחנה אשור צמ"צ סי'
 י"ט ל"ה וילא מלאך ה' ויך במחנה אשור כו' ומבואר בסנהדרין דל"ה סע"ב שהי' ע"י
 גבריאל. וצד"ה ס"פ בא פי"ח קל"ד ד' איתא שמיכאל הכה צהס. משא"כ הפרנסה
 ע"י הקב"ה בעלמו כמ"ש פותח את ידך כו'. ועמ"ש מענין פותח את ידך צד"ה עיני
 כל וצד"ה כי ההרים ימושו ושם נסמן. ועו"ל דאף אס רש"י ג"כ מפרש המלאך
 הגואל היינו מל' אעפ"כ ס"ל דפרנסה נמשך ממקום עליון יותר היינו דמ"מ הגאולה
 ע"י מלאך אף שהוא מל' דאלי' כשנק' מלאך. והפרנסה ע"י הקב"ה ז"א. שהרי המטר

יורד מן השמים שהוא ז"א כו'. וברבות בראשית פי"ג דהגשמים כמו חח"ה או גדול
 מזה והיינו להיותו יחוד העליון דז"ג שזה תכלית ענין היום לעשותם שגבוה מלמחר
 לקבל שכרם כי יפה שעה א' בחשוכה ומע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב וכמ"ס מזה
 ע"פ א"ס בחקתי חלכו כו' ונחתי גשמיכם בעתם כו'. וזהו פותח את ידיך דפי'
 ארזמו"ר נ"ע שזה ענין מקדש אד' כונו ידיך. בד"ה עיני כל. וענין מקדש אד' כונו
 ידיך ארז"ל פ"ק דכחובות ד"ה סע"א שגדול מזריחת שמים וארץ. ועמ"ס מזה בלק"ת
 פ' נשא בביאור ע"פ נשא. ובפרדס ערך פרנס שהבינה נק' פרנס כו'. ועו"ל
 ע"ד הן את העולם בעיני דפי' בזח"ב חרומה קס"ח ב' שבא מע"ק. גם ע"ד הנו' בד"ה
 למלח על השמינית שחיות העולמות נמשך ממקום עליון שאין בו חילוק רשויות כו'.
 וע' בד"ה ומרדכי ילא וכו"ה כי אברהם לא ידענו כו' ועמ"ס לקמן ססעי' ו'. ולכן
 בא בדרך הסתר ולבוש הטבע כמו פני ארי' שלגדול מדריגתו נחלבש בחיה
 סמאה כו'. וזהו פותח את ידיך כו' וע"ד המגביהי כו' לכן המשפילי כו'
 ולכן זהו גבוה מהגאולה שע"י מלאך כו'. ודכוותה אשכחן אנכי כו' אשר הולאיתך מא"מ
 ולא נו' אשר בראתי שמים וארץ כו'. ועמ"ס בענין העמק שאלה או הגבה למעלה כו'.
 וביאור הענין כי הפרנסה היא ג"כ פלאים כמו הגסים הגלויים אלא שנוסף ע"ז שז"ל ג"כ
 התלששות בלבוש הטבע שיהי' נראה כאלו כחו ועולם ידו נתן לו את החיל. א"כ יש בה
 תרתי. הכח שגאולה שה"ע פלאים ונוסף ע"ז ההסתר כו'. משא"כ הגאולה היא גלוי
 הפלאים בלי לבוש כו'. וזהו אותותינו לא ראינו. לא ראינו דוקא אבל גם עכשיו יש
 אותותינו כו'. ועוד יש עתם כי הפרנסה היא לכל בריה בפ"ע א"כ יש בזה רצוי התחלקות
 מחשבות וכמ"ס בגמ' ספ"ק דצ"ב דע"ז סע"א וע"ב. והנה אעפ"כ היו"ל יחד לבס
 והכל צסקירה א' וא"כ זהו פלאי פלאים יותר מגאולה שהוא ענין אחד. ועמ"ס בענין
 עילת העילות וסיבת הסיבות. שבהי' עילת העילות זהו שרש השתלשלות עו"ע הנמשך
 מהקו וחוט. וסיבת הסיבות זהו שלא בדרך השתלשלות כ"א ע"י סיבה וגמך מסוב"ע.
 ועד"ז גם בפרנסה יש שבה ע"י סיבת הסיבות שמשבש ענינים כו'. ועד"ז פי' צספר
 עיר גבורים פ' מקץ בענין הפרנסה מפני שלריך אדם לפרוש לים לפעמים כו'. ובספר
 גבורות ה' פס"ה פי' מפני שהמזון בא מה' לכל בריה שלא ע"י אמלעי כמו הל"ב שולח
 חיות לכל אבר כו'. ומהרש"א בח"א פרק ערבי פסחים דקי"ח ע"א פי' ענין הפרנסה
 שהקב"ה צרמו של עולם ומשגיח בשפלים זה נמשך מבחי' גבוה שלמעלה מדרך
 השתלשלות דקמי' גשמיות ורוחניות שוין ממש וכמ"ס מזה בלק"ת צשה"ש בד"ה ששים
 המה מלכות הראשון וע"ס במהרש"א דגאולה דלע"ל נאמר בחמלתו הוא גאלם כו':
ב ד ר בות ס"פ משפטים ס"פ ל"ב דקנ"א א' ע"פ הנה אנכי שולח מלאך כו' המלאך
 הגואל אותי כו' צכ"מ שהמלאך נראה השכינה נראית כו'. נשא פי"ד
 רנ"ח ג' רנ"ט ד'. וע' מזה ברבות ויחי במקומו פל"ז ובכל מקום שאני נראה הקב"ה נראה.
 זה סימן צכ"מ שהי' ר' יוסי ארוך נראה הי' רבי נראה. ומבואר דזה קאי על מע"ע.
 ואפ"ל עד"ז פי' רשב"כ דלעיל סעיף א' ולכן ס"ל שהפרנסה גדולה מן הגאולה שהגאולה
 ע"י מלאך מע"ט כו' והפרנסה ע"י הקב"ה וע' בלק"ת פ' לו סד"ה להבין ענין העתים:

ג רבות ויחי ס"פ ל"ז. מ"ש ברצות בראשית דלעיל סעיף א'. עו"ס יצרך את
הנערים זה יהושע וגדעון היינו כי הנערים הם מע"ע וסגד"ל והם נחגלו
ליהושע כמ"ס כי אני שר לזא ה' דהיינו מע"ע עתה בחתי. ולכן נק' יהושע גער ע'
זח"צ ס"פ בשלה דס"ה סט"ב. ולגדעון י"ל ה' הגלוי מבחי'. סגד"ל כו'. וידגו לרוב
ע"י התורה הנק' מים יוכל להיות בעלמא דאחגליא הנק' ארץ מבחי' מה שבצלמא
דאחכסיה כו'. מלאך. גם או"א נק' מלאכים שלוחי' מועת"י כמ"ס בפע"ה. ועד"ז הנה
אנכי שולח לכם את אליהו שם ז"ן והוא ג"כ מלאך כו': הדיבור כשהוא נכח חכמתו
ע' ביאור והי' מספר זכ"י. ועד"ז משה כבד פה כו'. לפ"ז מלאך היינו כשהוא זכ
לאריות ואד' היינו כשהוא ראש לשועלים. וע' במא"א מ"ס ס"א. גם ע"ד הנז' בזה"כ
ר"פ יתרו ס"ט ז' אית מלך לעילא שהוא מל' דא"ס או בינה כו'. וע' בזה בלק"ת בשה"ס
בד"ה קול דודי זפ"י מלכותך מל' כל עולמים שיש ז' בחי' מלכותך ומל' כל עולמים
וא"כ כשהמל' נק' מלך זהו מלך דלחמא ובשהיא נק' מלאך שליחא מאו"א היינו שליח
ממלך דלעילא כו' מל' דא"ס כו' וזהו ג"כ ע"ד והי' הוי' ז"א לי לאלקים דהיינו בעלותו
לעתיקא חשוב כאלקים כמ"ב המל' הנק' מלך בעלותה לכח"כ נק' מלאך כו' ולכן גם
או"א נק' מלאכים בעלותם לעתיקא כו'. הא לך. י"ל אות ה' ע"ד שרי שרה. במא"א
שם ונק' מלאך הגואל שליח היסוד הנק' גואל. וכ"כ בשערי אורה שער ז'. א"כ זהו
ע"י היסוד שאז אחקרי איהי בשמא דיליה כמ"ס בזהר וישב דקפ"ב ע"ב כמה דאיהי
אחקריאת בשמא דדבורא ופי' במק"מ שנק' הוי'. והוא"ח שנק' לזק ע"ש שהוא לדיק
והביא מהזהר פינחס דר"ל ע"א. וע' זח"א ר"פ ויגש דר"ה ע"ב גואלנו מעולם שמך
דהא אנת הוא גואל דהכי אחקרי המלאך הגואל כו' תנין אין מפסיקין בין גאולה
לחפלה. וע' במא"א אות ג' סעיף ד' גאולה במל' מלך היסוד המאיר לה כו' ופדיון
בעלמא דנוק'. ול"ל גאולה כענין שילוב הוי' באל'. א"כ המלאך הגואל זהו ע"ד שילוב
אד' בהוי'. בענין סמיכת גאולה לחפלה פי' בזה"ח גאולה מל' חפלה ח"ת זהו ע"ד
שמו"ע קול דממה דקה אל'י. משא"כ ק"ס ואמו"ל בצריאה. אך בזהאריו"ל כ' שגאולה
יסוד מאיר במל' הנק' חפלה. וענין גואלנו מעולם שמך פי' אאזמו"ר כ"ע ע"ד ויגש
אליו יהודה ולע"ל יהי יהודה גבוה מיוסף ולכן דוקא המל' תהי' הגואל כו'. ברצוה
פ' בראשית דכ"ג ע"ד הקיש גאולה לפרנסה כו' הנה פרנסה חרגוס מרעה שלשת
הרועים תלת פרנסין כ"כ במתורגמן גם פרנסה לבושים כמ"ס במשנה ספ"ח דכ"ב
אין הגדולים מתפרנסין כו'. והנה מזוני במזלח תליא ע' מא"א ז' ס"ז דבאי' מהכתר
ע"י הבינה כו' וכמ"כ גאולה מבחי' זו מהבינה ע"י יסוד למל' ושרשה ג"כ ודאי ממזלח
כו'. וע"ס במדרש גאולה בכל יום וזהו ברבת גואל ישראל ולכן ע"י המלאך הגואל ולא
ע"י מלך כי מבחי' מלך מל' דאל'י שנעשי' כח"כ לצריאה נמשך ע"י היכל הזכות. הצל
השפעה זו שבאה ממזלח זהו ע"י המלאך כשהיא בבחי' מלאך ושליה מכח"כ דאל'י כו'.
ומכ"ז יש להעיר לענין ברבה גואל ישראל כו' וגאלנו מהרה למען שמך פי' למען המל'
וכנ"ל בענין ויגש כו'. גואל חזק הוא יסוד דאזא או יסוד דעתיק כו': למשה כו'
מלאך כו' כי משה ונחנו מה ע"כ נגלה אליו המל' כמו שהיא צביטול בבחי' מלאך כו'

(י"ל הדיבור נק' מלך דבר מלך. והרהור שהוא עדיין קודם הדיבור רק גלוי צמחו נק' מלאך שזהו פרלוק הפנימי דמל' כמ"ש ע"פ המאמר דר"פ בראשית כשזנה כו' כן רעיתי כו' והנה מלאך גימט' הוי' אד' א"כ בחי' זו שבטול נק' שילוב אד' בהוי').
 ורחל בזה דא דיוקנא דרחל אהרא. היינו המל' כשנק' מלך על צי"ע. ובמא"א ריש סט"ז רחל נק' הנוק' סחס. והנה כסה"מ סי' קג"ו דפ"ז ע"ב וכן למל' ב' בהוי' גופא ונשמחא. גופא היינו שכינחא ונשמחא היינו כנס"י. ושכינחא היינו מל' כשצובנת בצריאה וזהו ענין רחל ולכן לפעמים כרחל לפני גוזיזה כו'. וע' בע"ח שער חיקון נוק' פ"ב אות י"ע. ולפ"ז המלאך הוא כנס"י כו'. מיהו בלמח נ' רחל ודאי עיקרה עלמיות ופנימית המל'. אלא בהי' מל' כשזרדת לצי"ע נק' דיוקנא דרחל העליונה כו'. ובמא"א אות רי"ש סוף סעי' ע"ז כסס הד"א רחל רוח אל. גבי משה הזעיר גרמי' דגמת משה ידבר והאלקים יענוו שבחי' שס אלקים הי' מחורגמן למשה כדאי' בגמ' רפ"ז דזרכות ובזמ"ג ד"ז ע"א דאודי ליה כו'. כי עיב הוא שגולד מהול בלי ק"כ כו'. דלא אחקריב לעלמין לגבי סט' דרע היינו כי מקו האמלעי שהוא בהי' יעקב אין להם יניקה כו' גם כי שרשו מיס"א. ובפני' פי' מכל רע מהילת"ר שנאמר בו רק רע כל היום והקצ"ה עוזרו. וזיחר הי' לריך לזה יעקב יוחר מאברהם וינחק ששרש מחו"צ הנק' עץ חיים ויעקב נמשך מהדעת ודעת משתלשל עד עה"ד טו"ר כו'. (פסחים קי"ח א'). זרכות כ"א. סועה ל"ז ב' מליטא ע"ד א'. בחרא קי"ב ב'. פ"י דפסחים קי"ח א' קסין מזוטתו של אדם יוחר מן הגאולה כו' המלאך הגואל מלאך בעלמא כו'. ופי' מהרש"א דהיינו בגאולה בעוה"ז שנאמר ומלאך פניו הושיעם. אבל בגאולה דלעתיד אומר בהמלתו הוא גאלם וע' ע"ג מקץ כ"ח א'. גבורות ה' פ"ז ב'. ומהרש"א פי' ענין הפרנסה שהקצ"ה ברומו של עולם ומשניה בשפלים וע' מזה בד"ה ששים המה מלכות הראשון. וי"ל ע"ד סיבת הסיבות שלמעלה מעילת העילות כו'. זרכות פ"ג ד"כ סט"א וידגו מה דגיס המים מכסים עליהם ואין עין הרע שולט בהם כו'. בגבורות ה' פס"ה פי' מפני שהמזון בא מה' לכל זרי' שלא ע"י אמלעי כמו הלב שולה חיות לכל אצר כו'. והע"ג מקץ פי' מפני שלריך אדם לפרוש לפעמים לים. והיינו כמ"ש בענין סיבת הסיבות כו') :
 ד ע"ד העבודה מה שיש לפרש בזה הפסוק המלאך הגואל כו'. י"ל מענין סמיכת גאולה לחפלה שזו"ג והטוב בעיניך עשיתי ועמ"ש בד"ה מה יפו פעמיק ע"י למס"כ בק"ש ואח"כ סמיכת גאולה לחפלה וכל להמשך בחפלה יהי רצון מלמעלה מהחכמה. והנה חפלה בלוי'. וק"ש ואמוי"ל בצריאה. והרי גאולה מיסוד ואיך זהו בצריאה. אלא י"ל ע"ד כי ק"ש יהוד אור"א ושמו"ע יהוד זו"ג שנק' חיי שעה. ולכן מי שחורחו אומנתו מפסיק לק"ש ואינו מפסיק לחפלה. והיינו כי ענין ק"ש הוא בכל קראנו אליו. אליו ולא למדותיו. כי הגם שבשמו"ע ג"כ רק אליו כו' מ"מ היינו אליו כמו שכלובש במדותיו הוי' בנקוד סגול כהמד כו'. אבל בק"ש הקריאה אליו ממש כמו שהוא למעלה עדיין לגמרי מבהי' אליו ומדות כו' וזהו ענין הוי' אחד ע"ד חד ולא בחושבן פי' שאין ערוך אליו כו' ועי"ז ממשך משס אור חדש ומייחד יחודים בהמדות כו'. ולהיות ידוע שאין אור א"ס שורה אלא בחכמה לפי שהיא בבחי' הציטול דאין יוחר מכול

מבולס וכמ"ש והחכמה מאין חמלא. ע"כ ראשית גלוי האור הנמשך מאור א"ס הוא
 בחכמה ומן החכמה נמשך צביגה הנק' להנחיל אוהבי י. והיינו יחוד אין ויש. ולכן נק'
 המשכ' אור חדש מא"ס שבק"ש בשם יחוד או"א דהיינו חו"ב ובהם ועל ידם מאיר
 אח"כ בהמדות כו'. וע' מזה בסידור שער הק"ש בד"ה להבין ההפרש בין ק"ש לשמו"ע.
 ושמו"ע הוא ההמשכה אח"כ במל' ונק' יחוד זו"ג. וא"כ ל"ל מדוע שמו"ע צא"י
 וק"ש צבריאה. ותיכף צפע"ח כי יחוד או"א שהוא בחי' גבוה א"א להמשיך בהיותו
 צא"י כ"א בהיותו צבריאה. עמ"ש מזה סד"ה ויהי' אללו חמון בהביאור בענין
 ממושבותיכם תביאו. ובד"ה לאינה וראינה בהביאור. ואפ"ל כמ"ש בד"ה אלה פקודי
 צענין מ"ע ומל"ת שעי"מ מ"ע ממשיכים יחוד זו"ג. אבל יחוד או"א א"א להמשיכו ע"י
 עשיית דבר שזהו ענין מ"ע כ"א ע"י לא דהיינו ל"ת כו'. עד ז"א א"א להמשיך יחוד או"א
 בהיותו צא"י שההמשכה שם זהו שיאיר בגלוי שזהו צא"י ובחי' זו א"א שיהי' ההמשכה
 מיחוד או"א. כמו שא"א שיאיר במ"ע שהם רמ"ח אברים דז"א. אבל צבריאה ע"י
 ציטול הים יוכל להמשיכו כמו שממשיכים זה ע"י ל"ת ואהכפויא. גם כמ"ש בד"ה כי
 אתה אבינו בענין ומרדכי ילא ויעבור מרדכי כשההמשכה בא ממקום גבוה
 היינו מיסוד אבא מוכרח לימשך ע"י לבוש כו' והמשל מפני ארי' כו' ע"ש
 לכן דוקא צבריאה יוכל להמשיך בחי' זו אף שלא יוכל להמשיכו צא"י כו' וד"ל.
 ולכן ע"י ק"ש ואמו"ל ממשיכים בחי' גאולה שנמשך מיסוד ז"א שצחוכו יסוד
 אבא שזהו ענין תהלות לאל עליון גואלם כמ"ש בזהר ויקהל כו'. וע' זח"ג אמור ל"ו ב'
 בענין ד' לשונות של גאולה שכנגד זה תקנו ד' כוסות. וסמיכת גאולה לחפלה להמשיך
 בחי' גלוי זה במל' שזהו ענין יהוד העליון הנק' והטוב בעיניך כו' גאולה אריכתא חפלה
 אריכתא. ועי"ז נק' המלאך הגואל שהמל' נק' גואל גואלנו מעולם שמך כו' לבדך
 הנטרים שיהי' הגלוי צבי"ע וזהו י"ב אמלעות כו'. וזוה"ח ר"פ ויגש בענין יוסף
 ויהודה שלע"ל יהי' יהודה גבוה מיוסף עד דוד הגדיל לכן נאמר המלאך הגואל שהוא
 בחי' מל' נק' הגואל וזהו ענין בן דוד בא כו'.

ה בשערי אורה שער השני די"ח ע"ג וע"ד ולפי שסוד גאולה וחפלה ה"ס אל חי
 אד' וה"ס זכור ושמור ארו"ל בירושלמי אלו שמרו ישראל שבת אהת מיד
 נגאלין וזהו טעם ברור שהיו סומכים כל ישראל זכור אלל שמור שז"ס סומך גאולה
 לחפלה. סומכים לעד לעולם כו'. דע כי לפעמים נק' מל' בלשון גואל והטעם דע כי
 בהחבר אל חי עם אד' שה"ס הגאולה והחפלה הרי אד' מחמלא משפע הגאולה וגם
 מדת אד' פועלת גאולה בשליחות אל חי כו' אמר יעקב המלאך הגואל כו' והטעם שקרא
 למדה זו מלאך לפי שאינה פועלת גאולה אלא בשליחות אל חי כו' ולכן נק' המלאך הגואל
 כלומר נקרא בשם המשלחו וביאור העיקר הזה דע כי מדת היוכל כו' וה"ס הגאולה
 השלימה (וכמ"ש צפרדם ערך גאולה ממ"ש גאולה תהי' לו וציוכל ילא ומפסוק וצבל
 ארץ אחזתכם גאולה תחנו לארץ דהיינו ציוכל עכ"ה) והחירות. ומן היוכל כו' מקבל
 שפע אל חי שפע הגאולה ומביא גאולה לעולם כמו שמקבל מן היוכל שפע החיים כו'
 עכ"ל והאריך. ועד"ז י"ל מ"ש בסוף אמו"ל תהלות לאל עליון גואלם כו' היינו בחי' יוכל

שער החמשים חיבור חו"ב. ובזח"א לך פ"ז א' פי' אל עליון בינה שבו מאיר עת"י כו'.
 ובפ' ויקהל בזהר פי' תהלות לאל עליון יסוד דאבא כו' כי היוכל לאמר זו וקדשתם
 להמשיך זו קדש העליון בחי' חכמה כו' כי ונהר היולא מעדן אשר יוכל שמו הרי מקבל
 מבחי' עדן שהוא חכמה כו'. ולכן גאולה אומרים באמוי"ל כי הגה ק"ס חותמים זה
 ציל"מ וידוע יל"מ הי' מסערה דיוכלא שלכן נו' חמשים פעמים יל"מ. ואח"כ אמוי"ל זו
 מזכירים קי"ס שהוא עוד בחי' עליונה יותר. כי הגה יס הוא עלמא דאחכסיה ויבשה
 הוא עלמא דאחגליא ואיחא בזהר וילא דקג"ג ע"ב ודקג"ד א"ב שהס יוכל ושמטה היינו
 לאה ורחל בינה ומל'. וא"כ זה שיהפך היס ליבשה היינו שבחי' יוצל מאיר בגלוי כמו
 עלמא דאחגליא. ועזח"ב ר"פ תרומה קכ"ו ב' בענין מיוחדת כו' זהו ע"י הארה גדולה
 מלמעלה מבחי' יוכל ושמטה. ועז"א בזח"ב בשלח כ"ב ב' דקו"ס בעתיקא חליא שהוא בחי'
 גאה גאה שלמעלה מסוכ"ע וממכ"ע שהס בענין יוכל ושמטה כו'. ועמ"ש בת"א סד"ה
 השירה להוי' כי גאה גאה. ולכן לאמר בקי"ס ואחס תחדישון. וזהויות כן לכן אומרים
 גאולה באמוי"ל דוקא כי הגאולה מבחי' יוכל כנ"ל והיא עלמא דאחכסיה. אמנם שבחי'
 קי"ס מתגלה בחי' עלמא דאחכסיה הנק' יוכל שבחי' גילוי ממש לכן מזה נמשך בחי'
 הגאולה כו' אל עליון גואלס כו' גאל ישראל כו'. ועוד זאת כי ואחס תחדישון הוא ענין
 הודאה ומל"ת שהיא למעלה מבחי' ברכה ומ"ע כנו' בביאור ע"פ אלה פקודי ע"ס
 בהקילור בסופו. שכ"ז הוא יחוד או"א ומשס כה החירות והגאולה כנ"ל:

ו בספר זהרי חמה ר"פ ויגש מפרש סמיכת גאולה לתפלה היינו גאולה היא מל'
 ולריך לסומכה לתפלה שהיא תפארת בענין הש"ר. וכמו שאין מפסיקין בין
 הש"י לחש"ר כך הוא ענין סמיכת גאולה לתפלה. וז"ל ודא גואלנו מעולם שמך כלומר
 גואל שלנו מעולם מי הוא שמך דהיינו המל' שהיא שס ולבוש לתפארת. וז"ש שמך
 ודאי כו'. תנינן. הוקשה לו כי הגואל אינו אלא הבינה כו' לו"א. אל תתמה על החפץ כי
 המל' ג"כ נק' גואל שכן אמרו אין מפסיקין בין גאולה מל' לתפלה תפארת כו' עכ"ל.
 ולבאורה דבריו הס נגד כל המפרשים שפירשו תפלה במל' וגאולה ביסוד כמ"ס הפרדס
 ערך גאולה כמ"ס אס יגאלך טוב יגאל דהיינו יסוד ואס לא וגאלתך אנכי היא הבינה
 כו'. אך לדברי הזה"ח הי' מיושב מה שסמיכת גאולה לתפלה הוא באמוי"ל שהטעם
 פשוט מפני שק"ס ואמוי"ל הוא בעולם הבריאה ושס הוא המל' דאלי' שורדת בבי"ע
 ומעליה אותה ע"י ק"ס ואמוי"ל להעלותה לאלי' והיינו שסמיכת גאולה שהיא מל'
 לתפלה ז"א דאלי' שהוא בענין סמיכת הש"י לחש"ר. וכן פי' בזהר ס"פ במדבר דק"ב
 ע"ב ללותא דמיושב לקבל חש"י. לבתר ללותא דמעומד דהיא לקבל חש"ר עכ"ל. ועמ"ש
 מזה בלק"ת בשה"ש ע"פ שימני כחותם. והנה כדברי הזה"ח הנ"ל משמע קלת בחולע"י
 גבי סמיכת גאולה לתפלה בשס חכם אחד שזהו מה שמעליה את המל' מלמעלה למעלה
 כענין הנדרש בזה"ב ויקהל קל"ז ב' ע"פ קחו מאחכס תרומה כו' לסקא לההוא תרומה
 כו' ותפלה שהיא קול דממה דקה היינו אל"י בחי' ת"ת הנמשך מהבינה. עזח"ג פ' לו
 ד"ל ע"ב. ודקל"ג ע"ב צפ' בלק. וכ"מ אח"כ במק"מ תרומה דק"ז א' בד"ה אחר
 דחקרי גאולה כהן מפרש בזהר גאולה הוא מל'. ותפלה היינו תפלה של ראש-עכ"ל.

אך הרי הגאולה היא צבינה ויסוד כנ"ל. ויש ליישב ע"פ מאמר דפ' בלק דקפ"ז א' ע"פ המלאך הגואל. דמלאך היינו מל' וגק' הגואל. והיינו כי המלאך נק' כשהיא שליח מאו"א. והיינו הדיבור כשמקבל מחו"צ עלמו שלא ע"י המדות כמ"ס ענין זה בד"ה והי' מדי חדש בחדשו שזהו ענין ר"ח שאז אין המל' עפלה לז"א. והציאור ע"ז נח' צבידור שער ר"ח. וכיון שמקבל מחו"צ נק' הגואל כי מקור הגאולה הוא מבחי' יובל שהוא או"א כנ"ל סעיף ה' בשם הש"א. ולכן זה שהמל' נק' גאולה היינו כשמעלים אותה מצריחה לאלי' שיאירו בה או"א. וכענין ויבן ה' אלקים את הללע כו'. ולריך לסומכה לתפלה לייחדה עם הת"ת צריח התיכון. שאף שמקבלת מאו"א זהו לצורך צבינה. אבל היחוד עליון וחוספת רצוי האור הנק' בשם זיווג זה נמשך לה ע"י התפארת דוקא. וכדפי' בספר נשמת דוד על שה"ש ע"פ מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. כי מים רבים הם אורות דאימא ממותקות מאבא וניתניס לנול'. לא יוכלו לכבות אהבתה אל דודה היא תפארת. כי אע"פ שהיא מתנה הראויה מאימא אינו עושה הפרי של הזווג כי אורות אימא הם לתועלת עצמה ולעולמות אבל אין משם יולאות נשמות כי זה נמשך דוקא ע"י הזווג ת"ת ומל' הנק' יהוד קצה"ו עכ"ד. ואי לזאת אף שנק' המל' גאולה שזה מורה שקבלה האור מאו"א שלא ע"י ז"א והוא מעלה גדולה שהדיבור מקבל מהשכל שלא ע"י המדות כו' וגק' המלאך הגואל. עכ"ז אזי דוקא לריך לסימכה לתפלה והיינו סמיכת הש"י לחס"ר. שאזי יומשך היחוד העליון כו'. ואפ"ל ג"כ כי גאולה עיקרה מצביה הנק' יובל כנ"ל. וסיהוד שרשו מאבא כי צינה רק עד הוד אחפצת אכן יסוד אבא ארוך ומאיר ציבור ז"א. נמלא היחוד שעל ידי הלדיק יסוד עולם עם מל' שרשו בא מאור אבא שלמעלה מבחי' צינה הנק' גאולה. וכענין הנ"ל דקי"ס שהי' ע"י עתיקא שלמעלה מבחי' יובל ושמטה כו' והגאולה מבחי' יובל וע"ק מרומם מבחי' יובל כו' כנ"ל. וזהו ענין תפלה תפארת צריח התיכון שעולה עד הכתר וממשיך משם האור במל' וזהו היחוד והזווג כו'. ועד"ז מלינו צחי' גבוה אפי' מהגאולה דלע"ל והוא משארז"ל בערכין ספ"ג די"ג ב' כנור דצבהמ"ק הי' של שבעת נימין. ולימוהמ"ס יהי' של שמונת נימין ולהטוה"צ של עשרה נימין. ושמונת נימין היינו שיאיר אור הצינה והיא צחי' הגאולה שעז"ל וגאלתיך אנכי כנ"ל וזהו ענין ימוהמ"ס. ועז"ל הוא גאלם. הוא היינו צינה. אבל לעוה"צ יהי' מעלה יתירה והוא גלוי כתר חכמה ג"כ שזהו ענין עשרה נימין כו'. וזהו ענין תש"ר. חותם צולט. וה"ע התפלה שמו"ע שלאהר הגאולה דאמנוי"ל וזהו ענין סמיכת גאולה לתפלה לפי' הזה"ח. ועיין מענין תפלה לפי' זה בת"א ר"פ צראשית סד"ה השמים כסאי צענין איזה בית אשר חבנו לי. וצד"ה יהודה אחת. וצד"ה שימני כחותם הנ"ל. וצוה א"ש הנו' לעיל סעיף א' שיש דעות במדרש דפרנסה גבוה מהגאולה וכ"ה בגמ' דפסחים קי"ח א'. ולכאורה חמוה. ולפי הנ"ל א"ש כי הגאולה מצבינה. וצפרנסה לאמר פוחה את ידיך יודי"ך היינו אור אבא כו' כי ההשפלה למטה מטה בא דוקא מבחי' היותר עליונה וכענין ועברתי באמ"ל אני ולא מלאך כו' וכמו עד"מ הדאי' מחפצת למטה מהשמיטה. ולכן התורה ג"כ לא ניתנה למלאכים הרומניים כ"א נתלכשה בגשמיות דוקא כו' ועמש"ל

ססעי' א'. וזהו הא דרב ברונא שפ"א סמך גאולה לתפלה. ור"ל להעלות המל' כ"כ
 שתקבל מאורות או"א עלמן. שאזי דוקא נק' גאולה ולסומכה לחזרה עס הת"ת להיות
 סמוכים לעד לעולם. ולכן לא פסק חובא מפומי'. כי פומי' בתי' מל' הנק' פה. וחיבא
 היא השמחה הנמשך מאס הבגים שמחה. ולפי שחיזרס יחד ע"כ לא פסק חובא מפומי'
 דוקא. אך בזה"ב פ' תרומה דקכ"ח ע"ב גזי והטוב בעיניך עשיתי דסמין גאולה לתפלה
 בנין דהא ביהוה שעהא דמטו לתהלות לאל עליון כו' אהער האי לדיק לאתחברא באתר
 דאלטריך כו' עכ"ל משמע ביהוה דהגואל הוא הגדיק שהוא יסוד ותפלה היא מל'. וכ"מ
 במק"מ שס שכ' דסמין גאולה לתפלה שהס יסוד ומל'. וע"ש עוד צפי' והטוב בעיניך
 עשיתי שחיבר בתי' הטוב במל' הנק' עין. ואפ"ל שזהו ע"ד לעשות הישר בעיני ה' בלק"ת
 סד"ה כי תשמע בקול:

ויקרא יעקב כו' באחרית הימים. פ"ד דפסחים דנ"ט ע"ב ציקס יעקב לגלות
 לצניו קץ הימין. וברכות ר"פ ל"ח ק"ט א' צנין בהמ"ק הראה להס המד"א והי'
 באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה'. רצון אמרי בא לגלות להס אח הקץ ונתכסה ממנו.
 וכ"ה שס פל"ט קי"ב ד' ויקרא יעקב כו' לגלות להס את הקץ כו' והעלים הקצ"ה
 ממנו. עוד מענין ויקרא יעקב צמדבר רבה פ"ב דרי"א ב' ור"פ וזאת הברכה. קץ הימין
 נעוץ סופן בתחלתן כנושך בו גילוי רדל"א ע"ב נעלס מהגיגוי זה"א ר"מ ב' רמ"א א'
 רל"ד ב'. הכה ברבות ר"פ וזאת הברכה פי' לשון ויקרא יעקב ומבואר הענין
 בזה"א רל"ד ב' והוא ע"ד ויקרא אל משה. ועמ"ש מזה בת"א ר"פ ויקרא מענין האספו
 שס. ודר"מ ע"ב ודרמ"א א'. והיינו שיתכללו יחד ע"ד ר' דגלים. ונתבאר ענין התכללות
 זו בד"ה החללו מאתכם ושס מבואר שכדי להיות התכללות זו הוא ע"י המשכה מבחי'
 יסוד אבא ואפשר שזהו ענין ויקרא יעקב כו'. והנה ע"י התכללות זו הוא דוגמת והחיות
 נושאות את הכסא העלאת המל' ע"ד ארומתך הלקי המלך בד"ה כי אתה גרי בתי'
 מלך יחיד. וזהו ענין קחו מאתכם תרומה כו'. וע"ש בבה"ז שטלי' זו זהו דוקא ע"י
 ארבע משריין הג"ל. לכן עי"ז ואגידה לכם שהוא ענין המשכה כמו מגיד מראשית אחרית
 וכמו מגיד דבריו ליעקב כו'. נהר דיגור דנגיד. ועמ"ש ע"פ הגידה לי שאהבה נפשי.
 וע' זה"א רל"ד ב' ובמ"א א' אות ה' סכ"א הגידה בהכמה וב"מ שגאמר ויגד אינו אלא
 רזא דחכמתא יסוד אבא נהר דנגיד. ולהעיר מענין ואחנך נגיד והוא כענין שליט ויוסף
 הוא השליט. גם יש עוד שרש נגד שהוא ג"כ לשון נגדיות ומנגד. אך אעשה לו עזר
 כנגדו שמבחי' כנגדו נמשך העזר ע"י צירור נה"ב. והיינו ע"י שהוא בתי' נגיד שליט
 ומושל צילרו על הבחי' שכנגדו אז עי"ז ואגידה לכם המשכות עליונות וזהו האספו ועי"ז
 ואגידה. ופי' האספו לשון אסיפה ליקוט הכילות כענין שמע ישראל שמע לשון אסיפה.
 ב"ן ורפ"ח גימט' שס שעולים לשרש ע' רבתי. וזהו ענין חסובה אס יהי' נדחך כו'
 יקבלך מבחי' פיזור הגפס. וזהו גוי אחד בארץ וכמ"ש בד"ה והנה אנהו מאלמים אלונים.
 לכן עי"ז ואגידה. ועמ"ש בד"ה תורה ליה צפי' בהתאסף ראשי עס יחד כו'. ואז עי"ז

דוקא נמשך החגלות אור הסוכ"ע. ועמ"ש מזה ג"כ בד"ה תקעו בחודש וצד"ה אחס נלביב. וזהו את אשר יקרא אתכם ע"ד כי יקרא פרע למזומן אהעדל"ע שלמעלה מכח אהעדל"ת וכמ"ש כי ההרים ימושו שהוא מ'אחעדל"ת כו' וחסדי מאתך לא ימוש כו'. והמשכה זו היא באחרית הימים. דהנה כתי' עוב אחרית דבר מראשיתו. וארז"ל טוב האהרית נמשך מראשיתו והנה כתי' מגיד מראשית אחרית ומקדס. פי' ראשית הוא ח"ע ראשית חכמה. אחרית הוא מל' סופא דכל דרגין. ונעוץ תחלתן בסופן כי בחכמה יסד ארץ וזהו מגיד שממשך מבחי' ח"ע במל' ח"ת. והיינו בתשבע"פ מל' פה תושבע"פ קרינן לה. ולכן ערבים עלי ד"ס בחי' סיפר ח"ע. אך כי עכשיו כל ההמשכות רק מח"ע וגם שבת מוחין דאבא. אבל לע"ל החגלות הכתר וזהו ענין ומקדס קדמוני של עולם. וזהו מראש ומקדס נסוכה. ועז"כ עוב אחרית דבר מראשיתו. כי באחרית הימים יהי' גילוי בחי' ומקדס. ולכן ואהריתך ישגא מאד. הנה ישכיל עבדי כו' מאד. אך עכ"ז זהו נמשך מראשיתו ראשיתך מלער ח"ע בחי' יו"ד למלוא כו'. וזהו ענין יעקב יו"ד עקב כו'. ועי"ז בחכמה אהברירו. חכמה ביטול. יעקב כי קטן הוא. קטנתי מכל כו'. וע' במא"א אות א' ס' ס"ו אחרית מל' וגם אחרית גימט' כתר היינו עלי' המל' בכתר כו'. ובפרדס ערך אחרית פי' בינה ע"ד יובל שלשם העלי' בסוד תשובה וחזרת הדברים לשרשן. ועל יובל ישלח שרשיו. שבת שבתון כו'. ויש אחרית אחרת והוא אחרית הימים שהוא מל'. וכ"ז מתגלה דוקא באחרית הימים קץ וסוף אזי נעשה או"ח לשרשו כו'. וכענין שבת בסוף ששת ימי המעשה וכמשל הכאת השמש על הארץ דוקא. ועמ"ש ע"פ ויחי יעקב בענין ימים יולרו יומי קריבו ליה כו'. ואזי והיתה נפש אדוני לרורה בלרור החיים בלרור אבן במרגמה כו'. וכך באחרית הימים יהי' גילוי בחי' ומקדס בחי' ימי קדס. וזהו גילוי בחי' רדל"א. ולכן א"א להיות גילוי בחינה זו וכענין שכ' שעכשיו א"א להיות ההמשכה מפנימי' עתיק עד לע"ל. ועמ"ש בדרוש ברכת הזימון בענין יין המשומר בענביו משימ"צ היפך הגילוי. ואף שנאמר סוד ה' ליראיו וכמ"ש, במ"א ע"פ המכסה אני אך יש רזא ויש רזא דרזין כו'. ויעקב השש שמה כו'. לכן אח"כ אמר בשבמל"ו. וע' במק"מ ר"פ לו שהוא המשכה מרדל"א. ועמ"ש מזה צביאור ע"פ עלי באר בענין מלמטה למעלה לא ידענו. אמנם במד"ר באיכה ס"פ גדע בחרי אף דע"צ ד' שאל דניאל באחרית הימים או באחרית הימין כו' משמע שאחרית הימים אין זה אחרית הימין. וכמ"כ פי' דאחרית הימים זהו ע"ד קץ הימים. ואין כ' בן כי קץ הימים זהו מל' דקליפה אבל אחרית הימים הוא מל' דקדושה. אלא שזהו כללות בחינותיה. זה"כ דק"ל ע"א ואפ"ל אחרית הימים זהו בינה או כתר. ורש"י סוף דניאל דאחרית הימים זהו קץ הימין:

הקבצו. הנה ארז"ל פ"ב דמגלה י"ח א' ע"פ ויקרא לו אל אלקי ישראל. וישלח ל"ג כ'. שהקב"ה שהוא אלקי ישראל קראו ליעקב אל. וכ"ה ברבות וישלח ע"פ אני אלוה בעליונים ואתה אלוה בתחתונים. ועמ"ש ע"פ זה צפ' וישלח צבן בראשית

א'. והמ"כ הראה מקום מזה צע"ק חלק העבודה פי"ח. וב"ה צוח"א הולדות קל"ח א' ופי' המק"מ דאלקי ישראל הוא בינה שהוא אלוה של ז"א הנק' ישראל והוא קראו ליעקב אל. וי"ל דיעקב קאי על המל' שנק' אל שיש בה בחי' עליונה מו"א שבמחשבה ארץ קדמה ונמלא שהמשכת אור א"ס ב"ה צו"א הוא ע"י המל'. היינו בכדי להאיר צבי"ע. גם כי היא מזררת בירורים דבי"ע. וזהו ענין ואחה אלוה בתחונים שט"י הבירורים ממשיכים גילוי אור אין סוף ב"ה. וגם נחבאר בציאור ע"פ אה שבחתי תשמרו. ועיין עוד מזה צפ' וילא דק"כ ע"א. ויחי רל"ד ב'. ויקרא לו אל קודשא בריך הוא קיים ליה בשמא דא. וס"פ בשלח דכ"ו ב' פי' אל אלקי ישראל קאי על המוצח. וצפ' קדושים דפ"ו ע"א ע"פ לפני לא נולד אל דתינן קצ"ה קרא ליעקב אל דכתיב ויהרא לו אל אלקי ישראל שם פי' כי אל היינו נהירו דחכמהא. כי קנה חכמה קנה בינה צ"פ קנה גימט' יש שהוא מהלה מחר"ך אורות דכחך שמהלכשים צאו"א. וצנחי' אל היינו מעשר אותיות יש בחי' מל' דאבא הוא הנמשך ביעקב שהוא מדות דאלילות בחי' תפארת כו'. וא"כ מה שנקרא יעקב אל זהו ע"ד ענין יחוד אור א"ס בכלים דאלילות דחיהו וגרמוהי חד. אך ק"ל ע"ז דא"כ איך יתכן זה על יעקב דלמטה שהי' רק מרכזה לז"א דאלילות ולא ז"א ממש. ואקדים מש"ר ע"פ מ"ש בזהר פ' בא דל"ח ע"א מאן פני הארון ה' דא רשב"י כו'. דהנה כתיב למטן אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ופי' שלום הוא השפעת דיסוד ז"א במל' בחי' השפעה הפנימיות. ואומר שלמטן אחי ימשיך המשכה זו. ויש להבין מי הם אחי. ול"ל ג"כ מ"ש בזהר שאמר רשב"י על עלמו אנה סימנא בעלמא שלבאורה זהו רוממות והתנשאות במאד שאין זה מדרכי הגדיקים. אך הענין הוא דבראשית האלילות הע"ס באורות וכלים גאללו ג"כ עמהם בחי' נשמות דאלילות ונקראים אחים ורעים לז"א. דהנה יש הפרש גדול בין אלילות כמו שהוא נמשך ומלוכש צבי"ע לבמו שהוא באלילות ממש. עיין צפ' הרמ"ז ר"פ משפטים שיש ג' מדרגות בכלל. הא' נשמות דבי"ע ממש. הב' נשמות דאלילות רק שהן מאלי' שצבי"ע. הג' נשמות מאלילות העליון ממש. וא"כ כוונתו כאן י"ל שיש הפרש גדול בין אלילות ממש לאלי' שצבי"ע (ומכ"ס שיש הפרש רב יותר בין אלילות שצבי"ע לבי"ע ממש). שהרי נשמה דאלי' לא תוכל לסבול כל דבר רע ולא נאמר נפש כי תחטא אלא על נפש דבריאה ילירה עשי'. שאף שיש בה ג"כ בהכרח הארת אלילות המהי' אותה עכ"ז הוא בהעלם והסתר (כ' דכאן כוונתו על נשמות דבי"ע ממש שהוא בחי' הא' ע"ז לבד נאמר נפש כי תחטא). וכמו שבמעשה דדוד נסתלקה ממנו שכינה. והיינו לפי שבהי' האלילות הוא אלקות ממש אשר שם בחי' לא יגורך רע. משא"כ כשמתתר כח האלקי לצדוה יש מאין צבי"ע אשר ומשם יפרד שם שייך תערוכות עו"ד בלבושים דבי"ע. וא"כ מאחר שהנשמות דאלילות הן בחי' אלהות ממש ולא נשתנו להיות יש ודבר נפרד. רק שלגבי הע"ס דאלי' הם קטנים הרבה במדרגה בכלתי שלימות כמו הע"ס. ולכן הי' רשב"י יכול לומר אנה סימנא בעלמא כי הנשמה שהיא בחי' יש ודבר נפרד הוא שאין שייך בה התנשאות משא"כ הנשמה דאלילות שהיא אלהות באמרו אנה סימנא זהו רוממות והתנשאות כח האלקי כיון שאלילות הוא ציטול גמור לאור א"ס ע"ד ונחנו מה ואינו יש

צפ"ע א"כ מה שאומר אלא סימנא זהו רוממות אלהות שבו וכמו שאמר משה צפ' והי' אס שמוע ונתתי עשב . לפי ששכינה מדברת מחוך גרונו והוא צעל לגמרי לא"ס צ"ה המדבר כו' . וזה הציטול האמיתי הוא רק בגשמות דאלילות שאלילות הוא הכמה שהוא כח מה ציטול אמיתי . ועד"ז יובן מ"ש בזה"כ פ' בא דל"ח מאן פני האדון כו' דא רשצ"י (כיון שהי' נשמה דאלילות ממש א"כ לא הי' הנשמה שלו מסתיר כלל על אור האלקי אלא ציטול גמור . ע"כ יכולים לומר מאן פני האדון כו' דא רשצ"י שהשכינה מלוכשת בגשמתו וכשמתו אינה דבר המסתיר כו') . ואמנם בתי' זו זהו רק בגשמות היותר גדולים כמו רשצ"י (עיין מ"ש עליו ברבות פ' נח פל"ה) . עכ"ד הנאמרים . ועדיין אין זה נוח לי לפי שידוע שהף הע"ם דאל"י ממש מה שנקראים בגשמות שאינן נמחקין כמו אל אלקים אין הכוונה על הע"ם דאלילות ממש כ"א רק על אור א"ס המלוכש בהן שאור א"ס כשמלוכש בחסד נק' אל כמ"ש במ"א . וא"כ הגשמות דאלילות שכבר נפרדו מהכלים דאל"י והיין הקו מאור א"ס מלוכש בהן ע"כ לא שייך לקרוחן בגשמות הצורה דהא אפי' הע"ם לא נקראו בגשמות הצורה רק מפני שהקו מאור א"ס מלוכש בהן . וכ"כ רבינו ז"ל באגה"ק ד"ה איהו וחיהי בענין גשמות דאלילות וז"ל אך אינן אלקים ממש לצבוא יש מאין מאחר שכבר ילאו ונפרדו מהכלים דע"ם שבהן מלוכש הקו מאור א"ס שהאור הוא בעין המאור כו' עכ"ל (הג"ה אחר זמן . מיהו י"ל זהו הנשמות דאלילות כמו שהן אצל הרי ירידתן בעוה"ז הוא לורך עלי' . ועיין בזה"א פ' יתרו בד"ה זכור ושמור שהעלי' שיהיו נכללים ביחוד דאיהו וחיהי חד ונק' לאשתאבא בגופא דמלכא וזהו ענין למען חיך שהוא יהי' החיות שלך ממש והם יהיו כלים להחיות . ואפ"ל ע"ד עלו כפריו וידוע כי האדם עץ השדה ולכן יהי' אז שמש הוי' ממש ועמ"ש בענין עלו כפריו ע"פ ועץ השדה יתן פרוו בהגהות לד"ה אס בחקתי חלכו עכ"ה) . לכן נלע"ד לחרץ עס מש"ס ספי' כ"ה וז"ל דהא אשכחן שאפילו מלאך נברא נקרא ה' צפ' וירא לפי' הרמב"ן ובמ"ש ותקרא עס ה' הדובר אליה כו' . וכה"ג עובא עכ"ל . ובסוף הקו"א שס"כ הרי נודע שכל מלאך שהוא שליח מלמעלה אזי נק' בשם ה' ממש השוכן בקרבן משא"כ כשאינו שליח יש לו עס אחר כפי עבודתו ואזי קורא ק' ק' הוי' כו' . כלומר ששם הוי' מובדל ממנו עכ"ל . וכיון שאפילו מלאך נברא מצי"ע ממש כשהוא שליח נק' בשם ה' ממש השוכן בקרבן . מכש"כ נשמה דאל"י ממש שהוא בעלם אלהות שכאשר ה' שוכן בקרבן ע"י עסק התורה והמלות שהן ארחות הוי' ממש חר"ך עמודי אור דכתיב עליון יכולים להיות נקראים בשם ה' ממש . וזהו כל הנקרא בשמי ציבועי' מ"ג ז' . ות"י כל דא בגין אזהתכון לדיקייא דאתקרי שמי עליהון . ובגמרא פ"ה דצ"צ דע"ה צ' עתידים לדיקים שיקראו ע"ס הקצ"ה ע"ס צפירש"י שיהי' שמש הוי' . והיינו שלעתיד יהי' בהם גילוי אור א"ס ע"ד שמלוכש בע"ם דאלילות וזהו והתהלכתי בתוככם . אלא שזהו רק לע"ל אצל אבות העולם שארז"ל ספ"ק דצ"צ שלשה העטימן הקצ"ה בעוה"ז מעין עוה"ב . א"כ הי' בהן מבתי' זו דעתידים לדיקים שיקראו כו' . ועד"ז יובן מ"ש במ"א הקושיא מה שאמרים בגמ"ע אלקי אברהם כו' . ולכאורה אלקי השמים הוא שבה יותר . ונת' התירוץ דאדרבה אברהם שהוא הסד דאלילות א"כ מה שהוא אלקי אברהם הוא שבה יותר ולפי הכ"ל א"ס

דביון דאבות העולם הטעמין מעין עוה"ב ולמעלה משאר נשמות דאלילות אלא ע"ד
 גילוי אלקות בע"ס דאלילות ולכן נק' יעקב אל א"כ מה שהקב"ה נק' אלקי יעקב הוא
 שבת עלום יותר ממה שנק' אלקי השמים שהן בריאה יש מאין א"כ הוא צורא נבראים.
 אבל מה שהוא אלקי יעקב אף שיעקב נק' אל להיות שבו ה' הגילוי אלהות עד שה'
 יכול לצרוא עולמות כמ"ס צרבות כאן, מה הקב"ה צורא עולמות אף אביכס צורא
 עולמות כו'. א"כ כיון שהוא ית' צורא בריאה כזו הרי זהו לו שבת גדול יותר וכענין
 הודו לאלקי האלקים שהוא אלוה גם של מי שנקרא אלקים וכמו יעקב כו'. וצפי' אף
 אביכס צורא עולמות פי' המ"כ הוא דחוק. ויש להעיר ממ"ס צמדרש ע"פ ציראך
 יעקב עולם עולם מי צראך יעקב צראך. וממ"ס ואשים דברי צפ"ך כו' לטוע שמים
 וליסוד ארץ. וע' מזה בזה"א דף ד' סע"ב. עו"ל בזה ע"ד מ"ס בזה"ב משפטים קכ"ח
 א' שנשמות שנקראים אחים ורעים למקום נק' אנשי קדש. אבל נשמות הנק' קדש ממש
 קדש ישראל לה' גבוהים מבחי' זו. והו"ל ע"ד לא זו מחצבה עד שקראה אחי בחי' קדש
 שלמעלה מבחי' קדוש בוי"ו. ועד"ז נק' יעקב אל שממשך ומשפיע תוספת אור בזה"א
 הנק' הקב"ה קדוש בוי"ו. עו"ל טפמש"ש ר"פ משפטים ל"ד זכה יתיר יהבין ליה הוי'
 בשלימו דאיהו אדס באורה אלילות דלעילא דהיינו בחי' כתר עליון כו' והאי איהו
 שולטנותא בכל רקיעין כו'. ויעקב ת"ת בריח התיכון המצריח מן הקלה דכח עליון
 עד מל' כו' לכך שולטנותי' בכל רקיעין כו' ע"כ נקרא אל. עו"ל ע"ד מ"ס צרבות
 פ' מקץ פ"ב ע"פ אחי פרעה ובלעדך כו' מן אחי של צו"ד אחת למד אחי של הקב"ה
 כו'. והיינו ג"כ שיהיו הלדיקים לגבי הקב"ה דוגמת יוסף אלל פרעה שאמר רק הכסא
 אגדל ממך בחי' כתר. ומחכמה ואילך נתן ליוסף כו'. ולכן ובלעדך לא ירוס כי הנהגות
 המלוכה ע"י חב"ד ומדות כו'. וכמ"כ לע"ל ש"י עולמות ללדיקים בחי' קנה חכמה
 קנה בינה ובחוכן אחי מהכתר בחי' א"א. רק הכסא אגדל ממך בחי' ע"י. ולכן ובלעדך
 לא ירוס אחי שהן מלאכים. כמ"ס אחי לבוש הבדים. אחי עומד לנגדו יהושע סי' ה'.
 והאיש גבריאל דיאל סי' ע'. והו' עתידים לדיקים שיקראו בשם הוי' שבודו מחכמה
 ואילך. וכבר נת' ששלשה הטעמין כו'. א"כ לכן יעקב נק' אל שבכחו ה' לצרוא עולמות
 ולחלק עולמות. ע"ד ובלעדך לא ירוס אחי כו'. כי ממכ"ע מחאחד עם סוכ"ע. וכמו
 יוסף שעשה הכל ע"י רוממות פרעה כך בחכמה יסד ארץ ע"י כח אור א"ס כתר עליון.
 וע' בת"א צד"ה כי אברהם גבי בטח בה לב בעלה. ועמ"ס בת"א פ' צא צענין פי' שס
 לצאות. ומזה יובן עוד מה שנק' יעקב אל דביון שהקב"ה כל יכול להיות איהו וגרמוהי
 חד צבי"ע כמו באלילות מכס"כ שהי' יכול להיות בן ביעקב אף שהוא נשמה כיון שהוא
 נשמה מאלילות העליון ממש שלמעלה מעלה מבחי' צי"ע כנ"ל. ועמ"ס צהצור גדולה
 מילה צענין נשמות חדשות שיהי' לע"ל. וצפי' ומל' כו' למען חייך. ומ"ס צנייר בוגין ע"פ
 אשה כי תזריע צענין מ"ס בזה"ב פ' צא דל"ח צענין מאן פני האדון ה' לצאות דא
 רשצ"י ומ"ס ע"פ שמעה עמי ואברהם אלקים אלקיך אנכי. וצנייר בוגין ע"פ כי ה'
 אלקיכס הוא אלקי ואלקים:

ראובן בכורי אחיה. וזרבות ר"פ נשא פ"ו דרכ"א ג' ע"פ לא יגרע מזריק עינו לפי שמלימו שיעקב חמד את הזכורה לשם שמים כדי שיוכל להקריב ולקחה מעשו זדמים כו'. ולהם ראוי מלכות שנאמר ואת הממלכה נתן ליהודים כי הוא הזכור בזה"ל סי' כ"א. וכן צדוד הוא אומר אף אני זכור אחנהו עליון למלכי ארץ. בתלים סי' פ"ט כ"ו. שהם היו ראויים ליטול הכהונה וכן יעקב אומר לראובן זכורי אחיה כו' יתר שאת זו כהונה כנו"ד וישא אהרן את ידיו אל העם ויזרכם. ויקרא ע' (ועיין מענין וישא אהרן בזה"ל ר"פ יתרו). עז זו מלכות שנאמר ויתן עזו למלכו. בשמואל א' סי' ז'. שאלולי לא סרת ראובן במעשה בלחה ה' ראוי ליטול כהונה ומלכות לפי שהי' זכור עכ"ל. וזרבות כאן ויחי פל"ח ק"ל ג' אומר יתר שאת ויתר עז הזכורה הייתה שלך ועכשיו שהעלת ניתנה הזכורה ליוסף והכהונה ללוי והמלכות ליהודה עכ"ל. הרי הזכורה הוא לבד העבודה שבזכורות שזהו ענין הכהונה כ"א זכורה ממש. והיינו ליטול פי שנים שזה הוא שניתן ליוסף כמ"ס בזה"ל סי' ה' ובגמרא פ"ח ד"ז דק"ג ע"א. ועיין מזה בספר הגלגולים פכ"ג ופרק ל"ד. וז"ל בפרק ל"ד. ראובן ראו בן פירוש ראו כי זהו בן הזכור שהי' בעולם שהוא קין כו' שהוא מצחי' העקב כנ"ל פכ"ט כי לעולם המל' נק' עקב כי איהו בסיוס ההוד שהוא בפרק העקב ושרשו ממל' דעתיק שרמוזה בפרק העקב של הוד דעתיק כמ"ס פכ"ח (ועמ"ס מזה בביאור דהוד שזהו) ועד"ז ג"כ במלכות דאזי"ע וזה העקב נטלו עשו ולכן ילא ג"כ זכור כמו קין. ואח"כ כשילא יעקב אחו ידיו בעקב הקדוש שלקח עשו. וזהו אחיזתו בעקב עשו פי' בעקב שלקח עשו ולא בעקב עשו עלמו. ועמ"ס מזה ע"פ והי' עקב חשמטון כו'. ונודע כי יעקב הוא גלגול דאדם כו'. והנה יעקב חשב שהוא בנו זכורו דוגמת קין שיטול זה העקב שהוא עיקר הכל שהוא הזכורה הנרמזת במלת שאת הלא אם היטיב שאת שהוא מלת אשת שהיא המלכות הו' הנרמזת במלת עקב עכ"ל. ויש לומר ענין שאת כי המל' נקראת אשת חיל עטרת בעלה עטרת צחי' כתר זהו ענין שאת. ובפרק כ"ג ביאר כי ענין קין הוא מהגזרות אשר הם יולאים מיסוד דעתיק קודם החסדים וזהו ענין הזכורה וג' צחי' הנ"ל שבזכורה זכורה כהונה ומל' נמשכות מצחי' הנ"ל. אלא שע"י התעלה נאחזו הקליפות בהגזרה. ולכן ניטלה הזכורה מהזכורות וניתנה לכהנים שהם חסדים כו'. ועד"ז ניטלה מראובן ולא ניתקן עד יתרו שהי' ג"כ מקין וזהו יתר שאת ויתר עז עכ"ד בקלרה. ואפ"ל ששלשה צחי' הנ"ל שבזכורה נמשכים משלשה צחי' כה"ז כי המלכות שרשה מלד הכתר כענין כתר עליון דאיהו כתר מלכות ולכן זנוהג שבזכורות שמכתיבין את המלך. ועמ"ס בביאור דמטרת זהו וצד"ה יהודה אחיה. ויהודה מלשון הוד שזכה למלכות ששרשה מהוד דעתיק. והעבודה זהו העלאת מלמטה למעלה י"ל שרשה מקו השמאל כינה רק אח"כ ניתנה לכהנים שמקו הימין וליטול פי שנים שרשו מאבא כי פי שנים תלוי בזכור לאב. ועיין באדר"ז דרל"א ע"א. ובגין דאקרי בזכרא נטיל חרין חולקין. ושם משמע שזהו צחי' דעת שכולל חו"ג שזהו ענין חרין חולקין פי שנים. אך הדעת נמשך מיסוד דאבא ואפ"ל ג"ק ג' צחי' הנ"ל מלד חז"ד. העבודה מחכמה להמשיך הביטול ולכן כהנים שרשם מחכמה. מלכות מזינה

שנק' מלך עילאה. פי בניס מדעת שכולל חו"ג ול"ע. וזהו ג"כ ענין יתר שאת. ועמ"ס
 במ"א בענין יתרו שהוא ע"ד מ"ש בזה"ג חזריע מ"ח ב' שיש יתרון ממש להכמה מן
 הסבלות. ועד"ו ותרצ הכמה שלמה מחכמת בני קדם שהוא מהבירור שמזכרים ממה
 שגפל מחכמה דתהו כו'. וגם כי זהו י"א כחרין ולכן נעשו י"א יריעות עוים לאהל
 על המשכן. ועמ"ס ע"פ ונראה באהלי קדר. גם י"ל יתר שאת ע"ד שאו ידיכס קדם.
 או ע"ד ישאהו על אברתו. ויתר עז ע"ד מ"ש בענין ויחן עוז למלכו וירס קרן כו'
 והוא עלי' המל' במל' דא"ס ארוממך אלקי המלך. או בענין אנושעים יוכבז ובענין
 עד שנגלה עליהם מלך מה"מ כד"ה קול דודי כו' :

פְּרוּחַ כמים. כשפת ג"ה ב' עלבון אמו חצב עמד ובלבל כו'. ולפי"ז פחו לבן פוזח
 כמש"ס לר' אליעזר. והוא ענין היפך מדת הסבלנות להיות גבור הכובש את
 ילרו. והסבלנות זהו מדה גדולה מאד הנמשך ממוחין דגדלות בענין ועתה יגדל נא כה
 כו' להיות עובר פשע כו'. ובזה"ד דקב"ח סע"ב סבא דערוזי סתים היינו שאינו
 מחפסל ובענין לא הביט און ביעקב. משא"כ התינוק שממוחין דקטנות מחקף וכוש
 במעט שעושים נגד ראונו כו'. ולכן העא ראובן שהי' בבחי' מוחין דקטנות. וע"כ אמר
 לו אל תוחר שלא יהי' לך יתרוות הנ"ל שהם המשכות עליונות ממוחין דגדלות מבחי'
 אריך אנפין אשר בחי' ארך אפיס להיות נושא עון היפך הקפידה ומהירות הכעס כו'.
 וע' ברבות פ' וילא ע"פ וימלא דודאים ג"כ שהי' בראובן מהירות בענין יוחן נא לעבדיך
 כו' שאמרו בני ראובן ובני גד שלא רלו להמתין עד שיכבשו ארץ כנען כו'. וכה"ג
 אפילו העא עה"ד הוא שלא המתין אדה"ר להזדווג עד ליל ש"ק כו'. וההיפך מזה מעלת
 יוסף עבא מרחל ששחקה וסבלה בשנתן לבן לאה במקומה. והוא זכות גדול ועלום עד
 שזכותה נאמר שיהי' הגאולה כנו' במדרש איכה שפענה רחל מיה אס אני שאני כשר
 ודס סבלתי כו'. כי הסבלנות ממשיך כמ"כ למעלה בחי' ארך אפיס מי אל כמין
 נושא עון כו'. ועיין מענין העא דראובן שבלבל מעתו דיעקב בזה"א פ' וישלח דקע"ה
 ע"ב ודקע"ו ע"א. וענין בלהה יש בה שני ההי"ן והוא מילוי ה' אשר ה' קטנה רחל.
 ומילוי הה' זהו ענין שפחה דרחל בלהה. והנה עס היות כי לאה היא ה' גדולה לאה
 עכ"ז ויהי' יעקב את רחל להמשיך האור בעלמא דאתגליא היינו מקור דבי"ע שזהו ה'
 קטנה רחל. משא"כ לאה היא עלמא דאתכסיה וכמ"ס כד"ה וללבן שתי בנות. ולכן
 כאשר נסתלקה רחל נתן יעקב מעתו בזה"ל בלהה שהיא מילוי הה'. וע"ז הקפיד
 ראובן. ובאמת מילוי הה' שרשו גבוה ע"ד אבן מאסו הכונים כו'. ולכן אמרה רחל אילוי
 אבנה ממנה. וכמ"ס כד"ה מזמור שיר חנוכה הציה כי נהב"ס כו' ע"ס. וזהו כי
 עלית משכני אביך י"ל ע"ד אל תעליני בחלי ינוי דת"י לא תסלקני. וכן פירש"י אל תסלק
 אוחתי. ובאיוב ססו' ה' בעלות גדיש בעתו. פירש"י כאשר נסתלק הגדיש מן הקרקע
 בעתו. וכמ"כ כאן שבלבל ילועי אביו הרי סילק השרחת השכינה ויחוד העליון הנק'
 משכני אביך. ובענין המצואר בכוונת השכינתו שה"ס היכל קה"ק. ועי' בזה"ג ר"פ
 חזריע ע"פ על משכני בלילות בקשתי את שאתה נפשי כו'. ועי' בזה"א וילא ע"פ
 וישכב במקום ההוא. ומ"ס כסידור ע"פ ירננו על משכנותה שהוא שם ב"ן כו' ע"ס :

יהודיה אתה יודוך אחיך. מגילה ספ"ק ד"ו ע"א פרק אין מעמידין כ"ה א'.
 פ"ב דמכות ד"א ע"ב בחוס' ד"ה מי גרס. מד"ר תולדות פס"ו דף ע"ד ד'.
 פ' ויחי במקומו. פל"ח דק"י ע"א ופל"ט דק"י ג ע"א גשא פי"ג גבי ויהי המקריב ציוס
 הראשון נחשון. ילקיט במקומו רמו ק"ע. ח"ב דף ח' ע"ג תחלת ספר שופטים רמו
 ל"ז. צט"ב סי' כ"ב ע"פ ואויבי תתה לי עורף רמו קס"ג דכ"ה ע"ד. זח"א ויחי
 דרל"ו סע"ב דרל"ז א'. משפטים ק"ד א'. תרומה קע"ב סע"א. בהעלותך קכ"ד א'.
 צח"י במקומו צפ' ויחי מדף ס"ב סע"ב עד דס"ג ע"ג. עמ"ס צב"ר בראשית צ' ע"פ
 יהודה אחיה דף ספ"ג ע"א:

א ילקיט במקומו רמו ק"ע יהודה הרביעי בשפטים כגון דל"ח שהוא רביעי באל"ף
 צ"ח וציוס הרביעי נתלו המאורות. וכתי' במשיח תליס סי' פ"ט ל"ז
 כסאו כשמש נגדי עכ"ל. וזוהר פי' נגדי ע"ד נג"ד יכ"ס. וז"ש נגד כל עמך העשה
 נפלאות. ויש לפרש עפ"מ"ש בתולע"ו צס"פו בד"ה סיד זרכת נשואין וז"ל שנינו בתולה
 נשאת ליוס הרביעי כו' וצמד"רשו של רשב"י ע"ה הקשו יוס הסרוגן של בתולת ישראל
 כי ציוס הרביעי נתמעט הירח לא הי' ראוי שבו יהי' שלימות לבתולה אחרת. והסיבו
 כי נתקנו נשואי בתולה צרביעי להרחות קיוס ומעלה לבתולה ישראל. כי אף אם
 נתמעטה ציוס ההוא הנה יש לה נחת רוח למטה בנשואי בתולה. וצת קול אומרת אל
 תשמחי אייבתי לי כי נפלתי קמתי וגו'. ולעטס זה בתולה נשאת ליוס רביעי עכ"ל. ועמ"ס
 בסדור בדרושי החסונה בענין צ' הצרכות אחרונות שבאחת הותס משמח חתן וכלה
 וצאחרונה הותס משמח חתן עם הכלה. שהמכוון הכל על חצור ויחוד צ' המאורות
 שמשא וסיהרא שהס ז"ג אלל שעכשיו היא למטה ממנו. ולע"ל יהיו שניהם בהשואה א'
 כמו שהי' קודם הנישוע. כמצואר בהציאור ע"פ כי על כל כבוד חיפה וסד"ה להבין
 שרש ענין יולר הריס וסד"ה מהרה ישמע כו' קול ההן וקול בלה. וע' בתו"א פ' ויגש
 ובלק"ת פ' לו. ובסוף שה"ס. וכיון ששמחת נשואין מורה על התחברות המאורות א"כ
 לכן נהקנו ציוס רביעי דוקא שבו נתלו המאורות. וא"כ ע"ז רומז ענין יהודה שהוא
 מקיר מלכות בית דוד ודוד הי' דור י"ד לאברהם ושלמה דור ע"ו. ולכן צימי שלמה
 קיימא סיהרא באשלמותא וצמד"ר פ' צא פט"ו שנתמלא דיסקוס של לבנה ע"כ הי'
 יהודה רביעי לשפטים. והנה ארז"ל פ"ק דכחצות דף ה' ע"א בתולה נשאת ליוס
 הרביעי ונבעלת ליוס המישי שבו נאמרה זרבה לדגיס. הענין כי יוס רביעי זהו אות ד'
 רביעי לאל"ף צ"ח ויוס המישי זהו אות ה' המישי לא"ב. והנה אות ד' רומזת על המל'
 שהיא סיהרא כמו שהיא עדיין צב"ק עוני דהיינו לשון דלו"ת ומסבנות דסיהרא לית לה
 מג"כ. וזהו קודם שקבלה האור והשפע מצחי' שמש הוי'. וצחי' אות ה' זהו צמל'
 כשנתייחדה וקבלה אור ושפע השמש. וע"ז מורה תמונת הה"א שהוא דל"ת וצתובו ו'
 או י' דהיינו השפע שנמשך בה מצחי' וא"ו של שס וכמ"ס מזה צח"א פ' מקץ
 סד"ה המגביהי לשבת. ובה"ג פי' צמח"א סוף אות עי"ן וז"ל עת נק' המל' קודם
 הזיוג ואחר הזיוג נקראת עתה בתוספת ה"א עכ"ל. וי"ל כי הה"א זהו ה' חסדי'
 שנמשכים בה ע"י הזיוג. ובלק"ת פ' מעות בד"ה עיני כל אליך ישצרו פי' שנגס"ו נק'
 כל

כל. ע"ש נש"ב. ולפעמים נק' כלה זה"א נוספת זהו כשקבלה השפע בו'. וע"כ נבעלה ליום החמישי דוקא שתהא נעשית מבחי' ד' בחי' ה'. ועמ"ס במ"א בד"ה בן פורת יוסף בענין שג' אחת הוא ה' לבדך אח' עשית את השמים. אחת הראשון בחי' זה"א. אח' עשית בחי' חסד ה'. כי בהשפעה חסד זה"א בחי' נרנח"י בלא האירו כולם בו'. מזה יובן שהמשכת זה"א זהו בחי' גבוה. וע' בת"א ר"פ לך לך בענין אברהם אברהם אלא ששם מדבר זה"א עלאה. הוא דא עתיקא. עכ"ז גם בהמל' כשנק' ה"א היינו שנמשך זה מה"א עלאה ע"י אות ו' שהוא בחי' שמשא בו'. ע' זהר ר"פ ואח"כ בענין בעטרה שעטרה לו אמו ציוס חתונתו דוקא. וע' במק"מ פ' שמות ד"ע ע"ב. וע' זח"ג קל"א א' בענין עושי דברו דאחעבדה ה"א. גם י"ל כשהיא מלובשת בצריאה נק' ה' זעירא ה' דבהצרא. ובמא"א החלת אות ה' שזהו"ע לבי ומעטי א"ע וכמ"ס ע"פ ותקנא רחל באחותה כי שם ה' קטנה רחל בו'. אך ע"י היחוד הוא מחטלה מבחי' ה' זעירא להיות בבחי' ה' בינונית. וע' זהר ר"פ תרומה דקכ"ו ע"ב ע"פ מי זאת. והנה ביהודה יש ג' אותיות יס"ו המורים על או"א וז"א. ויש ד' ה' שהם מורים על ב' בחי' שבמל' הנק' סיהרא והיינו ענין בחולת ישראל שנשאת ליום הרביעי ותבעל ליום החמישי שזהו"ע ד' ה'. וזהו מ"ס כי צועלך עושך ה' לבאה שמו בו'. נמלא ביהודה מרומז זוג שמשא וסיהרא. ולכן הוא רביעי לשבעים. כמו יוס רביעי שבו נחלו המאורות וכנ"ל. וזהו ג"כ ענין דוד. ובמ"א נח' כי הוי' אחד"שמו אחד"ס"ת הוא דוד. גם אחד היינו אח ד' בחי' מי יתקך כאח לי. ומשארז"ל לפי שנאמרה בו ברכה לדגים. היינו שיהי' ע"ד וידגו לרוב בקרב הארץ. שבחי' האור והגילוי שבעלמא דאחכסי' יחיר ג"כ בעדאח"ג. גם ברכה לדגים נמשך מבחי' עינא פקוהא דלא נא"ס. ועיין משארז"ל ע"פ זכרנו את הדגה בו': קיצור. בילקוט יהודה רביעי לשבעים. ציוס רביעי נחלו המאורות. בחולה נשאת ליום הרביעי חסד שמשא וסיהרא. שהם חסן וכלה משפיע ומקבל. ועמ"ס בענין והגהר הרביעי הוא פרת וארז"ל הוא דמעיקרא בחי' ונהר יולא מעדן קודם שמתחלק לד' נהרות מאיר בבחי' והגהר הרביעי בסידור ד"ה ששת ימים תאכל מלוח דרוה"ס. והיינו כמ"ס במ"א דלוי"ת מורה ג"כ על רוממות כמו דלו עיני למרום כמ"ס בסוף ד"ה מזמור שיר חנוכה הבית בלק"ת דרוה"ר שע"ז הפסוק ורוממות הוא בבינה הנק' ונהר יולא מעדן. וזהו והגהר הרביעי מל' דלוי"ת הוא פרת הוא דמעיקרא ע"ד רמה קרני שאמר דוד מבחי' יהודה. ונבעלת ליום חמישי שאז נעשית מבחי' דלוי"ת המורה על מסכנותא לבחי' ה' שמורה היותר מלאה כל עיב. וזהו"ע כל כלה. וע' בענין ה' דאברהם. אחת הוא ה' לבדך. ולכן ביהודה יש ד' וה' המורים על ב' הבחי' שבסיהרא. ויש להעיר מזה לענין ד' כוסות וכוס חמישי כענין ד' וה' דיהודה. ובחי' יס"ו זהו ההמשכה מבחי' שמשא כי שמש ומגן הוי' בו'. וענין שבו נאמר ברכה לדגים. וענין וידגו לרוב בו'. ענין עושי דברו. ענין מי זאת :

ב וכן פי' בזהר ויחי דרל"ז א' בענין יהודה וז"ל יה"ו דא רשימו דשמא עילאה. ובמה אשתלים בדלוי"ת. והיינו ה' בתראה דשמא קדישא. שמא קדישא שלים באצווי וקשר דאח"כ

דלחיד לון עכ"ל. ופי' זבח"מ וקשר דלחיד לון היינו הדל"ת. ואפ"ל בוונחו הדל"ת מורה על נהי"מ. אך במק"מ פי' כמו שכחצחי בלות הקדוש שמתחלה המל' היא דלה ועניה וכשנגדלת נקראת ה'. וע' זוהר בלק דקל"א ע"א בענין גבורי כח עושי דברו ואחעבידת ה"א כמלקדמין. וע"ש בצפ"ז שהה"א יש בה ג' קוין ואורך ורוחב. וע' בסידור בד"ה מזמור לתורה בענין ההפרש בין חמץ למלה הוא מה שמן ח' נעשה ה'. וע' מזה זבח"ג פי' פינחס דרכ"ג ע"א. וס"פ תולדות דקמ"ה סע"א בענין פיה פתחה בחכמה מפרש על אות ה' יעו"ש. ומ"ש ע"ז בסידור בד"ה מזמור לתורה הג"ל. והרמ"ז ר"פ ויקרא כ' בענין ד' ה' של יהודה דכתיבה בחבורי זעיר היא ד' (ואפ"ל שזהו"ע דו פרזופין ד' עס ו') וכשח' לפניו היא ה'. וכמ"ש בפ' חוקת דק"פ ע"ג. ה"א דל"ת הוות וזהו ד' ה' של יהודה עכ"ד. ובמק"מ שס ר"פ חוקת ה"א דל"ת הוות פי' שתחלה היחה דלה ועני' ואחר שזדווג עמה היסוד שהוא ו' זעירא שבהוך הדל"ת של הה"א נעשית ה' עכ"ל. ובצפ"ז שס פי' שתחלה מקבלת מחנה"י. ומ"ש שס מכחצ"ד הוא ע"ס. ואז נק' דל"ת וכשנגדלת בכל קומת ז"א נק' ה"א יעו"ש. עכ"פ היולא מזה בענין יהודה מבואר חיבור המל' עס ז"א ויחודם יחד. וזהו עלמו ענין זויג שמשא וסיפרא וככ"ל: קיצור. מ"ש זוהר ג"כ בענין יהודה חבור יה"צ עס ה' אחרונה ומתחלה היא ד' עושי דברו. ה"א כמלקדמין. פיה פתחה בחכמה:

וְעַ זוהר וילא קנ"ד בע"ג ע"פ הפעם אודה. בגין דהכא אשתכללו ארבע סמכין. היינו ד' עמודי הכסא. וכ"כ בפ' וישב דקפ"ז ע"א. וע' בסידור בד"ה ועשו להם לילית על כנפי בגדיהם שהם נגד ד' חיות שבמרכבה פני אר"י פ"ש פני נשר ופנ"א. והנה אר"י שור נשר זהו"ע חג"ת והס אהוי"ר ורחמים. ופני אדם זהו מל' דוד מלכא רגלא רביעאה. היינו התקשרות מחדו"מ בהקצ"ה ותורה. וזהו עלמו ענין אות ה' ג' קוין שהם מהדו"מ כמ"ש בד"ה ראה אנכי נותן ובד"ה מי מנה עפר יעקב. ובד"ה לבסוימי צפוריא דרוה"ר. עכ"פ מזה למדנו דכחי' יהודה רגלא רביעאה יש בו כחי' יתר שאת על ג' כחי' ראוון שמעון ולוי. כמעלת כחי' פני אדם על פני אר"י שור כו'. ואף שהם חג"ת והוא מל'. עכ"ל שזהו מעט נעוץ תהז"ם וסוכ"ת. או מעט שנה נשלת היחיד עליון. והרי כתיב זכר ונקבה בראש ואזי דוקא ויקרא את שמש אדם. וכן ארז"ל בפרק הבע"י דס"ג ע"א ח"ר אלעזר כל יהודי שאין לו אשה אינו אדם שנא' וז"ל בראש ויקרא את שמש אדם. והיינו כי ע"י חבור משפיע ומקבל שורה עליהם כחי' הגבוה משפיעה. וכמ"ש בת"א פ' הלואה סד"ה ועשית בגדי קדש. גם ע"ד הגו' זוהר פרשה ויקרא דף ה' ע"א בענין אימתי גדול הוי' כשהוא צעיר אלקינו. והיינו כי הדבר לצד נק' פלג גופא ובחיבור דו"ג הם אדם שלם. כמ"ש במ"א על פ' אשר כרת את אברהם. לכן דוקא ככחי' יהודה מל' הוא כחי' פני אדם. שהוא שלימות ע"ד שהאדם הוא עולם קטן. משא"כ כחי' פני אר"י פני שור כו' הם כל ח' כחי' פרעיות. ועמ"ש מזה בלק"ת פי' אמור בהביאור ע"פ והניף הכהן אותם. וגם כמו תורה שבכתב אין לה שלימות בלי תורה שבע"פ. קיצור ענין ד' סמכין שנא'. במל' פני אדם. העטם י"ל כי ז"ל בראש ואז ויקרא את שמש אדם. משא"כ פלג גופא. ואדם אדמה לעליון סוכ"ע -

ג וזהנה צוהר ויחי דרל"ס ע"פ יהודה אחה התחיל בפסוק עשה ירח למועדים.
 תלים ס' ק"ד. וזהו כמש"ל סעי' א' שבה' יהודה זהו"ע סיהרא בשמקבלת
 משמשא כו'. עכומ"ז לשמשא וישראל לסיהרא. הי נעניוהו עדיף ודאי סיהרא לעילא
 ושמשא דעכומ"ז תחות האי סיהרא הוא וההוא שמשא מהאי סיהרא נהיר היינו כי סיהרא
 מל' דאלי' הרי נעשית עתיק לצריאה כמ"ס בלק"ס פ' שלח נד"ה ועתה יגדל לא כאלה
 דברח לאמר. והנה שמש פי' במא"א אות שי"ן סעי' ס"ד שהוא ת"ת דצריאה. וצאות
 חי"ת סעי' מ"ב פי' חמה ת"ת דילי'. וא"כ הוא מקבל מבחי' סיהרא מל' דאלי'. וגם
 כמ"ס צוהר בשלח דס"ה סע"ב צענין נער לא ימים מחוך האהל דהיינו מע"ט שיניקתו
 מבחי' האהל שהוא מל' דאלי'. ומע"ט הוא ז"א דינ' או דצריאה הנק' שמש. וגם הוא
 שרו של עולם ומקור בחי' שמש עכומ"ז מוכיח לו וכמ"ס צוהר פ' לך לך דל"ה ע"ב
 צענין פי' הפסוק שמלכך נער ושריך בצוקר יאכלו מבחי' שמש כו'. וכמ"ס במ"א
 צענין יהושע. שאמר שמש בגבעון דום. והי"ג הקשה על המא"א דשמש משמע שהוא
 בת"ת דאלי' ולק"מ וכמ"ס צוהר כאן. והרמ"ז כאן כ' וז"ל סיהרא לעילא בסוד עטרותיהם
 בראשיהם. וגם שבעולם הנקודים קדמה בחי' מל' לת"ת. ועוד דאפי' בזמן הזה אין
 השמש מאיר לעכומ"ז כ"א צעני' והוא תחת מל' קדישתא וישראל אחוים צו"ג
 דאלי' עכ"ל. והכוונה כי לקבל משמשא עלאה שהוא שמש ומגן הוי' אלקים א"א כ"א
 ע"י שמוינין ללצנה כי צאת דוקא יבא אהרן אל הקדש. זאת הוא יראה וביטול. וזהו
 בחי' סיהרא דלית לה מג"כ כמ"ס בת"א נד"ה בחדש השלישי ללאת בני מאמ"ל. וזהו
 דוקא הפתח והשער ליכנס אל הקדש. והעל בני אהרן הי' שדלגו בחי' זו כמ"ס צוהר
 פ' שמיני דל"ז ע"ב. וזהו"ע בקדשם לפני הוי'. וז"ס הזהר כאן ישראל אחידו בסיהרא
 ואשתלשלו בשמשא עלאה היינו שמש הוי' ואחאחדו באתר דנהיר לשמשא עלאה. היינו
 בינה ע"ד יוהכ"פ ע' זהר אמור דף ק' ע"ב גבי ובהאי יומא מנהורא עלאה נהיר
 ולא מנהורא דשמשא. וכן בסוכות ל"ל הסוכה ללאת מרובה מהמטה מה"ע. וכ"ז ע"י
 הביטול דבחי' סיהרא. משא"כ בעכומ"ז שמוינין לחמה להברה לבחי' ק"ג כו'. ועמ"ס
 מק"ז בהגהות לד"ה מחר חדש ונפקדת. וזהו עשה ירח למועדים שהמועדים הם בחי'
 גילוי אור א"ס והמשכת שמש הוי'. וגם מאחר דנהיר לשמשא. וכ"ז נמשך ע"י ירח וזהו
 עשה ירח למועדים. גם ענין שמש דוקא ידע מצואו ירח לא ידע זהו כי השמש שרשו
 מחב' שהוא בבחי' דעת והסגה והירח שרשו בא"א. דהיינו סוף מעשה במח"ת. ושם הוא
 למעלה מהדעת כ"כ במ"א והאריך. ואולי י"ל ע"ד לאו בזכותא חליא שהוא ע"פ הדעת
 אלא במולא חליא בבחי' שלמעלה מהדעת. וכמ"ס באג"ה נד"ה אשרינו מה טוב חלקנו
 ומה נעים גורלנו. וכן המל' נק' גורל כמ"ס בזח"ג פיגחם דרל"ע ע"ב. ובמא"א אות ג'
 סעי' כ"ד גורל נק' הנוק' כו' וכן במלכות בית דוד נאמר רמה קרני ופי' בת"א פ'
 יתרו צביאור ע"פ ז"ש שנלקחה מבחי' כי לא אדם הוא היינו בחי' עתיקא. ולכן אמר
 צוהר שם ע"פ אחה חומיך גורלי מהו גורלי דא עברא דאחיד בין דוד מלכא כו'.
 וע' נד"ה כי אברהם לא ידענו גבי ולכן הגורל לפני הוי' דוקא במקדש כי מדריגה
 זו גבוהה. והיינו כמש"ל דציוה"פ מנהורא דלעילא נהיר ולא מנהורא דשמשא. ע"כ הוא

צחי' שלמעלה מהדעת. וצחי' זו צעודה י"ל ענין האמונה הטהורה ביחידו ואחדותו ית' שלמעלה מהדעת וההשגה. וכן צחי' יהודה. ענין ההודאה זהו ג"כ צצחי' שלמעלה מהשכל כמ"ס בסידור בדרוש ל"ג בעומר צענין ברכה והודאה. וזהו ועשה חלקינו מודים אנחנו לך ומהללים לשם תפארתך כו'. ועמ"ס ע"פ אך בגורל חלק הארץ. ושם מבואר צענין מאמר ר' יוחנן בן זבאי איני יודע באיזה דרך מוליכי' אותי לפי שהי' מסופק אם הוליא לאור צחי' כתר שנפשו שהוא הפנינה שלמעלה מהשכל. וזהו איני יודע כי הוא למעלה מהדעת. וזהו"ע ירח לא ידע כו'. ועמ"ס גד"ה ראה אנכי נותן צענין משכיל לאיחן משכיל הוא הפני' שלמעלה מן השכל המושג כו'. והנה היו"ע דפסת וסיכות הוא ציוס חמשה עשר ה"ה על יו"ד זהו ג"כ ע"ד המל' כשנקראת ה' דיהודה. קיצור יהודה מלכות. דוד. סיהרא. כי להגיע לשמשא עלאה זהו דוקא ע"י סיהרא ע"ד בואת יבא אהרן. וז"ש על משיח וכסאו כשמש נגדי כמש"ל סעי' ה' צסס הילקוט. וגם עי"ז התאחדו באתר לנהיר לשמשא ובג"ל צענין והנהר הרביעי הוא פרת הוא דמטיקרא. וזהו עשה ירח למועדים שהם מצניה. וזהו צנהר יעצרו צנגל צנהר היו"ל מועדן. שמש ידע מבואו ירח לא ידע. לא ידעתי נפשי. ולכן נק' המל' גורל שהוא למעלה מהדעת. וזהו"ע האמונה וענין ההודאה שהוא למעלה מהשכל בדרוש ל"ג בעומר צענין הוד צצהוד. וזהו יהודה אתה :

ד **עמ"ש** על הזהר ר"פ ויגש ע"פ כי אתה אבינו דקאי על המל' הנק' אתה. והיא אינא תתאה מקור הנשמות. ושם וזהו ויגש אליו יהודה כו' ואל יחד ארץ כו'. וזהו ג"כ יהודה אתה. ובזח"ב ק"ד ה' המל' נק' אתה כשמקבלת מחדר עליון צחי' אתה כהן לעולם ובענין כוס של ברכה שהוא צימין. גם ע"ד כשמקבלת מהחב' עלאה הנק' כי אתה אבינו. וע' בזה"ג בלק קל"ג ב' חלת דוכתי אקרי אתה. וע' מזה בסידור ד"ה צרוך שאמר. וע' צח"א בדרושי פורים גד"ה כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו. וע' צמ"א ה' י"ג מה שהצינה נק' הוא והחב' נק' אתה אף שהחב' למעלה מהצינה אלא מבוס שהצינה נעשה כתר לו"א ע"כ נק' הוא. וא"כ צחי' חב' הוא החב' שלמעלה מהכתר דז"א. וע' צח"א צביאור כי אתה גרי שבמ"כ יש צחי' חב' שלמעלה מהכתר דאלי'. וא"כ יהודה אתה י"ל ע"י שהחב' עלאה ממש שלמעלה מצחי' הוא מאיר צמל' אזי נק' אתה. ומה שהחב' נק' אתה אעפ"י שהצינה שלמעלה מהחב' נק' הוא י"ל זהו ע"ד מ"ש בלק"ח סד"ה שה"ש צענין כי עוצים דודיך מיין שהעלם והגילוי שבסדר ההשכל' הם שוין לגבי צחי' זו ע"כ זהו למעלה מצחי' הוא עראת"כ צחי' יין. ולכן נק' אתה. וע' צח"א פ' וירא ד"ה פתח אליהו שהלמלוס אינו שייך אלא בהאור ולא בהעלמות. ולכן מהו"ע ית' שגור צפי כל כו'. וע"כ י"ל שנק' אתה. כמ"ס צכמה דרושיט צפי' צרוך אתה דקאי על עלמותו ית'. ולכן גבי לוי נאמר ועבד הלוי הוא ובכהן נאמר אתה כמ"ס אתה כהן לעולם כו'. וא"כ י"ל ישאחו לך בני אביך דהשאחו"ה. י"א ג"כ המשכה שימשיכו לך מצחי' כי אתה אבינו שהוא אור א"ס המלוכש צחב' לצחי' יהודה אתה שהוא צמל' וכדלקמן סעי' ז' צענין אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון. קיצור. הצינה נק' הוא מפני שנעשית כתר לו"א ולכן החכמה אף שהיא למעלה

למעלה מהצניח נק' אחה . וזהו יהודה אחה :

ה **במד"ד** פ' ויחי פל"ח דק"י ע"א יהודה אחה יודוך אחיך אמר ר' שמעון בן יוחאי יהיו כל אחיך נקראים על שמך אין אדם אומר ראובני אגא שמעוני אגא. אלא יהודי אגא . ידך בעורף אויביך ע"ד שאמר דוד ואויבי אחה לי עורף . והיינו כמ"ס בתי"א בדרוסי פורים בסופו בד"ה לבסומי בפריא דרום השני בענין מרדכי שנק' איש יהודי אט"פ שהי' משפט צימון . והיינו שכל ישראל נקראו יהודים ע"ש הביטול שיש בהם לאור א"ס ב"ה כמו שאנו אומרים מודים אנחנו לך שע"ז נק' יהודי עכ"ל . ועמ"ס עוד מזה בד"ה וקבל היהודים כי יהודים נק' ע"ש הודי . כי יש ברכה והודאה בו . אבל הודאה אינה בתי' גילוי לפי שהוא בתי' הודאה לאור א"ס ב"ה עלמא אגא אי אפשר לבוא לידי גילוי . וא"כ פי' יודוך אחיך ר"ל שגם כל אחיך נק' יהודים על שמך כו' . וע' בסידור בדרוש ל"ג בעומר בענין ברכה והודאה . וזהו ששם עלו שבטים שבטי י"ה כו' להודות לשם הוי' שתכלית עלייתן הוא לבא לבתי' להודות שהוא הודאה דיהודה וזהו יודוך אחיך . ועמ"ס מענין ששם עלו שבטים בד"ה אלה פקודי המשכן :

ו **פרשה** ל"ע דקי"ג ע"א יהודה אחה שהודית במעשה תמר . יודוך אחיך להיות מלך עליהם . יש להעיר ממשארז"ל ע"פ זוכה תודה יכדנני בשני נתיני' כאלו כבדו להקב"ה בעוה"ז ובעוה"ב . ולהעיר ממה שארז"ל ספ"ה דברכות דל"ד ע"ג המלך כיון שברע שוב אינו זוקף . ולכן כיון שיהודה אחה הודאה וביטול לגמרי ע"כ יודוך אחיך להיות מלך עליהם . ועמ"ס מענין המלך כיון שברע בהגהות לד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק דתקס"ג :

ז **זח"ב** משפטים דף ק"ד ע"א יהודה אחה יודוך אחיך כולו אודן על שמא' דא . והיינו דאגן אמרין ברוך אחה איהו ברוך ואיהי אחה . וזהו בעין מ"ס זוהר חרומה דקס"ג ע"א בענין איהו ברוך ואיהי ברכה . כמ"כ ההמשכה מבתי' ברוך בבתי' אחה שהוא מל' . וזהו ע"ד מקדשי שמך שימשך בבתי' שמו מקדושת מהותו ועלמותו עד שיהי' הוא ושמו אחד . וזהו פי' ברוך אתה דאתה היינו מל' ואעפ"כ נק' אחה דר"ל מהותו ועלמותו . ע"ד אחה הוא ה' לבדך . וכמו אחה אחר ושםך אחד . הרי ע"כ אחה קאי על מהותו ועלמותו שלמעלה מבתי' שמו . דהיינו כמ"ס ציוס שהוא יהיה הוי' אחד ושמו אחד . וא"כ כאשר המל' נק' אחה ממש זהו עלי' יתירה . והיינו ע"י היחוד כמו שילוב הוי' באדנות . או כמ"ס במ"א ע"פ וישכב עמה יש כ"ב שהיסוד מכניס במל' כ"ב אחון עילאין דשם מ"ה וזהו אחה כ"ב אחון מא' עד תי"ו וה' אותיות מנלפ"ך נמלא כשנק' המל' אחה זהו כשנמשך בה מעלמיות ז"א כו' . וכמו ענין אחה הנאמר כאן זהו כדי שיהי' כאן שם אגל"א . א' בפסוק יהודה אחה . ג' בפסוק גור ארי' . למ"ד בפסוק לא יסור שבע . א' בפסוק אוסרי לגפן . וכן אגל"א הוא ר"ת אחה גבור לעולם אד' . והיינו ע"ד מ"ס ועתה יגדל נא כה אד' שימשך ממל' דא"ס בשם אד' כמ"ס בלק"ה פ' שלח ע"פ ועתה יגדל נא . ולכן אז הוא בבתי' לעולם כגודע מענין ואחיה מרום לעולם הוי' . וע' בד"ה וארשתוך לי לעולם . וכן פי' גבור ע"ד איזהו גבור הכוזב כו' ארך אפים וכמ"ס במ"א . נמלא יהודה אחה זהו ע"ד אחה גבור

כו'. כי אד' אוחיות דינא ואיתא קוצ"ה מללי יהי רלון שיכבשו רחמי את כעסי והיינו
 ע"י ההמשכה מה"א שנק' גבור הכובש את ילרו שהוא מדה"ד. לכן משם נמשך צחי'
 אהה גבור הכובש את מדה"ד ג"כ צחי' שם אד' דין א' להיות ועתה יגדל לא כח אד'
 כו' נושא עון. ושייכות צחי' זו ליהודה הוא כי יהודה גבר באהיו ג"כ צחי' איזהו
 גבור הכובש את ילרו. וזהו ידך בעורף אויביך ע"ד לדוד צטותו את טעמו צחי'
 אחתפכת חשובא לנהורא. ויגרשו וילך לו ע"ד גרש האמה הזאת כמ"ס בלק"ת צד"ה
 במדבר סיני דרוש הראשון. לבלהו צניי לא אמר יעקב אהה אלא לאתר דאלטרין
 דא איהו אהה כו' ודאי אהה יודוך אחיך ר"ל מה שיודוך אחיך היינו לצחי' אהה שהוא
 צחי' מל' א"ס צ"ה. שמקבלים עליהם עול מלכות "שמים. וזהו ענין שום תשים עליך
 מלך דהכוונה על אור א"ס כמ"ס ור' אלקיכם מלכיהם. והרי כפשוטו דוד הוא מלך.
 אלא על שדיד הוא צחי' ציטול. ועד"ז ארז"ל ספ"ה דברכות המלך כיון שברע טוב
 אינו זקוף (הג"ה הליכ ק"כ י"ד אהה תקום תרחס ליון. מנחות דפ"ז סע"א. פי'
 אהה תקום אה אהה ר"ל עלמות אור א"ס מהו תקום. י"ל ע"ד מ"ס בעזרת אבותינו
 אהה הוא מעילס אמת אהה הוא ראשון ואהה הוא אחרון. ופי' הרד"א ע"ס אני ראשון
 ואני אחרון. ושם פי' צת"ז אני ראשון כתר ואני אחרון מל'. ובלק"ת צה"ס צד"ה
 כאו לחיך בתורים פ"ג שיהי' אני ראשון ואני אחרון בשום. וא"כ עד"ז פי' אהה הוא
 ראשון צחי' כתר יהי' מאיר צחי' ואהה הוא אחרון שהוא מל' הנק' ג"כ אהה. וזהו
 אהה תקום שיהי' מאיר אור הכתר צמל'. וכן תרחס ליון. עיין ביאור רני ושמי צח ליון
 דרוש השני. וגם י"ל אהה הם כ"צ אוחיות ור' מוללות. והנה צחי' אהה הוא ראשון
 הם אחיון רצוצין שהם מצחי' הכתר אף שאתיון רצוצין הם צבינה זהו לפי שהצגלות
 עתיק הוא צבינה. אהה הוא אחרון צחי' מל' שם הם אתיון זעירין. וכמ"ס מזה ע"פ
 הזהר ויהי דרל"ע ע"א שזהו ע"ד הנבי אהי. וא"כ פי' שיהי' אהה הוא ראשון ואהה
 הוא אחרון בשום שגם צמל' יאירו אתיון רצוצין. וזהו אהה תקום. וכטודע צפי'
 ציוס ההוא יהי' כו'. וזהו ענין ואהה הוא ושנותיך לא יתמו. תליס סבי' ק"כ. דהקשו
 איך שייך ובנותיך הא ארז"ל מי איכא זקנה קמי' קוצ"ה ר"ל שאינו בגדר זמן כלל.
 אף באמת צחי' אהה הוא ראשון צחי' כתר שם אין שייך זמן כלל. אף צחי' מל'
 שהוא מקור לבי"ע נאמר מלך מלך ימלך עבר הוה ועתיד דשם שייך מקור צחי' זמן.
 כמ"ס צס"כ ח"כ פ"ז רק הזמן אינו נפסק שם. וזהו"ע ואהה הוא היינו צחי' מל'
 הנק' ואהה הוא אחרון הוא צחי' ושנותיך לא יתמו כו'). דהיינו מלך ההודאה והציטול
 לצחי' אהה. אהה הוא הוי' לבדך דכולא קמי' כלא חשיב. א"כ כשצטלים לגבי דוד
 צטלים לצחי' אהה. ועד"ז ארז"ל את ה' אללקיך תירא לרבות ת"ח. צצחי' יהודה אהה
 התחלת ההתפשטות י"ל יודו להוי' הודאה צחי' יו"ד כמ"ס המג"ד בראות יו"ד. וא"כ
 זהו ע"ד נקודה עלאה החכ' כשנכללת ציטול לא"ס נק' נקודה עלאה וזהו הודאה דיו"ד:
 עוי"ל צענין יהודה דצוהר ויהי דרל"ז א' בגין דאיהו רביעאה משמע אף שראובן שמעון
 ולוי הם חג"ת דאלי'. עכ"ז גדלה מעלת יהודה לפי שהוא רביעאה צחי' מל' דאלי'.
 ולכאורה אינו מוכן דהא חג"ת גבוהים ממל'. אלא שזהו ע"ד שיאמר דוד לי כאה

לבדך. עיין בסידור דרום ברכת הזימון ג"כ לפי שדוד הוא רגלא רביעאה ואשת חיל
 טערת בעלה. וזהו וזאת ליהודה. עיין זח"ב תרומה קנ"ח ב'. וע"כ אמר דוד בזה"ל
 אני צוטח. ועמ"ס ע"פ כי אש בזה"ל יתהלל המתהלל בצוך ירמי' וחרי עשר. עוד י"ל
 ע"ד והנהר הרביעי הוא פרת וארז"ל פז"ת דזכורות דנ"ה ע"כ הוא דמעיקרא. ר"ל
 שזה הנהר הרביעי הוא בחי' ונהר יולא מעדן קודם שמתחלק לר' נהרות. ופי' שבחי'
 המל' הנק' הנהר הרביעי ע"ד רגלא רביעאה לחג"ת הוא דמעיקרא היינו בחי' ונהר
 יולא מעדן דהיינו צינה כי שרש המל' צינה למעלה מחג"ת. ועיין מזה בסידור
 בד"ה שש ימים תאכל מלוח דרום השני באמלע הדרום. גם הוא דמעיקרא י"ל הוא
 דא עתיקא. ועד"ז ענין יהודה שהוא רגלא רביעאה. ואפ"ל לפ"ז פי' יהודה אחת
 ע"ד ואמר ציוס ההוא הגה אלקינו זה. שמבחי' הוא יומשך בבחי' זה. והיינו הנהר
 הרביעי שהוא מל' הנק' אחת ועב"ז נאמר הוא. עוי"ל אדרבה שגבזה מבחי' הוא כי
 הגה והי' ציוס ההוא ילאו מים חיים מירושלים שהוא מל' הנק' אחת. חללים אל הים
 הקדמוני שהוא צינה הנק' הוא ונק' ים עדאת"כ. והיינו ע"י שהמל' מזררת הנילוסים
 שנפלו מבח"ב דתאו. ח"כ יהי' בחי' אחת דמל' גבזה מבחי' הוא דצינה. וכמו שהחב'
 שהיא למעלה מהצינה נק' כי אחת אצונו וכנ"ל סעי' ד' שזהו"ע כי עוצים דודיך מיין
 וכמ"כ יהי' בחי' זו במל'. ופסע לשון הזהר משמע לפי שעי' יהודה נעשה הקשר
 וחיבור בחי' יהי' עס המל' הנק' ד' ה'. משח"כ ע"י ראובן שמעון ולוי כמשך האור
 רק בז"א עדיין היינו בחי' חג"ת וע"י יהודה זהו ענין וילך איש מבית לוי ויקח אחת
 לוי בוח"ב די"א ע"כ. וכמ"ס בזהר ויחי דף רל"ז א' שש שהמל' נק' כל כבודה בת
 מלך פנימה. ועמ"ס ע"פ הגה אנכי כורת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאות דהיינו
 להיות ונפלינו אני ועמך. גם ענין וארא אל אברהם כו' שהס חג"ת ושמי הוי' לא
 נודעתי להם כמ"כ ענין ראובן שמעון ולוי שהס חסד גבורה ת"ת שבמל' לגבי יהודה.
 עוד שס בזהר ח"ב משפטים ק"ד א' כיון דאמרי אחת שלטנו ודברנו איש לה. וסע"א
 אחכפי' ולא אחזיאת תמן. ובמק"מ שס אחת שפירר הקדושה מהסע"א. ר"ל ע"ד
 אני הוא אני ולא אחר. דר"ל ע"ד ונפלינו אני ועמך. כמ"ס בלקו"ת בד"ה מלא זו
 עיין שס הענין (ועמ"ס ע"פ יהודה אחת בצוך בראשית ב' פ' ויחי ובצוך תרי"ט):

ס"ש תחת הגליון

ל"א. לוי ויהודה י"ל כמו משכן ומקדש. זח"ב דרמ"ב ח' קורבא דחביבותא וקורבא
 דכייחא. ת"ת ויסוד יעקב ויוסף:

ענין היחס יהודה לקדשו שקפץ לים תהלה. י"ל כי קי"ס עליית הבריאת בא"י. וזהו
 עלמו ענין יהודה אחת שמו"ע. היכל ק"ק דבריאה עולה לא"י. והיינו ע"י שקפץ
 לים תהלה וקי"ס בעתיקא תליא:

ל"ב גם יהודה אחת ע"ד מודים אהנו לך ומהללים לשם. הרי ההודאה מגעת
 לך. וזהו יהודה אחת ר"ל ההודאה לבחי' אחת הוא לבדך. גם פי' אחת מל'
 מתחבר בבחי' הוא צינה. הוי' חכ'. לבדך כתר וא"ס:

ענין אחת תזירו לסט"ח זהו ע"ד חני ולא אחר . כך אחת ולא מל' דק"ג . אחת היא יונתי . עי' בלקו"ת קדושים ונשכה הרביעית כשמקבלת מת"ת . ונשנה החמישית

כו' זהו ג"כ ד' ה' דיהודה :

לם"ד . אחת כי תהלתי אחת . יודוך אחיך לי נאה לצרך . אכן מאסו בו' . יהודה בכל מדה כו' הוי מודה לו . תודה מ' הלוח ד' דיהודה :

ל' התו"א עם הגהות .

חבלי עינים מיין ולבן שינים מחלב . הגה גבי יין כתיב תירושי המשמה חלקים וחגשים (עמ"ס מזה בלקו"ת פ' שלח צד"ה ענין הגשמים . ונשה"ס ע"פ כי עוצים דודך מיין . וע"פ לאינה וראינה דרוש השני) . ולהבין מהו צחי' יין המשמה חלקים ואיך יהי' כחו גדול כ"כ לשמה חלקים . הגה אמרו נכנס יין ילא סוד (עמ"ס מזה צפ' שמות ע"פ כי עינים דודך מיין . ונפ' ויגש צד"ה וילקע יוסף את כל הכסף . ומ"ס צד"ה נשעה שהקדימו ישראל נעשה צפי' מי גילה לבני רז זה שס פ"ד ובהציואר פ"ב וצד"ה לריח שמניך עינים דרוש השני פ"ה) . והענין כי צחורה יש צ' צחי' יין וחלב וכדכתי' (בישעי' רס' נ"ה) ולכו שברו בלא כסף ובלא מחיר יין וחלב (ובגמ' פ"ק דתענית ד"ז ע"א מה שלשה מבקין הללו היינו מים יין וחלב אינן מתקיימין אלא צפחות שבכלים היינו במאני דפחרא בלי חרס כך ד"ת אינן מתקיימים אלא צמי שדעתו שפלה עליו כו' ע' מזה נשה"ס רצה כ"פ כי עוצים דודך מיין . ומשמע צפירש"י צתענית שס שמי שאין דעתו שפלה בא לידי שכחה . ועפ"י חסידות אפ"ל כי בלי המקבל נק' יסוד דמוק' ול"ל בלי ריקן כמ"ס צד"ה לא תהי' משכלה ועקרה וצד"ה הנותן לשכוי צינה . ולכן שרש יסוד הוא מהחב' . וצינה עד הוד התפשטת . כי חב' זהו כח מה וביטול שיכול לבטל א"ע מכל וכל רק לקבל ולקלוט השפע כו' ומ"ס בלא כסף ובלא מחיר עמ"ס מזה צד"ה ואחתהן אל הוי') . וציואר הדבר כי הגה יש צ' אהבות אה"ע ואה"ר . אה"ע היא האהבה הגלויה . ואה"ר היא אה' המסותרת . ולהבין למה נק' האהמס"ו נשס אה"ר . אך הגה אה"ע הוא האה' שנקחה מהעולמות דהיינו מחמת הצוננות איך שהוא ית' מחדש בעוצו כו' ומהוה מאין ליש בכל יום מצחי' מלכותו ית' כי מלכותך מלכות כל עולמים כתיב שכל עולמים עליונים ותחתונים הם חיים וקיימים מצחי' מלכותו ית' ממכ"ע וסוכ"ע ואחתה מחי' את כולם . ואינו כדמיון הנשמה המהיה את הגוף שהחיות מתפשט ומתלבש בגוף ממש להחיותו . כי הוא ית' קדוש ומובדל כו' . רק התפשטות צחי' שס בלבד . דהיינו מחמת כי מלך שמו נק' עליהם . וכמאמר ישחבח שמך לעד . פי' לעד עד אין קץ כו' (ועמ"ס מזה צד"ה ה' לי בעוזרי פ"א וצד"ה כי תלא דרוש הראשון ולעיל ע"פ אברהי לגפן צענין וינחונו כל ישראל מקדשי שמך וצד"ה בכ"ה בכסליו) . וע"ז אנו אומרים איש"ר מצרך לעלם ולעלמי עלמיה יחצרך . פי' שאנו מחפלים ומבקשים שיהי' שס זה צחי' צרכה והמשכה מההעלם אל הגלוי . דהיינו שלא יהי' צחי' העלם והסתר פנים אלליוני צידיעת אנשים מלומדה בלבד שאין זה אלא צחי' הודאה . אבל צחי' צרכה הוא צחי' גילוי ממש צמוחו ולכו באמת לאמתו

(עמ"ס לקמן בד"ה להבין ענין לחם משנה ובלק"ח פ' עקב בדרוש בהמ"ז ובד"ה ואחחנן אל הוי' ובד"ה ליון במושפע חפדה). ושיהי' גילוי זה נמשך לעלם ולעלמי עלמתיא אפילו בעולמות התחתונים כמו בעוה"ז הגשמי. וכענין שנאמר ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם (הג"ה ועמ"ס בד"ה להבין מארז"ל יפה שעה אחת בתשובה בח"א פ' חיי ענין ג"ע שבו גילוי היוו צחי' השגת המהות משא"כ בעולמות ב"ע הרי עולם ל' העלם ולכן הבקשה יהא שמי' רצח מצרך לעלם שלא יהא העולם מסתיר כ"א יהי' גילוי המהות וזה נמשך ע"י אהבה עולם. עכ"ה). ועד"ז תקנו כל פסוד"ז מצ"ס עד ק"ס להאריך ולהרחיב הדיבור בשבחו של מקום איך שמלכותו הוא מלכות כ"ע ואיך שהוא קדוש ומובדל בו' עד שיהי' נקבע בקרב איש ולב עמוק. ועי"ז יגיע לקיום הק"ס שמת ישראל. שמת לשון הבנה להחזוק כי ה' אחד. פי' אחד ב'ו' רקיעים והארץ וד' רוחות העולם בעלים אל האל"ף הוא אלופו של עולם. וכמו שיש בגשמיזם ז' רקיעים בו' כך ברוחני' יש כמה מדריגות זו למעלה מזו וכולם בעלים אליו ית' רק שצורך שם בו'. שמצחי' ד' רצחי' דאחד נמשך צחי' ברבה והמשכה להיות צחי' שם כבוד מלכותו בו' ועי"ז יגיע למדריגת ואהבה. פי' ואהבה הוא מלשון רלון. דהיינו שיהי' רלונך שהוי' יהי' אלקיך. בכל לבבך בשני ילריך יל"ע ויל"ר לאהפכא חשובא לנהורא בו' שיעקור רלונו מהצלי העולם להיות לו שינוי רלון ולהפוך רלנו לה' אחד וכמ"ס מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ (עמ"ס בד"ה בהעלותך את הנרות דרוש הראשון בענין אברהם אברהם). קיצור ענין כנס יין ילא סוד. ויקדים ענין אה"ע ואה"ר. אה"ע נמשך מהתצוננות צחי' מל' מלכות כ"ע. ברוך שבמל"ג. ועי"ז יבא למדרגת ואהבה. והו' כענין הנו' בד"ה בכ"ה צכסליו צחי' בכל נפשך הנמשך מהתצוננות שבמל"ג :

ב ודגה כל זה הוא צחי' אה"ע שאומרים אה"ע אהבתנו פי' אהבתנו שאהבה זו היא מתלבשת בחוך נפשנו. שהנפש יכולה להיות כלי להגביל ולהלביש את האהבה זו בחוכה ממש להיות חוכה רלוף אהבה זו. אצל אה"ר הוא בשרש הנפש במקור חולצה. (ע' לקמן פ' תשא בד"ה שמאלו החת לראשי גבי ובכל מאדך משא"כ בכל מאדך הוא עבודה עיקר הנשמה בו' וא"כ זהו"ע יעקב יו"ד עקב וענין ישראל לי ראש כמ"ס בד"ה ש"ס ממטמקים ועמ"ס בד"ה צמד"ס פ' במדבר דרוש השני צפי' שאו בו' לגולגלותם ועמ"ס לקמן בד"ה זה יחנו בו' מהלית השקל בו' בענין ב' פי' שיש בחיבת ואהבת לשון לוי ולשון עתיד והן אה"ע ואה"ר ועמ"ס בד"ה שה"ס בענין ב' צחי' בלה ומ"ס צפ' בראשית סד"ה ענין הצרכות ובד"ה מי מנה עפר יעקב ובד"ה ויחד לבצנו ועמ"ס בד"ה וישב יעקב ובד"ה ועסה יגדל נח כח אדני) כי חלק ה' עמו. ואזי הוי' לא שניתו כחי' שהוא ית' למעלה מגדר עלמין ואין ערוך אליו ית' כלל אפילו כמשל טיפה מים אוקינוס שעם היות שהוא חלק קטן מאלף אלפי ארצות וריבוא רבבות עכ"ז שייך איזו ערך ויחוס במהותו הדומה לו שגם מהות הטיפה הוא מים כמו הים הגדול ממש. משא"כ אליו ית' אין ההשתלשלות ערוך כלל. ולכך האהבה שנקתה מצחי' זו אינה מתלבשת ממש חוך הנפש ואין הנפש יכולה להגבילה אלא היא צחי' ויהא

והיא בזה לידי גילוי צנחי' בכל מאדך כו' (וע' צנחיה ס"פ מ"ג וע' ג"כ פ' י"ע) .
 (וע' בד"ר עוב לחקות צה' דרוש הראשון מטנין זה . והנה אהבת עולם נמשך ממל'
 והמזוקש שיהי' גילוי בעולם ולא יהי' הסתר וזהו ע"ד האופנים וחיות שאומרים צרוך
 כבוד וזהו יהא שמי' רבא מצרך משא"כ הודאה מסתיר . אמנם אהבה רבה זהו למעלה
 מצחי' עולם ע"ד תשובה קדמה לעולם) . והנה ההפרש שבין אה"ע לאה"ר הוא כי
 אה"ע הבאה מהמת הצנונות ועומק מחשבתו יש לה הפסק שאם לבצו פונה לדברים
 אחרים וטרוד במחשבתו בעסקי עולם אזי הולפת ועוצרת ממנו כו' . משא"כ האה"ר
 שצטרף נפשו ממקור חולצה אין לה הפסק שגם אם לבצו פונה לדברים אחרים הרי
 אין צוה לעו"ז להיות לעומת האה' הזאת להערידה ולהפסיקה . ולזאת תשאר אהבה זו
 צנחי' רשימו להיות זכרונה תקועה בלב כל תמוט עולם ועד (ועמ"ס סד"ה ועשית לין
 ומ"ס במ"ה ע"פ עולת חמיד . ואפ"ל כי האהבת עולם שרשה מהסד דו"א הנק' חסד
 עולם ואה"ר שרשה מהסד דלגאו הנק' ורב חסד וכמ"ס צענין ב' צחי' חסד אלו צוח"ג
 נשא קל"ג וציאר זה צאג"ה סי' יו"ד בד"ה חסדי ה' כי לא תמנו דענין חסד עולם פי'
 חסד אל כל היום המהלכש בעולמות עליונים ותחתונים כו' לפי שהעוה"ז צנחי' גבול
 ומדה כו' וצחי' ורב חסד הוא המאיר ומתפשט מצחי' א"ס צל"ג ומדה ואינו מלומלם
 ומחלכש תיך העולמות כלל כו' . וזהו"ע כי גדול עד שמים חסדך הוא צחי' חסד עולם
 וכתוב כי גדול מעל שמים חסדך הוא צחי' ורב חסד . וכן ציאר ענינם בד"ה ועשית
 בגדי קדש . ואשר מצחי' חסד עולם הוא צחי' חסד דאברהם . אך אהרן כה"ג הוא
 האהבה הנמשך מצחי' ורב חסד . ובד"ה בהעלותך את הכרות דרוש הראשון פ"ב ציאר
 דאהבה דאברהם נק' אה"ע וצחי' אהרן כה"ג נק' אה"ר כו' ע"ס) : קיצור . וענין אה"ר
 הוא הנמשך מלד שרש הגפש ולכן אינה מתלבשת צפנימי' כמו אה"ע ואין לנגדה לעומ"ז .
 ושרש ב' אהבות אלו הן מצחי' חסד עולם ומצחי' ורב חסד :

ג **אך** כיצד תהיה אה"ר זו צנחי' גילוי שיעלה ויגיע למדריגת בכל מאדך ע"ז אמרו
 נכנס יין ילא סוד הוא התורה שנק' בשם יין וכמארז"ל ערבים עלי ד"ם
 יוחר מיינה של תורה כי על האהבה נאמר וירא חלקים את האור כי טוב וארז"ל כי טוב
 לנגוז בחורה (ועמ"ס בד"ה ציוס השמיני שלח ספ"א . וצענין לנגוז בחורה עמ"ס בד"ה
 ואהי' אללו אמון פ"ד צפי' וימין מקרב חיקך בלה וע' זח"ג בלק דר"ד ע"ב צענין נהורא
 קדמאה פי' חסד דעתיק שהם המדות שלמעלה מהשכל הנק' טורי חשוכא ועמ"ס מזה
 בד"ה אם בחוקתי צפי' צעה"ג ישבו אבותיכם וחז"ג דכתר מתלבשים בחז"ב שהן אלפים
 שנה שקדמה תורה וזהו שגזוז בחורה . ועד"ז פי' בד"ה האזינו השמים דרוש הראשון ושם
 ספ"ה צענין ולא ע"ה חסיד פי' חסיד היינו הארה מצחי' ורב חסד צחי' אהבת ה' ואח"ס
 ב"ה על נפשו הוא נמשך ומתלבש בחכמה תחלה והיינו כנ"ל דחסד דא"ה הנק' חסד
 עילאה שכל"ג מתלבש בחכמה וזהו נולד חסד לאלפים היינו צחי' חז"ב ע"ס אהלפך חכ'
 אהלפך בינה . וע' מזה צת"א פ' יתרו צביאור ע"פ משה ידבר . ועי' עוד מטנין ולא
 ע"ה חסיד צת"א צביאור ע"פ וקבל היהודים ב' עממי' . הא' ע"ד שהאור אינו מתאחו
 להאיר אח"כ יש לו כלי . הב' ששרש הכלים גבוהים מן האורות ע"ד שהנאכל אעפ"י

שהוא לומח מחי' את האדם שהוא נר שכל וכו"ה שחורה חגי וגאולה דרוש השני ושם
 ספ"ב ביאר ענין את האור כי טוב לגנוז שלהיות האור צחי' ח"ס לא היו העולמות
 יכולים לקבלו לכך גנוז צחי' יש חשך סתרו שהוא הכתר ואינו מאיר למטה אלא
 ע"י כמה למלומים. וכו"ד ביאר שכמו"כ יש נפש ח"ר המסותרת צחי' ח"ס שחורה
 כי טוב לגנוז ואהבה גלויה וזהו ג"כ ענין שרפים ואופנים יולר אור וכו"ה חשך
 כו' וע' מענין אור הגנוז בספ"ב פמ"ה. לפי"ו חפ"ל כי טוב לגנוז ע"ד ע"ס הגנוזות
 במאלין. ובמח"א ל' ל"ד לחלחות נק' ע"ס דעתיק ולחלחות פי' צפרדס שער הלחלחות
 שהם ע"ס הגנוזות וענין שנמשכים ע"י החורה זהו כענין להוליא שלהבת הקסורה
 בגהלת מהעלם אל הגילוי היינו ע"י המפוח שנופחים בה וזהו"ע החורה שנק' רוח
 והכל הדיבור שהדיבור נקרא רוח ממללא ורוח אמשך רוח כו'. עמ"ס כד"ה ח"ס צהרת
 קדמה ומ"ס כד"ה והי' מספר כנ"י ספ"ב. וע"ס הגנוזות הם שרש ח"ר דאהבתי לחכם
 אמר ה' כמ"ס צביאור ע"פ ולא חכה צענין כי אהבך ה' אלקך וע' צרבות ככה"ס
 צפוק שימני כחותם על לכך צענין כי עזה כמות אהבה וע"פ מים רבים לא יוכלו
 לכבות את האהבה. ולכן נמשלה החורה ליון שכמו שהיין פעולתו להמשיך ההעלם אל
 הגילוי כך צעורה שטורה לו אמו ופי' צוהר דא יין דמנערה שעי' הצנינה הנק' יין
 המשמה נמשך גילוי הטורה הוא כתר כו'. וזהו ויספו עניים צהוי' שמחה פי' שמשיכים
 שמחה כשם הוי' ע"י גילוי מצחי' ע"ס הגנוזות שהן הנק' ג"כ עניים שהם בעלים
 במאלין וכמ"כ צהרם נחצהר לעיל שאין ד"ת מתקיימין אלא צמי שדעחו שפילה ולכן
 היין אינו מתקיים אלא במאלי דפחרא. וזהו ויספו עניים דוקא צהוי' שמחה. שעי'
 ענוה שדעחו שפלה שעי"ז ד"ת שנמשלו ליון מתקיימים בידו עי"ז ממשיך השמחה
 למעלה. והרמ"ז פ' בלק דקפ"ט ע"א פי' יין הטוב זהו צחי' מו"ס דח"א המקבל
 מגבורה דעי' דשקיע ושכך כחמר עב על דורדייא ומו"ס זהו פנימיות ה"ע פנימי'
 החורה והוא צחי' יין שממשיך מההעלם אל הגילוי להמשיך מאוח"ס צחי' מקור המשכה
 זו צחה ע"י החכ' שצכתר עי'. וזהו נכנס יין ילא סיד. גם מהחכ' נמשך מול נולר חסד
 כו' הנ"ל גם עי"ז נמשך גילוי מזלי' של הנשמה כמ"ס סד"ה האוינו הנ"ל וכו"ה
 וידבר דעשה"ד צענין ח"ס אין חכ' אין יראה וכו"ה ינתי צהגוי וע' צביאור ע"פ היום
 הזה כפ' תצא צענין חסדים המגולים וחסדים המכוסים י"ל זהו אהבה הגלוי' ואה"ר
 המסותרת ושם מצוהר שכמו"כ שרש צ' צחי' אלו למעלה מעלה גם צח"ק כו' וכשנכנס
 יינה של תורה ילא סוד הוא אור האהבה הגנוז מההעלם אל הגילוי להיות אללו גילוי
 האה"ר המוסרשת כשרש כפשו צמקור חילצה צחי' בכל מאדך. קיצור. כינר תהי'
 אה"ר זו בגילוי לבוא לצחי' בכל מאדך. אך את האור כי טוב לגנוז בחורה. ולכן ע"י
 שנכנס יינה של תורה ילא סוד אה"ר. האור י"ל חסד דעתיק ומלוכש צחו"ב הנק'
 תורה ולכן ולא ע"ה חסיד נולר חסד לאלפים אאלפך חכ' וצנינה. גם כי טוב לגנוז
 העלם כוכ"ע ע"ס הגנוזות וע"ס הגלויות הם הארה וחי'לוגי'. וכך נפיש ח"ס שחורה
 ח"ה המסותרת שרפים ואופנים והחורה הכל ורוח המוליא גילוי השלהבת מתוך הגהלת.
 גם יינה של תורה היין עצמו להמשיך ההעלם לגילוי ויספו עניים. מאלי דפחרא. צהוי'

שמחה יין הטוב מו"ם .

ד ועז"נ פותח את ידיך יודיך הן הם בחי' הבלמומים רבים ועלומים ואח"כ ז"ה להיות השחלשות המדריגות מעילה לעלול כו' ומקור התהוות העולמות מאין ליש מרלה"ע ז"ה (ועמ"ש זד"ה ואחחן פ"ג והוא ע"י בחי' יו"ד שהוא בחי' למלום כו' וזה ציבור שם פ"א והיינו ע"י יו"ד דשם הוי' שהוא בחי' הפרסא. ועמ"ש ל ס"פ לך זד"ה שרי אשחק. ופי' פותח את היו"ד יוצן ממ"ש זכ"ה פ' אחרי על המחמר דע"ע ז' הציאו עלי כפרה ע"ש מענין היו"ד דשם ועמ"ש זד"ה ציוס השמע"ל כניסין יהא לכון בסופו וענין יודיך לשון רבים י"ל ד' יודין דשם ע"כ וגי דשם ס"ג הס ד' יודי"ן. כמספר יין יונה של תורה שעי"ז ילא סוד הוא יודי"ן הנ"ל. גם יין יש בו שני יודי"ן. ועמ"ש ע"פ וטחה יגדל נא כח היו"ד רבתי שהוא מו"ם משם נמשך הגדלת הכח והזכרה בקו המדה י"ל שמבחי' זו נמשך להיות פותח את יודיך כו'. ועמ"ש זד"ה ענין הזכרות זפ' זר"שית זפ' פותח זכרון. גם ע"ד שהחכמה שהיא התורה נק' משל הקדמוני וכמו השערות שהם חלולים ובחוכם מלובש חיות מהמוחין כמ"ש בסידור זפ' זרוך שאמר גבי האל אב הרחמן ופתיחת היודי"ן והשערות שיתגלה מחוך המשל הפנימי קדמונו ש"ע. וזהו שהחכ' נק' מפתחת הפנימיות שהוא מפתח לבד זכה ועל ידה יוכל להשיג הפנימי שהוא אח"כ ז"ה שבכתר עליון כו') וע"י התורה שהיא חכמתו ורלונו ית' פותח את היודי"ן והבלמומים להיות גילוי רל"ע ז"ה ומשביע לכל חי דהיינו בכל חיות ואור המהפשט בעולמות מריש כ"ד כו' להיות זכ"ה בחי' רל"ן שיהי' שורה ומתגלה זכ"ה בחי' רל"ע ז"ה ונמשך לגפש האדם ג"כ שיהי' מתגלה בו רל"ע שנפשו דהיינו האה"ר המופרשת זשרש נפשו (ואפ"ל כי שרש נפשו הוא ג"כ בחי' יו"ד. כי הנה ד' אותיות הוי' הם נרנח"י שיש באדם א"כ היו"ד הוא חי' יחידה. וכמ"ש בציבור וידבר דעשה"ד. והוא מזוליה חזי ולכן ע"י פתיחת היו"ד נמשך גילוי האה"ר שבבחי' שרש נשמתו מזוליה כו') למעלה מבדי שתוכל הנפש שאת מאחר שהרל"ע זא אללו לידי גילוי למטה בלבושי הנפש דיבור ומעשה. ע"י דיבור זכ"ה ומעשה המלכות (ועמ"ש מענין פותח את ידיך זד"ה תקעו בחודש דרום הראשון וזד"ה כי ההרים ימושו ושם פי' אשר זהו ענין ג"פ קדום זוי"ו שנמשכים מבחי' קדש העליון והוא יו"ד ח"ע ומג' יודי"ן נעשו ג' ווי"ן דקדוש כו' זהו פותח את ידיך. וציבור הענין י"ל כי הנה פי' עושין רל"מ היינו שממשכים שיהי' רל"ע זבחי' מקום וזהו ע"ג ווי"ן המשכה זג' קוין הג"ת לומר אדם חסד דרועא ימינא כו' שיהי' מבחי' כי לא אדם הוא נמשך להאיר זבחי' דמות כמראה אדם. ועמ"ש מזה זד"ה ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר. וע"י המשכה ג"פ קדוש מאיר מבחי' זו ג"כ זנפש האדם כמאמר חק"ז והוא הגקרא קדושה כמ"ש זד"ה מקושש עלים וזד"ה ראשי המעיות. וזהו כנועם שיה סוד שרפי קודש פי' סוד זהו אה"ר כנ"ל ונק' סוד. שרפי קודש כי ענין השרפים זהו בחי' זו וכמ"ש ג"כ בציבור ע"פ ונקדשתי בחוך זג"י זענין שרפים עומדים ממעל לו. ובמא"א אות ש' סעי' ע"ח שרפים כינוי לאו"א ממעל לו ממעל לוא"ו עכ"ל. וזהו סוד שרפי קדש. וע"ד שלהבת י"ה. ע"ש במא"א סעי' י"ג. וענין שיה השי"ן זהו ג' וי"ן

ווי"ן והוא מה שממך מבחי' אלו הוי' לא שניתו להאיר בנ' קיין . וגם שיה גימט' ג"פ קו
 זהיינו ג' קיין . והנה י"ה דשיח ג"כ ג' פעמים וי"ו וא"כ יש כאן ב"פ ג"פ וא"ו והוא ג' ווי"ן
 רומז לנ' קיין שהם חורה ועבודה וגמ"ח ולרד"ך לקיימם כדיבור ע"י עסק החורה ובמעשה
 ע"י קיום מצות ועי"ז ממשיכים רלה"ע ג"כ שיומשך בבחי' דיבור ומעשה ב' בחי' אדם . וזהו
 שיה סוד שרפי קודש שעי"ז נמשך גילוי סוד שרפי קודש בחי' אה"ר . ועמ"ס מזה בד"ה
 בכ"ה בככליו גבי וזהו ענין עושין רש"מ . וגם שיה לשון הוזה כמ"ס בענין ישפך שיהו
 בד"ה תצנה ותכונן עיר סיחון . ועמ"ס ע"פ מארז"ל יפה סיחון של עבדי אבות . וזהו
 וכל שיה השדה טרס יהי' בארץ עי' מענין שיה השדה בזה"א דל"ה ע"א . ובכחות
 בראשית ר"פ י"ג מפרש שיה השדה התפלה שיצנה בהמ"ק הנק' לין שדה החדש
 והריש שיה מלשון וילא ילחק לשוח בשדה וענין שיה זה זהו"ע נקדישך ונערישך כנועם
 שיה סוד שרפי קודש והוא בבחי' האה"ר דככל מארזך שהוא מאיר ומתגלה ע"י בחי'
 שיה שמלמעלה למטה שהו"ע יונה של תורה שכללותה ג' קיין וזהו ובגפן שלשה שריגים
 בו' ושריגים היינו כפולות מלשון מטה המסורגת כמ"ס במ"א . וזהו ענין פיתח את
 ידיך יודיך שיומשך מהם ג' ווי"ן דג"פ קודש המורים על המשכת אור"ם ע"י ג' בחי'
 מהדומ"ע של החומ"ל ועי"ז ומשביע לכל חי רל"ן בחי' סוד שרפי קודש בו' . ולכן
 ארז"ל ששואלים את האדם קצעת עתים לתורה שעי"ז יעורר את האהבה מלמעלה בשרש
 נפשו שאינה מתלבשת בבית כלי המעלים ומסחיר שאין כמוה ולא דוגמתה בזלעז"ל הג"ל
 ואין לה הפסק באפי' בעסקו בשאר ענינים תהיה אהבה זו תקיפה בלבו ומזה יבא לדי
 ודברת בם בו' וע' באג"ה ד"ה איתא רפ"ד דמגלה ודאשתמש בחגא בו' צמי שאונה
 הלכות בו' יעו"ס : קיצור . וזהו פותח את ידיך פתיחת היודי"ן . הלאומים . יגדל גא' יו"ד
 רבתי . פותח בצרוך . משל הקדמוני . עוטה אור כשלמה . ושיחגלה הנמשל השמן שבחך
 הי"ג ת"ד מפתחות הפנימי' ועי"ז ומשביע לכל חי רל"ן ונמשך גילוי הרל"ן ואה"ר
 שבשרש הנפש שהוא ג"כ בחי' יו"ד והיינו ע"י מהדומ"ע של מצות התורה וזהו שיה סוד
 שרפי קודש שיה ג"פ קו ג' ווי"ן המשכה מאור"ם צ"ה בבחי' ג' קיין דמית במראה אדם
 והיינו ע"י עסק החומ"ל שכללותה ג' קיין חורה עבודה גמ"ח . ועמ"ס סד"ה מהר
 חודש צפי' ושלשת תרד מאל . וזהו ג' קיין דקדוש ולכן נקדישך ג"פ קדוש אומרים
 כנועם שיה סוד . וזהו"ע פותח את ידיך מהיודי"ן יומשך ווי"ן . ויש כפילות ג"פ וי"ז
 דיבור ומעשה וזהו שיה ועי"ז נמשך סוד שרפי קודש היינו האה"ר וזהו קצעת עתים
 לתורה ועמ"ס ע"פ זהו' אמונת עתיך וזהו וכל שיה השדה . ועמ"ס ע"פ כריח שדה
 אשר צרכו הוי' :

ה **ובנה** יובן הכחוז חכלילי עינים מיין . פי' עינים הוא מ"ס עיני חמיד אל ה' .
 הנה עין ה' אל יראוי (כמלא יש לפרש עינים על צ' בחי' עינים . ח' מלמעלה
 למעלה בחי' בן עיניו אל ה' אלקינו עמ"ס סד"ה זכור ושמור עיניך יוגים . וכמ"ס
 כביכול על עינים שמלמעלה בחי' עין ה' אל יראוי ששיך בהם ג"כ ההבטה בחוקף
 האהבה שזהו פי' חכלילי עינים והיינו כמ"ס לבבתי באחד מעיניך . וכמ"ס ילרנאו
 באיסון עינו . וביאור ענין זה בבחי' ראוי' מלמעלה למעלה) והוא בחי' לאשתכלא זיקרא

דמלכא דהיינו שיחיר כלבו אור האהבה לה' בבחי' ראייה (וכמש"ל בד"ה יבודה אחת
 צפי' ראו בן בחי' ארי' אותיות ראי' כו' ועמ"ש בד"ה בהעלותך הג"ל בענין אה"ר
 דאחרן שהוא מבחי' ראי' אחרן אותיות נראה) הוא בחי' אהבה בתענוגים שהוא מדריגה
 העולה על כולנה למעלה מאה"ר ואה"ע (ול"ע בחניא פמ"ג משמע דאה"ר הוא אהבה
 בתענוגים. ול"ל שיש ב' בחי' אה"ר. הא' האה' הגו' בחניא פי"ע כשצאה לידי גילוי
 כשאינה בבחי' גילוי התענוג. וגדולה ממנה היא אה"ר בתענוגים. וע' במ"א ע"פ
 אחותי רעיית יונתי כו' שם גת' אחותי הוא מלד אהבה טבעיות ויוגתי הוא אה'
 בתענוגים). (ה' והנה ג' בחי' אה"ע ואה"ר ואה' בתענוגים הם מל' וז"ל וזינה וכמ"ש
 במא"ל א"ת א' פעי' ל"ז אה"ר נק' תפארת ואהבה זועא מל' והיינו אה"ע כמש"ש
 לפיל מיניה אהבה צבינה כי יש לה אהבה תדירא עם אה"ר ת"ר דל"מ עכ"ל והוא
 אהבה בתענוגים כי ענג ר"ת ע"ן נהר גן וזינה הוא ונהר יולא מעדן א"ב זהו מקום
 הענג והתגלות עתיק שהוא מקור התענוג הוא צבינה כמזוהר בד"ה יו"ע של ר"ה שהל
 להיות בשבת אז תענג על הוי' על דוקא כי הוי' הוא ז"ל וזינה נק' על הוי' ולפי"ז
 ג' בחי' אלו הם לא זו מחצבה עד שקראת בחי' עד שקראת אחותי עד שקראת אחי
 שהם מרומזים בג' מקומות הג"ל. והו' פי' הפסוק מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים.
 מה יפית בחי' שקראת בת שנו' זה לשון יופי כמ"ש שמעי בת וראי כו' ויחאו המלך
 יפך וזהו"ע ורחל היתה יפ"ת ויפ"מ כי נעוץ תחב"ש ע' צבה"ז בראשית במאמר
 כשוכנה בין החוחים ובלק"ת פ' ואתחנן בביאור ע"פ וידעת היום דרוש הראשון בהביאור.
 ומה נעמת זהו בחי' שקראת אחותי שנו' זה לשון נועם כמ"ש מה טוב ומה נעים
 שבת אחים כנו' בזהר פ' אחרי וצפי' הרמ"ז שם. אח"כ אהבה בתענוגים זהו כשלא זו
 מהצבה עד שקראת אחי וע"ד ציוס ההוא יהי' שבחי' ו"ה יהי' ג"כ במדרגת י"ה מקום
 גילוי התענוג עליון כו'. וכן הבנתי הפי' בספר גשמת דוד על שה"ש. וזהו המכוון דאה'
 בתענוגים הוא למעלה ממדריגת אה"ר לפמש"ל דאה"ר שרשה מבחי' ורב חסד י"ל כי
 ורב חסד הוא ג"כ בז"א כשיש לו י"ג ת"ד אבל בא"א ועת"י הוא בחי' כי חפץ חסד
 הוא שזהו למעלה מבחי' ורב חסד שהחפץ מורה על גדול התענוג שיש לו במדת החסד
 ולכן חפץ ומחזיר אחר החסד ולכן מזה נמשך בחי' אהבה בתענוגים שלמעלה מאה"ר.
 ובמש"ש פ"כ הלכה ה' אמרו מזוזה מימין וכו' משמאל לקיים מה יפית ומה נעמת
 מה יפית במזוזה ומה נעמת בצ"ח זהו ע"ד ימינא ושמאלא וצינייהו כלה. וי"ל זה
 מענין ת"ע רשות הגו' בזהר ס"פ היי' כי ב' תפלות הוצה שחרית ומנחה הם אברהם
 ויאהק שהם ימין ושמאל להיות שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקי וצינייהו כלה יהוד
 יעקב ורחל בתפלת ערבית והוא רשות שזהו למעלה מאתעדל"ת והוא אהבה בתענוגים
 הבאה בבחי' מחנה כו' וע' מענין אה' בתענוגים בס"ה סי' תשע"ג וצט"ל דפ"ת
 ע"א קל"ז ב'. בתד"א ח"ב פט"ז פי"ח. בע"מ דכ"ג א'. ועמ"ש בד"ה זכור את אשר
 עשה לך עמלק שזהו ענין ארץ זבת חלב ודבש. דבש מתיקות זהו אהבה בתענוגים
 וכן ע"פ אכלתי יערי עם דבשי פי' בזהר יערי הוא יולד אור דבשי זהו ק"ש עכ"ה)
 וכענין שכ' עיניך יונים כמו זוג יונים שמסחכלים תמיד זע"ז ומתענוגים כו' כך יהי'

קשר האהבה בדביקות נפלא ועמוס עד שיהי' עיניו ולבו כל הימים רק לאסתכלא
 זיקרא דמלכא וכמ"ש זוהר ע"פ הסבי עיניך כו' דמוקדין ליה בשלהובין דרהימותא
 שחאה האה' מתלהבת ומתלהבת בלב איש להתענג על הוי' מרוב כל עד שאין כח
 נפשו להגביל את האה' בלב רק בצחי' ראי' מבחיך (ועמ"ש בלק"ת ע"פ הגך יפה כו'
 עיניך יונים וע"פ הראינוי את מראיך וע"פ אני ישנה כו' יונתי תמתי כו' וע"פ ששים
 המה כו' אחת היא יונתי תמתי כו' ומ"ש בד"ה ואתחנן גבי ואראה את הארץ).
 קיצור. וזה הכללי עינים. עינים צחי' ראי' לאסתכלא זיקרא דמלכא ומה יומסך
 כמ"כ ילרכו כאיבן עינו וזה אהבה בתענוגים שלמעלה מאה"ר ואה"ע ופי' הפסוק
 מה יפית ומה נעמת אה' בתענוגים ג' צחי' דלא זו מהצבה עד שקראה צחי' אחותי
 אחי כי הפך חסד גבוה מצחי' ורצ חסד עמ"ש במס"ס על מה יפית כו'. אף שאינו
 שייך לדרוש דכאן. יערי עם דצפי זבח חלב ודבש :

ו וזדה"ע הכללי עינים פי' אדמומית העינים שאודם העינים הוא מחמת חוקק דשפי
 אש דמוקדין לי בשלהוביתא כו' (ובא"ת מהמגיד ג"ע ע"פ הכללי כתב
 כי יש שני מיני אדמומית. א' הוא גבורה וכמ"ש ברבות ה"פ תולדות ע"פ וילא
 הראשון אדמומי. והב' שהוא מיינ שהוא שמחה. ובאדמומית הב' אדרבה נמתקין כל
 האדמומית. משל למלך כאשר הוא בשמחה אז רשות ליכנס לפניו אף מי שאינו ראוי
 והגון בלא"ה עכ"ל. ועד"ז י"ל ענין טור אודם שראיבן הי' מפותח על אבן טוב אודם.
 כי ראובן הוא צחי' ראי' שיש בה תוקף האה'. ועי' בצחי' פ' תלוא. גם כמו כי הדם
 הוא הנפש הרי עיקר החיות הוא מהדם שהוא אדום. וכן אדם א' דם. ועמ"ש מזה
 בלק"ת בד"ה צבעה שהקדומו ישראל נעשה. וכן בענין ועינו כעין הגדולה שהוא חור
 וגוונא סומקא אחתו צי' דהיינו ע"ד ר"ש. ובשרשו ה"ע גבורה דע"י המלוכס כמו"ס
 כמ"ש בצ"ז ס"פ תזריע בד"ה והוא עליהם מי תעלה. וזה"ע בצרוא סימקא לסיסא
 היורה כו' כי סוסים הם אותיות וכן ניסוך היין ל"ל יין אדום שזה המורה על השמחה.
 ועי' בצע"ח בער השופר פ"א גבי אמנם כשאדם חוקק. פניו מתאדמין כו' ועי"ז הם
 מטוררים לפנים העליונים דעתיקא כו'. וז"ס הארת פני החוקק כו' עכ"ל. ועי"ז
 נמתקין הדיונים ע"ס). והוא צחי' מעלת ומדרגת השבת אז תתענג כו' וקראה לשבת
 ענג. אף מי שטרה צע"ש כו'. ולכן לריך כל ימות החול לייגע את נפשו לעורר את
 האה"ר ואה"ע (ואפ"ל כי מדת יום ומדת לילה הוא אה"ר ואה"ע. עמ"ש בד"ה רני
 ובמתי בענין רננא ברמב"א ובמהה בלפדא ובלק"ת פ' תצא בד"ה חתה אבד לה עבדת
 כו' בשמחה. ולכן יש דעה שיאמרו בלילה אה"ע וביום אה"ר כמ"ס הרד"א. גם ע"י
 קיום מה יפית ומה נעמת כמו מזוה ונ"ה כנ"ל וכן לילית ותפילין כמ"ס זוהר
 ויחי דרל"ה ע"ב ע"פ כי כל ביתה לבוש שנים א"ת שנים אלא שניים כגון מילה ופריעה
 לילית ותפילין מזוה ונ"ה כו'. ובשה"ר מה יפית במלות ומה נעמת בנמ"ח כו') ועי"ז
 יגיע לצחי' האה' בתענוגים המתגלית בשבת. והנה כ"ז צא מצחי' ומדרגת יין. יונה ש"ת.
 וזה הכללי כל הך העיטס אומר לי לי (כדאי' בנמ' ה"ף כתובות וברבות פ' ויחי פ'
 ל"ע). והיינו לפי שתגלה צחי' הך העיטס את היין דהיינו צחי' הכ' וטעמי מלית

שהם בחי' הענוג העליון . וע"י כן נתעלה בעל"ע לי לי עד רוח"מ (פי' ח"ך הטועם זהו בחי' אה' בענוגים המתגלה בשבת שהוא בחי' שם ע"כ דחכמה ואזי אומר לי לי ז"פ דהיינו שנכללו בו ב' אהבות הנ"ל אה"ר ואה"ע שהם מ"ה וז"ן דמ"ה מזרר ז"ן וע"י יחוד מ"ה וז"ן מתגלה בשבת בחי' הגבוה משניהם והוא בחי' שם ע"כ אה' בענוגים) . ובמא"א אות ח' סעי' פ"ב ח"ך הוא חכמה שבע"ס שזראש ח"ך מ"ה כו' עכ"ל . ועמ"ס בענין ח"ך בלק"ת גבי שביעות בד"ה וספרתם לכם וזוח"ב משפטים קכ"ג . ובענין טעמים פי' במא"א ע' י"ה טעמים כסוד עתיק ואריך בחי' ע"כ . ובפרדס סוף שער הטעמים פי' טעמים הם מהבחר . ובמא"א ל' סט"ו לי נק' הצינה . א"כ פי' ח"ך הטועם היינו שע"י עסק התורה יונה ש"ס נמשך בחי' ח"ך חכמה וגילוי טעמי מלות הנמשכים מע"י וא"א . וזהו ח"ך הוא החכמה שמקבל הטעמים מהבחר אומר לי לי שיוקלט בחו"ב . ועמ"ס מטעין טעמים בד"ה ויהי מקץ דרוש השני שזה"ע ובליבה שירה עמי שהם אוחיות הענוג שהם מקור להיות התהוות החכמה וכמו שאותיות הדבור דמל' דאלילות הם מקור להתהוות כח"ב דזי"ע כן אוחיות הענוג דע"י נק' שירה והו"ע שמו הגדול הוא מקור להתהוות החכמה דאלילות וזהו ענין ח"ך הטועם ח"ך הוא חכמה והוא הטועם מבחי' טעמי שירה ונק' ג"כ יונה של תורה יין הטיב דמו"ס חמרא עבא דשכך וסקיט באחריה כג"ל . וע"ד עבודה נק' ענין ח"ך הטיעם ע"ד מ"ס טעמו וראו כי טוב ה' . חלים סו' ל"ד ע' . ובדרכות פ' בא פרשה י"ז אמרו ע"ז שיתורה יש בה טעם וריח טעם שנאמר טעמו וראו כו' . ומוה יובן פי' מארז"ל על שלא נרכו בחורה תחלה דהמכוון כמו ששנינו השותה מים ללמאי אומר שהנ"ב אבל כשאנו למא אינו מנרדך על המים לפי שאין בהם טעם כן פי' שלא נרכו בחורה שלא הרגישו בהחורה טעם כשיקר עד שיהי' ראוי ולריך לבדך עליה . ובאמת יש בה טעם טעם כי ע"י המלוא מתשך עונג העליון אשר עין לא ראתה אלקים ואלתך כו' . ויפה שעה בחשובה ומע"ס בעוה"ז מכל חיי העוה"ב . ועמ"ס בד"ה ואהי' אללו אמון בענין דוד זמירות קרית להין כו' . ולכן נק' החורה דבש וחלב . ועמ"ס במ"א בענין דבש שהוא גבורה דע"י שבמ"ס . וזהו כל ח"ך הטועם שיטעום טעם בעסק החורה ותהי' כדבש בפיו ובמ"ס ומתיקוס מדבש ונפת לופיס . ויש בחורה ב' עיני טעם . הא' טעם חכמה . הב' טעם יראה . כמארז"ל באדר"ג פכ"ט ע"י ההלכות נמשך טעם חכמה וע"י עסק החורה ההגדות טועם טעם יראה . וזהו כל ח"ך הטועם אומר לי לי ז"פ לי כנגד חכמה ויראה . וזי"ג שם באות למ"ד סט"ו פי' ע"ד מ"ס בחורה לי עלה ומחיה אתי צינה לי גבירה ומצוהר הפי' בת"א פ' יתרו בד"ה בחדש השלישי ללאז בג"י שהחורה ניהנת כח ושיו צנה"א ומתשת כח נה"ב וזהו ענין לי לי . גם כמ"ס בלק"ת גבי שמע"ל בד"ה הוי' לי בעוזרי דפי' הוי' לי היינו ענין הקליטה בתיכיות הנפש כו' שיהי' חוכה רלוף אהבה וזהו ענין שמע"ל יעו"ס וזהו נמשך ע"י ח"ך הטיעם טעמו וראו כו' וזהו שיצוא לבחי' אהבות הנ"ל אה"ע ואה"ר ואהבה בענוגים . וזהו קול דודי דופק פתחי לי קול דודי הוא עסק החורה שעי"ז יבא לבחי' פתחי לי שחפפת בחי' לי והיינו כמ"ס מי לי בשמים ועמך לא חפלתו באלך והיינו להיות בבחי' אחותי רעייתו יונתי כו' ובשה"ס

רצה ע"פ נגילה ונשמחה כך אין לי צעולם חפץ טוב יותר ממך כו' ע"ש דכמ"ב גבי
 ישראל להקב"ה וזהו ויקחו לי תרומה ועי"ז נמשך כמ"ב מלמעלה הוי' לי דודי לי
 ואני לו ובתי' אני לדודי ודודי לי וע' ברבות בשה"ש ע"פ דודי לי. ועיין ברבות בא
 פע"ו ע"פ החדש הזה לכם ה"ד יהי' לך לצדק ואין לזרים אהך יעו"ש. וזהו והייתם
 לי סגולה אחת היא יונתי חלק הוי' עמו. ועיין רבות וישלח פע"ו ע"פ ויותר יעקב לצדו.
 ועיין לי לי ז"פ ע"ד אנכי ז"פ שמורה על ז' בחי' שבכתר ע"י וא"א. ועיין ברבות
 ויקרא פ"ב כ"מ שנאמר לי אין לו הפסק ומה נמשך ג"כ האה"ר צנפס שאין לה הפסק
 כנ"ל. וגם י"ל ז"פ לי ע"ד שכ"ע ושכ"ח שהוא ענין כלה טילאה כלה שארי בחי'
 למס"י באחד ובלה תזאה בחי' בכל נפסך כו' שבמ"ב נמשך עי"ז מלמעלה לי לי כו'
 וארשתיך לי לעולם כו'. וזהו קרבת אלקים לי טוב. ועמ"ש צפי' בעבור זה עשה הוי'
 לי סד"ה מלה זו. וכ"ז נמשך ע"י חן העושה יינה של חורה שעי"ז נמשך צנפס בחי'
 לי לי כנ"ל. ועמ"ש סד"ה ויהי מקן שעי' ובלילה שירה עמי שזהו ענין חן העושה
 טעמי חורה עי"ז חוט של חסד משוך עליו ציוס וכמס"ל חיטא יקרא קדישא הנק'
 מזלא. עוד יש הרבה פסיקים בענין לי. לי דבר לור ישראל כו'. דלותי ולי יהושיע לי
 נאה להושיע. הגידה לי שהצבה נפשי. והרמ"ז תרומה קל"ד פי' לי הוא אור החכמה
 הגמשך בד' עולמית אבי"ע והוא ד' יודי"ן דש"ס ע"ב שיומשך הארת החכ' גם צפי"ע
 וזהו כנ"ל בענין פוחת את יודי"ך כנ"ל. והנה יש אבי"ע גם למעלה מא"י כי א"ק
 צריאה עקודים נקודים ילירה כו' וזהו ז"פ לי דהיינו העלי' עד רוס המעלות. ועמ"ש
 צפ' וילא סד"ה והי' הוי' לי לאלקים צפי' וכל אשר תתן לי כו' ע"ש. גם ענין לי היינו
 מ"ש והי' הוי' לי לאלקים ונאמר ז"פ הוי' הוא האלקים כמשנ"ת הענין בציאור ע"פ
 שובה ישראל הראשון וזהו לי לי ז"פ. היינו הוי' הוא האלקים פ"א זהו המשכה מבחי'
 סוכ"ע בממכ"ע. הוי' הוא האלקים פ"ב זהו ענין ההמשכה מלמעלה מבחי' סוכ"ע
 עמ"ש ע"פ בעבור זה עשה ה' לי ולי לא לו. גם לי היינו ישראל לי ראש. ויש בזה ג"כ
 ז' בחי'. הא' שאנו אומרים שהקב"ה הוא לי ראש ואינו בחי' רגל ע"ש צדים אתה צרא
 כרעא דאצוה וכמו שהרגל בעל אלל הראש כן ל"ל בכל אחד הביטול לה' וכמ"ש מזה
 בת"א פ' תשא בד"ה שמאלו תחת לראשי וזהו וה' בראשם צמיכה סס"י ז' ובתד"א ח"א
 פ"ל. וגם השם הוי' נק' ישראל ע"ש כי שרית עם אלקים כמ"ש בת"א פ' תלואה בד"ה
 זכור את אשר עשה לך עמלק שלכן נק' מקור נש"י כנסת ישראל שבנסת והוספת
 השפע מישראל דלעילא. הפי' הב' שהקב"ה אומר על כנס"י שהוא בחי' לי ראש וכמ"ש
 מזה בלק"ת ס"פ שלח בד"ה אני הוי' אלקיכם דרוש השני. ובענין לא זו מחצבה עד
 שקראה אמי כמ"ש בלק"ת בשה"ש בד"ה לאינה וראינה דרוש הראשון. וכמו תפילין
 דמארי עלמא מה כהי' זהו מי כעמך כישראל כו'. וזהו ויקרא לו אל אלקי ישראל
 וארז"ל פ"ב דמגילה די"ח הקב"ה קראו ליעקב אל דהיינו לפי שיעקב צדיח החיובן
 הממשיך מע"ק בז"א וזהו ענין התפילין דמארי עלמא כו' וזהו לי ראש כו'. ושני הפירושים
 טולים בקנה א' שעי' הביטול כביטול הרגל לגבי הראש עי"ז ממשיך חוס' אור למעלה
 עד שנק' לי ראש ישראל אשר כך התפאר והיינו ענין לי לי ז"פ. וזהו ג"כ ענין ז'
 הפירושים

הפירושים צעמן והי' הוי' לי לאלקים כנ"ל . עוי"ל ע"ד יעשה שלום לי שלום יעשה לי . והנה צעמן מש"כ דאח"כ הוא למעלה מאח"כ ובחד"א ח"א פ"ו חומר להפך כתבאר צמ"א כי יש צ' בחי' עולם היינו עלמא תחאה שהוא מל' צה' נברא העוה"ז ועלמא עילאה היא בינה הנק' עלמא דאחי . ועל בחי' אח"כ ע"ז נתכוון צהד"א שהוא גבוה מאח"כ וזה"ע אהבה בהענוגים המצואר כאן שהוא גבוה מאח"כ . וע' צוח"א וילא קנ"ח צ' צפי' צרוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם והיינו שיש צ' שמות הוי' שם הוי' דז"א מאיר בעלמא תחאה מל' אכן בעלמא עילאה בינה מאיר שם הוי' דע"ק אחי הוי' לא שנית לבן מבקשים צרוך ה' ע"ק . אלקי ישראל ז"א . מן העולם בינה . ועד העולם מל' . וזהו ענין ציוס ההוא יהיה הוי' אחד שיהי' צו"א גילוי ע"ק ממש ובחי' אח"כ ע"ז עלמא עילאה גבוה מאח"כ כנ"ל : קיצור . ענין הכלילי אדמונית העינים כי יש צ' מיני אדמונית אודם פתה . ועינו כעין הצדולה גונא סומקא אחתוי ציה שיתאדס פני החוקע . אהבה בהענוגים בשפת ע"י מי שצרה בע"ש צאה"ע ואח"כ . והיינו ע"י צינה יינה ש"ת שעי"ז גילוי ח"ך חכ' העוועט טעמים הענוג העלין טעמי מלות הנמשך מע"י וח"א . ובעבודה חך העוועט טעמו וראו כי עוב משא"כ על שלא צרכו כשותה מים שלא ללמאו . וזהו ומתוקים מדבש טעם חכמה טעם יראה . לי לי ע"ד לי עלה וחסי' הוי' לי בעוזרי טובו רלף אהבה קול דודי דופק פתחי לי מי לי בשמים . וכמ"כ מלמעלה אחי לדודי ודודי לי החדש הזה לכס צעבור זה עשה הוי' לי והי' הוי' לי לאלקים וכל אשר תתן לי ישראל לי ראש ויש צוה ג"כ שני פירושים . וזהו לי לי :

וּלְבָן ייניים מחלב . פי' כי שינים הם הטוחנית הנמאל להיות מחטבל צמעיו שעי"ז יהי' מזון לנוף . משא"כ כשלא ילעום ויעחון המאכל בשיניו לא יבוא לירי עיכול כלל ולא יהי' לו למזון ולשובע . וכעד"מ כדי שיהי' מזון לרנו"ה אבד"מ שחאה נפשו מרכבה אליהם שיתאחד ממש עם הנפש (עמו"ש מזה בד"ה אחי ישנה פ"צ צפי' אכלתי יערי עם דבשי שבחי' זו נק' לאשתאבא גופא דמלכא) ל"ל בבחי' שינים הטוחנות ומפרדות דהיינו לפדר ולברר כל מעשיו ודבוריו ומחשבותיו ולדקדק ולפספש בהן ולהיות ממארי דחושבנא לשקול כל דרכיו ולפלא מעגלותיו . ונק' צלשון הגמ' מדקדק צמעיו שעי"ז כן יהי' בבחי' עיכול צנפס שהעוב יקבל למזון ולשובע והפסולת המעורב חטרוכות זר ופסולת ידחה לחוץ (ועמ"ש צפ' בראשית בד"ה השמים כסאי גבי והארץ הדום רגלי מענין זיכך המעשה . וזה"ע מארז"ל ע"פ ושם דרך ארחנו ציטע אלקים . אריב"ל כל השם אורחותיו זוכה ורואה ציטעתו של הקב"ה שגא' ושם דרך וגו' . פ"ק דמו"ק ד"ה ע"א . ופי' מהרמ"א בתלים ספי' ג' דענין זוכה ורואה ציטעתו של הקב"ה זהו מ"ש ציטעי' סי' ד' ג' והי' הנשאר צליון והמותר צירושלים קדוש יאמר לו . עתידין לדויקס שיאמרו לפניהם קדוש . והיינו כי פי' יטעתו של הקב"ה היינו ל"ה כנס"י מהגלות ולאו יתעלו ז"ל שיהי' כמו חו"צ כנידע מענין ציוס ההוא יהי"ה כו' ושיהי' זוכה ורואה ממש בבחי' זו מה שעכשוו כי לא יראה האדם וחי' . דלע"ל ואמר ציוס ההוא הגה אלקינו זה כו' . ואיך נמשך כ"ז ע"י ששם אורחותיו . י"ל כי ע"י הדקדוק צמעשה מאיר לפני השכינה שהיא מלובשת בק"ג והיא בחי' עשי' שבא"י כמ"ש בד"ה מי מנה

עפר יעקב וכפלה בעשי'. ועז"ג אף עשיתיו שבטשי' יש צחי' אף. ידוע מענין שלשה פתחו צאף כו'. והוא רגליה יורדות כו'. וע"י ששם אירחותיו מתקן צחי' רגליה יורדות וצחי' אף עשיתיו כו' ומעלה המל' בענין ארוממך אלקי המלך. וע"י עליות המל' נמשך הצרכה צו"א כמ"ש במה"א אית א' ג' הלדיק אבד כו' שט"י שאבד צחי' נוק' אבד הצרכות עליומות ולכן ע"י תיקון המל' ממשיך יושעו של הקצ"ה). וכן בענין צירורי המדות אהוי"ר כל חד לפוס מאי דמשער בלבו' ושוקל במאזני שכלו ביגד הוא האה' האמיתית לה' וגיגד הוא צחי' אחתפכא חסוכא כו' באמת לאמתו להיות מייגע א"ע ביגיעת הנפש לבוא למדרגה זו שיהי' נקבע בלבו באמת לאמתו בלי דמיונות כו' וכיולא בזה כמה דרכים אידועים למצקשי' ה' יבינו כל מאליהם שצריך לדקדק ולפשפש כו' ולהיות מייגע עלמו כו'. אך אח"כ יגיע לצחי' ומדרגת החלב. כמו שהחלב עד"מ מגדל את הולד להיות אבריו נגדלים. כך צחי' החלב של תורה מגדל את מדותיו אהוי"ר כו' להיות לו אהוי"ר היותר גדולים בגדלות המוחין (שהאברים הם המדות ועיקרם הם חג"ת נה"י וצחי' חצ"ד שצחוקן המקיימות אותן וכל א' מג' מיני צחי' אלו כלולה מכל הנ"ל הרי פ"א. וכל צחי' נחלקת לג' צחי' רת"ס הרי רמ"ג ושרשם ה"ה המגדילים הרי רמ"ח). וזה רוחות בחלב כו' שהחלב מרחיץ המדות ונהפכין ממהות למהות להיות נהפך לבו וגעשה כא"ס אחר לגמרי בשינוי המדות כולן שוין לטובה. ומוזה יומשך להיות לבן שיניס שיהי' בהם צחי' לבנונית וצחירות בצירורי המדות בעא"ע עד רוח"מ צחי' רא"י חושי' שלא ביגיעה יגיעת הנפש ויגיעת בשר רק מיד יגיע אליו כו'. וזהו הכלילי כו' מיין כו' מהלב כו'. וצחי' יין וחלב נעשה הכל צחי' הכלילי לי לי עד רוח המעלות: (עכ"ל החו"א ע"ה הגהות).

עוד דדרוש הנ"ל.

ענין שיניס ג"כ לשון שנה כמ"ש במד"ר (כ"א). ובוהר צפ' מקץ שנתיס ימיס דחצדרגא דדרגא. וזהו ולבן שיניס. ועמ"ש בענין א"ס יהיו חטאיכם כהניס כסלג ילבינו. שיניך בעדר. ואכלת את כל העמים. וזהו שיניך שנאמר על פינחס במלחמת מדין. גרשון שן וגרש עמ"ש מזה ע"פ כשצח המלך על כסא. בחרגוס שה"ש פי' שיניך הם כהניס ולויס האוכלים קדשים ותרומה ומעשר כעדר כו' הרחלה נחל יבק. וענין כהניס אוכלים ובעלים מתכפרים לפי שט"י אכילתם ממשיכים אכילת אדם העליון. לפ"ז הכלילי שיניס סנהדרין כמ"ש במד"ר. ולבן שיניס כהניס ולויס כנ"ל. ועכשו צחי' זו ע"י הצרקה ענייס אוכלים. א"כ ע"י שמהזיקים ידי ת"ח שנק' אכילת בכורים והיינו תרומה. שיניס שיניך כעדר מגדל השן. ולבן שיניס שיומשך מצחי' א"י הוי' לא שניתו צצחי' השן עמ"ש צסד"ה צכ"ה צכסלוי עמס"ש. רבות צרות מ"צ צ' סנהדרין נק' הכלילי שיניס כי הם שיני העדה ויס בהם אדמונית דין אף הוא ע"ד אדמוני עס יפה עיניס שארו"ל שהורג ע"י סנהדרין להיות ובערת הרע כו'. וזהו מיין יינה של תורה דוקא. להעיר מן יחזק פיין הטוב חבו ממתקופ. עמ"ש ע"פ גם את העולם נתן בלבס צד"ה והי' מפפר צג"י וברבות פירשו זה שמי לעלס. א"כ זה"ע שלמעלה מאה"ר נלקח מצחי' זה שמי לעלס שהוא שס הוי' דכתר עד שלא נבה"ע הי' הוא ושמו בלבד:

ועי' רבות וישלח ע"פ ויומר יעקב לבדו. וזהו ד' יודין בפסוק אני לדודי פותח את ידיך ועי' אני לדודי מי לי בשמים. ודודי לי כי יעקב בחר בו. פתחי לי בו' שתפתח בתי לי הנ"ל. וכן ד' יודין הנ"ל רומזים לארבעים יום מר"ח אלול עד יום"פ. ובמ"א דבגעילה דיוכ"פ זהו מס"נ ונק' ואח"כ תבא אליה ובעלתה בסוף הציאור דכי תלא וזהו דודי לי. והיינו ע"י יין לבטון שמלצין עומותיהם של ישראל בו'. י"ל פי' לי הלמ"ד זהו נק' לי ובמ"ס במ"א צפי' ולכי לך כ"ף יו"ד בחר חכמה כמ"ב י"ל צפי' לי ואדרבה הלמ"ד הוא כ"ף והציאור שעל כ' בעין ו' י"ל זהו הקו המאיר בכתר וכ"ז נמשך ציו"ד זהו נק' לי ולכן אינו זו בו' לא שתי בו' ויהי ה' לי למשגב ה' גזר לי למחול לי. חל"ס ע"ג קרבת אלקים לי טוב. ליגלי ע"ד אנכי אנכי. עוי"ל בענין לי לי דהנה כתי' וחכך כיון הטוב בו' דובב שפתי ישנים ובתי' אני ישנה קול דודי דופק פתחי לי נמצא ע"י חך הטיטס היינו חכך כיון הטיב נעשה דובב שפתי ישנים שמבחי' אני ישנה יהי' פתחי לי וזהו הומר לי לי. ובמ"א פי' פתחי לי לבחי' היו"ד שבו נכרח העוה"ב. ובזה"ג אמור ל"ה פי' הנת הוא פתחא לאעלה לי. והנה כ"ז ע"י קול דודי דופק ע"י עסק התורה וזהו חך הטיטס יינה ש"ת. גם בענין פתחי לי נאמר ד' בתי' אחותי רעייתי יונתי חמתי והם כנגד ד' אהיות הוי'. והנה ו"ה הוא מערכה א' י"ה מערכה ב' וזהו לי לי ב"פ. ע' צאי"ה צפי' חס אין אני לי מי לי אני הוא מל' מי הוא בינה. אז ימלא שחוק פיני ישמה לע"ל ח"ו גימט' ח' תהי' השמחה בפילוס. ובתי' שמה זהו ליסוך היין. וזהו חכלילי. וע"ס שהתי"ה רבתי מגדל וכן בחרו כרפס ח' רבתי חירות והיינו שרומז על יין המשומר בענביו משי"ב שמוסמר ממגע לכן חירות. וענין חירות י"ל ד' כוסות דפסח שכנגד ד' בתי' אחותי רעייתי בו'. גם יש ד' יודין בפסוק אני לדודי ודודי לי ד' יודין שיש בשם ע"ב אהבה בתענוגים. בזה"ב ס"פ ויקהל דרע"ז ע"ב ודרי"ז ע"ה ענין ח"פ אמת שבאמת וליב נגד ד' גאליות והכפל ע"ס החיזוק וד' כוסות הם נגד ד' לשונות גאלה ובמ"ס ברכות וארח ספ"ו וצפ' וישב. וזהו החי"ת רבתי דחכלילי ח"פ אמת שיהי' אמת לאמיתו אמת ע"ס אני רחשון הוחמו של בו' וגילויי בתי' ויש חכמה דאלילות ומו"ס והוא מיינ ד' כוסות בו' :

בת"י פי' חכלילי עימים מה יאין עינוי דמנכא משיחא וח"כ יש לפרש מיינ היינו מכוס של ברכה דלע"ל על יין המשומר בענביו המהזיק רכ"ח לוגין בגמרא פב"ת דיומא דע"ו א' שגאמר כופי רויה בו' שדוד יברך על כוס של ברכה דלע"ל ולכן הי"ת רבתי בתי' בן חורין. וע' בד"ה מזמור לתודה ההפרש בין מנה לחמן הוא בין ח' וה"א. גם כוס גימט' אלקים ויין משמח אלקים ע"י שילא סוד היינו גילויי שם הוי'. כי פיה פתחה בחכמה. אך שזעות שתי הלחם חמץ וע"י גילויי הכתר גם החמן מתעלה ויש בו מעט יותר וזהו ח' חך הטיטס והיינו ח' רבתי. גם הי"ת מורה על שמונה צגדי כהונה דכה"ג ד' צגדי לבן ד' צגדי זהב והוא אדום חכלילי. וע' בד"ה למגלח על השמינית ובענין אז תשמח ובענין שמע"ל ובענין ח' ימי חנוכה ובענין שמונה נסיכי אדם כנור של שמונה נימין :

סוד אה"ר זהו יסוד ולדיק יסוד עולם ויש הסוד שהוא בחכמה וגבוה מלדיק היינו

אהבה

אהבה צהענוגים ועלמות אין מספר והרי שאמר לעולמי די אלא זהו צ' בתי' עולם הנ"ל כי עלמא דאחגליא גבול אכל עלמא דאחכסיא המקבל משם הוי' הוא ועלמות אין מספר. ולכן שינים י"ל ל"צ שינים ל"צ נתיבות דמל' וליבון השינים ע"י ל"צ נתיבות ח"ע. ויש שינים בלחמה ש"ח גרטיין וליבון הגבחה. גם הטאויכס כשינים אדמונים ילבינו י"ל ליבון השינים להמשיך משנים קדמוניות דס געבר ונטעם חלב כמ"כ ילבין השינים האדמוני' כו' :

וַיִּבֶן שינים מעשה. חכלילי עינים תורה. ועמ"ס בתי' א צעמן והארץ הדוס רגלי וצד"ה ציוס השמע"ל דחקע"צ צעמן המעשה :

ע' ביחוד וארא חקם"צ ההפרש בין עיבור ללידה שצעיבור המאכל נכנס דרך עבורו ואין צו חוץ הוכל יעטוס וע"י הלידה יונק צפיו וחך יעטוס והעיבור בתי' נה"י לכן חין שייך ח"ך שהוא חכמה. ובעבודה ג"כ יש עיבור נה"י מלוח הגשים מלומדה כמ"ס בתי' א צד"ה וארא ע"כ. מזה יובן ענין חכלילי סיהי' בתי' חוץ העוטס מאכל התורה. נענין נכנס יין יינה ב"ת ילא סוד אה"ר יש להעיר ממ"ס צד"ה ויהי חוץ השני צענין ג' דרגין סתים וגליא נמלא ע"י התורה מתחבר סתים דגש"י בסיח דאורייתא ועי"ז בסיח דקוב"ה. גם כמ"ס צד"ה יונחי שהתורה מחבר צ' הבתי' שבישראל מזלי' והנשמה בצנוף :

קיצור מד"ה חכלילי עינים עם ביאורים.

א ענין נכנס יין ילא סוד פי' סוד היינו אה"ר כי יש אה"ע ואה"ר. אה"ע זהו נמשך מההתבוננות בתי' מלכותך מכ"ע. בשכמל"ו ע"ד יהא שמ"ר מברך וע"ד ברוך ה' מן העולם עד העולם :

ב וברחי' אה"ר זו נמשך מלד שרם הנפש לכן אינה מתלבשת בפנימי' כמו אה"ע ואין לגגדה לעו"ז. ולכן אין לה הפסק :

ג אף כילד התי' אה"ר זו בתי' גילוי ע"ז אמרו נכנס יין יינה של תורה ילא סוד היינו אה"ר זו שנק' סיד ע"ד את האור כי טוב לגנוז והיינו בתי'. וזהו פותח את ידיך וידיך הם הלמלומים וע"י החו' הם נפתחים ועי"ז ומשביע לכל חי רצוה"ע ובה בגילוי צנפס ע"י שהרצוה"ע בתי' מאיר בלבוס הדיבור והמעשה שבאדם וזהו ששואלים את האדם קבעת עתים לתורה :

ד וזרקו חכלילי עינים עיני חמיד אל ה' וכמ"כ עין ה' אל יראוי עיניך יונים לאשתכלא ביקרא דמלכא. ועמ"ס ע"פ הסבי עיניך מנדי כו' דאינון מוקדין לי'

בשלהיבותא דרחימותא. וזהו חכלילי עינים אדמוניות העינים אזו חתענג על ה' אה' צהענוגים שנמשך בשבת אחר קדימת אה"ע ואה"ר. וכ"ו נמשך מייכה של תורה חכלילי חוץ העינים את היינה ש"ת דהיינו חכ' וטעמי המלות. ועי"ז כתעלה לי לי עד רוב המעלות :

ה ורבין שינים. שינים הם הטוחנות המאכל היינו לפרר ולברר כל מעשיו ודיבוריו ומחשבותיו (שהן מאכל ומזון לנפש וכן למעלה לכו לחמו בלהמי ע' צד"ה לבבתי פי' רעיתי וצד"ה ראשי המעות). מדקדק צמעשו וכן צענין צירורי המדות. ואח"כ

ואה"כ יגיע לבחי' החלב של חורה שמגדל את המדות אהוי"ר ומוה יומשך להיות לבן שיניס שיהי' בהם בחי' לבנוני' (י"ל ל"כ נח"ע ול"כ שיניס עלמן הם ל"כ נחח"ח) בירור אחר בירור :

ל"א ענין מלכותך מכ"ע שהוא רק בחי' שם כו' עמ"ש מזה בד"ה ה' לי בעוזרי פ"א . ובד"ה כי תלא דרוה"ר פ"ב בענין ישחצח שמך לעד וסד"ה ציוס השמיני שלח בענין ויבדכו את המלך ועמ"ש בד"ה את שבתותי תשמרו בענין בורח קדושים ישחצח שמך פ"ב ועמ"ש בד"ה אוסרי לגפן בענין ויטחו בו ישראל מקדשי שמך ובד"ה ככ"ה בכסליו בענין בשכמל"ו . ועמ"ש בד"ה שובה ישראל דרוה"ר צפי' חני הוי' הוא שמי . ובד"ה ובצואה לפני המלך בענין אשר שם שמות בארץ . ובענין מ"ש צפי' ברוך שם . ברכה הוא בחי' גילוי ממש במוחו ולבו באמת להמיתו עמ"ש לקמן צפ' בשלח בד"ה להבין ענין להם משנה . ובסידור דרוש בהמ"ז וצלקי"ת פ' עקב ובד"ה ואתחנן אל ה' בענין ברוך שאמר כו' . ובד"ה ליון במשפט חפדה . ובענין ואתצת הוא לשין רלון כו' . ועמך לא הפלתי . עמ"ש בד"ה בהעלותך את הגדות דרוה"ר בענין אברהם אברהבי ובענין שבחי' אה"ע נמשך מבחי' ההתבוננות בשכמל"ו ע' בד"ה ככ"ה בכסליו בחי' ככל נפשך הגמשך מבחי' בשכמל"ו :

ל"ב בענין מ"ש אצל אה"ר היא צרש הנפש במקור חולצה ע' בד"ה ציוס השמיני שלח פ"א גבי והיינו לפי שמקור חולצה של הנפש כו' מבחי' סוכ"ע . וע' לקמן פ' חשא בד"ה שמאלו תחת לראשי גבי ובכל מאדך . משא"כ בכל מאדך הוא עבודת עיקר הנשמה כו' . וא"כ זהו"ע יעקב יו"ד עקב וענין ישראל לי ראש כמ"ש בד"ה שיר המעלות ממעמקים . ועמ"ש פ' במדבר בד"ה במדבר סיני דרוה"ר צפי' טאו כו' לגלגלותה . ועמ"ש לקמן בד"ה זה יחנו כו' מחלית השקל בענין צ' פירושים שיש בחיבת ואתצת לשון לווי ולשון עתיד וכן אה"ע ואה"ר . ועמ"ש בד"ה שה"ש בענין צ' בחי' כלה . ומ"ש צפ' בראשית סד"ה ענין הברכות . ובד"ה מי מנה עפר יעקב בד"ה ויחד לבנו . ועמ"ש בד"ה וישב יעקב ובד"ה ועתה יגדל נא כח . ומ"ש אלא הוא בבחי' מסותרת ע' בשש"צ פי"ט גבי אה' מסותרת . ומ"ש בד"ה טוב לחסות בהוי' דרוה"ר . ומ"ש בד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה צפי' מי גילה לבני רז זה שם פ"ד ובהביאור פ"ב . דהיינו אה' המסותרת . ובד"ה לבאר ענין יוהכ"פ כ' שהיא הכלולה בחכ' שנכפשו ולכן מי בינה גילה רז זה יסוד דאבא כי חו"ב הן חרין רעין ונק' נקודא בהיכלא בד"ה ראה הנבי . במא"א ר' מ"א רז תמיד בחי' יסוד כו' ויסוד אבא רזא דרזין כו' . ואפ"ל כי אה"ע שרשה מחסד דז"א הנק' חסד עולם ואה"ר שרשה מחסד דלגאו הנק' רצ חסד כמ"ש מענין צ' בחי' חסד אלו בזח"ג נשא קל"ג וביאר זה באגה"ק כ"י יו"ד בד"ה חסדי ה' כי לא חמנו חסד עולם פי' חסד ואל כל היום המתלבש בעולמות עליונים ותחתונים כו' ולפי שהטעם"ז בבחי' גבול ומדה כו' . ובחי' ורצ חסד הוא המאיר ומתפשט מבחי' א"ס כל"ג ומדה ואינו מלומלם ומתלבש חוץ העולמות כלל כו' . אהו"ע כי גדול עד שמים חסדך הוא בחי' חסד עולם וכתיב כי גדול מעל שמים חסדך הוא בחי' ורצ חסד וכן ביאר ענינה בד"ה ועשית בגדי קודש ואשר מבחי' חסד עולם הוא בחי' אברהם

אוי"ב

אורבני אך אהרן כה"ג הוא האל' הנמשך מבחי' ורצ' חסד . וכד"ה בהעלותך את הנרות דרוס"ר פ"ב ביאר דהא' דאברהם נק' אה"ע ובחי' אהרן כה"ג נק' אה"ר כו' ע"ס . ומ"ס משא"כ האה"ר כו' הין לה הפסק עמ"ס בענין עה"ח שהוא ז"א נק' אהר דלא אשחתי בזח"א ויחי דרכ"א . ועמ"ס בד"ה אלה מסעי דרוס' השלישי בהביאר פ"ד בענין חתן אמת ליעקב ועמ"ס סד"ה ועסיה לין ומ"ס במ"א בד"ה עולת תמיד : קיצוד וענין אה"ר הוא הנמשך מלד שורס הנפש . ולכן הינה מתלבשת בפנימי' כמו אה"ע ואין לנגדה לעו"ז . ושרס ב' אהבות אלו הן מבחי' חסד עולם ומבחי' ורצ' חסד : **לסעיף ג'** בענין את האור כי טוב לנטו בתורה ועמ"ס מזה ג"כ בלקו"ס בד"ה ואהי' אללו אמון פ"ד בפ' ימוך מקרב חוקך כלה . והנה יש להעיר מענין אור זרוע ללדיק שארז"ל במד"ר פ' תרומה פל"ה שזה האור שנברא ביום ראשון שגנו ללדיקים והיכן גנו בג"ע שנאמר אור זרוע ללדיק ובמד"ר פ' שלח ע"פ ועשו להם לילית אמרו דאור זרוע קאי על החומ"ל . וזהו מש"כ שגנו בחו' מאהר דהחו' נק' אור זרוע שהוא אור שנברא ביום ראשון . וגם אומרס בג"ע י"ל דקאי על התורה כי ג"ן היינו ג"ן סדרי' דאורייתא . ועמ"ס בענין וילקט בענין אור זרוע ללדיק משמע ה"ח המתגלים ביוסד סז"ס האה"ר . וזהו ע"ד נשמת כל חי שנת' בסידור שהו"ע הנשמה יתירה המתגלה בשנת שנת' ענינה בד"ה ויקהל משה . וע' בחו"א פ' שמיט בד"ה כי עובס דודיק מיון נח' ג"כ ענין נכנס יינה של תורה ילא סיד זהו גילוי האה' המסותרת בשנת והו"ע הנשמה יתירה שנמשך מבחי' נשמת כל חי שזהו בחי' יוסף כו' . וע' מענין אור זרוע בזח"ג פ' בלק דף ר"ד ע"פ בקר אעקך לך ואלפס וצנח"ז שס וצוהר פקודי דר"ך וצוהרמ"ז שס וצוהו מומור סיר ליוס השנת טוב להודות לה' בשנת מתגלה בחי' טיב דהיינו את האור כי טוב הנ"ל כו' . ומ"ס שזהו ע"י התורה ושס פי' שזהו ע"י יוסף י"ל שהכל א' כמ"ס בלקו"ס ס"פ עקב בענין של"ל ברית ותיבה צברכת הארץ שהמשכת ח"ע בחי' מן לחס מן השמים בח"ת זהו ע"י ברית ותיבה כו' . ע"ס בד"ה והכלת ושפעת פ"ג ובהקל"ור סעיף ג' וכד"ה ולהבין שרס פ"ג ובהקל"ור ס"ב . ועמ"ס בד"ה ויקחי אליך פרה איתא במשניות ושס פ"ג בענין עץ ארו ואלוז שהס המשויכס המיס הייס בחי' והשכמה מלין תמלא בבחי' המ"ג דאפר הפרס כו' ע"ס . והנה צנח"ז פ' בלק הנ"ל פי' נהורא קדמאה חסד דעתיק שהן המדות שלמעלה מן השכל הנק' עורי השוכח ועמ"ס מזה בד"ה אס בחקיתי בפ' בעה"ג ישו אבותיכס חו"ג דבחר מתלבשים בחו"צ שהן אלפיס שנה שקדמה תורה וזהו שגמו בתורה ועד"ז פי' בד"ה האינו השמים דרוס"ר ושס ספ"ה בענין ולא ע"ה חסיד פי' חסד היינו ההארה מבחי' ורצ' חסד בחי' אהבת ה' ואלו"ס צ"ה על נפשו הוא נמשך ומתלבש בחכמה תחלה והיינו כנ"ל דחסד דא"א הנק' חסד עילאה שכלו גבול מתלבש בחכמה וזהו מלך חסד לאלפיס היינו בחי' הו"צ ע"ס אאלפק חכמה אאלפק בינה . ועיין מזה בחו"א פ' יתרו בביאר ע"פ משה ידבר . וע' עיד מענין ולא ע"ה חסיד בחי"א בביאר ע"פ וקבל היהודים ב' עעמים . הא' ע"ד שהאור הינו מתארו להאיר אה"כ יש לו בלב סב' שרס השלים גבוים מהאורות ע"ד שהמאל אט"פ שהו' לומה מחי' את האדם

שהוא צר שכל כו' וצד"ה שחורה חני וגאווה דרוה"ר ושם ספ"צ ציאר ענין אה האור
 כי עיב לגנוז שלהיות האור צבחי' א"ס לא היו העולמות יכולים לקבל לכן גנוז צבחי'
 ישח חשך סתרו שהוא הכתר והינו מאיר למטה אלא ע"י כמה למזומים וצפ"ד ציאר
 שבמ"כ יש צנפס אה"ר המסיתרת צחי' א"ס שחורה כי עיב לגנוז ואהבה גלויה. וזהו ג"כ
 ענין שרפים ואופנים יולד אור וצורה חשך כו'. וע' מענין אור הגנוז צס"צ פמ"ח.
 לפ"ז אפ"ל כי עיב לגנוז ע"ד ע"ס הגנוזות צמאלין. וצמא"א ל' י"ד לתלחות נק'
 ע"ס דעתיק ולתלחות פי' צפרד"ס שער התלחות שהם ע"ס הגנוזות. וענין שנמשכים
 ע"י התורה זהו כענין להוליא שלהבה הקשורה צגהלת מההעלס אל הגילוי היינו ע"י
 המפוח שנופחים בה וזהו ע' התורה שנק' רוח והבל הדיבור שהדיבור נק' רוח ממללא
 ורוח המשיך רוח כו' ע' בד"ה א"ס צהרת קדמה ונ"ס צד"ה וסי' מספר צנ"י ספ"צ
 וע"ס הגנוזות הם שורש אה"ר דאהצתי אתכם אמר הוי' כנ"ס צציאר ע"פ ולא אבה
 בענין כי אהבך ה' אלקיך. ובלקו"ת פ' עקב ד"ה ולהצין שרש פי' שהאה"ר הצאה
 מלמעלה נמשכה מצחי' אהצתי אתכם אמר הוי' וצב"ז ס"פ פקודי פי' שצחי' העמוה
 שרשה צחי' ע"ס הגנוזות כו' וזהו ע"ד מאן דאיהו זעיר איהו רב כו'. וע' צרבות צס"ס
 צפסיק שימני כחותס על לבך בענין כי עזה כמות אהבה וע"פ מיס רביס לא יוכלו
 לכבות את האהבה. אמנס מאהר ש"הז"ל שגנוז צחו' או צנ"ע ע"כ א"א לפרש דזהו ע'
 ע"ס הגנוזות צמאלין דהא הם גנוזות צמאלין. ועוד דהס לא נמשכו מעולס צבחי' גילוי.
 אלא שצ"מ אפ"ל שאור הנצרא ציוס ראשון קלא הו' העולס כדאי לקבלו וגנוז צחי'
 או צנ"ע שרשו מע"ס הגנוזות ולכן לא הו' העולס כדאי לקבלו כו' והיינו כדפי' שהוא
 חסד דעתיק וצחי' ע"ס דעתיק שרש מע"ס הגנוזות כו'. ועכ"פ ע"י התורה נמשך אור
 הגנוז להאיר צפנימי'. וזהו אור זרוע ללדיק כו'. ולכן נמשלה התורה ליין שכמו שהיין
 פעילתו להמשך ההעלס אל הגילוי כך בעצמה שערשה לו אמו ופי' צוהר דא יין דמנטרא
 שט"י הבינה הנק' יין המשמת נמשך גילוי העצמ' הוא כתר כו'. וזהו ויספו ענויס צהוי'
 צמהה פי' שמשכיכס שמהה צסס הוי' ע"י גילוי מצחי' ע"ס הגנוז' שהן הנק' ג"כ
 ענויס שהם צעלי' צמאלי' וכמ"כ צאדס אין ד"ת מתקיימים אלא צמי שדעחו שפלה
 כמ"ס צגמ' פ"ק דתעני' ד"ז ע"א וצסה"ר ס"פ כי טוביס דודיך מיין. ועמ"ס צד"ה
 לא תהי' משכלה בענין כלי ריקן מחזיק וצדרוש הנוסן לשכוי ציגה ובענין אחותי צת
 אצי היא צב"ז פ' אמור ד' ק'. לכן היין אינו מתקייס אלא צמאני דפחדא. וזהו ויספו
 ענויס דוקא צהוי' שמהה שט"י ענוה שדעתי שפלה שעי"ז ד"ת שנמשלו ליין מתקיימים
 צידו עי"ז ממשיך השמחה למעלה. והרמ"ז פ' בלק דקפ"ט ע"א פי' יין הטיב זהו צבחי'
 מו"ס דא"א המקבל מגצו' דע"י דסקיע ושכך כחמר עב על דורדי' ומו"ס זהו פנימי'
 ח"ע פנימי' החו' והוא צחי' יין שמשך מההעלס אל הגילוי להמשיך מא"א"ס צאלי'
 מקור המשכה זו צאה ע"י החכ' שצכתר כו' וזהו נכנס יין ילא סיד. גס מהח"ס נמשך
 מזל נולד חסד כו' הנ"ל. גס עי"ז נמשך גילוי מזלי' של הנשמה כמ"ס סד"ה האינו
 השמים הנ"ל וצד"ה וידבר דעשה"ד בענין א"ס אין חכ' אין יראה וצד"ה יונתי צחגוי'.
 וע' ציאר ע"פ הווס הזה צפ' תצוא בענין חסדי' המגולי' והחסדי' המבוסי' י"ל זהו

אה' הגלוי' וזה"ר המסודרת ושם מבורך שכמ"כ שורש ב' צהי' הלו למעלה מעלה גם
 בא"ק. ועמ"ס במ"א בענין ז"א בעתי' אחד ותלי' למעלה מבורש הו"א צהי"א פ' יתרו
 ד"ה להבין ענין האביה הן הן המרכבה משם ג"כ יובן שורש האה"ר שבהגפס מקור
 חולצה. קיצור. כולד תהי' אה"ר זו בגלוי לבא לצהי' בכל מאדך. אך את האור כי טוב
 לגנוז בחורה והוא ג"כ ענין אור זרוע ללדיק ח"י עלמין נבמת כ"ה נבמה יתירה דשנת
 שנמשכה ע"י ברית ותו' ולכן ע"י שנכנס יינה ש"ת יל"א סוד אה"ר. האור י"ל חסד דעתיק
 ומלוכס צהי"ב הגק' תו' ולכן ולא ע"ה חסד. כולד חסד לאלפים אאלפק חו"ב. גם כי
 טוב לגנוז העלם כוכ"ע ע"ס הגנוזות. וע"ס הגלוי' הם האה' וחילוני'. ואור הגנוז י"ל
 שרשו מע"ס הגנוז'. וכן נפש אה' שחורה אה' המסותר' שרפי' ואופנים והתו' הכל
 ורוח המוליא גילוי השלשה מתוך הגחלת. גם יינה ש"ת היין עבשו להמשיך העלם
 לגילוי. ויספו עניו מאני דפתחא צהי' שמה יין הטוב מו"ס לכן ע"י יינה ש"ת נמשך
 ומתגלה האה"ר צהי' סוד. וזהו ג"כ ענין כוונת שיה סוד שרפי קדש. הג"ה. ועמ"ס
 ע"פ וכל אדם לא ישי' באובל מועד בענין סוד הוי' ליראו' ובריתו להודיע דקאי על
 המילה שבזכותה נכנס בה"ג לפני' מן הפרוכת לבית קהק"ד כו' : ועז"ג פותח את
 ידך . הגה בהציאור פי' וז"ל והכל הוא ע"י פותח את ידך הוא צהי' י"ג ת"ד שהס
 יודי"ן ווי"ן שערות וגומות כו' יעו"ש. וכן ציאר עוד צהי"א פ' וילא בד"ה והי' הוי' לי
 לאלקים לצהי' ומקורות של יגמה"ר שהס צהי' יודי"ן ווי"ן כי מקיס יעקת השערה
 והגומא שלה הוא צהי' יו"ד והשערה עלמה שהיא המשכה היא צהי' וי"ו כו' וכמודע
 מענין י"ב לחמים דשנת שהס צלורת יודי"ן ווי"ן מה"ע לפי שאז עליית המל' לקבל מי"ג
 ת"ד כו' וע' בשער היחודים פ"ז ובלקו"ס מהאריו"ל פ' תולדות בד"ה ויעמד ילחק כתב
 וז"ל והנה השער צהי' וי"ו והאור שצחכו יו"ד שהוא טפת האור הנכנס צחכו עכ"ל
 והרמ"ז פ' אמור דל"ד ע"א בד"ה סעודתא תליתאה ציאר ד' הלקו"ס הנ"ל וז"ל בלקו"ס
 פ' תולדות שיש צדיקא ב' צהי'. א' צהי' השערות ושם מליאות אימא. והב' אור הפנימי'
 שיש צחוכס והוא מליאות אבא עכ"ל . וא"כ פותח את ידך היינו שיאר פנימי' הי"ג
 ת"ד והו"ע בשמן הטוב כו' יורד על הזקן שמן הוא חכ'. ויובן זה ע"ד מ"ס עוטה
 אור כשלמה אורייתא שחיס וגיליא והו"ע האור והשלמה וזהו שהתו' נק' משל הקדמוני
 וכמו השערות שהס חלויס וצחוכס מליכס חיות מהמוהין כמ"ס צסידור צפי' ברוך
 שאמר גבי האל אב הרהמן. ופתיחת היודי"ן והשערות שיחגלה מתוך המשל הפנימי'
 קדמוני של עולם וזהו שהחכ' נק' מפתחות הפנימית שהיא מפתח לבד שפה וע"י יוכל
 להשיג הפנימי' שהוא מו"ס פנימי' הכתר כו' כמ"ס בהציאור ע"פ כי על כל כבוד חופה.
 ועוד יובן ענין פותח את ידך יודי"ך שהוא חכ' ממ"ס צבה"ז פ' אחרי על המאמר
 דע"ע ב' הציאו עלי כפרה ע"ס מענין הוי"ד דשס ועמ"ס בד"ה ציוס השמע"ל כנישין
 יהא לכן בענין מאת הוי' היתה זאת שבהב' נאמר אחכמה והוא רחוקה ממני אך
 בשמע"ל החכ' מאיר צהי' קירוב כמו הצינה ע"ס הטעם עד"ז י"ל פותח את ידך.
 ועמ"ס עוד מענין יו"ד בד"ה ואחחק פ"ג והוא ע"י צהי' יו"ד שהוא צהי' למליס כו'
 ובהציאור קס פ"א והיינו ע"י יו"ד דשס הוי' שהוא צהי' הפרסא כו' ועמ"ס ל"ס"פ לך

בד"ה

זד"ה שרי אשתך וע' עוד צפרדס כוף שער הלחלחות מענין ג' יודי"ן דשס ס"ג שהס מורים על שלשה השרשים שלמעלה מע"ס ושס עוד ענין ד' יודי"ן דש' ע"ב. ואפ"ל יינה ש"ת יין גימט' ז' יודי"ן והיינו בחי' יין הטוב דמו"ס כחמר עב דסקיט ושכך כו'. קיצור. פותח את ידיך כי י"ג ת"ד יש בהס יודי"ן ווי"ן הוא"ו הוא השערה ע"ד קדוש הוא"ו והי"ו"ד שורש יניקת השערה וגם הוא הפנימי' שבהיך השערה והאור שבתוכו ע"ד עוטה אור כשלמה וזהו פותח את היודי"ן. עוד ע"ד מאת הוי' היתה זאת :

עוד הערות לדרוש הנ"ל

הכלילי לשון אדמומות כמו ולמי הכלילות במשלי כ"ג. ויש להעיר ממנ"ש ע"פ דודי לח וארום. וע' באור החיים מה שהעיר מענין מאמרז"ל ע"פ מוליא הסירים כבשרות בני ושירות בני למלרים ושירות לישראל. וע' בזהר ס"פ מלורע בענין אדמומי עס יפה עינים. אך עוד יש לומר ע"ד מנ"ש גבי מן ועינו כעין הצדולת. וע' זהר ס"ג נשא קב"ה צ'. וצב"ז פ' הוריע זד"ה הזה עליהם מי הטאת כ' וענין האבן הזה הנק' גדולת הוא במראהו לבן בעלם. אך קלת זהרורית של אדמומית גדלה בו וכמ"ס בזהר דגונא סומקא אהיו צי'. והו"ע רלוא ושוב. והוא למעלה ענין גבורה דעתיק המלובש במו"ס. וכן זהו"ע אפר פדה ע"ג המים חיים. וא"כ גבורה זו אינו דין כ"א אדרבה מקור השפע וכמו ואס בגבורות שמונים שנה. וכמ"ס בלקו"ת צשה"ס בהביאור ע"פ קול דודי. ד"ה להבין ענין מדלג על ההרים ושס פ"ג :

גם כענין עיניך יונים זהו חוקף האה' וכמ"ס צהו"א כאן בהביאור וז"ל. וזהו הכלילי עינים פי' כי יש צ' בחי' בהענינים. הא' אדמומית וזהרורית שבעינים והב' חוררי דעינא. והנה ענין האדמומית הוא בבחי' ההחלשות ורשפי אש לאסתכלא ביקרא דמלכא כמ"ס הספי עיניך מנגדי כו' ופי' בזהר קדושים דף פ"ד ע"א דאינן מוקדין לי' בשלהובי' דרחימותא ומבואר בלקו"ת צשה"ס סד"ה הקך יפה רעייתו. צפי' עיניך יונים. ושכמ"כ גם מלמעלה למטה עיני ה' אל לדיקים כו'. והנה כתיב מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ופי' במד"ר צשה"ס דקאי על אהבה שהקצ"ה אהבה אהבס כמ"ס אהבתי אהבס אמר הוי' וע' מזה בלקו"ת פ' תלא בהביאור ע"פ ולא אבה. וא"כ י"ל על חוקף אהבה זו שייך הכלילי עינים כנ"ל בענין דודי לח וארום כו'. גם ע"ד כי החשוררות היחוד נמשך מהגבורה כמ"ס ישש כנבור לרון אורה. וכתיב ומושח חסן על כלה ישש עליך חלקיך כו' ישש גימט' כתר כו'. וזהו ג"כ ענין לבבתי באחד מעיניך :

ובאו"ת מהמניד כ"ע ע"פ הכלילי כ' כי יש שני מיני אדמומית אחד הוא גבורה וכמ"ס בדבות ר"פ תולדות ע"פ וילא הראשון אדמומי. והב' שהוא מיין שהוא שמה וצאדמומית הב' אדרבה נמתקן כל האדמומית הא' משל למונך כאשר הוא בשמחה אז רשות ליבנה לפניו אף מי שאינו ראוי והגין בלאו הכי עכ"ל. ועד"ז י"ל ענין עיר אידם שראובן הי' מפותח על אבן טוב אידם כי ראובן הוא בחי' ראוי שיש בה חוקף אהבה. וע' צח"י פ' תלום ועמ"ס בענין כפרזא סימקא לסיכיא חורא. וזהו ע"ד הנ"ל צסס האוה"ח. וגם ניסוך היין ל"ל יין ארום שזהו המורה על השמחה. וע' בפע"ה

שער השופר פ"א גבי אמנס כשאדס חוקע פניו מחאדמים כו' ועי"ז הם מעוררים הפנים העליונים דעתיקא כו' וז"ס הארת פני החוקע כו' עכ"ל ועי"ז מתקין הדינים ע"ש :

ג **בגמ'** סוף כחוצות כל חך הטועס אומר לי לי . וכ"ה צמד"ר פ' ויחי פל"ע . וצחו"א בד"ה הכלילי היינו ע"י יינה של תורה שיחגלה צחי' חך הטועס אח היין דהיינו צחי' חכ' ועעמי מלות ועי"ב נחעלה בעלוי אהר עלוי לי לי עד רוס המעלות עכ"ל . ואפ"ל עפמ"ס צמד"ר ויקרא פ' ב' כ"מ שנאמר לי אינו זו לא צעוה"ז ולא לעוה"ב וכמ"ס מזה ע"פ וארשתוך לי לעולם דלכן ל"ל בקדושין הלשון הרי אח מקודשת לי כו' . וצמח"א למ"ד ע"ז לי נק' הבינה והיינו כי החגלות עתיק הוא צבינה . ויש צבינה צחי' מעלה יחירה מבחכמה כמ"ס צחו"א ר"פ לך ובד"ה ראה אגבי נטון ובענין והחכמה תחי' בעליה ובקדור דרושים לחזונה סד"ה להבין שרש ענין יולר הרים כו' וא"כ חך הטועס אח היין היינו חיבור מו"ב שהן ג"כ תושב"ב ותושב"ע"פ ועי"ז מתעלה צחי' לי לי שהס אריך אגפין ועת"י ובענין אגבי אגבי צ"פ שהס ב' צחי' שבכתר טו' . והנה בדרוש ברכת הזימון נח' בענין כוס ש"ב שהוא מל' ועי"ז ממשיך מהבינה ולע"ל יתעלה המל' והיין שבכוס יהי' מיין המשומר בענביו משי"ב וההמשכה יהי' מהבינה דח"א א"כ י"ל זהו צ"פ לי הא' בינה דאל"י הב' בינה דח"א כו' : קיצור חך חכ' הטועס יינה ש"ת היינו חיבור ויחוד חו"ב וחיבור תושב"ב ותושב"ע"פ ועי"ז מתעלה לי לי כ"מ שנאמר לי אינו זו וארשתוך לי וב"פ לי לי בינה דאל"י ובינה שבכתר ח"א ח"א ועי" . וע"ד ההסבר י"ל דהיינו צחי' סכ"ע שנק' לי וצחי' שלמעלה גם מסוכ"ע כו' :

ג **וגם** י"ל כמ"ס דודי לי ואני לו . וצחי' אני לדודי ודודי לי . והיינו כי אני לדודי זהו כשיס אהעדל"ת תחלה ואח"כ עי"ז ודודי לי אהעדל"ע . וכמ"ס מזה בלקו"ת פ' סופטים דר"ת אני לדודי ודודי לי הוא אלול . והיינו שבאלול מתחיל צחי' אני לדודי אהעדל"ת ועי"ז אח"כ בר"ה ויוהכ"פ ודודי לי וזהו ד' יודין דס"ת אני לדודי ודודי לי . אך לפעמים מקדים לבא אהעדל"ע לעורר אהעדל"ת וזהו דודי לי ואני לו . וגם י"ל זהו ההפרש בין ניסן לחשרי כי בפסח נאמר ופסחה' על הפסח היינו שתחלה הי' אהעדל"ע בלי אהעדל"ת וזהו תחלה דודי לי כו' . א"כ זהו ב' צחי' לי . הא' דודי לי באהעדל"ע תחלה וזהו ע"ה המלות . ואח"כ ל"ל אהעדל"ת ע"ד אני לדודי ואני ודודי לי באהעדל"ע שלאח"כ ועמ"ס ע"פ פתחי לי . פתחו לי כחודה של מחס כו' . ומ"ס מענין ב' צחי' אהעדל"ע הלו בביאור ע"פ אלה מסעי השלישי ד"ה הנה גבי המסעות ושס פ"ב . ולפ"ז חכלילי עיניס מיין יש לפרש על ד' כוסות יין דפסח וכל חך הטועס אומר לי לי היינו שעי"ז נמשך דודי לי ואני לו ואח"כ יומכך עוד אני לדודי ודודי לי ועמ"ס בד"ה מלה זו בענין בעבור זה עשה ה' לי ור"ל שאע"פ שההמשכה זו נמשכה מצחי' עליונה דשס כחשיכה כאורה עד שלכן הולרך מרע"ה לבקש ונפלינו אני ועמך כו' ע"ס אעפ"כ ע"י המליה בעבור זה נמשך לי ולא לו כו' ע"ס . וזהו ג"כ פ' כל חך הטועס אומר לי לי כו' . וב' צחי' אלו הג"ל שבאהעדל"ע נמשכים ע"י עסק התורה וכמאמר המאור שבה מחזיקן למיעב . וזהו כל חך הטועס יינה ש"ת אומר לי לי היינו ב' הצחי' לי הג"ל .

והענין כי בחו' גא' לי עלה ותושי' אני זינה לי גבו' ופי' עלה ותושי' י"ל כמ"ס בחו"א פ' יתרו זד"ה בחודש השלישי שהחו' נק' עוז ותושי' שנותנת כח לנה"א ומתנת כח נה"ז. וזהו"ע דודי לי ע"י עסק החו' ליתן כח לאתעדל"ת. ואח"כ אני זינה לי גבורה היינו גבו' דא"א שכלובם זינה זהו האתעדל"ע שאחר אתעדל"ת. ועד"ז פי' הוי' לי בעוזרי דפי' הוי' לי זהו"ע הקליטה בחוכיות הנפש שיהי' חוכה רליוף אה' וזהו"ע שמע"ל. עוי"ל ז"פ לי הא' מלמעלמ"ע בחי' מי לי בשמים לי ראש. והב' מלמעלמ"ע והי' הוי' לי לאלקים. ויקחו לי תרומה דפי' לי כלומר אותי כו'. והיינו לפי שהחו' היא מתפארת שהוא כולל חו"ג ע"כ יש זה ב' הבחי' מלמעלמ"ע ומלמעלמ"ע. וזהו מימינו אש דת כו' וכמ"ס במ"א שלכן נק' החי' רוח עד יערה עלינו רוח ממרום. רוח ה' דבר זי. כי רוח יש בו רוח שמנשב מלמעלמ"ע ויש רוח המנשב מלמעלמ"ע כו' וגם כענין רוח לפוגית מנשבת כו'. קיצור ענין ז"פ לי הא' ע"ד דודי לי ואני לי הב' ע"ד אני לדודי ודודי לי וזהו"ע פכה ור"ה וא"כ חכלילי מין היינו ד' כוסות דפסח וזהו לי עלה ותושי' אני זינה לי גבורה. או ע"ד מלמעלמ"ע מי לי בשמים כו' ומלמעלמ"ע ויקחו לי תרומה. יערוף כמטר לקחי כו' והיינו לפי שהחו' היא מתפארת שכולל חו"ג רוח כו'. גם פי' לי

לי ע"ד ונפלינו אני ועמך כו':
 ד ג"כ ענין לי היינו כמ"ס והי' הוי' לי לאלקים וגאמר ז"פ הוי' הוא האלקים כמשג"ת הענין צביאור ע"פ שזכה ישראל הראשון וזהו לי לי ז"פ היינו הוי' הוא האלקים פ"א זהו המשכה מבחי' סוב"ע בממכ"ע הוי' הוא האלקים פ"ז זהו"ע ההמשכה מלמעלה מבחי' סוב"ע. גם לי היינו ישראל לי ראש. ויש ציה ג"כ ב' בחי'. הא' שאנו אומרים שהקב"ה הוא לי ראש ואנו בחי' רגל ע"ש כמים אחס צרא כרעא דאזוהי וכמו שהרגל בטל אלל הראש כן ל"ל בכ"א הביטול לה' וכמ"ס מזה בחו"א פ' תשא זד"ה שמאלו חתה לראשי. וזהו וה' בראשם במיכה ספי' ז'. ובחד"א ח"א פ"ל. וגם השם הוי' נק' ישראל ע"ש כי שרית עם אלקים כמ"ס בחו"א פ' תלויה זד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק שלכן נק' מקור נש"י כגס"י שנוסת ואיספת השפע מישראל דלעילא. הפי' הב' שהקב"ה אומר על כגס"י שהיא בחי' לי ראש וכמ"ס מזה בלקו"ת ס"פ שלח זד"ה אנכי ה' אלקיכם דרוה"ש וכענין לא זו מחננה עד שקראה אחי כמ"ס בלקו"ת זשה"ש זד"ה לאינה וראינה דרוה"ר ובנו חפילין דמארי עלמא מה כתיב זהו מי כעמך ישראל כו'. וזהו ויקרא לו אל אלקי ישראל וארז"ל פ"ז דמגילה דיי"ח הקב"ה קראו ליעקב אל דהיינו לפי שיעקב בריח החיבין הממשיך מע"ק צו"א. וזהו"ע החפילין דמארי עלמא כו'. וזהו לי ראש כו'. ושני הפי' עולים בקנה א' שעי' הביטול כביטול הרגל לגבי הראש עי"ז ממשיך חוס' אור למעלה עד שנק' לי ראש. ישראל אשר נק' אחפאר. והיינו ענין לי לי ז"פ. וזהו ג"כ ענין ז' הפי' צענין והי' הוי' לי לאלקים כג"ל. קיצור צענין והי' הוי' לי לאלקים יש ב' בחי' וזהו ז"פ לי. גם צענין ישראל לי ראש יש ב' פי'. וזהו ג"כ ענין ז"פ לי: ה וזד"ה קול דודי דופק פתחי לי. קול דודי הוא עסק החו' שעי"ז יבא לבחי' פתחי לי שתפחה בחי' לי. והיינו כמ"ס מי לי בשמים ועמך לא הפלתי בארץ. ועי"ז נמשך כמ"ס מלמעלה ודודי לי. וע' במד"ר פ' בא פ' ע"ו ע"פ החודש הזה לכם הה"ד יהיו

לך לצדק ואין לזרים אהך יעו"ם. וזהו והייתם לי טעולה. אחת היא יוכחי. חלק הוי' עמו. וע' רבות ושלח פע"ז ע"פ ויותר יעקב לצדו. ועמס"ל ס"ב דענין לי לי ב' פעמים ע"ד אגבי אגבי ב"פ שמורה על ב' בחי' שבכח ע"י וא"ל. וע' ברבות ויקרא פ"ב כ"מ שנאמר לי אין לי הפסק. ומה נמשך ג"כ האה"ר בנפש שאין לה הפסק כנ"ל. וגם י"ל ב"פ לי ע"ד שב"ע ובכ"ת שהו"ע בלה שילאה בלה שארי בחי' למס"י בזהר ובלה תחאה בחי' בכל נפוך כו'. שבמ"ב נמשך עי"ז מלמעלה לי לי כו'. וארשחך לי לעולם כו'. והיינו כמ"ס או יחזק במטווי יעשה שלום לי שלום יעשה לי. אשר ב' בחי' שלום. הא' שלום בפמחמ"ע. יחוד י"ה. והוא ההמשכה שבש"ע היינו מאז"ס ב"ה באל"י. הב' שלום בפמחמ"ט ההמשכה שבש"ת מקור דבי"ע. והיינו הימר לי לי ב"פ שמס"י ב' בחי' שלום הנ"ל. יעשה שלום לי שלום יעשה לי :

וזה נאמר על העוסק בחורה שהוא משוב שלום בפמ' שמ"ע ובפמחמ"ט. וזה הכלילי כו' חך הטועט יינה ש"ת אומר לי לי היינו ב' בחי' שלום יעשה שלום לי שלום יעשה לי כו'. וזה קרבת אלקים לי טוב. ועמ"ס צפ"י בעבור זה עשה הוי' לי כד"ה מלה זו. וכ"ז נמשך ע"י חך הטועט יינה ש"ת שעי"ז נמשך בנפש בחי' לי לי כנ"ל. עוד יש הרבה פסיקים בענין לי. לי דבר ליד ישראל כו'. דלותי ולי יהושיע. לי נאה לבושיע. הגידה לי טאה' נפשי. והרמ"ז תרומה קל"ד פי' לי הוא אור החכ' הנמשך בד' עולמות אבי"ע והוא ד' יודי"ן דשס ע"ב שיומשך הארת החכ' גש צנ"ע וזה כנ"ל בענין פוחה את יודי"ך כו'. והנה יש אבי"ע גש למעלה מאל"י כי א"ק בדיאה עקודים נקודים יורה כו'. וזהו ב"פ לי דהיינו העלי' עד חום המעלות ועמ"ס צפ"י וילא כד"ה והי' הוי' לי לאלקים צפ"י וכל אשר תזן לי כו' ע"ס : קיצור. וזהו קול דודי דופק פתחי לי יהיו לך לצדק. ולא עמד היס אחו. זהר ויגש. גם לי לי היינו שב"ע ובכ"ת. וזהו או יחזק במטווי יעשה שלום לי שלום יעשה לי. והרמ"ז פי' לי היינו ג' בחי' בי"ע זהו הלמ"ד ובענין המל' נקוים בשלשים מעלות. והיו"ד זהו ע"ס דאל"י. וא"כ ב"פ לי. הא' אבי"ע כנ"ל. הב' אבי"ע דכללית השולמות עמ"ס צד"ה ואבלתם אכול וצד"ה אח שבחוחי השמרו בענין שבת תחאה ושבת שילאה כו' :

בת"י פי' הכלילי עינים מה יאין עיניו דמלכא משיחא וא"כ יש לפרש מיין ע"ד צפ"י הרמ"ז פי' בלק דקפ"ט ע"א דפי' יין הטיב זהו"ע מו"ס דסקיט ושכך כחמר עב דסקיט ושכך על דורדייא שבו מליבש גבו' דע"י. וזהו שבחי' שיאיר במס"י כו' כמ"ס כסודור בהצואור ע"פ כי על כל כבוד חופה. א"ג מיין היינו מכיס של ברכה דלע"ל על יין המסומה בענביו המחזיק רכ"א לגין בגמ' פכ"ת דיומא דע"ו א' שנאמר כוסי רויח. והנה כוס גימט' אלקים. וא"כ שם אלקים יהי' ע"ד והי' הוי' לי לאלקים ע"י אור ארך אפיס כו'. שהיין המשמח ש' אלקים יהי' ממו"ס דא"א כנ"ל. דהיינו בחי' ארך כו'. והנה צדור נ"כ נאמר ארמוני עם יפה עינים. ע' וח"ג ס"פ מלודע דכ"ו ע"א. אך לע"ל יהי' בחי' עליונה יותר כו' : קיצור. מה יאין עיניו כי צדור ארמוני עם יפה עינים ולע"ל כסא דדוד רכ"א לגין שיאיר מבחי' מו"ס דא"א שנק' כחמר עב דסקיט כו'. וכוס גימט' אלקים בחי' והי' הוי' לי לאלקים :

וענין

וענין ה' דהכלילי ה' רבתי . אחוון רברבין נק' מגדלות . למעלה מהחומה אני חומה
 זו חורה . ושדי כמגדלות פנימי' החו' . וכן כחור כרפס ה' רבתי חירות והיינו
 שרמו על יין המשומר בענבי' משי"ב שמשומר ממגע לכן חירות . ועמ"ש ע"פ אשריך
 ארץ ממלך בן חורין . וענין חירות י"ל ד' כוסות דפסה שכנגד ד' בחי' אחותי רעיית
 כו' . גם יש ד' יודי"ן בפסוק אני לדודי ודודי לי . ד' יודי"ן ביש ב"ש ע"כ אה' נחטנוגים
 בוח"כ פ' ויקהל דרע"ז ע"כ ודרי"ז ע"א ה"פ אמת שבאמת ויליב נגד ד' גאולות והכפל
 ע"ש החיזוק וד' כוסות הם נגד ד' לשונות גאולה וכמ"ש ברבות וארא ס"פ ו' וב"פ
 וישב . והו' החי"ת רבתי דהכלילי ה"פ אמת שיהי' אמת להמיתו . אמת ע"ש אני ראשון
 הוחמו של הקב"ה אמת וגילויי בהכ' ויש הכמה דאלי' ומו"ס והוא מין ד' כוסות . והענין
 שט"י יל"מ הוי' גילוי ש' הוי' כמ"ש וארא אל אברהם כו' ושמי הוי' לא נודעתי להם
 לא נכרתי להם במדת המיתות שלי כו' וידעתם כי אני הוי' . והו"ע ד"פ אמת שקודם
 עזרת שהם נגד ד' אחי' הוי' שנק' מדת המיתות שלי . אך יש ב' שמות הוי' כמ"ס
 הענין בחו"א פ' בשלה בד"ה וירא ישראל . ולע"ל יהי' גילוי ש' הוי' דלשילה וע"ז מורה
 עוד ד"פ אמת שאחר עזרת ע"ד אמת לאמיתו . וע' מזה צביאור ע"פ טובה ישראל
 הראשון וע' מענין חיקון ואמת צביאור אלה מסעי השלישי . והנה לפי ש"ל בהוי'
 אלקינו בכל קראנו אליו ולא למדותיו ע"כ מקדימין קודם שמו"ע ה"פ אמת שהוא
 ענין אליו ממש . והו' ג"כ ה' רבתי דהכלילי : קיצור . ה' רבתי . ענין ה"פ אמת מדת
 המיתות שלי ויש אמת לאמיתו . ולע"ל יאיר אמת הוי' לעולם . גם חי"ת מורה על
 שמוכה בגדי כה"ג ד' בגדי לבן ד' בגדי זהב והוא אהוס הכלילי . וע' בד"ה למנחת על
 השמינית דקאי על המילה שניתנה לשמונה ימים וארז"ל שכנגד זה הם ה' בגדי כה"ג .
 ובזכות המילה נכנס לבית קה"ק לפניו מן הספרות כו' . ועמ"ש בענין ח"ז חשמה .
 וענין שמו"ל . ובענין ח' ימי תשובה . ובענין שמונה נסיכי אדם . כגור של שמונה ימיו .
 ול"ע ממ"ש בד"ה מוזמר לתודה ההפרש בין מלה לחמן הוא בין ה' לה"א כי פיה
 פתחה כחכמה אך שביעות שהי' הלאה חמן ע"י גילוי הכתר גם החמן מתעלה ויש בו
 טעם יותר . ואפ"ל שט"ז ג"כ רומז ה' רבתי חן הטועם שאז גם החמן יתעלה כו'
 כי זאת הלפוני ארחיק מעליכם :

במדר פ' וילא פט"א ע"פ על בן קראה שמו דן ע"כ קרא שמו כפחלי כמ"מ כחומר
 על בן מרובה באוכלסין . וע' צידי משה שם מה שהעיר מפסוק בן ירבה .
 ואפ"ל מפסוק בן בנות ללפחד דוברות דתרגימו יאות . ואפ"ל כי ענין בן זהו ע"ד הטובה
 חמן . שהרי ענין חמן זהו קבלת הדבר . ועד"ז מ"ש במלכים א' סי' א' ל"ז חמן בן יואמר ה'
 ור"ל כמו שהוא עונה חמן בן יואמר ה' שיטתו חמן ויהי' חמן וחמן בישבים ע"ז ע"ד
 שארז"ל ע"פ משה ידבר והאלקים יענו . וכך הוא ענין בן בנות ללפחד . וצילקוט שם
 רמז תשע"ד בתחלתו אשרי אדם שהמקום מודה לדבריו כיוצא בו אהה אומר בן מ עה
 בני יוסף דוברים כו' כיוצא בדבר אהה אומר ויואמר ה' סלחתי כדברך עכ"ל . הרי ענין
 סלחתי

סלחתי כדצריך הוא ג"כ ענין כן. ואפ"ל לפ"ז מה שמחפלים בר"ה ויוכ"פ וזכן כמו
 וזכן יתקדש שמך בו' והמפרשים כ' שזה ע"ד מ"ש באשחר וזכן אבוא אל המלך ור"ל
 ע"י צה"י כן ש"ס באדם שהוא ענין הודאה שמודה לה' ועונה אמן. והיינו ענין אמוני עלי
 שלשה ימים בו' אשר ענין התענית הוא ההכנעה אל הקב"ה וזהו ענין הודאה וביטול
 ולכן וזכן אבוא בו'. ועד"ז נאמר כן לדקה לחיים. וזהו על כן קראו לימים האלה פורים.
 ובסידור בר"ה הקל קול יעקב פי' כן לדקה לחיים כן הוא לשון צמים ומכון כדפרש"י
 במלכים ור"ל שהלדקה היא מכון לחיים עליונים פי'. וז"ש בלדקה תבונני בו'. והח"כ
 ראיתי במדרש חלום קפיעול א' ע"פ על כן לא יקומו רשעים במשפט זש"ה שפתי
 חכמים יזרו דעת ולב כסילים לא כן. במשלי סו' ע"ו ו'. שפתי חכמים יזרו דעת אלו
 ישראל שעשו זר לארון בו' ד"א ולב כסילים לא כן ד' יודן ור' פינחס אמרי אמר הקב"ה
 אני בראתי את העולם שנאמר ויהי כן ואתם אימרים לא כן חייבם על כן לא יקומו
 רשעים במשפט עכ"ל. וא"כ שפתי חכמים יזרו דעת אלו ישראל שממליכים תמיד בכל
 יום ומייחדים שמו בצקר ובטרב. ובכלל יחוד שמו היינו שהוא לבדו יהודי הקדמין ושברא
 העולם מאין ליש. כמ"ש ויהי כן. דהיינו כנ"ל כי כן זהו ענין שמודה על האמת. וא"כ
 צה"י כן זהו מעלת שפתי חכמים מב"ה צה"י רשעים זהו לא כן. וזהו ג"כ ענין על כן
 קראה שמו בו'. ולכן הוא מרובה באוכלסין כמו מצה"י ז' היה בריאת העולם שנאמר
 ויהי כן כנ"ל. והמכוון י"ל כי שפתי רשעים לא כן היינו שאין להם אמונה בעלם עד שיביאו
 להם מופתים. אבל ישראל מאמינים בני מאמינים וכמ"ש במד"ר פ' שמות פ' ג' וזכ"פ
 בשלה פכ"ג בענין חשורי מראש אמונה ובענין ולדיק באמונתו יהו'. ושיין צה"א ס"פ יתרו
 סד"ה וכל העם רואים גבי אבל ערב רב בו' שיראוהו בעין גשמי מובן שהם על דרך ולב
 רשעים לא כן עד שיראוהו במופת גשמי. אבל ישראל מאמינים בני מאמינים זהו ענין על
 כן על כל דברי האגרת הזאת. כן היא אמונה כנ"ל. כל הוא המשכה הדעת בהאמונה
 ע"ד מכל מלמדי השכלתי. כי כל בשמים ובארץ בו'. א"כ כל זהו מ"ת כמ"ש
 במד"ר וארא פי"ב ע"פ קל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ. וא"כ לפ"ז יש להעיר
 מענין עמוד הימיני יבין שהוא נלה. והנה נו"ה נקראו לצאות שמהם נמשך הסהות
 לצאי לצאות עליונים נשמות ומלאכים וכמ"ש בענין קק"ק ה' לצאים בו' כי הם כלי
 ההשפעה כמ"ש באג"ה סו' ע"ו בר"ה להבין משל ומליצה וצ"ע בר"ה עוטה אור.
 לכן כ"מ שנאמר על כן מרובה באוכלסין. ולזה כוונה רחל להמשיך הבנים בו' לכן
 אמרה על כן. ול"ל לפ"ז מ"ש על כן לא יאכלו בני אדם גיד הנשה. וי"ל לפמ"ש
 המפרשים שגיד הנשה מעורר התאוה לזנות וא"כ יומשך הפריה ורביה באיסור ולכן
 נאמר על כן בו' כדי שיומשך הפריה ורביה אל אוכלסין נשמות ומלאכים בו' כנ"ל :

ב עו"ש במד"ר דרים נפתלי לשון פתוי ולשון נינפה. ד"א נפתלי פיתוליים לא דידי
 הוין כלום הלך יעקב אלל לבן אלא בשבילי. ופי' המ"ש כל סבות וגלגולי
 יעקב שנחפתל ונחגלגל לצא לכאן. לא הו' אלא בשבילי. ובפירש"י פיתוליים לשון הנבלים
 והם הסבות שלהם נמשך בעצמות אהבתה וצא לו ללבן עכ"ל. והנה מ"ש שנחפתל
 ונחגלגל בו' ר"ל כעין עיקוס הדרך שיחרחק מא"י לבוא לתרן זהו בשבילי בו'. ויובן

ענין זה כמ"כ למעלה ע"ד מ"ש בת"א צד"ה כי הנה אצינו. והתגלות מדותיו ית' צבחי' אלילות דאיהו וגרמוהי חד לא הולרך אלא ללורך נצראים כו'. וע"ד שנתאזה הקב"ה להיות לו דירה בתחומים. ועמ"ש מזה צד"ה תקעו צהר דרוש הראשון. וא"כ הגם כי לזה ה' גדולה ההמשכה מהבינה צל"י אך לא זהו עיקר המכוון כ"א עיקר המכוון הוא בשביל ה' קענה רחל מקור דבי"ע. וכמ"ש צביאור ועתה יגדל נא דתקס"ג ענין מילוי גימט' אלקי' כי המילוי זהו המכוון והוא מוכתר. וא"כ עיקר המכוון שיהי' לחוק עשה לי אלקים שיהי' יש וציעול הים ומוה יומשך הלחוק ותענוג אלא שכדי שיהי' התהוות צי"ע ל"ל ע"י כמה השתכלות ולמלומים. וע' צס"ב פמ"ט בענין כמים הפנים לפנים כו' כי אהבה דוחקת את הצער שלמלא א"ע צכמה למלומים מחמת האהבה כו'. וזהו ענין פיתוליה לשון חיבור ע"י סיבות רבים אמלעים. וכפרש"י פ' האזינו ע"פ עקש ופתלתל. כמו פתיל שמסבבין אותו על גדיל כך יש ריבוי ההשתכלות עד שיומשך למטה כו'. וגם הוא כענין שחוק כך עלה במהשכה שגראה למטה כמו עקשות ולמעלה זהו צחי' שלמענה מהשכל שאינו מושג. וא"כ נפתלי מורה על החיבור שיש בין הקב"ה ובין העולט שיהי' לו דירה בתחומים. וזהו נפתלי אלקים נפתלי עם אחותי שכמו שהגילוי למעלה צבחי' אימא עילאה שבה התגלות ע"ק כמ"כ יהי' החיבור והגילוי למטה כו' ע"ד מ"ש סד"ה כי ההרים ימושו צפי' כי צועליך עושיך ה' לזאת אלקי כל הארץ יקרא ויהי' הגילוי למטה דוקא. ולכן הי' אהל יעקב צאהל רחל דוקא ולא צאהל לזה. והנה מזה נמשך כמ"כ הההבה מגמעה למעלה צבחי' כמים הפנים להשליך כל אשר לו נגד אהבת ה' כו'. והנה מביאר לקמן בלה"ה צשני התי"ן שרהל היא ה' אחרונה דשם הוי' ושם ה' קענה רחל ובלה"ה הוא מילוי ה' אחרונה שהוא ג"כ ה' ולכן אחר מות רחל נתן יעקב אהלו צאהל בלה"ה. וע"ז ערער ראובן איך מילוי ה' אחרונה שנקרא שפחת אחותי אחי תהא לרה לחמי שיהא ה' עילאה. והתירון כי עיקר המכוון דיעקב להמשיך הגילוי למטה כמאמר ע"כ יעזב איש כו' ודבק באשתו שהיא רחל ה' אחרונה שהוא מקור עולמות צי"ע ולכן גם מלוי ה' אחרונה היא ג"כ העיקר בהמשכה זו. וע' בת"א פ' מקץ צד"ה רני ושמחי דרוש השני צפירוש ליון ובת ליון. ולכן גבי השמש וירח ואחד עשר טופצים משתחיים לי ירח קאי על בלה"ה כדפי' רש"י :

ג פיתוליה לא דידי הוה י"ל ע"ד מ"ש צמנחות פרק התכלת דל"ט ע"ב עשה גדל ופיתוליהו מחוכו ופרש"י החוט שבורך צו יהי' מחוכו. והמשכות הליצות ג"כ אל המל'. גם להעיד מלשון פתילה. ובמא"א פ' ל' פתילה נק' המל' כו' לאחוז בה אור-היסוד כו'. ולפעמים כתי' זה ציפוד שנאחז צו אור העליון כו' עכ"ל. ונפתלי ג"כ ציפוד כמ"ש צבחי' בענין דן ונפתלי דן מל' נפתלי יסיד. ובסוף הס' פ' וילא סי"ה נפתלי אלקים נגד ה' הלדיק. כלומר היא רחל נקראת עטרת. אמרה נחצרתי עם אחותי לקבל שפע מתפארת כטיפת לי דרך היסוד עכ"ל. ע"ד טופת תטופנה. ובמא"א אות מ"ס סמ"ז ויסוד נק' מולא ע"ש שמויל טיפין כו'. וזהו ג"כ ענין טופת. והס' נק' מי מנוחות מים דהנהה צוח"ב קע"א ח'. וזהו פי' נפתלי נפת לי. וכן פי'

במד"ר פ' נשא. ובעצודה המשכה מבחי' מוליה כל הנשמה וגזלים מן לבנון בד"ה האזינו השמים הראשון. עמ"ס בספר תרע"ו ע"פ נפתלי חלקים:

א נפתלי אילה שלוחה. פ"ק דסיעה די"ג א' ניזיל נפתלי דקליל כי איילתא. ח"ת אמרי ספר אלא אמרי ספר. הנה ספר נק' המל' ובמ"ס זוהר ר"פ יתרו דף ע' ע"א בענין זה ספר זה הוא יסוד הממשיך אורו במל' הנק' ספר יעו"ש. וזהו עלמו ענין נפתלי שהיא הנוחן אמרי ספר שנותן ההשפעה בהמל' הנק' ספר והיינו זה ספר תולדות אדם שמוה נמשך אדם אשר זה היה בקשת רחל וזהו שממנו נמשך אלה תולדות יעקב יוסף כו'. ובענין דקליל כי איילתא יש להעיר ממ"ס ועשהאל קל ברגליו כאלה הכבייס בש"ב סו' ז' י"ח. ובמד"ר בקהלת דק"ה ע"ג ע"פ כי לא לקלים המרוץ זה אבינו יעקב אחמול וישא יעקב רגליו היום כתיב ויאסיף רגליו כו'. ד"א כי לא לקלים המרוץ זה עשהאל שנאמר ועשהאל קל ברגליו כאלה הכבייס וגומר ומה הי' קלותו שהיה רץ על סאסי שבליים ואינן מסתגרים כו'. והמכיון כי ענין קל ברגליו מורה על השפעת השפע במהירות גדול ע"ד מ"ס בענין ויגמול שקדים. ומ"ס ע"פ דומה דודי ללצי או לעופר האילים כו'. אך כ"ז הוא ברעין הקב"ה המאיל העליון. ולהעיר מענין הוי קל כגשר ורץ כלצי כו' לעשות רעון אביך שבשמים:

ב ח"ת נפתלי אגד קליל (בערוך זוהו תרגום של אילה שלוחה וא"כ הפי' כי אילה היא הקלה לרוץ אך אילה שלוחה שהיא קל מכל האילות ועיין זה"ג פ' פינחס דרמ"ט א' ז' גבי אילת למרחוק כו' וצ"ה"ז שם. שוב ראיתי במחורגמן ערך אגד וישלח יעקב מלאכים ושלח יעקב אגדין. וליר אמונים מרפא במבלי סו' י"ג י"ז ואגדא מהימנא אחיה הוא. וצפרש"י שם וליר אמונים זה משה רבינו. ושם סו' כ"ה י"ג כלת שלג ביום קליר כן ליר נאמן לשולחיו. אגדא מהימנא למשדרי. ור"ל שהוא לנחת למשלחו ומשיב נפשו. וע' מפסיק זה זוהר פ' שלח דקנ"ה סע"א פירש זה על מרגלים ששלח יהושע שהם כלב ופינחס. והנה פינחס זה אליהו שנאמר בו הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא וגו'. וא"כ פי' אגד קליל ר"ל שליח קל ברגליו שממהר מאד בשליחותו לעשות רעון משלחו. וזהו הוי קל כגשר ורץ כלצי כו' לעשות רעון אביך שבשמים כנ"ל) דמי לאילא דרהיט על שיני טורייא (שוכני בהגוי כלע מרום שפתי בעובדיה סו' א' ג' תרגום דשרי בשיני כיפא וכן צירמי' סו' מ"ט) מבשר בשורן טבן (זה שייך לענין הנותן אמרי ספר) הוא בשר דעד כדין יוסף קיים (ג' כי נפתלי יסוד ויוסף ג"כ יסוד אלא כי יוסף לדיק עליון ונפתלי י"ל לדיק תחתון כי יוסף לפי שהוא יסוד ז"א לא היה בתשנין י"ב השבטים שהם בצריחה מרובה למל'. ובענין ההפרש בין יונתן ודוד לגבי יוסף ויהודה. שיהונתן יסוד ז"א דצריחה ומשפיע לדוד. ויוסף יסוד ז"א דאיליות ומשפיע ליהודה מל' דאלי'. אך כיון שנפתלי ג"כ ביסוד לכן הוא בשר שיוסף חי ובענין זה הוא ענין הנה אנכי שולח לכם את אליהו כו') והוא הזדרז ואלז למלרים ואייתי אוניתא דחקל כפלתא דלית בה לעשו חולקא (ענין חקל כפלתא הוא אות ה' שבשם שהוא כפילה כמ"ס בת"א פ' ה')

חיי ועמ"ש זוהר פ' חיי דקכ"ח ע"ג ודקכ"ט ע"א) וכד הוה פתח פומיה בכנישתא
 דישראל למשבחא מבחר מכל לשינא עכ"ל. כענין כסף נבחר לשון לדיק. במשלי סי' יו"ד
 כ'. וכן דרשו פסוק זה גבי קערת כסף של קרצנות השבטים. ואמרו כמ"כ גבי נשיא
 נפתלי במד"ר נשא פי"ד דרס"א א'. וע' בפרדס ערך לשון שכן נק' הבינה והיסוד
 ובסיוד מקבל מנו"ה שהן למודי הוי' נקרא לשון למודים כו'. ועמ"ש בלק"ת בד"ה
 וכל בניך למודי הוי' כו'. וא"כ פי' הנותן אמרי שפר ע"ד שיהיו בבחי' למודי הוי'
 שבצטסק התורה יומשך גילוי שם הוי' ממש וגם ע"ד והוי' עמו שהלכה כמותו בכ"מ שזהו
 למעלה מבחי' דברי אלקים חיים לפי שנמשך מבחי' תפארת שבו מאיר שם הוי' אזי
 נקרא אמרי שפר:

ג **במד"ר** פ' ויחי פל"ח דקי"א ע"ד. נפתלי חילה שלוה. מדבר בארלו שכולה בית
 השלחין כו'. ע' ר"פ חזקת הבתים שבית השלחין עושה פירות חדיר. ומשמע
 בית השלחין הוא מעלה. וכ"מ במד"ר ס"פ שלח ע"פ בשנאת ה' אוחנו כו' שכולה שוקי
 כו'.* וק' שבדים מס' מ"ק משמע בית השלחין גרוע מבית הנעל. וכן פרש"י בשה"ש
 ע"פ שלחך פרדס רמונים ארך יבשה קרויה בית השלחין ולריך להשקותה תמיד ושדה
 הנעל יפה הימנה. ול"ל שזה מעלת נפתלי שאפילו בית השלחין היא חילה שלוה והיינו
 כמ"ש בשה"ש גן נעול כו' שלחך פרדס רמונים וכדפרש"י שם וכאן קילם שאפילו
 בית השלחין שלך הרי הם כפרדס רמונים. והיינו כמ"ש בזח"א וילא דך קג"ד ע"א
 שעל ד' בני השפחות לאמר וכל החוריהם ציתה שהם הרבע קשרין דאקרין אחוריהם.
 והיינו כי פי' החוריהם זהו מדריגת התכפיה סע"א. ובחי' פנים זהו ע"י התהפכה ממש
 מרירו למיתקו וחשיבא לנהורא. וכמ"ש מזה בת"א פ' תלוה בד"ה זכור את אשר עשה
 לך עמלק בדרך שזהו ענין לבתך אחרי במדבר כו' אחרי דוקא וע"ז נאמר ואחה עיף
 ויגע והוא ענין בית השלחין כמ"ש בגמרא ריש מ"ק בית השלחין ואחה עיף ויגע
 ומתרגם ואת משלתי ולאוי כו'. ונפתלי ע"ש בחי' כי עס קשה עורף כו' שזהו דוגמת
 עקש ופתלחל רק שהוא בקדושה צעזודת ה' בחי' נו"ה עי"ז מבית השלחין נעשה חילה
 שלוה. וע' במד"ר ר"פ בשלח ע"פ ויהי בשלח פרעה מענין שלחך פרדס רמונים. וגם
 י"ל ע"י עסק החורה שנק' נופת ע"ש ומחוקים מדבש ונופת לופים שזהו פי' נפתלי
 נפת לי. עי"ז בחי' בית השלחין נעשה חילה שלוה כו' ועי"ז עושה פירות חדיר:

ד **הגותן** אמרי שפר. במד"ר שם אמרו שפר שהם משפדין אמרים שניחנו
 בשופר ור"ל ד"ת שנתנו ע"י קול השופר. ועמ"ש מזה בד"ה וכל העם רואים
 את הקולות שקול השופר זהו המשכה מצינה הנק' הוא דא עתיקא ועי"ז מחבר רלוא
 ושוב. וזהו ג"כ ענין מלכויות זכרונות ושופרות. מלכויות במל' זכרונות צו"א וחיבורם יחד
 הכל ע"י שופרות כו'. ולכן נקראו אמרים שניחנו בשופר. ואמרו שופר שהם משפדים
 הדברים כו'. י"ל זהו פנימיות החורה הנק' נופת לופים כמ"ש דבש והלב תחת לשונך
 דקאי על מעשה מרכבה. והם משפדים את הנגלות. שצורה כו'. כי הנה נודע מענין
 שעה אור בשלמה שהחורה היא הממולע המחבר את המאליל אור א"ס צ"ה עם
 העולמות והממולע כלול מב' הבחי' א"כ מלד היות בהממולע מבחי' הארת המאליל

והו פנימי' התורה ומה שהיא שורש העולמות זהו מלך חילוניות התורה היינו הנגלות
 וזהו הנסתרות להו' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו ונק' נוצלות חכמה שלמעלה חירה
 נוצלות לזד. ועמ"ש מזה קלח בסידור סד"ה ועשו להם ליצית. ולכן נפתלי שהוא בחי'
 נופח להמשיך מפנימי' התורה עי"ז משפטים גש הגליל שבתורה שיהי' מזהיק ומאיר
 כמו הנשמה שנוחנת כח בהגוף כו' ועמ"ש בלק"ח בד"ה תורה לוח לנו משה בענין
 שמע"ל ושמתח תורה ע"י שנמשך פנימיות כו' :

ה **במד"ר** ויחי ס"פ ל"ע נפתלי חילה שלוחה זו בקעת גטסר שהיא ממהרת את
 פירוטה כחיל ע' בד"ה וילך לין ויגמל שקדים. ובמד"ר פ' בראשית שט"ז
 גבי פרת אדם נועט בו נטיעה והוא עושה לשלש ימים כו' זורע בו ירק והוא עולה
 לשלשה ימים כו' והיינו לפי כי והנהר הדביעי הוא פרת הוא דמשיקרא. היינו בחי' ונהר
 יולא מעדן דיוכל שמו ונאמר בו ולא ימים מעשות פרי. ונאמר לע"ל הגה ימים באים
 באום ה' ונגש חורש בקליר ודורך ענבים במושך הזרע בעמים סו' ט' י"ג. וע' מזה
 במד"ר ר"פ ויגש. ובפ"ב דשבת ד"ל ט"ז עתידה אשה שתלד בכל יום עתידין חילנות
 שיוליאו פירוטהין בכל יום כו'. דהיינו ע"כ מפני שיאיר כחח הלומח שבארץ הארה
 עליונה מאד כענין מ"ש אני אטנה את השמים והם יענו את הארץ. ע' זח"ב יתרו פ"ה
 ב'. ומעין הארה זו נאמר שהיא ממהרת את פירוטה כחיל לפי שנמשך בהארץ כח
 עליון מאד מבחי' חלילות כו' ועמ"ש ט"פ אה בחקתי תלכו כו' ונחנה הארץ יבולה כו'
 טובא דגניז בגווה. וע' מענין כח הלומח שבארץ בד"ה האינו השמים ותשמע הארץ
 דרוש הכליטי ובד"ה הבאים ישרש :

ו הנותן אמרי שפר שאלו מתברכת שנאמר נפתלי שבע רלון. עמ"ש בלק"ח פ'
 מטות סד"ה עיני כל בפי' ומשביע לכל חי רלון. ובמא"א רלון נק' יסוד
 שבכל פרלוף המרלה להמקבל כו'. והנה י"ל חילה שלוחה לשון נקבה ואח"כ הנותן אמרי
 הנותן לשון זכר ולא אמר הנותנת. י"ל ע"ד ואמונה כל זאת וקיים עליו ג"כ זאת
 לשון נקבה וקיים לשון זכר ופי' בלק"ח פ' עקב סד"ה ולהבין שורש טעם וקישור
 מסעיף ג' כי המל' דלמי' מתחלה לגבי אל' היא בחי' מקבל. וזהו ענין זאת וענין
 חילה שלוחה. ואח"כ לגבי צי"ע נעשה דבר ומשפיע. וזהו ענין זכר לאריות וראש
 לשועלים. ועמ"ש בד"ה ועתה יגדל נח בפי' כאשר דברת לאמר דהיינו מה שמל'
 דאלילות נעשית כח"ב לבריאה. וזהו הנותן אמרי שפר. עו"ל דמבואר לעיל נפתלי
 ענין חפלה והוא לשון חבור. וגם נפתלי חבור מלמעלה והוא ענין תורה ע"כ נאמר בו
 ב' בחי' חילה שלוחה לשון נקבה כנגד החפלה ונק' חיי טעה מקור צי"ע ונק' הנותן
 ל' זכר כנגד תורה חיי עולם. עו"ל ע"ד זכיר את יום השבת שהשבת עלמו בחי' נוק'
 וכלה ולריך לעשותו בחי' דבר כמ"ש ע"פ למען תזכרו. וע' זח"ג ר"פ חזריע מ"ב ב'
 אחתא מיומא דאתעברת עד יומא דאלידת לית בפומא אלא ילידו דילה אי להו דבר כו'.
 וזהו ג"כ ענין חילה שליחה הנותן ע"י נפתלי מתחלה הוא חילה שלוחה לשון נוק' והוא
 ענין החפלה כחיל הערוג על הפיקי מים כמ"ש בח"ג פ' אחרי דס"ז ע"ב והוא ענין למאה
 לך נפשי ואח"כ ע"י התורה שמקבלת משקיו דנהלא בחי' הנותן לשון דבר אמרי שפר :

ו וְדַבְרָה בְּזֵאת וַיְחִי דְרַמְיוֹ ע"ב לְבַחַר חִירוֹן עַל קוּטִיחַ זו. חֵךְ חִיכָה שְׁנוּחָה לְשׁוֹן
 נִקְבָּה הַטוֹחַן לְשׁוֹן זָכַר הַחֵרֶךְ. וַע"ז צַר"ח שְׁעַר הַקְּדוּשָׁה ר"פ יו"ד הַבֵּית מֵאֵמֶר
 הַג"ל וּפִירְשׁוּ שׁוֹמוֹ ע"ד הו"י הוּא הַאֲלֵקִים דְּכֹלָא הֵד. וְכֵן הו"י חֵדָּד וְשִׁמוֹ חֵדָּד ר"ל
 כִּי הַדְּיוֹבֵר הוּא מַל' וְנָק' שָׁמוֹ וְכֵן נִקְרָא הַנְּקִיטָה כַּמ"ס צַעִיר חֲנֻקִּינוּ עֵיר הוּא עֵילָם
 הַדְּיוֹבֵר וְהַכֵּל חֵדָּד עַם שֵׁשׁ הו"י מִמֶּשׁ כִּי בְּכָל הַשָּׁמוֹת הַמְשׁוּן לַחֹה"ס מִמֶּשׁ רַק שְׁלֹפִי
 הַמַּדָּה שְׁמַחֲנֵשׁ זֶה כֵךְ נָק' הַשֵּׁשׁ כַּמ"ס צַמְד"ר פ' שָׁמוֹת פ"ד שְׁמִי חֵדָּד מִצָּקָם
 לִידַע כו'. וְלָכֵן בְּהו"י חִיכָה שְׁנוּחָה לְשׁוֹן נִקְבָּה שֶׁהוּא בְּמַל' בְּחַי' הַדְּיוֹבֵר שֶׁהוּא מִקְבֵּל
 הוּא אֶחָד מִמֶּשׁ עַם שֵׁשׁ הו"י וְלָכֵן נִחְמַר הַטוֹחַן לְשׁוֹן דְּכַר וּמִשְׁפִּיעַ כִּי מַלְד הו"י שֶׁהוּא מִקּוֹר
 הַשֹּׁפֵט נָק' לְשׁוֹן דְּכַר. חֵךְ הַכֵּל חֵדָּד מִמֶּשׁ. וְזֶהוּ כַּעֲנִין שְׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדְיוֹבֵר חֵדָּד שְׁמוֹר לְטוֹק'
 שֶׁהוּא מִקְבֵּל וְזָכוֹר לְדְכוּרָה שֶׁהוּא הַמְשַׁפֵּיעַ. וַע"ז מוֹה צַח"ח פ' יִתְרוֹ גַם הַמֶּלֶךְ נָק' דְּיוֹבֵר
 וְהַכֵּתֵר נָק' מִדְּבַר ע"ב הַכֵּל חֵדָּד. עו"י"כ ע"ד מ"ש גְּבִיר ר"ח עַל עֹנֶה הַחֲמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ.
 וְצַח"מ כְּחַי' וְנִסְכָּה לְשׁוֹן נִקְבָּה וְכֵחֵן נִחְמַר וְנִסְכּוֹ לְשׁוֹן זָכַר. וְפִי' צַח"ח ר"ל לְפִי שְׁצַר"ח
 אֵינֶה עֲפֵלָה לְהַדְּכַר אֱלֹהִים מִקְבֵּל' הַשֹּׁפֵט ג"כ צַח"ע מַחֲו"ב וְכַמ"ס מוֹה צַלְק"ח ס"פ
 הַצְּרֵכָה צַד"ה וְהִיא מְדִי הַדָּשׁ פ"ג הֵינִי שֶׁנִּפְעַמִּים הַדְּיוֹבֵר מִקְבֵּל מִהַשְׁכֵּחַ צַעֲלָמוֹ וְלֹא
 מִהַשְׁכֵּל שְׁבַמְדוֹת וְזֶהוּ עֲנִין שֶׁהַדְּיוֹבֵר נָשׂוֹן זָכַר וְנִסְכּוֹ. וְזֶהוּ עֲנִינוֹ עֲנִין הַטוֹחַן חֲמִידֵי שֶׁפֵּר
 שֶׁמִּמְשִׁיךְ מִמּוֹחִין דְּאו"ח עֲלֵמֶשׁ צַח"ח. וְהֵנָּה מְלִינוֹ גְּבִיר דְּיוֹבֵר וְחִמְרָה נָשׂוֹן שְׁבִיחִית
 כַּמ"ס צַמְד"ר ר"פ צַח"ע ע"פ הַשּׁוֹכֵחַ חֲמַרְחוֹ אֶרֶץ. נִמְלֵא שְׁפִיר שִׁיךְ אֵינֶה שְׁנוּחָה עַל
 הַטוֹחַן חֲמִידֵי שֶׁפֵּר. וְעוֹד כְּתִיב יִשְׁכַח דְּבָרוֹ וִירְפָּחֶם. וְעִינֵן מוֹה צִינְקוֹט חו"ח דְּרִי"ג ע"א
 צַח"ע צַלְק"ח ע"פ וַיִּשֶׁס ה' דְּכַר צַח"ע צַח"ע כו'. וְעַמ"ס צַלְק"ח פ' חֵלָא צַח"ע וַיִּהְיֶה ה'
 לֵךְ אֶת הַקְּלָלָה לְצַרְכָּה וְזֶהוּ עֲנִין וַיִּשֶׁס ה' דְּכַר צַח"ע צַח"ע לְהַפִּיךְ הַקְּלָלָה לְצַרְכָּה.
 וְעַד"ז ג"כ עֲנִין נִפְחָלִי אֵילָה שְׁנוּחָה הַטוֹחַן חֲמִידֵי שְׁפִיר צַח"ע צַח"ע אֵל הַפִּיךְ הַקְּלָלָה לְצַרְכָּה
 כַּמִּשְׁךְ מִמִּקּוֹס גְּבוֹה מֵאֵד מִכְּתֵר עֲנִינוֹ עַד שִׁירָד לַמַּעֲשֶׂה כִּיכ לְהַתְּלֵשׁ צַח"ע צַח"ע וְהוּא
 כַּעֲנִין אֵיל הַקּוּפֵץ וּמְדַגֵּג מִמִּקּוֹס לַמִּקּוֹס רְחוֹק צַח"ח רְחוֹק גְּדוֹל כו' לָכֵן נָק' חֵדָּד אֵילָה
 הַשֶּׁחַר שָׂבָה וְעַל יְדֵה חֲמַר חֲחִשׁוּרֹשׁ וְחֵחֶשׁ כְּחַצוֹ עַל הַיְּהוּדִים כו' מֵהַ שְׁמַחֲחֵלָה חֲמַר
 כו'. וְזֶהוּ כַּעֲנִין וַיִּהְיֶה ה' אֶלְקֵיךְ כֵךְ כו'. וְזֶהוּ כַּעֲנִין כְּאֵיל שְׁדוּגֵג וְקוּפֵץ כֵךְ דְּלֵג
 הַדְּיוֹבֵר כו'. וְצֹהַר ס"פ צַלְק"ח דָּף ר"י ע"ב פ' וְכֵה חֲדָרָה שְׁבַח' הַמֶּלֶךְ הַנָּק' כֵה דְבַרְהַ
 מִחֵךְ פ' צַלְעַט אֶת הַצְּרֵכוֹת. וְזֶהוּ ע"ד וּמִנְכּוֹחוֹ בְּכָל מַשְׁלֵה. וַיִּזְכֵּן זֶה עוֹד ע"ד מ"ש
 צֹהַר שֵׁשׁ דְּר"א ע"ב צַח"ע פ' הַחֲחֹן שְׁבַרְחָה צַח"ע צַח"ע. וְעַמ"ס צַח"ח פ' וַיְחִי סְד"ה
 חוֹסְרֵי לְגַפְּן צַח"ע וְלִשְׁרָקָה צַח"ע חֲחֹמוֹ. הֵינִי שְׁבַח' פ' הַחֲחֹן צַח"ע וְנִכְלָל צַח"ע וְלִשְׁרָקָה.
 וְהֵנָּה הַשּׁוֹרֵק הוֹנֵךְ צַח"ע וְזֶהוּ עֲנִין נִפְחָלִי ל' וְעַם עַקֵּשׁ חֲחֵחֵחֵךְ וְלָכֵן הוּא חֵיכָה שְׁנוּחָה
 שׁוֹמֵךְ מִהַדְּיוֹבֵר עֲנִינוֹ גַם לַמַּעֲשֶׂה כו'. וְעַמ"ס ע"פ סִיב דוּדֵי וְדַמָּה לֵךְ לְנָצִי אִו לְעוֹפֵר
 הַאֲלוּסִים עַל הַרֵי צַח"ע צַח"ע סְסִי' צ'. וְעַ"מ עֲנִינוֹ וַיִּשֶׁס ה' דְּכַר צַח"ח רִינֵי ק"ה צ'.
 יִלְקוּט ח"א ר"ס ד' שִׁי"ב ד' שִׁל"ה שֵׁשׁ"ב צ' שֵׁשׁ"ג א'. חֲד"א ח"א פכ"א. הַחֲחֹרָה נָק'
 ג"כ אֵילָה אֶהְבִּים עֵירוֹזֵבִין פ"ה נ"ד צ' מֵהַ חֵיכָה זו רַחֲמָה לֵר וְחֲצִיבָה עַל צַעֲלָה כו'
 כֵן ד"ח חֲצִיבִים עַל לומְדֵיהֶם כֵּל שְׁעָה וְשְׁעָה כַּשְׁעָה רַחֲשׁוּגָה. וְח"כ זֶהוּ עֲנִין בְּכָל יוֹם
 יֵהִיו צַעֲיִיךְ כְּחַדְשִׁיהֶם. וְע"ד עֵתָן הַחֲחֹרָה לְשׁוֹן הוּא כִי הִיא חֲחֵמָה הַנִּמְשָׁךְ מִחֲחֵמָה שְׂבָה

מלכ

מלוכס אור א"ס א"כ בכל יום יש חדוש לאין קץ בו' . אילה מקשה ללדח . ע' זח"ג
 רמ"ע . ונחש מבישה בו' . וזו נפתלי אילה שלוחה שזכחה האילת ללידה . ואפ"ל לבן
 קדס דן יהי דן בו' שגורס לידת נפתלי . ועכ"פ לבן התפלה נק' נפתלי אילה ע"ד
 יעקב ה' ציוס לרה דקאי על יולדת בו' יצח אין ללידה . והמשכת הכח נמשך מעת"י
 כמ"ס בוח"ב בשלח נ"ב ב' בעתיקא תליא . וזו אילה שלוחה שנמשך הכח מבחי'
 תחלתו בסופן :

נפתלי אילה שדווחה הנותן בו' . הקשה בר"ח שעה"ק ר"פ יו"ד בשם הזהר ויחי
 דרמ"ו ע"ב הנומח מיבטי ליה . כתיב נפתלי אלקים נפתלתי עם אחותי
 פי' בת"א לשון תפלה . ורש"י בשם מנחם פירש לשון חיבור נחמדתי עם אחותי .
 ובעלמו פי' לשון דור עקש ופתלתל . אלא שבאין הוא לשבת . והמד"ר ר"פ שמות פירש
 לשון נופת וקאי ע"ס ד"ת שנאמר זה ומחוקה מדגש ונופת לופיס :

ב ויהנה לשון תפלה ולשון חיבור י"ל שהוא ענין אחד כמ"ס מזה בד"ה ועבדתם את
 ה' אלקיכם וברך בו' כענין ואני תפלה שפי' ואני הוא מל' שנק' שם והארה
 והיא בבחי' השוקה להתחבר בעלמות אור א"ס ובענין המצוה בד"ה אוסרי לגפן בפיו'
 מקדשי שמך בו' וע' בד"ה תקעו בחודש דרוש השני פ"א ובד"ה את קרבני לחמי דרוש
 השני פ"א ובד"ה קול דודי צה"ש צפי' מלכותך מלכות כל עולמים . וזהו ג"כ ענין
 תפלה לעני כי סיהרא נק' עני וזהו והשפוך את נפשי שהמל' נקרא נפש . ועמ"ס צפי'
 אשר לא נשא לשוא נפשי . נפשי קרי . וזהו סולם מולכ ארצה ותפלה במקום קרבנות
 כי ע"י קרבן הבהמה צירור שם צ"ן נעשה עלייה זו כמ"ס בד"ה כי החה גרי .
 ובציבור אוסרי שזהו ענין מקדשי שמך יחוד מ"ה וצ"ן . ועכשיו ע"י תפלה הקרבת
 נה"ב . וענין חיבור זה עם אחותי ע"ד מ"ס בוח"ב תרומה קכ"ו ב' צפי' מי זאת
 חבורה דתרין עלמין ע"י יעקב דמחבר לן והוא כי התפנה בח"י היינו המשכה מעלמא
 דאחכסיא לעלמא דאחגליא כמ"ס בת"א בד"ה אז ישיר משה וצנ"י . ועיין זהר וילא
 דק"ח ב' ששרש עלמא דאחכסיא ועלמא דאחגליא הוא ב' שמות הוי' . ע"ד ויקרא הוי'
 הוי' בו' . וזהו לאהבה שיהי' שם שמים מתאהב על ידיך . ע' בד"ה ועשית צנדי קדש .
 כי שמים הוא ז"א ושם שמים הוא מל' ויהי' ש"ס מתאהב היינו שומשך מבחי' מהו"ע
 בבחי' שמך ע"ד אשר אזכיר את שמי בו' :

ג וענין ל' פתחול כי הנה ענין ורחל עקרה שאינה מולדת אהוי"ר שהם הצנים .
 כמ"ס בלק"ת פ' פינחס דע"ח סע"ג . ולזה בא כבש תמיד לעורר רחמים
 בו' . ושם פ' אמור דל"ח ע"ד בדרוש והניף . ולכן נחנה רחל את בנהה באמרה אולי
 אבנה ממנה . ועמ"ס בלק"ת ס"פ הזרחה בד"ה מזמור שיר חנוכה הבית דף ק' ע"א .
 ויש להוסיף ע"פ מ"ס צמגן דוד ברות ה' וז"ל הא לבס זרע כי בכח הה"א הזרע
 וההולדה וההתפשטות בו' (עמ"ס בת"א ר"פ לך בענין ה"א דאזרחה) כי ה' הראשונה
 שצמס הוי' היא את הצנים בו' כי היא מבחי' גוואלי בו' . וה' אחרונה שצמס בו' שרי

אינה יולדת שרה יולדת עכ"ל. ועמ"ש ע"פ הזהר בלק קל"א ח' צפי' עושי דצרו' שחורה חני
 כשהיא צנחי' יו"ד. ועושי דצרו' כשנעשית ה"א ע"ש צנה"ז. וע' מענין עושי דצרו' צד"ה
 בשעה שהקדימו. והנה בלחה יש ה"א וברחל ליכא ה' כמו בשרי. ורצקה יש צה ג"כ
 ה'. ולכן רחל עקרה. ע"כ נחיעלה ליתן חת בלחה שיש צה שני ההי"ן ומה יומשך לה
 ג"כ ההולדה. וע' בדרוש צ' צחי' מלה דקודם חלות ושלחהר חלות הס' הה"א ומילוי
 הה"א ושם מצואר דמילוי הה"א גבוה יותר כו'. אך כאן לא משמע כן. עכ"פ ע"י
 מילוי ה' מה שירדת לבי"ע עי"ז נבנית רחל מלכות דאלי'. וזהו נפתחתי עם אחותי
 שנמשך צי ג"כ צחי' ה"א כמו באחותי כו'. והנה ה' אחרונה פי' צת"א דק"ע ע"צ צד"ה
 לבסומי צפוריא שהוא צחי' ג' קיין מחדומ"ע. שמתייחדים עם הוא"ו ששה מדות עליונות
 היינו אהוי"ר ורחמים ותורה ועבודה וגמ"ח. וא"כ אפ"ל על"ה הה"א אחרונה זהו
 כשעוסק במחדומ"ע ע"י אהפכא של המדות מהשוכא לנהורא. והמילוי ה"א זהו כשעושין
 רק ע"י אהכפייא כו'. או מילוי הה"א זהו כשעוסק במחדומ"ע בנגלה שבחורה. ועל"ה
 הה"א זהו כשעוסק במחדומ"ע בפנימיות החורה. והיינו כי כמו שיש צה"א מילוי ה"א
 כן הוא"ו יש צו ג"כ ו' מילוי כו' ותרין ווי"ן הס' יעקב ויוסף. ע' צח"ב ר"ש יתרו
 דס"ח ח'. ויותר י"ל כמ"ש בלק"ת ר"פ שלח. בענין שדור המדבר רלו רק בצחי'
 דצור ולא בצחי' מעשה וא"כ דבור ומעשה י"ל על"ה הה"א והמילוי כו'. גם י"ל ע"ד
 מ"ש צח"א דכ"ז ע"צ ע"פ מעשה לו עור משנה אהחא דההוא נער ואיני שפחה
 דשכינתא. וזהו ענין בלחה שפחה רחל. ויותר י"ל ע"ד ברייתא לגבי משנה שלבן מתינתן נק'
 מלכתא וברייתות נק' פילגשים וכך בלחה נק' פלגש יעקב ורחל אשת יעקב. ובתיב ויקם עדות
 ביעקב ותורה שם בישראל וזהו חושב"ב. ורחל אשת יעקב זהו מחדומ"ע של המשנה תישבע"פ.
 ופלגש יעקב זהו ברייתות כו'. ולכן אצנה ממנה. עיין צת"א ס"פ חיי ע"פ ויל"א ילחק
 לשוח צדה דכ"ע ע"א הצרייתא מחי' המשנה ומבארת ההלכה יותר בפרט כו'. והנה
 ע"י עסק תושבע"פ במשנה וברייתא עי"ז כותן הכה ועוז בנפש לבוא לאהוי"ר. ע'
 באג"ה בתחלתו ע"פ חגרה צעוז מהניה כו' שע"י גילוי רלה"ע שבחושבע"פ יומשך
 הרל"ן בנפש כו'. גם כמ"ש צת"א פ' מקץ צד"ה רני ושמחי דס"א ח' בענין והוי'
 יגיה חשכי ואז מותיב לו סיוע מלמעלה חתן אמת ליעקב כו' וזהו נפתלי ל' פיתוליהו
 שהוא ע"ד ועם עקש תחפתל ופי' בנמ' פ"ק דמגילה די"ג ע"צ ע"ד אחיו חכמי צרמאות
 היינו תחזולות איך להכניע היל"ה ר כו'. וע' צמד"ר פ' אחרי פכ"א ע"פ כי בתחזולות
 הצילות הצילות של מלות כו'. ואפ"ל ה' קטנה רחל מל' דאלי'. ובלחה מילוי הה"א היינו
 מל' דצריאה או ילירה שנק' שפחה ואמה לגבי מל' דאלי'. ובמד"ר פ' וישלח ס"פ ע"ה
 ע"פ ויהי לי סור והמור לאן ועבד ושפחה ועבד זה דוד כו'. ושפחה זו אציגיל שנאמר
 הנה אמתך לשפחה. צת"א סי' כ"ה מ"א. והשל"ה פ' וישלח דרל"ה ח' האריך בזה
 ע"פ כהאר"ז"ל. אכן יש לפרש כדמשמע בזהר בראשית דכ"ז סע"ב דמל' דילירה נק'
 שפחה וכנ"ל. וגם בענין שבע הנערות הראויות לתת לה שאן ז' היכלות דמל' דצריאה כו':
 ד ג"כ ל' עקש ופתחול כי עם קשה עורף אשה ע' לק"ת פ' ואחזקן צד"ה ענין
 אחד ואהבת וצביאור אה' בחוקתי בפירוש שחוק כך עלה. וזהו הרל"ן שלמעלה

מהשכל המושג . וע' בד"ה ולא אבה . והפנימיות של הדלוק י"ל זהו נפת מנפחלי . והנה נופת לשון הטפה נופת הטופנה . כי נמשך מבחי' מזליה של הגשמה ע"ד ונוזלים מן לבנון . בד"ה האזינו השמים דרוש הראשין . וע' בח"א פ' תשא בד"ה שמאלו תחת לראשי גבי ובכל מארך . והנה ענין ל' עקש כמו וכל הישרה יעקשו . וענין עקוש בעבודה יובן ממ"ש בח"א סד"ה אוסרי לגפן בענין ולשורקה בני אחונו השורק הוא הולך בעקום . וזהו בחי' הודאה . וכן איתא בכהאריז"ל גפתי פרק אחרון דהיד כו' . ועמ"ש מענין הודאה בדרוש ל"ג בעומר . ולפירש"י שהרבה פליחות ע"ד ותחפלל (חנה) על ה' בח"א ס"פ משפטים . ועמ"ש בד"ה וארשתוך לי בענין לבי ובשרי ירננו אל אל חי :

ה וענין אילה שלוחה על התפלה ע' יומא דכ"ט א' ע"פ על אילת השחר . וע' בפרש"י תלים רס"ו מ"ב ע"פ כאל תערוג כו' ובח"ג פ' אחרי ס"ז ב' . אך ענין המהירות י"ל ע"ד יענוו ציוס קראנו . ע' בד"ה ויגך לין ויגמול שקדים שאין מחטב כו' . והיינו שהתפלה ע"ד ותחפלל על הוי' על דוקא . גם כמ"ש בלק"ת סד"ה שיבה ישראל עד דרוש השני . דאע"ג שצכל ימי הגנה התפלות עולים ע"י המלאכים מט"ט קושר כתרים לקונו מתפלותיהם . אך בעשי"ת שנאמר דרשו ה' בהמלאי אוי הקב"ה בעלמו מקבל התפלה . ובפרדס שער הבי"ע פ"ה פי' שבשפת עולים התפלות לא ע"י מט"ט כ"א ע"י יסוד כו' . וזהויות כן הרי ארז"ל דמ"ש בהמלאי אלו עשי"ת היינו ליחיד אבל לצבור הוא בחי' בכל קראנו אלו לכן בתפלת לצבור שהקב"ה מקבל בעלמו זהו שנק' התפלה אילה שלוחה . וע' זח"ג דרכ"ו ע"ה בענין והנה רבקה יולדת . וילא כצדק חלו . דקאי על התפלה . גם ע"ד ברה"ט . ואל הבקר רץ אברהם כו' . ואם רץ לבך כו' . באלקי אדלג שור כו' . וכמ"כ ענין ההמשכה מלמעלה באה בחי' ומהר וכמ"ש סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים על הרי צחר :

ו דבורתן אמרי שפר . כי אילה שלוחה לשון נקבה היינו כי מל' מקור דבי"ע נק' עלמא דנוק' בחי' מקבל שמור לניקבא ע' סד"ה זכור ושמור בדבור א' נאמרו . את עשית את השמים את חסר ה' כמ"ש סד"ה המגביהי לשבת . באשה קראה מושב . כי ישיבה היא ירידה והשפלה . ה' למבול ישב וישב ה' מלך לעולם . תש"י מיושב . ע' בד"ה שימני כחותם . ועמ"ש בענין ואפו עשר נשים צפ' בחקתי . ועמ"ש בענין אשה יראת ה' היא תחלל בד"ה הבאים ישרם . וגם אין שייך תפלה ובקשה אא"כ חסר וכנ"ל בענין את חסר ה' . שפיכת נפש תפלה לעני סוהרא מהכנותא . אין עני אלא בדעת שאין גילוי הדעת . רק אמונה . ועיקר התפלה שיהי' יוכל להיות כלי לקבל ע"י שיהי' כלי ריקן ופשי כעפר . ועמ"ש ע"פ אחותי בת אבי בזמנא דנעלא מבי אבא חכמה יראה אז חוכל להיות כלי . ועמ"ש בענין ה"ג שנמשכים בה לעשייתה כלי . והנה נק' אילה זו רחמה לר והציבה על בעלה כל שעה כו' . ע"ד בכל יום יהיו בעיקר כחדשים . וכאלו היא גן נעול . וענין פי' לר נח' בד"ה ולא אבה ע"ד מן המלך קראתי כו' . והנה מזה נמשך כמ"כ מלמעלה הנותן אמרי שפר פי' ההמשכה נק' קול הנמשך בדבור כמ"ש קול ה' יחולל אילות . וזהו הקל קול יעקב . וכשהקול מאיר בדבור זהו ע"ד כי פי ה' דבר ואז אינה

חינה צהי' כרחל לפני גוזזי' נאלמה דפי' כרחל היא כה"א שהיא נאלמה מחמת גוזזיה
 הם נה"צ והי"ה"ר כו'. משא"כ ע"י גילוי הקול כו'. וכן התורה ניחנה צחמם קולות.
 ועמ"ס ע"פ קול דודי כו' מדלג ומקפץ והיינו צחי' חילה שהחיל מדלג ומקפץ כו' מהר
 להר כו'. וענין הנותן ע"ד נותן התורה מחנה עובה. ועמ"ס צענין יהונתן ודוד :

אמרי ע"ד חת ה' האמרת היום וה' האמרתך. שפר היא תענוג העליון צחי' ונהר
 יולא מעדן להשקות ג"ן סדרים דאורייתא. עמ"ס צפי' כי קולך ערב צד"ה יונתי
 בחגוי. והנה נודע מענין הוי' הוא האלקים דכולא חד הוא ושמו אחד לכן חילה לשון
 נקבה מורה על מל' אלקים אל דמי לך. הנותן מורה על המשכה מסה הוי' דכולא
 חד. והיינו ע"י החפלה לשון חיבור ויחוד נעשה הכל אחד. ועמ"ס ל ע"פ ע"כ קראה
 שמו נפתלי צענין פיתוליייה לא דידי הוויין כלום הלך יעקב כו'. ואיך מזה דוקא נמשך
 מלמעלמ"ע האהבה כמים הפנים כו'. כמים י"ל חפלה שפכי כמים לנך וכן תורה יערוף
 כמטר לקחי כו' והיינו מ"ן ומ"ד :

מדרב"א בתלים רס"ו מ"צ פי' כחיל הערוג שאינה מבקשת בשביל עצמה כ"א
 בשביל כל החיות כו' ועד"ז יש לפרש ענין חילה שלוחה שאין החפלה
 בשביל עצמו כ"א בשביל שיהי' גילוי חלקות כמאמר למען שמו באהבה כו' שיהי' ומלאה
 הארץ דעה את ה' כו'. והנה כתיב לעת ערב והנה בלהה ביסעי' בס"י י"ז פסוק י"ד
 ופרש"י שדי' באים על החיות שהוא הי"ה"ר ומבהלין אותן. וכן בתלים ס"ו ע"ג י"ע
 ספו תמו מן בלהות. הרי בלהה מלשון בלהה. ובענין חסות פניך יבהלין תלים ס"ו ק"ד
 כ"ע. יבשו ויבהלו מאד כל חיוצי תלים ס"ו ו' י"א. ויש בלהה ג"כ לשון חפזון כמו
 ויבהילו את המן. הרעים ילאו דחופים ומבוהלים. ח"כ בלהה שפחת רחל יש לפרשו לשון
 בלהה ויראה מפניו ית' כמ"ס באיוב ס"ו כ"ג ע"ז על בן מפניו אבהה. כי רחל יראה
 דחלילות ושפחת רחל יראה דצ"ע. ומזה נמשך אז נבהלו חלופי הדוב. וע' במד"ר באיכה
 ע"פ ההפך עלי בלהות באיוב ס"ו ל' ט"ו. והיינו שט"י היראה דקדושה להיות נבהל
 מגדולתו ית' וכמ"ס צפ' ויגש מ"ה ג' ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו.
 וארז"ל ע"ז חיי לנו מיום הדין כו'. ובמד"ר ר"פ ויגש שזכו מ"ס כי הגה המלכים נועדו
 כו'. יהודה ויוסף. המה ראו כו' נבהלו נחפזו כו'. נמלא בלהה זו היא מגדולת הבורא ית'.
 וזה ענין בלהה שפחת רחל. כי לגבי יראה עילאה שבא"י נק' יראה זו בשם שפחה.
 וע"י יראה ובלהה זו מפניו ית' נמשך יבשו ויבהלו מאד כל חיוצי דהיינו הי"ה"ר. גם
 בלהה לשון חפזון ע"ד הרעים ילאו דחופים ומבוהלים בדבר המלך שנאמר גבי לעוב
 באבסתר ס"ו ח' י"ד. וכן כי בחפזון ילאת מאמ"ל. ולכן ממנה נולד נפתלי חילה שלוחה.
 וביהוקאל ס"ו כ"ז בלהות אתנך פירש"י בשם ת"י גדלא הוית שר"ל שתי' חין והפס.
 וכן פי' עוד ס"ו כ"ז ע"פ בלהות היית ואיך עוד. וכן צפי' כ"ח י"ע. וא"כ חפ"ל
 צחי' זו בקדושה צענין בלהה שהוא צחי' הביטול שפוסה עלמו לחין והפס. ע"ד לשארית
 נחלתו למי שמיס א"ע כשיריים. ובענין ואנכי עפר ואפר :

וא"ת שיש עוד שרש בלה לגנאי שהוא לשון רקבון כמו ושמלתך לא בלתה צפ' עקב
 ח' ד'. בלה בשרי ועורי איוב ג' ד'. ואמר לבלה נילופים יהוקאל ס"ו כ"ג מ"ג.

ע"ז יש להשיב דבליה הוא ענין זקנה. והרי יש זקנה לטיב כמשארז"ל סוף מסכת אבות וסיפא בליה זה. וגם יבלוי בטוב ימיהם באיוב כ"א י"ג. הגם ששם לסוף אבדו זהו ע"י שהיו רעים וחטאים. אכן ע"י סיב ובלה זה בחורה ע"י עוד יובזן בשיבה. ובירושלמי ר"פ כילד מברכין ע"פ טובתי כל עליך מצלה אני עובתי בנוסף. ד"א יבללו כל הטובות ויבואו אליך. א"ר אחא מהו כל עליך שאני מביא עובה על העולם מבלעדך כד"א ובלעדיך לא יריע איש את ידו. וכל אלו הפירושים שייך בצלה. כי היא מקבלת מבחי' טוב שהוא יסוד כו'. ולכן שייך בבחי' זו יבללו כל הטובות כי ביסוד נמשך מכל הע"ס כמודע מענין יקוו המים אל מקום אחד והיא מקבלת מבחי' זו. וגם אני מביא טובה על העולם מבלעדך כי כל שפע היסוד נמשך ע"י ה' אחרונה ומילוי ה"ה. ובפשוטו טיבתי כל עליך שאינו בוטח רק בו ית' ולא חוץ ממנו כי אין עוד מלבדו. והו"ג ענין בליה כל ה' ה' שאינה מלפס רק לקבלת השפע משני ההי"ן דפס הוי' כענין שפחה אל יד גברתה :

בשולי הגליון. נפחתי בצריחה יוסף באל"י. דוגמת יוסף ויהודה יהונתן ודוד. או ע"ד זח"ג קט"ו ואף גם זאת בהיותם לבלתם אע"ג דדיירי בשוקא דצורסקי זהו כענין וילא יעקב מצא"ש. ע"כ יעזב. והו"ג ענין פיתול"י שמעקס הדרך בשבילה. אלל יוסף יוסף ה' שנית ידו בגילוי רב סגול ולא שורק כו' :

גד גדוד יגודנו והוא יגוד עקב. פרש"י גדודים יגודו הימנו שיטברו את הירדן עם אחיהם למלחמה כל חלוך עד שכבשה הארץ. והוא יגוד עקב כל גדודיו ישובו על עקבם לנחלתם שלקחו בעבר הירדן ולא יפקד מהם איש. עקב דרכן ובמסלוחם שהלכו ישובו כמו ועקבותיך לא נודעו חליש ע"ז. וכן בעקבי הלאן עכ"ל. וכן ת"א מדבית גד משרית מזיינין כד יעברון ית יהדנא קדם אחיהון לקרבא. ובגמסין סניאין יתובו לאתריהון עכ"ל. ובת"י פי' והוא יגוד עקב והיגון יהדרון מזיינין כסיפא בגמסין סניאין כו'. א"כ פי' עקב לשון סוף :

ג בלשרשים בערך גד. יש ה' ענינים. א' שם זרע כמו והמן כזרע גד הוא. ב' שפ' בהעלותך. והוא כזרע גד. ב' בשלח. ב' לשון גדוה. ובכלל זה מנה. העורכים לגד שולחן בישעי' סי' ס"ה י"א. ובאמת זהו ענין מול כמ"ס בגמ' ס"פ במה אשה ס"ז ב' גד גדיוסימוק לא פרש"י החמול מול. ג' לשון לא תתגודדו. ד' לשון גדוה. ה' לשון מלא על גדותיו דהיינו שפתיו. וזוהר העיר לענין גד מלשון הגדה. יגיד. וברבות פ' וילא ס"פ ע"א ע"פ והאמר לאה בא גד אחא גדא דביתא אחא גדא דעלמא. וב' זמ"כ פי' הערוך מול הביא מול של כל העולם. בא מי שעתיד נגדד משתינת של עובדי כוכבים פירוש לשון כריתה כמו גורו אילנא. משתינת יסודם. ומנו אליהו כו' משל גד הו' כו'. וכ"כ ברבות ויחי ס"פ ל"ט ילקוט ת"א רס"ח ב' של"ה קג"ט א' שמ"ט א'. ואפ"ל כי ענין משתינת הוא ענין העקב דקדושה מל' דעשי' שממנו נעשה עתיק לק"ג כו' והו"ג

ענין רישו דעשו בעטפוי דילחק. ולע"ל תחילה המל' דעשי' ולא יהי' עוד נחש כרוך
 על עקב הג"ל. והיינו ע"י אליהו שס ז"ן. ולכן והוא יגוד עקב :
 ג **בחי' פ'** וילא מ"ז ד' ע"פ זא גד. מלשון גד גדי כלומר בעל מזל וע"כ חמרה
 זא גד כלומר זא המללית בעל המזל. כי בני גד היו בעלי גבורה מלליחית
 במלחמותיהם כענין שב' גד גדוד יגודו והוא יגוד עקב כלומר ילליח ויחגבר. ועל
 הכונה הפנימית קראתו לאה גד מלשון המשכה כו' עכ"ל. והנה ענין המשכה
 זהו ענין נהר דנגיד בחי' ונהר יולא מעדן והוא ענין המשכת הגימ"ל לדל"ת
 ע"ד גומל דלים. כי המל' נק' דל והיסוד ממשיך ומשפיע בה וכמ"ס זוהר ויחי.
 ומ"ס ענין מזל. הנה זפי' במוזל תליא חמרו שהוא בחי' כתר כו'. והנה זד"ה
 עס לבן גרתי פי' אדמ"ו כ"ע ענין עד הגל זל"ל פרסא מפסיק צין כתר לבן העליון
 ובין אל' יעקב וה"ע כי הוי' היא האלקים בשמים ממעל כו' וכמ"כ צין יעקב אל' ללבן
 ק"כ שבז"ע כו'. וזהו ועל הארץ מתחת כו'. ויש נשמה זאה לעולם שלמעלה מבחי'
 הפרגוד היא זאה בחי' הביטול במלכות עד שילאה מגדר ההשתלשלות
 וכמו רחב"ד שהי' מתפלל והי' עקרב על עקיבו ולא הרגיש. ומבחי' זו הי' נשמת
 אליהו כו' עכ"ד. וע"כ נגע הביטול בגופו למעלה מגדר השתלשלות. וזהו פי'
 בעל מזל היינו ידוע בחי' מזליה של הנשמה היא האור מקיף מבחי' חיה יחידה.
 ועז"כ ומוזלית מן לציון מבחי' כתר כמ"ס בלק"ת ע"פ האינו השמים וע"פ יונתי
 בהגוי. וזו באליהו הי' מאיר בחי' זו בגלוי בגוף כו' ע' זוהר הרקיע ר"פ נח. וזפי'
 ויחי ע"פ והוא יגיד עקב. והוא יבריתם באחרונה מלשון גודו אילא כו' הנה אנכי שולח
 לכם אח אליהו כו'. הפ"ל ענין יבריתם עפמ"ס בח"א זד"ה ואחה תלוה בענין תרום יך
 על לריך וכל אויביך יברחון כו' ע"ס. וכמ"א בביאור ע"פ בחודש השלישי נחצאר
 כי כתר אוחיות כרת. לפי שעי' אור הכתר יוכל לדחות החילונים לגמרי לפי שהוא
 כורת שורש יניקת החילונים וזהו וכל אויביך יברחון. והעצם הוא לפי שבחי' אור הכתר
 הוא למעלה מבחי' החלקות המדות וע"כ אין שם מקור ושורש להיות יניקת החילונים.
 ולהיות כי החורה ניתנה מבחי' הכתר ע"כ נק' החורה תושיה שמזשת כח יניקת
 החילונים כו' עכ"ד שם. ואפ"ל כי הנה שרש יניקת החילונים הוא מב' איפנים. א'
 מלמעלה כזכר זד"ה ויאבק איש. משום דקמי' כחשבה בלירה. וזד"ה בשלח פרעה.
 אך היינו מבחי' החוריים ע"ד פרעה אוחיות הערף כו'. אבל מבחי' פנימית אין להם
 יניקה. ולכן ע"י התגלות הכתר מבחי' פנימית מה גס ע"י התלבשותו בחו"כ ע"ד יאר
 ה' פניו אליך כו' הנה משם דוקא נכרתו כו' ובענין לע"ל הקב"ה מילא חמה מנרתקה
 רשעים ככין זה כו'. וזהו והוא יגוד עקב פי' והוא דא ערוקא כמ"ס ע"פ ועגד הלוי
 הוא. הוא עשנו ולו אנהנו. כמ"ס בח"א זד"ה לך לך מארלך. ולכן והוא יגוד עקב :

ד זח"א ויחי דרמ"ד ע"כ גד גדוד. בכל אחר גימ"ל דל"ת חילין ומשריין נפקין
 מיניה (עמ"ס בענין לבאות זח"א פ' בראשית דכ"א סע"ב ולריך לבאות
 אקרי מ"ע צנין דכל לבאות ומשריין שילחין נפקין מיניה. וע' בלק"ת פ' זא ע"פ בעלם

היום הזה ילאו כל לצאות כו' ולכן כשנחרצ בהמ"ק נחמטנו הגדודים כמארו"ל פ"ב
 דחגיגה די"ג סע"ב כחוב אחד אומר חלף אלפין ישמטניה וכו' וכחוב אחד אומר הים
 מספר לגדודיו ל"ק כאן בזמן שבהמ"ק קיים כאן שאין בהמ"ק קיים כפיכח שנתמטע
 פמליא של מעלה. והיינו כי בזמן שבהמ"ק קיים שהי' מאיר בחי' ונהר יולא מעדן כו'
 אשר שרש המשכה זו בזה מא"ס צ"ה ע"י ולדיק יסוד עולם לבחי' מל' שזה ענין
 יחוד ג"ד. לכך היו המשכות לצאות העליונים בבחי' אין מספר ממש. משא"כ בזמן שאין
 בהמ"ק קיים בחי' ונהר יחרב ויבש. לכן נמשך ההכפעה רק בבחי' מספר אלפין
 ורבוז רבבן כו'. ועמ"ס מזה בלק"ח פ' בלק צביאור ע"פ מי מנה כו' ומספר כו'. וזהו
 מ"ס הזהר בכל אחר גימ"ל ודל"ת חילין ומסירין נפקין מיניהו. כי ע"י התחברות ג"ד
 שזהו ענין יחוד העליון הנ"ל עי"ז הים מספר לגדודיו כו'. וזהו דהא גימ"ל יהיב. עמ"ס
 מזה ע"פ הזהר בלק דר"ג ע"ב גבי ומספר את רובע ישראל ועמ"ס ע"פ אל עליון
 גומל חסדים עובדים כו' צביאור דאלה מסעי ובענין ויגמול שקדים. ודל"ת לקיע הוא
 בחי' מל'. וע' זהר ר"פ ויגש דר"ו ע"ב ע"פ כי הנה המלכים נועדו כו' וצפ' ויחי
 דרל"ד ע"ב ע"פ האספו ואגידה כו' רזא דהכמתא חיבו כו' ועמ"ס ע"פ הגידה לי
 שאהבה נפשי כו'. ומכ"ז יש להעיר לענין וחי' עקב תשמעון. כי בבחי' עקב ואחרית
 הימים יאיר בחי' יחוד גימ"ל דל"ת הנ"ל גד גדוד כו' הים מספר לגדודיו ועי"ז תשמעון
 ותקבלו וגם כענין האספו כו'. וזהו והוא יגוד עקב. ועוד איתא בילקוט ר"פ שמות
 גד ע"ס המן שנאמר והוא כורע גד לבן ואיתא בילקוט פ' בשלח דע"ה צ' ע"פ והוא
 כורע גד לבן ר"א המודעי אומר כדברי אגדה שמושבין לבו של אדם. כי אגדה זהו
 פנימית החורה ובמ"ס ששם זהר ויחי דרל"ד צ' ע"פ האספו ואגידה לכס כו'.
 ובמח"א אות ה' סכ"א הגדה בחכמה כו' יסיד אבא נהר דנגיד עכ"ל. ובמכילתא היבא
 בילקוט ע"פ והישר בעיניו תעשה אלו אגדות שטינס מילי דחסידות לפנים משוע"ד.
 יעמ"ס מענין חסידות בד"ה ראשי המטות. ועמ"ס מענין מן בת"א פ' בשלח ע"פ
 אכלהו היום ועמ"ס ע"פ הגני ממעיר לכס לחס מן השמים סעיף י"ד. וזהו והוא

יגוד עקב :

במח"א אות גימ"ל סעיף א' וז"ל והנה אות הגימ"ל ביסוד דדכורא וצפ' תלום
 אמרו שב' ווי"ן זה צוה הם ת"ת ויסיד והו' שניה הכוללת (ר"ל
 מה שכולט בתחתית הגימ"ל) הוא עטרת היסוד הנכנס בה ועושה אותה ה' (לע"ד
 דל"ל הנכנס בחיך הדל"ת ועושה אותה ה') וזה נקרא מעד איש וליות עכ"ל. וז"ל
 הזהר תלום דקפ"א ע"א וכד עייל שמשא צביהרא נפק מהאי ו' חד פשיטו רזא דברית
 כגוולא דא ג'. ודא חיבו לאעלאה בטוקבא כו' ואתה הקרב אליך את אהרן כו' עכ"ל.
 ובמק"מ שס חד פשיטו הוא היסוד. וצוה"א ד"ג סע"א עאלת אות ד' ואות ג' כו' ד'
 חיבו מסכנא גימ"ל גמול לה טיבו לא תתפרשין דא מן דא. ובת"ו תקין כ' דמ"ו ע"א
 גד כו' גומל לים. וזהו ענין והמן כורע גד הוא. ושם ג"כ ענין דג ג"כ ענין ד' ג'.
 ובמח"א אות ד' סעיף ו' דג נק' היסוד בבחי' החסדים כו' וזהו ענין וידגו לרוב
 בקרב הארץ כו' :

ה זקן וארא דכ"ז ע"א גר שוקא דשמאלא דכתיב גר כו' והוא יגוד עקב וע' בדרוש הוד שבהוד . שרש ההוד הוא למעלה מהחכמה בחי' הודאה מניע בחי' שלמעלה מהכרעה . וע' באה"ר דק"ל ע"ב ע"פ מארבע רוחות כו' . ובציאור האדרא שם בשם הע"ח הרוח הרביעי הוא פרק התחתון דהוד דא"א שממנו שורש המל' כו' וממנו יצינו וישיגו חכמה כי אז תעלה אור הלבנה. וע' בע"ה שער א"א פ"ב ובספר הגלגולים פכ"ב. ובפרק כ"ה כ' ותראה מעלת זה העקב עכ"ל. ובזהרמ"ז תולדות קל"ה ודא שבהוד דעתיק כו' . ומזה יובן ענין וחי' עקב תשמעין . וענין והוא יגוד עקב . זהר משפטים דק"ד סע"ב כ' בירכא ימינא גר והוא יגוד עקב עד פרקא דעקב . אשר פרקא דעקב ימינא ועיבל בשמן רגלו . וכמ"כ דן ונפחלי בירכא שמאלא יעו"ם . ועמ"ס מזה בלק"ת פ' לו בד"ה וחי' אור הלבנה פ"ב . שבחי' שמן שהוא חכמה עיבל בחי' רגלו כו' . וזהו ענין והוא נער אח בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו כו' ע"ס :

ו זח"ג בהעלוך דק"ה ע"ב . והמן כזרע גר הוא . א"ר יוסי לקיימא זרעא וחילין בארעא (וב' המק"מ פי' בע"י המן היו מולידים בנים שהם גבורים כמו גר) כד"א גר גדוד יגידו . ולפעד"ל ע"ד שנת"ל שבחי' ג"ד מורה על יחוד והמשכה מבחי' סיב"ע בממכ"ט שנוה נמשך הים מספר לגדודיו כו' וכמ"כ ענין מן שנמשך מבחי' על השמים ונמשך בארץ הוא ג"כ המשכה זו ושרש המשכה זו בחי' עלא דנטיף מעזיקא כו' ובענין אל עליון גומל חסדים טובים כו' כנ"ל ד"א כזרע גר הוא. כזרעא דגר חוורא. וע' מזה בזה"ג קב"ח ז' . מ"ט א' . ואפ"ל פי' כזרע גר הוא היינו כמו בחי' אליהו שהוא זרע גר שבחי' מן הוא מזונא דחכמתא וכמ"כ בחי' אליהו הוא מגלה ללדיקים דברי חכמה כו' וכן לע"ל נאמר הנה אנכי שולח לכם את אליהו כו' :

ו רבות ויחי ס"פ ל"ט יהי דן כו' שמחן כו' כיון שראה אותו יעקב אמר לו לישועתך קויחי ה' אין זה מביא את הגאולה. אלא מגד שנאמר גר גדוד יגידו והוא יגוד עקב לאותו' שהוא בא בעקב. שנאמר הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא שהוא משבט גד. לבך נאמר והוא יגוד עקב. ואפ"ל ע"פ האמור בזהר משפטים הנ"ל סעיף ה' דבחי' דן וגד הם בחי' ירכין. אלא כי דן היא ירכא שמאלא וגד הוא ירכא ימינא . והנה הגאולה נק' קץ הימין מה שהציב אחר ימינו כביכול יש לזה קץ. ובשיחגלה בחי' ימין ממילא יהי' הגלוי ירכא ימינא. ומזה נמשך הישועה כמ"ס הישועה ימינך ועגני. וע"כ אמר שהישועה מבחי' דן ע"י שמחן ה' רק לשעה. אבל עיקר הישועה ע"י ימין כו'. ובכחות פ' בא פ' י"ח דקל"ה ע"ב ע"פ ועקבותיך לא נודעו דבר שאתה עושה בעקב מי יודע כו' והיינו כדמסיים שם כשם שעשיתי לכם עכשיו כך אני עתיד לעשות לכם לע"ל כו' וזהו ועקבותיך הדבר שיטעה בעקב שבחי' אחרית הימים כו' והיינו כמ"ס צסה"מ סי' קט"ז בים דרכך זהו ענין יחוד זו"כ ושצילך במים רבים ה"ע יחוד או"א. אך ועקבותיך מה שיטעה בעקב וסוף שאוי יחגלה יסוד דא"א ויסוד דעתיק כו' וכנ"ל סעיף ה' בענין גלוי הוד דעתיק לע"ל וזהו וחי' עקב תשמעין וה"ע ועמדו רגליו ביום ההוא על הר

הימים כו' :

ח רבות במדבר פ"ב דרי"א א' . גד שבו ולצע מפה שלו לא לבן ולא שחור אלא מעורב שחור ולבן. ומלוייר עליו מהנה ע"ש גד גדוד יגודו עכ"ל. ואפ"ל כי הנה המל' נק' נהירא אוכמא. וע' בזהר תרומה דק"מ ע"א ע"פ אלי אחא אשחרך וז"א נק' נהירא חורא. וכבר נת"ל סעיף ד' דגד מורה על יחוד זו"נ גימ"ל יהיב ודל"ת לקיט כנ"ל. וכיון שכן אז אין לבן כפ"ע ושחור כפ"ע אלא מעורב שחור ולבן כו' היינו התחברות נהירא אוכמא עם נהירא חורא . ומלוייר עליו מהנה כי ע"י יחוד זה נמשכים גלוי לבאות ה' כנ"ל:

ט נשא פי"ג דרכ"ה ע"ב ע"פ ציוס השבי נשיא לבני גד א"ר ברכיה כנגד יל"מ הקריב נשיא גד למנה בן לפי שצרכו אצו בגדודים שנאמר גד גדוד יגודו כו' ע"ש. והנה ציוס השבי הוא בחי' יסוד וה"ע התחברות ג' עם ד' ולכן נק' הנשיא אליסף ל' תוספת ורצוי ההמשכה ויסוד מקבל מהדעת וזהו בן דעו אל. ובמ"ש בזה בראשית ד"ו ע"פ ובניהו בן יהוידע כו'. ועמ"ש ע"פ אה לא חדעי לך כו' ורעי אח גדיותך כו' :

מאשר שבנה לחמו . רבות ויחי פל"ח דקי"א ג'. שארלו שמנה. שלחמו שמן. שהוא מעמיד בגדי שמונה (פי' המ"כ דריש שמנה כמו שמונה ר"ל שמונה בגדי כהונה וכדאמרינן לעיל וילא ס"פ ע"א ע"פ באשרי כי אשרוני צנות שהיו צנותיהם נאים והיו נשואות לכהנים שנמשחו בשמן המסחה כו' עכ"ל. ומ"ש דשמנה כמו שמונה כמ"כ נחשאר גבי שמיני עלתה שמאיר זו ג"כ בחי' שמן) והוא יתן מעדני מלך כפליות ואגפיקטן . כ' המ"כ מיני פירות וע' צערוך עכ"ל :

ב והמשנת דר"א פי' שמנה לחמו ולכך היו צנותיו יפות כו' וא"כ לחמו ע"ד הלחם אשר הוא איכל. והיינו ע"ד צת אבי הוא שהמל' מקבלת מאור אבא שזהו בחי' שמן. ובן פי' המדרש ס"פ ל"ע וז"ל מאשר שמנה לחמו שצנותיו נאים שנאמר כי אשרוני צנות ובן הוא אומר יהי רלוי אחיו צצנות והוא יתן מעדני מלך שצנותיו ראיוות למלכות שנאמר המלבישן שני עם עדנים כש"צ סו' א' פסוק כ"ד עכ"ל. ות"י טדנין חפטיקין. והמ"ל כ' עדנים כל דצר המפנק בין מאכלים טובים בין מלבושי פאר וכדומה יקראו עדן ובן ויתן מעדנים לכפוך משלי ג"ט עכ"ל . א"כ לפ"ו מעדני מלך זהו ההעלאת מ"כ שהמל' מטלה לז"א הגק' מלך. כענין ישראל מפרגסין לאציהס שצמחים. והתורה נק' לחם לבו לחמו בלחמי. אכן המעדנים זהו ענין מה שמעלים מ"כ פנימית התורה . ה"נ ע"ד אכלתי יערי עם דבשי אשר יערי זהו יולר אור ודבשי זהו ק"ש :

ג רבות במדבר פ' ב' אשר תרשים ולצע מפה שלו דומה לאבן יקרה שמחשבות זו הנשים ומלוייר עליו חילן זית על שם מאשר שמנה לחמו :

ד נשא פי"ד בקרבן אשר. אשר ע"ש ואשרו אחכם כל הגוים. כי חסיו אחס אבן חפץ וכו' אשרי העם שה' חלקיו. והנה יש להעיר מזה לענין משלוח מנות דפרש"י מוגלה ד"ו כע"א מיני מעדנים וגבי אשר כתוב מעדני מלך. ובהי' אשרי העם שככה לו

וכן צפורים ומה ראו על ככה :

ה ר"פ פינחס דרפ"א ז' נזכר מאשר שמנה לחמו. זח"א בראשית מ"ז ז' ויחי רל"ה ז' רמ"ה ז' רמ"ז א' :

ו בראשית דמ"ז ע"ז מאשר דא קיים בליס פי' במק"מ צרות שלום והוא יסוד וכמ"ס צפ"ג נה דנ"ט ע"ב. שמונה לחמו. מאן דהוה לחם עוגי אחסדר למהוי לחם פנג. היינו המל' סנק' עני ע"ד כוהנא לית לה מגרמה כלום ע"י יחודה עב היסוד הממוסף להם שפע מהעוה"ב. ע' זח"ב משפטים ל"ז ז' בענין שארה כסותה ועונתה עי"ז נעשית בחי' לחם פנג. ועמ"ס צד"ה וחי' מספר נז"י בענין פקדת ארץ ותשוקתיה. ועמ"ס מענין לחם עוגי בת"א פ' ויקהל צד"ה קחו מאתכם תרומה. לחם פנג זהו מלה עסירה שאינה צאה לידי חימוק לפי שגילוסה ציין שמן ודבש שהוא התורה. והוא יתן מעדני מלך מאן מלך דא כנס"י שהיא מל' דהלוי' וכמ"ס בזהר חיי דקב"ב סע"א ע"פ מלך לבדה נעבד. מלך דא חשה יראה ה'. הוא יהיב לה כל הפניקין דעלמין וכל קדושין דנפקין מלעילא מהאי אהר גפקין. והיינו כמ"ס במד"ד ר"פ קדושים ע"פ יכלת עורך מקדש ומליון יסעדה. הר"ל כל עיבות צרכות ונחמות בהקב"ה עתיד ליתן לישראל חינו אלא מליון יבועה כו' עין כו' ברכה מליון שאלמר יברקך ה' מליון כו' שופר כו' על וברכה והייס מליון שאלמר בעל הדמיון שיועד על הדרי ליון. וידוע ליון גימט' יוכף שהוא היסוד וכמ"ס בת"א פ' מרק צביאיר ע"פ רני ושמהי בת ליון. ולכן כל תפוקין וכל קדושין נמשך למל' ע"י אשר שהיא היסוד כנ"ל וזהו והוא יתן מעדני מלך. ויש לפדש ג"כ הוא היינו עתיקא שהיא יתן ע"י אשר מעדני מלך וכמ"ס ע"פ והרשתיך לי לעולם :

ז ובספר ערוגת הצופה צכה"ס ע"פ מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים מפרש שיש ז' זויגיס לזו"ג. הא' החיות המוכרת להחיות העולמות שזה אינו של תענוג. הב' זויג של תענוג להוליד נשמות חדשות ועז"ל והוא יתן מעדני מלך. והנה ז' בחי' אלו זהו ענין מ"ס וארא כו' באל שדי ושמי הוי' לא נודעתי להם שבחי' אל שדי די הכפיק זהו הזויג להחיות העולמות. ושמי הוי' זהו הגילוי בבחי' אור א"ס. וכן פי' במק"מ פ' משפטים ל"ז ענתה גימט' הוי' לצאות :

ח זח"א ויחי דרל"ה ע"ב ע"פ אשר ישב לחוף ימים. אשר דא פתחא עילאה דלדיק כו'. י"ל דהיינו מ"ס צפ" וילא קס"ב צפ" ברכות לראש לדיק. ראש לדיק דא היא עטרה קדישא כו' ההוא אהר כד זריק מצועין למקבא אקרי ראש לדיק. ואפ"ל שזהו בחי' הצ"ד שבסוד דוגמא ביד הפדק שבו האלצעות הוא חב"ד כו'. והנה ראש הוא החיות אשר, לכן א"ס דאשר זהו ראש לדיק. והיינו לחוף ימים ישבן היינו יסוד לדיק. וע' במא"א אות יו"ד סע"ז בענין ציס דרכך ובפרדס ערך יס. וע' זהו ויחי דרמ"א ז' בענין לחוף ימים. ובעה"כ של הסע"ד ערך יס כ' דחוף ימים היינו תרין ירכין ו"ה דמוק'. ולכן מאשר נעשה שמנה לחמו ר"ל המל' סנק' מלך עלם עוגי נעשית שמנה ולחם פנג והיינו לפי שהיסוד הנק' אשר ממוסף צה מעדני ר"ל מבחי' עדין להר גן נמשך צה בו וע"י. וזהו והוא יתן מעדני מלך וכן פי' עיד דרמ"ה סע"ב :

דרמ"ו

ט דרמ"ו ע"א פי' הבינה נקרא אשר והיינו כי זה התגלות עתיק וזהו אשר אותיות ראש. ומזה נמשך שיהי' שמנה לחמו. ור"ל לחמו זהו ת"ת שנק' לחס ו' לחס מן השמים. וי"ל שנק' לחס ו' שהי' יורד רק בששת ימים ולא בשבת. ולחס זה מקבל השומן שבו מהבינה היינו מיחוד אור"א נמשך בת"ת. והיינו שששת הי' נמשך מן מהבינה לו"ק. ובששת ימי המעשה הי' יורד מהו"ק למטה. כמ"ס זוהר בשלת דס"ג ובפ' יתרו דפ"ח. ואזי והוא ת"ת יתן ע"י יסוד מעדני מלך לבחי' מל'. ועוד פי' שמנה אותיות משנה והיינו לחס משנה דשבת שב' הלחמים לחס עוני ולחס עג מתהברים ונעשה הכל לחס פגג וכ"ז נמשך מהבינה הנק' אשר :

י ועפ"ז נ' לפרש ענין משלות מכות איש לרעהו דפי' רש"י מיני מעדנים דעינו מש"כ והוא יתן מעדני מלך. כדפי' בסעיק"ט שהת"ת נוהן למל' שפע עדן וטנג כו' והיינו ע"י שנמשך לו מהבינה הנק' אשר שיהי' שמנה לחמו. וזהו ומשלות מכות איש היינו יסוד אבא שמספיע מכות ומעדנים ליסוד ז"א ע"י הת"ת. ואזי והוא יתן מעדני מלך וכו' :

יא ודהנה אשר ג"כ לשון רגלים כמו חמוך אשורי במעגלותיך תליס פי' י"ז ה' דפי' במ"ל אשורי הרגלים הפיסעים וכן לא תמעד אשוריו תליס פי' ל"ז ל"א. וכן ת"י אשוריו אסתוריו. והיינו רגל כמבואר ביצמות פי"ב דק"ג ע"א האי אסתוריא עד ארעא נחיה יעו"ש. וכן תליס פי' מ"ס פסוק ג' ויקם על סלע רגלי כוון אשורי פרש"י לעדי. נמלא אשר הוא ההילוך ברגלים והוא ענין קיום המלות מעשיות שהם הנקראים רגל. כי המעשה נק' רגל לגבי התורה שנק' ראש. וכמ"ס בת"א פ' שמות ד"ה מי שס פה לאדם. וידוע שנועך כופן בתחלתן ויש בחי' ברגל שמגביה את הראש וכמ"ס בת"א בתחלתו ד"ה השמים כסאי צענין והארץ הדוס רגלי. לכן נק' הרגל אשר שהוא גבוה מבחי' ראש. ועי"ז ממשיכים תענוג העליון שלמעלה מהחכמה כידוע בענין אשר קדשנו במלותיו. אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם. לכן מאשר שהוא קיום המלות מעשיות ע"ד חמוך אשורי. עי"ז נעשה שמנה לחמו. לחמו היא התורה. כי התורה נק' נוצלות חכמה. וע"י המלות יומשך זה מעלם חכמה עילאה. ע' מזה בלק"ת פ' הדרכה צביאור תורה לוח. וז"ס גבי אשר ועובל בשמן רגלו. ע' מזה בלק"ת פ' לו ד"ה והי' אור הלכנה וסס פ"ב. והוא ענין מ"ס בת"א פ' וילא ד"ה ושבתי בשלום צפי' ויליק שמן על ראשה. ובד"ה כי אחת נרי צענין שמן משחת קדש. ועי"ז והוא יתן מעדני מלך להמשיך בחי' אלו במל' והיינו תושב"ע"פ שנק' מתניהן מלכחא והיינו יחוד תושב"כ בתושב"ע"פ כמ"ס ד"ה תורה לוח הנ"ל. ועד"ז ג"כ יובן ענין משלות מכות. כי צפורים וקבל היהודים את אשר החלו לעשות במ"ת. לכן נמשך בחי' מכות מיני מעדנים מעדני מלך היינו בחי' מאשר שמנה לחמו כנ"ל אכלו רעים לעילא. ונמשך מבחי' זו בזו"כ שהם תושב"כ ותושב"ע"פ וזהו איש לרעהו כנ"ל סעיק"י ו"ד. ואפ"ל שמנה אותיות משנה והיינו כמ"ס ומשמני הארץ זה משנה ברבות פ' תולדות פס"ו :

בן פורת יוסף בו'. כתיב אלה תולדות יעקב יוסף דהנה יעקב נקרא צריח התיכון
 המצריח מן הקלה אל הקלה. וענין צ' הקלות הללו היינו כמ"ס למקלה השמים
 ועד קלה השמים. ואמרו זוהר קלה השמים דלעילא וקלה השמים דלתתא (עיין זוהר
 ויקהל דף רי"ט ע"א). והענין דהנה כתיב חתה הוא ה' לצדך חתה עשית את השמים
 כו' הארץ כו' ואתה מחיה את כולם פי' ואתה בחיותיות שמחל"ף ועד תי"ו וה' מולאות
 הפה שהוא הדיבור העליון שמוזי הוא חיות כל העונמות. ולכן חתה הוא ה' לצדך ממש
 גם עכשיו אחר שחתה עשית את השמים כו' כי אני הוי' לא שנית. מהחר שהתהוותם
 רק מצחי' הדיבור לצד שהוא צחי' האחרונה והוא שנחמר מלכותך מלכות כל עולמים
 כו' שהוא צחי' ממכ"ע. וצחי' זו היא הנק' קלה השמים דנתתה שהוא צחי' מל' סופא
 דכל דרגין. והנה להיות המשכה זו מחתה ה' לצדך להיות ממכ"ע שהוא ענין וחתה
 מחי' את כולם הוא צא בדילוג המדרגה מאגרא רמח כו'. כי הנה שרש התהוות הדיבור
 הוא נמשך מהחכ' כנודע ממה שהתינוק אינו יכול לדבר הגט שיש לו קול ומחשבה
 ומדות רק מפני שאין בו צחי' החכ'. וזהו שהכמה יסד ארץ אבא יסד צרחא. וזהו עולם
 צחכ' עשית מלאה הארץ קנין. אך לגבי ח"ס צ"ה הרי ההכמה אין ערוך כלל שגם
 החכ' היא ממש כעשיה גופניית. לכן לא שנית צין קודם צריחת העולם לאחר צריחת
 העולם כיון שמקור התהוות העולמות הוא מהדיבור ששרשו מן החכ' והוא ית' אין
 החכ' ערוך אליו כלל. אך ח"עפ"כ החכ' היא הנק' ראשית והדבור שהוא צחי' מל' נק'
 אחרית. וזהו והארץ הדוס רגלי שהיא צחי' מל' הנק' ארץ היא צחי' רגל וזהו ענין יעקב
 יו"ד עקב שהוא הממשיך מצחי' היו"ד שהוא צחי' חכמה עילאה לצחי' עקב הוא צחי'
 והארץ הדוס רגלי. דהיינו שממשיך מצחי' חכ' לצחי' דבור (והדבור הוא צחי' רחל שהיא
 צחי' מל' כו' ובגלות השכינה נאמר כרחל לפני גווי' נאלמה שאין הדבור צחי' גילוי
 כמ"ס צמ"א) וזהו ענין מצריח מן הקלה אל הקלה שהחכ' נק' קלה השמים דלעילא
 כי חכ' נק' ראשית (וע' במק"מ צויקהל שם) עד קלה דלתתא שהוא הדיבור. וגם ע"ד
 מ"ס זוהר ר"פ ויקרא שאות יו"ד נק' הנזה למעלה ואות ה' נק' העמק שאלה ולכן
 ההמשכה מצחי' יו"ד לצחי' עקב שהוא צחי' ה' היינו ה' מולאות הפה נק' מקלה דלעילא
 עד קלה דלתתא. ודרך שני צפי' מן הקלה אל הקלה כי חתה ה' לצדך היינו עד שלא
 נבה"ע הוי' הוא ושמו כלבד. ואת"כ חתה עשית את השמים הוא צחי' סוכ"ע שמקיף
 מעלה ומטה כאחד כמו השמים שמקיף על הארץ מכל לך. והנה כדי שיהי' המשכת צחי'
 זו להיות סוכ"ע מצחי' חתה הוא ה' לצדך ל"ל ג"כ למלוא עולם שהרי הוא ית' אינו
 בגדר עלמין כלל וא"כ כדי שיהי' סוכ"ע לעלמין הוא ירידה והשפלה גדולה. והיינו ע"י
 הצמלים הנז' בע"ח ואח"כ נמשך רק קו שהוא הארה לצד ומהקו מתעגלים העיגולים
 שהן צחי' סוכ"ע ונק' השמים ושמי השמים ואח"כ הארץ וכל אשר עליה הוא צחי'
 ממכ"ע שהוא צחי' הארץ הדוס רגלי. וזהו ענין מצריח מן הקלה אל הקלה. פי' הקלה
 שמים דלעילא הוא מה שנמשך קו ואור להיות נמשך מזה צחי' סוכ"ע ונמלא קלה זה
 הוא למעלה מצחי' שמים. וקלה דלתתא הוא צחי' ממכ"ע הוא צחי' והארץ הדוס רגלי.
 וזהו ג"כ ענין יו"ד עקב. ועמ"ס צד"ה ויושט המלך לאהתך כו' מענין שרביע הזהב

וקלהו החתון וקלהו העליין כו' ע"ש :

והנה המשכה זו מן הקלה אל הקלה. בתחלת צריחת העולם הי' בחסד חנם ועכשיו באחטול"ת תליא. והוא כמ"ס הקל קול יעקב. קדמחה חסד הוא בחי' קלא דלא אשתמע ובתרחא מלא בוח"ו הוא בחי' קלא דאשתמע. והנה בחי' קלא דאשתמע היא התורה שהיא בחי' ההמשכה מבחי' ח"ע שהוא בחי' הו"ד להיות נמשך עד בחי' עקב ע"י הדבור שמדבר ד"ת כו'. והנה זהו לדרך הרחשון דפי' מן הקלה אל הקלה מבחי' ח"ע לבחי' הדבור. אך לדרך השני שהוא ההמשכה להיות סוכ"ע וממכ"ע לכאורה חינו מוצן איך הוא ע"י התורה. אך הוא מוצן ממ"ס זמ"א ע"פ הרועה בשושנים ח"ת שושנים אלא ששנים בהלכות. והוא כמחרז"ל גדול תלמוד שמצוי לידי מעשה והרי המעשה הוא המשכת מקיפים בחי' סוכ"ע והתורה היא בחי' פנימי' ואיך התלמוד מצוי לידי מעשה. אך הוא כנודע שאחר הגמלוס ומק"פ אז התחיל להיות התחלת הארה והמשכה והרי הוא בחי' פנימי'. וממנו נמשך ח"כ המקיפים. וכנודע שמן מקיפים ח"א להיות פנימיים רק פנימי' עליון נעשה מקיף לחתון היינו מפנימי' עליון שהוא תקו וחוט נעשו כל המקיפים. ולכן ע"י עסק התורה שהוא בחי' קול יעקב בוי"ו ממשיך מבחי' אהה ה' לבדך לבחי' השמים ושמי השמים שהוא בחי' סוכ"ע ולבחי' המרץ הדוס רגלי שהוא בחי' ממכ"ע וזהו ענין וי"ד עקב כנ"ל. אך בכדי שיהי' האדם כלי ומכון לשבתו שיהי' אור ח"ס ב"ה מתגלה בו בעסק התורה ל"ל תחלה בחי' ציטול בבחי' רעותא דלבא. והוא בחי' קלא דלא אשתמע כו'. וכמ"ס זמ"א בד"ה וישב יעקב. ועמ"ס בד"ה בכ"ה בכסלו עוד מענין הנשכת הו"ד בעקב. וזה גם את העולם נתן בלזכר שעי' החעוררות לכו לה' עי"ז ממשיך גילוי אלקות ציטול להיות מצריח מן הקלה אל הקלה :

והנה כ"ז הוא בחי' יעקב מלמטה למעלה ומלמעלמ"ט הקל קול יעקב. והוא בחי' אהבת בכל לבצר ובכל נפשך. כי בכל נפשך היינו לקשר מחשבתו וזיבורו בתורה ע"ד אליך ה' נפשי אשא. והיינו ע"י שמתחלה יהי' אהבת בכל לבצר שהיא מלמטה למעלה. אבל בחי' יוסף הוא כמ"ס ותקרא את שמו יוסף לאמר יוסף ה' לי בן אחר. פי' כי הנה בן הוא בחי' אהבה וכמ"ס בניס אחס לה' אלקיכם. ברא כרעא דאצוה. וכמו ציטול הרגל לגבי הראש כך יש אהבה בכל נפש מישראל למסור נפשו לה' והיינו מפני שנשמתו היא חלק אלוה ממטל ממש ישראל עלה במח' היינו מחשבה עילאה וכמו הבן שנמשך מטפת מוח האב (ע' בד"ה לאינה וראינה) והנה אהבה זו היא ל"ל בשמחה ותענוג גדול כמאמר וישמחו בך ישראל. והענין כי הנה עד"מ צווג גשמי שנגמר ביחה נמשך ומתגלה התענוג והוא מבחי' תענוג שבנפש המלוכש במוח והספה נמשכת מן המוח ובגמר ההמשכה מתגלה התענוג. כך עד"מ בלידת הנשמות נמשך ומתגלה בהם תענוג העליון שאורה בח"ע וע"כ יש ביכולתם להיות האהבה בשמחה ותענוג גדול. וזהו בחי' יוסף שהוא בחי' יסוד סיומא דגיפא המשכת הנשמות. ועז"כ בניס אחס לה' שהאהבה דבחי' בן הוא בשמחה ותענוג גדול להיות אלל אצו כו'. אך מ"ס יוסף ה' לי בן אחר הרי משמעותו בן ממדרגה אחרת שאינו מבחי' בן זה

בן פורת יוסף בן. כתיב אלה תולדות יעקב יוסף דהנה יעקב נקרא צריח התיכון
 המצריח מן הקלה אל הקלה. וענין צ' הקלות הללו היינו כמ"ס למקלה השמים
 ועד קלה השמים. ואמרו זוהר קלה השמים דלעילא וקלה השמים דלתתא (עיין זוהר
 ויקהל דף רי"ט ע"א). והענין דהנה כתיב אלה הוא ה' לבדך חתה עשית את השמים
 כו' הארץ כו' ואלה מחיה את כולם פי' ואלה בלתי חיות שמחל"ף ועד תי"ו וה' מולאות
 הפה שהוא הדיבור העליון שמוה הוא חיות כל העולמות. ולכן חתה הוא ה' לבדך ממש
 גם עכשיו אחר שחתה עשית את השמים כו' כי אני הוי' לא שנית. מחחר שהתהוותם
 רק מצחי' הדיבור לבד שהוא צחי' האחרונה והוא שנחמר מלכותך מלכות כל עולמים
 כו' שהוא צחי' ממכ"ע. וצחי' זו היא הנק' קלה השמים דלתתא שהוא צחי' מל' סופא
 דכל דרגין. והנה להיות המשכה זו מחתה ה' לבדך להיות ממכ"ע שהוא ענין ואלה
 מחי' את כולם הוא צא בדילוג המדרגה מאגרא רמח כו'. כי הנה שרש התהוות הדיבור
 הוא נמשך מהחכ' כנודע ממה שהתייבוק אינו יכול לדבר הגם שיש לו קול ומחשבה
 ומדות רק מפני שאין זו צחי' החכ'. וזהו בהכמה יסד ארץ אבא יסד צרתא. וזהו טולם
 צחכ' עשית מלאה הארץ קנין. אך לגבי ח"ס צ"ה הרי ההכמה חין ערוך כלל שגם
 החכ' היא ממש כעשיה גופניית. לכן לא שניתי צין קודם צריחת העולם להחר צריחת
 העולם כיון שמקור התהוות העולמות הוא מהדיבור ששרשו מן החכ' והוא ית' חין
 החכ' ערוך אליו כלל. אך אעפ"כ החכ' היא הנק' ראשית והדיבור שהוא צחי' מל' נק'
 אחרית. וזהו והארץ הדוס רגלי שהיא צחי' מל' הנק' ארץ היא צחי' רגל וזהו ענין יעקב
 יו"ד עקב שהוא הממשיך מצחי' היו"ד שהוא צחי' חכמה עלילה לצחי' עקב הוא צחי'
 והארץ הדוס רגלי. דהיינו שממשיך מצחי' חכ' לצחי' דבור (והדיבור הוא צחי' רחל שהיא
 צחי' מל' כו' ובגלות השכינה נאמר רחל לפני גוזזי' נאלמה שאין הדיבור צצחי' גלוי
 כמ"ס צמ"א) וזהו ענין מצריח מן הקלה אל הקלה שהחכ' נק' קלה השמים דלעילא
 כי חכ' נק' ראשית (וע' במק"מ צויקהל שם) עד קלה דלתתא שהוא הדיבור. וגם ע"ד
 מ"ס זוהר ר"פ ויקרא שאלות יו"ד נק' הגבה למעלה ואלות ה' נק' העמק שאלה ולכן
 ההמשכה מצחי' יו"ד לצחי' עקב שהוא צחי' ה' היינו ה' מולאות הפה נק' מקלה דלעילא
 עד קלה דלתתא. ודרך שני צפי' מן הקלה אל הקלה כי חתה ה' לבדך היינו עד שלא
 נצח"ע ה' הוא ושמו כלבד. ואח"כ חתה עשית את השמים הוא צחי' סוכ"ע שמקיף
 מעלה ומטה כאחד כמו השמים שמקיף על הארץ מכל לך. והנה כדי שיהי' המשכת צחי'
 זו להיות סוכ"ע מצחי' חתה הוא ה' לבדך צ"ל ג"כ למלוא עולם שהרי הוא ית' אינו
 בגדר עלמין כלל וא"כ כדי שיהי' סוכ"ע לעלמין הוא ירידה והשפלה גדולה. והיינו ע"י
 הלמלוא הנז' צע"ח ואח"כ נמשך רק קו שהוא הארה לבד ומקו מתעגלים העיגולים
 שהן צחי' סוכ"ע ונק' השמים ושמי השמים ואח"כ הארץ וכל אשר עליה הוא צחי'
 ממכ"ע שהוא צחי' הארץ הדוס רגלי. וזהו ענין מצריח מן הקלה אל הקלה. פי' הקלה
 שמים דלעילא הוא מה שנמשך קו ואור להיות נמשך מזה צחי' סוכ"ע וגמלא קלה זה
 הוא למעלה מצחי' שמים. וקלה דלתתא הוא צחי' ממכ"ע הוא צחי' והארץ הדוס רגלי.
 וזהו ג"כ ענין יו"ד עקב. ועמ"ס צד"ה ויושע המלך לאסתר כו' מענין שרביע הזהב

וקלבו התחזון וקנהו העליון כו' ע"ש :

ויהנה המשכה זו מן הקלה אל הקלה. בתחלת זריחת העולם הי' במסד חנוס ועכשיו
באחזקת חלוא. והוא כמ"ש הקל קול יעקב. קדמאה חסד הוא בחי' קלא
דלא אשתמע ובחראה מלא בוח"ו הוח בחי' קלא דאשתמע. והנה בחי' קלא דאשתמע
היא התורה שהיא בחי' ההמשכה מבחי' ח"ע שהוא בחי' היו"ד להיות נמשך עד בחי'
עקב ע"י הדבור שמדבר ד"ת כו'. והנה זהו לדרך הרחשון דפי' מן הקלה אל הקלה
מבחי' ח"ע לבחי' הדבור. אך לדרך השני שהוא ההמשכה להיות סוכ"ע וממזכ"ע
לכאורה חינו מוזן איך הוא ע"י התורה. אך הוא מוזן ממ"ש במ"א ע"פ הרועה
בשונים ח"ת שונים אלא שונים שונים בהלכות. והוא כמחרז"ל גדול תלמוד שמביא
לידי מעשה והרי המעשה הוא המשכת מקיפוס בחי' סוכ"ע והתורה היא בחי' פנימי'
ואיך התלמוד מביא לידי מעשה. אך הוא כנודע שאחר הגמלוס ומק"פ אז התחיל
להיות התחלת הארה והמשכה והרי הוא בחי' פנימי'. וממנו נמשך ח"כ המקיפוס.
וכנודע שכן מקיפוס ח"א להיות פנימיים רק פנימי' עליון נעשה מקיף לתחזון היינו
מפנימי' עליון שהוא הקו וחוע נעשו כל המקיפוס. ולכן ע"י עסק התורה שהוא בחי'
קול יעקב בוי"ו ממשך מבחי' חתה ה' לבדך לבחי' השמים ושמי השמים שהוא בחי'
סוכ"ע ולבחי' הדרך הדוס רגלי שהוא בחי' ממזכ"ע והוא ענין יו"ד עקב כנ"ל. אך
בכדי שיהי' החדס כלי ומכון לשבתו שיהי' אור ח"ס ז"ה מתגלה בו בעסק התורה ל"ל
תחלה בחי' זיטול בבחי' רעותא דלבא. והוא בחי' קלא דלא אשתמע כו'. ובמ"ש במ"א
בד"ה וישב יעקב. ועמ"ש בד"ה זכ"ה זכ"ה עוד מענין המשכת היו"ד בעקב. והוא
גם את העולס נחן בלכס שע"י התעוררות לבו לה' עי"ז ממשיך גילוי חלקות בעולם
להיות מזריח מן הקלה אל הקלה :

ויהנה כ"ז הוא בחי' יעקב מלמטה למעלה ומלמעלה ע"ה קול יעקב. והוא בחי'
אהבת בכל לבבך ובכל נפשך. כי בכל נפשך היינו לקשר מחשבתו ודיבורו
בתורה ע"ד אליך ה' כפשי אשא. והיינו ע"י שמתהלה יהי' אהבת בכל לבבך שהיא
מלמטה למעלה. אבל בחי' יוסף הוא כמ"ש ותקרא את שמו יוסף לאחר יוסף ה' לי
בן אחר. פי' כי הנה בן הוא בחי' אהבה וכמ"ש בניס אחס לה' חלקיכם. ברא ברעא
דאבוב. וכמו זיעול הרגל לגבי הראש כך יש אהבה בכל נפש מישראל למבור נפשו לה'
והיינו מפני שכשמתו היא חלק אלוה ממעל ממש ישראל עליה במח' היינו מחשבה
עילאה וכמו הבן שנמשך מטפת מוח האב (ע' בד"ה לאינה וראינה) והנה אהבה
זו היא ל"ל בשמחה ותענוג גדול כמאמר וישמחו בך ישראל. והענין כי הנה עד"מ ציוג
גשמי שבגמר זיאה נמשך ומתגלה התענוג והוא מבחי' תענוג שבנפש המלוכס במוח
והטפה נמשכת מן המוח ובגמר ההמשכה מתגלה התענוג. כך עד"מ זלידת הנשמות
נמשך ומתגלה בהם תענוג העליון שזורה בח"ע וע"כ יש זיכולתס להיות האהבה
בשמחה ותענוג גדול. והוא בחי' יוסף שהוא בחי' יסיד סיומא דגיפא המשכת הנשמות.
ועז"נ בניס אחס לה' שהאהבה דבחי' בן הוא בשמחה ותענוג גדול להיות אלל אביו כו'.
אך מ"ש יוסף ה' לי בן אחר הרי משמעותו בן ממדרגה אחרת שאינו מבחי' בן זה

דבנים אחס . והענין כי אחר זהו כענין סערא אחרת . ובמ"ש וכבודי לאחר לא אהן . ושיהי' נהפך מבחי' זו להיות ג"כ בחי' בן הוא כאשר התכפיל סע"א ואתהפכת מחשבת לנהורא והוא ע"י התבוננות הנפש המושכלת בגדולת ה' ואיך כי הוא ית' מקור התענוגים וכמו שאמרו מוטב דלידייני' וליחי לעלמא דאחי דכדאי לסבול יסורי ולער גיהנם כדי לקבל עונג העליון שבגעה"ת כי כל התענוגים שבגעה"ז אין ערוך כלל וכלל לתענוג ג"ע כי כל התענוגים שבגעה"ז הם רק כמו פסולת ממש ממה שנפל בשגה"כ כו' . והנה גם ג"ע אין ערוך כלל לאור א"ס ב"ה מקור התענוגים . וע"כ עי"ז גם הנה"ב תחפעל ותסכים לאהבת ה' להפך כל התענוג שבגפה להתענג על ה' ולמאוס בתענוגי' גשמיים . וזהו הנק' בן אחר שמסע"א ונה"ב נהפך להיות בחי' בן ואהבה חלקות . וזהו בחי' בכל מאדך כמארז"ל מאד זה ילה"ר כי הוא בחי' יתרון האור מן החשך יתרון ממש כשהחשך נהפך לאור כו' . וזהו אור זרוע ללדיק . פי' כי ואהבת הוא ב"פ אור היינו הא' אור האהבה דנפש חלקית בחי' בניס אהס ואור זרוע נרע בנה"ב ועי"ז לומת אור ב' וכענין יוסף ה' לי בן אחר . והנה נודע בדרך הזריעה שהלמיחה היא ביחוד שאת הרבה על ערך הזריעה וכמארז"ל כלום אדם זרע קב אלא כדי להוליא כמה כורין כך מעלה למיחת אור האהבה דהתהפכות השוכא לנהורא הוא גדול יותר מבחי' אור הזרוע דנה"א . וזהו יוסף ה' לי בן אחר שעי"ז נמשך חוס' אור לאין קץ גם למעלה . והוא ע"ד מ"ש במ"א בפי' וילדו לו בניס האהבה והשואה שהן הנה"א ונה"ב והי' הבן הזכור לשואה כי הוא מבחי' לפני מלך לבני . וזהו אלה תולדות יעקב יוסף . פי' כי יעקב יו"ד הנמשך בבחי' עקב והוא ההמשכה מקלה העליון עד קלה התחתון ועיקר התולדות שלו והתהוות הגשמות בניס אחס הוא בחי' יוסף שבבחי' זו מתגלה התענוג עליון מקור הה"ע כו' . ובמס"ל בענין וישמחו בך כו' . ועוד זאת והוא העיקר שעי"ז נעשה בחי' יוסף ה' לי בן אחר התהפכות השוכא לנהורא כי ע"י האור הזרוע נעשה הלמיחה ביער שאת . ועי"ז מוסיק גלוי אור א"ס ב"ה שלמעלה מבחי' יעקב . דהנה בחי' מי יקום יעקב כי קטן הוא . כי יעקב נק' בריוה התיכון שמברית מן הקלה אל הקלה ומאחר דיש בו בחי' ב' קלוות נק' קטן לגבי אור א"ס ב"ה שבלי גבול ואינו בגדר קלוות כלל . ובמ"ש אתה ה' לבדך . ואה"כ אתה עשית את השמים ע"י למאוס עלום כו' . אצל ע"י התהפכות חסוכא לנהורא ממשך גילוי בחי' אתה ה' לבדך ממש שיהי' בחי' גילוי זה למטה מנוס ולכן עיקר תולדות יעקב הוא בחי' יוסף :

וידקן בן פרת יוסף . פי' פרת ל' פריה ורביה כמו שארז"ל פרת שמימיו פרין ורצין וכך הוא כאן כיון שמבחי' יוסף שהוא אור זרוע ללדיק נמשך בחי' יוסף כו' בן אחר ע"כ נק' בן פרת כו' . וגם שעי"ז נמשך תוספת אור לאין קץ כמשל הלמיחה מחוך הזריעה . וי"ל כפשוטו דבן אחר קאי על בנימין שהוא בחי' לדיק תחתון המעלה מ"ן מצירורים דק"ג כוודע . אלא שמ"מ נמשך זה ע"י יוסף כי יוסף הוא לדיק עליון המשכה מלמעלה למטה שיהי' כה להיות העלאת מ"ן בחי' בנימין . וזהו יוסף ה' כו' . בן פרת עלי עין . הנה בבחי' חוס' גילוי אור"ס ב"ה שהוא בחי' יוסף יש

בו שני מדרגות לעתיד. הא' בימיה"מ והב' בתחיה"מ. ותינו שנאמר ב"פ בן פרת. הא' לימיה"מ והשני לתח"ה. ועז"כ עלי עין. דהגה כתיב עין בעין יראו והוא בתי' החעדל"ע הנמשך ע"י החעדל"ת וזהו עין בעין ר"ל לפי בתי' החעדל"ת עיני כל אלקי יצברו כך נמשך הגילוי מלמעלה עיני ה' אל לדיקים כו'. וזהו ענין ונגלה כבוד ה' פי' ונגלה משמע דבר שהי' במליחות כבוד ועכשיו נגלה מן ההעלם. עד"מ האצנים עובות הננויות בתבה שכאשר פותחין אותה נגלין ממילא ואין זה התהוות דבר חדש כ"א שנגלה ההעלם וכך עד"מ יובן ש"ע"י תומ"ל נמשך עכשיו המשכת אור"ם ב"ה רק שאינו בגילוי ולעתיד יהי' ונגלה כבוד ה' כו'. וזהו החעדל"ע שלפי החעדל"ת ש"ע"י עין בעין כנ"ל. אך יש עוד בתי' גילוי והמשכת אור שלמעלה מאחעדל"ת וזהו עלי עין. ויובן זה ממ"ש והי' על מלחו תמיד לרלון פי' תמיד לרלון ח"פ שאין החעדל"ת מלמטה ח"פ"כ נמשך גילוי רלה"ע והוא בתי' מלחא דבי' גלי' רעוא דכל רעוין ומלחא הוא למעלה מבתי' עינים וזהו עלי עין. ולזמן התחיה יהי' הגילוי מבתי' זו כי על שעתיד להחיות בו המחס כתיב בו כעל מאת ה' אשר לא יקוה לאיש כו' שהוא למעלה מבתי' החעדל"ת:

בנות צעדה עלי שור. שור ל' חומה בלשון תרגום. אני חומה זו תורה. והגה בתורה יש פנימי' וחילוניות והתרגום הוא חילוניות ואחוריים לכן שור שהוא תרגום של חומה זה מורה על חילוניות התורה. ובבתי' זו לפעמים בנות לעדה כו'. משא"כ בפנימי' אין להם יניקה כלל. והעלה לזה ותשב באיתן קשחו כו'. ותשב הוא בתי' תשובה. וענין התשובה להשיב נפשו למקורה ושרשה כמ"ש והרזה תשוב כו' והוא בתי' איתן כמ"ש משכיל לאיתן. פי' משכיל הוא מה שלמעלה מהחב' והשכל כי החב' מאין חמלא חבל אור ח"ם ב"ה הוא למעלה מבתי' חכמה והוא בתי' הרלון פשוט שלמעלה מבתי' חכמה ושב הוא שורש נש"י כי ישראל עלו בתחשבה שבתי' מחשבה זו היא למעלה מן החכמה כמארי"ל שתוק כך עלה בתחשבה כו'. ולכן יש ג"כ בכל נשמה כח למסור נפשו שהוא נלקח מבתי' רלון הנ"ל. וזהו ותשב באיתן להיות בבתי' איתן שהוא מלבן חיווק כמו איתן מושבך שהוא בתי' חזקה מאד. וכמ"ש כי עס קשה עורף הוא ועי"ז נמשך סליחה ומחילה כמ"ש וסלחת לכן נאמר ותשב באיתן. ואותיות איתן משמשות לע"ל שלעתיד יהי' בתי' זו בגילוי ממש ולכן נק' איתן באזרחי שאז יהי' זריח' גילוי בתי' זו. וגם אזרח מלשון אזרח הארץ כי הוא מבתי' מח' הקדומה וכמאמר מקדם נסובה (ולכן נק' מזרח ג"כ קדם כי מזרח הוא מקור השמש כו' שמש ומנן הוי' אלקים כו'. וענין נסובה עמ"ש צפי' נסיכי אדם). והגה ותשב הוא ג"כ מלמעלה למטה להמשיך גילוי אור ח"ם ב"ה מבתי' איתן ועי"ז יבדית כל המונעים כו' וכתיב ולדקה כנחל איתן כו' ע' באגה"ק סי' ל"ז:

ויפיון זרועי ידיו כו'. דהגה לפעמים כתיב דאשו כחם פז כו' וכתיב תשית לראשו עטרת פז שהוא ג"כ מבתי' עטרה שלמעלה מהשכל וכמודע מענין בעטרה ש"עטרה לו אמו שהוא ע"י נעשה ונשמע בתי' ביטול רלון כו' ונק' עטרה זו כחם פז עטרת פז. ומקור המשכה זו הוא מבתי' איתן שהוא בתי' משכיל שלמעלה מהשכל כנ"ל.

אך אחר שנמשך ההמשכה משם נמשך בליוור אדם לכן מחלה נמשך על ראשו להיות
 ראשו כחם פז ואח"כ נמשך ג"כ בידיו להיות ויפוזו זרועי ידיו כו' שיאיר בהם הארת
 בחי' פז וכמ"ס הנחמדים מזהב ומפז רב כו' (וכ' ביאור הדבר כי הכה פז הוא זהב
 הטוב עיין במחורגמן ערך הצריז שהוא חרגוס של פז. ואצריז הוא זהב הטוב. והנה
 כתיב וזהב הארץ ההיא טוב שם הבדולח ואבן השוהב. ועיין בפע"ח בכוכות ברוך
 שאמר פז הוא ש' מ"ב ובס' מ"ה ויש פז פנימי ופז חילוני כו'. וע' בהרמ"ז ר"פ קרה
 מזה. והענין דהנה ענין ש' מ"ב מבואר בפ' אלה מסעי בענין מ"ב מסעות שהיו כדי
 להכניע החילוני' שהוא דוקא ע"י ש' מ"ב יטן מבחי' זו אין להם יניקה שעז"ל לא יחפז
 כגיל בתבינה כו' ע"ש. וס' מ"ה הוא ג"כ בחי' ציטול והוא המזכר ומחקן ואין להם
 יניקה מבחי' זו כו'. וזהו דפז הוא זהב הטוב כי הכה מבואר בזהר פקודי בענין זהב
 התנופה דכל מה שמתפצע לתחת האסתיס חיוזו כו' כוספיתא דהבא וכו'. ופי' הרמ"ז
 כי הדין כשהוא בשרשו הוא זך ובהיר ומעילה מהחסדים. והנה הזהב ה"ס הגבורה
 וכשהן מתעלית למקורן הן זכות ובהירות כו' ע"ש. משא"כ בהשתלשלות הגבורות למטה
 נק' סוספיתא כו' יניקת החילונים כו' דוקא מקו השמאל. ולכן ל"ל זהב התנופה דוקא
 ע"ש. אכן פז שהוא בחי' ש' מ"ב המכניע החילונים ואין ממנו שום יניקה לכן הוא
 מטולה מבחי' זהב. וזהו ויפוזו זרועי ידיו כי יניקת החילונים הוא מהידים כנודע
 מענין נטילת ידיים. אבל ויפוזו הוא גלוי שם מ"ב שהוא ג"כ בחי' ג' ידות כנודע עי"ז
 לא יהי' יניקת החילוני' כלל. וע' בפרדס שער הגוונין פרק ג' בענין ז' מיני זהב וע'
 בלק"ט ציחוקאל גבי והבהנים הלויים כו' ויחזקאל וחזקי' ל' חיווק זהו בחי' איתן כו'.
 והנה עכשיו נאמר ביוסף וילקט יוסף את כל הכסף כי עכשיו ההנהגה ע"י הסדים
 כמ"ס והוא ימשול כך מפני שמהגבו' יש יניקה כג"ל אבל לע"ל כשיצטררו הגבו' אזי
 ויפוזו זרועי ידיו כו' וזהו בענין שרביע הזהב אשר בידו המבואר במ"א. אלא דפז גבוה
 מבחי' זהב. והנה יוסף נק' נער בדכתי' והוא נער וכו' כי נער הייתי שרו של עולם
 אמרו כי להיות ההשפעה למטה הוא ע"י למלומי' לכן נק' נער וכן יוסף הוא המשביר
 נק' ג"כ נער מטעם הנ"ל ולעמיד כתי' הנער בן מאה שנה כו' וזהו עטרת תפארת שיצה
 בדרך לדיקה תמלא כי שיצה הוא בחי' בן שבעים לשיצה וע"י הלדיקה וההשפעה להחיות
 רוח שפליה יתעלה יוסף הנק' נער למעלה מבחי' שיצה אלא עטרת תפארת שיצה .
 וזהו הנער בן מאה שנה כו' למעלה מבחי' שיצה . ועלי' זו כדכתיב הנה יסביל כו'
 וגבה מאד יסביל בחי' משכיל לאיתן כו' בחי' וגבה מאד עד שבחי' פז הנ"ל יהי'
 רק בזרועי ידיו והוא עלמו יתעלה יותר כי פז היינו גבורה דע"י המלוכס צמו"ס
 ועכשיו נמשך משם הארה לז"א להיות ראשו כחם פז כו'. אבל לע"ל יתעלה יוסף
 שהוא יסוד דז"ח צבחי' יסוד דח"ק שוהו בחי' איתן. וה"כ הפז שהוא גבורה דע"י
 הנמשך ממל' דח"ק יהי' רק בזרועי ידיו כו'. וז"ס והב הארץ ההיא טוב שם הבדולח
 ואבן השהם כי בדולח היינו עלא דבדולחא שהוא בחי' אהעדל"ע שלמעלה מחתערל"ת
 והוא בחי' עלי עיין כג"ל. וזהו ג"כ ענין השהם שהוא אבן שחקק עליו יוסף צי"ב
 אבני אפוד ולפיכך שייך לזה בחי' זהב הארץ ההיא טוב בענין ויפוזו זרועי ידיו כו':

מידוי אביר יעקב. כי הנה מבואר למעלה ענין יעקב יו"ד עקב אבל יש עוד פי' זיעקב לשון בקיעה כי יעקב הוסיף יצקע כמ"ש אז יצקע כשחר אורך ועד"מ בקיעת אור השחר שנק' ששם בקיעה דוקא לפי שקודם אור השחר יש חשך עב ונק' זוהר קדרותא דלפרא ואח"כ יאיר המזרח שבוקע החשך. וכך לע"ל כתיב העם ההולכים בחשך ראו אור גדול והוא אור המזרח פי' מצחי' איתן האזרחי (כי מזרח נק' מקור השמש כדכתיב וזרח השמש כו' כמ"ש במ"א צביאור הזהר פ' במדבר בענין וצא לו לקרן דרומית מזרחית כו'. מזרח דאיהו אצא עילאה היינו כח"כ דהבמה. ומן החזה ולמטה נק' ישראל סבא ומזרח הוא מקור השמש יסוד דאצא כו'. ולכן מזרח נק' ג"כ קדם כמו ענין איתן האזרחי שהוא בחי' מקדס כו') והיינו לעת הגאולה שמתחלה יגבר החשך וע"ז כאמר וימרדוהו כו' ואח"כ ותשב בחינתו כו' ומשם נמשך בחי' יצקע כשחר כו' ולכן נק' אביר יעקב כי הבקיעה בא מחמת חגבורת ורצוי האור כו' וזהו אביר ל' תוקף להיותו מצחי' איתן האזרחי. שממזרח בוקע אור השחר כו' :

משם רועה אבן ישראל. וכמ"ש אבן מאביו כו' לראש פנה. והנה זיעקב כתיב והאבן הזאת כו' יהי בית אלקים. פי' כי יעקב אמר והי' הוי' לי לאלקים שיתעלה כ"כ עד ששם הוי' יהי' נחשב רק כמו בחי' אלקים וא"כ האבן הזאת יהי' בית וכלי משכן להשראת שם אלקים זה שהוא בחי' הוי' ממש. אך הנה כ"ז הוא בחי' יעקב. אבל הרי ע"י יוסף נמשך בחינה יתירה כנ"ל בענין בן פורת כו' בן אהר כו' ועי"ז חיה' האבן הנ"ל לראש פנה אהע"כ להיות ממש רועה היינו מצחי' איתן האזרחי שהוא גלוי עלמות אור א"ס ב"ה ממש שהוא למעלה ממש הוי' דכתיב שמש ומגן הוי' ששם הוי' נק' שמש ושם אלקים נק' מגן וכמ"ש במ"א. אך בחי' איתן האזרחי הוא המקור שמשם זורח אור השמש שאינו אלא הארה בעלמא ממש. וכנ"ל בענין ממזרח כו'. לכן ע"י יוסף יהי' ממש רועה אבן כו' מצחי' איתן ממש. מידי אביר יעקב כו' כנ"ל :

דהבין שרשי הדברים הנ"ל ע"פ בן פורת יוסף. הנה להבין שרש ענין חלה מולדות יעקב יוסף הנ"ל יש להקדים חמלה ששרש בחי' יעקב מה שנק' צריח התיכון המצריח מן הקלה לקלה כנ"ל. דהנה בחי' מקלה השמים מולאו. וזוה"א פ' בראשית דף ט' ע"א מקלה השמים מולאו ודאי מעלמא עילאה נפיק דאיהו קלה השמים לעילא. ותקופתו מאן תקופתו דא קלה השמים לתתא. ועיין מזה בזהר נרומה דקל"ז סע"א. ופירשו בבידור בשבט ברכות ע"פ מקלה השמים מולאו והיינו מ"ש כי שאל נא לימים ראשונים כו' ולמקלה השמים ועד קלה השמים (הג"ה וזוהר ר"פ בראשית דף א' ע"ב ר' אלעזר פתח שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה כו' עתיקא דקיימא לשאלא ברא אלה ומאן איהו מי ההוא דאקרי מקלה השמים לעילא דכולא קיימא ברשותי' ועל דקיימא לשאלא ואיהו באורח סתים אקרי מי דהא לעילא לית תמן שאלא והאי קלה השמים אקרי מי וידוע דמי היינו הבניה שיש בה גו"ן שעריו כחשבון מי והוא הנק' בזהר עלמא עילאה או שער ההמשים דבניה נק' מי ועז"ל מי יתן והי' לבבם זה מי יתן ברח לי כמ"ש במ"א. והמק"מ ע"פ כהאריו"ל פי' דקאי ג"כ על בניה דאדם קדמון כו'. ועיין עוד מפסוק

כי שאל נח בוח"א פ' תולדות דקמ"א ע"ב ובפ' וילא וקנ"ח ע"א ור"פ וארא דכ"ב
 סע"א ובפרש' ויקהל דף ר' ע"א בענין מקלה השמים ועד קלה השמים וע"ס במק"מ
 עוד בפ' ויקהל דרי"א סע"ב פ' פקודי דרל"ב ע"א ע"פ הללו את ה' מן השמים פ'
 יתרו דל"ג סע"א. ועפ"ז אפשר להבין קלת מארז"ל פ"ב דחגיגה דיי"ג ע"א אמר רב
 יהודה אמר רב אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו הי' שנאמר למן היום אשר ברא
 אלקים אדם על הארץ ולמקלה השמים ועד קלה השמים וכ"ה ג"כ במד"ר פ' בראשית
 פרשה ח' ור"פ תזריע. ויש לפרש שהשגתו וחכמתו היתה מגעת בצהי' רחי' מקלה
 השמים דלעילא בחי' מי עד קלה השמים דלתתא וזהו ענין מדרגת ברית התיכון המזריח
 מן הקלה אל הקלה כמו שיוצא. משא"כ אה"כ הנביאים אינן משיגים רק מצחי' נו"ה
 כמ"ס באג"ה דד"ה עיטה אור כשלמה שאפילו משרע"ה רבן של כל הנביאים היתה
 השגת נבואתו מצחי' פנימי' דהיי"מ אבל למעלה מצחי' נהי"מ לא היתה לו שום השגה
 בפנימי' כ"א מאחוריים דחכמ' כו' וכמ"ס וראית את אחורי כו' אבל אדה"ר שהי'
 יליר כפיו של הקב"ה בראו באופן שישיג גם בקלה השמים דלעילא. והכלל י"ל שהאיר
 זו כללות בחי' ז"א דח"י שהוא מזריח מן הקלה אל הקלה כו' כן י"ל בפירוש מארז"ל
 פכ"ה). והנה שרש ב' הקלוות הללו היינו בחי' הקו והחוט הנמשך מצחי' מל' דח"ס
 אחר הנמלים הראשון הנק' מקום פנוי כו' כידוע ותחלת ראשית הקו הזה הוא נק' קלה
 העליון. והטעם שנק' קלה השמים כי הקו הזה מתעגל וחוזר ומתעגל בצהי' עיגולים
 שנק' השמים ושמי השמים והיינו מ"ס הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך כו' והיינו
 כאשר יהי' האופן בתוך האופן. עמ"ס מזה ב"א פ' יתרו דד"ה מראהו ומעשיהו.
 וראשית הקו נק' קלה השמים היותר עליונים אבל בחי' סיוס וסוף הקו הזה היותר
 אחרון הנה הוא מסתיים בסוף כל האלי' והוא בחי' מל' דח"י ונק' שם שם סיומא
 דגופא שהוא בחי' יסוד ז"א ויעקב נק' ברית התיכון מראשית הקו עד סיומו שנק' יוסף
 בחי' יסוד שהוא קלה התחתון וזהו מקלה השמים לעילא עד קלה השמים לתתא כו'.
 ומה שאמר אתה הוא הוי' לצדך קאי על בחי' מל' דח"ס קודם הנמלים שהי' ממלא
 כל ההלל-בהשוואה אחת כמ"ס בע"ה שנק' לצדך ממש כמארז"ל שקודם שנברא העולם
 הי' הוא ושמו בלבד כו'. ועמ"ס מזה דד"ה שה"ס פי' שמו הוא בחי' מל' דח"ס דהיינו
 בחי' התגלות של עלמותו ית' וכמו שזעלמותו אין עוד מלבדו כך בשמו שהוא גילוי
 עלמותו אין עוד מלבדו רק ע"י בחי' למלוא הנק' מקום פנוי נמשך בחי' קו וממנו
 נמשך שרש כל ההשתל' להיות מעלה ומטה כו' וכמ"ס בע"ה אבל בצהי' מל' דח"ס נק'
 לצדך ממש (הג"ה ועיין מענין ברית התיכון בפרדס ערך בריהים שכתב כמ"ס כ. ו"ל ברית
 התיכון שהוא התפארת שהוא מזריח מן הקלה אל הקלה דהיינו מקלה השמים ה'עילאה
 ועד קלה השמים ה"א תתאה עכ"ל. ולפ"ז הוא בענין מ"ס ברע"מ ר"פ כי תשא גבי מחלית
 החקל ודא ו' ממוצט בין שני ההי"ן. וע"ס בציאור הזהר שזהו ענין הקול המחבר המחשבה
 עם הדבור וזהו הקל קול יעקב. וזוהר ר"פ תרומה דקב"ו ע"ב ע"פ מי זאת הנשקפה
 גבי על ידא דיעקב שלימא דחצר לון כחדא שחבר בחי' מי הנו' לעיל עם בחי' זאת כו'.
 וע"ס ג"כ בצהי' ז'. וע' זוהר תרומה דקט"ה ב'. והנה אין זה סותר למ"ס באן

שהצריח התיכון שמצריח מקלה השמים דלעילא היינו מראשית הקו"ח וכאן אומר מקלה השמים היינו ה' עילאה צינה דמ"מ הכל א' כי צינה נק' עתיקא לפי שנה התגלות עתיק שהוא מל' דא"ס ונק' הצינה ג"כ שמו הגדול מהאי טעמא כמ"ס בת"א ס"פ מקץ בהביאור דמזוזה מימין . וא"כ בעולם האל"י נק' זה קלה השמים דלעילא ושמים היינו ז"א כו' ות"ת נק' צריח התיכון שמצריח כו' . ועיין בת"א פ' וירא בד"ה פתח אליהו כמ"ס וכל ענין למלוא זה להיות ירידות והשתל' עיגולים ויושר כו' הכל בכלל כתר דאל"י שהוא הממולע כו' וא"כ כיון שבהצינה הוא התגלות ע"ק שהוא הכתר שהוא מל' דא"ס לכן נק' מקלה השמים דלעילא עכ"ל) . וכיון שענין צריח התיכון המצריח מקלה השמים ה' עילאה ועד קלה השמים ה' תתאה וא"כ הצריח התיכון הוא אית ו' כנ"ל ונק' צוהר ר"פ ויקרא אית אמת . וע"ש צה"ז ד"ה שאל לך אית . והיינו כי אמת ג"כ פי' צמד"ר פ' וישלח פרשה פ"א מוא אמת אמר ר"ל אל"ף ראשין של אוחיות מ"ס צאמלע תי"ו בסוף ע"ש אני ראשין ואני אחרון ומבלעדי אין הלוקים . וכ"ה עיד צמד"ר פ' דברים . ועיין מזה ג"כ צה"ז תיקון ס"ג . א"כ אית אמת זהו ג"כ ענין מצריח מן הראש עד הסוף . וזהו תתן אמת ליעקב שהוא צריח התיכון . וע' במח"א אית א' סעיף ל"ג מענין אמת : וכן נת' בלק"ת צה"ש צד"ה נאוו לחייך צחורים ושס פ"ג פי' ג"כ בענין והצריח התיכון שממשיך ומחצר מבחי' אני ראשין שהוא מל' דא"ס צבחי' אני אחרון דהיינו מל' דאל"י המחלבת צבי"ע שיהי' אני ראשין ואני אחרון בשוה כו' . והיינו ע"י הקל קול יעקב קול התפלה והתורה וזהו ג"כ ענין סולם מולב ארצה וראשו מגיע השמימה כי יש סלס חסר וי"ו ויש סילס מלא וי"ו והיינו ענין הקל קול יעקב קל קדמאה חסר וי"ו גימט' סלס חסר וי"ו וקול הצ' מלא צו"ו זהו גימט' סולם מלא וי"ו כ"כ הי"כ במח"א אית סמ"ך סכ"ח ועיין צוהר ויגש דף ר"י ע"א מענין צ' צחי' קול הג"ל ועיין מזה צמד"ר צד"ה הקל קול יעקב : קיצור . ענין צריח התיכון המצריח מן הקלה קלה השמים דלעילא ועד הקלה קלה השמים דלתתא זהו צשרשו צחי' הקו"ח דאוא"ס שנמשך אחר הנמלוא שהי' במל' דא"ס וממנו נמשכי' הע"ס דעגולים ויושר והע"ס דעגולים נקראו השמים ושמי השמים ע"ד לאשר יהי' האופן צתוך האופן וכיום הארת הקו הוא במל' דאל"י נק' ועד קלה השמים דלתתא . ובפרדס מהזהר צכמה דוכתי פי' קלה השמים דלעילא ה' עילאה של שס וקלה השמים דלתתא זהו ה' תתאה והכל אחד כי ה' עילאה צינה צה התגלות ע"ק כמ"ס בלק"ת צד"ה יו"ט של ר"ה שחל להיות כו' צמקדש ושס פ"ה וע"ק זהו מל' דא"ס וא"כ הצריח התיכון הוא אית וי"ו של שס המחצר צ' הדי"ן של שס והוא ג"כ כענין קו ונק' הוי"ו ג"כ אית אמת שממשיך מבחי' אני ראשין כו' וזהו תתן אמת ליעקב . וזהו ענין הקל קול יעקב עד"מ הקול מחצר המחשבה שהיא עלמא דאתכסיה עס הדבור שהוא עלמא דאתגליא וזהו ג"כ ענין סולם מולב כו' סילס גימ' קול וע' צמד"ר הקל קול יעקב . וע' צוח"ג פ' אחרי דס"ו ע"כ בענין מ"ס וזכרתי את צריחי יעקב מלא צו"ו . ובמח"א נת' שזהו ע"ד תתן אמת ליעקב . וע' מענין תתן אמת ליעקב באג"ה ס"ו ו' ד"ה זרע נדקה שבר אמת ובלק"ת צד"ה ציוס השמע"ל שמאלו תתן לראשי ושס פ"א עכ"ה) :

ב ודנה יעקב הוא אותיות יבקע וז"ש בזה"ג אמור דק"ד ע"א יעקב אמר אז יבקע
 כשחר אורך (ועיין מזה בסדור שער הסוכות בד"ה זהר אמור דק"ג ע"ב
 ר"א פתח ובלק"ס פ' לו בד"ה להבין ענין משמח חתן וכלה. וע' מענין אז יבקע כשחר
 אורך במד"ר ס"פ בהר ובזח"א פ' מקץ דף ר"ג ע"ב וס"פ לך לך דל"ו ע"ב) והיינו
 כי ראשית המשכת הקו הוא כענין יבקע כשחר אורך פי' עד"מ בקיעת אור השחר
 שאנו רואים להדיא בבקיעה זאת שאינה אלא הארה בעלמא דהיינו להאיר המזרח
 בלבד מן חשכת הלילה שקדמה כי לפני עלות השחר יש חשך ביותר (וכמ"ס במדרש
 תלים במזמור למנצח על אילת השחר אמר דוד למנצח למי שהוא קופץ כחיל ומאיר
 לעולם בשעת השכה ואימתו הוא מאיר כלילה אע"פ שהוא לילה יש בו אור הלצנה
 והכוכבים ואימתו הוא חשך מעלות השחר הלצנה והכוכבים נכנסין והמזלות הולכין להם
 ואותה שעה אין חשך גדול מזה והקב"ה באותה שעה מטלה את השחר מתוך החשך ומאיר
 להם. ועס היות המכוון שם על מה שמתוך החשך הגדול נמשך אור כמו ליהודים
 היתה אורה כו' מן החשך שהמשיך עליהם המן הרשע. אך כמ"כ יוצן בענין המשכת
 הקו אחר המלואם שנק' יבקע כשחר. ובאמת שניהם ענין אחד והוא ע"ד שכתבאר בת"א
 סד"ה וידבר אלקים וארא כו') והזריחה של אור השחר אינה אלא כבוקע בקיעת אור
 בעלמא מתוך החשך הגם שלא יעלים ויחשיך כ"כ והיינו שנק' בלשון בקיעה כמ"ס
 יבקע כשחר ע"ד דמיון מבקיעת הגוד וההבית המלאה שאינה יולאה אלא דרך סדק
 מלמלא מאד כו' כך עד"מ יוצן למעלה בצחי' הקו והחוט הנ"ל שיולא וגמשך אחר
 בחי' ההעלם שנקרא מקיס פנוי כו' שנק' חשך כמ"ס ישח חשך סתרו וכ"כ מגלה
 עמוקות מני חשך ופי' חשך זה היינו בחי' למלאים והעלם אור גילוי עמוקותו כדי שיוכל
 להיות מקור למקור להשתל' דאצי"ע והוא ע"י בחי' הקו הנ"ל שנמשך אח"כ כידוע
 (ועיין מ"ס מענין ישח חשך סתרו בלק"ת בשה"ש בד"ה שחורה אני ונאווה דרוש
 הראב"ן ספ"ב ובד"ה וידבר משה אל ראשי המטות ספ"א). והנה המשכת הקו הזה
 נק' בשה בקיעת אור בעלמא כי אינו אלא כמו משל הזריחה של אור השחר בחשך
 שקדם לו כנ"ל כך אין הקו הזה רק המשכת אורות מלמלאים מאד וע"כ נקרא קו"ח
 עד"מ קו הנמשך בקולר ודקות גדולה וע"ז נאמר יבקע כשחר כו'. והוא בחי' יעקב
 אותיות יבקע. דהיינו צראשית המשכת הקו. והולך ומצריח עד קלה התחתון כנ"ל.
 וידוע שהקו הזה נמשך בצחי' העלם וגילוי מקיף ופנימי בכל הפרלופים כמו בא"ק
 ועקודים ונקודים כו' עד מל' דאלי' שמסתיים שם. והנה בכל עולם ועולם בכל הפרלופים
 הרי יש בחי' יעקב שהוא בחי' בקיעה כנ"ל והיינו כל בחי' ז"ת מעולם העליון שבוקע
 האור לעולם התחתון הימנו כמו בחי' ז"ת דע"י שמתלבשים בא"א. וכן עד"ז מעקודים
 נקודים שלפני האלי' באלי' עד ז"ת דז"א שנקרא יעקב בהארחתו בצחי' מל' דאלי' כו'.
 ואמנם דרך פרע בחי' הג"ר שבכל עולם נק' סתים ונעלם. ובחי' הז"ת נקרא בקיעת
 אור. וכמ"ס בלק"ת מהאריו"ל ס"פ וילא בפסוק והכשנים הפריד יעקב וז"ל כבר
 ידעת כי ז"ת דעתיקא נכנסים ברישא דא"א ונעשים ז' תיקונים דגלגלתא. והנה בכ"מ
 הז"ת נק' בשם יעקב והו יעקב הנו' כאן בענין לבן עכ"ל. ולכן יעקב גימט' ז'

פעמים הוי'. וע' מזה ג"כ במא"ל ארת יו"ד סמ"ג. קיצור. שהמטבת הקו זהו כענין
 אז יבקע כשחר אורך שבוקע בחי' ישת חשך סתרו וזהו ענין יעקב אוחיות יבקע. ודרך
 כלל בכל עולם יש בחי' יעקב והוא בחי' ז"ח מעולם העליון שבאים בחי' בקיעה מתוך
 ג' ראשונות שהם הנק' נסחרות לה' חלקינו והז"ח הם מאירים לעולם התחתון ונקראים
 והנגלות לנו כו'. ועיין מענין בקע במא"ל ארת ז' סל"ב. וע' במד"ד פ' בשלח ס"פ
 כ"א בענין ויעקבו המים בזכות אברהם בזכות יעקב כו' :

ג ויהגדה אלה תולדות יעקב יוסף. ויוסף נקרא ע"ש יוסף ה' לי בן אחר. פי' כי
 בחי' בן סהם כמו בניס אחס כו' בני בכורי ישראל כו' וכיולא הוא בחי'
 עולם התיקון הנקרא ישראל דלעילא שהוא בחי' ז"א. והוא שגמל לבן כמו ברא ברעא
 דאצוה הוא דהיינו בצחי' הביטול ע"כ המה בצחי' ההתכללות גם מצ' הפכיים כמו חו"ג
 כו' כמו עושה שלום במרומיו מיכאל וגבריאל אש ומים לפי שמאיר עליהם מהארה
 עליונה משניהם יחד לכך הם מחבטלים ממליחותם ומהכללים יחד כו' כך בצחי' התיקון
 הגה ע"י הארת אוא"ס בחכמה שהוא מ"ה ונק' אור אצח ובחי' ז"א נק' בן הדי מחכלל
 ומהבטל לגבי אור שס מ"ה זה להיות כלולים חו"ג יחד כמו ברא שהוא ברעא דאצוה
 כו' (הג"ה ועיין בזח"ג פ' בלק דקל"א ז' גבי ורזא דא מה שמו ומה שס בני. דר"ל
 מה שמו היינו ח"ע שהוא כח מ"ה ומה שס בנו ז"א שיש בו ג"כ שס מ"ה עי' ארס
 גימט' מ"ה. וכמ"ש מזה בת"א בד"ה להבין ענין האצות הן הן המרבה. וע' מזה
 ג"כ באריכות בפרדס ערך מה שמו. וע' מענין מה שמו ומה שס בנו גם בן
 במדרש רבה פ' נשא פי"ב על פ' להקיס את המשכן. והו' ועשה ישראל מה הוי'
 חלקיק שואל מעמך כי אש ליראה את כו' והקשו ע"ז בגמ' פ"ה דברכות דל"ג ע"ב
 אטו יראה מילתא זוטרתא היא כו' אין לגבי משה זוטרתא היא והקושי' מפורשת דהא
 שואל מעמך כתי' וכמ"ש מזה בסס"ב פמ"א. ועיין מהרש"א שם בח"א. והנה בפ"ד
 דמנחות דמ"ג הי' רבי מאיר אומר הייב אדם לברך מאה ברשות בכ"י שנאמר ועשה
 ישראל מה כו' ופרש"י קרי בי' מאה. וע' זח"ב ר"פ תרומה דקכ"ז ע"א וש"פ קרח
 דקע"ע א'. ומהרש"א בח"א שם פי' משום דקשה הקרא לפי פשוטו מה ה' חלקיק שואל
 מעמך כ"א ליראה אטו יראה מילתא זוטרתא היא ע"כ מפרש מה היינו מאה ברכות
 שזהו בנקל לאדם לקיים ועי"ז יבא ליראה את ה'. ויוצן דבריו עפמ"ש בח"א פ' בראשית
 בד"ה ענין הברכות יע"ש. אך להבין לפי מארז"ל פ"ה דברכות אין לגבי משה מילתא
 זוטרתא היא. והענין כי במרע"ה כתי' ונחנו מ"ה שהוא בחי' ביטול במליחות לגמרי
 וכמ"ש מזה בח"א ס"פ בשלח בד"ה להבין ענין לחם משנה ובסודר בדרוש בהמ"ז בד"ה
 ח"ר מנין לבהמ"ז מן החורה יעו"ש. ובגמ' ספ"ו דחולין ארז"ל גדול מה שנאמר במשה
 ואהרן ממה שנאמר באברהם דאלו באברהם כתי' ואנכי עפר ואפר ואלו במשה ואהרן
 כתי' ונחנו מה ולכן יראה לגבי משה מילתא זוטרתא היא. ומבואר במד"ר פ' נשא שם
 בפ' מה שמו ה' לצחות שמו ומה שס בנו בני בכורי ישראל. וכ"כ בזח"ב פ' יתרו דע"ט
 סע"א ובפ' ויקהל דקל"ז ע"א. וא"כ הפי' שם שביראהל מאיר שס מ"ה והיינו ומה שס
 בנו וכמ"ש בחו"ת מהמגיד נ"ע בפ' איוהו שוטה המאבד מה שנותנין לו שמאבד בחי'
 הארה

הארת שם מ"ה שבו גימט' אדם ולו נמשל כבהמות נדמו ע' זהר פ' וישב דף קפ"ט. וכיון שבישראל מאיר שם מ"ה ע"כ נאמר ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כ"א ליראה כי יראה מילתא זוטרתא היא לגבי בחי' שם מ"ה . וזה שארז"ל אלו מאה צרכות כי ע"י הצרכות ממשיכים בחי' הארת שם מ"ה שהוא המשכת הציטול. וזהו ההפרש בין צרכה להודאה וכמ"ס בסדור שם בדרוש בהמ"ז הג"ל. וגם כי מאה צרכות היינו המשכה מבחי' ג"ר ג"כ. וזהו ענין הוקם על. והוא ג"כ ענין מי זאת המשכה מעלמא דאחכסיה הנק' מי בחי' מי צרה אלה בחי' סוכ"ע בבחי' עלמא דאחגליא הנק' זאת בחי' ממכ"ע כהובא לעיל סעי' א' וע' מזה בח"א פ' בשלח בד"ה אלו ישיר משה וצנ"י ולכן מזה יבא ליראה את ה' וכמ"ס מי יתן והי' לצבס זה ליראה אותי כו' כמ"ס מזה בלק"ת פ' במדבר בד"ה ציבור בשעה שהקדימו. קיצור ענין בן ע"ד ומה שם בנו בחי' מ"ה היינו ציטול וזהו מה ה' אלקיך שואל מעמך כ"א ליראה ע"ד יראה לגבי משה מילתא זוטרתא היא מפני שהי' בבחי' ונחנו מה כמ"כ ע"י משה נמשך בכל אחד הארת שם מ"ה זולת השועה שמאבד מ"ה שנותנין לו ולכן ע"י בחי' מ"ה זה שואל מעמך ליראה שהוא מילתא זוטרתא לגבי מ"ה וציטול והמשכת מ"ה זהו ע"י מאה צרכות וגם סעי' ג' נמשך בחי' מי יתן והי' לצבס זה ליראה אותי עכ"ה):

אבר בחי' בן אחר הוא בחי' עולם התהו אחר הציבור משם מ"ה ג"כ כידוע דבבב' דוקא התצדקו כו'. והטעם שנק' בן אחר הנה ידוע דרפ"ה לילוליס שנפלו מעולם התהו שלפני החיקון דהיינו מו' מלכים שמתו כמ"ס וימלוך וימת כו' ונפילתם הי' בסוף האלי' ומה נמשך שרש התהוות בחי' עולמות הנפרדים צי"ע כמ"ס ומשם יפרד. אך פירוד זה אינו פירוד גמול אלא ע"ד וכגיפיהם פרודות כמ"ס בלק"ת פ' במדבר בד"ה וכפרתם לבס וכו' וידבר אלקים ספ"ג. אך מזה נשתלשל אח"כ בק"ג דצי"ע שם יש בחי' הפירוד ביותר ואין בהם ציטול רק לפרקיס רחוקים וע' מזה בלק"ת פ' מטות בד"ה ציבור ע"פ וידבר משה אל ראשי המטות ושם ספ"א ואמנס בחי' השתל' בחי' הפירוד הזה עד סוף העשי' הוא רק מבחי' אחוריים דק"ך לירופי אלקים (כמ"ס בלק"ת מהארז"ל פ' בשלח בענין עמלק גימט' ב' פעמים ק"ך לירופי אלקים דהיינו אחיזת החילוני' ק"ך לירופים שלהם בק"ך דקדושה. ולכן נק' אחוריים. ע' במא"א אות א' סעי' פ"ג ואות מ"ס סל"ג. וע' בפרדס ערך אחר הדברים ובמא"א אות א' סעיף קנ"א ובזהר ס"פ וירא דקי"ט ע"ג ע"פ ויהי אחר הדברים וע' במדרש רות ספ"ג ע"פ אל תלכי ללקוט בשדה אחר). והנה ידוע עוד דבחי' הציבורים דרפ"ה כו' מצי"ע הוא רק בחי' ציטול היס של כל בחי' נפרד עד התהפכות הרע לפזב גם בסוף חומריות זה העולם הגשמי והוא המאמר להפכה חשוכא לנהורא כו' (וע' בלק"ת פ' בלק בד"ה ציבור ע"פ מי מנה ושם פ"ג בענין אף עשיתיו שעיקר המשכת הרלין עלין בחי' כתר זהו ע"י אף עשיתיו צירורי נוגה דעשי'). והנה ידוע דבבב' דהיינו שם מ"ה התצדקו וכמ"ס בסדור בד"ה מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ ובלק"ת בד"ה וכל בניך פ"ג. אך יש בהצירור צ' בחי'. הא' צירור דצ"ן שהוא הצירור להיות ציטול היס. הב' צירור דמ"ה שמצדד צ"ן להיות ככלל ציטול אמיתי דמ"ה. ועמ"ס מזה בח"א פ' בראשית

בהציאור ע"פ כי כאשר השמים החדשים גבי אצל צירור המ"ד שהוא המשכה העליונה שמעולם האלי להיות ציטול והתכללות כבאלי ממס. ובפ' וישב סד"ה והנה אהנו מאלמים אלומים גבי וצחי' מ"ד זה שנמשך לצרר המ"ן זהו מדרגת יוסף כו'. וע' מזה ג"כ בד"ה ואלה שמות בני צענין ששים המה מלכות כו'. וגמלא שבחי' יוסף הוא חיבור מ"ד דמ"ה המצרר מ"ן דב"ן והיו לאחדים ע"ד למהוי אחד באחד וזהו"ע יוסף ה' לי בן אחר דהיינו מה שמצחי' העלאת מ"ן שהוא מה שנתצרר מסע"א ע"ד יחרון האור מן החשך דאחפכא חסול"ג וע"י יוסף שממשיך בחי' ח"ה לצרר העלאת דמ"ן שיוכלל בציטול אמיתי ה"ז נק' בן אחר שמצחי' אחר דהיינו מה שנפל בשב"ה כ מעולם התבו נחצרר ג"כ להיות צבחי' בן שהוא הציטול צבחי' צ"ן דחיקון ומ"ה שס צנו כו' כנ"ל . ולהיותו דבר חידוש שמצחי' התבו שנפל בשצירה ונק' אחר יהי' בחי' הציטול צבחי' החיקון להיות נק' בן ע"כ העונג בזה לאין שיעור . וכמו עד"מ בגשמיות צווג הגשמי שעיקר התענוג הוא בגמר ביאה בן עד"מ להבדיל בהמשל שמכונה האחעדל"ת של ציטול היש עם המשכת האחעדל"ע של הציטול דחכ' צסס צווג ויחוד (לפי שהוא המשכת הדעת להיות דעת חלקים בארץ ומלאה הארץ דעה את ה' ע"כ מכונה צסס צווג שהוא נק' ג"כ והאדם ידע את הויה ולכן נק' יום מ"ת יום חתונתו ע"ש שקבלו טפה מיס ההכמה כו') שעיקר התענוג הוא מה שהיס נכלל צבחי' ציטול כמ"ש לויחן זה ילרח לשחק צו כמ"ש צלק"ת פ' פינחם צד"ה לו את בני דרוש השני פ"א לכן עיקר התענוג הוא מצחי' יוסף דוקא . וז"ש צוהר ס"פ צלק דף רי"ב סע"ב א"ר שמעון לדיק ששון אקרי . וע' צפרדם ערך ששון . ולכן עי"ז נמשך ג"כ תוס' הצרכה . להוליד ביחוד זה ממ"ד ומ"ן שע"י הצירורים דתבו דוקא בלי שיעור. שע"י שנתהפך חשוכא לנהורא נעשה יחרון האור ועמ"ש מזה צלק"ת פ' חקת צד"ה ציאר ענין עלי באר צענין מלמענה למטה ידעו מלמטה למעלה לא ידעו וע"ש ספ"ב . וזהו ענין אלה תולדות יעקב יוסף כי יעקב הוא צחי' החיקון שנמדד צקו המדה והיינו צחי' צקיעת האור מתוך החשך שנמשך צחי' קו"ח הנ"ל . ותולדות יעקב דהיינו רצוי האור היינו ע"י יוסף צחי' יסוד סיומא דנופא כאשר יש חיבור אחעדל"ת ואחעדל"ע צחי' מ"ן ומ"ד מצחי' הצירורים דתבו שזהו צחי' יוסף דוקא זהו צחי' תוס' ורצוי בלי שיעור כו'. וזהו בן פורת יוסף לשון פרי' ורצוי בלי שיעור כמו נהר פרת שהוא הגהר הציטי שהוא צבחי' מל' שנק' קלה השמים דלחחא שסס עיקר הגילוי והרצוי כו'. ואפ"ל לכן יעקב שהוא ענין אז יבקע כשחר אורך צקיעת אור השחר שצוקע את החשך זהו עדיין הארה בעלמא והיינו צבחי' קו"ח בלבד . אכן ע"י יוסף י"ל נמשך תוס' ורצוי אור על צחי' יבקע כשחר והיינו כמו נך החמה שהוא אור גדול יותר מעמוד השחר וכמוצן צוהר פ' שמות ד"ג ע"ב שזהו צחי' יוסף כמס"ש ר' אבא אומר מאי נגד השמש נגד הברית דאקרי שמש ועליה אהמר כי שמש ומגן הוי' חלקים שמש ומגן דא ברית קדישא מה שמש זרח ואהריר על עלמא כו'. א"כ י"ל יעקב זהו ענין יבקע כשחר אורך אב"ל ע"י יוסף נמשך תוס' אור ע"ד וזרחה לכס יראי שמי שמש לדקה כו'. ועד"ז נת' סד"ה והנה אהנו מאלמים אלומים צפי' והנה השמש והירח כו' משתחייס לי שע"י יוסף נמשך צחי' שמש הוי'. וכן נת'

בזהר בלק דר"ד ע"ג ע"פ בקר אערך לך שבחי' יוסף נק' בקר ואיבו נעיל כל נהורין
 עילאין. ואפ"ל שזהו ג"כ ענין והשביע בלחלוחות נפשך שזהו מעלה יחירה על בחי'
 אז יבקע כשחר אורך. וזהו גם כן ענין מ"ש ואורח לדיקים כאור נוגה הולך
 ואור עד נכון היום. ובמדרש רבה פ' בראשית פר' א' שזהו מבחי' ונהורא
 עמי' שרא. והנה לדיקים י"ל יוסף זבנימין לליק עליון ולד"ה שהוא חיבור מ"ן ומ"ד
 שהעלאת מ"ן זהו ע"י צנימין לדיק החתון והמשבת מ"ד דמ"ה זהו ע"י יוסף ל"ע.
 ולכן על צנימין אמרה רחל יוסף ה' לי בן אחר טעל ידו נמשך הצירור דמ"ג כו'. אך
 עיקר שלימות הצירור זהו ע"י יוסף כנ"ל. וזהו ואורח לדיקים כאור נוגה הולך ואור
 עד נכון היום והיינו חוס' אור לאין שיטור על בחי' אז יבקע כשחר כו'. ועיין מענין
 ואורח לדיקים בזהר ויקהל דף רט"ו א'. וע' במא"א אוח א' סעי' קב"ג. וברע"מ פ'
 פינחס דף רמ"ד ע"ג דיעקב איבו צעה"ג ויוסף אורח כו'. וברע"מ פ' עקב דף רע"ג
 ע"א. קיצור אבל בחי' בן אחר הוא בחי' עולם הטהור אחר הצירור. ויש צירור זה צ'
 בחי'. וחיבור צ' הבחי' זהו בחי' יוסף. ועיקר החטונג מציטול הים. וזהו אלה תולדות
 יעקב יוסף כי יעקב יבקע כשחר ויוסף שנמשך על ידו רבוי האור ואורח לדיקים
 כאור נוגה הולך ואור כו' :

ד ודגה צ"פ בן פרת הא' לימיה"מ והצ' לחה"מ כמבואר לעיל. דהנה צימיה"מ
 יהי' עדיין העולם גשמי כמו טכסיו בכל הדברים וכמארז"ל בשבת דס"ג
 אין בין עוה"ז לימיה"מ אלא שטבוד בלבד. אבל טבע העולם כמנהגו יהי' בלחי שינוי.
 משא"כ בחה"מ יהי' עלי' רוחניות לעולם הגשמי דהיינו שיפסע ההגשמה מכל הדברים
 שהרי גם האדם טכסיו גשמי וצחה"מ יהי' רוחני שלא יהי' מזוגו גשמי כלל שהרי החחי'
 למתים מורה ע"ז כי הרי העלם מעלמות המה שוכן עפר יקרום עליו עור וצמר ויהי'
 צרות חיים מחדש זהו היבך טבע הגשמי אלא מפני שאז יהי' בחי' גילוי אור אלקי
 למטה בעילוי המדרגה עד שגוף גשמי יקבל חיותו מבחי' אור אלקי ולא מדבר הגשמי
 כלל וכמארז"ל ע"פ כי טל אורות טלך זהו טל שעתיד להחיות צו את המתים כו' ונק'
 בזהר בשם טל דבדולחא והוא בחי' טל דנטיף מעתיקא שיהי' ממנו בחי' היות ממש
 לגופים חומרניים כו'. וזהו ההפרש בין ימיה"מ לחה"מ ע"ד הפשוט למטה. אך שרש
 הענין הוא לפי ששיתא אלפי שני הוי עלמא עד ימיה"מ הרי נמשך הוא מבחי' ו"ק דז"א
 דלגי' ששרשו רק מאור החכ' דלגי' שנמשך לצינה ואלף הששי צבופו הוא בחי' יסוד
 סיומא דגופא. והוא בחי' בן פורת הראשון הנ"ל מלבן פרי' ורצי' כו' וכמ"ס רז"ל
 בנהר פרת והנהר הרביעי הוא פרת הוא דמטיקרא כו' פי' כי מטיקרא קאמר ונהר
 יולא מעדן כו' ואל"כ ומשם יפרד והי' לארבעה ראשים נהר הראשון כו' עד נהר פרת
 הרביעי שהוא נהר דמטיקרא דהיינו בחי' נהר היולא מעדן שהוא בחי' צינה שמקבלת
 מחכ' והיינו בחי' יסוד אימא. ונהרא מכיפיה מיצריך דהיינו מבחי' יסוד אבל טנק'
 מעיין החכ' וזהו מכיפי' מיצריך ממקורו ובלטו כמ"ס הר"ן בנדרים דף מ"ס ע"א
 והחוס' פ"ט דצבורות דנ"ה ע"ג ד"ה מכיפיה דהיינו כי או"א הם חרין ריעין וזהו ג"כ
 ענין ממעמקים צ' עומקים עמיק' דצירא ועמיקו דכולא הנו' בזה"ג פ' בשלח דס"ג

ע"כ והיינו שיסוד הבינה הנק' עמיקו דצירא מחצרך ממקירו מיסוד דאזא כי והחכ' מחין תמלא. וע' מזה בהרמ"ז פ' ואחתנן דרס"ה ע"כ. אבל הגה בחלק ה' מחיל זמן חכה"מ שהוא למעלה מבחי' יסוד סיומא דגופא כו'. וזהו בן פורת השני עלי עין למעלה מבחי' עין כו'. פי' כי החכ' נק' עין כמו עיני העדה שהן חכמי העדה כידוע וכמו דכחי' מקדס לעין דהיינו למעלה מבחי' החכמה נק' עין כו'. והענין כי בימיהם"ש יהי' רק גילוי האור מבחי' החכ' הנק' ראי' כמ"ס וירא ראשית לו כו' וכמ"ס ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר. וזהו כי עין בעין יראו דהיינו לפי ערך אחתדל"ת בהסתכלות בעונג מלמטה למעלה בחי' ראי' זו מעוררת אור ראי' עליונה לאור החכ' הנק' עין העליון לראות מלמעלה למטה כו'. ודרך כלל מכל העלמות מ"ן בהסתכלות ראי' בעונג מכל ו' אלפי שני יהגלה בימיהם"ש מבחי' ראי' דחכ' עילאה מלמעלה למטה. והוא אסתכלות דאנפין בחנפין וכמ"ס במשיח והריחו ציראת ה' דמורח ודאין בחי' היעמא והוא עדיין למטה מן העינים שהם חו"כ והחיות עיקר הפנים. ועמ"ס מזה בלק"ת צשה"ש בהביאור ע"פ גאונים וראינה הראשין. אך בתה"מ יהי' גילוי האור למעלה מבחי' עין דחכ' והיינו למעלה מבחי' הסתכלות דאנפין בחנפין אלא כמ"ס מקדס לעין דהיינו מבחי' מלחא דע"י שלמעלה מבחי' עינים וחיות וכמ"ס באד"ר דאסתכלותא דז"א במלחא זהו למעלה מבחי' הסתכלות בחנפין כו' לפי שבחי' המלה הוא נחשב מבחי' תיקוני גלגלתא שלמעלה מהחכ' סתומאה דא"א שמשם שרש הארת פנים כנ"ל כמו עד"מ המלח למטה בארש שהוא חיפף על המוחין שצרכו בבחי' מקיף והמלח הוא למעלה מהעינים ומבואר באד"ר דצמלחא דעתיקא צי' גילוי רלון דילי' פי' רלון דילי' היינו בחי' רעדכ"ר הגנוז וסזים וצו מאיר פנימי דעת"י שסס מאיר מבחי' מעלמות המאליל. וז"ס והי' על מלחו תמיד לרלון כי הלין הוא בחי' אסתכלותא במלחא דע"י מרעדכ"ר הנק' רלון הפשיט מעלמות המאליל וכמבואר בבחי' האריו"ל במנחה דשצח שבו אחגינו משה בהיכליה דרלני זה הנק' רעדכ"ר כמ"ס ואני תפלתו לך ה' עת רלון וע"כ נאמר במשה ולא ידע איש את קבורתו כי כמו דבחי' פנימי ע"י לא ידעו עילאין ותחתין בר איהו בלחודוהי כמ"ס מזה בוצ"כ פ' יתרו דפ"ע ע"א כך משה ולא ידע איש מפני שגנוז ונעלם מן עליונים ותחתונים כי נגזו בהיכל הרלון כו'. וזהו ענין חכה"מ שבו יהגלה ג"כ מבחי' פנימי דע"י כמ"ס כי על אורות ע"ך טלא דנטיף מרישא דע"י להחיות צו המחים והוא הנק' טלא דדולחא שהוא מבחי' תיקוני גלגלתא דוקא שלמעלה הרבה גם מבחי' עין בעין שאינו אלא אסתכלותא דאנפין בלבד. וזהו בן פורת עלי עין כי על זהו בחי' שלמעלה מאחתדל"ת ולכן הוא בחי' שלמעלה ממדרגת כי עין בעין יראו. וענין צנות לעדה עלי שור מבואר לעיל. ומזה נמשך בחי' והנלח זו ירושלים להיות וחסב באיתן קשחו. הגה כתיב משכיל לאיתן האזרחי ואותיות איתן משמשות לעתיד. והנה להבין ענין אזרחי יש להקדים תחלה בשרש בחי' הסהו והתיקון דהנה ידוע בע"ח בענין השצירה והתיקון ששרש מקור התיקון הוא בחי' שס מ"ה החדש שנמשך ממלחא דא"ק כו'. והעטס שנק' מ"ה החדש כי הארה חדשה היא הנמשכת מעלמות המאליל כדי להציא ולהעלות לבחי' אורות רפ"ת נייליים דהוה שנפלו לחקנס בבחי' הבירור ע"י גס מ"ה זה. וידוע עוד דשרש ענין סיבת השצירה בעיקרה

ושרשה הי' זה צרלון עלמות המאליל מפני כי חפץ חסד הוא והי' כוונתו דוקא שיומשך
 שפע האור למטה מטה כדי שיהא התהוות בע"ג ממש אשר לזאת הי' מההכרת שלא
 יהי' בע"ס בחי' רצוי האור ומיעוט הכלי כמו שהי' בע"ס דתהו דלכך לא ירד מהן
 בחי' התחלקות ורצוי האור למטה מטה כי היו האורות בטלים ומיוחדים במאלילן כו'
 וכמ"ס ביאור זה במ"א חלא נשברו הכלים לחלקים רצים וירדו למטה מטה ומסיבת
 זה נהווה מהם עולמות גשמיים דבי"ע כו' ומוכן מכ"ז דהארת עלמות המאליל נבדל
 בערך לגמרי מכל בחי' השתל' דתהו ותיקון חלא כי מפני שהוא חפץ חסד ע"כ הקדים
 בחי' התהו ולהיות דוקא בחי' שצירה בכלים דתהו כדי שירד האור מטה מטה ככ"ל
 ואח"כ המשיך שם מ"ה לתיקון בחי' התהו כו'. וזהו העטעס שבחי' שם מ"ה הראשון
 הנמשך ממלחא דא"ק נק' שם מ"ה החדש כי זהו רק בחי' התחדשות אור הנמשך בערך
 נבדל מבחי' הארה העלמיות שבמאליל לצורך בחי' השתל' דתהו ותיקון בלבד. אבל
 בחי' הארת עלמותו נק' אזרח ל' זקנה ויושן שהי' ע"כ יושן היפוך התחדשות. כמו
 אזרח הארץ שהוא התושב בה מאז ומקדם זמן רב כמ"ס כגר באזרח. והגר הוא הבא
 לגור מחדש ממטע זמן כו'. כך עד"מ בחי' הכתר הכללי דאבי"ע הנק' א"ק שהוא
 למעלה מעלה מבחי' השתל' דתהו ותיקון ששניהם הוא רק הארה ונילון מבחי' א"ק
 כמ"ס בלק"ת מהארז"ל ס"פ וישלח. וע"כ נק' אזרח היפך ההתחדשות. ועד"ז פי'
 ועתיק יומין יתיב דר"ל היחיד הקדמון שהוא היפוך ענין המחודש. ושם מ"ה הנמשך
 מא"ק לצורך ההשתל' דהתיקון נק' מ"ה החדש שהוא התחדשות הארה כו'. וזהו ענין
 משיביל לאיתן האזרחי שבחי' איתן לשון חוקק וחוזק. כמו איתן מושבך. נמשך מבחי'
 האזרחי שהוא בחי' עת"י ובחי' א"ק. כי בחי' אור זה שבחי' עלמיות א"ק הוא בבחי'
 חוקק וחוזק אשר הוא בבחי' א"ס ממש ואין להארה בעלמא הנמשכת ממנו לצורך השתל'
 ערוך לו כלל וכלל כו'. וזהו מה שאותיות איתן משמשות לעתיד. דהנה פי' הפשט דאזרח
 היינו לשון עתיד אזרח עתיד אני להזריח אור מפני שאותיות האל"ף הוא מאותיות איתן
 שמשמשות לעתיד. וכך הוא למעלה דבחי' אור א"ק עלמו עתיד להיות זורח להבא
 ולא עכשיו כי עכשיו אין ההארה רק מבחי' ט' מ"ה שבמלחא כו' אבל בחי' הארת
 עלמות א"ק כו' לא יזריח חלא לעתיד דוקא דהיינו לאלף הז' לאחר תשלום כל
 הצירורים דרפ"ח נילוליס דתהו ע"י צירור שם מ"ה החדש כו' אזי יזרח בחי' הארת
 עלמותו ונק' הארה זו בשם ימי קדם או שנים קדמוניות וזהו חדש ימינו כקדם דהיינו
 מבחי' א"ק וזהו ג"כ מ"ס כל האזרח בישראל ישבו בסוכות. פי' אזרח בישראל מה
 שאני עתיד להיות זורח אור העלמות בישראל דהיינו לעתיד ככ"ל. עכשיו ישבו האורות
 הללו בסוכות בבחי' מקיפים. ועמ"ס מזה בלק"ת בד"ה הוי' לי צעוזרי ושם פ"ב
 וספ"ד. ונמלא יש שני פירושים באזרח. הא' ל' יושן וזקנה כמו אזרח הארץ. והב' ל'
 עתיד. עתיד אני להזריח. ושניהם עולים לכוונה אחת מטעם הנ"ל. וזהו ענין ותשב
 אותיות תשוב וכמ"ס צמד"ר פ' לך לך פמ"ד הטפ"כ וישב אותם חזרם בתשובה.
 והיינו שכאשר ישעמוהו בעלי חלים לבן פורת הנ"ל ע"ד הנ"ל בענין יניקת החיולוני'
 בבחי' מקיפים שאין בכ"מ הנ"ל יכול להשיגם להורגם כו' אזי ותשב באיתן קשתו

פי' צבחי' תשובה להיות צבחי' איתן . וכמ"ס בלק"ת בד"ה ראה אנכי נוחן צפי' משכיל לאיתן ועי"ז יעורר צחי' האזרחי שהוא צבחי' עת"י וא"ק שהוא למעלה מעלה מכל השחל' ומסס יפילם לגמרי והיינו צחלף הז' שגא' בלע המוח לנלה כו' לעולם חוקף וחוזק זה האור כנ"ל הטעם שמפני זה נק' איתן כו' . ואזי דוקא נק' בן פורת עלי עין וכמ"ס מקדם לעין כו' וכן"ל שהוא צבחי' מלחא דע"י דבי' גלי' רלון דילה שהוא צחי' רעדכ"ר . וע' עוד מענין איתן בזה"א פ' ויהי דרמ"ז א' ובזה"כ פ' משפטיס דק"י ע"א ובמא"א אות א' סעי' ע"ז . ויוצן ע"ד מ"ס בלק"ת סד"ה כי ההרים ימושו פי' וחסדי מאתך לא ימוש וצריח שלומי לא תמוט וע"ס בהביאור ושם מצואר ג"כ שזה יומשך ע"י תשובה כמ"ס ותשז באיתן קשתו . ומזה יוצן ענין עדות ציהוסף שמו . כי הנה יעקב ויוסף הם צחי' ב' ווי"ן דהיינו מה שהוא"ו יש צמילואו עוד וי"ו ע"ד וי"ו כמ"ס בזה"א ר"פ וישז דקפ"ב ע"ב . ועיין עוד מענין תרין ווי"ן שהס ג"כ משה ויוסף בזה"כ פ' יתרו דס"ח ע"א . והיינו כי עלס הוי"ו זהו צריח התיכון שהוא צחי' יעקב והוא מצריח מקלה השמים דלעילא ה' עילאה עד קלה השמים דלתתא ה' תתאה כנ"ל סעי' א' . וכדי שיומשך ההשפעה בה' התאה צבחי' פנימיות זהו ע"י מלוי הוא"ו שהוא ג"כ וי"ו וזהו צחי' יוסף . ונק' ונהר יולא מעדן להשקות את הגן וכמ"ס בזה"כ פ' פקודי דרמ"ב ע"א ולכן מלות שבת נאמר בנחמיה ס' ט' מליות בשני ווי"ן כמ"ס צמד"ר פ' בשלח פכ"ה שלכן שקולה שבת כנגד כל המלות והיינו לפי ששבת מאיר ונמשך צחי' ונהר יולא מעדן כמ"ס בזה"כ ר"פ נה דכ"ע ע"ב . וזהו ג"כ ענין שטר החלר הפנימית סגור יהי' כו' וציוס השבת יפתח . וע' מזה בזה"א בד"ה ויקהל משה . והיינו מ"ס בזה"כ פ' נח ד"ס ע"א טוב דא שבהא דשבת דבי' פתח טוב דכתיב טוב להודות לה' . ועי' מזה בהרמ"ז פ' פקודי דר"ך . וזהו ענין חלה חולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה . שבע עשרה זהו גימ' טוב והוא המאיר בשבת ולכן מליות שבת בשני ווי"ן המורה על ההמשכה מהצריח התיכון צבחי' פנימי' כנ"ל . וע' בזה"כ ויהי דרי"ו ע"ב מענין יוסף בן שבע עשרה שנה . אך ע"י התשובה ע"ד יוסף ה' לי בן אחר כנ"ל עי"ז נק' עדות ציהוסף שנתוסף בו אות ה' . כי תשובה היינו תשוב ה' והיינו ה' עילאה כמ"ס במא"א אות יו"ד סעי' מ' וע' מזה בזה"כ ויקרא דיו"ו ע"א . וא"כ עי"ז האיר בו מצחי' שלמעלה מצחי' והצריח התיכון שהוא אות ו' המצריח וממשך מה' עילאה לה' תתאה אבל ע"י התשובה האיר ציוסף עלמיות ה' עילאה וע"כ נק' יחוסף . וע' בה"ג בזה"א ר"פ לך לך צענין הה"א שנוסף באצרס שיהי' נק' אצרהס . וזהו שייכות תקעו צהדש שופר כו' עדות ציהוסף . וזהו ע"ד ותשז באיתן קשתו צחי' איתן האזרחי כי בהצניכה הוא התגלות עת"י שנק' האזרחי כל האזרח בישראל כו' . וכן השופר נק' יוצל כמ"ס צמשוך היוצל . וה"ע בן פרת שהוא והנהר הרביעי הוא פרת הוא דמשיקרא יוצל שמו ויוסף נק' בן פרת . וזהו תקעו צהדש שופר ועי"ז נמשך עדות ציהוסף כו' . קיצור . וזהו ענין צ"פ בן פרת . הא' ע"ד כי עין צעין יראו פרת נהרא מכיפי' מצריח מיסוד אבא . ה' עלי עין שלמעלה מאתעדל"ת דצחי' כי עין צעין על שעתיד להחיות בו את המתים ועל זה זהו מה שלמעלה מאתעדל"ת . ועמ"ס מזה בלק"ת בד"ה האזינו

השמים

השמים דרום הרחשון. וענין בנות לעדה כו'. והעלה לזה 'בחי' תשובה ותשב באיתן קשתו כי בחרבי ובקשתי בללותי ובצבועתי. משכיל לאיתן האזרחי שלמעלה מחשו ותיקון ושב אין לחילוניס יניקה כי שרשם רק מעולם החשו כו'. משא"כ מבחי' האזרח בישראל. ובהג"ה ענין ותשב באיתן ע"ד וחסדי מאחד כו'. וזהו ענין עדות ביהוסף כי יעקב ויוסף חרין ווי"ן. וזהו מלוות שבת בשני ווי"ן. עיב להודות. אך על ידי החשובה נמשך ה' עילאה בבחי' יוסף ונק' יהוסף ובחי' ה' עילאה זהו למעלה גס מבחי' ו' בריח התיכון כו'. וזהו שייכות תקעו בחודש שופר לבחי' עדות ביהוסף כי שופר יובל בחי' תשובה כו' :

ויבין זרועי ידיו פרש"י לשון זהב מופז ובוהר מאי ויפוזו אלא כדכתיב הנחמדים מזהב ומפז רב דהנה כתיב ראשו כחם פז כו' ידיו גלילי זהב. ואיתא במדרגה שם ראשו היינו החורה חורייחא דא היא רגגה מזהב עב כו' ידיו חרי עשר שבטין דיעקב. והענין כי ראשו כחם פז הן הארות שנמשכי' מבחי' ע"י לז"א שנק' פז כמו עד"מ הזהב והפז למטה הנה מעלת הפז שהוא זהב הטיב ומזכר למעלה הרבה במדרגה מן הזהב הפשוט וז"ש וזהב הארץ היא עוב שם הבדולח כו' פזי זהב עוב זה הוא הפז וכמ"ס חוקיר חנוש מפז ומכתם אופיר כו'. וכך יובן עד"ז למעלה במ"ס ראשו כחם פז שממנו נעשה בחי' עטרת לרישא דז"א מבחי' ע"י (הג"ה או י"ל זהו המוחין דגדלות ז"א שנמשכי' לו מאו"א. וב"מ במד"ר בשה"ש שפי' על ראשו כחם פז ענין ב' אלפים שנה שקדמה החורה. וידוע ענין ב' אלפים הם האלפך חב' האלפך צינה. וע' בהרמ"ז ר"פ קרח בענין הנחמדים מזהב ומפז רב עכ"ה) אבל ידיו הם גלילי זהב שלמטה מבחי' כחם פז אבל לע"ל יתעלה בחי' ז"א עד שבחי' פז זה הנעשה בחי' עטרת לראש ז"א יהי' על ידיו בלבד והוא בחי' חו"ג שנק' ידיו ומה שעכשיו אין ההארה מזה רק בבחי' מקיף. עטרת לרחשו. לעתיד יפוזו בפז זה גס זרועי ידיו כו'. כי בחי' עלא דבדולחא דע"י יהי' על ראשו דז"א כמ"ס אהי' כעל לישראל שממנו יהי' חחה"מ לעתיד כנ"ל נידיו דז"א יפוזו מבחי' פז הכ"ל וכמ"ס וזהב הארץ עוב שם הבדולח כו' והכל מפני שתשב באיתן קשתו כנ"ל. והענין הוא שבחי' ההארה דאיתן קשתו יאיר בחו"ג כו' וזהו ויפוזו זרועי ידיו משא"כ עכשיו בחי' חו"ג הם כסף וזהב שהגבו' מזהב פשוט והחמד בכסף כו' ועמ"ס במ"א על מארז"ל סנהדרין ד"ק ע"פ יוס יוס יעמס לנו אדם נותן לעני מלא עומסו בעוה"ז הקצ"ה נותן לו מלוא עומסו בעוה"ב :

במד"ר חביר יעקב בחי' אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב. תליס סו' קל"ב. ובמד"ר פ' וילא ר"פ ע' לאביר חברהם ולאביר ילחק אין בחי' באן אלא לאביר יעקב תלה את הנדר במי שפתח בו תחלה כו' וידר ישראל ישראל סבא. והנה נדרים סייג לפרישות. ועמ"ס מזה בלק"ת סד"ה וידבר משה אל ראשי המטות. וקשה צירושלמי פ"ט דנדרים ה"א אמרו לא דיין מה שאסרה לך החו' אלא שאתה חוסר עליך דברים המותרים משמע שאין הנדר מעלה. ואפ"ל כי הנה בענין חטיות אמרו הא דמלי ללעורי נפשי' הא דלא מלי ללעורי נפשי'. ע' בעור ח"ה סו' תקע"א. והנה ר"כ אמר עד דלא אכילא בישראל דמורה ולא שתיא יין לא ללילא דעתאי נמלא לא מלי ללעורי נפשי'

בענין

בענין הנדרים כי ילא שכרו בהפסדו דכיון שמונע מניפו מה שהכרח לו אזי גם השכלת הנפש אינה ללולה ולכן ע"ז אמרו דיך מה שהסרה הורה. לכן בדניאל המ"ו נאמר שאע"פ שאכלו רק זרעונים ושמו רק מים נראה מרהיבם טוב וצריחי צמר מן כל הילדים האוכלים את פת בג המלך. בדניאל סי' א' י"ג כו'. והיינו לגודל המדרגה שהי' בהם שהיו צעלי רוב"ק הי' מענוגס ושמהתס ע"ד חכמת אדם תאיר פניו הי' ממלא להם מה ששיגפו ח"ע זרעונים ומים עד"ז אמרו שהנדרים הם מעלה עליונה כו' והיינו כי הנדר ממשיך מבחי' עלמא דחתי בינה ששם החגלות ע"ק כנ"ל ולכן נבחי' זו גם ההיחזק מסתיר כו'. וע' מזה בזה"כ פ' יתרו דל"א ע"ג ובנחי' פ' מטור וזהו אשר נדר לאציר יעקב תקיפא דיעקב כי יעקב זהו צריח החיבון המצריח כו' וכדפי' בזה"כ ס"פ חרומה דקע"ה ע"ג וזהו הנק' אציר יעקב חוקפא של יעקב דהיינו מקורו ושרטו של הצריח החיבון בחי' קלה השמים דלעילא ולכן פייס נדרו והי' הוי' לי לאלקים שבחי' הוי' יהי' נחשב רק בבחי' אלקים ע"י ההמשכה מעלמות אוח"ס עמ"ס בת"א ר"פ וילא ובלק"ת בד"ה שובה ישראל דרוש הראשון. גם י"ל ענין לאציר יעקב עדמ"ס בגמ' ס"פ הי' קורה די"ז ע"ג ע"פ שמענו אלי אצירי לב לפי הפי' דקאי על הלדיקים הגדולים הם יכולים לגדור. משח"כ בשאר אדם י"ל דיך מה שאסרה לך החו' כנ"ל וז"ש ציוסף מידי אציר יעקב שיוסף ממשיך מבחי' חוקפו של יעקב וכנ"ל בענין עדות ציהוסף שנהוסף בו ה' עילאה שלמעלה מבחי' והצריח החיבון. וע' במח"א אוח א' סעי' יו"ד פי' שיוסף נק' אציר יעקב וזהו דוחק. וע' מזה בזהר וירא דל"ח כע"ג ובפי' הרמ"ז שם. אבל הענין שביוסף נמשך מבחי' אציר יעקב וכן מפורש במ"א בהצ"חור ע"פ חגרה בעוז מנחיה שבאג"ה סי' א' עפמ"ס בע"ח פנה"י חדשים נמשכי' מהכתר כו' וכמ"ס מזה ג"כ בלק"ת פ' מסעי בד"ה לבאר ענין המסעות ושם פ"ג. וע' בזה"ג פ' אחרי דס"ז סע"ג בענין ותשב בחיטן קשתו כו' ושם פי' המק"מ ג"כ מידי אציר יעקב דהיינו מבחי' הימא עילאה שממנה מתחזק ז"א הנק' יעקב וענין חיזוק זה הוא כמפורש בזהר ר"פ וארא דכ"ג בענין בעטרה שבערה לו חמו כו' ובענין עד תאות גבעות עולם. ולכן ציוסף דוקא נאמר מידי אציר יעקב. ועמ"ס בסדור בד"ה ת"ר מנין לבהמ"ז מן החורה בענין ולריך שיקדים צריח לחורה. וידוע דצריח זהו בחי' יוסף שהגיע לגודל מדרגתו ע"י שמירת הצריח. ותורה זהו בחי' יעקב כמ"ס ויקט עדות ציעקב ותורה שם בישראלוע' מזה ג"כ בלק"ת פ' עקב בד"ה ואכלת ושבעת וברכת פ' ג"ד. או י"ל דמה שיפוזו זרועי ידיו של יוסף לר"ע נמשך זהו כבי' מבחי' ידי אציר יעקב כי באמצעות הידים יש בחי' והצריח החיבון כמ"ס בזה"ג פ' בלק דקפ"ו. או כי ידי אציר יעקב שניהם בחי' ימין כמ"ס ימינד ה' נאדרי ככה ימונד ה' תרעץ אויב הרי הכל ימין וכמ"ס במד"ר בשה"ש וכי יש שמאל למעלה כו'. והיינו כמ"ס בזהר דלית שמאלא בהאי עתיקא. ולכן ארז"ל ספ"ג דפסחים שלע"ל יהי' כולו הטוב והמעייב. ומבחי' זו נמשך להיות ויפוזו זרועי ידיו כו'. וע' עוד מזה בזה"א פ' נח דע"א סע"ג ובפ' ויחי דרמ"ז ע"א ובח"ז תקון כ"ו דל"ג סע"א:

משום רועה אבן ישראל. זהו בחי' גבוה יותר ממ"ס ציעקב והאבן הזאת אשר

שמתי מלצה יהי בית אלקים עם שזהו ג"כ מדרגה עליונה וכמ"ס צת"א ר"פ וילא
 סד"ה ושתי בשלום בענין פי' והי' הוי' לי לאלקים ואזי והאזן הזאת כו'. וביאור הענין
 דהיינו שבחי' ו"א דאלי' שנק' שם הוי' יתעלה למעלה לבחי' עתיקא שהוא כתר ואז יהי'
 בבחי' אלקים לגבי ע"ק שנק' הוי' וזהו גבוה הרבה ביותר מבחינתו עכשיו שהרי עכשיו
 יש פרסא מפסקת בין ע"ק לו"א כמ"ס בספ"ד רפ"ה וכמ"ס צד"ה שבה שבחון הוא
 לבס פ"ד בענין והבדילה הפרוכת לבס כו' משא"כ בעלייתו לעתיקא ממש בלי בחי'
 פרסא המפסקת ועם היות שנק' שם בבחי' אלקים הרי זהו ע"ד כי הוי' הוא האלקים
 כו' וכמ"ס ע"פ וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני הוי' דכולא חד ואזי והאזן הזאת
 שהיא מל' אשר שמתי מלצה שהקימה מנפילתה והעלה אותה ע"י שתיקן תפלת ערבית
 כמ"ס בזהר פ' נח דע"ב סע"א. וז"ל הפרדס בערך מלצה פי' בזהר פ' נח דע"ב ב'
 כי המל' בהיותה מיוחדת עם הת"ת נק' מלצה וז"ל והאזן הזאת אשר שמתי מלצה
 מאי מלצה דהוות נפולה ואוקם לה עכ"ל. וע"ס בזהר שזהו ע"י שתיקן תפלת ערבית
 עי"ז הגביה אותה ונעשית מלצה. ועמ"ס מענין תפלת ערבית רשות בזהר פ' חיי
 דקל"ג א' ושם מבואר דע"י תפלת שהרית ומנחה מתקשרת המל' בחו"ג בחי' חרין
 דרועין אברהם וילחק וע"י תפלת ערבית מתייחדת עם הת"ת שהוא בריח התיכון
 המצריך מן הקלה אל הקלה כמ"ס מזה ע"פ בן פורת יוסף ולכן תפלת ערבית רשות
 שהמשכה זו נק' רשות לפי ששרשה בזה מבחי' שלמעלה מאתעל"ת ולכן היא רשות
 ולא חובה וגם רשות הוא עלמא דחירו. וזהו ענין עד הגל הזה ועדה המלצה. הנה
 בגל אמר עד וצמלצה אמר עדה. דהנה הגל הצניס הוא בחי' הפרסא המפסיק בין
 אלי' לבריאה כי האצניס הם האותיות כמ"ס בס"י והגל הוא בחי' המסך המבדיל בין
 אלי' לבריאה וכמ"ס בסדור צד"ה עד הגל הזה ונזכר מזה ג"כ בפע"ה שער ספירת
 העומר פ"ז ובלק"ת פ' אמור צד"ה ונקדשתי בחוך בני' ספ"ד בענין שערך כעדר
 העזים שגלשו מהר גלעד. גלעד ע"ד עד הגל. ובלק"ת צשה"ס סד"ה הסני עיניך
 מנגדי. ועדה המלצה הוא בחי' בנין אזן שהוא בחי' מל' הכוללת כל הנבראים כו'
 שעולה מלמעלמ"ע בצקיעת המסך המפסיק כו' ובענין שנת' בזהר וארא דכ"ה סע"ב
 ע"פ ארוממך אלקי המלך. וזהו והאזן הזאת אשר שמתי מלצה. וע' מזה בזהר וילא
 דקנ"א ע"א. ויחי דרל"א א'. וצפ' פקודי דר"ל ע"א. ובמ"א א' אות מ' סעיף פ"ב. גם
 מלצה הקמת המל' מבחי' נקודה לעשותה פרלוק. וזהו ע"ד שנת' בוח"ג פ' בלק דקנ"א
 א' ע"פ שחורה אני וגאולה בענין גבורי כח עושי דברו דהמכוון שעושין אותה מבחי'
 נקודה שזהו ענין שחורה אני לבנותה בבחי' פרלוק שהוא ענין אות ה' וזהו ע"ד שרי
 אשהך לא תקרא את שמה שרי כי שרה שמה וכמ"ס במ"א. וע"ז אמר יעקב והאזן
 הזאת שהוא בחי' י' אשר שמתי מלצה שהעלה אותה באל"י להיות בבחי' פרלוק שלם
 תהי' בית אלקים היינו שתהי' בית לקבל מבחי' והי' הוי' לי לאלקים. ובית זהו שיאיר
 בו האור בבחי' גילוי ובקביעות בבחי' דירת קבע וכמ"ס צד"ה וארשחך לי שיש בחי'
 חצר החינוכה וחצר הפנימי'. וע"ז נאמר בלתי נפשי לחצרות הוי'. אבל בית זהו בחי'
 עליונה יותר כו'. וגם כמארז"ל פ"ח דפסחים לא באברהם שקראו הר כו' אלא כיעקב

שקראו בית כו'. ועלי' או יהי' לימוה"מ. אבל לתחה"מ תחעלה האבן יותר להיות רועה ומקבל מבחי' איתן מידי אביר יעקב כו' דהיינו שבחי' מל' דאלי' שנק' אבן ישראל יתעלה למעלה מעלה שבחי' מל' דא"ס שמאיר בקו וחוטב בא"ק שנק' קלה השמים לעילא כו' ומשם תקבל הארחה. וזהו שדקדק לומר משם רועה אבן ישראל. משם דוקא תקבל ולא כמו בימוהמ"ס שבחי' אבן זה אשר הושב מלצה יהי' בית לאלקים דהיינו שס הוי' שיהי' שבחי' אלקים. וע"ז נאמר עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו. ועם היות שזהו עלי' עלומה. אמנם בתחה"מ תחעלה יותר לקבל מבחי' כל האזנה בישראל בחי' איתן להיות משם רועה אבן ישראל וכמ"ס אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה כו' :

בן פורת יוסף בן פורת עלי עין כו' בנות צעדה עלי שור כו' וימררהו ורבו והשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל. (הג"ה עיין מענין בן פורת ברבות וישלח פע"ז דף פ"ז ד' ויחי פל"ה דקרא ד' וס"פ ל"ט. נשא פי"ד סוף נשיא אפרים דרנ"ט ג'. עי"ס בקרבן מנשה. זח"א וישלח קע"ה א'. ח"ב תרומה קל"ה ז'. נשא ק"ל ע"א בלק דר"ב ע"א. פ"ג דברכות כ"א א' פ"ט נ"ה ז'. פ"ז דטועה ל"ז ז'. ספ"א דצ"ק י"ז א'. פ"ז דצ"מ דפ"ד ע"א. פ"ח דצ"ב קי"ח ז'. פכ"ח דזבחים קי"א ז'. עמה"מ נ"ה ד' קל"א ד' קל"ח ג' קל"ה ז' ג' קנ"ו ד'. של"ה ע"א א' קע"ו א' של"ט ז' תי"א ז'. בחיי מ"ג ג' ק"ל ג'. מ"ע ק"ל א' עכ"ה). בחיב אלה תולדות יעקב יוסף וידוע הקושיא מהו יוסף דוקא ובוהר וישב דקפ"ב ע"ב כ' ודא הוא רזא דאות ו"ו דאזלי תרווייהו כהדא עכ"ל וכמ"ס ג"כ במד"ר פ' וישב פ' פ"ד לא היה לריך קרא לומר כן אלא אלה תולדות יעקב ראובן כו' ובמד"ר פ' נשא פי"ד דרנ"ח ג' למה נאמר אלה תולדות יעקב יוסף ללמדך שהיה יוסף דומה לאביו בכל דבר. ועיין מזה בוהר פ' וישב דקפ"ב ז' ובפ' בראשית דכ"א סע"ב ובפ' לך דפ"ה סע"א . והענין דהנה יעקב הוא ברית התיכון המצריח מן הקלה אל הקלה כמ"ס בזח"ב ס"פ תרומה דף קע"ה ע"ב וכן מרומז ברבות פ' ויגש פל"ד וזהו פי' יעקב יו"ד עקב היינו שממשיך יו"ד דשס הוי' שהוא קלה דלעילא עד בחי' עקב שהוא קלה דלתתא וענין ז' הקלוות האלו היינו כמ"ס בחומש צפ' ואלתחנן סי' ד' ל"ב כי שאל כל לימים ראשונים כו' ולמקלה השמים ועד קלה השמים כו' ופי' בוהר ויקהל דרי"א סע"א ע"פ ודמות על ראשי החיה רקיע כו' אית רקיע ואית רקיע כו' הד איקרי קלה השמים היינו צינה וחד אקרי מקלה השמים (יסוד ז"א. וע' צפ' תרומה דקל"ז ע"א ובפ' וילא דקפ"ב ע"ב) דכתיב ולמקלה השמים ועד קלה השמים (ועיין עוד מזה צפ' ויקהל ד"ר א' ובפ' יתרו דל"ג סע"א ור"פ ואלה דכ"ב ע"א ובפרדס שער מהות והגהגה פט"ו) ובחי' הצריח התיכון זהו המצריח מקלה השמים דלעילא עד קלה השמים דלתתא וזהו מן הקלה אל הקלה . ולהבין זה יש להקדים מ"ס מלכותך מכ"ע שמקור החהות כל העולמות העליונים ותחתונים רוחניים וגשמיים הוא רק מבחי' מדת מלכותו ית' שהוא רק בחי' אוחיות הדיבור כמ"ס באשר דבר מלך שלטון כו' כי בעשרה מאמרות נבראו הכל כגודע

(הג"ה ופירוש כל עולמים היינו כי שית אלפי שני הוי עלמא וחד חרוב הוא שנוטה אחת ועד"ז יש ז' שמיטות ואח"כ בחי' יוכל והם נמשכים מבחי' חמשים שערי צינה וזהו המרומז בחיצת כל עולמים כי כל הוא חמשים שערי צינה כמ"ס במ"א ע"פ עיני כל אלף ישברו כו' וכמ"ס הבחיי ר"פ צהר ע"פ והיה לך ימי שבע שצחות השנים כו'. ובמ"א פי' שיש חמשים אלפים יוצלות כמ"ס בלק"ת בשה"ס בד"ה לריח שמניך עוצים . וזהו ג"כ פי' כל עולמים והיינו כי למעלה בא"א החמשים שערי צינה הם מבחי' חשבון גדול כמ"ס בע"ה וכמ"ס מזה בביאור ע"פ וספרתם לכם ולכן מזה נמשך חמשים אלף יוצלות והכל נמשך רק מבחי' מלכותך לבד כמחמר יחיד חי העולמים מלך כלומר שהוא יחיד ומיוחד לבדו כמו קודם שגבה"ע שאינו בגדר עלמין כלל . ומה שהוא חי העולמים הנה החיות המתפשט בעולמות אינו אלא מבחי' מלך . וכמ"ס מזה בסידור שער התפלה בביאור ע"פ אחרי הוי' אלקיכם תלכו ובת"א בד"ה וצוהה לפני המלך בענין אל תקרי שמות אלא שמות דפי' שמות הוא ענין וחד חרוב כו' וכ"ז הוא רק מבחי' שמות שהין זה אלא מבחי' שמו ומלכותו ית' . ועמ"ס שפ' וילא בד"ה והי' הוי' לי לאלקים גבי וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך עב"ה) . וז"ס אחת הוא ה' לבדך את עשית את השמים כו' ואחת מהיה את כולם בנחמי' סי' ע'. פי' ואחת באותיות שמאל"ף ועד תי"ו והה"א הן בחי' ה' מולאות הפה שכלל לבחי' הדבור העליון וכמו עד"מ אותיות הדיבור באדם למטה שהן בחי' נדל מעלמות החדש ואין להם ערך עם עלמותו להיות בעלמותו שינוי מקודש הדיבור לאחר הדיבור כו' כך עד"מ מבחי' הדבור העליון שממנו נהוו העולמות לא נעשה עי"ז שום שינוי בו ית' ולא כמו שע"י דבור האדם נעשה בו שינוי לפי שהדבור מלבישו משה"כ בו ית' הפילו המחשבה אינו לבוש לו כמ"ס מזה בת"א פ' מקץ ד"ה רני ושמחי דרוש הרחשן וזהו ענין גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם וכ"ס שהין הדבור מלבישו רק שהוא ע"ד זיו והארה הין שום שינוי כלל בין קודם שנברא ממנו העולם הרוחני והגשמי לאחר שנברא כו' . וזהו אחת הוא ה' לבדך פי' גט עתה לאחר הצריחה אחת לבדך כמו קודם הצריחה ממש . ועמ"ס מזה בד"ה רפאני ה' וארפא . וכמ"ס אני ה' לא שגיתי . ולכך הנו חומרים אחת הוא קודם שגבה"ע ואחת הוא כו' מפני שהין דמיון חיות זה שאתה מחיה את כולם עמו חיות הגפס באברי הגוף שהגפס מקבלת שינויים ממקרי מהורעות שבגוף מפני שיש להן ערך זע"ז משא"כ למעלה בחיות חור ההלקי המחיה את כל העולמות הין לעולמות ערך לו כלל וכלל שיגרמו שינוי בעלמותו ה"ו לפי שהין מקבלים רק מבחי' חיותיות בלבד שהן בחי' כח נדל מן בחי' העלמות כג"ל (ועמ"ס מענין אחת הוא ה' לבדך בת"א פרשה בשלה בד"ה אז ישיר משה) . וזהו מה שאנו מולאין קרי וכתיב בחיצת אחת עשית את השמים דהכתיב את הסר ה"א מפני שבחמת אחת הוא ה' לבדך ואינו בגדר עלמין כלל לא דידר ממלא ולא בגדר סובב רק כי עמך מקור חיים מבחי' מקו"ח סובב"ע וממכ"ע נמשך רק מהארה בעלמה דהיינו פי' עמך ולא אחת ממש כמ"ס במ"א בנקו"ת פ' ראה בד"ה אחרי ה' אלקיכם תלכו . ולהורות ע"ז שנמשך מבחי' כי עמך ולא מבחי' מהותו ועלמותו נאמר את עשית את השמים הסר ה' בחיצת אחת (הג"ה ועיין בפרש"י

בחומש פ' ואחחנן ע"פ ואת חדבר אלניו . ובחי' אתה עשית את השמים זהו"ע קלה
 השמים דלעילא כו' דהיינו ההמשכה מאח"ס שיהי' התהוות שמים עילאין רקיע דעל
 גבי חיון עילאין כו' שהוא ראשית ההתהוות . קיצור אלה תולדות יעקב יוסף כי יעקב
 הוא הצריח התיכון המצריח מקלה השמים דלעילא עד קלה השמים דלתתא שהוא
 בחי' יוסף . ופירוש קלה השמים דלעילא כי מלכותך מכ"ע . ופוי' וענין כל . וזהו אתה
 הוא ה' לבדך ואח"כ את עשית כו' חסר ה' כי ההמשכה רק מבחי' הארה ולא מבחי'
 אתה ממש והיינו מבחי' הדבור עליון ואתה מחיה . וזהו הנקרא קלה השמים דלעילא
 בחי' אתה עשית את השמים ועיין מטנין ואתה מחיה בעמה"מ ש"ו ר"פ ע"א פירש
 שהוא החוט של א"ס היורד מראש א"ק אל סופו . ושער י"ב פ"ו דס"ט ע"ג . ושער
 י"ד ס"פ קכ"ב פירש ואתה אור א"ס המלוכב בא"א הוא מחיה את כולם . וי"ל ע"ד
 שפירש בזהר ר"פ ואתה תלוו ואתה הוא נהורא עילאה ונהורא תתאה ור"ל אתה הוא
 מל' נהורא תתאה חותיות מאלף עד תי"ו ה' מולאות והוא"ו דואתה זהו הקול דז"א
 המתלבש בהדיבור בחי' יחוד קול ודבור שלא להיות בחי' כרחל כו' כאלמה עיין זהר
 וארא דכ"ה ע"ב וכמ"ס מזה ע"פ הקל קול יעקב וזהו יחוד קודצה"ו . וכמ"כ יובן
 ענין זה גם בא"א שהוא כתר מלכות והיינו מל' דא"ס שיומשך בו הוא"ו בחי' הקו
 וחוט קול דודי הנה זה בא מדלג כו' למעלה מהשתל' זהו ג"כ בחי' ואתה מחי' את
 כולם . ושם פרק קכ"ב פי' ואתה מחיה את כולם על אור המקיף את כל הארבע עולמות
 בהשוואה אחת . ועמ"ס מטנין זה בח"א בד"ה יביאו לבוש מל' שהוא בחי' מלכות דא"ס .
 אך גם לפ"ז הכל הוא מבחי' מלכותך אלא שלפ"ז ר"ל מלכותך מל' דא"ס ועמ"ס
 בשה"ס בד"ה קול דודי עכ"ה) . ואפ"ל אס נפרש ואתה מל' דאל"ו וז"א נפרש שזהו ג"כ
 פי' יחוד חי העולמים מלך ר"ל יחוד הוא כתר וממנו נמשך חי העולמים הוא ז"א בבחי'
 מלך מל' דאלילות ואס נפרש מלך הוא כתר שהוא נמשך ממל' דא"ק א"כ נפרש יחוד
 הוא עלמות אור א"ס . חי העולמים הוא הקו וחוט הנמשך מאור א"ס ונמשך בבחי' מלך
 מל' דא"ק . ושני הפירושים בבחי' מלך אס ר"ל מל' דאל"ו או מל' דא"ק תמלא בזהר ר"פ
 יתרו דס"ז ע"ב ובהרמ"ז שס :

ב ודרגה להיות בחי' המשכה זו מאתה ה' לבדך להיות בחי' ממכ"ע להחיות העולמות
 יש מאין כו' הוא בא בדרך דילוג מדרגה כמו מאיגרא רמא כו' (הג"ה)
 ובפרע ההמשכה להחיות צי"ע עלמא דפרודא הנמשכים מבחי' קלה השמים דלתתא
 ונק' ארץ שהס בחי' יה ודבר נפרד צפ"ע כמ"ס ומשס יפרד וזהו ירידה גדולה ועלומה
 לכן ההמשכה לזה באה ע"י דילוג גדול מתחלה למלוא להיות נמשך רק הארה וקו ואח"כ
 פרעה ועמ"ס מזה בת"א פ' וירא בד"ה פתח אליהו עכ"ה) . וזהו פי' יעקב וי"ד
 עקב שיהי' נמשך היו"ד אשר ציו"ד נברא העוה"ב יהי' נמשך ומתפשט למטה ע"י ה'ה'
 להתלבש גם בבחי' עקב שהוא מדה מלכותו ית' שהיא סופא דכל דרגין ונק' עקב
 כמ"ס צפרדס ערך עקב וז"ל עקב נקראת המלכות והעטס כי כמו שהעקב סוף הגוף
 כן השכינה סוף המדריגות שבאלילות עכ"ל . והיינו דכמו שהעקב שהוא סוף המדריגות
 כדמיון העקב שהוא סוף של הגוף ואין לו ערך עס הראש והמוחין כו' כך למעלה בחי'
 המלכות

המלכות להוות עולמות בעלי גבול הוא רק בחי' עקביים כמ"ס והארץ הדוס רגלי וכן כתיב ומקום רגלי אכבד כו' וידוע שבחי' ארץ זו היינו בחינת כח הפועל האלקי בבחי' עשיה כמ"ס אהה עשית ונקרא הדוס רגלי בלבד כו' . ויו"ד הוא בחי' חכמה שבראש (הג"ה שהוא המאיר בקלה השמים דלעילא . וז"ש אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים דהיו"ד הוא יחיר . אלא שהוא מורה על הארת א"ל"ס המלוכש בחכמה שמתאיר בקלה השמים דלעילא כמבואר בזח"א ויחי דרכ"ט ע"א וצפ' ואחחן דרס"ה ע"ב וצפ' הרמ"ז טס . ויו"ד הנ"ל נמשך להאיר גם בבחי' מל' הנק' עקב ועמ"ס בת"א פ' מקץ סד"ה המגביהי לשבת שג"כ היו"ד יחיר ע"ס עכ"ה) ונמשך עד בחי' עקביים סוף כל המדרגות כי נחצ"ס והיינו מה שאמרו בזהר בבחי' יעקב שנק' ברית התיכון המברית מן הקלה לקלה פי' מקלה העליון ציו"ד שבראש עד בחי' קלה התחתון שהוא בחי' עקב להיות הארץ הדוס רגלי כו' (הג"ה לעיל אות א' משמע פי' מן הקלה אל הקלה היימו מקלה השמים דלעילא שהוא בינה עד קלה השמים דלתתא שהוא יסוד סיומא דגופא ובאן אומר עד הקלה היינו עד בחי' המלכות סופא דכל דרגין ושני הפירושים אמת כמ"ס במא"א אות ב' סעיף נ"ד וברית התיכון סיד התפארת מברית מן הקלה אימא עד הקלה מל'. גם קלה העליון דעת וקלה התחתון יסוד עכ"ל. ויש עוד להעיר לענין מן הקלה אל הקלה ממ"ס בת"א בד"ה ויושע המלך לאסתר את שרביע הזהב וקלהו התחתון כו' וקלהו העליון כו' וממ"ס בפ' תרומה גבי כרוז א' מקלה מזה וכרוז א' מקלה מזה כו' ע"ש. קיצור וכדי להיות ההמשכה מבחי' אהה הוא ה' לבדך להיות ממכ"ע הוא ע"י דילוג. וזהו יעקב יו"ד עקב שנמשך היו"ד דהיושבי בשמים גם בבחי' צי"ע עקב הוא בחי' והארץ הדוס רגלי ועמ"ס צענין בחי' ארץ צד"ה והיה מספר בני' והערות בפירות מן הקלה אל הקלה. וי"ל לפ"ז פי' וילא יעקב מבאר שבע פי' באר המקור לשבע המדות והוא קלה השמים דלעילא. וילך חרנה בבחי' מלכות ששע עולמות הנפרדים ושם נולד יוסף. ועי"ז ושבתי בשלום ואזי והיה הוי' כו' כמ"ס בת"א ר"פ וילא וזהו מעלת יוסף כו'. וכמ"כ לפמש"ל סעי' א' פי' שני צענין יחיד חי העולמים מלך אשר חי העולמים הוא הקו וחיע הנמשך מאור א"ס שהוא יחיד י"ל ג"כ שהוא בחי' יעקב כי יעקב הוא אלהיות יצקע וכתיב אז יצקע כשחר אורך שבוקע בחי' ישת חשך סתרו שבאור א"ס שלמעלה מבחי' סובב וממלא להיות נמשך ממנו אור וגלוי וזהו בחי' הקו הנק' חי העולמים כו' וכמ"ס מזה בלק"ת פ' לו צד"ה להבין ענין משמח חתן וכלה עכ"ה) :

ג א להבין ענין בחי' זו בעבודת ה' כי ושכנתי בחוכם כתיב ואיך ומה ממשיכים למטה להיות אור המשכה זו בחי' והברית התיכון כו' דהיינו ההמשכה מבחי' אהה הוא ה' לבדך כו' להיות ואהה מחיה את כולם הנה הוא ע"י הקל קול יעקב ברית התיכון דהיינו ע"י חפלה וע"י תומ"ל שהתפלה נק' סילב מוצב ארלה וראשו מגיע השמימה א"כ הוא ג"כ כענין מברית מן הקלה דלתתא עד הקלה דלעילא. והמלות נקראים תר"ך עמודי אור כעמוד המחבר מעלה ומטה שהוא ג"כ ענין המשכה מהקלה דלעילא עד הקלה דלתתא. וכמ"ס מזה בת"א ס"פ ויש צד"ה ונחתי לך מהלכות בין

העומדים וצפ' בשלח בד"ה ויאמר משה אללוהו היום צענין הילך בתורתי. והיינו כי
 ענין התפלה הוא בחי' העלאת מ"ן ע"י אהבה במס"ג בק"ש באמרו ואהבת אה' ה'
 אלקיך בכל לבבך בשני ילריך דהיינו שגם נפש הבהמית חסכים לזה כו' והיינו ע"י
 החזונות כי עמך מקור חיים כו' דבחי' ממכ"ע הנק' מקור חיים החחוטים הוא עמך
 בטל לגבי בחי' סוכ"ע הנקרא חיי החיים והוא כמו שהוא לבדך כנ"ל ונקרא ג"כ בשם
 מקור כל התענוגים כי גם בחי' עונג האלקי אשר בג"ע שהשמות נהנין מזיו השכינה
 שגדול הוא לאין קץ מכל התענוגים כמו שאמרו באחד מוטב לדידינו' וליחי לעלמא
 דאחי דכדחי לסכול כל יסורי ולער גיהנם כדי לקבל עונג העליון הזה כו' הנה מ"מ
 גם זה העונג העליון האלקי אין לו ערוך כלל לגבי בחי' מקור התענוג העליון הזה
 שאינו בבחי' השגה כלל לנשמות כמ"ס עין לא ראתה כו' משא"כ בג"ע שהשמות נהנין
 ומשיגין כו' וע"ז נאמר ולדיק באמונתו יחיה שמפני שאין זה האור בא בהשגה כלל
 כמאמר לית מחשבה תפיסא כך כלל אין לדיק בו רק בחי' אמונה בלבד ובאמונתו בלבד
 יחיה בהארה זו כו' וע"י החזונות וזה חסכים גם נה"כ למס"ג לה' אלקיך בכל לבבך.
 והנה כתיב גם את העולם נתן בלבם פי' שכל האדם ניתן כל העולם בין עולם
 העליון הרוחני ובין עוה"ז מפני שבאופן התעוררות לבבו לה' כך יעלה למעלה כל
 העולם (ועמ"ס בת"א פ' בראשית בד"ה להבין הטעם גבי ואמנם מה שגופו היה דומם
 דוקא כו' כשנרביכים להגביה כו' ע"ס) וכמ"כ להמשיך בו האור האלקי למעלה למטה
 כמ"ס אש ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסיף כי רוח אייתי רוח ואמשיך רוח
 כידוע. והטעם הוא כי הרי אין לך עשב למטה שאין לו מזל המגדלו כו' וכן עד"ז גבוה
 מעל גבוה עד רום המעלות אלא מפני בחי' שבה"כ ירד האור בירידת המדרגה מאד
 עד שכתגשם להיות בחי' לומח וחי גשמיים. אבל האדם לפי לבבו כל העולם בחלקי
 דל"ח שבו ניתן לבבו להעלותם כי האדם ניזון מהם כו' ושדשו למעלה בבחי' אדם
 העליון שעל הכסא כוודע. ועמ"ס מזה בד"ה כה תברכו את בני צענין ברהמ"ו. וזהו
 גם את העולם נתן בלבם (ועמ"ס מענין פירוש גם את העולם נתן בלבם בד"ה והיה
 מספר בני יעו"ש באריכות). וכ"ז בחי' העלאת מלמטה למעלה מעקב ליו"ד כו' באהבה
 דבכל לבבך בשני ילריך דוקא וכמ"ס כלה שארי ולבבו דהיינו גם לב הגשמי וכמ"ס אש
 ישים אליו לבו כו'. אך אח"כ נמשך בחי' המשכה מלמעלה"ע באמרו ודברת עם ממקור
 החיים מקור התענוגים מבחי' אהבה הוא ה' לבדך כו' למטה להיות ממכ"ע כו' דהיינו
 מבחי' יחו"ע דהוי' אחד לבחי' יחו"ת. והיינו כידוע במלות ת"ת שהוא לקשר מחשבה
 במחשבה דיבור בדיבור העליון וכמ"ס ואשים דברי צפ"ך כו' והיינו למהוי אחד באחד
 ממש דהיינו המשכות יחו"ע ביחוד"ת כנ"ל שהוא בחי' יעקב יו"ד עקב מסובב לממלא
 כו'. וזהו פי' ובכל נפשך כמ"ס אלקי ה' נפשו אשא כו' לחבר מחשבתו ודיבורו זה' אחד
 כו'. ועמ"ס צפ"י את ה' האמרת היום פי' האמרת לשון מפעיל שהפעלת האמירה זו ית'
 ע"י עסק החורה בסידור בד"ה הקל קול יעקב ובלק"ת פ' במדבר סד"ה וארשתוך לי
 וע' עוד מענין הקל קול יעקב בת"א סד"ה וישב יעקב בארץ מגורי אביו (הג"ה וקו'
 והבדלים התיכון בחוך הקרשים מזריח מן הקלה כו'. כי קרשים הם עלי שטיח עומדים

שהם בחי' שרפים עומדים כמ"ש במדרש ר"פ תרומה ובזה"כ פ' תרומה דק"ע ובחי' שרפים עומדים ממעל לו וכמ"כ ה"ע למס"ג באחד כמ"ש בביאור ע"פ ונקדשתי בחוך בני". גם מהמלאכים נמשך ביולר אור הכח לנה"כ. ולכן בחי' והצריח התיכון מצריח מן הקלה אל הקלה מלמעלה"ע ע"י סולם מולכ כו'. וזהו בחוך הקרשים דוקא. ע"ד ונקדשתי בחוך בני". וכמ"כ ההמשכה מלמעלה למטה הכל בחוך הקרשים. וכמ"ש בענין מהלכים בין העומדים. ובמא"א ק' כל"ע קרש נקרא החפארת ושם הוי' גימ' קשר כזה וגם נו"ה נק' קרשים עומדים נו"ה ז' קיימי נכנסי' באדנים דמל' עכ"ל. והי"ל הביא מה"ת? תיקון ע' דקב"א קרש קשר שרק דא לדיק כו'. ועמ"ש ע"פ ולשרקה בני אהונו. וגם כי במשכן היו מ"ח קרשים כנגד מ"ח דברים שהתורה נקנית בהם וזהו מצריח בחוך הקרשים כו'. קיצור ענין בחי' והצריח התיכון בעבודה הוא תפלה ותורה הקל קול יעקב והוא בחי' התעוררות רחמים שעי"ז יבא לבחי' בכל לבבך כו'. וענין ההתבוננות כי עמך מקו"ה. וענין תורה לקשר מחשבה במחשבה כו' עכ"ה):

ד ודגה כ"ז הוא בחי' יעקב שהוא בחי' הצריח התיכון כנ"ל והיינו בחי' יו"ד עקב מלמטה למעלה ומלמעלה למטה כנ"ל. אבל בחי' יוסף היינו כמ"ש יוסף ה' לי בן אחר פי' בן הוא בחי' אהבה באהבה הבן אל אביו וכמ"ש בנים אחס לה' אלקיכם וברא ברעא דאזוה הוא כו' וכן כתוב בני בכורי ישראל כו' (הג"ה ועמ"ש ע"פ וכל בניך לימודי הוי' בינה בן י"ה. ועיין בפרדס ערך בן ובמא"א ז' ככ"ד. ועוז"ג במדבר דק"ך ע"א גבי דהא בן מסערא דאבא קאחי. ועמ"ש סד"ה לבצחתי אחותי כלה בפירוש בן עוה"כ. ועיין זח"כ ר"פ משפטים דף ל"ד ע"כ מובן שיש מדרגות עוד למעלה גם מבחי' בן ע"ש. וכמ"ע עוד שם בדף קכ"א סע"כ ודק"כ ע"א. ומזה יובן ענין מש"כ שעי"י יוסף עוד עליה יתירה ע"י דאחפכא כו' היינו למעלה מבחי' בן הג"ל עכ"ה) אך מה שאמר בן אחר הרי משמעות בן ממדרגה אחרת שרחוקה ומובדלת מבחי' בן זה דברים אחס כו' והיינו דוקא מבחי' אחר כמ"ש ובכודי לאחר לא אתן ונקרא אלקים אחרים כו' (הג"ה וכ"מ ברבות וילא פע"ג אחר שעשה מעשה אחרים כו' עכ"ל. ולכאורה חמוה דא"כ איך בקשה רחל זה אלא הכוונה שיצרר בחי' אחר שיחפך מבחי' אחר ליכלל ולהבטל באח"ס ז"ה בבחי' אחד היינו למס"ג באחד וכמ"ש אז אהפך אל עמיס כו' ולעבדו שכם אחד והוא יתרון האור הנמשך מן החשך ע"ד והיה הבן הכבוד לשיטתה וע"ד כי רבים בני שוממה כו' וכמ"ש במ"א. ועד"ז ארז"ל ברבות בראשית פרשה כ"ג ע"פ כי שח לי אלקים זרע אחר דקאי על מלך המשיח שהוא זרע הבא ממקום אחר פי' מרות המואביה ופי' בעה"ק ח"ד ס"פ י"ד משום כי הרע שנעשה טוב אין למעלה הימנו כו' כי יתרון האור נמשך מן החשך. ועיין מד"ר ר"פ חוקת ע"פ מי יתן עהור מעמא. ועיין במד"ר וירא פנ"ו ע"פ חיל אחר נאחו בסבך מהו אחר כו' ע"ש עכ"ה). והיינו כאשר התכפיה בט"ה ואחפכא השוכא לנהורא כו' הרי גם בחי' אלקי' אחרים התכפיה והרי נעשה בחי' בן מאחר ג"כ וזהו יוסף ה' לי בן אחר (הג"ה ועיין זח"א ס"פ מקץ דף ר"ד ע"א גבי אחגלגלו ואחפכרו חרין אחוון אלן ע"ר כהדא. כי עי"ת מורה על הטוב שהוא בחי' אמרו לדיק כי טוב והוא בחי' יוסף בן שבע עשרה שנה

כחשבון עוב והרי"ש מורה על הרע. ושיתחברו עו"ר זהו כענין יוסף ה' לי בן אהר
 והוא ע"ד עוב זה יל"ע מאד זה יל"ר כשנחפך לעוב עכ"ה). ופי' יוסף לשון הוספה
 להבא שיוסיף חמיד בלי שיעור וגבול בו' וכמ"ס ברבות ר"פ שמות יוסף ע"ש יוסף ה'
 שנית ידו בו'. גם ידוע מארז"ל תוספתו של הקב"ה מרובה על העיקר. והענין הוא כי
 הנה ע"י החכפיה וההפכה בו' נעשה צהי' תוספת אור בלי שיעור כלל בו' והענין הוא
 דהנה כחיצ אור זרוע ללדיק תליס סו' ל"ז י"א (הג"ה וברבות בא פע"ו דקל"ב ע"ד
 שזהו"ע וזרע ילחק בארץ היא. ובחד"א ח"ב פ"ב אמר ע"ז ואין זריעה אלא לדקה
 שכאמר זרעו לבס לדקה. בהושע סו' יו"ד. וברבות ס"פ שלח לך ע"פ ועשו להם לילות
 הה"ד אור זרוע ללדיק בו' זרע הקב"ה אה החורה וזה המלות וגו'. ועיין מענין
 אור זרוע בזח"ב תרומה דקמ"ו ע"ב פקודי דף ר"כ ע"ב אמור דל"ג בע"א יחדו ע"ח
 ב' בראשית דף ל"א. עכ"ה) וכחיצ זרעו לבס לדקה שהזריעה הוא בארץ כדי להיות
 תוספת מרובה על העיקר הזריעה. כי כלום אדם זרע קב אלא להוליא כמה כורין
 בו' כך ער"מ צהי' ירידת אור הזרוע ללדיק ע"י צהי' התלבשות יו"ד עקב הג"ל
 מלמעלה למטה בחורה ומלות כדי שעי"ז יהיה תוספת אור מרובה דהיינו שיהי' צהי'
 גילוי אה"ם למטה כמו שהוא ממש אהה ה' לבדך כנ"ל. וזהו צהי' יוסף לשון הוספת
 אור בלי שיעור. כי מצהי' התהפכות חשוכא לנהורא בו' הנק' בן אהר כנ"ל מזה יש
 למעלה עונג נפלא לאין שיעור בו' (הג"ה והיינו כי פי' זרוע ללדיק זהו ע"י יוסף
 שנק' לדיק עליון שבו ועל ידו זרוע האור שנברא ביום ראשון ועיין מזה צפרדס סוף
 שער מהות והנהגה פכ"ו הזריעה הוא בשביל שיהי' הלמיהה ביהר שאלו וכמ"ס הרמ"ז
 צפרדס פקודי שס שיתרצה ויתפשט בו' וזה הלמיהה והריבוי נמשך ממה
 שזרעו' האור בארץ דהיינו ע"י שנתהפך חשוכא לנהורא וכמ"ס ע"פ ויהי בשלח פרעה
 בו' ע"ש. ועיין בלק"ח בשה"ש בד"ה ששים המה מלכות דרוש הראשון מענין אור זרוע
 ללדיק שהלמיהה הוא שעי"ז יהי' הגלוי גם למטה צבי"ע כמו למעלה באלי' בו' וזהו"ע
 יוסף ה' לי בן אהר. ולבאורה אינו מוצן הלא יעקב ג"כ הוא ברית החיובן המצריח
 מן הקלה אל הקלה והיינו ע"י חפלה וחומ"ל כנ"ל וא"כ מה נחוסף עוד ע"י צהי'
 יוסף. ויש לפרש צמי אופנים ע"פ מה שנחבאר שני פירושים בפירוש מן הקלה אל
 הקלה לפירוש האחד שהוא מהדעת עד יסוד דהיינו עד קלה השמים דלתחא א"כ
 המשכות יעקב זהו עדיין רק תוספת וריבוי האור באלי' עלמו שיומשך ריבוי האור
 שבעלמא דאחכביא י"ה יומשך זה גם צו"א שהוא התחלת עלמא דאחגליא. אבל עכ"ז
 המשכה זו רק עדיין בצהי' שמים. אבל שיומשך ג"כ בארץ שהוא מל' מקור דבי"ע שיהי'
 גילוי אה"ם גם למטה צבי"ע ממש. וזהו"ע היחוד דזו"ג. שהו"א הוא סוף עולם
 הא"ם. ונק' מקור דבי"ע. והיחוד הוא להיות גילוי האור גם צבי"ע. הנה זהו ע"י
 יוסף. וזהו ההפך בין יעקב ברית החיובן ובין צהי' אלה תולדות יעקב יוסף. כי צהי'
 ברית החיובן עם היוחו מצריח מן הקלה עד הקלה היינו מקלה השמים דלעילא עד
 קלה השמים דלתחא אבל צהי' יוסף זהו צהי' כי כל בשמים ובארץ דאחיד בשמיה וארעא.
 ועיין בעה"ק חלק העבודה פמ"ב על מארז"ל צפרק הספיה עתידים לדיקים שיקראו

על שמו של הקב"ה שנאמר כל הנקרא בשמי כו'. פי' כי כל היינו לדיק יסוד עולם נקרא
 כל ע"ד כי כל בשמים ובארץ הוא הקושר השמים עם הארץ והדבקים בו נקראו לדיקים
 על שמו. והו' בחי' יוסף הוא לדיק עליון והו' ויוסף הוא השליט על הארץ כדפי' בזהר
 פרשה מקץ דקל"ה סע"א. והו' ענין כי כל בשמים ובארץ. והיינו כי ביחוד זה יש
 העלאת מ"ן למטה מזי"ע מה שנחברר מנה"כ מק"נ וזירור זה נק' יוסף ה' לי בן
 אחר. ועמ"ש סד"ה והנה אנהו מאלמים אלומים בענין ותשתחווין לאלומתי ועיין כה"ג
 בזה"ג ויקרא די"ו ע"כ ולדיקים גמורים נגדין לון כו'. ועמ"ש כה"ג בת"א פ' יתרו
 בד"ה משה ידבר שזהו ההפרש בין מה שקיימו האבות את התורה עד שלא ניתנה טרק
 המשיכו אורות באל"ו ובין מ"ת שעי"ו יהיה נמשך אור א"ס ב"ה גם למטה בעולם
 הפירוד כו'. וע' ברבות וארא פי"ג ע"פ כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ כו' ושם
 נחבאר שכדי שיהי' נמשך האור למטה בארץ הוא ע"י שגורש ההמשכה ממקום גבוה
 יותר והו' ע"י משה ידבר כו' שהוא מבחי' חכמה שבבשר כו' ע"ש והו' בחי' יוסף ג"כ
 כי במשה כתיב ויקח משה את עלמות יוסף עמו ופי' בזה"א פ' בראשית דכ"א ע"כ
 דר"ל שהמשכה והשפעת משה מה שהמשיך והשפיע בכני' זהו ע"י בחי' יוסף דוקא כי
 יסוד ודעת הוא בחי' אהרן [שאין קושיי אלא לדעת וכמ"ש והאדם ידע וכו'] כמ"ש בפע"ח
 בדרוש הלולב וכמ"ש במ"א בפירוש בן פורת יוסף פורת אוחיות חופר שהוא החופר
 ומחבר בחי' כי אל דעות הוי' שיהיה ומלאה הארץ דעה את ה'. והו' שארז"ל על מ"ת אי
 לאו האי יומא דקא גרים במה יוסף איבא בשוקא היינו בחי' יוסף שבלע"ז ויוסיף דעת
 יוסף מכאוב שהוא ענין והנחש היה ערום כמ"ש ברב"ת בראשית ר"פ י"ע. א"כ עכ"פ מזה
 נלמוד דבחי' יוסף שבקדושה שייך למ"ת שהוא המחבר בחי' משה דעת עליון כו' שרש ומקור
 דבחי' יעקב תפארת כו' לכן בו ועל ידו דוקא נמשך גלוי האור גם בבזי"ע דהיינו בבחי'
 ארץ. והו' ע"ד לדיק הוי' בכל דרכיו. ועמ"ש מענין לדיקים בלק"ת בשם"ש בד"ה מי יתקן
 באח לי. ובחינת יוסף בעבודה שהוא בחי' לדיק י"ל כמ"ש בזהר ר"פ נח דף נ"ט ע"כ
 ע"פ ועמך כולם לדיקים כו' מאי עעמא בגין דנערין ברית דעלמא אחקיים עליה כו'
 מכאן אוליפנא. כל מאן דנעיר האי ברית דעלמא אחקיים עליה אקרי לדיק מנלן מיוסף
 בגין דנער ליה לברית עלמא זכה דאקרי לדיק ועל דא ועמך כולם לדיקים לעולם
 ירשו ארץ וע' מזה בזהר פ' לך דל"ג ע"א. והאופן הב' י"ל ע"ד כי גם ברית החיבון
 המצריח מן הקלה אל הקלה היינו מבינה עד מל' א"כ גם ע"י יעקב נמשך האור
 במלכות שהוא מקור דבזי"ע. והו' יו"ד עקב שנמשך היו"ד עד בחי' עקב ממש (ו"ש
 ויקם עדות ביעקב כו') אך עכ"ז ע"י ברית החיבון אינו מאיר גלוי זה במל' בבחי'
 פנימי' ממש אלא רק בבחי' חיצוני' ומקיף אצל שיאיר בבחי' פנימית ממש בכנס"י
 זהו ע"י יוסף דוקא והו' ג"כ ענין כי כל בשמים ובארץ שע"י בחי' כל נמשך מבחי'
 שמים בארץ בבחי' פנימית וע' במד"כ ר"פ תרומה ע"פ כי כל כו' דהיינו כי כל מה
 שיש למעלן בשמים נמשך ממש למטן בארץ. וכעין זה נחבאר בזה"כ פ' פקודי דף רמ"ב
 ע"א ההפרש בין המשכן שעשה משה ובין המקדש שבנה שלמה שהוא ההפרש בין קורבא
 דחציבותא ובין קורבא דנייחא ששלמה המשך בו בחינת ונהר יולא מעדן. והו' אלה

תולדות יעקב יוסף. והוא קורבא דנייחא. והמשכן שעשה משה זהו קירבא דחביבותא
לכד (וגראה דקורבא דחביבותא זהו"ע זוג נשיקין וקורבא דנייחא זהו זוג גופני שבו
דוקא למשך עלמיות החכמה כמ"ס בלגה"ק בסופו וצב"ז פ' בראשית על המאמר
הזהר פ' בראשית דכ"ז ע"פ העשה לו עזר כנגדו דא משנה אחתא דהיהא נער כו').
וזהו ע"ד והצריח הסיכון. שזה הצריח הסיכון היה בהמשכן דוקא. וכן משה עלמו נקרא
צריח הסיכון במד"ר פ' קרח. ועב"ז הרי המשכן נקרא דירת עראי של הקב"ה ובהמ"ק
היה דירת קבע מעין מה שיהי' לע"ל (ועיין מענין ההפרש בין מ"ח וצין הגלוי שיהי'
לע"ל בסידור בד"ה מהרה ה' אלקינו ישמע בצרי יהודה כו') לפי ששלמה היה דור
ע"ו מאברהם שאז נתמלאה דיסקוס של לבנה. במד"ר פ' בא פע"ו. ועיין בזהר וילא
דקמ"ח ע"א ע"פ קומה ה' למנוחתך. ולכן נק' שלמה ע"ש השלום כמ"ס כי שלמה יהיה
שמו ושלוש וסקטו אהן על ישראל בימיו הוא יבנה בית לשמו. בד"ה א"י כ"ב ח'. וידוע
דפי' שלום זהו כשנמשך ההמשכה בפנימי'. כי השלום זהו חיבור ב' הפנימי. והיינו מה
שיומשך אה"ס ב"ה בגלוי בנחי' פנימי' בגשמות. וע' בלק"ח בד"ה והיה מדי חדש
בחדשו ושם פ"ג גבי בקש שלום כו' ועיין זה"ג פ' בחקתי דקו"ג סע"ג בפירוש ונחתי
שלום בארץ ועיין בלגה"ה סי' י"ב ע"פ והיה מעשה הלדקה שלום. וזהו בחי' יוסף שנק'
בן פורת חופר ומחבר. וזהו שחותמים בשמו"ע בצרכת שים שלום זהו בחי' יוסף וג'
צרכות ראשונות בשמו"ע הם נגד ג' אבות. ועיין מזה בוח"ב פרשה ויקהל דף רי"ט
עמוד ב' ובמק"מ שם. ומכ"ז יובן ענין אלה תולדות יעקב יוסף. ועיין מענין אלה תולדות
יעקב יוסף בגמרא פ"ז דסייעה דל"ו ע"ב. פ"ח דב"ב דקכ"ג ע"א. פ"ט דצרכות דנ"ה
ע"ב. בסנהדרין פרק הלק דק"י ע"א. במד"ר פ' וישב פרשה פ"ד דל"ג ע"ב ור"פ פ"ג.
ובפרשה נשא פי"ד סוף ענין ביום השביעי נשיא לבני אפרים. זה"א פ' בראשית דף כ"א
ע"ב פרשה לך לך דפ"ה סע"א ר"פ וישב דקפ"ב ע"ב ס"פ וישלח דקע"ו סע"ב ויחי
דף רי"ו ע"ב. וע"ש צב"ז פרשה פקודי דרמ"ב ע"א כהובא לעיל פרשה פינחס דרמ"ח
א'. ובהשמות חלק ה' סי' כ"ה דף ע' ע"א. עי"ל בפירוש יוסף ה' לי בן אהרן זהו
מעלת בע"ח על לדיקים כי יוסף עלמו הוא לדיק עליון ועל ידו נמשך יוסף ה' לי בן
אהרן היינו בחי' בעלי תשובה דהיינו גם מה שמנחי' אחר נעשה ג"כ בחי' בן כו'. ואפ"ל
שזהו ענין מ"ס בהגדה כנגד הרצעה בניס דברה תורה אחד חכם ואחד רשע כו'
ופי' בפע"ח שער חג המלות שהם ד' מלכויות דאבי"ע ולמה חכם שהוא אלילות סמוך
לרשע שהוא עשיה לפי שעשיה לריבה אור גדול כו' וד' בניס רמוז לד' בחי' ש' ב"ן
שבכל עולם [ובמ"א נח' אשר ד' בחי' ב"ן הג"ל הם ד' אמהות שרה רבקה רחל לאה].
והנה בלק"ח מהאריו"ל פ' שמיני בטעמי מלות פי' יוסף גימ' ג' פעמים ב"ן וא"כ
י"ל פי' וענין יוסף ה' לי בן אהרן היינו שיחברר גם בן הרביעי שהוא ב"ן דעשיה היינו
לברר גם הגי'וליס שנפלו למטה בעשיה שזהו ע"י שהבן רשע חוזר בתשובה ועי"ז
נעשה עליה יתירה כמו שאמרו על ר"א בן דורדיא ישקונה עולמו בשעה אחת וכמ"ס
בלק"ח צב"ז ע"ש בד"ה מי יתקך בענין אמלאך בחוץ כו' וגם כמ"ס בד"ה מי מונה עפר
יעקב בענין אף עשיתיו אף הוא ריבוי בחי' עליונה ביותר מה שנמשך ע"י ברור

העשיה ועמ"ש בלק"ת מהאריז"ל פ' שמיני רילחק גימ' ד"פ ז"ן והיינו כמ"ש בת"א ר"פ וילא בענין ילחק שזהו"ע הלחוק והענוג העליון שיחגלה לע"ל בשלימות הבידורים. ועו"ג ושכתי בשלום אל בית חבי והיה הוי' לי לאלקים כו'. וזהו ענין וילא יעקב מצאח שזע עולם האלוי וילך חרנה לברר ק"ג דזי"ע ושס גולד יוסף ועי"ז ושכתי בשלום אל בית חבי ז' בהי' שלום יוסף מלמעלה למטה ובנימין מלמטה למעלה והוא כח הגמסך להטלות מ"ן. והתעדל"ת בבחי' תשובה שיהיה בן אחר כענין ר' אלעזר בן דורדיא. וע' מזה בת"א פ' תרומה בד"ה מי יתקך כחא לי מענין יוסף ובנימין וזהו בשלום ז' שלום ומזה גמסך ג"כ ענין ורצ שלום וכמ"ש מזה בלק"ת סד"ה ושכתי כדכד דרום הראשון שאין רצוים פחות משלשה והיינו ג' פעמים שלום שאומרי' בשעת קידוש הלבנה כמ"ש במסכת סופרים פ"כ ה"ז. היינו השלום הא' דבחי' יוסף זהו מלמעלמ"ע ע"ד הד אמר שזהו ע"ש. והשלום הב' דבנימין זהו מלמטה למעלה והיינו ע"י בהי' בעלי תשובה דהיינו ענין בן אחר וזהו"ע ישפה. ובחי' שלום הג' כדן וכדן זהו ע"ד לאחבא לדיקיא בתיובהא שיהיה התחברות ז' המעלות יחד מעלת בהי' לדיק שהוא מלמעלה למטה עם בהי' התשובה שהיא מלמעלמ"ע וכמ"ש מזה בלק"ת בב"ה"ש סד"ה מי יתקך כחא לי ומ"ש בד"ה שובה ישראל דרום הראשון ספ"ז בענין מאמר יעקב והיה הוי' לי לאלקים וזהו ושכתי כד כד כדן וכדן יעו"ש. וכ"ז גמסך הכל ע"י יוסף דהיינו יוסף ה' לי כו' שמוה גמסך ושכתי כד כד כו' וזהו הכל ענין אלה תולדות יעקב יוסף. גם יוכן עוד ערמ"ש בפרשה ויבב סד"ה בבב"ה וז"ל ולכן כתוב מי יקום יעקב כי קטן הוא כי יעקב מצריה מן הקלה אל הקלה ומאחר שיש קלה בראש וקלה בסוף הרי יש לו בחי' גבול והי"ז בבחי' קטן לגבי א"ס ז"ה עכ"ל. והיינו כמ"ש לקמן בהביאור דקקלה ראשון הוא ראשית הארת הקו וחוט כו' והרי הקו הוא רק הארה בעלמא מא"א"ס ז"ה חבל ע"י יוסף שהוא חיבור האתעדל"ת והעלאת מ"ן מהבידור דשס ז"ן המספרר והמשכת מ"ד דשס מ"ה המצבר וכענין ותשחחון לאלומתי הנה עי"ז גמסך הוספת וריבוי האור מא"א"ס ז"ה ממש מלמעלה מהקו שיאיר תוספת האור בהקו. ועמ"ש ע"פ ועתה יגדל נח כה כו' יגדל ציו"ד רבתי ע"ש ריבוי האור שלמעלה מבחי' יו"ד דיעקב י' עקב כו' ועמ"ש מזה ג"כ בבואור ע"פ ראיתי והנה מנורת זהב בולה. והנה עי"ז יהי' עליית הנשמות למעלה מבחי' ומדריגת בן אלה ע"ד מ"ש בוח"ז ר"פ משפטים זכה יתיר יהבין ליה הוי' בשלימו כו' דאיהו הדס בארת אילנות דלעילא דהיינו כרכ"ה דאלוי כו' ע"ש ועמ"ש ע"פ ואכלתם אכול בלק"ת פ' או:

גב קיצור וכ"ז בחי' יעקב אכן
 ה' לי בן אחר דאתכפייא ואחכפכא
 השוכא לנהורא ע"י דאתחברו אחוון ע"ר כחדא
 עי"ז יוסף ה' שניה ידו תוספת מרובה על
 העיקר אור זרוע ללדיק זרעו לכס ללדיקה
 שהלמיתה לאין שיטור. והאור זרוע ע"י יוסף
 ועמ"ש בד"ה בשלה פרעה. והפי' בשני אופנים
 גב קיצור וכ"ז בחי' יעקב אכן
 ה' לי בן אחר דאתכפייא ואחכפכא
 השוכא לנהורא ע"י דאתחברו אחוון ע"ר כחדא
 עי"ז יוסף ה' שניה ידו תוספת מרובה על
 העיקר אור זרוע ללדיק זרעו לכס ללדיקה
 שהלמיתה לאין שיטור. והאור זרוע ע"י יוסף
 ועמ"ש בד"ה בשלה פרעה. והפי' בשני אופנים

והאיר זרוע ע"י יוסף ועמ"ש צד"ה
 בשלח פרעה. והפי' בשני אופנים
 הא' שיעקב מצריח מן הקלה אל
 הקלה דאלי' וממשיך האור עד קלה
 השמים ויוסף הוא השליט על הארץ
 להמשיך האור גם בצ"ע וזהו ויקח
 משה את עלמות יוסף עמו. הב' כי
 יעקב ג"כ מצריח אל הקלה דצ"ע
 אלא שזהו עבודת הלדיקים וממשיך
 מהקלה מהקו והיט. אבל יוסף בן
 אהר בתי' צ"ת כי יש ד' צנים אצ"ע
 ושיחברר צ"ן דעשי' זהו ע"י תשובה
 ומזה יומשך ושצחי בשלום כו' ילחק
 ד"פ צ"ן עי"ז גילוי עונג העליון
 ועי"ז והי' הוי' לי לאלקים ולמעלה
 מבחי' י' עקב וזהו תוספת המרובה
 על העיקר ועמ"ש מטנין לדיקים
 וצ"ת צד"ה מי יחק כחח לי כו'
 אמלאך בחין כו' :

ה ועמ"ש צד"ה וילא יעקב מצאח
 שצט צפי' לזה ישועות
 יעקב ובהציאר שס וצלק"ת צשה"ש
 צד"ה שסום המה מלכות דרום הראשון
 שס נח' ישועות היינו ההמשכה מבחי'
 ש"ע נהורין שהוא המשכה גבוה מאד
 ויעקב ממשיך בחי' זו גם צבחי' עקב
 ע"ש וע' מטנין ש"ע נהורין צהרמ"ז
 ר"פ צראשית צדף ד'. והנה כחיצ מי
 יתן מליון ישועות ישראל שהישועה
 נמשך מליון דוקא. וכמ"ש צרצות ר"פ
 קדושים. וידוע דליון זהו יסוד שהוא
 בחי' יוסף וכן יוסף כהשבון ליון. והיינו
 כי אלה תולדות יעקב זהו נמשך ע"י
 יוסף דוקא. וזהו בן פורת יוסף פי'
 פורת לשון פריה ורביה כהרגומו
 כרי דיסני יוסף והוא כמ"ש רז"ל

האחד שיעקב מצריח מן הקלה אל הקלה
 דאלי' וממשיך האור עד קלה השמים ויוסף
 הוא בחי' כי כל בשמים וצאריך. כל הנקרה
 בשמי. ועיין צוהר פ' וישלח דקס"ז ע"ב גבי ולי
 תימא יוסף אחי יחיד מכולהו כו' בגין דאקרי
 לדיק ודח הוא דאגהר לסיבהר יחיד מכולהו
 כו' ע"ש וכפ' מקך דקל"ח סע"א ע"פ ויוסף
 הוא השליט על הארץ להמשיך האור גם בצ"ע
 וזהו ויקח משה את עלמות יוסף עמו. וזהו
 אור זרוע ללדיק שהזריעה היא צאריך דוקא.
 הב' כי יעקב ג"כ מצריח אל הקלה דצ"ע
 אלא שזהו רק צבחי' מקיף עדיין אבל שיומשך
 בפנימית ממש זהו ע"י יוסף וכטנין ההפרש
 בין המשכן ובין צהמ"ק. עי"ל צפי' בן אהר
 כזהו ע"ד צעלי תשובה כי יש ד' צנים אצ"ע
 ושיחברר צ"ן דעשיה זהו ע"י תשובה ומזה
 יומשך ושצחי בשלום כו' ילחק ד"פ צ"ן עי"ז
 גילוי עונג העליון ועי"ז והי' הוי' לי לאלקי'
 ולמעלה מבחי' יו"ד עקב וזהו חוס' המרובה
 על העיקר. ועמ"ש מטנין לדיקים וצ"ת צד"ה
 מי יחק כחח לי כו' אמלאך בחין כו'. וזהו ע'
 אלה תולדות יעקב יוסף שמה נמשך בחי' ושחתי
 כד כד כדן וכדן וזהו ורצ שלום צניך ג' בחי'
 שלום כו') :

ה וזדון בן פורת יוסף פי' פורת לשון פריה
 ורביה כהרגומו כרי דיסני יוסף
 והוא כמ"ש רז"ל פצ"ת דכורות דכ"ה ע"ב
 ע"פ והנהר הרביעי הוא פרת הוא דמשיקרא
 כו' יוצל שמו כו' ולמה נק' שמו פרת שמימיו
 פרים ורבים והוא ענין תוספת וריבוי האור
 כמשל הלמיחה מהאור זרוע כנ"ל והוא בחי'
 יוסף שנק' בן פרת והיינו שהמשכה להיות
 ריבוי האור נמשך מבחי' יוצל שהוא שער
 החמשים דצינה וכמ"ש והיה כעך שחול כו'
 ועל יוצל ישלח שרשיו וכמ"ש מזה צלק"ת פ'
 שלח סד"ה וימלאו איש מקושו עליה וע' צפ'
 כראשית

בראשית ע"פ ושם אחיו יובל שמו. וזהו הוא פרת הוא דמטיקרא שנמשך מבחי' הוא עשנו עיין זח"ג פ' קרח דקע"ח ע"פ ועבד הלוי הוא. גם פרת גימ' ה"פ קול דהיינו מקור התורה שניתנה בחמשה קולות כמ"ש בפע"ח שער יוהכ"פ פ"ג ובמא"א אות פ"א סל"ו ויוסף נק' בן פרת שמקבל מבחי' יובל כי יוסף שהוא לדיק יסוד עולם נק' ונהר יולא מעדן כו'. ועיין מזה צנה"ז פרשה וירא ע"פ ויעש ה' לשרה כו'. ולכן גביע הכסף דיוסף גביע ג"כ גימט' ה' פעמים טוב דהיינו כענין המשה קולות ועמ"ש בלק"ת פרשה ראה צד"ה כי חשמוע בקול צפי' בקול. גם י"ל שנקרא ג"כ בן פרת ע"ש יוסף ה' לי בן אחר שנמשך מבחי' ברור והנהר הרביעי הוא פרת שיטנו ג"כ בלעומת זה כמ"ש במד"ר פ' בראשית פע"ז פרת ע"ש פורה דרכתי לבדי כו'. ועיין במא"א אות ד' ססעיף כ"ה. קיצור ענין בן פרת ריבוי האור ע"ד פרת שמינוי פרים ורבים. וענין הוא דמטיקרא יובל שמו הוא דא עתיקא וזהו ועל יובל ישלח שרשיו לבן פרת גימט' ה"פ קול כנגד התורה שניתנה בחמשה קולות שנמשכה מבחי' יובל שער החמשים יוס' מתן חורה ויוסף נקרא בן פרת שהוא ג"כ בחי' ונהר יולא מועדן ומשם נמשך הכח להיות ריבוי וחוספת האור:

ו בן פרת עלי עין. דהנה בבחי' חוספת גילוי א"א"ס הנ"ל שהוא בחי' יוסף יש בו שני מדריגות לעתיד האחד זימות המשיח והב' בתחה"מ והיינו צ' פעמים בן פרת הראשון לימות"מ והשני לתחה"מ ולהיות כי לתחה"מ יהיה במעלה ומדריגה יתירה מימות המשיח ע"כ נאמר בו עלי עין למעלה מבחי' עין כו'. וביאור כל זה הנה זימות המשיח כתיב ונגלה כבוד ה' כו' בישעי' סי' מ' ופי' ונגלה זה משמע שהיה דבר מה במליאות כבוד אלא שנגלה מן העולם

פכ"ת דזכורות דנ"ה ע"צ ע"פ והנהר הרביעי הוא פרת. הוא דמטיקרא כו' יובל שמו כו' ולמה נק' שמו פרת שמינוי פרים ורבים. והוא ענין חוספת ורצוי האור כמשל הלמיחה מהאור זרוע כנ"ל והוא בחי' יוסף שנק' בן פרת (הג"ה ענין יובל שמו הוא זינה כי יש חמשים שערי זינה והשער החמשים הוא יובל. והנה חו"צ הוא חרין ריעין דלא מתפרשין ואור א"ס השורה בתחמה שמשם כח הפריה ורציה להוליד חדשות הוא מאיר בזינה תמיד. והנה נהר הרביעי פרת הוא מל' כמ"ש במא"א ד' סב"ה פרת מלכות שמינוי פרים ורבים והבן כי חממה בראש חממה בסוף כו' וכ"מ בת"ז תקון נ"ד דל"ה ע"א. והיינו כמו בארץ יש הכח לחדש למחיס יש מאין כך במל' דוקא יש הכח לברוא ולחדש יש מאין והיינו ע"י כי נעוץ תהלהן בסופן וכמ"ש ע"פ המגיד מראשית אחרית. גם כמ"ש צביאור אחת היא יוכתי דפרלוף פנימי דמל' הנק' כגס"י שרשו מחממה ועמ"ש צענין נהרא מכיפיה מבריק כו'. ועד"ז יובן ענין יוסף שנק' בן פרת כי יוסף יסוד נק' נהר היוולא מעדן שמקבל מחו"צ וממשך רצוי האור במל'. וזהו ענין כל המשמח את החתן זוכה לתורה שניתנה בחמשה קולות. דהנה במא"א פ' סל"ו פרת היא אימא וגימט' ה' פעמים קול ה"ח דיסוד זינה עכ"ל. והוא מבואר בפע"ח שער יוהכ"פ פ"ג אמנם אלו החמשה קולות ה"ס נהר פרת זינה הכוללת כל הד' נהרות

כו' ע"ש. והנה היסוד נק' כל שמקבל מחמשים שע"ב. וע"כ נק' בן פרת. וכמ"ס במ"א בענין גביע הבסקף דיוסף גביע גימט' ה"פ טוב ה' החסדים הנ"ל ה' חומשי תורה ה' קולות שכולם נמשכים ומחגלים דיוסף כמ"ס אמרו לדיק כי טוב. וע"כ זוכה לתורה שנחנה בהמשה קולות הנ"ל. ועמ"ס במ"א בענין ה' קולות שהם כנגד אזי ראה ויספרה הבינה וגם הקרה כו' וזהו ג"כ ענין ה' פעמים טוב דגביע כי בכל המשכה ל"ל מדת טוב יסוד כמ"ס ע"פ זכר רב עובד. וזהו ע"ו מעלות טובות כי בכל פרלויף מה' פרלויפי' דל"י יס' ג' בחי' פנימי אמלעי הילון כו'. והנה י"ל ה' קולות הנ"ל שרשם מה' עילאה זהו שנמשכים מבחי' אחת הוא ה' לבדך דהיינו אחת עם ה' משא"כ אח' עשית אח' השמים חסר ה"א באחת כנוש"ל לפי' שהמשכה רק בחי' אלהיות אבל ה' קולות שע"י התורה נמשכים מבחי' אחת הוא ה' לבדך היינו עד שלא נבה"ע ה"י הוא ושמו לבד בחי' עתיק שהוא בחי' א"ס ומאיר בה' עילאה בינה כו'. והנה עכ"פ מזה מובן ענין שנק' בן פורת שממשיך האור ממקור הברכה ממעמקים מעמיקו דכולא כו' וזהו מביסיה מצריך ממקורו וסלעו. ועד"ז אמרו ברבות סוף מגלת אסתר אחת מולא כל מדות של הקב"ה בהשפעה בפרוי ורצוי כו'. ועו"ל ג"כ שנק' בן פרת ע"ס בן אהר שמזכיר מה שנפל בשב"כ כי הד' נהרות ישנס ג"כ בלעומת זה וכנגדם ד' מל' שהם סוד או"א וזו"ג דקליפה

ההעלם בלבד עד"מ אבנים טובות הנמוזות בחיבה שכאשר פותחין אותה נגלין ממילא ואין צורך האבנים טובות שינוי עי"ז רק שנגלו לעין בלבד וכך הוא משל הזריעה שנגנו הגרעין תחת העפר ימים הרבה ואח"כ ילמיח לחיץ שיגלה מן בחי' ההעלם. וכך עד"מ יובן ציריחת אור עליון המלוכש בחימ"ל מלמעלה למטה שהוא בחי' יו"ד עקב כנ"ל. הנה נגנו ונעלם האור האלקי הזה בכל מצוה ומצוה בעשותה ולעתיד יתגלה האור מחיך ההעלם עד"מ הנ"ל בארצו הנפתח כו' כמו אור אלקי הגנוז בד"א של הלכה שעכשיו בהעלם הוא אלל כל לומד הלכה ולעתיד הרי יגלה לעין כל וז"ש ונגלה כבוד ה' מן ההעלם שנחלש כבר במעשה המלות וכמו במלות עלית שנקרא פרישו דמלכא מבחי' מקיף שבמל' כו' וכמו פרשה קדש בחפילין שגמוזים בה אור הכמה וכיולא הכל בהעלם עכשיו ולעתיד יתגלו האורות הגמוזים כו'. וזהו ונגלה כבוד ה' וראו כל אשר יחדיו כי פי ה' דבר פי' דבר ה' זו הלכה כמ"ס ואשים דברי צפ"ך אך עכשיו הוא בהעלם ולעתיד יתגלה לעין כל כי פי ה' ממש דבר דבר ההלכה וכיולא בזה בכל המלות שנאמר בהן וידבר ה' כו' אלא עכשיו האור נעלם בהם ולעתיד יתגלה כו'. (הג"ה ועמ"ס מטעין ונגלה כבוד ה' בת"א פ' לך בד"ה ולא יקרא עוד שמך אבדס. ועיין מזה במד"ר פרשה ויקרא ספ"א לפי שצטעו"ז שבינה נגלית על היחידים אבל לע"ל ונגלה כבוד ה' וראו כל אשר. ובולקוט פ' בא רמו ר"ז דס"ב ע"ג ונגלה כבוד ה' וראו כו' ראו עתה כי אני הוא. ועיין מטעין ראו עתה כי אני אני הוא בזה"א פ' בראשית דף כ"ב ע"ב ובפ' לך דפ"ז ע"ב ובפרשה משפטים דק"ח ע"ב ובלק"ת בד"ה במדבר סיני באהל מועד דרוש השני פ"א. עוד מטעין ונגלה כבוד ה' בילקוט פרשה כי תשא רמו של"ו דק"ט ע"ד

ובתלים

(נא)

גיא

גיד

ובתלים ס' י"ז רמז תרע"א ע"פ הני בלדק
 אחזה פניך וזוח"ב ס"פ משפטים דקב"ו ע"א.
 והנה לפי מדרשים אלו דמפרשים ונגלה כבוד
 ה' וראו על ענין הנבואה ע"כ אחי שפיר מה
 שפירש כאן ענין זה על פסוק בן פורת יוסף
 דהנה מבואר במדרש תלים ס' י"ד ע"פ מי
 יתן מליון ישועות ישראל אחד בספר ראשון
 ואחד בספר שני סס' כ"ג ולמה א"ר לוי הרב
 אמר דבר אחד והתלמיד אמר דבר אחד. הרב
 אמר מי יתן והיה לבבם זה להם. והתלמיד אמר
 מי יתן והיה כל עם ה' נביאים. לא דברי הרב
 ולא דברי התלמיד מתקיימין בטוה"ז אבל
 לטוה"ב שניהן מתקיימין. דברי הרב מנין
 שנאמר ונתתי לכם לב חדש. דברי התלמיד
 מנין שנאמר והיה אחרי כן השפוך רוחי על
 כל בשר טב"ל. ועמ"ש מזה בלק"ת פ' במדבר
 סוף הביאור בשעה שהקדימו ישראל נעשה כו'
 מי גילה רז זה לפני שזה נמשך מבחי' מי שהוא
 שער החמשים דבינה שינגלה לעתיד לכן מה
 שאמרו עכשיו הרב והתלמיד מי יתן יתקיים זה
 לט"ל. ופי' מי יתן מליון היינו שהמשיכה וגילוי
 זה מבחי' מי יומשך מליון כמ"ש במד"ר ר"פ
 קדושים אמר ר' לוי כל טובות וברכות ונחמות
 שעתיד הקב"ה ליתן לישראל אינו אלא מליון
 ישועות מליון שנאמר מי יתן מליון ישועות
 ישראל כו' ע"ש וב"ה במדרש תלים שס סס'
 י"ד. ועיין מענין ליון בזוח"ג פ' לו דל"א ע"א
 וסוף האדר"ז דרל"ו ע"ב ובפ' ויקרא דף ט'
 ע"ב ועמ"ש מזה בח"א פרשה מקץ בד"ה רני
 ושמחי בת ליון דרוש השני ובפרדס ערך ליון.
 והנה במא"א אות ל' סעיף ט"ו ליון גימט' יוסף
 כו' והיינו מ"י שהוא שער החמשים יתן מליון
 מבחי' יסוד שמש מקור ההשפעה וקרא
 המבורך זוהר תרומה דקל"ה ע"ב דא אפיקו
 דברכהן ממקורא דחיי. וע' בסידור ע"פ נשמת
 כל חי תברך את שמך. וא"כ ענין מי יתן מליון

זהו"ע

דקליפה כמ"ש במא"א ד' ססעי' כ"ה
 ופרת הוא עשו ארוס. ועז"ג פורה
 דרכתי. וע' מזה ברבות בראשית
 פט"ז. ולכן נק' יוסף בן פרת שעי"ז
 נעשה רבוי האור וכמ"ש במ"א ע"פ
 ורצ שלום בניך כו' וזהו ענין ורצ
 להושיע. וז"ש ברבות ויחי ספ"ט ע"פ
 בן פורת יוסף וכי פורת לית להו
 יוסף ור"ל הלא שניהם פי' א' כי
 פורת לשון פרו ורצו וכן יוסף לשון
 חוספת ורצוי וא"כ הכל אחד ולמה
 כפל הדבר בשני מלות שונות. ותידן
 אלא מהו בן פרת שעי' פרות נתגדל.
 ור"ל שהם ב' בחי' רבוי. הא' חוספת
 האור מלך הקדושה עלמה שממשיך
 חוס' אור וזהו ענין יוסף. הב' מה
 שמברר מסע"א להיות אהבהכא
 חשובא לניחורא וגמלא זה היתרון איר
 והרצוי בל מהחשך וזהו בן פורת
 שעי' פרות נתגדל מזכור שס ב"ן
 בחי' בהמה. וזהו יוסף ה' לי בן אחר
 כנ"ל. אבל יוסף מלך עלמנו הוא שס
 מ"ה וזהו חדש ובהמה תישיע הוי'.
 קיצור. ענין בן פורת רבוי האור
 ע"ד פרת שמימיו פדים ורבים.
 יובל שער החמשים. ומל' נק' ג"כ
 פרת חכמה בראש חכמה נסיף.
 גם פרת ה"פ קול. גביע. לכן
 המשמח כו'. פרת ממעמקים נהרא
 מכיפיה מצריך. השפע ברבוי. א"כ
 בן פורת שמברר מלעו"ז וזהו ההפך

בין פורת ובין יוסף עכ"ה):

ו בן פורת עלי עין (הג"ה מענין
 עלי עין ברבות ויכלח שפ"ח
 דפ"ז ד' וזוהר בלק"ת ע"ב ובמק"מ
 שס. וברבות נשא פי"ד דרנ"ט ג'

סוף

סוף נשיא אפרים פי' שעיל' עינו
 מאשה פוטיפר כו'. וזו"ג נשא
 דק"ל ע"א עלי טין כו' טין ה' אל
 יראיו כו' ע"ש עכ"ה). דהנה צבחי'
 חוספת גלוי אוא"ס הג"ל שהוא צחי'
 יוסף יש בו שני מדרגות לעתיד הא'
 צימות המשיח והצ' בתח"מ והיינו
 צ' פעמים בן פורת הראשון לימות
 המשיח והבני לתח"מ. ולהיות כו'
 לתח"מ יהי' במעלה ומדרגה יתירה
 מציומה"ש ע"כ כאמר בו עלי עין
 למעלה מצחי' עין כו' (הג"ה גם י"ל
 פי' עלי עין ע"ד משארז"ל כל הנביאים
 לא כתבאו אלא לימוה"מ"ש אבל
 לעוה"צ שהוא תח"מ עין לא ראתה
 אלקים זולתיך יעשה למחכה לו. פ"ו
 דשבת דס"ג ע"א. וזהו עלי עין היינו
 צחי' עין לא ראתה. וברצות הלוה
 פל"ח אין עין אלא נבואה ועין לא
 ראתה היינו מה שלמעלה מהשגת
 הנביאים וכמ"ש במשה לפני לא יראו.
 וצפנ"ו פי' עלי עין ע"ד חכס עדיף
 מכביא. והענין כי הנביא משיג המהות
 והחכס משיג רק המליחות ולא המהות
 ולפיכך יוכל להשיג גם מדרגות היותר
 עליונות וזהו עלי עין מה שעין
 הנבואה לא ראתה. אך לע"ל אז
 חפקהנה עיני עוריה ע"ד מי עור
 כ"א עבדי בישעי' סי' מ"ז י"ט.
 וכמ"ש בזהר פ' פינחס דרנ"ה סע"ב
 בענין למעלה מעשרים לא שלטא צי'
 עינא שהוא צחי' כתר כו'. וע' זח"א
 ד"ו סע"א דרגא עילאה סחימאה דעין
 לא ראתה ושם ד"ד סע"ב וצפנ"ו הרמ"ז
 שם ועמ"ש מזה בהג"ה ד"ה והנה
 ממורת זהב כולה פ"ג עכ"ה). וביאור

זה"ע בן פרת יוסף כי פרת הוא דמטיקרא
 ובהר יולא מעדן יוכל שמו זהו שער החמשים
 דבינה הנקרא מי ויוסף נק' בן פרת שמקבל
 מצחי' ובהר יולא מעדן כו' וזהו עלמו ענין
 ליון כו' וכמ"ל סעיף ד' שבהמ"ק זהו ע"ד
 ההמשכה מצחי' ובהר יולא מעדן וע' זח"א
 פרשה בראשית ד"ו סע"א ע"פ וצניחו בן
 יהודע בן איש חי רב פעלים מקבליואל יובן
 במש"כ א"כ ענין ונגלה כבוד ה' זהו נמשך
 מצחי' בן פרת יוסף ולכן ארז"ל במד"ר פ'
 שמות פ"א יוסף ע"ש יוסף ה' שנית ידו כו'.
 ועו"ל בענין בן פרת השני דמבואר לעיל סעיף
 ה' פרת גימט' ה"פ קול ע"ש התורה שניחנה
 בחמשה קולות ומבואר במד"ר פ' שמיני פי"ג
 א"ר רבין בר רבא אמר הקב"ה תורה חדשה
 מאתי תלא הדוש תורה מאתי תלא ועיין ב"פ"ת
 שם שהאריך לבאר זה המדרש ובהרמ"ז פ' תלא
 סוף דף רע"ו פי' המסדר שזהו ענין שער
 החמשים שלא נמשך למשה כו' ועמ"ש מזה
 בכמה דוכתי דהיינו מה שלע"ל יתגלה פנימית
 התורה. והנה מבואר בלק"ת פרשה ראה ד"ה
 כי חשמע בקול בקול היינו בפנימית הקול מה
 שמלושם בחוך הקול ע"ש פ"ב וא"כ כמו
 שהתורה צהר סיני ניתנה בחמשה קולות וזהו
 ענין בן פרת הראשון כך פנימית התורה
 שיתגלה לע"ל יהי' ג"כ ע"י פנימית חמשה קולות
 וזהו מה שכפל עוד לומר בן פרת. קיצור
 מההג"ה. שייכות ונגלה כבוד ה' לענין בן פרת
 יוסף עפמ"ש במדרש דפירוש ונגלה כבוד ה'
 וראו זהו קיוס הבקשה ומי יתן והיה כל עס ה'
 נביאים וכמ"ש והיה אחרי כן השפיק רוחי על
 כל בשר וע"ז פירשו במדרש הפסוק מי יתן
 נוליון ישועות ישראל וא"כ זהו עלמו ענין בן
 פרת יוסף ע"ש יוסף ה' שנית ידו עכ"ה).
 והנה כל זה באחעדל"ת עכשיו צחומ"ל בן לפי
 ערך יתגלה לעתיד וזהו כי עין בעין יראו בשב

ג"א

ג"ב

ה' ליון. ביטעו' כ"ז ח'. פי' עין הרואה מלמטה למעלה היינו כמ"ש עיני תמיד אל ה' כו' דהיינו בחי' תשוקה וטונג הנמשך מן המקבל אל המשפיע שהוא בחי' הסתכלות עינים כמ"ש עיניך יונים עד"מ היונים זכר ונקבה שהנקבה מסתכלת בזכר והזכר מסתכל בנקבה ומתענגים בראיה והסתכלות זאת וכך הוא בגמול תשוקת כנס"י לאסתכלא ביקרא דמלכא בטונג גדול ועמ"ש ע"פ חכלילי עינים מיין וז"ש עיניך יונים וכן כתיב עיני כל אליך ישברו או עיני תמיד אל ה' ועי"ז נמשך כמ"כ מלמעלה עיני ה' אל לדיקים כמ"ש מזה בלק"ת בשה"ש פד"ה הכך יפה רעיית גבי עיניך יונים וזד"ה הני ישנה ולבי ער פ"ג וזה ביאור פ"ג וזד"ה ששים המה מלכות דרוש הראשון כפ"ג וזד"ה השני פ"ה בטעין אחת היא יונתי וזה הכל ענין עין בעין יראו דהיינו לפי ערך האתעדל"ת דוקא והיינו כנ"ל כמשל הארגו הנפתח כו' כך לעמיד עין בעין יראו כו' מה שהיה נעלם בחימ"ל כמ"ש ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר וכנ"ל ודוקא לפי ערך האתעדל"ת כך יהיה אתעדל"ע וז"ש עין בעין בחי' אסתכלותא דאנפין באנפין לפי ערך העלאת מ"ן מהמקבל בלבד. ועמ"ש עוד באריכות מענין כי עין בעין יראו בסידור שער הג המלות זד"ה ולהבין בחוספת ביאור כו' בטעין ההתבוננות יש מאין (ועיין מזה עוד בזכ"כ פ' בשלח דנ"ה סע"ג ושם דהיינו בשב"ה ליון וזהו בן פרת יוסף וכנ"ל וזוהר פ' פקודי דר"מ ע"ג. ס"פ מקץ דר"ה א'. ס"פ משפטים דקב"ו סע"א. זכ"ג נבא דק"ל ע"א ודקל"ז ע"א. ח"ז חיקון ו' די"א סע"א. מד"ר באיכה ס"ג ד' בפסוק אזכרה נניתי כלילה וצפסוק חבא כל רעתך דף ס"ט ד'. בחיי ס"פ פקודי). וכל זה היינו בשב"ה ליון דהיינו לימות המשיח. אבל לזמן חתה"מ נאמר בן פורת עלי עין פי' למעלה מבחי' עין שלמטה באתעדל"ת. והיינו

השני

כ"ז הנה לימות המשיח כתיב ונגלה כבוד ה' כו' ביטעו' סי' מ"ס. ופי' ונגלה זה משמע שהי' דבר מה במליאוח כזר אלא שנגלה מן ההעלם בלבד עד"מ האזנים טובות הננוזות בחיבה שבאשר פותחין אותה נגלין ממילא ואין בגוף האזנים טובות שינוי עי"ז רק שנגלו לעין בלבד. וכך הוא משל הזדיעה שנגנו הגרעין תחת העפר ימים הרבה ואח"כ ילמית לחיץ שיגלה מן בחי' ההעלם וכך עד"מ יובן בירידת אור עליון המלוכש בחורה ומלות מלמעלה למטה שהוא בחי' יו"ד עקב כנ"ל הנה נגנו ונעלם האור האלקי הזה בכל מליה ומליה בעצמה ולעתיד יתגלה האור מתוך ההעלם עד"מ הכ"ל בארגו הנפתח כו' כמו אור אלקי הגנוז זד"ה של הלכה שבכשוו בהעלם הוא אלל כל לומד הלכה ולעתיד הרי יגלה לעין כל וז"ש ונגלה כבוד ה' מן ההעלם שנתעלם כזר במעשה המלות ובמו במלות עלית שנק' פרישו דמלכא מבחי' מקוף שבמל' כו' וכמו פ' קדש בחפילין שגנוזים בו אורי חכמה וכיולא הכל בהעלם עכשוו ולעתיד יתגלו האורות הגנוזים כו' וזהו ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דבר פי' דבר ה' זו הלכה כמ"ש ואשים דברי צפ"ך. אך עכשוו הוא בהעלם ולעתיד יתגלה לכל כי פי ה' ממש דבר דבר ההלכה וכיולא בזה בכל המלות שנאמר בהן וידבר ה' כו' אלא עכשוו האור נעלם בהן ולעתיד יתגלה כו'. והנה כל זה באתעדל"ת עכשוו בחורה ומלו' כן לפי ערך יתגלה לעתיד. וזהו כי עין בעין יראו בשב"ה

ליון

ליון . בישיב' כ"ב ח'. פי' עין הרואה
 מלמטה למעלה היינו כמ"ס עיני תמיד
 אל ה' כו' דהיינו בחי' חשוקה ועונג
 הנמשך מן המקבל אל המשפיע שהוא
 בחי' הסתכלות עינים כמ"ס עיניך
 יוגים עד"מ היונים זכר ונקב' שהקב'
 מסתכלת בזכר והזכר מסתכלת בנקבה
 ומתענגים בראי' והסתכלות זאת .
 והנה משל חשוקה הסתכלות הנקבה
 אל הזכר למעלה היינו חשוקה כנ"י
 לאסתכלא זיקרא דמלכא בעונג גדול
 ועמ"ס ע"פ חכלילי עינים מיין וז"ס
 עיניך יונים וכן כתיב עיני כל אליך
 ישברו או עיני תמיד אל ה' . ומשל
 התענוגות אשר בהסתכלות הזכר אל
 הנקבה היינו למעלה מ"ס עיניו כיונים
 זכן כתיב עיני ה' אל נדיקים עין ה'
 אל יראו כו' דהיינו לפי ערך אהדל"ת
 דוקא והיינו כנ"ל כמשל הארגו הנפתח
 כו' כך לעתיד עין בעין יראו מה שהי'
 נעלם בחומ"ל וכמ"ס ונגלה כבוד ה'
 וראו כל בשר וכנ"ל ודוקא לפי ערך
 אהדל"ת כך יהי' אהדל"ע . וז"ס עין
 בעין בחי' אסתכלותא דאנפין באנפין
 לפ"ע העלאת מ"ן מהמקבל בלבד .
 אבל לזמן חסה"מ נאמר בן פורת עלי
 עין פי' למעלה מבחי' עין שלמטה
 באהדל"ת והיינו מפני שאז יתגלה
 האור ממקום ומדרגה היותר עליון
 עד שאין אהדל"ת מגיע לשם כלל
 והוא בחי' מלחא דע"י שלמעלה מבחי'
 העינים עד"מ דהיינו בחי' רעוא
 דכל רעיון המתגלה במלחא כמ"ס
 באד"ר והוא מ"ס והי' על מלחו תמיד
 לרלון כו' פי' תמיד לרלון אע"פ שאין
 אהדל"ת למטה כלל כי תמיד מאיר

מפני שאז יתגלה האור ממקום ומדרגה היותר
 עליון עד שאין אהדל"ת מגיע לשם כלל והוא
 בחי' מלחא דע"י שלמעלה מבחי' העינים עד"מ
 דהיינו בחי' רעוא דכל רעיון המתגלה במלחא
 כמ"ס באד"ר והוא מ"ס והי' על מלחו תמיד
 לרלון כו' פי' תמיד לרלון אע"פ שאין אהדל"ת
 למטה כלל כי תמיד מאיר בחי' רלון זה שבמלח
 כה"ג וכל זמן שהוא על מלחו מרלה כמארז"ל
 עודהו על מלחו מרלה כו' ופי' מרלה בממשך
 בחי' רעוא דכל רעיון כו' והוא מ"ס ואני
 חפלתי כו' עת רלון שבמנחה דשבת שאז זמן
 התגלות בחי' רלון זה . ועמ"ס מזה ד"ה ועשית
 לץ בפירות קדש למ"ד מלמטה הוי' מלמעלה
 ועמ"ס עוד מעטין מלחא בלק"ת בשה"ס
 בהביאור ע"פ לאינה וראינה דרוש הראשון וזה
 פ"ד (הג"ה ועו"ל בפירוש עלי עין ע"ד
 משארז"ל כל הנביאים לא נחנבאו אלא לימיה"מ
 אבל לעיה"כ שהוא חסה"מ עין לא ראתה
 אלקים זולתך יעשה למחכה לו . פ"ז דשבת
 דס"ג ע"א . וזהו עלי עין היינו בחי' עין לא
 ראתה . וברבות חלום פל"ח אין עין אלא כפואה
 ועין לא ראתה היינו מה שלמעלה מהשגת
 הנביאים וכמ"ס במשה ופני לא יראו וכמ"ס
 בזהר פרשה פינחס דרנ"ה סע"ב בעין למעלה
 מעשרים לא שלטא ביה עינא שהוא בחי' כחר
 כו' ועיין זה"א פרשה בראשית דף ד' סע"ב
 ובפי' הרמ"ז שם דפירש שזהו ההמשכה מפנימיו'
 עת"י שהוא סחוס וננוז ואין כח להמשך משם
 עד ביאת הגואל שיזכה לסוד יחידה דאלי' וזה
 בזהר ד"ו סע"א גבי דרגא עילאה סתימאה
 דעין לא ראתה משמע שזהו צינה . ואפ"ל דהיינו
 פנימית צינה שפנימית חו"ב חשוב כמו פנימית
 עתיק כל"ס באול"ת דל"ת ע"ג וזהו"ע כתיב
 לא ידעו עיני וזהו בן פורת עלי עין כי פרת
 בחי' יוכל שמו היינו פנימית צינה ג"כ שזהו
 יומשך ג"כ ע"י יוסף והוא למעלה מבחי'
 ראשונה

רחוקה. ועמ"ש עוד מענין עין לא רחוקה
 בלק"ת פרשה בהעלותך בד"ה רחמי והנה
 מנורת זהב כולה ושם פ"ג. ובפנים יפות פי'
 עלי עין ע"ד הכס עדיף מגביה. והענין כי
 הגביה משיג המהות וההכס משיג רק המליחות
 ולא המהות ולפיכך יוכל להשיג גם מדריגות
 היותר עליונות כמ"ש בהג"ה סי' י"ט ד"ה
 עושה אור כשלמה וזוהו עלי עין דהיינו המדריגות
 שא"ל שישגו חותם הנצחיה שהוא בצחי' רחיה
 וזהו עלמו ענין עין לא רחוקה דהיינו מה שעין
 הנצחיה לא רחוקה וזוהו צחי' ופני לא ירחו אצל
 לע"ל יחיר ויתגלה צחי' זו כמבואר במדרש
 תלים הובח בילקוט שם רמז תרע"ח דל"ה
 ע"ד שאמרת בעוב"ז כי לא ירחמי החדס וחי
 אצל לע"ל כו'. וע' במד"ר פי' בשנה ס"פ כ"ג
 אצל לע"ל כו' עכ"ה). קיצור ענין עין לא
 רחוקה היינו כי נחמר עין צעין ירחו בשוכ ה'
 ליון פי' עין צעין ר"ל לפי ערך החתעדל"ת
 בצחי' עיני תמיד אל ה' לאסתכל ציקרח
 דמלכא ונק' אחת היה יונתי כך הוא החתעדל"ע
 צחי' עיני ה' אל לדיקיס. וצחי' החתעדל"ע זו
 יתגלה בשוכ ה' ליון צחי' רחיה מחש הך
 לתחה"מ יחיר מצחי' עליונה יותר דהיינו מצחי'
 שאין החתעדל"ת מגעת לשם כלל ונק' מנה הריון
 צחי' רעוא דכל רעוין וזהו עלי עין ע"ד אשר
 לא ישכ אדכ שם. גם פירט עלי עין ע"ד עין לא
 רחוקה חלקים זולתך יעשה כמהכה לו ופי' עין
 לא רחוקה היינו כמ"כ ופני לא ירחו כי לא
 ירחמי החדס וחי אצל לע"ל בתחה"מ יחיר
 צחי' זו. ועיין עוד מענין עלי עין במד"ר פי'
 וישלח פע"ה ובזח"ג פי' בלק דף ר"ב ע"ב
 ובמק"מ שם ובמד"ר פי' נשא פי"ד דרכ"ע ג' סוף
 נשא אפרים ובזח"ג נשא דק"ל ע"א :

ו בנות צעדה וכו'.

צחי' ריון זה שבמנח כה"ג וכל זמן
 שהוא על מלחו מרגה כמארז"ל עודהו
 על מלחו מרגה כו' ופי' מרגה שממשיך
 צחי' רעוא דכל רעוין כו' והוא מ"ש
 וחני תפנתי כו' עת ריון שבמנחה
 דשבת שחו זמן המנחות צחי' ריון זה
 ועמ"ש מזה בד"ה ועשית לין צפי'
 קדש למ"ד מלמטה הוי' מלמעלה.
 (הג"ה. קיצור. כי פי' עין צעין ירחו
 זהו לפי החתעדל"ת בצחי' עיני כל
 חליך ישברו כך הוא החתעדל"ע עיני
 ה' אל לדיקיס. חך עלי עין היינו
 מה שלמעלה מחתעדל"ת וזהו צחי'
 רעדכ"ר המהגלה במלחח שהוא למעל'
 מצחי' עינים והוא צחי' חשר לא ישכ
 חדס שם. ועי"ל פי' עלי עין ע"ד
 עין לא רחוקה כתר עליון דלא שלטא
 ביה עינא והכל פמץ א'. ולפמש"ל צפי'
 בן פרת ע"ד הוא פרת יוכל שמו
 וידוע דשער החמשים הוא למעלה
 מחתעדל"ת שלכן בספ"ע חין סיפרי'
 רק מ"ע ימים. ובזח"ג נשא דק"ל ע"א
 פי' כי עין צעין ירחו היינו החגלות
 עינא פקוחה דע"ק שיתגלה בז"א וזהו
 ע"ד לעשות הישר בעיני ה'. וגם עפ"ז
 י"ל שמ"מ כ"ז הוא מה שבחתעדל"ת
 החתעדל"ע חך עלי עין הוא צחי'
 שלמעלה מחתעדל"ת. ובצחיו ס"פ
 פקודי שציו"מ נחמר חשר עין צעין
 נראה כו' ולע"ל עין צעין ירחו עלי
 מחילה כו' ור"ל משה"כ ציו"מ נחמר
 וענק עומד עליהם דהיינו שרוהים
 ע"י מחילה כו' וזהו עלי עין למעלה
 ממדרגת אשר עין צעין נראה דיני"מ

כו' וזהו כימי לאחך מאמ"ל ארהנו נפלאות גלוי פנימי' כמ"ש הרמ"ז פי' הלא (כי לע"ל
 יתגלה פנימי' התורה ושי"ך ג"כ ה' קולות דצחי' אז ראה ויספרה כו' רק שהן פנימיות

ה' קולות הנ"ל כי תשמע בקול. והו' בן פרת פ"ב. עלי עין למעלה מבחי' ובל העם רוחים את הקולות דמ"ת שהן מה שנמשך ממילוניות עדיין הנק' נזבלות חכמה שלמעלה תורה. משה"כ פנימית אבא יתגלה רק לע"ל שזהו ענין כי אחת אבינו כו'. וכ"ז בשבב ה' ליון. והנה ליון כחשבון יוסף היינו יסוד כי הוא המחבר עין בעין כו' :

ו בנות לעדה עני שור כו' הנה שור לשון חומה בלשון התרגום כידוע וכמו עיר חומה קרתא מקפה שורה והנה חרז"ל אני חומה זו תורה ושדי כמגדלות אלו ת"ת כו' כמו עד"מ החומה הגשמי' העשויה מאבנים ועפר הרבה כדי שתהי' מחילה גמורה נהגן מן ההויב"ס שלא יכנסו לעיר להחריבה כו' כך בחי' אותיות כל התורה שנקראה חכמים כמ"ס בס"י שהאותיות נקראו חכמים והתורה הרי מדברת הכל בענינים גשמיים בדכ"ח כמו הנכות תרומות ומעשרות בחפואה גשמיית וכיולא בהן בכל המלות במחלבים בענינים גשמיים כו'. ואמנם מפני ההחלשות הזאת נק' חומה בחי' מקיף שנק' שומר כגמתי יוכלו החילונים לקבל יניקה וחיות מהקדושה האלקית. והנה בזמן חורבן בהמ"ק ששגטו העכו"ם צבל והדום על כנס"י ובעלו אותם מת"ת ע"י שעבוד פרנסה כו' והו' פי' צנות לעדה עלי שור שהשרים של עכו"ם שנק' צנות ירושלים כמ"ס ברבות גשה"ס בפסיק שמורה ח"ו ונראה צנות ירושלים הם לעדו עלי שור זו חומת התורה הנגלית לנו ונק' שור בלשון תרגום כי בחי' התרגום שרשו בחי' הילוני' ואחר"כ דמכמה כו' כי בחי' פנימי' התורה אין לחילונים יניקה כלל ופנימי' התורה לא נתגלה עכשיו כ"ח לע"ל שעז"ל יסקני מנשיקות פיהו כו'. ומפני מה צנות לעדה כו' לפי שצנות ירושלים ג"כ בחי' הרע שבהם לוועדים עלי שור כשעוסקים בחורה שלא לשמה אלא להחיה ולכן לא זכו נעשית להם סס כו' כמ"ס בת"א פ' ברהשית סד"ה להבין ענין הצרכות וזהו וימררוהו ורבו פי' המרירות הוא בחי' הלער שהוא היפך בחי' העונג ולפי שלמעלה חמר בן פורת יוסף שהוא בחי' תוספת וריבוי עונג העליון מפני שנתהפך חשוכה לנהורא כו' לכך חמר להיפך המנגדו כשלוועדים עלי שור כו' שהוא בחי' מרירות ונער כי היפך העונג נגט כו' כי את זה לעו"ז עשה האלקים כידוע וכמארז"ל ע"פ ולחוס מלאים יאמץ לא נתמללה לור אלא מחורבנה של ירושלים כו' (הג"ה ועמ"ס בת"א פ' שמות ד"ה קול דודי צפי' וימררו את חייהם ומ"ס במ"א ע"פ ויבאו מרתה וע' מזה ג"כ בת"א פ' בשלח סד"ה וירא ישראל וסס נח"ג"כ לפי שנאמר ויהי משה את בני מים סוף שהוא עלמא דאחכסיה ויבאו אל מדבר שור שהוא עלמא דאחגליא כי שור לשון ראי' והתגלות והו' ויצאו מרתה כו' כי בחי' עלמא דאחגליא הרי רגליה יורדות כו' ולכן חכמי יריחו לא היו מפסיקים לומר בשכמל"ו כי מבחי' זו נמשך ג"כ להיות מלך אלקים על גויס עובומ"ז ועד"ז כאן כי לפי שנאמר לעדה עלי שור ע"כ נמשך מזה וימררוהו כו' כמו שמזכיר שור נמשך ויבאו מרתה כו'. ועמ"ס מזה בד"ה מזמור לתורה בענין חמץ שבחי' אות חו"ת מורה על רגליה יורדות כו' ומ"מ בחכמה אחזקיריו ולכן שחי הלחם נאמר בהם חמץ חאפיוה ומ"ס מזה בענין הדלקת נ"ח בפחתה הסמוך לרה"ר ומ"ס בענין פי' עד דמטו רגלין ברגלין להעלות מבחי' רגליה יורדות

כו' בצחי' ועמדו רגליו כו' ועמ"ש ע"פ רחלתי את רגלי כו' ואפ"ל לפ"ז כאן בנות לעדה עלי שור ג"כ ל' ראה והתגלות היינו צחי' גליה שבחורה דהיינו צחי' תושבע"פ שבה שייך ראי' והתגלות משא"כ תשכ"כ אין זה השגה כ"כ כמ"ש בד"ה ביום השמע"ל בענין פי' מוסר חביך ותורת אמן ולפי שלעדה עלי שור ע"ד פשיעות נסית כמ"ש ברבות ד"פ משפטי' מה כתיב ולא תעלה במעלות כך הזהיר הקב"ה את הדיינים שלא יפסיעו פשיעה גסה בדין עכ"ל וכך ה"ע בנות לעדה עלי שור בצחי' פשיעות גסות היינו שעסק החורה בצחי' יש ומזה נמשך כי וימררוהו כו' כענין ויבאו מרתה כו'. ואפ"ל דלפי שענין יוסף הוא שיהי' הציבור מסע"א כנ"ל בענין יוסף ה' לי בן אחר ע"כ הולך לישראל בצחי' עלי שור עלמא דאתגליא לברר כו' וממילא נמשך כי וימררוהו כו' אלא שעכ"ז ותשב באיתן קשתו כו' וכמו שית' לקמן אי"ה עכ"ה):

לבאר הדברים ע"פ בן פורת יוסף. הנה מקודם ל"ל הפסוק אלה תולדות יעקב יוסף שהקשו ע"ז ברבות פ' וישב ספ"ד במקומו ובאדר"ן פרק שני והלא חינו ראוי לומר אלא תולדות יעקב ראובן ומה ת"ל יוסף אלא כשם שילא יעקב מהול אף יוסף ילא מהול. ואף משה ילא מהול שנאמר ותרא אותו כי עוב הוא כך פי' באדר"ן. וברבות הוסיפו שכל מה שאירע לזה אירע לזה כו' ע"ש. וכ"כ עוד ברבות גשא פי"ד גבי ביום השביעי גשיל לבני אפרים. שניהם מלאים סולת כלולה בשמן למנחה. יעקב ויוסף שניהם לדיקים גמורים היו ושניהם דומים זה לזה. ואחיא כי הריא דאמר ר' שמואל בר נחמני אלה תולדות יעקב יוסף כו' ללמדך שהי' יוסף דומה ליעקב בכל דבר כו' יעו"ש. ועיין מענין אלה תולדות יעקב יוסף בזו"א בראשית דכ"א טע"ב פ' לך דפ"ה סע"א וישלח דקט"ו סע"ב פקודי דרמ"ב ע"א פינתם דרמ"ח ע"א. והענין כי הנה כתיב הקל קול יעקב קל הראשון חסר וה"ו היינו צחי' תפלה וקול השני מלא וה"ו צחי' תורה. דהנה כתיב ואתה מחיה את כולם. פי' אתה הוא אותיות מאל"ף עד תי"ו וה' מולאות הפה שהוא הדיבור עליון שהוא צחי' מלכותו ית' שהיא רק הארה בעלמא כמו למשל הנפש האדם שהדבור שמדבר לזולתו אינו צחי' עלמיות של הנפש כ"א רק חילוניות מהנפש בלבד כי אין נחצר כלל בהנפש מרוב דיבורו שידבר לזולתו כו' והוא לפי שהדיבור הוא רק חילוניות והארה מהנפש בלבד כו' ועמ"ש מזה בד"ה תחת אשר לא עבדת. ומבואר בבידור בד"ה הקל קול יעקב. כי הנה כל העשרה מאמדות למצוה גדול הוא מאד ונק' מילין דהדיוטא ובתחלת בריאת העולם הי' זה בחדד חסד ועכשיו ל"ל אתעדל"ת להמשיכה זו והוא ע"י עסק החורה והתפלה וזה ענין הקל קול יעקב כו' ע"ש באריכות. ועמ"ש מזה בביאור ע"פ זכור ושומר בת"א פ' יתרו שזהו ענין עבודה המלאכים ג"כ כו' ע"ש:

ב ולהבין איך המשכה זו הוא נק' הקל קול יעקב. והענין כי הנה מבשרי אחזה הנה בענין התהוות אותיות המח' והדיבור אנו רואים שהם נולדים ונמשכים מן המדות שבלב שהרי מהלב עולה למוח להרהר ולחשוב בענין התמדה והתאווה שבלבו או בענין היראה והפחד שבלבו וכמ"ש בתניא ס"פ עשרים. ומזה

נמשך אח"כ באותיות הדיבור לדבר בדבר שהוא. משא"כ בענין שאין לו חפץ ורלון
בלבו אליו לא יחשוב ולא ידבר בו כלל. נמצא אלו רואים שהדיבור מקבל מן המדות
שמשם הוא נובע ונמשך. אך באמת אלו רואים ג"כ שתורה לזה שאין התהוות הדיבור
ושרשו מהמדות עלמן לבד כ"א שרשו נצוה יוהר שנמשך מעלמיות השכל שגשפ
המדברת. וכמו שגראה בחים ממה שהתינוק היונק אינו יכול לדבר אף שיש לו מדות ואדרבה
המדות שלו תקיפם יותר מזגדול שהרי בשמתאזה האיה אין מעלור לרוחו כלל וילטק
ויכעוס ועכ"ז לא יוכל לדבר מה שבלבו כ"א ילעוק ויבכה בקול פשוט. א"כ מזה אלו
רואין שאין שרש התהוות הדיבור מהמדות לבד. וגם לא אפי' מהשכל המושג שהרי
התינוק מצין הכל והעפ"כ אינו יכול לדבר. אלא שנמשך ונתהוה משכל הגעלם וקדמות
השכל שגשפ המדברת (וכמ"ס באגה"ק ד"ה ויעש דוד) וזהו ענין אבא יסד ברתא.
כי אבא שהוא עלמיות ה"ע שלמעלה מהבינה ושכל המושג משם שרש הדיבור שהיא
בחי' מל' דאל' הנק' ברתא (וע' בת"א פ' בשלה ד"ה לסוכתי בהצילור. ובפ' בראשית
ד"ה ויילר. ובצילור דפ' חוקת התורה) ובן הוא גשפ המדברת בו'. ואמנס אין זה
חרתי דסחרי עס מש"ל שהתהוות הדיבור הוא מהמדות וב"ה למעלה שהמל' מקבלת
מו"א ומשם התהוותה וכמ"ס באד"ר דקמ"א ע"כ תאנא אחפצט האי תפארת מטבורא
דלבא בו' ע"ס וכמו שגראה בחים שהתהוות הדיבור הוא מההבל היולא מהלב שממנו
מתהווה קול פשוט היולא מהגרון ואח"כ נחלק לכ"כ הכרית לביטוי כ"כ אותיות בו'.
כי הנה באמת התהוות מהות האותיות כמו שהם בדיבור הוא מן המדות דוקא. אך
מ"מ הוא ע"י הארת החכמה שנמשך בהמדות ואם לא הארת החכמה במדות לא היו
האותיות מההיים מן המדות והוא ע"מ"ס צוהר בשלה ד"ג בתוספתא עד לא השתקע
אזירא דביא ולא נהיר נהירין אבנין נקיבין היו סתימאן בו' פי' שכלי המדות דאל'
היו סתומים ולא היו נמשך מהם התהוות הדיבור מל' דאל' רק ע"י יסוד אבא שזהו
הנק' אזירא דביא ע"ז הוא מבקע ופיתח המדות עד שילא השפעתם להתהוות הדיבור
(וכמ"ס באד"ר שם ונקיב בו'). וא"כ נמצא ששני הדברים אחת שאבא יסד ברתא.
ומ"מ הוא ג"כ מהמדות שבלב בו'. ומוזן לפ"ז דעם היות שיסוד האותיות הוא מבחי'
חכמה דוקא עכ"ז לא נולדו ונמשכו האותיות מהחכמה רק דוקא כאשר עבר ונמשך
דרך המדות דוקא. וזהו ענין בחי' יעקב שהוא אותיות יבקע שהרי שרשו יסוד אבא
שהוא בחי' ח"ע. אך שנמשך ע"י המדות דוקא שהוא יסוד אבא המליבש בתוך הז"א
שבוקע גוף הז"א וממנו נמשך בחי' יעקב בו' ומבחי' יעקב מקבלים לזה ורחל שהם
אותיות המהשבה ואותיות הדיבור וזהו יבקע לורים שבוקע המדות עליונות דאל' ואלו
ילא מהם ההארה להתהוות האותיות ללא ורחל שהם מקור דעלמין סתימין ועלמין
דאחגליין ואלו נמשכים ונתהיים רבוא רבבות עולמות עד אין מספר בו'. וזהו ענין זוג
יעקב ולאה שהוא מקור ההמשכה בעלמין סתימין וזוג יעקב ורחל שהוא מקור ההמשכה
בעלמין דאחגליין בו' וזהו שנק' יעקב בריח התיכון שמבדיל מן הקלה העליונה מבחי'
ח"ע עד קלה האחרונה הוא בחי' הדיבור בו' וע' בת"א סד"ה ואלה שמות בני ישראל
הבאים מארמה בענין ב' המשכות אלו שמבחי' יעקב. (קיצור כי הדיבור נמשך מן

השכל ומן המדות. היינו ע"י השכל דרך המדות ולכן אבא יסד צרתא. ומ"מ נק' זוג יעקב ורחל):

ג אף העטם שגלרך להיות נמשך אור אבא לבחי' מל' ע"י אמלעות המדות דלגי' דוקא ולא אפשר שתקבל המל' שהוא הדבור נח"ע עלמיה (וע' צח"א פ' תרומה שזהו ענין הב' כרובים כרוב אחד מקלה מזה כו' ע"ש בלשון הדמו"ר ג"ע וגודע שהז"ח כו' בכדי להאיר כו' ע"ש. הרי שההשפעה למל' ל"ל ע"י אמלעות הז"ח דוקא). הוא לפי כי חכמה הוא כח מ"ה שהוא תכלית הציטול האמיתי לאור א"ס צ"ה ולכן אור א"ס מלובש בחכמה דוקא כמ"ס צתניא פל"ה צהג"ה והיינו שציטול זה דחכמה לאור א"ס צ"ה המלובש זה הוא כציטול זיו השמש כשהוא צחוך כדור השמש שאינו עולה צטט צפ"ע כלל ובטל לגמרי לגבי עלמות מאור השמש ואין נופל עליו שם יש כלל רק שם אין ואפס וכמ"ס צתניא ח"צ פ"ג. כך ממש הוא ציטול הח"ע לאור א"ס צ"ה המלובש זה. ולכן מיוחדת צאור א"ס צ"ה בתכלית היחוד והוא ענין חייה וחיוהי חד. כמ"ס צע"ח שמ"א פ"ו שהוא למעלה מצחי' היחוד דחיהו וגרמוהי כו'. והיינו כי חיוהי הוא האור וגרמוהי הוא הכלי ונק' החכמה חיוהי כי החכמה תחיה שהוא צחי' אור ונשמה לכל העשר ספירות אף שהחכמה יש זה גם כן צחי' אור וכלי. אלא משום כי הכלי בטל בתכלית הציטול האמיתי עד שהוא באמת לאין ואפס ממש ואין מאיר שם רק האור א"ס המלובש זה כו'. וזהו ענין חייהו חכס הרוחה את העולד שרואה צצחי' ראי' ממש איך שגולד ונמשך מאין ליש ולכן הוא צצחי' ציטול בתכלית וכטודע דחכמה היא צחי' רחיה ולכן שם הוא היחוד וההתכללות ולא שייך שם ריבוי והתחלקות וכמ"ס לך ה' הגדולה והגבורה כו' שנגלוי אור א"ס צ"ה צח"ע אין שייך צחי' התחלקות המדות גדולה וגבורה כלל והוא פשוט בתכלית הפשיטות. וא"כ איך יומשך מהחכמה עלמה צצחי' מל' שהוא דבר ה' אותיות ולירופים המפרידים להיות התחלקות עולמות אין מספר אלף אלפים כו' עד שהיו הנפרדים רבים מאד מאד כו' וכולס אין א' דומה לחבירו כו' ושרש ומקור חיות הכבראים להיות התחלקות כל הצחי' הללו הוא דיבור העליון רבוי לרופי כ"צ אותיות דבר ה' המתחלקים ללירופים רבים עד אין קץ ותכלית (וכמ"ס צמ"א צביאור ע"פ שובה ישראל וצאנה"ק ד"ה ויעש דוד) ואיך יומשך רבוי ההתחלקות שצרבוי הלרופים דדיבור מצחי' הח"ע עלמה שהוא צחי' אחדות ואור פשוט וציטול בתכלית לאור א"ס צ"ה הפשוט בתכלית הפשיטות שהוא היפך צחי' ההתחלקות והרבוי כו' וכטודע דכל צחי' יש דוקא שייך צו פירוד חלקים רבים אבל צחי' אע"פ הוא מושלל לגמרי מצחי' פירוד והתחלקות כו' והדיבור נק' יש לגבי ח"ע כי עס היותו דבר ה' נק' עלמא דאחגליא שהוא מקור לצחי' ציטול היש ולכן הי' מרבע"ה כבד פה וכבד לשון. כי שרש משה הוא מצחי' ח"ע ונחנו מ"ה ציטול צעלס ע"כ אמר לא היש דברים אנכי שהוא למעלה מצחי' הדיבור כו'. כי הדיבור זהו ח"ת ציטול היש אבל ח"ע היא ציטול צעלס דכולא קמי' בלא כזיו השמש סוך השמש כו'. ועד"מ מי שטומד לפני המלך מה לו להגיד ולספר

ולספר. רק בחוץ שלא לפני המלך שם שיך הדיבור מגדולת המלך כדי להלביב ולהלביב
 כו' וכמ"ס בת"א פ' מקץ בביאור רני ושמחי כו'. וע"כ כדי להיות ההמשכה מאור
 אבא להיות בחי' התחלקות אותיות הדיבור הוא ע"י אמלעות המדות עליונות. ועמ"ס
 מזה בת"א גבי פורים בד"ה כי אחת אצינו. והיינו כי במדות שיך התחלקות חו"ג כו'
 רק שאין שם רצוי התחלקות כמו דיבור וע"י המדות נמשך אח"כ התחלקות לרופי
 אותיות יהי אור יהי רקיע כו' כי כל בחי' לרופי אותיות אש ומים הכל לפי אופן
 המדה חסד או גבורה וכן יש חסד שבגבורה וגבורה שבחסד ולפי אופן שינוי המדות
 כך יהי שינויי הלירופים כו' וזהו שגאמר עולם חסד יצגה שבנין העולם להיות יש ודבר
 מתחיל מז"ת ועמ"ס בביאור דאלה מסעי צענין חותמו של הקב"ה אמת. ועמ"ס
 בביאור דמוזה מימין גבי העטס שלא נברא הכל ע"י חפץ ורלין לבד בלי הדיבור כו'
 ע"ס. והנה גם הוי"ו זהו בחי' יעקב וכמ"ס חתן אמת ליעקב והוי"ו נק' אמת אמת
 בזר ר"פ ויקרא שזהו וכתחם לי אמת דא וי"ו כו' כי הוא בחי' ת"ת שכולל הו"ג
 ובו נמשך יסוד אבא שהוא בחי' ציטול וזהו אמת המשכה מבחי' ה"ע שהוא ציטול
 שלכך נק' החכמה אמת שא"ס ב"ה הוא אחד האמת שהוא לבדי הוא ואין זולתו וזהו
 מדרגות החכמה כו' כמ"ס בחי'א בהג"ה פל"ה והוי"ו הוא אמת הנמשך מבחי' אמת וזהו
 ענין חתן אמת ליעקב רק שמלד התלששותו במדות נמשך להיות התחלקות ורצוי
 הנבראים בבחי' יש ע"י הדיבור כו' ומ"מ נמשך ג"כ הכח שיהי ציטול היס וזהו
 ענין יחוד יעקב ורחל שיומשך אמת ה' לעולם. קיציר בהעטס שנלמד להיות
 המשכה החכמה דיבור ע"י המדות דוקא הוא כדי להיות העולם בבחי' יש שזהו ע"י
 שנמשך דרך המדות כי חכמה בעלמה כח מה ומ"מ ע"י שנמשך ג"כ מהחכ' נמשך
 להיות ציטול היס. והמשכה זו נק' יעקב יו"ד יעקב:

ד ומכ"ז יובן ענין הקל קול יעקב ש"י קול החורה ממשך האור מבחי' חכמה
 עילאה המלוכס בהמדות שנק' יעקב להיות נמשך בהדיבור וכמ"ס ויקס
 עדות ציטקב. אך היינו ע"י קדימת החפלה כמ"ס בסידור בד"ה הקל קול יעקב
 (ובד"ה ששים המה מלכות כו' אחת היא יונה). אך הנה האור הנמשך מבחי' מלכותו
 ית' צי"ע להחיות העולמות הוא מהיה איתס שיהיו בבחי' נפרדים כמ"ס ומסס יפרד
 ואף שנמשך בהס ג"כ להיות ציטול היס אינן בערך עולם האל"י דאיכו וגרמובי הד
 משא"כ צי"ע וכל מה שנמשך למטה יותר אזי מהמעט הביטול ועמ"ס מזה צפ' שלח
 ע"פ טובה הארץ וצפ' חקת ע"פ על כן יאמרו המושלים בואו חשבון ולכן נמשך מזה
 עד שבעשי' הגשמיות יכולים המינים לומר מפלגך ולעילא דהורמיו ומפלגך ולתתא כו'
 לפי שהוא עלמא דפרודא ע"ד יהי רקיע בתוך המים ויהי מדיל כו'. וע' בספר תורת
 חיים ספ"ד דסנהדרין. אכן כדי שיהי גלוי אור א"ס למטה בעולמות התחתונים ג"כ
 ממש כמו שהוא בעולמות עליונים שזהו תכלית המכוון ממש מצריאת העולמות דהיינו
 שיהי לו דירה בתחתונים ממש. שיהי הגלוי למטה בעשי' כמו בא"י העליון ממש.
 ולא ע"ד סדר ההשתלשלות שהולך האור ומתמעט כו' אלא ע"ד אור שנברא ביום
 הראשון שהי' מאיר מסוף העולם עד קופו היינו שלא הי' מתעבה ולא מתמעט יגדע

אורו כלל וע"כ הי' מאיר מסוף העולם ועד סופו בהשוואה א'. ויש לפרש מסוף עולם האלי' עד סוף עולם העשי'. אלא שאח"כ כשהסתכל במעשה דור המבול ודור הפלגה עמד וגזזו שאמר וימנע מרשעים אורם. ולע"ל נאמר ואור החמה יהי' שבעתים כאור שבעת הימים. היינו אור ז"ת דעתיק יומין יאיר ויתגלה למטה. לכן צדדי שיהי' גלוי זה ע"ז נאמר אלה תולדות יעקב יוסף. פי' תולדות ממש שיוסף הי' דומה ליעקב ממש היינו שיהי' התולדה וגלוי למטה עלמיות צחי' יעקב שיהי' היו"ד דח"ע המאיר באלי' העליון מאיר ממש למטה בעשי' הנק' עקב וכמ"ס והי' עקב תשמטון וגו' וכענין אדם אדמה לעליון. ולא צחי' הארה לצד מצחי' יעקב הנמשך ע"י אוחיות הדיבור צדדי הספרות והעלמים כו'. וגלוי רב הג"ל נק' יוסף ע"ש תוספת מרובה וגלוי רב דהיינו מה שיהי' דירה בתחתונים ממש. והיינו כמ"ס אור זרוע ללדיק דקאי על אור שכברא ציוס ראשון שזרעו בג"ע היינו מה שט"י קיום התורה ומלות כמ"ס וגיחהו בג"ע לעבדה ולשמרה זהו הזריעה שממשיכים וזורעים בג"ע אור הג"ל ומזה יהי' הלמיחה לע"ל שילמח ויתגלה שבעתים כאור שבעת הימים למטה ממש. וזהו הנק' תולדות יעקב. כמו עד"מ ההפרש בין הדיבור מדברי חכמה שאינו מוליד לפי שהוא רק הארה ממהות השכל שבנפש ולא עלמות השכל ממש אבל העפה שנמשכה מהמוח יש בה כח המוליד מפני שנמשכה ממהות ועלמיות מוח החכמה ולא מהארה לצד וגם מלובש בה ממהות הנפש ועלמותה המלובש במוחין. ולכן מולידה בדומה לה ממש. וכך עד"ז ההפרש בין ההארה הנמשך מצחי' יו"ד בעקב צצחי' הדיבור להחיות העולמות שאין בה הולדה ואור חדש ממש כ"א להחיות העולמות כמו שהם. ובין צחי' הנק' תולדות יעקב להוליד בדומה לו ממש היינו התגלות אור חדש למטה ממש בעשי' בדומה לו לצחי' יעקב העליון האלי' ולמעלה מאלי' כי יעקב הוא ז"ת דע"י ג"כ הנק' אור שבעת הימים. והמשכה זו זהו ענין צחי' יוסף כנ"ל והיינו ע"י עסק התורה ומלות שהוא צחי' אור זרוע ללדיק הוא צחי' יוסף הלדיק וזהו ענין בקר דיוסף כמ"ס בוח"ג בלק דר"ד ע"כ ע"פ בקר אערך לך והלפה ע"ש וע"ד ההפרש בין המלאכים שאין בהם כח המוליד לפי שנמשכו ונחשוו מזווג נשיקין שהוא רק הארה ובין הנשמות שיש בהם כח המוליד לפי שנמשכו מעלמיות ח"ע כמבואר באריכות בד"ה ששים המה כו' אחת הוא יונתי כו' ע"ש. כמ"כ זהו ממש ההפרש בין ההמשכה סתם מצחי' יעקב ובין ההמשכה הנק' תולדות יעקב יוסף כמבואר בהדיא בוח"ג פקודי דרנ"ט סע"א וע"כ דמצחי' יעקב לצד זהו זווג נשיקין קול ודבור. אך מצחי' יוסף זהו זווג גופני. וכמ"ס ג"כ בוח"א בראשית דב"א סע"ב וזווג גופני זהו ענין אור זרוע ללדיק שזרע האור צצחי' זרע ע"י יוסף להיות מזה תילדה ולמיחה רבה בדומה לו ממש וה"ע שבעתים כאור שבעת הימים כנ"ל והמשכה זו זהו ע"י תומ"ל והגם שגם צחי' הראשונה דהיינו ההמשכה להחיות העולמות נמשך ג"כ ע"י הקל קול יעקב שה"ע תפלה ותורה. וא"כ איך תולדות יעקב יוסף נמשך ג"כ ע"י החומ"ל. ול"ל כמ"ס בד"ה ועתה יגדל נא בענין עומדים ומהלכים שצחי' עומדים זהו כשהארה בכל לבך כו' ומהלכים זהו בכל מארך ועמ"ש מזה בד"ה נשא את ראש. א"כ כשהעבודה בתפלה ותורה ע"ד עומדים

במדרגה א' זהו רק ענין ההמשכה הראשונה להמשיך תוספת אור בחיות העולמות וכמו שלדעת הפרדס ש"ה זהו ענין ק"ש אבל כשהעבודה נבחית מהלכים אזי ממשיך בחי' תולדות יעקב יוסף . קיצור. וזהו קול יעקב דחורה שממשיך החשמה והמדות כדיבור עליון ואלעפ"כ ברצויו ההשתלשלות מהדיבור בני"ע נעשה למטה נעשי' דבר נפרד מפלגך ולתתא. וכדי שיהי' דירה בתחתונים. שבעתים כחור שבעת הימים. זהו אלה תולדות יעקב יוסף. תוספת רב מהאור. שיהי' דירה בתחתונים בדומה לו. אדמה לעליון. והיינו ע"י אור זרוע ללדיק בג"ע לעבדה ולשמרה. ופי' זרוע עד"מ ההפרש בין הדיבור מדברי חכמה ובין הטפה וע"ד ההפרש בין מלאכים לגשמות. וזהו בקר דיוסף. והגם שאף המשכה ראשונה נבחית קול ידבור זהו ע"י החורה אך החילוק בין ואהבת בכל נפשך ובין בכל מאדך.

ה ויהענין כמ"ש צמ"א צד"ה כה אמר כו' ונחתי לך מהלכים בין העומדים שהפרש בין בחי' המלאכים שנק' עומדים ובין הגשמות שנק' מהלכים היינו כי יש שני זוגים באו"א זוג חילוניות שהוא להחיות העולמות שמקור המשכה זו מבחי' חכמה זהו הנמשך ע"י עבודת המלאכים וכמ"כ י"ל ע"י הגשמות כשהעבודה רק נבחית בכל נפשך ולא מאדך שהרי נק' עדיין אין עושים רלינו של מקיס. ובין ההמשכה זוג פנימי דאו"א שהוא המשכת אור חדש מאור א"ש שנמשך ע"י תומ"ל כשהעבודה נבחית ובכל מאדך. וזהו ענין אלה תולדות יעקב יוסף. וארז"ל פ"ז דסיפה דל"ו ע"כ הי' ראוי יוסף ללאח ממנו י"ב שבעים כדרך שילאו מיעקב שנאמר אלה תולדות יעקב יוסף. דהנה כתיב זה ספר תולדות אדם וארז"ל ברצות צראשית פכ"ד ראוי הי' אדה"ר שחנתן חורה על ידו שנאמר זה ספר כו' ראוי הי' אדה"ר שיעמדו ממנו י"ב שבעים דכתיב זה ספר תולדות אדם זה מנין שנים עשר והענין דהנה המלאכים בקשו החורה ולא ניתנה להם רק לגשמות שבגופים. כי כמו שההפרש בין מלאכים לגשמות מהואר למעלה שהמלאכים שרשן מהארץ החכ' והגשמות שרשן מעלמיות ח"ע ולפיכך נתלבשו דוקא בגופים כמו הטפה גשמיות וזה"ע אור זרוע דוקא והיכן זרוע אס לא בארץ כו' כמ"כ החורה נמשכה מעלמיות ח"ע ע"כ לא יכלה להתגלות ברוחניות למלאכים רק הארה לבד אבל העלמיות נמשך למטה בתומ"ל גשמיים דוקא שזהו ענין אור זרוע. זרוע דוקא. וזהו וכנה זרועיה חלמיה. והנה אדה"ר הוא אבא עילאה עלמיות ח"ע ע"כ הי' ראוי שיומשכו לו וממנו כל המשכות הנ"ל הנמשכים מעלמיות ח"ע דהיינו החורה. וכן הגשמות זה כו' תולדות שהן ג"כ הנמשכים מעלמיות חכ'. ונק' תולדות אדם העליון ממש. והנה יוסף שהוא יסוד בא ג"כ בסוד תוספת מבחי' כתר וחכ' כי להיות כח ההולדה בא מלמעלה דוקא מהכתר וחכ' ככ"ל וכמ"ש באריכות צביאור דאחת היא יגתי. וכמ"ש בפע"ה נפי' אל עליון כו' וקונה הכל. שבחי' הכל נק' יסוד והוא נמשך מבחי' אל עליון היינו בחי' כתר. וכמ"ש ג"כ צביאור ע"פ האגה"ק ע"פ חגרה בעוז מחניה בענין המגביהי לשנת כו' המשפילי לראית כו'. וע"כ הי' ראוי שילאו ממנו י"ב שבעים וזהו זה ספר תולדות. זה נק' יסוד כמ"ש צמ"א א"א א"ת ז' ס"ח. וגם ח"ת שהוא יעקב נק' זה י"ב לרופי הוי' וזהו וקרא זה אל זה השפעת ח"ת ליסוד להיות אלה תולדות יעקב נמשכים

ע"י יוסף . וכן למעלה באמת הי"צ שבטיס נמשכים בנוק' ע"י יסוד כו' כמ"ש במא"א ערך שבט באות ש"ן סעיף ה' . וזשארז"ל ברבות נשא פי"ד בקרבן ציוס השביעי נשיא לבני אפרים ע"פ שניהם מלאים סולת כלולה בשמן למנחה . יעקב ויוסף שניהם היו לדיקים גמורים וציהם היו דומים זל"ז כו' עד אלה תולדות יעקב יוסף . כי לדיק הוא ע"ש ושמו דרך הוי' לעשות לדיקה כו' דהיינו להמשיך דרך וגלוי שם הוי' ממש למטה להיות דירה בתחתונים . ולדיק גמור זהו ע"ד בני עליה כו' המתחמד עם קינו כו' . והוא ע"ד שיש במל' ב' בחי' הלל גמור והלל שאינו גמור . ופי' במא"א אית ה' סי"ד כשהוא פרלוק שלם נק' הלל גמור וכשהיא מהחזה ולמטה נק' הלל שאינו גמור . ועד"ז יש לדיק גמור שהוא ע"ד לדיק כתמר יפרח בעליית ז"א כשיש לו מוחין גדלות מאו"א . ויש לדיק שאינו גמור ג"כ ע"ד מהחזה ולמטה ששם יש שורש לעה"ד עו"ר וזהו ענין לדיק שאינו גמור שלא נהפך הרע לגמרי לטוב כמ"ש בסש"ב פ"י פי"א . ועו"א יעקב ויוסף שניהם לדיקים גמורים היו שהרי זיעקב נאמר כי שדית עם אלקים כו' . וכן יוסף נק' לדיק עליון . וזהו שניהם מלאים סולת כלולה בשמן . דהיינו ההשפעה הנמשכת מעלמיות חכ' ע"י מוח הדעת שהוא ממשיך הטפה . כי סולת הוא הדעת שאין התינוק יודע לקרות אבא עד שיטעום טעם דגן וכן עה"ד הטפה היטה . וזהו ענין שתי הלהם מהטיס תושב"ב ותושב"פ . ושמן הוא עלמיות ח"ע שמן קף ע"ג יין כו' . והיינו ממש ענין אלה תולדות יעקב יוסף שהם ממשיכים גלוי עלמיות ח"ע למטה בבחי' מל' להיות דירה בתחתונים וע' צוח"ג פינחס דרמ"ז ע"א בענין סולת כלולה בשמן כו' משמע סלת תושב"ע"פ כלולה בשמן תושב"כ . קיצור . עומדים ומהלכים שרשם ב' זוגים דאו"א לחדש הישנות ולהיות אור חדש . וזה"ע אין עושים רש"מ ועושים רש"מ . ראוי ה' יוסף ללאת ממנו י"צ שבטיס וכן באדה"ר וגם שתנתן לו תורה . זה ספר . כי הן נמשכים מעלמיות ח"ע הנק' אדה"ר . וכן יוסף יסוד שרשו מהכ' וכתר . זה ינחמנו . וקרא זה אל זה . והיינו שניהם לדיקים גמורים ע"ד לדיק כתמר יפרח . מלאים סולת כלולה בשמן המשכת עלמיות חכמה ודעת . אלה תולדות יעקב יוסף :

ו עורך יש לפרש בענין אלה תולדות יעקב יוסף בע"א קלת והוא עפמ"ש צוח"ג פינחס דרמ"ח ע"א ע"פ ובראשי חדשיכם וכי כמה דראשין אינון לסיהרא והא לית רישא לסיהרא אלא שמשא . דאיהו רישא לגבה . כי כל היחוד עליון הוא המשכת שמש הוי' . אלא ראשי תרין בכל ירחא וירחא . ואינון יעקב ויוסף דמתחדתי על סיהרא וע"ד צעו לחדתא לה עכ"ל . ובמק"מ ושיעור הכתיב ובראשי חדשיכם ע"י שני ראשים שהם ת"ת ויסוד חדשיכם שמתחדשת המל' עכ"ל . וגם כאן קשה מהו שני ראשים הלל הכל ענין א' שיחיד ת"ת ומל' הוא ע"י יסודות שלהם . והענין י"ל עפמ"ש בספר מא"א מ"ש ל"ד מוסף נק' היסוד כי הוא בא בסוד תוספת (י"ל זהו פי' בן פורת וע' צביאור ע"פ חגרה צעוו מתניה שם נת' איך היסוד נמשך ע"י הכתר וזהו אל עליון כו' וקויה הכל . וזהו הפי' שצא ע"י תוס') גם כי במוסף המל' נגדלת באורך כל ז"א וזווג יסוד ציוס ממש של ישראל ורחל עכ"ל . ועמ"ש מענין ישראל גד"ה לא הביט און זיעקב צפי' ולא ראה עמל בישראל . וזהו ענין יוסף שהוא תוס' האור הנמשך מבחי' זו . וזהו ענין

ענין שבת עילאה. והי"נ צמח"א שם הביא מהת"ז חיקון כ' דמ"ז ע"ב ודמ"ט ע"ב
 וחקון כ"א דס"א ע"א ובלק"ת מהאר"ז"ל פ' יתרו מוסף צחי' יוסף. וא"כ לפ"ז
 מבוחר שיש הפרש גדול בין יחוד דשבתות ובין יחוד דמוסף שדוקא צמיסף הוא
 שמקבלת מיסוד של ישראל דהיינו יסוד דז"א הנק' ישראל שיש בו המוחין דאז"א והוא
 צחי' שם הוי' ממש. משא"כ בשמירת מקבלת מצחי' יעקב שהוא רק בקיעת הארה
 מהז"א ולא עלמוחו ממש וכמ"ש בלק"ת מהאר"ז"ל פ' הצרבה ע"פ תורה ליה לנו משה
 וז"ל ארז"ל נוצלות חב' שלמעלה תורה פי' כי חכמת התורה הוא יסוד אבא שבחך
 ז"א (עמ"ש צת"א ר"פ צראשית צד"ה השמים כס"י) ומצחי' מה שכל ממנו וילא
 לחוץ ז"א משם ילא יעקב כו' עכ"ל ובהל"ב ע"פ ויקם עדות ציעקב ותורה שם צישראל
 כ' והנה יסוד אבא המוליא פרטוף יעקב אינו ממשות היסוד אלא עדות לבד (היינו
 הארה בעלמא כמ"ש ע"פ משכן העדות) אך תורה שהוא עלמיות יס"א הנק' תורה
 הוא צפנימית ז"א הנק' ישראל עכ"ל. וצ"ל וצ"ל הדברים נח' צד"ה תורה ליה שבחי'
 נוצלות חב' זהו כענין ארוסין. ועלמיות תורה זהו נשואין. ועם היות כי צחי' יחוד יעקב
 ורחל נק' ג"כ יחוד ממש מ"מ לגבי אמיתת היחוד דישראל ורחל נק' זה רק אירוסין
 שעדיין לא נתגלה עלמיות ה"ע ממש. ואשכחן בגמ' ג"כ צ"א דארוסין עישה ולא
 נשואין. כי עיקר הנשואין זהו ע"י החיפה ואח"כ צ"א כו' חופה היינו וכל מואדך כו'.
 ועפ"ז יש לפרש ענין וצראשי חדיכס שהם צ' יחודים ממש. הא' ע"י יעקב ורחל
 ועדיין אינו צחי' יוסף שהוא יסוד ז"א שצחוכו מלוכב יסוד אבא ממש משא"כ ההמשכה
 והיחוד זה הוא רק הארה בעלמא מיסוד אבא. אבל מוסף זהו תוס' אור וידע משארז"ל
 שחוספתו של הקצ"ה מרובה על העיקר והוא צחי' יוסף יסוד ז"א שגמך ע"י תוס'
 אור. ואז היחוד עליון הוא גלוי חב' שלמעלה ממש שהוא צחי' תורה שלמעלה מצחי'
 עדות שאינו רק נוצלות לבד. וזהו הלה תולדות יעקב יוסף שיעקר תולדות של יעקב
 הוא ע"י יוסף דהיינו ע"י שבת ור"ה ושמע"ל שנעשה יעקב וישראל צחי' א' וכן עלי'
 הנל' ואז היסוד ע"י יוסף כו' וע' צהרמ"ז פ' אמור ק"ד ע"פ ציוס השמע"ל וצפ'
 פינחס דרי"ד ע"ב. אך א"א לבא לבחי' ומדרגת ישראל כ"א צהקדים צחי' יעקב שהוא
 ענין מי שטרה בערש שבת כו' אחכפ"א ואח"כ אחכפ"א ובענין לבחך אחרי צמדבר תחלה
 ואח"כ אל ארץ זבת חלב ודבש. וזהו ענין הפרש בין המשכן ובין המקדש כמ"ש
 צח"ב פקודי דרמ"ב ע"א. ולכן הלה תולדות יעקב יוסף שמתחלה ל"ל צחי' יעקב
 אחכפי' ואח"כ צחי' ישראל כי שרית כו' ולא ראה עמל צישראל ואז יומשך צחי' יוסף
 תוספת האור דשבת עילאה מוסף דשבת. קיצור יוסף מוסף דשבת. יסוד ישראל.
 ולא ראה עמל צישראל. יעקב הארה. עדות ציעקב ותורה צישראל. נוצלות חכמה.
 כענין אירוסין ונשואין. ויש צ"א דאירוסין עושה. וצראשי חדיכס. ולכן עיקר תולדות
 יעקב זהו יוסף. וזהו מוסף דשבת שבהול צחי' יעקב וצשבת נשמה יתירה ישראל ואז
 מוסף דשבת יוסף החגלות שבת עילאה. ועד"ז לבחך אחרי צמדבר ואח"כ אל ארץ
 זבת חלב ודבש :

ז וזך ענין בן פרת יוסף. ות"א צרי דיכני יוסף. כי הוא הממשך רצוי ותוס'
 האור

האור. וכמ"ל באריכות שזהו ענין מהלכים בין העומדים בו' שזהו ע"ד פרו ורבו שהמלאכים עומדים ואין בהם כח ההולדה וגם לא נמשך על ידס כ"א יחוד או"א להחיות העולמות. משא"כ ע"י אור זרוע ללדיק נמשך גלוי רבוי ותוס' האור להיות שבעתים כאור שבעת הימים. וזהו עלי עין דפי' הרמב"ן לשון מעיין. והיינו כמ"ס זמ"א צפי' ומעין מצית ה' ילא כו' שמלד סדר ההשתל' מצחי' וגהר יולא מעדן נמשך להיות ומשם יפרד בו'. אלל ע"י תומ"ל שיומבך גלוי מצחי' ומעין מצית ה' ילא אזי והסקה את נחל השעים שהוא ק"כ שיתהפך מהשוכא לנהורא וכמו הארון שעשו אותו מעלי שעים דוקא מה"ע שע"י הלוהות שבארון יהי' צחי' והסקה את בו' ויהי' יתרון האור הנמשך מההבך בו' וכמ"כ מצחי' בן פרת יוסף בו' עלי עין יומשך צחי' יוסף ה' לי בן אחר ע"ד ולעבדו שכם אחד שמצחי' כתפין ואחוריים יתהפך להכלל ולהצטל באחדות ה'. ויוצן זה עיד עפמ"ל אות ו' צעין יוסף מוסף דשבת שנמשך האור מעלמיות ח"ע בו' לבן נק' בן פרת צרי דיסני כי כל עיקר רבוי האור נמשך מעלמיות חכ' לפי שצחכ' טורה או"א"ס ממש ובמ"ס זמ"א"א אות מ"ס ססעי' יו"ד גבי מלך רב. ובאות רי"ש כסעי' ה' רוב אוגיס. אלא. כל עפה הנק' און כד"א ראשית אוני משם נשפעו עכ"ל. ועמ"ס בד"ה האזינו השמים צענין כרציבים עלי עשז ובד"ה ואחא מרצבות קדש. וזהו ענין מה רב עיבך אשר לפנת ליראיך ובמ"ס הרמ"ז פקודי דר"ך. וצוה"ב תרומה דקל"ה ע"ב צפי' צרוך ה' המצורך לעולם ועד פי' המצורך ע"ד בן פורת יוסף והיינו כי צרוך ר"ת ראש ומקור כל צרכה שהוא חכ' ובחר ומשם נמשך ההמשכה צסס הוי' שהוא צקו האמלעי ת"ת והוא כמ"ס צפי' שאו ידיבס קדש וברכו את הוי' צסה"ס בד"ה לאינה וראינה ע"ס. וזהו ענין צרוך הוי'. ועמ"ס צפ' עקב בד"ה ואכלת ושבעת וברכת את ה'. ואה"כ המצורך היינו כשנמשך האור ציבוד שהוא מצורך צרצוי ההמשכות ממקור הצרכות. ועד"מ למטה צאדס עיקר גלוי התענוג הוא צעת שהטפה נמשכת מאצר המוליד אזי דוקא הוא התענוג וכמ"ס צשמאון ותאללנהו שצשעת גמר ציאה נשמוטה ממנו בו' ולכן נק' היסוד שאון שהוא ענין תענוג פנימי יותר מצחי' שמחה. נמלא ציבוד עיקר גלוי התענוג לבן נק' המצורך וע' צוח"א וילא קס"ב ע"פ צרכות לראש לדיק. ולכן נק' בן פורת רבוי ההמשכה. וע' צאג"ה סי' ע"ז זמ"ס וצחי' יסוד הוא עד"מ התקשרות בו' שהושק מאד שיצין צנו בו' ע"י החשק והתענוג מתרצה ומתגדל שכלו צהרצבת הדעת להשפיע וללמד לצנו וכמו עד"מ צגשמיות ממש רבוי הזרע הוא מרוב החשק והתענוג ועי"ז ממשך הרצה מהמוה ולכן המשילו חכמי האמת לזווג גשמי. וזהו בן פרת יוסף שע"י יוסף שהוא יסוד שהוא התקשרות של המשפיע להשפיע החכ' למטה בו' צאהצה וחשק בו' הגה עי"ז נמשך ההשפעה צרצוי מאד מהחכ' והדעת בו' והיינו כמ"ל שנמשך מעלמיות ופנימיות ח"ע שלמעלה מצחי' ומדרגת כובלות חכמה. וז"ס צרצבות וישלח פ"פ צשלשה דברים של חיבה חיבב הקב"ה צדציקה חסיקה חפילה בו' דהיינו גדול ההתקשרות להשפיע להם החכ' צאהצה וחשק ועי"ז נמשך ההשפעה צרצוי גדול וה"ע בן פרת יוסף וכמ"ס צרצבות ר"פ שמות יוסף על שס והי' ציוס ההוא יוסף ה' שנית

ידו כו' וזהו שאמרו רז"ל זרבות ר"פ קדושים ד"א ישלה עורך מקדש ומליון יסעך אמר רבי לוי כל טובות וזרבות ונחמות שעמיד הקב"ה ליתן לישראל אינו אלא מליון כו' ע"ס. וידוע כי ליון ויוסף הוא צחי' א' היינו יסוד ולכן ליון בגימט' יוסף. ולכן נק' בן פורת שהוא ענין רצוי העיבות וזרבות ונחמות וכמ"ס זה ינחמו כו'. קיצור. בן פרת ריבוי האור נמכך מחכמה. מלך רב. מרוב אונים. עלי עין ומעין מבית הוי' שגבוה מבחי' וגבר יולא. כרביבים. מה רב עובך. המצורך. גלוי התענוג ציבוד. וגם ההתקשרות גורם גדלות השכל צההשפעה. עלמיות חכמה שלמעלה מנובלות. בשלשה דברים של חנה. ומליון יסעך כל טובות כו' :

ח ודנה עיקר בן פרת קאי על לעמיד לבא לאחר גמר ותכלית כל צידור שם צ"ן שאזי יתגלה חוס' אור מאין סוף צ"ה מפנימית ההכמה עילאה שנק' עזן שע"ז אמרו עין לא נראה (והוא פנימית אבא שהוא פנימית עתיק יומין) שהוא מעין הטובע שמאין תמלא שמוסף והולך צבחי' אין סוף ממש ולכך נק' פורת לשון פרה ורבה. וע"ד שאמרו רז"ל צבדודות פ"ע דנ"ה וזרבות בראשית פ"ז צענין נהר פרת שמימו פרין ורצין. והיינו כי לפי שיוכל שמו שהוא שער החמשים דבינה שמתאחד עם אבא ששם שורה אור אין סוף על בן הוא צבחי' שמימו פרין ורצין ועל דרך זה הוא ענין בן פורת יוסף כו'. והנה העעס שטיקר החגלות שלו הוא לעמיד לבא הענין כי הנה יוסף נק' ע"ס מ"ס ותקרא את שמו יוסף לאמר יוסף ה' לי בן אחר. והענין כי בן סתם הוא באל"י בני בכורי ישראל. בני אהם לה' אלקיכם. והיינו ע"ס הביטול כי ברא כרעא דאזוה וכמו ע"ד משל שהרגל צעל לגמרי אל הראש. ועמ"ס ע"פ כי חק לישראל הוא צד"ה תקעו צהדש. ומ"ס ע"פ וכל בניך למודי הוי'. אבל בן אחר היינו בן הבא ומתברר מבחי' אחר. וכעין זה פי' זרבות וילא פע"ג צענין בן אחר. והיינו מה שמתברר מצריאה יצירה עשי' ששם יש סט"א מה שיונק מאחוריים דקדושה. וזהו ענין ומשם יפרד והי' לארבעה ראשים מלרים צבל כו'. וכשמתברר להיות צבחי' בן צחי' ביטול דהיינו כענין צבל לצבך בשני ילריך צילר טוב וצילר"ר. שהרי הילר"ר הוא מבחי' סט"א ונק' רע. וע' צהר ה"א מקץ דר"ד צענין אחגלגלו אחיון ע"ר כו'. וכשהפך לעוב להיות האהבה בשני ילריך ממש אם כן זהו צחי' בן הבא מצידור דאחוריים וסט"א והרי אמרו רז"ל טוב מאד זה ילר"ר וע"ז נאמר והי' הבן הבכור לשניה. וזהו ענין במקום שצעלי תשובה עומדין כו'. שזהו ענין צנימין. כי יוסף וצנימין זהו מקור צ' צחי' נשמות לדיקים וצעלי תשובה כמ"ס צח"א פ' תרומה צד"ה מי יתן כחה לי כו' אמלאך בחיך כו' כי צנימין מבחי' שם צ"ן כו'. וזשארז"ל זרבות פ' דברים ע"פ יוסף ה' עליכם. חוספתו של הקדוש ברוך הוא יתירה מן העיקר. יוסף עיקר הי' לאמו.

ובנימין הוספת שנה' יוסף ה' לי בן אחר מה כתיב ובני בנימין כו'. יוחר
 על יוסף. והמכוון יש לומר כי יוסף זהו מדרגת לדיקים שממשיכים האור
 מלמעלה למטה ועל כן עיקר ה' לאמו כנסת ישראל כי בני נמנך בגשמחן של
 לדיקים. ובנימין הוא מה שמגמשה למעלה שהוא מקור צירור שם צ"ן על
 ידי בעלי השושה וצבחי' זו יש מענה יתירה כו'. לכן אחר צירור שם צ"ן
 אזי דוקא יהי' התגלות פנימית אבא שהוא פנימית עתיק יומין והוא ענין בן
 פורת יוסף. ואפשר לומר גם כן צפי' בן פרת נכלל מה שנתפרר מצחי' עשו
 שהוא נק' והנהר הרביעי זו פרת שפרה ורצה מזכרתו של זקן. ברבות
 בראשית פט"ז. והוא מה שמקבל מצחי' המקיף דלבושה כמ"ש בת"א בראש
 ראה ריח בני. ועל ידי השושה ריח בוגדיו מזכרים הטוב. והוא ענין פורה
 דרבתי כו'. ולכן על ידי זה יהי' גלוי בן פורת יוסף כו'. וכן אמרו ברבות
 בראשית ס"ג ע"ג כי שם לי זרע אחר דקחי על משיח שהוא זרע הבא
 ממקום אחר מרות המוחזיה ופי' בעבודת הקדש חלק ד' ס"ג י"ד שנק' אחר
 ע"ש שמשחויים לחל אחר וכשהרע נהפך לטוב אין שבה גדול מזה. והנה
 מואב חכמה דקליפה כמ"ש במ"ה בענין בעבר הירדן בדרך מואב הואיל
 משה באר וכו' שטרסה ממה שנפל מהחכמה דתהו לכן על ידי צירור חכמה
 דתהו יומשך משיח שהוא גילוי פנימיות אבא והוא כי אהה אבינו כו'. והנה
 ברבות דרשו בן פרת בכמה חופנים. הח' לשון פרות ופירות שעל ידי חלום
 פרעה דשבע פרות ושבע שבליס נחגדל יוסף. עוד פירשו לשון בן שהפר
 לאדונתו. לשון הפיר עלת גויס. ברבות ויחי פל"ה וס"פ ל"ט. ויש
 לפרש דמבואר בלק"ח מההרי"ז ל ענין שבע פרות הטובות הם ז' היכלות דבריאה
 וז' שבליס הטובות ז' היכלות דילוי' ויש זלעו"ז והוא ענין ז' פרות הרעות
 כו' שהם ז' מדות הרעות. וחם כן זהו מה שיוסף צירר מצחי' מדות הרעות
 שיתפכו לטוב שזה הי' כל עסקו במנרים. והוא ענין בן פורת לירוף פורת
 חופר כמ"ש במא"א אוח פ' סל"ה ובהרמ"ז פ' אמור ל"ה דהיינו שלאחד צירור
 זה הי' חופר ומחצר בחי' היש דבריאה יתירה עשי' להתכלל בצחי' ציעול
 כו' לכן על ידי זה זכה להיות בן פורת ל' רצוי המשכת האור כו' כנ"ל. וגם
 מה שהפר לאדונתו שהפר ברית ההתקשרות לאהבות זרות לכן על ידי זה נמשך שיהי'
 בן פורת שהוא ההתקשרות בשפע אור אין סוף צ"ה :

בין פורת . רבות וישלח פע"ח דפ"ז ד' ע"פ ואחר נגש יוסף ורחל וגבסה קומתו וכסה אותה כו' בן פורת רביית יוסף כו' עלי לפרוע לך מן אותה העין . ופי' המ"כ דהמדרש דורש ב"פ פרת . הא' ככתיבתו שעל ידי הפרות נחגדל יוסף וכמ"ס ברבות ויחי ס"פ ל"ט שעל ידי פרות נחגדל . הב' לשון פריה ורביה שנחגדל וכסה על רחל מעינו של עשו . וענין עלי לפרוע לך מן אותה העין פי' הו"מ דהיינו מה שבשילה אובלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה . ויש להעיר כי הפרות הם ז' היכלות דבריאה ולעומתן בלעומת זה . וע"י העלאת מ"ן מהצירורי דבריאה ילדה עשיה ע"י ז' היכלות הנ"ל על ידי זה מתרבה ונחגדל יסוד ז"א לקבל המ"ד מח"ע כמ"ס לדיק כחמר יפרח . וע' זח"א חיי קב"ג וח"ב חרומה קל"ח בענין הפרות שהעלו את הארון לבית שמש דהיינו העלאת המל' לו"א ויוסף נק' שמש כמ"ס בזה"כ ר"פ שמות ד"ג ע"ב וזהו ענין והוקע אותם נגד השמש . ועד"ז י"ל פי' בן פורת יוסף כו' . וענין שנחגדל על קומת אנו זהו על ידי שכתלה ציסוד ז"א ואזי לדיק כחמר יפרח . אך אך חיפה עליה הלא היא פתח השער כו' :

ויחי פל"ח דקי"א ד' בן פורת יוסף . בן שהפר לאחיו בן שהפירו לו אחיו (דורש מלשון את בריתי הפר . בראשית י"ז י"ד . הפיר עלת גויס תלים ל"ג יו"ד . איסה יקימנו ואיסה יפירו עיין בקורקטדאגליא שרש פור . וע"ס ד' שרשים בחיבת פור) בן שהפיר לאדונתו בן שהפירה לו אדונתו . ואם בן היינו מה שהפיר ברית ההתקשרות אחר תאוות גשמיות דהיינו מה שהפיר לאדונתו ולא רלה למלאות רליגיה וחפץ הו"ה"ר . ומזה זכה להקמת ברית דהיינו מ"ס וחשב בחינת קשתו . והיינו שנקרא לדיק . ומה שהפר ברית ההתקשרות עם אחיו זהו גם כן מפני שהי' למעלה מהם על כן לא ישרו הנהגותם אללו על דרך מ"ס ואת אחיו לא הכיר כו' והיינו מפני שהוא מאל"י והם מצריאה על כן גם הם לא הכירו מעלתו והפרו עמו ברית האחים . אמר רבי אבין בן פורת רביהה בן פירות רביהה . כלומר שנחגדל על ידי חלום הפרות והשכלים שהוא ענין פרות ופירות . חי בצריאה לומת צילירה . וכן כתב הרמ"ז בלק"ת פ' מקץ ס"פ ל"ט שעל ידי פרות נחגדל :

נשא פי"ד סוף ענין ציוס השביעי נשיא לפני אפרים רנ"ט ג' הוא לא נחן עיניו זה ולא במלריות בעת שמלך כמ"ד בן פורת יוסף בן פורת עלי עין . שעילם עינו מאשת פוטיפר ומן המלריות בנות לעדה . ולפיכך עלי שור . מהו עלי שור עלי לשלם שכר אותה העין כו' בכל הרואה כו' הוי עלי שור כמ"ד ולא חשורנו עין רואי בחיוב סי' ו' . ופי' המתנות כהוגה דריש שיר לשון ראי' . והי"מ פי' שור לשון חומה דהיינו מה שאכלו בשילה קדשים אף חיץ מן החומה מה שאין בן צירושלים . ויש לפרש ע"ד חני חומה ושדי כמגדלות שהמגדלות למעלה מן החומה וסובב כו' ושם צופים ורואים . כמ"כ בחי' עין העליון עין ה' אל יראיו זהו בחי' שלמעלה מהחומה .

ועמ"ס ארמ"ו כ"ע בת"א סד"ה השמים כסאי צפי' ואל זה אביע אל עני ונכה רוח
 וחדד על דברי. ואפ"ל שזהו ע"ד של"ת גבוהים ממ"ע וכ"ס הנסיון ממס. וא"כ צ"פ
 בן פורת. הא' יחוד זו"כ ע"י מ"ע. הב' יחוד או"א ע"י עולם עינו ל"ת ונסיון. ואפ"ל
 פי' בן פורת הב' ע"ד בינה יחירה שצחצבע"פ נמשך האור הנמשך ע"י מל"ת צבחי'
 הן כמ"ס בד"ה גן נעול כו' וכך יוסף ע"י שעולם עינו הנסיון בקום ועשה מה שבמל"ת
 רק צבחי' לא. עי"ז המשיך ג"כ יחוד דאו"א שיהי' בגלוי למטה כמו יחוד זו"כ. וזהו
 בן פורת הב'. עו"ס בדרנ"ט ד' בקרבן מנחה צנות לעדה עלי' שור אלו צנות ללפחד
 שנטלו חלק בארץ. ובפ' פינחס דרפ"א ג' צנות לעדה עלי' שור זה הירדן שנעשה למטה
 כחומה שלא יבגס לארץ ואומר ליוסף צנותך נועלות כאן וכאן. ואפ"ל עוד כי מה שביקש
 משה ואהרן את הארץ עמ"ס מזה בד"ה ואחזקן. וצנות יוסף לעדו שם וזהו עלי' שור.
 וצרות ויחי פל"ח מהו צנות לעדה צעשה שילא יוסף למלוך היו צנות מלכים כו' לא
 הי' מביט בהם כו' הייך שאתה נותן לצנותיך לעידה צחורה מהו לעידה פרשה. שפרשות
 נחלות נאמר ע"י צנות ללפחד. ויש להעיר לענין כשוננה כו' בן הצנות וכך הי' יוסף
 כו' ועי"ז המשיך צנותיו מצחי' מה שנקבה הסוכה גבר כמ"ס סד"ה קול דודי בענין
 האמהות שצבחי' א' הן למעלה מהאבות: זח"א וישלח קע"ה א' ענין נגש יוסף ורחל
 דחפא על אמיה וע"ד כתיב בן פורת: ח"כ תרומה קל"ה ע"כ צפי' ברוך ה' המצורף.
 ברוך היינו הכמה שמשך נמשך ששם הוי' שהוא תפארת ומזה מתמלא השפע ביסוד
 ואזי נק' המצורף ע"ד בן פורת א"כ פי' בן פורת זהו ע"ד וארבה את זרעו כו' היפך
 ממ"ס ונהר יחרב ויבש כו' ע"ס צפ' תרומה קס"ו סע"ב. וע' ב"גה"ק סי' ע"ו שרבי
 הזרע נמשך מהתענוג כו' ועמ"ס זח"כ כ"ה ב' ע"פ ששז' ה' ליון והנה ליון גימט'
 יוסף. ואפ"ל ענין בן פורת שיהי' מאיר ביסוד ז"א האור זרוע ללדיק שגברא ביום הראשון
 שגזזו ללדיק ואינו מאיר כ"א בשבת כמ"ס הרמ"ז פקודי ר"כ. א"כ שיהי' זו"כ במדרגת
 או"א תרין ריעין אהל כל ילען. והיינו שיהי' יסוד ז"א ע"ד ונהר יולא מעדן יולא תמיד
 דלא פסיק מימיו לעלמין כמו יסוד אבא כו'. גס ע"ד לדיק כחמר יפרח כו' שימשך
 הטפה מלמעלה מעלה כו'. עוי"ל בן פורת ע"ד שצפורים מאיר יסוד ז"א חוץ ליסוד
 רחל וזהו ענין ויעבור מרדכי כמ"ס צפע"ה שער הפורים פ"ה. וא"ס פורת לשון פריה
 ולשון פור היינו גורל דהיינו צחי' פורים אלא ששם הי' ע"י צימין איש ימיני. עלי' עין
 י"ל מל' שנק' עין יעקב אישון עיני. גס עין ל' מעיין באר מ"ח. גס כמ"ס יונתי דהיינו
 עין. נשא דק"ל ע"א כי עין בעין יראו אימתי בשז' ה' ליון (דהיינו ליון גימט'
 יוסף עמס"ל) עלי' עין על שבת עין דאשחגת ביה היינו גלוי עין ה' אל יראיו דע"ק
 שלמעלה מעיני ה' אל לדיקים ע"ס ולפיקך הוא בן פורת הרבוי עלי' שיעור ולא שלמא
 ביה עינא בישא. ולפ"ז י"ל פי' הרבוי ע"ד והי' מספר צנ"י אשר לא יספר כו' ועמ"ס
 מענין עין ה' אל יראיו סד"ה כי תשמע בקול. בלק דר"ב ע"כ מענין דחפא על אמיה
 וגבהה קומתו ששה אמות וזהו בן פורת יוסף. כ' נגד ו"ק דז"א. בלק קפ"ז ב' מענין בן
 פורת. במק"נו בלק ר"ב פי' ה"י אמות כנגד מה שיסוד נק' הי' ג' ויין. במא"א אות פ'
 סל"א נ"ב מענין פותר פורת פתורא ששה ביסוד. ובהרמ"ז המור ל"ה מענין חופר. פי'

אלה תולדות יעקב יוסף כי המל' דיבור ואותיות הדיבור נמשך זה מהח' ע"י המדות והיו יעקב כמ"ש צב"ו קדושים פ"ו אך השפעת האותיות והדיבור זהו השפע' זוג חילוני חו"ב להחיות העולמות. אבל אלה תולדות היינו השפעה פנימית כמו העפע שהיא עלמיות חכמה זה נמשך ע"י יוסף ועמ"ש ע"פ אלה תולדות נח (לענין הדבש חענוג. יש להעיר מהבלגות כי מהמת כלה לריך סבלנות. מענין חיי שרה ואתא מרצבות. זוג זו"ג. כי ז"א מה שא"ס מאיר בגבול א"כ מלד א' הרי זה חלקית ממש ואתפ"ב גבול ע"ב שיך יהוד ומל' מקור צי"ע ר"ל ג"כ מה שאלקות מאיר בגבול להתלבש היות זה בתיבות נבראים וז"א לגבי מל' כמו רצוא לגבי א' שמים וארץ ארץ גרגיר הדלל לגבי שמים):
 זרכות כ"א א' ג"ה צ'. סוטה ל"ו צ'. צ"ק י"ז א' פ"ד א'. צ"ב קי"ח צ'. זכחים קי"ח צ'. מ"ע קל"א. בחיי מ"ג ג' ק"ל ג'. עמה"מ ג"ה ד' קל"א ד' קל"ה ג' ק"ה צ' ג' ק"ו ד'. של"ה ע"א א' קע"ו א' של"ע צ' תי"א א'. ויפוזו ת' ל"ג א' ק"ח ג'. אבן ישראל שס קי"ח צ'. ושזב אנהירינהו לעיינין שיש להעיר בזה מדרוש רבינו ז"ל ע"פ ששים המה מלכות כו' אחת היא יונתי תמתי צענין פרו ורבו שהמלאכים עומדים ואין בהם כח ההולדה אבל התחטוים פרים ורצים (וע' צרכות צרחיות ספ"ח שהעלויים אין פרים ורצים והתחטוים פרים ורצים אבל לא נבראו כללס ודמות והאדם יש בו צ' המעלות) כי להיות פרים ורצים זהו ע"י כח הארץ שיש בה כח להזריע ולהדש יש מאין משא"כ בשמים והיינו כי נעוץ תחלתן בצופן ובהכמה יסד ארץ אבל כונן שמים בצבונה ובהכמה דוקא מלוצש אור א"ס שהוא לבדו יכול להדש יש מאין ע"כ משס נמשך כח ההולדה ופריה ורציה ולפי שההמות ניווגות מלמח הארץ יש בהם פריה ורציה (ול"ע מדגים שנאמר וידגו לחוצ וי"ל יש בכלל ארץ). וענין בחי' זו בהמות שנאמר אור זרוע ללדיק היינו להמשיך ההולדה ורצוי האור שיהי' הגלוי למטה אור א"ס כמו למעלה שמלד סדר ההשתל' וגבר יולא כו' ומשס יפרד כו' אלא ע"י תומ"ל ממשכים ומעין ילא כו'. והיינו לפי ששרשן מחכמה שילאה ארץ חפץ כו'. וזהו בן פורת יוסף. ע"ש הנני יוסף שנית ידי שיהי' תוספת גלוי האור עד שיהי' גלוי אור א"ס גם למטה. וזהו פורת לשין פריה ורציה. והיינו לדיק יסוד עולם להמשיך הגלוי למטה ממש מה שאין זה ע"פ סדר ההשתלשלות וזהו הפרייה. והוא אור זרוע ללדיק מלמית ישועית. וזהו בן פרות ופירות שבלים שעי"ז נתגדל יוסף כי הפרות יש בהם כח ההולדה ע"י שניוונות מלמח הארץ שהס שבלים. וע"י ציור זה נמשך ציוסף להיות בן פורת. כי דוקא מלד התלבשות הנשמה צנוף ונה"צ נעשית בחי' מהלך כו' שרדי להיות המשכת מ"ד בן פרת הוא ע"י העלאת מ"ן מצירור הפרות והשבלים כו'. ויש להעיר לענין פורת מענין שארה כסוטה ועוגתה: רש"י פי' בן פורת יוסף בן חן והוא לשון ארמי אפריון נמטיה לר' שמעון צנוף צבא מניעא. בן פורת עלי עין חנו נטוי על העין הרואה אותה. צנות לעדה עלי שור. צנות היו לעדות להסתכל ציופיו. צנות הרצה לעדה כל אחת ואחת במקום שתוכל לראותו משס. עלי שור עלי ראיתי כמו אשורנו ולא קרוב עכ"ל. והרמב"ן השיג עליו בלשון ארמי אין לו דבר בלש"ק אבל בן פורת כמ"ש אונקלס דיסגי לשון פרייה כנ"ל. ואין זו השנה דאפריון פירשו צרכות נשא

פי"ב דרמ"ז ע"ב גבי ויהי ציוט כלות משה. חפריון זה העוכס וגמה קרת חותו חפריון
 שלא זרחו אלא לפריה ורביה שנחמר לה חסו זרחה נשבת יגרה. הרי מפרט חפריון
 ג"כ לשון פריה ורביה. ח"כ נכון דברי רש"י חסר בן פורת מנשן חפריון. ובמח"ח לוח
 א' סעיף קס"ח חפריון נק' המל'. וצ"ל שט מהזח"ח זרמשים דכ"ע שניתקנה מחו"ח
 וזהו מעלי הלכותו כו'. רק שרש"י פ"י שהוא לשון חן ג"כ. וענין חן ג"כ שרשו מחכמה
 לפמ"ש רבינו ל"ע ע"פ ויהקך. וכן פ"י זרבות גבי ויחקך דקחי עג תורה שנחמר כי כוית
 חן הט לרהשך. גם מלינו ציוסף בהדיח כתיב חן ויהן חנו צעיני ער בית הסוהר. עו"ש
 זרבות ומלא חן ושכל טוב. וזהו חסתר נושחת חן. וארז"ל ע"ז שחוט של חסד משוך
 עליה. ועמ"ש מענין חוט של חסד ע"פ יומט ילוח ה' חסדו. ובמח"ח ח' י"ח פ"י חוט
 של חסד נק' טפת נוכן היורד דרך חוט השדרה וע"ש כך נק' חוט. ח"כ זה שייך כיוסף
 הממשך הטפה דרך חוה"ש. חפריון נמטי' לר"ש ע"ד הונק חן זשפתותיך. דבר דבור
 על אופניו. והיינו ע"ד ותורה שט בישראל שנמטנה מצחי' ויקס עדות כו'. ומנוצס בזה
 עלמיות חכמה עילאה. כי ההלכה ע"פ קו החמלעי וזהו חן ושכל טוב וע' מענין חן
 זרבות זרחשית ס"פ פ"ע ושט רוח חן ותחמיניס. ח"כ יש להעיר מענין ותחמקן שהוא
 ענין אהעדל"ע שלמעלה מאחטעלי"ח. וזרבות תרומה פל"ג נבחר נכסף ומזעז חן עיב
 משלי כ"ב. וזרבות זחסתר קב"ה ז' ע"פ זה דחסתר נושחת חן מוכח שזהו ענין יופי
 וא"כ ע"ד יפ"ח ויפ"מ וכ"מ ממ"ש יחר ה' פניו אלך ויחוקך הרי הנון נמשך מהחלטה
 פניס שהוא ענין ש"ע גהורין כו'. וענין יופי זה על יוסף כי הגה הסריט חין לו הדרת
 פניס ח"כ מהיסוד נמשך היופי והדרת פניס וכח"ש זלק"ח מהחריז"ל פ' עקב ע"פ
 זית רעני יפה פרי תואר :

הדרמב"ן פי פורת מלשון ותהרענה פחרותיו יחמר כי הוא בן שהוא כמו פחרות
 חילן שתול על המעיין חסר לח יכזבו מימיו (זהו בן פורת עלי עין היינו
 הפחרות שתוליס על מעיין. היינו ע"ד ומעין מציה ה' ילא שנמטלה מצחי' וגהר יולא
 כו' כנ"ל). זנות לעדה כנה הזדים חסר תלמנה מן הפחרות זשס זנות כי הם זנות
 לפחרות הגדולות כו'. זכר לשני השצטיס היולחיס ממנו עכ"ל. ויש להעיר מפסוק יפה
 נוף משוש. דקחי על יסוד זחי' יוסף שנק' נוף ועקף והיינו פחרות. וז"ל המח"א חוט
 יו"ד סי"ב יפה נוף הוא היסוד. ענק יפה יולא מהיסוד וכן נק' יפה תואר כי הוא
 מופה הפניס כי כריט חין לו זקן עכ"ל. להיות כי כח המוגד נמשך מעלמיות החכמה
 ממנו נמשך ג"כ הזקן. ולכן חין הזקן גדל כ"ח עד חחר עשריס שנה שנשלמו מוחין
 דאבא. גם עשריס גימט' פחר. ולכן מזה זא הדרת פניס כי חממת חדס תאיר פניו.
 והי"ל שס הביח מחמר הזח"ח ויגט דר"ו ע"ב יפה נוף משוש דא חיהו יוסף הלדיק
 כו'. ולפרש"י זנות י"ל נה"ב לעדה עליו שור ע"ד ומצברי אחזה אלוה. וזהו נמשך ע"י
 חן ויופי דיוסף לדיק שממשך גלוי חכמה ודעה עד שזחמוגחו יחיה ועי"ז גם זנות
 לעדה כו' ושור תרגוס דר"חיה ע"ד חהזה :

בן פרת. פרת גימט' ה"פ קיל וזהו כל המשמח את החתן זוכה לתורה שניתנה
 בחמשה קולות. כי שמחת החן ממלוה דפריה ורביה והיינו ענין בן פורת יוסף.
 והיינו

והיינו שהבטח לבחי' פריה ורביה להוליד בדומה לו נמשך מבחי' אור ח"ס המלוכס בחכמה כו' כמ"ס צביאור לטשים המה מגכות. ומשם נמשך ג"כ החורה למחכמה נפקת כו' :

והשב בחימתן קשמו ויפוזו זרועי ידיו ח"ז תקון נ"ו דל"ג ע"א תקון ס"ט דק"ח ע"ג זח"א פ' נח דע"א סע"ב. פ' ויחי דרמ"ז ח' פ' אחרי דס"ו סע"ב. פ' וידע דל"ח סע"ב. משם רועה חבן ישראל. זח"א ברחשית כ"ד סע"א. בהשמעות ח"א ססי' ל"ז פ' ויחי דרל"א ע"ב. פקודי דר"ל ע"א. ס"פ תולדות דקמ"ו ע"ב חגה דאחגורג די לא בידין משם רועה חבן ישראל. ח"ג פ' פינחס דר"מ וע' דף רמ"ד :

בנות צערה. י"ל על ההיכלות כמ"ס בחונות ההרים וכן פי' צוהר וכן צו"ח. שהמכוון שהט מעלות החתעדה"ת. והמכוון שבטעי' המל' גם הם עולים כמ"ס צדוש שחרה. וז"ש לעדה כו' עלי שור י"ל המסך. וימררוהו כו' שחינו יכול לסבול. וכמ"ס ע"פ הספי' במדרש. וזהו ע"ד השבטתי החכס כו' עד שחחפן. כי בעתה חתענה. בחי' עונתה ולא מקודש. ומשיה בה בהיסה הדעת. פי' הח"כ דפ"ז ע"ב משם שבמשה נאמר ולא ידע חיש חת קבורתו. ובזח"ב דפ"ט. עמירח דכל עמירין. שער החמשים. נחיש לא ידעו עיני. וזהו גדוים לדיקים במיתתן יותר מבחיייהן שלא השיג רק מ"ע סע"ב. ומשיה יבא מבחי' זו שנה השיג משה בחייו. בחי' ולא ידע חיש. ושרשו דל"א ע"כ בה בהיסח הדעת. וכן מליחה והחכמה מאין המלא. גם מלא חשה מלא עיני. וכן עקרב. דארז"ל חפי' נחש כו' חבל עקרב כו' בחי' הדום. ושרש יניקחו מבחי' חס מגביהי כנשר כו' ע' רבות חמור פכ"ט. ולכן השבטתי כו' עד שחחפן כדי שיבא בהיסח הדעת. ולפ"ז חליט חלו הם חליט נקבות שיש להן בית קיבול. והחליט ע"י קשת. היא קשת דנוק' כמרחה הקשת כו' כן מראה הגוגה כו' :

דיני לפרש בנות לעדה. ע"ד כן רעיתי בין הנקות. שהט ע' שריס. ורולים לבטל היחוד העליון דז"ג מבחי' בן פורת חופר. שמהצר ב"ע לחגי' שלא יהיו נפרדים כמ"ס בד"ה חני ישנה דחקס"ג. כ"א רלונס שיהי' דוקא ומשם יפרד והיו לד' ראשים ד' נהרות חו"א ז"נ דקליפה ד' גליות. ורולים להמשיך שפע היסוד חליהם להיות ח"ו ושפחה כי תירש. ונק' וימררוהו כי בגלות נק' היסוד חביון. וגהר יחרב ויבש. ורובו עדנו"ס ע"פ ה' יחחו מריביו. וענין החליט שלהם ל"ה קללות דמ"ת נק' חן וזה חגס נמכרתס. חגס גימט' חן. והו"ע חת הדגה כו' חגס בלא מלות. שרלונס לקבל מבחי' ח"א ורצ חסד שלמעלה מהלמלוס אשר שס חס לדקת כו' וכמודע מענין עבדים היינו לפרעה כו' ומ"ס ע"פ אל חבטחו בנדיבים. וח"כ חב"ל החליט היינו בחי' חס מגביהי כנשר כו' לקבל מבחי' חגס כו'. ח"נ חליט הם אוחיות. והם מקבלים מהמקוף דלבונה בחי' אוחיות שבבחי' מקוף כו' וע' בפע"ח שער חג המלות פ"ו בד"ה מהר"י ז"ל חגס נמכרתס כו'. ולפ"ז וחשב בחימתן קשמו. שסילק כח היסוד למעלה דלחסיס מצועיה בזח"א דר"ד. ובזח"ב בשלח כ"ה ע"פ בשוש ה' ליון דלנגיד ליה לקבליה :

בספר פניס יפות צפסוק בן פורת פי' צנות לעדה ע"ד לאינה וראינה צנות ליון
 כו'. גם פי' עלי עין ע"ד חכם-עדיף מנצ"ח שהנצואה נק' עין יעקב. רבות
 חלוא פל"ח. וחכם עדיף זהו בן פורת עלי עין. צוח"א ויחי דרמ"ז א' פי' לעדה המל'.
 על צנות שהם צחי' י"ב שצעים שבצריאה שהם נק' עלמא דנוק'. ועליהם נאמר רבות
 צנות עשו חיל. רבות היינו גדולות. ע"ד חיות גדולות. והיינו עלי שור להשגיח על ידם
 ופעמים ההשגחה ע"י חסד כו'. ואפ"ל לפ"י שור לשון שורות. כמו שמצואר במדרש
 בשלח פכ"ד ע"פ מדבר שור. שבו נעשו ישראל שורות שורות דגלים דגלים. וכך י"ב שצעים
 דצריאה הם ד' דגלים ד' שורות. וגם ישורון הוא לשון שורה. עוד פי' במ"ר שם מהו
 מדבר שור. אלא עד שלא ילאו ישראל ממלרים הי' העולם מדבר כיון שילאו נעשה
 העולם שור פי' צמ"כ לשון מישור. פי' מדבר הוא צחי' אשר לא ישב אדם שם שאין
 שם המשכה מצחי' אדם אשר על הכסא כמ"ס בלק"ת בד"ה אני לדודי. וא"כ ההיפך
 מזה צחי' מישור ע"ד פקדי ה' ישרים. ופי' בלק"ת פ' פינחס בד"ה לו את בני השני
 שהמכוון שבהם ועל ידם נמשך הגלוי למטה כמו למעלה והיו ענין ישרים. ע"ד את
 האדם ישר. גם צמ"א ע"פ מישורים אהבך פי' שגם הגה"צ תהי' באהבה כמו נה"א.
 ועד"ז יש לפרש כאן צנות לעדה המל'. עלי שור שעי"ז יהי' הגלוי צבי"ע ג"כ צחי'
 מישורים אהבך. כי שרש נה"צ נמשך מחיות המרפצה וכמ"ס בד"ה כי תלא כו' על
 אויבך דרום הראשון. עוד פי' צרבות שם מדבר שור צחי' חיומת אש כו' והמל' נק'
 חומה ולכן השרוי בלא אשה שרוי בלא חומה. פ' הצע"י. בת"א פ' בשלח סד"ה וירא
 ישראל. פי' שור הוא עלמא דאתגליא. ועד"ז וישב אברהם בין קדש ובין שור להמשיך
 מעלמא דאתכסיה לעלמא דאתגליא. והיו ענין לעדה עלי שור להמשיך הגלוי כו':

בערי חלים. פי' צמ"ר לשון מחילה. והוא כמ"ס ביחזקאל י"ג י' והוא צונה חין
 ות"י וכן פרש"י לשון מחילה. וכן במשנה פ"ג דשבועות מ"ח אבל עושה הוא
 חייך ופי' הרמב"ם וחייך הוא מחילה וע"ס צפר"ש בשם הירושלמי הביאו מיחזקאל כג"ל.
 והנה צמ"ר שם פי' צוה"ל אלו בעלי מחילתו. ופי' המ"כ אלו אחיו השוכנים עמו
 במחילה ובחבורה אחת. ואפ"ל כי הנה ענין מחילה הוא הפרסא המפסיק בין אל"י לצריאה.
 וכה"ג פי' בקהלת רבה ע"פ ומתן מכתו ירפא המחילה שעשיתי בין העליונים לתחתונים
 שהעליונים חיים ותחתונים מתים ומחילה זו זהו כענין ראה נתתי לפניך את החיים כו'
 והוא ענין יהי רקיע ויהי מזדיל בין מים כו'. והנה הי"ב שצעים היו מצריאה. והיו
 צחי' מרכבה דצריאה וע"כ בחרו להיות רועי לאן שלא יפסיקו מהציטול. כי צרועי
 לאן א"ל טרדא כ"ב. והם סברו שגם יוסף הוא מצחי' צריאה. ולפי שלא ראו צו צחי'
 שלהם לכן סברו שאין צו הציטול כדצעי לפי צחינתם. אבל באמת יוסף הי' למעלה
 מהם כי הי' מאל"י אשר הוא אלקות. ושם אין עניני העולם חופפים מקום כלל. עד
 שהטרדא שלו צמילי דעלמא גם בהיותו מלך במלרים לא הי' מבלבלו כלל. וגם צעודו
 עסוק הי' בטל לגמרי (דוגמת שלמטה צבי"ע יש ראי' ושמיעה וצגלוי אל"י רואים את
 הנשמע ושומעים את הנראה שאין שם החלקות בין ראי' לשמיעה. וכן להבדיל מה
 שהקב"ה משגיח על כל צריה אין זה מחשבה זרה ה"ו. כך מעין דמעין יש צנחמה דאל"י

כו') וא"כ אף שלמטה כשיוסף הי' צנוף הי' במחילה א' עם אחיו. כיון שמלכזש צניף ע"כ נחלכזש נשמחו שמחלי' צנ"ר דבי"ע. וכמ"ש מזה בת"א סד"ה והנה אנחנו מאלמים אלומים גבי ויוסף עלמו כו' אף שדרשו כו' אעפ"כ מאחר שנחלכזש למטה צניף כו' ע"ש. אבל עכ"ז מלך עלה נשמחו שמחתי' שם מ"ה דאל"י. הרי יש מחילה המפסקת בין נשמחו ובין נשמת הי"צ שבטיס שהם בחי' י"ב בקר דבריאה שנמשך משם צ"ן גימט' בהמה ע"י אמלעות המסך כו'. וזהו בעלי הליים. בעלי מחילתו. שי"ל צנני איפניס ושיהם י"ל אחת. הא' שהם במחילה אחת מלך שגם הוא נמשך דבריאה ג"כ. ובחי' זו שבהם יש בו ג"כ בודאי. והצ' שמחילה מפסקת ביניהם וזה גרם שהשליכו עליו הליים ואמרו עליו לה"ר כי לא הכירו מעלתו ומדרגתו העליונה שמגודל מעלתו גם עלהו לא יבול ושיחת חולין שלו הוא חולין שנעשו על עהרת הקדש דאל"י. משא"כ בהם. ובמו ההפרש בין לויס ובין כהניס שבלויס נאמר והעבירו חער. להפרש ממוחל'. וככהניס דוקא שערות. ועמ"ש מזה בלק"ת ע"פ וגלחה את ראשה יעו"ש. וכך ער"ו גבהם מעלתו עליהם:

וימלך רודףו ורובו וגו'. י"ל ע"ד רעות רעות לדיק ומכילס ילילנו ה' תליס ל"ד כו'. וארז"ל צמ"ר פ' וישלח פע"ע. רעות רעות זה עשו ואלופיו. לדיק זה יעקב. ומכילס ילילנו ה' ויבא יעקב שלס. וציר"ק ערך הכנעה. וז"ל סוד אחד עשר כוכבים משתחויס לי דע כי עי"ז יש כה להכניע י"א אלופיס דעשו (הג"ה הם י"א אלופיס שחש צתורה ס"פ וישלח ל"ו מ"ס אלוף חמנע אלוף עלה כו'. וכן צמ"ר פ' נשא דר"ס ע"ג כ' וז"ל וי"א אלופיס שחישב לצסיף שנאמר ואלה שמות אלופי עשו עכ"ל. וע' מזה בצרש"י ס"פ וישלח ל"ו מ"ס שהביא כן מדברי הימים א' סבי' א'. עכ"ה) מנין י"א הוא מפורסם כי י"א קליפין הם וי"א סממני הקטורה וי"א פסיקים המתחילים צנו"ן ומסיימים צנו"ן (הג"ה ובמח"א אות יו"ד סעיף ל"ז וסעיף כ"ז חשב עור י"א יום מחורב וי"א ימים שבין נדה לנדה י"א חלקי העומאות י"א ארורים כו' וכן י"א יריעות עזיס לאהל על המשכן כו') ואיתא בלמודי האר"י מט"ט כולל כל חתקמ"ה רקיעיס. ועמו הרי חתקמ"ו. כי חתקמ"ו הוא י"א קליפין י"א פעמים מנין חלקיס הרי חתקמ"ו. והסקוד גדול רעות רעות לדיק ומכילס ילילנו ה' ס"ת חתקמ"ו. וע"י שמש וירח דקדושה ואחד עשר כוכבים דקדושה יש להכניע י"א אלופיס עכ"ל היר"ק עם הגהות שהגהתי עליו:

ב וביאור הענין כי הנה ענין י"א קליפין היינו ע"ס דנוגה הנק' כחדי דמסאבותא ובחי' המקיף שעליהם שהוא נילון דקדושה המח' אותה ואינו נבלע בהם. וע' מזה בצ"ח סוף שער יו"ד פרק י"א שלפי שאין הקדש מתערב בחיל ע"כ החיות דקדושה רק בבחי' מקיף עליהם. ובפע"ה שער הקדישים. ובה"א פ' תולדות צד"ה ראה ריה צני. ובלק"ת צד"ה וכל צניף למודו. והנה יניקתם משם חלקיס ובפרט ממ"ח לירופיס האחרונים. והיינו כי מחמת שם חלקיס ענינו להסיר ולהעלים. לכן מזה יוכל להשתכל

להשתלשל החיות אליהם ג"כ. וכמו שטיקרא יניקתם מצחי' פני שור מהשמאל כמ"ש
 בלק"ת ד"ה זאת חוקת התורה ויקחו אליך פרה כו' מהמת שמאל דוחה השפע מצחי'
 דחיה מדחי אל דחי. ע"כ נמשך גם בקליפות. משא"כ צחי' שם הוי' שהוא גלוי חלקות
 אינו נמשך רק במקום הביטול. ועמ"ש ד"ה ויאבק איש עמו. וע"פ אס בן הוא כו'
 ואס בת היא כו'. ולכן י"א קליפין הם כהשגות י"א פעמים חלקים להיות כי משם יניקתם.
 משא"כ בקדושה יוסף גימט' ששה פעמים הוי' יעקב ז"פ הוי' יחזק ה"פ הוי' כו'. והנה
 עיקר ענין לדיק הוא מלשון לדיקה דהיינו מ"ש ושמרו דרך הוי' לעשות לדיקה שהוא
 דרך הוי' דוקא להמשיך גלוי שם הוי' בשם חלקים להיות יחוד הוי' בחלקים ולא יהי'
 הסתר. והיינו מ"ש שמש ומגן הוי' חלקים. שאזי הוא צחי' מגן ע"י שנמשך בשם חלקים
 משם הוי' כו'. ועמ"ש בלק"ת בשה"ש ד"ה מי יתקן כחה לי. וכד"ה שובה ישראל דרוש
 הראשון בענין וידעת כו' כי הוי' הוא החלקים בשמים ממעל וכו'. והנה ע"י גלוי זה
 מתבטל יניקת הקליפות שניקתם רק מההסתר דשם חלקים כשאין מאיר בו היחוד עליון
 דשם הוי'. ולכן דור הפלגה אמרו ונעשה לנו שם שרלו להפליג ולהפריד שלא יומשך שם
 הוי' בשם חלקים וכמ"ש צמ"א. וע"כ הלדיק שענינו להמשיך שם הוי' בשם חלקים. ע"ד
 ושמרו דרך הוי' לעשות לדיקה. הרי זהו כנגדם ממש. ולכן מתגברים להלחם עמו. וע"כ
 כל הגדול מחזירו ילכו גדול ממנו. והוא ע"ד לא יבזו לגנב כי יגנוב למלאות נפשו כו'.
 וזהו ענין רבות רעות לדיק שפי' המד"ר על אלופי עשו שהם י"א אלופים י"א קליפין
 היונקים משם חלקים ע"ד מלך חלקים על גוים. שהם גם עובדי כוכבים י"א קליפין
 הנ"ל שמרומזים בם"ת רבות רעות לדיק כו'. ונק' רבות שהם אלופים. אך ומכילם
 ילילנו הוי' הוי' דוקא. כי הרי מה שהם נלחמים עם הלדיק עיקר כוונתם נגד שם הוי'
 שלא יהי' גלוי שם הוי' למטה והוא הנק' לדיק חי העולמים. ולכן אס חגיגה כנשר
 משם אורידך גאוס הוי'. וכמ"ש הפי' ד"ה ויאבק איש צח"א פ' וישלה. ועמ"ש ע"פ
 הוי' איש מלחמה. ומ"ש ע"פ כי תלך למלחמה כו' ונחנו הוי' חלקך בידך. ומכ"ז יובן
 ענין וימררוהו ורובו שנאמר גבי יוסף שהי' לדיק עליון המקשר ומחבר שם הוי' בשם
 חלקים ע"ד בן פורת ב"פ שממשיך יחוד חו"ב ויחוד חו"מ. וגם אותיות תופר כו' הפך
 ומשם יפרד כו'. ולכן הקליפות עמדו כנגדו. אך לא יכלו לו. כי מכולם ילילנו הוי'. ועמ"ש
 ע"פ והנה עלה זית ערף צפיה. כי זית הוא לדיק ששמנו אגור בתוכו. ולהוליא שמנו
 זהו ע"י בסובל כמה עיניים שטוחנין אותו כו' כמ"ש במדרש פ' תלוא וע"ז רומז ענין
 ערף כמ"ש בן גבי יוסף ואזי מוליא שמנו שמן למאור ע"ד לכו ונלכה צאור הוי' כו'.
 וז"ש ותשב באיתן קשתו צחי' איתן האזרחי. כל האזרח צישראל שעתיד להזריח ולהאיר.
 וזהו ולדיקה כנחל איתן והיינו ע"י הלדיק ושמרו דרך כו' כנ"ל. עוי"ל לענין וימררוהו
 ולענין רבות רעות וכו' ע"ד כחית הנזכר בזה"ג פינחס דרמ"ז ע"א ובפרדס ערך כחית
 ובמא"א אות ב' סז"ט וז"ל כחית מלך היסוד דכתיב כתיבין שפע כל האזרחים ומוליא
 משם שמן הטוב לתת למלכות עכ"ל. ובאות ע' סע"ף ו' עחינה סוד הזווג להוליא הזווג
 בסוד שמן כחית. כי איהו כנלח ואיהי כהוד והם השחקים השוחקים מן כורע גד עכ"ל.
 וע' מענין שחקים שטוחניס מן בזה"ג ס"פ ויקרא דכ"ו ע"א. ובמא"א אות שי"ן סז"ו

שחקים נק' נו"ה והם זה ע"ג זה שוחקים המן טפה העליונה ללדיק ולדק עכ"ל. וע' באג"ה סס"ט"ו שהוא ענין לחלק השפעה השכל לחלקים רבים. ולכן כמ"כ באהעדל"ח לריך הלדיק להיות כחית להכניע גופו ונה"כ ואז יוליא השמן הטוב בחי' חכמה וביטול וכמ"ס בח"א בד"ה ואחה חלום. והיינו שכמו שמבטש ומכניע גופו הגשמי ששרשו מבחי' כלים כדי שיהי' הגשמה מאירה שהיא מבחי' אור. כמ"כ מטורר למעלה שיומשך ע"י כלי היסוד גלוי האור. וכן משמע בלק"ת פ' בהעלותך בניאור ע"פ מנורת זהב ספ"ג וז"ל וגילוי האור הוא מבחי' זית והוא ע"י כחיה בחי' ביטוש הכלי כו' עכ"ל. גם ביאר שם ע"ד אשר בזלינא דקרדוניתא מכה בהכלים עי"ז נמשך בחי' חכמה כו'. וזהו ענין כחית. עוד פי' ברע"מ פ' פינחס דרמ"ז ע"א שהוא ע"ד משארז"ל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. והטעם כי ענין בן מאה כאילו מח פי' בפע"ח שער חג השבועות זהו עליית ז"א כו' יעו"ש. ועד"ז שייך עלי' זו בבחי' יסוד וכמ"ס הנער בן מאה שנה ימות. ובחי' יוסף נק' נער והוא נער כו'. ועמ"ש מזה ע"פ אדם כי ימות באהל:

ותשב באיחן. הנה אותיות איתן משמעות לע"ל והוא גלוי פנימית יסוד אבא שסודו אור הגנוז עד לע"ל ועז"ל ופני לא יראו כ"כ הרמ"ז ר"פ בהעלותך בדקמ"ח ע"כ בד"ה והוא שמשא. והטעם שא"א להיות גלוי זה עתה. מבואר בלק"ת בבב"ש בניאור ע"פ כי על כל כבוד היפה בסופו. ולכן להמשיך בחי' זו זהו דוקא ע"י שמירת הכרית מה שסותם מצוטיה מלטמא צנאג"ז וכה"ג כענין יוסף מאבא פוטיפר ששומר השפע הפנימית מלטמא. כמ"כ ישמור לו הש"י בה' אור הגנוז הבחי' שבכשיא"א לאחגלות עד כי ואח רוח הטומאה אעביר כו'. ועד"ז אמרו במ"ר פ' נשא גבי ברכת כהנים ע"פ וישמרך ישמור לך את הקץ כו'. ועד"ז הל"ת גבוהים ממ"ע שע"י בחי' לא מה ששומר מהמנגד כו' עי"ז נמשך הבחי' ישת חשך סתרו מה שג"כ א"א לבוא בבחי' אור וגלוי כו' וע' בבב"ז פ' נח גבי מאן דנטייר ברית אקרי לדיק כו':

ויבון. ולא בכסף פי' הארז"ל בפע"ח שער חג המלות פ"ו כ"א בזהב כינה שמונת ימין ולכן ארז"ל ברבות בראשית פ' ט"ז ע"פ וזה הארץ היא טוב שלא הי' כדאי העולם להשתמש בזהב אלא בשביל בהמ"ק כי הגה עולם חסד יבנה שהוא כסף ומחסד שייך לעולם אצל כינה שהיא נק' כמעלת הזהב על הכסף לא הי' כדאי שישתמש העולם בו. וכ"ש פז עדיף מזהב. והיינו שע"י שמירת הכרית כנ"ל נמשך שגם כדיו שהם חו"ג נמשך ויפוזו וכו'. אביר יעקב. אשר נדר לאביר יעקב. וענין נדר זהו פרישות מהיתר. כדי לזכות לעלמא דאחי העוה"כ אין בו אכילה דוגמת יוהכ"פ. ונדר כ' דר גילוי שער החמשים בבחי' דירה כו'. ועמ"ש מזה ע"פ וידר יעקב נדר כו' דכסף נא' והי' הוי' לי לאלקים:

וימררוהו. תד"א ה"א פי"ח. קרוב קל"ת לס"פ וז"ל וכן אמר יעקב אבינו ליוסף בני אל תאמר הואיל ואני מלך ואין בי עבירה ועון והטא אחגאה על הכרית

ואתגל

ואחגדל עליהם ביותר הלא אמר לו בני אל תעשה כן כדי שיחמלאו ימיך ולא נתן הקב"ה להם חכמה כינה דעה והשכל הלא לקדם שם הגדול שנאמר וימררוהו ורבו וגו' ותשב בחיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו מידי חביר יעקב משם רואה חבן ישראל עב"ל: **באו"ת** מהמגיד ג"ע וישעמוהו בעלי חיים היינו הקליפות של מהשבה זרה שרולים לבטלו מתפלתו ע"כ חס חיס הגלגל יחשוב כנזכר ותשב בחיתן קשתו דהיינו שתפלתו עולה בעטנוג גדול הנקרא חיתן כמ"ס חיתן זה הצדקה עב"ל. והענין כמ"ס בהרבי ובקשתי ות"א בללותי ובעותי הרי שהתפלה נק' קשת דהיינו שבו זורקים החלים שהם חותיות התפלה. ועיין בסדור שער התפלה מ"ס הדמ"ו ג"ע וזה לפי שהחותיות הם דומם ששרשו למעלה מבה"י חכמה כו'. וע' במח"א ה' ג"א מענין חלים. לכן גם לעומת זה החותיות דקליפה נק' ג"כ חלים. ועמ"ס מענין חותיות דקליפה בת"א פ' בשלח ע"פ לסיסתי ברכבי פרעה. גם י"ל חן גימט' חנס. וכן ל"ח קללות דמשנה תורה ע"ס בלק"ת מהארז"ל בפ' ויחי ובשמואל ע"פ הנה החלים ממך והלאה ועזח"ב בשלח ג"ו ח' ובה"ז תקן י"ג דכ"ו ח' וע' בפרדס ערך חלים ג' ווי"ן וישע ויבא ויע ג' מועדים כו' יורה כהן כו' ועמ"ס ע"פ ונחתי מטר הרלכס בעתו יורה כו':

בוזח"א ויהי דרמ"ז ע"א וימררוהו ורבו באשכולותא דרחימו לגביה כדכתיב הספי עיניך מנגדי (ע' ברבות בשה"ס ע"פ הספי כשגזרים העניות כו' אינו יכול לסבול כו' וענין עיניך לחלים כי מהעין יולא הארה כידוע מענין בת היענה) שהם הרחיבוני ועל דא וישעמוהו בעלי חלים פי' במק"מ חלי האהבה ומרוב חלי האהבה של המל' אינו יכול לסבול ולכן אומר לה הספי עיניך מנגדי עב"ל. וע' מזה בזה"ג קדושים דף פ"ד ח'. וזהו כענין השבעתי אחכס בני"י אס תעירו ואס תעוררו את האהבה עד שתהפך. עמ"ס ע"ז בגמרא ובמדרש שה"ס. ויש להעיר ממ"ס ע"פ הנה נחלת ה' בנים שבר פרי הצען בשכר שמהין ח"ע על הצען. דהיינו כמו שבמקבל כל שמחשב העיבור בצען הנקבה יותר אזי הולד בריא יותר וכן בתבואה כל שנשרש ונקלט יותר יהיה הלמיחה יותר כמ"כ בענין המשפיע כל שהעלם מתעכב יותר בזה ההשפעה ממקום גבוה יותר. וז"ש לע"ל כי לא בתפוזן תלאו. ולפי ערך רוב מעלת הגלוי כך ל"ל תחלה במדה ומשקל זה ערך ההעלה כמ"ס בת"א פ' וארא סד"ה וידבר חלקים כו' וארא ולכן אריכות דעכשיו ביותר ממצמלרים זהו מפני של"ל הגלוי מצחי' גבוה יותר היינו פנימית התורה ולכן השבעתי אחכס בני"י שלא ידחקו הקץ כו'. במ"ע ק"ז וישעמוהו בעלי חלים שהם מצמלרים שרבו בעקשתם ויורו חלים על ישראל והענין היה מקבלס חבני בליסטריות. וזהו רב לך בשבילך הי' כ"ז עב"ד. ע' בענין וימררוהו בפרש"י כל הפסוק וגבי שלשום כחך ומשם יובן כנ"ל שהחותיות נק' חלים גם כמו הזרק חן לריך לבון שיפול למקום שמכוון כך התפלה חס כוון לבו ילא פי' כוון לבו לבון לפחי' אין ערוך לך בד"ה נאו לחיך והיינו בכל קראינו חליו חליו דוקא ולא למדותיו:

ותשב באיתן קשתו. סיטה פ"ז ל"ו ב' אמר רבי יוחנן משום ר' מאיר ששבה קשתו (שכבת זרעו ע"ס שירה כחך) לאיתנו. לפי' הנו' לעיל דבעלי חלים הם

מהשבות זרות כו' ח"ס שחטפ"כ משל צרוהו וכפש יצרו לא פנה חליותם והיינו ע"י בחי' חיתן

חיתן כנו' ענין חיתן בד"ה ראה חכמי נוחן. ולפי' השני דקאי בענין הסבי עיניך כו' ז"ל ג"כ שמ"מ ותשב בחיתן ע"ד הנו' בוח"ב ע"פ שבזב ה' ליון כו' נגיד ליה לקבליה כו' כי אין קישוי אלא לדעת בחי' והאדם ידע כו' אבל בחי' חיתן הוא למעלה מההב' והדעת כו' חד ולא בחושבן ע"ס כו' :

ויפוזו זרועי ידיו. נטען ידיו בקרקע וילא תאותו מבין לפורני ידיו. ופירש"י ויפוזו לשון ויפולו שהזיזין והלדי"י מתחלפין כמו זעקת לזעקת. ומתרג"א פי' מלשין פוזר שנתפזר זרעו כו'. ואינו מוזבן אך ילא זרע דרך לפורני ידיו. אם לא של"ל המכוון שלא ילא ההשפעה הפנימית הנמשכת דרך יסוד כ"א שבמקום זה נמשך ההשפעה חיצוני' הנמשך מלפורני ידיו. ורש"י פי' שנטען אלצעותיו בקרקע כדי שינצער ויפחד בלערו ויעבור תוקף ילרו :

מירי אביר יעקב מיגרס לו שיחוקק על חבני אפוד אלא חביר יעקב (אבירותיו של יעקב) משם רועה אבן ישראל משם זכה ונעשה רועה (זכה להיות רועה ומשם זכה להיות באבן ישראל. ועמ"ס בד"ה ובמתי כדכד ח"א שזהו אבנו של יוסף כו') שנאמר רועה ישראל האזינה נואג בלאן יוסף (אלמלא מקרי ישראל לאנו של יוסף והוא הרועה) : בחיי ס"ב א' ס"ד ב' פ"ה ג' ק"ח ב' קמ"ה א' רי"ט ג' . מ"ע פ"ה קפ"ו . רבות ל"ח א' קי"ב ח' קב"ח ד' קג"ו א' . ח"מ קפ"ו א' ג' . זח"א ע' ק"ג קב"ד קנ"ע רי"ב ויחי רמ"ז . ענין רועה אב ע"ד ישראל מפרנס' לאזינה שבמחיים . ויפוזו פו ע"ס בלי מה הנה בלי מה גימ' פו והס האורות שהס יקרים יותר מהכלים ע"כ נק' פו גם מ"ב מ"ה גימט' פו כמ"ס במק"מ פ' שמות והיינו מלמעלמ"ע מאהך מ"ב תיבין מואהבת עד ובשטריך וה"ע אור הגבורה בכלי החסד ואל"כ מלמעלה למטה וזהו ענין מ"ה והוא פ' והא"ס ונתתי מטר כו' ואל"כ זהו ויפוזו זרועי ידיו כי ב' פרשיות שמע והא"ס הם חו"ג והס ב' זרועי ידיו וסיבה' ויפוזו זהו ע"י הכוונה בבחי' מ"ב מ"ה כנ"ל. גם י"ל זהו ענין בלי מה שעי"ז אחליפו דוכתייהו אור הגבורה בכלי החסד ואור החסד בכלי הגבורה. ועמ"ס בלק"ח ס"פ ואתחנן. זה"א בראשית כ"ד סע"א זיקא כו' כמה דההיא חבנא דקירטנא דאזדריקת לאתרי ידיעא הכי לריך לבלקא מחשבתייה בללותיה. בזהו חגא אבן מוכללת כו' ההוא אבן דליהו י' דיעקב דאתמר זה משם רועה אבן ישראל כו' ולריך לבלקא לה עד אין סוף וע' במק"מ שס ובסה"מ נ"א ע"ב ונ"ג ע"א :

בהשממות ססי' ל"ז ומאי משם רועה אבן ישראל הוי אומר לך העליין ושם לעיל מיניה והוא כח אבן יקרה שנק' סיהרת ודר כו' ע"ס :

ע' קנ"ע ויפוזו דאזדריקת יו"ד בין עשר אלצען כו'. פ' נח ע"א ב' ובג"כ קשתי דא ברית כו' מאי ויפוזו אנהירו בחמידו דכולא כו'. ויחי דרמ"ז א' ר"פ יתרו ס"ה א' ענין משה ויוסף תרין ווי"ן וזהו ו"ו. פקודי דר"ל ע"א ענין אבן ישראל. בחיי ר"פ ויחי ענין מידי אביר יעקב הוא תפארת ישראל ולא תמלא בכל התורה כולה אביר אברהם ולא אביר יצחק אלא אביר יעקב והוא שבתיב אשר נדר לאביר יעקב עב"ל. והענין כי נבי וידר יעקב נדר כתיב והיה הוי' לי לאלקים וה"ע עלי' ז"א בעתיק וזה נמשך ע"י הגדר

וזהו צחי' אציר יעקב וע"כ להיווג ויפוזו זרועי ידיו זהו מידי אציר יעקב. ובמא"א ח' יו"ד פי' אציר יעקב נק' היכוד תקפו של יעקב כו' ע"ש ר"פ שמות ע"פ הבה נתחבמה לו אם נסקלם צאצנים הם בני יעקב שנתעלה צאצן שנאמר משם רועה אצן ישראל ועוד מלכותם נמשל צאצן שנאמר ואצנא די מחת ללמא הוה לעור רב:

בש"ח ע"פ וירא ישראל את היר הגדולה כו' לצסי עוז כו' מידי אציר יעקב כו' פ' כי תשא ע"פ לוחת אצן שנתנו בזכותו של יעקב אצינו שנקרא אצן שנאמר משם רועה אצן ישראל ובמ"א פי' במדרש בענין לוחות אצן שבהאצן שוצרים קליפות האגוז כו': **בפ'** תזריע ע"פ אדם כי יהיה בעור בשרו שאת ענין מדוע נסחף אציריך לא עמד כי ה' הדפו ירמיה מ"ו י"ז כו' יבא אציר יעקב ויפרע מאוחו אציר ולריך שתעורר כי לא מלינו מלת אציר בהקצ"ה בדגש כ"א צרפה והכוונה מדת רחמים וזהו מידי אציר יעקב (שכתיב צרפה) כו' ובחפלה ענוו אציר יעקב אבל בכחו של אדום הזכיר אציריך בדגש כו' ע"ש:

ויפוזו זרועי ידיו ת' ל"ג א' ק"ח ג'. משם רועה אצן ישראל קי"ח ז': **רבות** וישב ס"פ פ"ד ד"א נמחמה הקשת וחזרה ה"ד והשב צאיתן קשתו קשיותיו (ענין קישוי האצד אז נקרא אציר חי וע' בפע"ה שער הלולב פ"ג אמנם היסוד אין זו מעשה גשמי אלא רוחני ובעת קליב מזמן לזמן עכ"ל וכשנמחמה לחאה הרי ממשיך בחינת השפעה זו בקליפות. אבל ע"י שחזרה ה"ז צחי' חשבה ומזה נמשך ותשב צאיתן קשתו קשיותו שנמשך מצחי' איתן משם נמשך להיות צחי' חי וע' זח"א ויגש דף ר"ז ע"כ בגין דחי אתקריב לגבי חי כו') ר' ילחק אמר נחפור זרעו וילא דרך לפרכיו שנאמר ויפוזו זרועי ידיו. ר' הונא בשם רבי מתנא אמר איקונין של אציו ראה וליין דמו דכתיב משם רועה אצן ישראל וכ"ה צרבות ויחי ס"פ ל"ח ותשב צאיתן קשתו זו עכסילו (המ"כ בשם אצ"א פי' כוכב כסיל והוא קבוע במזל קשת והוא חס מאד וכן יוסף נחמס מאד כו' וא"כ הענין שאת"כ נהפך החוס הזר: רבות ר"פ זא ר"פ י"ג ד"א כוזב אצן כזדתי את ישראל שנקראו אצן שנאמר משם רועה אצן ישראל כו' ונטל החול אלו ישראל שנאמר והיה מספר בני כחול הים ועמ"ש ע"פ מי מנה עפר יעקב יוכן דענין כוזב אצן זהו ע"ד עפר יעקב שלמעלה מבהונת חול הים כו' ע"ש: כי תשא פמ"א קרוב לס"פ ד"א לוחות אצן בזכות יעקב שנק' אצן שנאמר משם רועה אצן ישראל. ד"א לוחות אצן כל מי שאינו משים לחייו כאצן (לוחות דריש לשון לחיים כלומר לסבול חרפות והכאות ומיעוט תענוג במאכל ומשחה):

בח"מ באסתר קכ"ו א' ע"פ ויבזו בעיניו לשלוח יד במרדכי. נמשלו כאצנים שנאמר משם רועה אצן ישראל. אצן מאסו הצונים. ועכומ"ז נמשלו לחרשים כו' ווי לקידרא כו' ע"ש. עו"ש יושב קשת זה יוסף שנאמר ותשב צאיתן קשתו. במא"א ח' סעיק ד' אצן ללא בידין נקראת מל' דא"ק. מענין איתן במא"א ח' ע"ז:

ואו"ם חי חני. בעה"ק ח"ג פס"ג פמ"ט להעיר מענין בשב"ה ליון אציר חי משא"כ עכסיו. בן פרת ח"י חוליות בד"ה יביאו לבוש שאצ צח"י אלקי עולמות. בד"ה לא הביט חון מענין ח"י ברכאן דשמו"ע. ותשב צאיתן. גם כי אינו ע"ד היחה כאלמנה

עו"א וחולס חי. משה החייתי פ"ה דברכות. חי אורות נשמה היפך מבחי' כד אנת
חסתלק כו' כגופין בלא כו' :

בנימין זאב יערף. ות"א בנימין בארעיה שרי שכינתא. ובאחסנתיה יחבני מקדשא
ועיין פ"ה דזבחים ג"ג ע"א רב מתרגם באחסנתיה יחבני מדבחה ולוי מתרגם
באחסנתיה יחבני מקדשא ולכאוי' משמע שס דוהו חרגוס וצין כחפיו שכן. ומש"כ משמע
שזהו חרגוס של בנימין זאב יערף. ויש להבין איך שייך השגחת השכינה לחיבת זאב
יערף. והפ"ל ע"ד מ"ש ערף נתן ליראיו יזכור לעולם בריתו תלים סי' קי"א ה' ות"א
מוזנא יתב לדחילי. וכן בפסוק הביאו את המעשר כו' ויהי ערף בצינתי במלאכי סי' ג'
יו"ד. היינו ג"כ מוזן. אך מה שנק' ערף זהו כדפי' בזהר פ' אמור ד"ל ע"א ערף כו'
כמ"ד וחקס בעוד לילה ותחן ערף לצינתי כו' מהו ערף. ערף ממש דאיני גטלא מאחד
רחיקא עלאה דכתיב ממרחק תביא לחמה כו'. ובמק"מ שס מהר"ו ממרחק נכתב
בלדו היא חכמה דכתיב מרחוק ה' נראה לי והיינו כמש"ס בזהר ס"פ לו דל"ה ע"ד ע"פ
עלות מרחוק דכתיב מרחוק ה' נראה לי ובכתיב ממרחק תביא לחמה וצפ' ויקרא ד"כ
סע"ב פי' ומאן הוא עמיקא אחד דהוא נהר נגיד גפיק דהיינו יסיד דאבא שבהמה
כאמר אהכמה והיא רחוקה ממני והיינו יהוד פנימי דחי"ב שזהו מה שנמשך ממ"ס דא"א
ע"י ב' מזלות ונילר ונקא כו'. וע' ברבות פ' שמוס ע"פ ותחלב אחיותו מרחוק ומ"ש
בלק"ת פ' כלבים ע"פ ולא רחוקה היא ממך כו' וצפ' היקת סד"ה זאת חקת החורה
צפ' אהכמה והיא רחוקה ממני וברע"מ פ' פינחס דרכ"ג ע"א ועמ"ש צפ' מוחין
דאבא בד"ה מלה זו שזהו"ע מעלת השבת הנק' קדש על יו"ט הנק' מקרא קדש יעו"ש.
והרמ"ז שס פ' אמור פי' ערף הוא ע"ב רי"ו הנמשך מדעת העליון דעתיק עד יסוד
דקוצבא אור מול נולר חסד וכו' ממיחיס החילונים ופירפיש הגילולות העשוקים בידם
כו' והנה האור הזה הוא המהקן יסודה לעשותה בלי כו'. ע"ש. וע"כ נק' צחי' זו ערף
והוא מושאל ממוזן החיה הצאה ע"י ערפה שאינו כדרך מוזן הבהמה שצא לה כסדר
הנהוג שניזונות מלמח הארץ משא"כ מוזן החיה שצא לה ע"י ערף והמלאה מרחוק כו'.
וכמ"כ עד"מ המוזן שצסדר ההשתלשלות מעילה לעילה אינו נקרא ערף אצל מה שנמשך
מלמעלה מסדר ההשתלשלות ממוחין דאבא כנו' בד"ה מלה זו הנ"ל לכן נק' ערף והיינו
ממרחק תביא לחמה וזהו הנמשך ליראיו דוקא וכמ"ש יראו את ה' קדושו כי אין מחסור
ליראיו פי' צחי' אין דהיינו מ"ש והחב' מאין תמלא הוא ממלא כל מהסור ליראיו כי
יראה עילאה היא צחב' כח מה. ועד"ז נא' בנימין זאב יערף דקאי על השגחת השכינה
לפי שהשגחה זו אינו נמשך כסדר ההשתל' מעילה לעלול אלא בדילוג מלמעלה מסדר
ההשתלשלות וכמ"ש צס"ב סוף ח"א פנ"ב ג"ג. ולכן נק' היכל קדש"ק היינו ג"ר

כח"ב
ג"ב. בשבת שוקן עד כמ"ש בנימין בנקר יאכל עד וכן בשבת מוחת השקט ובעת כמ"ש בנימין
יבון לבטח עליו :

כח"צ שזהו הנק' והיא רחוקה ממני ומשם דוקא נמשך השראה זו למטה וכמ"ס ע"פ
 מכין לשבחך פעלת מכון נגד כסה"כ וידוע ענין כסה"כ ע"פ נכון כסאך מאז אגוסטוס
 יושב דהיינו מלך המלכים כו' ששרשו מל' דא"ס כו'. ואפ"ל לפ"ז אותיות זאב הזי"ן היינו
 היכל השביעי הנקרא היכל קדה"ק וצו נמשך ג"ר כח"צ שזהו אל"ף זי"ת ח' כתר ז'
 חו"צ כו'. ח"כ ז' מורה על ז"ת ששורה בהס ג"ר הנק' אל"ף זי"ת כנ"ל. צפי' ממרחק תביא
 י"ל ג"כ מזירור ק"כ. זח"ג רמ"ע אילת השחר וצבה"ז שס. ושניהם אמת שעי' זירור זה
 נמשך המ"ד מחכמה כמו אפר ומ"ח. וזהו ערך כפשוטו זירור רפ"ה. ועד"ז ארז"ל שבאל"ף
 דאחד לריך לחטוף כמ"ס במג"א כו' ס"א סק"ה. וכ"כ צדד הקמח אות יו"ד צד"ה
 יחוד השם וזהו שארז"ל ובלבד שלא יהטוף בחי"ת כאלו אמר הלא באל"ף כו' ויש לבטלי
 הקבלה סוד גדול כו' צמה שאנו חייבים שנחטוף את האל"ף ושלא נחטוף את החי"ת
 ושנאריך גדל"ת כו'. והיינו כי האל"ף זהו רומז לבחי' נוטר הסד לאלפים שהוא ההמשכה
 מבחי' מרחוק ה' נראה לי והיא צאה כענין ערך נחן ליראיו. וזהו מה הזאב חוטף כו'.
 שזה מורה על המשכה שלא בדרכך וסדר ההשתל' כו'. ועד"ז ארז"ל האי עלמא כו' חטוף
 ואכול חטוף ושחי כו' המכוון בזה כי צהאי עלמא דוקא היום לעשותם וזהו דאולינן
 מיניה שמהמתו אנו נעשים בבחי' מהלכים. כזי הלולא דמי שדוקא כאן אנו ממשיכים
 יהודים עליונים ביום חתונתו זו מ"ת וע"ס קדש הילוליס לה' ע"כ חטוף ואכול והיינו
 שיהטוף הנילו'י מק"ג ולא ישאירם בק"ג. כי כשאוכל לתיאבון זהו מק"ג. וא"כ לא חטף
 ממנה. אבל כשאוכל בכוונה לש"ס חוטף הנילו'י כו' ועי"ז ממשך בן מלמעלה ההמשכה
 גבוה מאד להיות ע"ד ערך נחן ליראיו וה"ע אכלו רעים כו' לכו להמו בלחמי לחם
 גימט' מולא ג' הויות כו'. וז"ס בקי"ס מה תלעק אלי וארז"ל במכילתא הוצא בילקוט
 יש שעה לקרר ויש להאריך. כי קי"ס בעתיקא תלי'. שס אין שום השגה ונק' נרא
 תהלות לך דומי' תהלה ע"כ אין שייך שס להאריך בתפלה וזהו"ע תפלה קלרה דכה"ג
 כו'. ועמ"ס ר' בת"א פ' בראשית צד"ה להבין ענין הברכות פי' מטבע קלר ומטבע
 ארוך כו'. קיצור ענין יערף. ערך נחן ליראיו. ממרחק תביא לחמה. חכמה. מרחיק ה'
 נראה לי. אחכמה והיא רחוקה ממני. גם ערך ע"צ רי"ו. והוא המשכה שלא כסדר
 ההשתלשלות. ליראיו כי אין מחבור ליראיו בחי' והחכמה מאין תמלא. ועד"ז השראת השכינה
 צבהמ"ק. ונק' היכל קדה"ק. מכון נגד כסה"כ. נכון כסאך מאז. זאב ז"ת ג"ר מתחברים
 זהו הערך. עד"ז לחטוף באל"ף דאחד. ונוטר הסד לאלפים. האי עלמא היום לעשותם
 חטוף ואכול. לחם גימט' מולא. ועד"ז מה תלעק אלי ר"ת אמת. ותפלה קלרה דכה"ג :

אך כפשוטו ענין זאב יערף שערף הבהמה. והענין כי ותחן ערך היינו ג"כ זירור
 רפ"ח נילו'יס שנפלו בצבה"כ. וכמבואר בזהר פ' פיגהם דרמ"ע ע"כ ועאלת לגו
 עורא דחשוכא ומתמן ארחת מווגא כו'. וצבה"ז שס כי המזין שרשו מיחוד או"א להחיות
 העולמות שהוא ההמשכה מאין ליש כו' כי חכמה נק' אין וצינה נק' יש כו' ולכן ל"ל
 העלמה לזה והוא ע"י שיורדת לברר הצ"ד דק"ג הנק' טורי השוכא שנפלו בצבה"כ
 מעולם החו. וע"י העלמה זו ממשך יחוד או"א אכלו רעים. וזירור זה נק' ערך.
 כמו הזאב חוטף ועורף הבהמה. כך הוא המל' מזררת מה שנפל משם צ"ן בחי' בהמה

כו' ומוליא הנילוים מן הקליפות. ועד"ז המזבח נק' זאב שחיטף נה"ב והיינו בענין גלוי אה"ר אש שלמעלה שהוא החלהבות שלמעלה מהשכל ממילא תוכלל נה"ב. ובענין מ"ש במחנה אשור מרוממחך. נפלו גויס ישעי' ל"ג ג' וארו"ל בסנהדרין פרק חלק דל"ה סע"ב אזנים גילה להם שמעו שירה מפי חיות ומחו. ובמ"א מבואר שזהו ענין חסד שבגבורה. שהרי זהו בחי' גבורה ודין להמיחם ועכ"ז זהו ע"י חסד שהי' ע"י ששמעו שירה מפי חיות כו'. גם מענין כפה עליהם הר' שארו"ל מבאן מודעה רבא לאורייתא לפי שהי' ע"י גלוי אהבה עליונה וימינו תחבקי כו'. בנימין נק' בן אהר שמהפך מבחי' אהר להתהפך חסוכא לנהורא להיות בחי' בן. כמו כי שח לי זרע אהר דקאי על משיח כו'. והוא יתרון האור הנמשך מהחשך כו'. וע"כ נק' זאב יטרף בטורף נה"ב כו' ועי"ז טורף וממשיך מבחי' שלמעלה מהשתלשלות והיינו להיות בבקר יאכל עד. ע"ד כי כה אמר רס ונשא שוכן עד. אפ"ל פי' בן אהר ע"ד השיבני אחיה. השיב אהר ימינו. וכן ימין ממשיך להיות נעשה מבחי' אהר בחי' פנים הושיעה ימיך כו'. וכל אחוריהם ציתה. ושבת עד. וחשובה החזרה מאחור לפנ"פ כמ"ש דל"ה שובה ישראל עד. ועמ"ש באריכות מענין עד ע"פ כי כה אמר רס ונשא שוכן עד בישעי' סי' נ"ז ושם נחבאר ג"כ פי' בבקר יאכל עד. ועמ"ש ג"כ מענין בנימין זאב יטרף דל"ה זכור את יום השבת עפמ"ש בילקוט מה הזאב טורף כו' כך שבת זכור מלפניו כו' ע"ש. ומשם יובן ג"כ ענין שאומרים שבת יושב על כסא רס ונשא שוכן עד. ע"ד בבקר יאכל עד כו' :

בנימין זאב יטרף כו'. במדרש מה הזאב חיטף. ובבחי' כ' שזהו מ"ש בוף שופטים בענין שבע בנימין וחטפתם לבס נשים וע' כה"ג פ"ע דכ"מ דק"ד א' ובשעת כניסתם לחופה כו' וחוטפים אותם כו'. וה"ע מהירות הענין שלא ילך במחין ולאט לאט כ"א בזריזות ומהירות וגם בא בהיסתה הדעת של החטף. וא"כ יש בזה מעלה. כי ענין המהירות ע"ד אחישנה. וכמ"ש בענין ויגמול שקדים כו' שיש ב' המשכות כו' כמ"ש הרמ"ז פ' שלה דקנ"ח. וכך היחוד העליון שלמעלה מהשתלשלות בא במהירות ע"ד קול דודי כו' מדלג כו' ובענין קפילת הדרך דאליעזר כו'. גם ענין חוטף ע"ד כמ"ח ציוס חתונתו כפה עליהם הר' כו'. והיחוד נק' דרוסת איש את. פ"ק דכתובות במשנה. לכן נמשל לזאב שהוא דורס כו'. גם אמרו האי עלמא דאליקין מיניה כבי הלולא דמיא חטוף ואכול חטוף וברוך. הרי בהלולא שייך חטוף כו'. וענין היסח הדעת הנה משיח בא בהיסח הדעת ופי' העינים באג"ה סי' ד' לפי שהוא בחי' שלמעלה מהדעת היינו גלוי פנימית נקודה הלב שהיא למעלה מהדעת וה"ע יליאת השכינה מהשביה עמ"ש דל"ה כי חלף צפי' וראית ששביה אשת יפ"ת כו'. ועד"ז ענין וחטפתם בהיסתה הדעת. אשר הנשמה נק' צנות ירושלים ושיאלאו מגלותם בגוף ונה"ב להתייחד באור ה' להיות בחי' אשה אש ה' המקבל מאיש אש יו"ד זה בא בהיסתה הדעת רק בתורת מחנה כו' ע"ש. ועמ"ש כה"ג ע"פ כי יקרא קן לפור פרע למזומן כו' לפי שהיא אהתדל"ע שלמעלה מאהתדל"ת ע"כ אין שייך בזה הכנה והזמנה. ועד"ז י"ל

מבואר

משארז"ל מה הזאב חוטף כן המזבח חוטף הקרבנות. היינו העמדת כה"כ ליכלל בחור
ה' ל"ל בא בדרך הטיפה שלא בסדר והדרגה. כי ע"פ השכל דנה"כ שמק"כ לא יוכל
לצא לבחי' זו לחס"כ ממש רק ההצבה למען חייך כו'. ולכן המזבח שבו ככללים תלויות
גה"כ להכלל בהצבת ה' ח"ז אלא ע"ד שחוטף חותו שלא מדעתו והשגתו כו'. והוא ג"כ
ענין הוזהב הלז והתגברות על כה"כ כענין וגם חתה תדין את ביתי לעולם ירגיז אדם
כו'. וק"ש נק' ויקח רומח צידו והרצ פסיות. וזהו ענין חבירי כז מידי חביר יעקב. וע'
באורחות לדיקיס שער ע"ז ושער ע"ז. והנה זאב כמנין עשר. כ"כ הבחיי. הזי"ן י"ל
ז"ת וזי"ן ל' כלי זיין כענין רומח הנ"ל ועי"ז מעלה הנילוים לחל"ף חלופו ש"ע כתר
וכענין אז היצור א' עט ז'. אלא ששם הוא מלמעלה למטה בחו"ל. ובזאב הוא חו"ל
שנחי' ז"ת שנפלו בשנה"כ מחענים לבחי' חל"ף עדמ"ש כענין הפד פרה אשר מבחי'
פר ה' ה"ג רצוי נעשה אפר פר ח' ליכלל ביהודו ית'. וחזי חה"כ נמשך מלמעלה
למטה בבחי' חו"כ שהס ב' כו'. ח"כ זאב הכל העל"ה כי ח"כ זהו ג"ר יחד הנק' היכל
קה"ק. קדש א' קדשים חרי. וע"י הקרבנות שחוטף הנילו"י ככלל ז"ת בבחי' ג"ר כו'.
להעיר מפסוק ותתן ערף לביתה לא ישכב עד יאכל ערף בלב כ"ג כ"ד. ובמלאכי ג'
יו"ד גזי מעשר ויהי ערף בבית. וערף זרוע אף קדקד בפי' הבדכה ל"ג כ' :

לבה"ז גרן האמד .

ישעיי סו' כ"א מדושתי וכן גרני פירש"י תבואות קדש שלי ערמת זעיי כו' עכ"ל
עמ"ש ע"פ קדש ישראל לה' ראשית תבואתה. וע' צשה"ש ע"פ בעק ערמת
הטיט. ובמד"ר פ' במדבר רפ"ד משל למלך שהיו לו כמה גרנות כו' והי' לו גורן אחת
כו' ע"ש. והוא כפירש"י. ילקוט ח"א ת"ג א' כנ"ל ח"כ קג"ו ב'. בחיי קס"ד ח' צס
המדרש. וכ"ה שס בישעיי ע"פ מאשר יקרת צעיי נכבדת ד"כ ע"ג רמז שי"ו :

ב במא"א ג' כ"ה גורן נק' יסוד דנוק'. (וזהו שארז"ל במדרש רות רצה ע"פ וירדת
הגורן שאין עושין גרנות אלא כמנון שבעיר. ור"ל עיר היא מל'. הנק'
עיר חלקינו וגמוך שבעיר זהו יסוד דנוק') דבי' דשים וזרים הזרע העליון. ורנ"כ
חברים באשה (ג"ת ראה נא בענינו כמ"ש בסידור הארז"ל) כולם כלולי' ביסוד גימט'
רנ"ג גרן עכ"ל. ובאות ד' ססעי' ד'. דישה נק' שמוט (כמארז"ל שהי' דש מבפנים
וזורה מבחוץ ביצמות דל"ח ע"כ) שהזכר יסוד דש וזורה וצורר שפע העליון עכ"ל
עם הגהות. ח"כ לדבריו הדישה והזרי' היא צעת הזריעה וז"ש ברות וחרד הגרן כו'.
וע' במא"א יו"ד כ"ג כענין יקב :

ג אף עוד י"ל כפשוטו שהדישה והזרי' בגורן לאחר שכבר נגמרה הלמיהה ונעשית
תבואה וזהו כי ענין זריעת ולמיהת ראשית תבואתה הנ"ל יובן ע"ד שנת' בת"א
בד"ה ויהי בשלה פרעה כענין זרעתייה לו בארץ. אף התבואה יש בה קש ומוך ותבן.
אף שבתחלה היו שומר לפרי. אף חח"כ כשארץ להוליא החטים לריך לדוש התבואה
בגורן. וע' במדרש ס"פ וישלה המתינו עד שתבא הגורן כו' והנה ענין שהמוך והקש הם

אומר לפרי נח' בד"ה ויקח המן חת הנכוש בענין מחרז"ל ומעטרה לי' כסאסאה לשבולתה כו' :

ד ודנהה הבהמ"ק נק' גורן. כמ"ס בסוף שמואל שנצנה דוקא בגורן חרוגה היצוסי. ובהושטות חומרי' חבן שמי' בית הבחי' גרן חרין כו'. ובמח"א ח' קמ"ו ארנן נק' זוגה עלמה דח"א והוא בבחי' הגבורות כו' עכ"ל. וע' בלקו"ת ס"פ חקת דס"ו ע"ג ע"פ חכמה ער מוחב בעלי צמות חרנון. שיש בחי' חרנון חו"ב חרין רעין. ויש לעומת זה צמות חרנון. וע' בה"ג בזהר פ' יתרו דס"ח ח' בענין כהן מדין כו'. וע' מענין חרוגה היצוסי בזהר ויקהל דף רי"ד ע"א וע"ב. וח"כ מה שנצנה בהמ"ק בגורן חרוגה דוקא זהו ע"ד שמצטרר השופנה מבין החיחים ועדמ"ש בת"א סד"ה ויאבק איש צפי' שהעלו חבק עד כס"ה ע"ש. וחפ"ל ע"ד הצירור מבחינת גרן האעד שעד"ו הוא גרן חרוגה היצוסי כמ"ס במח"א חות יו"ד סעיף י"ג יבוס נק' ערלה דקיימא ע"ג צריח וז"ש כל מכה יצוסי ויגע בנימור שהוא יסיד עכ"ל. והו"ע המחיתו עד שתבא הגרן בנין בהמ"ק לע"ל שיהי' בחי' גרן חרין. שיהי' ז"ל ע"ד חרין רעין כמו חו"א כמודע מענין ציוס ההוא יהי' כו'. וע"כ דיטח רחשית חבואה הוא בבחי' גרן הנ"ל עשט מקוט הצירור ע"י הקרצנות שמצדדים נה"ב וע"י ג' פעמים בשנה יראה כו'. כדרך שבא לירחות כו'. והוא ממושחי וכן גרני. ועד"ז יוכן ענין חג הטובות בחספך מגרן ומיקבך כו'. בחספך כי הוא מקבלים חבואחה מבחי' גרן הנ"ל. אך בזמן חורבן בהמ"ק וגלות מכריס כו' זהו בחי' גרן האעד וכמ"ס במח"א ג' כ"ה גרן האעד הם השריס של עובדי גלולים כמו מלריס עשין בגורן ונק' אעד וקוליס דועכו כלא קיליס. ועמ"ס ע"פ ויקולו מפני צנ"י וע' בצב"ז ויהי סד"ה רי"ל פתח ויצאו עד גרן האעד. והנה סנהדרין נק' ג"כ גרן כי הם מנקין ישראל מהמוץ וחבן. דהיינו שיהי' ובערת הרע וע"י החורה שעיניה להפריד הרע כו' :

ה ודנהה וירח יושב הארץ הכנעני צר"ת יש סס הוי' כ"כ בת"ז ד"ט ע"א ותחלתו וי י"ל עפמ"ס במדרש פ' בשלה ע"פ ויהי בשלה פרעה פרעה לווח וי כו' וע' בת"א בד"ה ויהי בשלה פרעה. ויוכן חיך ע"י גרן האעד הנ"ל נחרבו בחי' ראשית חבואחה. והוא ויקולו מפני צני ישראל כנ"ל. ולכן וירח יושב זהו וי. והוא שהוא הצל גדול למכריס. וע' בת"א פ' וחרא בד"ה קח חת מתך :

ויבאו עד גרן האמד. פ"ק דטועה י"ג ח' וכי גורן יש לו לאעד (וכי דרך אעדן לעשות מהן גורן) מלמד שהקיפו כחריס לחרונו של יעקב כגורן זה שמקיפין לו חמד שבאו צני עשו וצני ישמעאל וצני קטורה כו' ע"ש. חפ"ל כי בחריס אלו הם מבחי' י"א כחרין דק"ג. ולכן כמשלו כחריס שלהם לאעד המקיף את הגורן כי כן במרכבת יחזקאל דקדושה מתחיל ג"כ מרות סערה כו' שהם ג"ק וחח"כ ק"ג כי מי יתן עהור מעמא וכמ"ס בזה"ב יתרו ס"ט ז' ע"פ מהיך הסנה :

שבת פכ"ג קנ"ב סע"א נפשו של אדם מתחבלת עליו כל שבעה שנאמר ונפשו עליו חאבל

האבל. איוב י"ד. וכתיב ויעש לאביו אבל שבעת ימים. ופי' מהרש"א ר"ל נפשו של אדם והיא הנשמה מהאבלת על הגוף שהלך למקום עפר רמה ותולעה כו' שזכה ג"כ בחומ"ל בחייו ע"י הנשמה יש לה להתאבל כו' :

בקר צענין אבל יש ד' שרשים. א' לשון אבלות וצני. ויתאבלו העם מאד. צפ' שלח י"ד ל"ט. וצפ' כי חשא ויתאבלו ולא שחו איש עדיו עליו. ל"ג ד'. וברבות צשה"ש ע"פ סמכוני שאבילות זו על הסתלקות השראת השכינה מהן כמש"ש כי לא אעלה בקרבך כו'. ועד"ז מלות אבלות על הסתלקות הגפש האלקית מהגוף חייבים הקרובים להתאבל. צ' לשון השחתה אבל חירוש. ישעי' כ"ד ז'. אבל אומלל הרץ. שם ל"ג ט'. ג' לשון מישור אבל מחילה. שופטים ז' כ"ב. ד' לשון צירור דברים אבל שרה אשתך :

בבלי יקר ס"פ ויחי ויצואו עד גורן האטד. שהיה הגורן מוקף קוליס בדרכו של גורן כגורן זה שמקיפים לו אטד. הקשה א"כ למה נקרא זה גורן האטד יותר משאר הגרנות ועמ"ל שהגמרא חירץ קושיא זו שהקיפו בתרים כו'. וחירץ כי הגורן רמוז על ההשפעה הצאה מלמעלה. ועמ"ש צענין חג האסיף באספך מגדך כו'. ולכן הסנהדרין היו כחלי גורן לומר שבזכותם צא השפע. וכמאמר המדרש שה"ש ע"פ צנות ישראל הם סנהדרין שהם צניות את ירושלים. וענין שהוא מוקף אטד וקוליס הם המונעים ומטכבים שלא יומשך ההשפעה מן הגורן (ולענ"ד מלשון הגמרא י"ל שהם המונעים שלא יכנס זר לגורן ע"ד להע המרצ כו' לשמור את דרך עה"ה). והו רמוז שבסתלקות יעקב הלדיק יחזור הרעב כו' וע"כ היה זה אבל למארים. וע"כ נאמר עוד וירא יעקב הארץ הכנעני את האבל בגורן האטד. דמשמע בגורן האטד גורם האבל. והיינו שהאבל על הסתלקות הצרכה הנמשכה מיעקב כמ"ש ויצרך יעקב את פרעה. ובמ"א נח' שצרכה זו היא המשכה מלמעלה מהשצירה והתיקון. שהי' יוכל להיות העלאת הנילוזים שנפלו צמארים כו'. ובשנתלק יעקב נסתלקה הצרכה עד שהגורן מוקף אטד וקוליס. וע"י מספד זה חזרו והמשיכו הארה וגלוי מצחי' יעקב :

ומהרמ"א כ' קשה הגה האבל הוא לצעליו ואיך מייחסו למארים. אך האבל הוא על האובדים את השלם ולא על עצמו. והנה האובדים אותו היו זרעו. וגם המארים כי היחה ארלם מהצרכת בזכותו (כענין ויצרך ה' את בית המארי בגלל יוסף צפ' וישב ל"ע ה'. וראיחי צעה"ק שעד"ז ההשפעה הצאה לשה של צבל זהו רק בשביל ישראל) ולכן הי' האבל במקום אטדים וקוליס שמורה על רמוז על כצדות האבל עכה"ד. ואפ"ל כי ויצרך יעקב את פרעה שיתצרך בית המארי בגלל ישראל ושלא ישחטצדו בישראל שאז הי' עוב למארים ועוב לישראל ויעלו הנילוזים. וגם להם היה עלייה ע"ד לנוות לזה. משח"כ אחר הסתלקות יעקב שנשחטצדו המארים בישראל גרם זה להם שהוכו עשרה מכות כמה לקו באלצב כו' ולכן בגורן האטד הי' אבל למארים ג"כ :

קחלת ז' צ'. עיב ללכת אל בית אבל מלכת אל בית משחה והחי יתן אל לבו. וארז"ל כתובות דע"צ א' מ"ק כ"ח גדרים פ"ג צ' מאי והחי יתן אל לבו דיספד יספדוניה כו' ופירש"י פיספיד נאינשי כי היכי דיספדון ליה נמו ותיינו והחי יתן אל לבו שיבחדל לעשות עם אחרים כדי שיזכה ויעשו לו כמו כן. ואפ"ל ע"ד האי עלמא דאוליג

דאזלין מניה פי' שבו ועל ידו נעשו צחי' מהלכים משא"כ מקודם ירידת הנשמה בנין היחה צבחי' עומדים וכמ"ס בת"א פ' וישב צד"ה ונחתו לך מהלכים בין העומדים. והו' כזי הלולא דמי. שע"י החחונה יזכו להוליד צניס וצני צניס להצדיות זרעו בעפרות הכל וכמאמ' והחקון לו ממנו כנין עדי עד. וכך ע"י האי עלמא זוכים להיית צבחי' מהלכים והוא גלוי צחי' א"ס. והולוך זה זהו ענין היחוד עליון שיאיר הוא"ס הסיכ"ע בממכ"ע. וכן אפילו נשמות פרעים מקבלים הארה זו. ויש נשמות גדולים שבהן נמשך ממנו שפע המ"ד כמו צנימין כו' וז"ל לבנימין אמר ידיר ה' כו'. והסתלקות רשב"י נק' הלולא דרשב"י. וכ"כ צוח"ג נשא סוף האד"ר בהגך הלח דהתנכ"ו. וכמ"ס ע"פ שחורה אני ונאיה היינו יותר מצמות ירושלים שהן הנשמות קודם צואן לנוף שנק' בחולות אצל ע"י ירידתן בנוף נעשו צחי' כלה שקבלו היחוד היינו התורה שהיא טפת חכמה עילאה. ומ"מ כמו שהתורה דעכשיו נק' אירוסין ולע"ל יהי' הנשואין גלוי פנימית התורה. אך הארה מזה מאיר בג"ע ולכן נק' הלולא. וע"כ טוב ללכת אל בית אצל. שנק' הלולא ויחוד אמייתי דהיינו ענין האי עלמא דאזלין מיניה כזי הלולא דמי. שעיקר היחוד היא דאזלין מיני' שנעשו צחי' מהלכים. והילוך זה הוא ע"י הסתלקותו. ילכו מחיל אל חיל. וזהו טוב ללכת שהוא צחי' מהלך הנ"ל. מלכת אל בית המשחה ששם הוא הלולא גשמיית והיא רק הכנה ליחוד העליון. וזהו באשר הוא סוף כל האדם כי זהו תכליתו שיהי' צבחי' מהלך והחי יתן אל לבו פי' במדרש חי העולמים יתן אל לבו ר"ל שיאיר בו חוספת האור. שזהו הגמטך מצחי' לדיק חי עלמין וכמ"ס ואולם חי אני וימלא כבוד ה' וגו'. ופי' אל לבו שיהי' צבחי' בכל לבי דרשחך שיקלוט האור אל חוך לבו שזהו צחי' בשואה כמ"ס בת"א פ' מטות צד"ה עיני כל. עזח"ג קרח קע"ז סע"ב מאן דעאל לנהמא לאכל צעי ליסדא מלין כו' וצפי' הרמ"ז סס:

ברבות במקומו. טוב ללכת אל בית אצל. למה שלב הכמים צבית אצל. שכל מי שמחאבל הקב"ה משמחו שנאמר וישפו עניים צה' שמהה. אפ"ל כי ע"י אצלות זו יזכור על אצלות ירושלים. וז"ל הפרדס ערך אצל לשון אצלות הוא משל אל הסתלקות השפע. ושלטנות החילוני' (הג"ה דהא צהא הליא שבשנחלק הגלוי ממדות עליונות כענין מ"ס זוהר ויגש דר"י ע"פ כי איגו דסליק לעילא לעילא. ממילא יש שליטה לאדם בליעל עכ"ה) וזוה"ה"ס האצלות שהס' ז' ימים של צבי (הג"ה עמ"ס מזה בלק"ח פ' לו סוף דרוש ז' ימי המלוכים שזהו ענין צנות שוח שהציאו ז' ימי אצלות כו' כמ"ס ברבות בראשית עכ"ה) ואפשר היותו בחוך הקדושה אצל מלך חוקף הדין. והכל ענין אחד. כי השפע מוסתלק מלך הדין עכ"ל. וכ"כ ה"ה"ו כ"ע ע"פ והפכתי אצלם לששון כי ח"צ חל ציוס א' דפסח. כי גם האצל והשתחה של חורבן צהמ"ק שהיה חוקף הדין עכ"ז מלוכש בו חסד כנו אב המוכה את צנו לעוזהו וצבלות הדין יתגלה לע"ל האהבה והחסד שגדול יותר מן החסד שצחמד כו' שהחסד שבגבו' יש בו חוקף יותר כו'. וזהו שכל מי שמחאבל הקב"ה משמחו שאחד הדין שממנו נמשך האצלות. ע"י שמקבל זה הדין ומוקן לבו לשב אל ה' מתגלה החסד וזהו שהקב"ה

משמחו כו' :

עו"ש צרכות. מועב ללכת למדה שיש לה פרעון ממדה שאין לה פרעון ומפרש ענין הפרעון ע"ד יוסף זכה לקבור את אביו מי לנו גדול מיוסף שלא נתעסק בו אלא משה כו' עד ויקבור אותו בגיא. והיינו כמ"ש במשנה ולא משה בלבד כו' וכבוד ה' יאספק זהו הפרעון. ופי' מהרש"א בסוטה ד"ע ע"ב לענין אסיפת נשמתן של לדיקים קאמר הכי ודמשה עדיפא שזכה לזה בקצירת גופו כו'. וז"ל הבחיי ס"פ חיי שרה ל"ה ד' ע"פ ויאסף אל עמיו. כבוד הנפש כאסף אל עמיו ע"כ אמר ויאסף והוא חוזר אל הכבוד כי הנפש נקראת כבוד לפי שהיא חלוצה מכסא הכבוד ושרשה שהיא עתידה לשוב שם הוא כסא הכבוד. וזהו למען יזמך כבוד ולא ידוס. וזהו וכבוד ה' יאספק. ישע"י נ"ח ה'. כי כבוד ה' כאסף שם עכ"ל. וכ"כ עוד בפ' ויהי ס"א ג' ע"פ ויאסף רגליו אל המטה שזהו ענין וכבוד ה' יאספק כי מטחו הוא ענין הגה מטחו שלשמה מלך שהשלים שלו שהיא השכינה הנק' כבוד ה'. ועי"ז זוכה לגלוי אור א"ס ב"ה ממש כענין צרוך כבוד הוי' ממקומו הנמשך מצחי' ואולם הי' אני וימלא כבוד ה'. וזהו הפרעון הנמשך מגמילת ההסד ללכת אל בית האבל. שהרי ע"י אבל זה מתחנן עץ הדעת שממנו נמשך האצלות כו' היינו ע"י הבכי וההספד כו' ומחזרר עה"ד ומתאחד עם עה"ח כמ"ש סד"ה מקושש עליה. והפרעון מזה הוא ג"כ התאחדות נפשו בכבוד ה' :

בבחי פי' וירא גבי ויעש הצרה משתה גדול כו' והנה מלינו צבית האבל שהכחוב מפרש שמות הבאים שם כו' ומזה אמר שלמה טוב ללכת כו' צאד לנו הכחוב כי כל שמחת עה"ז הצל וריק עכ"ל. כי עיקר גלוי הלחוק והתענוג יהי' לע"ל כמ"ש אז ימלא שחוק פינו כו'. ועוד כ' מזה בפ' שמיני. ושמחה ותענוג דלע"ל כתיב שישו הנה משוש כל המתאבלים עליה. ועד"ז טוב ללכת כו'. ואפ"ל ג"כ שעי"ז יזכו לגלוי נשמות חדשות דלע"ל. שזהו ענין הלחוק והתענוג דלע"ל :

בזח"ג בחקתי קי"ג ב' בענין ויעש דוד שם מאן עביד שמה קדישא מאן דיהיב לדיקה למסכני כו' סיהרא לא אית לה כהורא מדילה אלא מה דיהיב לה שמשא ת"ח אמאי עני חסוב כמת מ"ע בגין דההוא אתר גריס לה דהא יצאתר דמותא הוא שכיח. ונ"ב מהר"ו שהשכינה נק' חילנא דמותא. והיינו כמ"ש בזה"א ויחי דף רכ"א ע"ב שז"א נק' עץ החיים בחי' אני ה' לא שניתי אבל המל' מתלבשת צבי"ע רגליה יורדות מות. ומתלבשת במל' דק"כ שעו"כ ומולא אני מר ממות את האשה ע"ש ובפ' בשלח דף מ"ד ע"ב גבי חבקוק ומאתר דנוקבא אהקשר ומאן דאחקשר בנוק' מיטה אודמנת ליה. וז"ש אל חסוב בשפחתך כענין נהרות המכזבין. וכך בעלמא דנוק' בחי' עולמות הנפרדים בעלי גבול לפעמים נפסק השפע והחיות וזהו המיטה. פירוד הגשמה מהגוף. משא"כ למעלה מולא מים אשר לא יכזבו מימיו מבוטא דמיין דלא פסק. אני הוי' לא שניתי. ועל יובל ישלה שרשיו ולא ימיש מעשות פרי. וגסוב לדברי הזהר בחקתי. ובג"כ העני' הקרי מת שהוא החי' בסיפרא מל' עלמא דנוק'. וזהו ענין פגימו' דסיפרא מארת חסר. ההוא דחיים עליה הוא יהיב ליה לדיקה חילנא דחי' שריא עלוי כ' במק"מ מודה כנגד מדה לפי שנתן לדיקה ועשה עלמו בסוד זעיר שמשפיע למל' גם הוא חילנא דחי'

כדיא עליו. וזהו ג"כ ענין מלות ניהוס אבלים שהאבל זהו מתמת החסרון שבצלמא דמוק' כחי' סיהרא שלכן העני חשוב כמת. ופזר ויחי רכ"ז א' שיום המיתה נק' יומא דאתחשך שמשא מן סיהרא והיינו כמ"ש כי עזה כמות אהבה. וידוע ענין שמש ומגן כו'. וזהו ענין כאלמנה שהלך בעלה למדה"י ואסתלק שמשא כו'. והמנחם האבל זהו בענין הנותן דרקה לעני ואדרבה זהו גמ"ח בגופו והוא בענין א' ע"ה שמשפיע למל' ומנחמה ועי"ז זוכה לאילגא דחיי כנ"ל. וע' זה"א וישב קפ"ב סע"א וקשירו כסיה ואבלא כו' עלה דשכינתא דאתגליה מאתרה. וע"ס דקפ"א א' כגוגא דלעילא גופא דתפגים כו' אלן אינון דבעיין לאתחדתא בהדתותי דסיהרא שה"ע והיה מדי חדש בחדשו כו'. ות"י פי' והחי יתן אל לבו ומן בגלל דיקך לבית אבלא גברא דיקא (דהוא הנק' חי) יחוב ויתן ללביה מילי דמוחא ואין אית בידיה מדעס ביש יבזקיניה ויחוב בתויבתא מן קדס מרא עלמא עכ"ל. א"כ י"ל מ"ש בזה"ג קע"ח ב' ע"פ ועבד הלוי הוא אלמלא דיגא כו' לא הוו ידעי ב"ג מהימנותא עילאה כו' ע"ס שהגבו גורמים שיטבדו את ה' וע"ס צבה"ז. וגבי לב חכמים בבית אבל פי' לבזון דחכימייא איינין על חורבן בית מקדשא ועליב על גלות בית ישראל:

בקהלת סי' ז' א' טוב שם משמן טוב. ויום המות מיום הולדו. והעני"ת דעוב שם הוא רבתי. ות"י טב שמה דיקטין דיקיא בעלמא הדן יתיר ממשחא רבותא כו'. וע' רש"י הוקש שם טוב לשמן יותר משאר משקין שהשמן אתה עותן לחובו מים והוא לך כו'. ובענין מיום הולדו ח"י מן יומא די אחייליד רשיעא בעלמא. והראב"ע פי' ויום המות הוא טוב לאשר יש לו שם טוב כו'. ע' בד"ה בצעה שהקדומו הקישיא בענין ירידת הנשמה בגוף שהרי הרבה דרכים בחזקת סגיה אלא כי העלי' גדולה לךך ויום המות טוב מיום הולדו שציוס הילדו לא ה' ידוע אה ילליה כו' אבל אחרי שנסחלק הרי יש עלי' כו'. ועוב שם שקוין בעוה"ז כי כמו השם מהלך למרחוק קך ע"י ירידה זו נעשה בחי' מהלך ועדיף משמן שעס שלפה ע"ג יין בחי' חכמה עכ"ז כתיב ויעמוד השמן. וז"ש במדרש שמן הטוב מהלך מקיטין לטרקלין היינו המשכת החכמה מחכמה עד סוף האלילות משא"כ בצריאה אין החכמה מאיר אבל זה עוב מהלך מסוף העולם עד סופו ע"ד עגולי אריך מאיר גם בעשי' וכן בחי' א"ק מאיר באל' ועשי' צ"ה כי רגלי א"ק מסזיימין בסוף העשי' והוא ועמדו רגליו. וכן והצריח התיכון מצריח מן הקלה אל הקלה שממשיך מראשית הקו עד סיומו בעשי'. וע' בד"ה מי מנה כ' אדמ"ו כ"ע הנשמה קודם ירידתה לגוף לא היה לה שם. כי השם מהצר הנשמה עם הגוף כמ"ש בד"ה את שבתותי שמרו. משא"כ כשהיתה למעלה א"ל לשם. נמלא השם בל לה בשביל ירידתה בגוף. וכן למעלה מל' נקרא שם והיא מחברת אל' ובי"ע כמודע מענין ובא לו לקרן. היינו שיהיה גלוי למטה ג"כ ע"ד והתהלכתי בחוככם כי שם טוב מהלך כו'. וז"ש אשר הלך כו' לעשות לו שם. וכדי שיומבך הגלוי למטה כמו למעלה להיות ושמנו אחד זהו ע"י המשכה מלמעלה מעלה כמ"ש בת"א בד"ה משה ידבר שזהו ההפדש בין אברהם שהמשיך רק באל' ובין משה שהמשיך גם למטה להיות והאלקים יענו ר"י ע"י שהמשיך מכחר וממו"ס שלמעלה מהחכמה דאלילות כמ"ש בד"ה לבאר הדברים ע"פ משה

ידבר. עוד זאת כי שם היינו צ"ן רפ"ח מה שהמל' הנק' שם מזררת מרפ"ח שגפל מעולם
התהו ע"י קיום המעשה כמ"ש ויעש דוד שם ע' זה"ג בהקתי קי"ג ח"צ. והם שרשן
למעלה מהכמה דאילנות וכמ"ש ע"פ בשלה פרעה. ועמ"ש צביאור מאמר הזח"ג פ'
בלח קע"א ע"פ והיה ציוס ההוא ילאו מ"ח כו' בזכריה י"ד ח' וזרבות וילא פ"ע
שזהו ענין והיה הוי' לי לאלקים כו'. והיינו כי היס הקדמוני הו"א שמקבלים מו"ת דע"י
שז"ס כל הנחלים הולכים אל היס. ואעפ"כ ילאו מ"ח מירושלים ע"י שמזררי' כח"צ
דחשו. וז"ס באר מ"ח בגזרה מומטין גנים כו' ושנעשו מ"ח זהו ע"י עוזרן עפר הארץ
ירידת הגשמה בגוף כו' ולכן היס הקדמוני יקבל מהם כענין עד דוד הגדול. והלמעט"צ
למעלה מזהו' שקראה אחי כו' ועמ"ש ע"פ הראינו את מראיך כו'. וזהו שהטו"ת רבתי
כי טו"ת זהו טוב אך הטו"ת רבתי מורה על טוב מאד והיינו ע"י שמזרר הרע ע"ד
הגז' זוח"א מקץ ר"ד בענין התגלגלו אחוון ע"ר. שעי' שנחבר הטוב עם הרע ונהפך
הרע לטוב הוא טוב יותר וכמ"ש בעה"ק ח"ד ב"פ י"ד שזהו ענין מ"ש זרבות זראשית
פכ"ג ע"פ כי שת לי אלקים זרע אחר דהיינו מלך המשיח הבא ממקום אחר מרות
המואזיה. שכשהרע נהפך לטוב אין למעלה ממנו. ועמ"ש במ"א בענין יוסף ה' לי בן
אחר כו' דבזה מטלת יוסף על יעקב שיעקב בעל עולם האלוי ויוסף גורם שנס מצחי'
אחר יתהפך לבחי' בן ועי"ז הוא בן פורת כו' רבוי הצרכה וזהו טוב שם. וע' זה"א
ויחי דרי"ו ע"צ הא לך שבע עשרה שנין אחרנין כו' אחרנין דוקא שמזחי' סע"א יהי'
נהפך לטוב. שבע עשרה גימ' טוב והיינו טוב שם משמן הטוב וע' צצה"ז על זה.
ונוזה נמשך ג"כ ויוס המות מיוס הולדו כי הילודים למות והמתים להחיות. והמות
הוא ג"כ צירור זמ"ל דמיתו. שהן ז' ימי הצילות. והיינו כי כמו שבה"כ שהאורות נסתלקו
והכלים נפלו. וזהו נק' וימת. ומהם נהווו ג"ק שלמטה מק"ג. שהרי המת הוא אבי
אבות הטומאה. ואילו לא הטא אדה"ר צעה"ד היה נתקן הכל. וע"י ההטא הולך ליעם
עטמא דמותא. וע' זה"ג שלח קי"ט ב' ס"פ פקודי דרס"ח ב'. וע"י יסורי מיתה נתקן
הטא עה"ד ונתקנים זמ"ל דמיתו. והיינו דאחשפכא חשוכא לנהורא. וע' באגה"ק ססו'
כ"ח שלכן נסמכה פ' מיתה מריס לפרה כו' ולכן מיתה מכפרת על עבירות שאין
יוהכ"פ ויסורין מכפרין. כי ג' חלוקי כפרה ל"ת וכריתות וח"ה י"ל הם ממשיכים ג"ק
הג"ל וכל א' גדולה מחברתה. ע"כ לכפר על חלול השם. היפך בחי' טוב שם. זהו ע"י
יוס המות צ"מ מטעם הג"ל כי שם צ"ן רפ"ח זה מחעלה ע"י המות. וכמ"ש ותמת שם
מריס וחקצר שם. שם היינו מה שגפל למט' והוא מחעלה ע"י מיתה מריס. וז"ס ושם
ימותו. ועמ"ש מענין שם צד"ה זאת חוקת התורה. וזהו עדיף מיוס הולדו ע"י אב
ואם. אצל תה"ה לע"ל יחי' הגיף ע"י עלא עילאה כו'. והיינו והמתים להחיות. ואז
ילאו מיס חייס כו'. וע' אדר"ן ס"פ ל"ד. וזהו והיה הוי' לי לאלקים ע"י גלוי עלמות
אוא"ס. כי הוי' נק' מקור מיס חייס יו"ד מעיין ה' נהר כו'. מצועה דמיינ דלא פסק.
אך לע"ל יהי' גלוי עלמות אוא"ס ועז"ג והיה ציוס ההוא ילאו מ"ח כו'. וע' מענין טוב
שם משמן טוב בזה"ב יתרו פ"ז סע"צ ע"פ לא חשא את שם וגו'. ענין שם י"ל הארה
כמו ריה שאינו עלמות הדבר. ושמן חכמת טעם עלמות. והריח גבוה יותר אף שהוא

דק הארה כמ"ס והריוח כו' והיינו מפני שהוא הארה מא"ס שלמעלה מעלה מעלמות החכ' ולכן טוב שס משמן הטוב כו' וכחך ש"ט היינו מע"ט שנק' ריח בגדיו וריח שלמותיך כו'. אמנם ענין שס טוב זהו ע"ד מ"ס כז"א בד"ה אושרי לגפן כפי' מקדשי שמך שממשיכי' מבחי' אחת קדוש בשמך קדוש. וזהו שמן חורק שמך שיהי' בהשס ג"כ העלמות כמו שמן חורק. והיינו כמו שהי' הוא ובמו בלבד למעלה מבחי' המגן וכענין מוליא חמה מנרתקה ועז"כ טוב שס כו'. ועמ"ס צביאור ע"פ משה ידבר בענין לאתחזקא רזא דשמים. עוי"ל בענין ויוס עו' כי בחייהו היגן רוחין אבלי במיתתם רואים וכמ"ס ברבות נשא ס"פ י"ד ולכן ארז"ל ע"פ והגה טוב מאד טוב זה חיים מאד כו' והטעם כי ע"י ימי שנותינו בהם ע' שגה נחפררו זמ"ל דהו שגבוהים מהתיקון ומה נמשך הראי' כמו הראי' שהיא בשחור שבעין צירור ס' צ"ן כמ"ס בלק"ת סד"ה כגשר יעיר :

גורן האמד זמ"א ויחי דרמ"ט ע"א הפרדס פי' אמד הוא המל' מלך הגבורה והדין הקשה. ובמא"א א' ס"ז כ' אמד נק' הקליפה כי בלועל כקון ואמד (ובק"ר) ס"ט כ' קיץ נקרא דבורא דקליפה ובלועל כקין וכל ספירותי' נק' קוליס. והגקבה נק' דרדר וסימן וקין ודרדר עכ"ל שס) וגם המל' נק' כך בהחלצותה בה ופועלת דינים על ידה כו' עכ"ל. וזהו דוגמת שהמל' נק' עה"ד עו"ר בהחלצותה בק"ג שהיא עה"ד עו"ר וכמ"ס באג"ה סי' כ"ו ושס כ' שהחלצות זו ה"ס גלות השכינה כו' ע"ס. ובמ"א כחבתי ש"ל שזהו מל' דעסיה שנעשית עתיק לק"ג כי ט' ד' ע"ס דגינה והאל"ף פלא זהו מל' דעסיה דקדושה כו'. או אפשר א"ט זהו ע"ס דמל' דעסיה עיין בפרדס ערך אט ובמא"א סעיף קנ"ב וד' זהו ק"ג כו'. וז"ס בשופטים סי' ע' ויאמר האמד כו' שהוא מל' דעס' אס בלמת אחס מושחי' כו' שחיי' ק"ג כפופה אל הקדושה וכענין ידבר עמים תחתו כו' באו וחסו בללי שיקבלו שפעס ע"י המל' דעסיה כו' ואס אין תלא אס מן האמד שהוא ה"ג כמ"ס צה"ז פ' ויחי על מאמר הנ"ל. וענין גורן הגה סנהדרין היו כהני גורן עגולה במשנה פ"ה דסנהדרין ובגמ' פ"ק דחילין ע"פ ומלך ישראל ויהושפט היו יושבי' בגורן בשער שומרון דהיינו בחיבה וריעות כמו סנהדרין כו'. ובמא"א ג' כ"ה גרן האמד סס הע' שדים עשויים כגורן ונק' אמד דועכו כאש כו'. והיינו כמו בקדושה סנהדרין סס גבורות עליונים מבינה המקבלת מגבורה דעתיק שבמו"ס ע' צה"ג ס"פ שופטים דף ער"ה ע"ב ובהרמ"ז סס ובהרמ"ז ר"פ תשא דקפ"ז סע"ב צמי מתקדשת ע"פ צ"ד דליו גבורה כו' ע"ד שמאלו תחת לראשי וזהו שהס כגורן חיבה וריעות לעורר האהבה. וגם גורן יסוד דטוק' כמ"ס במא"א ג' כ"ה דציה דשים וזרים הורע העליון. וצאות ד' כשעי' י"א דיסה נק' שמוס שהוצר יסוד דס וזורה וכורר שפע העליון עכ"ל. וזה הי' ענין סנהדרין לברר הדין וההלכה על צדדי'. וכן לעומת זה גורן האמד כו' להמשיך אליהם שפע העליון ע"ד ושפחה כי תירש כו'. ע' בישעי' סי' כ"א י' ע"פ מדושתי וכן גרני ובפרש"י סס. ובמד"ר פ' במדבר רפ"ד משל למלך שהי' לו כמה גרנות כו' לכאורה גרן שייך ג"כ לשדש גרון שהוא הליאור אך בקורקע' גרון הוא בשדש גרה. ודישת ראשי' תבואתה כגורן היינו ע"י סנהדרין שהס היו משגיחי' להיות ובערת

הרע ושיהי' סור מרע ועשה טוב כו' משא"כ במלרים נידושו ע"י גורן האעד ע' בד"ה ויהי בשלח פרעה. ולכן עשה שם יוסף. מהספד ליפקז כי יעקב י' עקב שממשיך האור בקדושה בריח החיבון כו' ומעטו שלימה כו'. משא"כ בהסתלקות יעקב יש מקום לגורן האעד כו' והמספד זהו מעורר המשכת אור דיעקב שזהו אגרא דהספדא דלויי כמו ע"ד התלה שמשנחיס גורם תוספת האור. כמ"כ המספד שמלטער על סילוק אור הלדיק ומזכיר שבתו עי"ז מעורר גלוי אורו. כמ"ש בדרוש חיי שרה בענין ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה שעי"ז ההספד והבכיה המשיך גלוי המל' בצחי' רבקה כו'. וזהו דלוי' לשון דלה דלה. וכמ"כ ענין זה ההספד גדול גורם להמשיך גלוי בחי' יעקב ע"ד יעקב אבינו לא מת כו' ויקם עדות ביעקב כו' ומוזה נמשך שיהי' אצל למלרים כי יבררו מהם כל הנילוזי'. והרשעה כולה בעטן תכלה כו'. ע' מענין סנהדרין בפרדה בעה"כ ובמא"א ס' כ"ט ובזה"ג ויקרא כ' ע"א:

מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו. תליס ק"ו ז'. פ"ו במל"ד מי יוכל לספר כל גבורות ה' ומי יוכל להשמיע כל תהלתו. פ"ז דמגלה י"ח א'. פ"ז דמכות י' א'. פ"ג דהוריות י"ג ז'. ירושלמי פ"ט דזרכות. ע"ה קנ"ז א'. זח"א ע' מ"ה כ"ד קי"ט. בשלח ס"ד יתרו. פ"ז ז' פ"ג א'. ח"ג כשא קל"ז. ע"ז האזינו רל"ד א'. של"ה כ"ז ז' קע"ז ז' קע"ו ז'. מ"ע ק"ט קנ"א. בחיי פ"ז א'. מגלה י"ח א' למי נאה למלל גבורות ה' למי שיכול להשמיע כל תהלתו ופרש"י ואין מי שיכול לספר את כולו לפיכך אין נראה לספר מדעתו אלא מה שחקנו הכמים עכ"ל. וע"ש דהאיסור הוא בצרכה דוקא. וכ' מהרש"א דר"ל לאפוקי בלא צרכה כלל מותר לספר בשבתו: פ"ז דמכות ד"י ע"א דרשו זה כמ"כ לענין ללמד תורה. וז"ל ע"פ ומי אזהב בהמון לא תבואה למי נאה ללמד בהמון מי שכל תבואה שלו אהיינו דאמר רבי אלעזר מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו. למי נאה למלל גבורות ה' למי שיכול להשמיע כל תהלתו ופרש"י שבקי במקרא במשנה בהלכות באגדות. וכ"ה פ"ז דהוריות י"ג ז' שרלו לומר לגדול הדור שאם אינו בקי בעיקרין א"י להיות נשיא נשמע דפי' שיכול להשמיע כל תהלתו לענין נשיאות ולימוד ברבים זהו כשבקי בכל הש"ס כולו. ות"י כ' מן ייכול למלל גבורתא דה' ירשו לאשמעא לכולהון תושבתייה. וכ' מהרש"א דהוריות שס דלפי סדרת הש"ס דהוריות גבורות ה' ותהלתו קאי על לימוד התורה. ע"כ אין להיות מלמד ודורש ברבים תורת ה' אלא מי שבקי בכל הש"ס כ"ל. אבל רש"ג שס לא ס"ל הכי אלא דפסוק מי ימלל קאי על ספור שבתו של הקב"ה בצרכה כ"ל אבל ללמד תורה אין שום איסור אף שאינו בקי בכל הש"ס:

זח"א עמוד נ"ד משמע מפרש מי ימלל גבורות ה' על ענין השלום בין הסד לגבורה דהיינו ויהי ערב ויהי צקר יום אחד. עו"ש ד' מ"א סע"א. ר"פ תולדות קל"ז א' קל"ה א' פ"י על ילחק שהוליד את יעקב שממנו נולדו י"ב שבטים והיינו שילחק הוא גבורות ה' הוליד את יעקב שנק' תהלתו. כי הוא קו האמצעי מובחר שבאצות. א"כ

המכוון שנבחי' גבורות ה' נמשך שיהי' רצוי השפע. ע"ד וארצה את זרעו ואחן לו את ילחק. וכן גבורות גשמים שיורדים בגבורה. ועיין זח"ג בלק קל"א א' בפירוש גבורי כח עושי דברו. והמק"מ שס' כ' מי ימלל גבורותיו ית' שהוליא מילחק יעקב שממנו קיום העולם עכ"ל. א"כ גבורותיו היינו שממדת הגבורה שהיא לבאורה דין ממנה יצוא דוקא רצוי השפע. וכענין שארז"ל פנ"ת דפסחים שאמר גבריאל למיכאל אין גבורתו של הקב"ה כדך שאתה שר של צדד והכל יודעין שהמים מכפים את אלא אני שר של את ארד ואקרר מצפנים ואקרית מבחון ואעשה גם כתיך גם ע"ש דקי"ח סע"א א"כ גבורותיו זהו ע"ד גם בחוץ גם פלאי פלאים :

ואדרמ"ן ציחורו מאמר הכ"ל פי' שבחורה גנוזים רזין עילאין שלמעלה מאלילות וזהו גבורותיו שהוא בחי' גבורות ואלמוי' גדולים להלביש רזין עילאין שלמעלה מאלילות בעינים גשמיים ומעשים גשמיים לכך נק' גבורות ה'. ועד"ז י"ל ענין אכזי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמעום. ובאמת שלמאוס זה אינו למאוס והעלה להסיר ולמוע השפע מכל וכל אלא אדרצה להשפיע השפע רק שהגבורה שחובל להתלבש כ"כ למטה וכמו עד"מ הגבורה לעייל פילא בקיפא דמהשא עד"מ. ועמ"ש צצה"ז פ' אחרי דע"ע :

בב' ויחי דרמ"ט ע"א פי' מי ימלל לשון וקטפת מלילות צפ' כי תל"א כ"ג כ"ו. שמרכיב השגלים צידים וכדפרש"י פ"ק דבילה י"ב צ'. והרמז"ס צפי' המשניות פ"ד דמעשרות משנה ה' שממעך אותה וכמו ומפרדין קטניות. והרד"ק במכלול ערך מלל משמע שעושה מזה שורש צפ"ע לצד לשון מלל שהוא דבור כי מי מלל לאברהם ולצד לשון מול מילה שהוא ענין כריתה. והקורק' חצר מלילות צפרש מלל לשון דבר. י"ל כמו שהדבור הוא התחלקות הקול שמתחלק צה' מולאות לכ"צ אותיות הרי מחלקים אותו לחלקים קטנים. כמ"כ ענין שמוללים מלילות ומפרדים אותם לחלקים קטנים. ועד"ז פי' הזהר מי ימלל גבורות. שמרכך הגבורות היינו שמחליש כח הדין וממתק אותו וגם מחלקי' את כח הגבורה שיתחלק לחלקים כענין גבורות גשמים שיורדין עיפין טיפין. וכן פי' עוד צח"ב יתרו פ"ג א' פ"ב צ' והיינו שפי' שס' שבינה הוא הנק' גבורות ה' מקור הגבורות. וכן פי' בשלה ס"ד סע"א. והוא מתחלק לה"ג והם מתחלקי' לגש"צ ה"ז כענין מלילות שמחלקים השגלים לכמה וכמה חלקים ע"י מיעוק הידים כמ"כ מהבינה מתחלקים ל' שטרים וזהו נודע בשטרים בעלה לכל חד לפוס שיטורא דיליה. ישמיע כל פי' כל היינו יסוד שבו מתאספים נש"צ ישמיע מלשון וישמע שאל והוא משפיע אותה צמל' הנק' תהלתו. ובאדרת נש"א קל"ז סע"ב פי' בגבורות ה' הם גבורות דז"א ועיקר מקורן מהעמא כמ"ש עלה עטן באפו כו'. ומי הוא המעבד אותם חוטמא דע"ק. א"כ לפ"ז יש לפרש מי ימלל מ"י היינו ע"ק שנק' מי. הוא ימלל וירכך גבורות דז"א וכמ"ש ע"פ מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה כו' מי ירפא לך כו' מי יתן טהור כו' מי יתן מליון ישועות ישראל מי צדא אלה. ויותר מבואר כן באדר"ז דף רל"ד סע"א ושם משמע דכדי לעורר גלוי חוטמא דע"ק היא ע"י ריח ניחוח של הקרבן

ועכשׂי חפלה במקום קרבות וזהו לבעל החוטם אני מחפלה וא"כ יש לפרש מי ימלל
 גבורות ה' מי שיוכל להשמיע כל תהלתו ויהללו שיתפלל בכוונה ע"ד שמע ישראל כו' וזהו
 ישמיע כל תהלתו ותהלתו אחטם לך שזהו ענין תהלה לדוד עי"ז יעורר גלוי ע"ק ויהי
 בחי' ימלל הגבורות להמתיק הדינים. ושאדרבה הגבורות יהי' ממוחקות וכשנחקים
 הגבורות הם מעולים מהחסדים כמו כי הדם הוא הנפש שממנו עיקר החיות כו' וז"ל
 עמה"מ שט"ז פנ"ב דקנ"ז א' וצעת ישראל עושין רש"מ נושכ רוחא דחוטמא של
 א"א מחרין נקבין דיליה מנקבא חדא היי ומנקבא חניינא חיי דחיי ומקבלו חוטמא
 דז"א ונחקים כל הדינים:

במ"ע ק"ע מי ימלל גבורות ה' ר"ל אימא עילאה נקראת מי דמונה דינין מחערין
 בסוד פועל גבורות כו' ה"ס רעס גבורותיו מי יחזון עכ"ל. עוי"ל גבורות
 ה' נק' א"א כמ"ס פ"ז דיומא ס"ט ז' הן הן גבורות גבורותיו שכובש את ילדו וזהו ע"ד
 טוב ארך אפים מגבור רפ"ד דאבות. וגילוי ע"ק דהיינו א"א הוא צבינה הנק' מ"י לכן
 מ"י דוקא ימלל גבורות ה'. וז"ס השופר דר"ה שארז"ל ע"פ מי עלה שמים שהוא עלה
 אלקים בתדועה והיינו דבחי' מ"י עולה לכתר הנק' שמים כו' וממשיך גבורות ה' להמתיק
 הדינין ע"ד שכובש את ילדו כו'. ע' פרקי ר"א רפ"ג. וע' בה"ז פ' ויהי וע' בזהר ויהי
 ע"פ ואם בגבורות שמוגים שנה:

ה ש מ י ת

הוספות לדרוש ויחלק. עליהם לילה מכת"י גוסחא אחרת.

בהתחלת הדרוש. הגה בת"א ד"ה רני ושמוי השני פי' לילה הוא צחי' מדת מלכותו ית' מלכותך מלכות כל עולמים מלשון העלם כו'. וב"כ בלקו"ת ד"ה תקעו צדק שופר דרוש הראשון בפ"א וז"ל הגה מלכותך מלכות כל עולמים כתי'. פי' עולמים לשון העלם שקודם התהוות העולמות הי' הוא ושמו בלבד וכדי שיסתוו העולמות מאין ליש למלך והעלם אור ושפע א"ס ב"ה שלא יהי' רק גילוי מלכותו ית' (ועמ"ש בביאור ע"פ מנורת זהב) שמגילוי מלכותו ית' לבד הם שהי"ס וקיימים כל העולמות עליונים ותחתונים. והנה למלך זה אינו אלא לגבי העולמות אבל לגבי הקב"ה אין שום שינוי ח"ו וכמ"ס ג"כ חשך לא יחשיך ואחה הוא ראשון כו' דכולה קמיי' כל"ח ונק' המלך המרום לבדו מאז. פי' שהוא צחי' לבדו כמאז וקודם שגבה"ע עכ"ל. ופי' אז פי' בפרדס ערך אז שהוא חיבור ח' אותי' הוי' ואל' ובעין זה פי' במא"א אות א' פי' כ"ג. ור"ל כיון שהוא חיבור שם אד' עם שם הוי' אד' זה למעלה מגילוי מלכותו ית' להיות התהוות העולמות מאין ליש אלא כמו שהי' הוא ושמו לבד וב"כ גברו המלומים עד שיוכלו הכופרים לומר מפלגך ולעילא דהורמין (ופירש"י סי"ן ד') ומפלגך ולתחא דאהורמין (ופירש"י הקב"ה קרו הכי) כמ"ס בלקו"ת ד"ה ששים המה מלכות דרוה"ר פ"א. והגמ' הוא בטהורין דל"ע ע"א. ובס' תורת חיים שם מפרש כפי' החוס'. ועמ"ס בת"א פ' לך ד"ה והבדילה הפרכת לכם ושם בענין חרעין דג"ע אסתמו בלילה כי ג"ע הוא המשכה הפנימי' ע"ד ויטע ה' אלקים גן בעדן שם מלא. ובמ"א ע"פ ויטע ה' אלקים גן בעדן סעי' ו' דענין ג"ע ענינו התגלות ע"ק אך שהוא ע"י בינה וז"א עכ"ל. והנה הכלית המכוון בהתהוות צחי' לילה הנמשך מצחי' מדת מלכותו ית' כי אין מלך בלא עם (דע"ג ע"כ שיטה ו') :

שם שיטה ח' ועמ"ס בלקו"ת בד"ה בגשר :

שם שיטה י"ו מלכותך מלכות ב"ע שהוא ממב"ע כו'. וגם בפסוק זה מרומז המלאך אוריאל כי אל ה' ויאר אוריאל והוא ג"כ גימט' אברהם. ועמ"ס מזה בלקו"ת ד"ה ושאתם מים בששון דרוה"ר פ"א ומ"ס מזה ע"פ ראו קרא ה' בשם בללאל בן אורי כו' יעו"ס. וע"ש במא"א :

דע"ד ע"א שיטה ג' בשפלות (ע"ד קמנתי. נקודה תחת יסוד) בשבלו :

שיטה ט"ז גם לילה מרירות :

שם ע"כ שיטה ו' תשוב ה' עילאה כלה עילאה בד"ה :

שיטה ט"ו נהורא . וגם כי יתרון האור בא מהחשך דוקא כמ"ש צד"ה חקצו בחדש
 דרוב"ד פ"א לכן גילוי יום א' שהוא א"ה שהוא ג"כ ע"ד ציוס שהוא יהי' ה'
 אחד ושמו אחד ונמלא בחי' יום שהוא זהו יום אחד שיהי' ה' אחד ושמו אחד זהו
 נמשך ע"י ויהי ערב ויהי בקר שיתרון האור נמשך דוקא מהחשך ועמ"ש בלקו"ת פ'
 ואתחנן סד"ה וידעת היום כשש שהיום הוא מלילה כו' . והנה חצות לילה :

שם שיטה ל"ד תד"א ח"א פי"ח :

דע"ה ע"כ שיטה כ"א במ"ש בחד"א בפי' :

ח עין"ל פי' ויחלק ע"ד מ"ש במא"א אות ח' סל"ו חלק בגי' הוי' אהי' שהוא יתוד
 הו"צ הוי' אה' שהוא יהוד ז"כ ונק' זה חלק כי לגבי אור א"ס הבלי גבול
 המשכתו בע"ס נק' חלק ע"ד חלק הוי' עמו וכענין אלילות ואללתי מן הרוח אבל הוא
 ית' בעלמו נק' כל הכל יכול אמרו אליו כל תשא עון זהו ויחלק שהמשיך אור א"ס
 בע"ס . עוי"ל חלק נק' היהוד בבחי' ממכ"ע כמ"ש ראה חיים עם האשה אשר אהבת
 כו' כי היא חלקך בחיים בקהלת סי' ט' ט' . (ועד"ז כ' במא"א חלק אותיות חקל כי
 נזרעים זה נשמות הדיקים ע"ס סל"ד ופי' ויחלק שאברהם עשה אותה להיות חקל
 ושדה ראוי' לזריעה כו') . וע' מזה ברבות בראשית ר"פ י"ז שע"י האשה נמשך חיים
 לאדם . וזהו כי היא חלקך ר"ל המל' היא חלקו של ז"א בחיים שזה ועל ידה נמשכו לו
 מוחין דאו"א שנקראו חיים כי והב' תחי' וצינה נק' חיי המלך כו' ובמא"א אות ח'
 סכ"ח חכס גי' חיים כו' כי היא חייך ואורך ימך כי היא חב' דאריך שמשס אריכו
 דיומין עכ"ל . והמשכה זו ממו"ס דא"א לז"א זהו בשביל שגריך להשפיע לנוק' וכמש"ל
 אות ה' שדוקא כדי שיהי' ד' מוחין צו"א שיתחלק הדעת לחו"ג נמשך ממו"ס ע"ס
 במשל לחלק השכל כו' . והנה שיתחלק הדעת לחו"ג זהו כשנמשך למל' שמקבלת מעטרא
 דגבורה וכמ"ש בלקו"ת צביאור ע"פ כה תברכו ספ"א בענין בהמ"ז שמדאורי' שהוא
 ז"א תושב"כ א"ל רק ג' ברכות המשכות ג' מוחין אמנם מדרבנן תושב"כ מל' קרינן
 לה חקנו ברכה רביעית התגלות עטרא דגבו' במוק' כו' ע"ס והמשכה זו והתחלקות זו
 נמשך ממו"ס כנ"ל . וזהו כי היא חלקך בחיים . וע' מ"ש סד"ה וידעת היום שיתרון
 האור נמשך מהחשך דוקא והיינו יתרון האור הוא המשכת מו"ס וזהו נמשך ע"י כי
 היא חלקך מה שהמל' מזררת מחשוכא מק"ג כו' . וברבות צטה"ס ס"פ שימני
 כחותם בענין כי עזה כמות אה' שאהב האיש שהוא ז"א את אשתו זו כנס"י שנאמר
 ראה חיים עם האשה אשר אהבת כו' . ובקהלת במקומו ע"פ ראה חיים עם האשה
 דף ק"ז ב"ג תד"א ח"א פי"ח . זח"א מקץ קל"ו ע"כ ובפ' קרח קע"ז ב' . ז"ג ח"א
 עמוד ק"ה . של"ה ק"א ב' . וז"ל הוהר מקץ קל"ו ב' כי היא חלקך דא הוא שמשא
 בסיהרא ובעינן למיעל סיהרא בשמשא בסיהרא דלא לאפרשא לון ודא הוא
 חולקא דב"נ למיעל בהון לעלמא דחתי עכ"ל . וזהו"ע כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב
 חלק דוקא כמ"ש כי חלק הוי' עמו . וזהו חכני איש חלק . וע' באגה"ק סי' ה' ע"פ
 אשרינו מה טוב חלקנו . וברבות באיכה ע"פ חלקי הוי' אמרה כפשי . ואפ"ל עוד

ענין חלק ע"ד ומספר את רובע ישראל דפי' חלק רביעי' בחי' אף עשיהו וכן בגמ' פ"ד דב"ב דס"ג דחלק הוא רביעי' והיינו בחי' יסוד נק' חלק רביעי' דלעילא וכמ"ס בזח"ג פ' בלק דר"ד ע"א רביעית מן מדירו ד' ישראל איהו בריח כו' והוא היו"ד שברגל הגימ"ל שבחי' שיכולה להכנס בהמקבל שהוא יסוד דנוק' איהו אלא בחי' רביעית משכל של עלם המשפיע. וזהו ע"ע וגסכו רביעית ההין וכמ"ס בזח"ג שלח קס"ב ע"ב ובלקו"ח פ' שלח סד"ה ענין הנסכים. וזהו ויחלק עליהם לילה. ויחלק דוקא שהמשך בחי' שמאח צסיהרא ע"ד לכלול מדות יוס צלילה והמשכה זו נק' חלק שהוא בחי' רביעית ככ"ל ומספר את רובע ישראל. וזהו ע"כ ד קצילת דכר איקרי לילה בחוס' ה"א וע"י יסוד זה נופלים החילוני' כמ"ס בזח"ג ס"פ ואתחנן דף ע"ר סע"א כד יחצט ארבי' רבצא לאתחברא בטוקבי' כו' ע"ס כי זהו צירור מ"ה וצ"ן שמ"ה מברר צ"ן וממילא יתפרדו כל פועלי און כמ"ס בזח"ג ענין קי"ם והעציר ישראל שס מ"ה צי"ם שהוא צ"ן ועי"ז וגער פרעה כו'. קיצור חקל אוחיות חלק והיינו המשכה מבחי' כל סוכ"ע בממכ"ע ונק' חלק מרמו ליחוד חו"ב שהס המוחין וגמך בהמדות ז"ל. כי היא חלקך בהי"ס ע"ד כי היא חייך ואורך ימך המשכה מח"ס דא"א נמשך לו"א בשביל התגלות עטרה דגבורה בנוק' וזהו ויחלק. גם להעיר מענין כלל ופרט ואנכי איש חלק מה טוב חלקנו חלק לעוה"ב. עי"ל חלק נק' היסוד כי חלק רביעי' וגסכו רביעית ההין ומספר את רובע ישראל המשכה שמאח צסיהרא מדת יוס צלילה ועי"ז נופלים. כד ארבי' ואריוותא. יחרון האור נמשך מהחשך סד"ה וידעת היום. וזהו הארה דחלות לילה:

ט עי"ל פי' ויחלק ע"ד מ"ס בלקו"ח פ' במדבר צד"ה והי' מספר צני' צפי' פלג חלקים להיות מתחלק לבחי' מי ברא אלה כו' ע"ס. ופי' עליהם ע"ד כי תלא למלחמה על אויבך. על דוקא בשרשם ומקורם כו'. בלקו"ח סד"ה כי תלא הראשון ששרש נפה"ב משמרי האופנים. וע"כ לנח נפה"ב הוא ע"י שחיס לפניו דק"ס כו' ועד"ז כאן ששרשם מבחי' צ"ן מדת לילה ע"כ ויחלק עליהם דוקא לילה. ובסנהדרין פרק חלק ל"ו א' ויחלק עליהם א"ר יוחנן איתו מלאך שנודמן לאברהם לילה שמו שנאמר והלילה אמר הורה גבר באיוב סי' ג'. וע' מזה צנדה פכ"ה דע"ז. ואפ"ל ע"פ מ"ס צפרדס ערך לילה דהמל' נק' כן כאשר קבלה הזכר ע"כ בחי' זו ממונה על ההריון וע"כ נודמן לאברהם ע"פ מש"ל דענין ויחלק עליהם לילה היינו כד קצילת דכר. עי"ס בגמ'. הכוכבים נלחמו י"ל כי כוכבים צרקים תמינאה צינה הגבוהי' מחמה ולבנה וכמ"ס בלקו"ח פ' ויקרא צד"ה ויקרא אל משה בענין סוכה של"ל כוכבים נראים מחוכה. וצינה היא עלמא דחירו שמסס אין יניקה ע"כ דוקא הכוכבים נלחמו. ואפ"ל פי' ויחלק לב' חלקים. הא' מ"ס אשר חלק ה' חלקך אוחס לכל העמים צפ' ואתחנן ד' י"ע. וע' מזה פ"ג דמגילה ד"ע ע"ב פ"ד דע"ז כ"ה א'. ירושלמי פ"ק דמגילה. רבות וישב ספ"ג דל"ד ע"ד. ענין ופן תשא זה"ב שמוס י"ד סע"ב ח"ג אחרי ס"ד א' בחי' ד' א"ב ל"ג א' רי"ז ב' רכ"א רל"א צ'. של"ה שפ"ו א' וז"ל הזהר פ' אחרי ס"ד א'. ואנכי איש חלק גבר מההוא דפליג לכל שאר עמין רבצין ממנו דכתי' אשר חלק ה' אוחס

אוחס וכתו' כי חלק ה' עמו ועד"ז נחלקו שני שעירי' דיוהכ"פ אחד לה' כו' וזהו"ע
 וחלק עליהם לילה שיהיו הם מקבלים מצחי' אשר חלק כו' ולהיות חלק הוי' עמו
 בחיי בראשית ע"פ ויתן אוחס כו' להאיר על הארץ ד"ז ע"כ מענין אשר חלק יתרו ל"ג
 א' ע"פ והייתם לי סגולה. כי עכומ"ז הם תחת פקדי המלך כו' אשר חלק כו'. וי"ל
 לכן הכוכבים נלחמו שהם פקדי המלך כי מיני' וזי' לישדו' זו' נרגא. בחיי יתרו ל"ז כ'
 ע"פ לא תסתחוו להם וצפ' ואתהקן במקומו ע"פ אשר חלק. ולכן ע"י שהמשיך מדה
 יוס צלילה כנ"ל נמשך הגילוי בצחי' חלק הוי' עמו וצחי' אשר חלק ה' אוחס כו' ועי"ז
 ממילא ויבס וירדפס כו' הוא ועבדיו ע"ד והוא עבד לפניהם היינו הוא דא עתיקא אית
 לן חד הוא דעדיף מכולהו הוא ה' חלקינו בכל הארץ משפטיו שמדת רחמיו לעולם.
 ופי' ועבדיו ע"ד ועבד הלוי הוא:

לד"ה ויהיו חיי שרה ממה שנמצא האות ו' בסגנון אחר. והוספה לזה אית ז'.

ו י ש ב ע שנים היגון היתפרשין בדיני ורחמי בצמה סערין ואורחין מה ללא הוי
 הכי לעילא (פי' בג"ר כח"כ) ובג"כ צאלין שבע שנים כחי' זהו שנים ל'
 רבים ולא שנה וכולהו היקרון חיים. פי' שבע שנים זהו צו"א דאל"י שהוא כחי' מדות
 דאל"י שהם כחי' ענפין מהפדדן שהם הפכים ומנגדים זל"ז כמו כ' מדות חו"ג
 שהחסד הוא היפוך הגבו' אל"א שהא"ס צ"ה עושה שלום במרומיו ע"י גילוי שמחגלה
 בהם וצטלין באורו ית' המהיר בהם בצחי' גילוי ואזי מתמזגים ומתחלקים הגבורה
 בהסדים ע"י כחי' ח"ת הממולט בין חו"ג ומכריע ומטה כלפי חסד כו' צכה גילוי
 הוא"ס צ"ה הנמשך ומחלבש בו צית' שאת מנשאר המדות וכמ"ס בלגה"ק ע"פ והי'
 מטעה הדקה שלום כו'. ואעפ"כ מפני שמלך עלמס נמלא בהם פירוד והתחלקות
 אל"א מתכללים זע"ז ע"י עושה שלום במרומיו. ע"כ נק' שנים ל' רבים וגם הם
 שבע שהו מספר היותר קטן שכל מדה היא אחת ולא כלולה מעשר דלכך הם שנים
 ל' ריבוי ופירוד מלך הסרון התכללות. משא"כ למעלה כחו"כ הם עשרים שנה לשון
 יחיד וכס"כ בכתר ואין שם דינים כלל כי הגבו' כלולה ומיוחדת לגמרי במדת החסד
 כו'. ומ"מ גם השבע שנים מחיידים ומתכללים ע"י העושה שלום במרומיו וז"ש
 וכולהו היקרון חיים (וע' כחו"א צפ' יתרו צד"ה להבין ציבור ענין האבות. הן הן
 המרכבה נמלא מצוהר שיש ג"כ מעלה בצחי' המדות מה שלמעלה מהו"כ כי ז"א
 בעתיקא אחיד ותליא כו' ע"ש) וזהו ויהיו חיי שרה מאה שנה כו' פי' שרה הוא מל'
 דאל"י שנקראת מערומיתא וזהו שרה לשון שררה והיא מקור דבי"ע ולזה אמר פי'
 שלימה ממנין שני חיי שרה להודיענו כי מקור התחלת התהוות הזמן היא ממל' דאל"י
 שהיא מקור דבי"ע ולכן הוא בגדר זמן וכמ"ס מלך מלך ימלך שהוא עבד הוה ועתיד.
 משא"כ למעלה מזה בעלמות האל"י הוא למעלה מגדר זמן. וכמ"ס בלק"ת פ' בראשית
 בענין מ"ע שהז"ג נשים פעורות כו'. והנה עם היות שצחי' מל' שייך לומר כחי'
 זמן אעפ"כ נמשך ומלוכש בה הוא"ס צ"ה ממש מה שהוא למעלה מגדר הזמן וכן
 מלוצבים

השמטות

חכה

מלוכסים זה חו"צ עילאין שהם למעלה ג"כ מצחי' זמן כו' וכמ"ס כ"ז צחי'א צשער
היוב"א פ"ז. וזהו ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה שצחי' שנה ל' יחיד מורה
על היות כל צחי' המאה מתייחדים יחד והיו לאחדים וכן העשרים והיינו מלד הגילוי
או"א"ס ז"ה חד ולא בחושבן א"כ זהו ההמשכה מלמע' מהזמן צחי' זמן וקמ"ל שנמשכים
צחי' מל' כל האורות דאלי' וגם המשכת או"א"ס ז"ה ממש. וזהו"ע חיי שרה שזהו
החיות של צחי' המל' ולזה משפעה המל' ג"כ צחי"ע צחי' אורות אלו עד שנעשה
צחי' כתר לצריאה ג"כ שהכתר דצריאה ג"כ נק' מאה שנה צדא דמאה (וג"כ כלול
מצחי' עתיק וא"א ע"ד שהכתר דאלי' הוא ממולט בין המאליל לאלילים וכך הכתר
דצריאה ממולט בין אלי' לצריאה וכמ"ס צמ"א צביאור ע"פ שחורה חני כו'). וג"כ
עשרים שנה שזהו או"א דצריאה. וענין יחידה וכתר דצריאה היינו כענין חסודת ר"א
בן דורדיא שגעה בצבי' שזהו צחי' יחידה בכל מארך כו'. וז"ס פעם ז' שני חיי שרה
כי זהו המשכת החיים ממל' דאלי' לצוי"ע שנמשכים צחי"ע ג"כ צחי' ומדרגת מאה
שנה וצחי' עשרים כו' כנ"ל. ומ"ס תהלה ויהיו חיי שרה מאה שנה כו' וזהו"ע המשכת
החיות והאור מא"ס ז"ה למל' דאלי'. (וע' צוהר תוריע דמ"צ צפי' גמלחהו עוב כו')
כל ימי חייה כו' דעה"ח שדר לה חיים כו' וצוהר פ' קרח דקע"ז ע"ז ע"פ ראה חיים
עם האשה כו'), ולכן נא' בפעם הב' שני חיי שרה שני לשון רבים כי כל החיים של
כח"צ דצריאה עם היות שלגבי צריאה נק' מאה שנה ל' יחיד וכן עשרים שנה אך לגבי
אלי' נק' שני ל' רבים לפי שצריאה יש מליאות הזמן כו'. משא"כ צחי' וכו"ל. וז"ס
הזהר קוב"ה דאיתכלל מאחר עילאה סדכ"ס במאה צדא דמאה צדכאן שזוונתו כאן
שקוב"ה הוא צחי' מל' דאלי' שע"י מאה צדכות נמשך זה אורות הכתר כו'. גם י"ל
שמדבר כאן על מל' דנקודים ואתכליל מאחר עילאה כו' :

ותמת שרה בקרית ארבע. פי' זהו הסתלקות והעלאת מ"ג דמדת מל' דאלי' לחזור
למקורה צחי' או"ח (ובענין מ"ס ע"פ שחירה חני ונאיה צוהר פ' בלק
דקפ"ז). אל קרית ארבע הוא ז"א דאלי'. היא חבדון שמתחברת להאבות שהן חג"ח
דז"א (וע' צוהר בענין סדוד מלך צדכרון דוקא ז' שנים. ועמ"ס צד"ה ע"כ יאמרו
המושלים בענין קרית סיחון וע' צפע"ח שער חג השבועות פ"א מ"ס על משנת בן
המש שנים כו' בן שבעים כו' בן מאה כו'. וע' צוה"ג שלח קג"ע א'). ויבוא אברהם
לספוד לשרה להעלוהה ולהגזי' אותה עי"ז לעשות הכנה להמשיך האורות שלה לרבקה
שהיא ג"כ מצחי' מל' דאלי'. אך צחי' אחרת שחיקונה דוקא ע"י ילחק. וזהו אגרא
דהספידא דלוי' ל' כי דלה דלה לנו כו' להמשיך עי"ז בנין המל' צחי' רבקה כו'.
ובהנה מבואר צמ"א צביאור ע"פ חורה לזה בענין שלע"ל יאמרו על ילחק כי אחת אצטו
בסוד מעלת הזהב על הכסף ועד"ז יהיו הלויים כהנים וילחק ורבקה הם מצחי' אחת כי ילחק
הוא הלחוק והתענוג שיהי' לע"ל וצחי' והנה ילחק מלחק את רבקה אשתו פי' מצדוד
שם צ"ן הנק' רבקה של שלש בקר או של ארבע נמשך הלחוק כו'. והנה לע"ל צחי'
הנער בן מאה שנה ימות. ובענין כי זקנה ושיבה הוא צחי' ע' שנה ששרשו מצחי'
י"ג ח"ד הנמשכים מחכ' שצדכר אצל צחי' כתר שצדכר הוא הגנה למעלה מצחי' חכ'

שכבתי וזהו"ע מאה שנה . וכ"כ בלק"ת כאן דמאה שנה נמשך מצחי' כתר שכבתי . והנה עכשיו המשכה זו מצחי' מל' אכן לע"ל יהי' עלי' יתירה שאפי' הנער שהוא מצחי' ילירה ששם שולט נער מט"ע יתעלה לקבל מצחי' מאה שנה כו' . וכמ"ס בד"ה והי' אור הלצנה . קיצור ענין שבע שנים . וענין חיי שדה ושני חיי שרה . וענין רצקה : ו **והנה** מכל הנ"ל יש לצאר ג"כ ענין סבך הסוכה . דאיחא צפט"ח צכוונת הסוכה כי סבך גי' מאה שהוא מאה צרכות כי הסבך הוא צחי' כתר . וזהו וסוכה התי' ללל יומם צחי' ישת חסך סחרו שלמע' מצחי' שמש שהוא ז"א ומ"מ כוכבים נראים מתוכה שהמקיף מאיר בפנימי וכענין מ"ש בלגה"ק גבי וילבש לְדָקָה כשריון כו' . ודפנות הסוכה הם חצ"ד . ולכן גובהן עד עשרים אמה היינו כנ"ל . שאו"א נק' עשרים שנה ע"כ א"א להיות הסוכה למעלה מעשרים אמה ואפי' דפנות מגיעות לסבך . ורוחב הסוכה ז' טפחים על ז' טפחים זהו צחי' זו"ג שהן הנק' שבע שנים כנ"ל (כי הנה צר"ה הוא צנין המל' . צחי' וה' פקד את שרה והיינו כאשר אמר כמו שטלה במחשבה הקדומה להיות אגא אמלוך . אך מר"ה ועד יוהכ"פ הוא צצחי' שמאלו חתה לראשי אצל צסוכות הוא צחי' וימינו תחבקיני וצחי' וימינו זהו שרשו חסד דעתיק המלושם בכתר שכבתי היינו בגלגלחא דאריך אשר משם צחי' המאה צרכות כנ"ל צשם הלק"ת וזהו"ע הסבך כו' . וגם ל"ל מצחי' או"א שהוא ענין היחוד החמידי צצביל ההשפעה תמיד מאין ליש והוא מצחי' חו"ב שנק' עשרים כנ"ל . וזהו ענין הדפנות וזהו וסוכה תהי' ללל יומם כי מצוהר צמ"א דיוס היינו חסד אצל יומם זהו יסוד דאצא והוא המשכה מאין ליש צחי' תרדל"מ . אכן הסבך שמצחי' כתר שכבתי נק' ללל יומם וזהו ופרום עלינו סוכת) . והנה ופרום עלינו סוכת שלומך ע"ד עושה שלום צמרומיו . והמשכת שלום זהו ע"י שנמשך צהם מצחי' כתר שזהו ענין הסבך ומאו"א שהן הדפנות שהן צחי' מאה וצחי' עשרים . כמלא ענין הסוכה היינו שזו"ג שהן שבעה ימים דחג וג"כ ז' טפחים דרוחב הסוכה הם מוקפים מבחצ"ד ע"י דפנות הסוכה ונמשך ומילל עליהם אור הכתר שזהו הסבך צסוד מאה צרכות הממשך או"א"ם צ"ה צאצ"ע . וזהו ויעקב נסע סוכתה כי צחי' סוכת שלומך נמשך ע"י יעקב צחי' ת"ת כנ"ל צפי' עושה שלום צמרומיו כו' :

יש להעיר לענין ויהיו חיי שרה ממ"ש למרבה המשרה פי' לע"ל תהי' המל' צמדריגת הצינה שהיא מ"ס סחומה דלמרבה וכמ"ס סד"ה רני ושמחי צת צענין עד שקראה אמי ואז יהי' ולשלב אין קץ ע"ד תרדל"מ . משא"כ עכשיו נק' דודים עת לחצק ועת כו' . ועמ"ס סד"ה שובה ישראל עד . צענין אוהל כל ילען . ועמ"ס מענין למרבה המשרה צד"ה ויהי מקץ וזהו כענין והי' ה' למלך על כל הארץ ציוס ה"הוא יהי' הוי' אחד כו' . והמשכה זו מצחי' שלמע' ממדרגת מאה שנה וכמ"ס ע"פ ואחא מרצבות קודש ע"י המלות ממשיכים רצבות . קודש כו' . וגם ע"י השובה ממשיכים מצחי' ולתצונתו אין מספר . וכמ"ס בלק"ת סד"ה והי' מספר צנ"י כו' . והנה צקרית ארבע זהו תפלה של יד כן פי' צת"ו צתיקון י"ח דנ"א ור"ל ע"י העלאה דתש"י ממשיכים תפלה של ראש ומוזה יומשך למרבה המשרה כו' :

השמעות

הכו

ממה שנמצא בהכתיב שיטים באיזה דברים . וצ"ע בזה .

בדק"ו ע"א שיטה ע' גבול הם ובערך פעולתם אלינו עכ"ד הפרדס . אכן בע"ח :

גם ע"ב שיטה כ"א עב"ה) . והנה כס"י בשלשה ספרים ברא הקצ"ה את עולמו בסופר
וספר וסיפור ויובן זה :

שייך לענין עזים מאתים לעיל דרל"ז ע"ב מש"ש בשם ס' דברי אמת יעו"ש .

בגמרא ספ"ד דפסחים מלכא ומלכא הוו יחזי כו' . ואי' כס' דברי אמת מהרב
רבי יצחק לאגלטר ז"ל בשם הס"מ כ"ע שהיו מתוכחים אם לדיקוי
גדולים אם בע"ח גדולים ואיני זוכר הא"ך עכ"ל . ונראה דמבואר במ"א ע"פ האינו
השמים כו' שיש נשמות שנק' שמים והם מארי חורה ויש נשמות שנק' ארץ שהם בעלי
מלות . וכשם שפעמים כתי' שמים ואח"כ ארץ בראשית ברא אלקים את השמים כו'
כך לפעמים ארז"ל ות"ת כנגד כולם . ולפעמים כתי' ביום עשות כו' ארץ ושמים
סקדמה ארץ כך ארז"ל תכלית חכ' השומע"ע כו' . כך הגה שה פורה ישראל שה
בשבי' זהו כתי' מארי חורה כי ושער רישי' כעמ"ג זהו הלכות החורה שהן כתי' שערות
ונק' כעמ"ג כתי' כששים וכן לבושי' כחלג חויר קאי על החורה וכתי' הטותן שלג כלמר
ואפי' סיחת חולין של ת"ה שהן כמו השערות שלו לריכים לימוד כו' . גם אימרא ע"ד
את ה' האמרת כו' וה' האמיך ל' דיבור החורה ולצוש עושה אור כשלמה . משא"כ
כתי' עזים מהשערות שלהן יש יניקת החילונים . כך מי שעוסק במו"מ דריבוי ההתחבנות
מותרי מוחין עו"ג וגלחה את ראשה כו' . והוא שערך כעדר העזים שגלשו כו' וכמ"ס
ואיש כי ימרט ראשו כו' . ומ"מ כתי' ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים פי' גדיותיך
ל' גדי ול' מוזל כי ע"י המלות מעשיות שהן מק"ג ומחולות וע"ס עי"ז ממשיכים כתי'
א"א למעלה מבתי' שערות כו' וכמ"ס במ"א בענין שער בימין ושער בשמאל . שער
בימין מלות והוא על משכנות הרועים שהם מארי חורה כו' . וגם ד"כ ב' כתי' הנ"ל
זה"ע אחכפיה ואחכפיה אשר עם היות אחכפיה גבוה יותר אעפ"כ יש כתי' באחכפיה
שלמעלה יותר כמ"ס בחו"א פ' ויקהל ע"פ קחו מאחכם בענין להם עוני כו' . וה"ע גלישת
השערות . וה"ע יעקב וישראל . יעקב יו"ד עקב לברר בירורים אחכפיה . וישראל כי שרית
כתי' אחכפיה כו' . והנה מלכא ז"א דאל"י אומר גדיא יאי וכמ"ס וקח לי משם שני
גדיי עזים כו' כאשר אהב כי כמים קדים על נפש עיפה ותטוג מההתחדשות והיינו
מהבירורים כד אחכפיה וכו' וז"א שאינו יורד כתי' ע כמו המל' ע"כ זאת הוא חידוש
לו בירורי כתי' דב"ן . ומלכא מל' דאל"י שירדת כתי' ע לברר כתי' יעקב אומר
אימרא יאי כתי' ישראל כי זהו חידוש לגבה מ"ה דאל"י וכו' . והוא שבקרבן פסה בלוי
הקצ"ה לנשה נאמר על שתי המזוזות ועל המשקוף ובלויי משה נאמר אל המשקוף ואל
שתי המזוזות . כי תו"ע וגמ"ח ג' קוין הנה גמ"ח ועבודה זהו שתי המזוזות ימין ושמאל

כתי' יאי

חפרו"י . ותורה המשקוף קו האמלעי שע"ג ז' הקוין כמו סגולתא . ולכן הקב"ה אמר על שתי המזוזות תחלה כי מעשה גדול . ומשה אמר אל המשקוף תחלה כי גדול תלמוד כו' . או י"ל הקב"ה וכנס"י מקור התומ"ל כמ"ס בתיא צה"ה . ע"כ הקב"ה משבח כנס"י שמו"ת גבוהים וכנס"י משבח הקב"ה שחורה גבוה . ובאמת שקולין הן תמתי תאומתי . וכן בשו"א קורא אני עליהן יעמודו יהדיו . ולפמ"ס בשם המגיד גדיא בע"ת זהו פי' אשכול וכו' עין גדי . וזה"ע ז' שעירים דיוהכ"פ וכו' תומ"ל אברים הפנימי' ואברים החיצוני' . וכן בכו"מ ז' מדריגות כמ"ס בתיא פל"ח ונמשכים מד"ע וד"ת . כי ד"ע שלמעלה הים ולמטה אין וזהו למסו"ל באחד . וזהו שמע ישראל בחי' ישראל יחו"ע . וד"ת בשבמל"ו יעקב אמרו יחו"ת ביעול הים . ומזה נמשך בכל נפשך . וזהו ולא ראה עמל בישראל כי ביעול הים זהו עמל אצל בחי' ישראל למעלה הים ולמטה אין ח"כ ממילא בטלו כל הרלויות . עמ"ס ע"פ שה"ס :

ביאור הדברים ע"פ ואני נחתי לך שבס אחד וגו' . ל"ל תחלה ענין יוסף ואחיו השבטים מה הם . דכתיב ויכר יוסף את אחיו והם לא הכירוהו . וכדמה להם שהוא חיש מלרי . ואיך יעשו זו כ"כ ולא הכירוהו במעלתו העליונה שהיה בחינת מרכבה וגם מקודש בהיותו עמם לא תשבוהו כ"כ ועשו זו . אך הענין הוא כי אחיו השבטים היו מרכבתי תחלה שהיו בחי' אלילות שבתיאה [עמ"ס בספר הגלגולים פ"ב ועמ"ס צביאור ע"פ במדבר סיני באהל מועד דרוש השני] והם המחברים את בריאה לאלילות . והיינו מה שמלכות דאלילות נשפלת להסתתר בצריאה היו השבטים מעלים אותה להצרה לאלילות [ועמ"ס ע"פ בהעלותך בענין קרבות הנשיאים ובענין שלך גדול משלהם . ועמ"ס מענין קריעת ים סוף ל"ז גזרים ומענין מ"ס לעתיד והניף ידו על הגהר כו' ומכ"ז יוצן גם לכאן לענין השבטים ומעלת יוסף עליהם] . כי הי"ז שבטים הם הי"ז בקר שהיה בים שעשה שלמה שהיו שלשה פונים לפונה כו' ושלושה פונים נגבה כו' במלכים א' ז' כ"ה . ומצואר בזהר פ' ויהי דרמ"א ע"א שהם בחי' הדגלים של השבטים חלת שבטין לכל סטר כו' וגופא דשכינתא עלייהו הה"ד והים עליהם כו' והוא בחי' מל' דאלילות וע' עיד מזה בזהר ח"ב תרומה קס"ד ז' פקודי דף רמ"ד סע"א וע' במק"מ שם ובסה"מ סי' ט' ששרשם מאלילות ממש שהרי הם ג' פרקין שבחו"ג ובנו"ה כו' ע"ס . ואינם בטלם בחי' בריאה אלא שרשן מאלילות ממש כי הם זרע האבות שהם מרכבתי עילאה דאלילות . אך שמ"מ הם נמשכו למטה בצריאה וזהו לשון שבע שהוא לשון המשכה כמו כובצא דשביט והוא על שם המשכתן שנמשכו למטה בצריאה . והם בחי' היכל קדשי קדשים דבריאה שמחברים בריאה לאלילות . ולכך הם המעלים את המל' דאלילות [ועמ"ס צביאור ע"פ זכור את יום השבת זד"ה ולתוספת ביאור מ"ס צפי' רכב אלקים כו' אד' צם ומשם יוצן הכח שיש בהם עם היותן בצריאה להעלות את המל' דאלילות כו' לפי ששרשם מבחי' רבותים אלפי שנאן ועמ"ס בלק"ת מהאריו"ל בחלים

בהלים בענין אלפי שנאן ועמ"ש מזה ע"פ ואתח מרצבות קדש . ועמ"ש מענין השבטים
 צד"ה וישבס לצן]:

וידעו ששם עלו שבטים שטבדחם הוא להעלות הרפ"ח ניולוים שנפלו בשבירה לצי"ע
 לצררן ולהעלותן לאלילות ובמ"ש צד"ה והנה אגתנו מאלמים אלומים כו' ועי"ז
 מחזרים ש' אד' שהוא בחי' מל' לשם הוי' שהוא ענין שילוב אד' בהוי' . והמשכה זו
 משם הוי' זהו בחי' יוסף כי יוסף הוא מאלילות ממש וז"ש החתת חלקים אני כי הי"ב
 שבטים שהם עלמן בצריאה הם חתת שם חלקים שהוא מל' דל"י משא"כ יוסף הוא
 המשכת ש' הוי' שלמעלה משם חלקים כו' . וז"ש ויוסף הורד שהוא המשכה וירידה
 מלמעלה למטה בענין מ"ש וירד הוי' על הר סיני . וירידה זו הוא לצרר שם צ"ן כי
 כמו שיש למטה צירורים שמצדדים הרפ"ח ניולוים שנפלו צבי"ע ומחטלים לשם צ"ן
 מל' דלילות ובמ"ש צכוונת ק"ש צחיצת שמע שם ע' שם צ"ן רפ"ח כו' כמ"כ יש
 למעלה מעלה ג"כ צירורים דהיינו שאחר צירור הג"ל הנה נמשך שם מ"ה לצרר את
 שם צ"ן שהוא צירור נעלה יותר והיינו כי מ"ה הוא הארה ממלחא דא"ק שהוא מקור
 התיקון שהוא מצחינה שלא הי' בשבירה כלל ולכך הוא המצדד את שם צ"ן והו' בחי'
 יוסף כו' . ועיין בזהר ויחי דרמ"ה סע"א. (וז"ש שופטים וטורים חתן לך כו' לשבטיך.
 וז"ש ג"כ ויהי ציבורן כו' יחד שבטי ישראל שכשהם יחד צבחי' ששם עלו כו' אזי נמשך
 ג"כ מלמעלה המשכה עליונה מאד ע"ד הג"ל . ומזה יוצן ג"כ מה שמלינו ג"כ ענין שבע
 שהוא להיפך בחי' דין קשה כמ"ש אשור שבע לפני . וכתיב כי לא יניח שבע הרשע
 כו' . והענין דכמו שהי"ב שבטים נמשכו מהמדות עליונות דלילות וירדו לצריאה
 והם חלת קשרין דדרעא ימינא וחלת קשרין דדרעא שמאלא וחלת קשרין
 דירכא ימינא כו' במ"ש בזהר ויהי שם כך ג"כ לעומת זה בקליפות כמ"ש בזהר פקודי
 דף רמ"ד סע"א חלת קשרין כו' ע"ש . והם כחות והמשכות שלוחי הדין הקשה . ול"ל
 דהכתיב חושך שבעו שונא בנו וע' מזה צמדרש ר"פ שמות . וכתיב שבעך ומשענתך המה
 ינחמוני . וי"ל כי זהו ענין גבורות דקדושה ששרשם נמשך ממקום גבוה מאד כדפי' הרמ"ז
 ר"פ פינחס בענין מוסר חציך כו' והוא בחי' גבורה שנחסד כמו שהאז מכה בנו כדי
 להדריכו בדרך ישרה . ועד"ז י"ל פי' הפסוק כל אשר יעבור חתת השבע העשירי יהי'
 קדש פי' מי שמקבל באהבה . וע' בזהר ח"א ד"ו סע"ב ע"פ וירד אליו בשבע . והו' ענין
 שופטים וטורים חתן לך כו' לשבטיך פי' כדי שלא תלעךך לשבע לפני ח"ו ע"כ תוכיח
 נפשך מעלמך . לשבטיך הם הי"ב שבטים הג"ל שמהם נמשך הכח לנש"י לעבודה) [קיצור
 השבטים הם י"ב צקר דצריאה שהים מל' דל"י עומד עליהם והם מחזרים הצריאה
 באלילות ומעלים המל' להיות שילוב אד' בשם הוי' ויוסף הוא המשכת האור להמשך
 למל' דל"י]:

ב ודענין כי יוסף שרשו הוא בחי' יסוד דעתיק שהוא יסוד דא"ק מה שלא היה
 בשבירה כלל . כי השבירה לא הייתה רק צו"ת דמלכות דא"ק שהם הזמ"ל
 דתהו וכמ"ש וימלוך וימת כו' הכל בצחינת מל' דא"ק בלבד . אבל בחי' יסוד דא"ק לא
 היה בשבירה שהוא ענין המלך השמיני הדר שהוא בחי' יוסף יפה תאר כו' [וע' בלק"ת
 מהארז"ל

מהארזי"ל ס"פ וישלח וצ"פ קדושים ועמ"ס מענין יסוד דא"ק צד"ה והיה אור הלצנה כו' שזהו ענין שזעתיס כאור שזעתיס ועמ"ס צד"ה את שזתותי חשמרו]. והטעם שלא היה השצירה כ"א במלכות דא"ק לצד ולא ציבור דא"ק הוא מפני שכל התהוות עולמות הנאללים הוא רק מבחינת שמו לצד שהוא רק הארה ממנו ית'. כי א"ס צ"ה בעלמו הוא פשוט בתכלית הפשיטות. דהיינו שלא שייך עליו לומר אפי' הוא המדע כמ"ס בתניח ח"צ פ"ט בהג"ה שהוא מרומם ומתנשא אין קץ מגדר חכמה ומדות שהם הע"ס הנאללים. והיינו שאין הענין כמ"ס צפרדס בשער סדר האלילות פ"ד שקודם שנאללו הע"ס היו נעלמים צדקות גדול במאלילין א"ס צ"ה וכמ"ס עוד בשער הלחלות שזה לא יתכן כלל לומר צהי' ע"ס נעלמים בעלמות א"ס צ"ה ממש כי הוא פשוט בתכלית כו'. ואף שהפרדס שס ציאר שהם צו ית' צדקות גדול לא ממהות ע"ס ממש וכמשל אכן החלמים שמוליאין ממנה האש כו' עכ"ז עכ"פ הוא צהי' שרש ומקור הע"ס וזה לא יתכן כלל בעלמות א"ס צ"ה המרומם מזה לאין קץ וכמ"ס בתניח שס. כ"א הע"ס הם רק צחינת שמות צלצד שהם *עשרה שמות שאינן נמחקין פי' כמשל קריאת השם צהדס הגשמי שאין האדם עלמו לריך להשם שלו בשביל עלמו. אך ורק השם שלו הוא מלערך בשביל זולתו. שכשזולתו לריך לקרוא אותו שיפנה אליו אזי קורא אותו ע"י השם שלו שעי"ז הוא עלמו פונה לקוראו בשמו. אבל אין לריך האדם להשם בשביל עלמו ממש. שכשהוא צפני עלמו אין לריך להשם כלל. וזהו שס עלו שצטיס כו' להודות לשם הוי' ר"ל שעי"י ההלל וההודאה ימשיכו גילוי השם שהע"ס נקראו צהי' שס. והנה כמו שהוא בענין שס האדם מה שנק' ראובן או שמעון. שהענין הוא שעי"י הקריאת שס הוא פונה לקוראו. כך עד"ז בענין שמות המעלה והתואר כמו שקורין לאדם חכם או חסדן. שעי"י זה הקריאת שס מעוררי' גלוי המדה ההיא שצו. כמו כשלריך חצירו אליו שישיפע לו איזה חסד. והוא צאותו העת צבעם ורוגז גדול. אזי קורא אליו חצירו. איך שהוא בעל חסד גדול. שעי"ז הקריאת שס חסד עליו שקורא לו מעורר אללו את מדת חסדו שיש אללו צלצבו בהעלם. שיחגלה אליו שיתן לו אותו דבר שמבקש ממני. וכמ"ס כשלריך החלמיד לקבל השפעת חכמה מרצו מעוררו ג"כ ע"י קריאת השם חכמה עליו כשמהללו ומשבתו איך שהוא חכם גדול שעי"ז מעורר את החכמה שצו שתלך מההעלם אל הגלוי להשיפע לו הדבר חכמה. והנה הקריאה שקורא לו שהוא בעל חסד הוא רק השם והארה ממדת החסד העלמי שלו שיש צלצבו. כי הקריאה הוא שיפעול לו חסד. הוא הצחי' עשיה צלצד שיתן לו מה שלריך שהוא רק הארה מן החסד העלמי שצלצבו. וכן השם חכם שהוא ג"כ ע"ס הפעולה שישיפע לו חכמה הוא רק שס והארה מכח חכמתו העלמייית שצו. וכמ"ס למעלה ממש הע"ס הנאללים נק' עשרה שמות שהם רק צחינת שמות שהוא הארה ממנו ית'. שהוא מה שקורין לו אל ארך אפים ורצ חסד הוא על שס הפעולה לפעול העולמות. שהוא ע"י קריאת שס ההוי' ממשיכים שיהוב אותם. וכן כל השמות [נמלא כמו שהאדם צפ"ע א"ל להשם כך הע"ס אינן ערוך לעלמותו ית'] אך אין הנמשל דומה להמשל מאדם. כי צהדס כשקורין לו שס חסדן. אף שאינו קורא כ"א

קריאת

* צ"ע

נ"ב. ע' כל צדד להשתחוו' והם י"ב ביקר חבל יוסף השחור'.

קריאת שם. אך יש בו בהארת חסד עלמי בלבד. וקריאת השם הוא לעורר גלוי החסד שיש בלבדו בהעלם. אבל בא"ס ב"ה אין כלל שום ע"ס גם בהעלם בעלמותו שאין שייך כלל בעלמות א"ס ב"ה גם ב"ה ספירות גנואת ונעלמים אלא הוא פשוט בתכלית הפשיטות כנ"ל. ורק כשקוראין לו בשמות אלו אזי נמשך הארה והתפשטות החיות ממנו ית' להיות ב"ה חסד שהאור והחיות הנמשך ומתפשט ממנו ית' אינו שייך מלד עלמו לקרותו חסד או אפילו חכמה כי הוא קדוש ומובדל מצחינות אלו כ"א כאשר יורד ונמשך למטה נעשה ונק' שם חסד או חכמה כו' [ולפי זה המשל דשם האדם ראובן או שמעון לודק כאן יוחד קצת מקריאת שם הנודות. דשם ראובן אינו שייך שיש באדם ממש בהעלם כמו החסד והחכמה שיש באדם ממש בהעלם ומ"מ ע"י קריאת שם ראובן הוא פונה לקוראו. כמו בן הוא ענין השמות למעלה כגון ארץ אפיס ורצ חסד. דהגם שאין שייך לומר שמדות אלו גנוזים ונעלמים בעלמותו עכ"ל. ע"י קריאת שמות אלו נמשך האור והחיות הפשוט ממנו ית' להיות מדות אלו. ועמ"ש בד"ה משה ידבר בענין פי' שמותיו ית' ובד"ה מי יתוך כחה לי בענין ש"ס נק' רזא דשמא קדישא. ולכאורה לפמ"ש מובן שלא שייך כלל מליאת ע"ס הגנוזות וכן משמע ממ"ש בע"ה שמ"א פ"ג בענין עתיק שהוא הצחינה תחתונה שבמאליל וכאלו נאמר דרך משל שהוא צחינת מל' שבמל' ואע"פ שאין בן כי אין שם דמות וספירה ח"ו כלל רק לשבך האין נדבר כך עכ"ל. הרי ביאר בהדיא שאין שם דמות וספירה כלל. ומ"ש ב"ה תחתונה י"ל שהוא ע"ד הארה. כמו הארת השמש מה שמאיר על הארץ אינו ערוך לעלם השמש והוא ב"ה היותר תחתונה. ולכן המשיל זה לב"ה מל'. בענין מל' הוא ג"כ הארה שהוא מה ששמו נקרא עליהם. וב"ה מל' שבמל' זהו בענין הארה דהארה]. ולכך לא היה השבירה ביסוד דא"ק כ"א בז"ת דמל' דא"ק. כי הגה אנו הוי' לא שניתו ב"ה שאין שום שינוי אלו ית' בין קודם השבירה ולאחר השבירה כי שבה"כ לא היתה יוגעת רק בב"ה השמות ולא בב"ה בעלמותו ח"ו וכמשל מסך וענן המפסיק את אור וזיו השמש ומחשיכו שאין זה נוגע בעלמיות ומהות השמש כו'. וז"ש בפע"ח בכוננת שמע ישראל ב"ן רפ"ה גימ' שם וכמ"ש במ"א בלק"ת פ' והתחנן בד"ה וההבנת את ספ"א. ולכך לא הו' השבירה ביסוד דא"ק שהוא נק' ב"ה בעלמותו ית' לגבי מל' דא"ק שהוא ב"ה שם לבד ולא הו' כלל אפשר לימשך הגלוי מיסוד דא"ק ושיהי' שייכות ענין שבירה ח"ו. כ"א בב"ה מל' דא"ק לבד [שע"ז כ' בע"ה שהוא ע"מ כמו מל' שבמל' דא"ס כנ"ל שהוא נעשה עתיק לאילנות. משא"כ ביסוד דא"ק שהוא עלמיות לגבי ב"ה וז' לא שייך כלל ענין שבירה ח"ו. ובזה א"ש מה דקשה לכאורה איך שייך לומר שיסוד דא"ק הוא עלמיות א"ס. אלא כי לפי שב"ה עתיק דא"ל הנמשך ממל' דא"ק המשיל בע"ה לב"ה מל' שבמל' שהוא בענין הארה דהארה ע"כ ב"ה יסוד אף שהוא הארה לגבי א"ס ממש עכ"ל לגבי ההארה דהארה נק' עלמיות ממש. ולפע"ד כ"ז הוא צהקו דהיינו עלמיות הקו והארת הקו כו' שביסוד דא"ק מלוכזש עלמיות הקו. וזהו ענין יוסף לשון תוספת אור. ובמל' דא"ק שנעשה עתיק לא"ל היינו הארת הקו. ועיין באגה"ק ד"ה איהו וחזוהי] וזהו ענין שיוסף הוא ב"ה מלך השמיני הדר שלמעלה מהשבירה והתיקון היינו כי יוסף הו' ב"ה יסוד דא"ק

מה שלא הי' כלל בשצירה . ולכך לא הכירוהו אחיו השצטים שהן היו צטס צ"ן שהיו מרפנה תחאה צחי' ק"ק דצריאה. ועבודתם היה לזרר רפ"ח גילולין שצבי"ע להעלותם לאלי' וזהו שטס עלו שצטים כו' לשס הוי' שהס העלו הרפ"ח לשס צ"ן אשר צ"ן רפ"ח גימ' שס ששרש שצה"כ מצחי' שס לצד. אבל יוסף היה מצחי' מ"ה דא"ק שלא הי' כלל בשצירה שהוא למעלה מאלילות . ולכן ג"כ לא הכירוהו כי לא הי' דציקותו נראה וגרגש כלל לפי שהוא מצחי' מ"ה. שהוא הביטול האמיתי צפנימיות שאינו נראה וגרגש הדציקות בגופו כלל [אלא ע"ד והלנע לבת כו' ועי' צפי' ספרא דלניעותא בתהלתו. קיצור יוסף שרשו מיסוד דא"ק שלמעלה משרש הזמ"ל ששרשס ממל' דא"ק צחי' שס והארה כי שרש הפפי' אינו כמ"ס צפרדס גנוזות בעלמיות רק שהס ע"ד קריאת שס וזהו ענין מל' דא"ק אמנס יוסף שרשו מיסוד דא"ק עלמיות והוא מ"ה ע"כ לא הכירוהו. ואפ"ל עוד ע"ד מ"ס צמ"א שיש נשמה דצריאה שהנשמה שבגופו היא מצריאה ומ"מ שרשה מאלי' אלא שזה השרש הוא רק מקיף ועד"ו השצטי' הי' נשמתן שבגוף מאלי' שבצריאה ואלי' ממש הי' צצחי' מקיף וציוסף הי' נשמתו שבגוף מאלי' ממש ויסוד דא"ק הי' צצחי' מקיף אללו כו' עכ"ה]:

ג וְזָרָהּ וְאֵינִי נִתְּחִי לָךְ שֶׁכֵּס אֶחָד עַל אַחֶיךָ. פִּי' שֶׁכֵּס הוּא צָחִי' אַחֲרֵיכֶם צָחִיגָת כַּחֲפִינ . והנה עיקר וחבלית הצירורים הוא רק להפך את צחי' אחוריים לצחי' פנים שיהי' היחיד פצ"פ. ועמ"ס צסידור ע"פ עבדים היינו לפרטה. והנה מצוהר לעיל שעבודת השצטים הי' לזרר הרפ"ח גילולין שצפלו צבי"ע להעלותם לאלי' וכמו כשאדם אוכל חיזו מאכל ועובד את ה' צכח האכילה נמלא מהפך מצחי' שכס שהוא אחוריים שמשס שרש המאכל (שאין לך עשב שאין לו מזל כו' והמזלות מקבלי' מע' שרים) לצחי' פנים שככלל בקדושה ע"י צחי' צקשו פני וכן מלמעלה נמשך צחי' אור פני מלך חיים כו' וזהו ענין לעבדו שכס אחד שמצחי' שכס ואחוריים יוכלל צצחי' אחד. [ועמ"ס צד"ה ושצצחס מיש צצטין צענין הושיעה ימיך כי נאמר השיב אהור ימינו כו' ול"ל הושיעה ימיך וזהו ג"כ ענין להפך מצחי' אחוריים שהוא ענין השיב אהור ימינו לצחי' פנים והושיעה ימיך]. וזהו ענין הצירור של אחיו השצטים [ואפשר שזהו ענין מ"ס וילכו אחיו לרעות את לאן אציהס צצכס. וז"ס צישכר ויט שכמו לסבול. ועמ"ס צד"ה זכור דעמלק צענין לכהך אחרי צמדבר כו' ועמ"ס צענין כחפות האבוד] אך צייקף נאמר שכס אחד על אחיך פי' שהוא ג"כ ענין הצירור להפך מצחי' שכס ואחוריים לצחי' אחד היינו צצחנת פנים אלא שהוא "על אחיך שהצירור של יוסף הוא צצחי' עליונה שלמעלה מענין הצירור של אחיו השצטים וכמ"ס צד"ה והנה אנחנו מחלמים אלומים כו' וצענין והנה קמה אלומתי כו' [ועיין צזהר פ' לך לך ד"פ ע"א צה"ת מענין שכס אחד על אחיך ובגמ' פ"ח דצ"ב דקב"ג דשכס אחד על אחיך זהו ענין מ"ס כי את הצכור כו' לתת לו פי שגיס ונת' צמ"א צד"ה כי תהיין לחיס צצחי' חלק צכורה זהו ענין מ"ס לפני מלך מלך כו' דאף שגס השצטי' מצררים מתהו אך כי יוסף מצרר למעלה צמקור ושרש התהו כו'. וגס פי שגיס היינו כמ"ס לקמן צענין חרב פיפיות. וצאדר"ו דרל"א א' פי' דתרין חולקין דצכור הכ דתרין עטרין ונת' צמ"א צד"ה אלה פקודי צענין משכן העדות. לפ"ז אפ"ל כי ע"י צירור

השנטי' נמשך יחוד ז"נ וכמ"ש בטעין הלה שזה בני לאלה ו' פעמי' ו' כו' אבל יוסף על אחיך שממשיך יחוד או"ח. וכדלקמן שממשיך מכתר בחו"ב. עו"ל עפמ"ש בד"ה כה הכרבו בטעין ישא ה' פניו וארז"ל ואיך לא אשא כו' ונת' שזהו ענין המשכה שלמעלה יותר מבחי' ומדרגת יאר ה' פניו כו' היינו למעלה ממדרגת החכמה שנק' ג"כ הארת פנים כמ"ש חכמת אדם האיר פניו שזהו ענין יאר כו' וגם ואור פניך כי רליחס. וישא הוא למעלה מבחי' זו כמו ענין רעוא לכל רעוין . ולכן י"ל דעבודת השנטיס להפך מבחי' שסס ואחוריים לבחי' פנים מעוררי' וממשיכים מבחי' יאר כו' אכן ע"י שסס אחד דיוסף שהוא צירור עליון יותר שמבחי' אחוריים דא"ח לבחי' פנים ממשיך בחי' ישא ה' פניו אליך היינו פנימית א"ח וזש"ש וישס לך שלוש שזהו מדרגת יוסף ולפמ"ש שהמשכה זו היא למעלה מקו המדה א"ש ג"כ שזהו בחי' יוסף לשון חוספת וריצוי האור]:

וביאור ענין השכס אחד. יש להקדים כי שרש יניקת החילוני' הינו ממדרגה נמוכה כ"א דוקא ממדרגה געלה שכשנמשך אור א"ס בחכמה ומדו' א"י לינק. כ"א קבלתם היניקה מאחוריי' דא"ח. וזהו עומד על היאר למעלה מבחי' הגדר היולא מעדן שהוא חו"ב כו' כ"א רלין הפשוט שלמעלה מחכמ' ותורה . אס לדקת כו' וסס שממי' צידים כו'. והיינו כמאן דשדי כו' עורף. וג' שרי' (ע' זהר פינחס דרנ"א סע"ב ע"פ גער חית קגה כו' נטן קגה צימא רבא כו'. וע' צלו"ח להמגיד מ"ש מטעין ג' שרים הג"ל). ועבודת יוסף צמלרי' שבהלה ע"י הפחרון חלה שר האופי' ואת שר המשקים העלה לקדושה (והיינו כמ"ש הרמ"ז ר"פ מקן ששר המשקים הי' מק"ג שהיא יכולה להחמתק ונכללה עס הקדושה ממש וזהו כ"א זכרתי אתך כאשר ייעב לך כו'. וי"ל ג"כ ע"ד מ"ש זהר פינחס דרנ"ב א' מקנה נעשה הנה ע"ש צפי' הרמ"ז) ונעשה מצנה לפרעה ועי"ז פעל שמרלין העליון לא יומשך דרך עורף כ"א יתלבש בחו"ב ועי"ז נמשך בבחי' פנים לישראל וזהו עבדי' היינו כו' ויוליאנו שהלבישו לורעות דא"ח. ועי"ז נמשך מ"ת.

וזהו ענין השכס אחד כו' :

וזדו ענין בחרבי. כמשל החרב שחיתך את הראש שלא יומשך לג' שרים הג"ל (וי"ל פי' הראש היינו מקיף דלבונה שנק' רישי' דעשו ע"ד ראה ריח בני) וזהו ע"י רוממות אל בגרוס שנמשך בג' שרים דקדושה . אזי ממילא וחרב שגחך היניקה לחילונים כי כשנמשך דרך פנימית כו' (וע' מטעין וחרב בפע"ח בער ק"ש שעל המטה פ"ה שנמשך ממזל הי"ג דדיקנא כו' וע' זהר ח"ג ד"ס ע"א בענין הגור חרבוך על ירך גבור כו' אחוזי חרב כו'. ואפ"ל עפמ"ש במ"א דכתר אותיות כרת וכמ"ש תרוס ירך כו' וכל אויביך יכרתו וזהו רוממות דוקא ואז וחרב כו' וע' זהר בשלה כ"ד א' ע"פ אז ישיר אז הוא כד אחתבר נהירו דאל"ף ומטי לזי"ן. מאן זי"ן דא חרב כו' כדין עבד נסין וגבורן בגין דאחתבר א' עס ז' ודא הוא שירתא כו'. ולהעיר ממ"ש זהר ויגס דר"ה ב' ואע"ג דאל"ף כו' ומבואר הפי' צמ"א כי אל"ף הוא כתר ולפי שהוא הרלין שלמעלה מהתכמ' יוכלו החילוני' לינק מומנו כנ"ל וזהו ענין חרור כו' אבל כשמתחבר האל"ף עס זי"ן זהו כשנמשך בפנימי' דרך ע"ס ואז חין להס יניקה. וצפי' הרמ"ז צבשלה שס שזהו ענין יחוד פנימי דאו"ח שנמשך מעתיק ואז מקבלת המל' מאימ' עילא' גבו' פלוגו' ועושה גבו' נפלא' לישראל

וג'ו' לעובדי כוכבים. וע' בדרוש נגוף ורפוא חו"ג יחד מכתר דוקא. ועמ"ש בענין כי אש
 ילאה מחשבון כו' אכלה כו'. ובמק"מ שס פי' א"ז שהגיע אור אריך עד המ'. וע' עוד ברע"מ
 ר"פ שופטים מענין וחרב פיפיות וח"א דכ"ח ב' מענין חגור הרצך כו' וע' בזהר תרומה
 קל"ט סע"ב ע"פ מי העיר כו' כעפר חרבו כו' ח"ג קכ"ד א' ר"י סע"ב. וע' בפרדס שער
 האותיות בענין זי"ן. ועיקר הפי' דזי"ן הוא במל' כמ"ש בזהר בשלח דף נ"א דכל כלי קרבא
 אפקיד צידהא וזהו ג"כ ענין ענני כבוד שקבלו אבנים. וזהו ג"כ ענין דוד שהוא השביעי
 אדמוני עם יפה עינים. וארז"ל מדעת סנהדרין כו' דהיינו ע"ד הנ"ל ע"י חו"ב כו'. וז"ש
 בזהר אמור דק"ד א' דוד מלכא אמר כל כלי יולר כו'. וזהו ענין החותם בצרוך ע"י ה"ג כו'.
 וזהו ענין אז שלא יהי' יניקה לבחי' ארור מהאל"ף והיינו ע"י הזי"ן כו'. ועמ"ש בזהר קרח
 קע"ז ב' בענין חכלת שהוא המקיף הדוחה החילונים ועמ"ש ע"פ ה' יהו מריביו
 כו'). והנה שר המשקים הוא הקנה שממשיך יסוד המים מהמוח אל הלב וגם בקנה יש
 גידי' דקים שמחצרי' המוח ללב וכו' וזהו ענין קנה חכמה כו' ולכן ג"כ הקול מעורר
 הכוונה ועמ"ש בד"ה הקל קול יעקב. והמשכה זו זהו מלות עיון התורה ע"ד שקנה
 חכמה. וגם בחפלה אהבה הנמשכת מים כו' שב"ז נמשך מן המשכת החכמ' מהמוח
 אל הלב שמשיג השגה אמיתי' ע"ד דברי חכמים בנהח נשמעים ולא בגבורו' ורשפי אש
 כו' (ועמ"ש בזה בביאור הזהר וירא גבי בת אבי היא וכו') ועמ"ש בענין ויין כו' להלילה
 וכו'. וזהו ג"כ ענין אהבה בחענוגי' מים מגדלי' כל מיני חענוג. והנה הקנה אינו שואב
 משקים ממש רק הלחלוהי' שלהם והוא בענין על שלמעלה ממים. חזל כעל כו'. גם
 להעיר מענין קנה המדה ומענין שבעה שבלי' וכו' בקנה אחד. גם קנה ל' קנין קניי
 ראשית דרכו חמשה קנייני' קנה כו'). ושר האופים הוא ענין מלות התורה בדבור שזהו
 ענין הגשמת התורה יותר כשנק' להם. חמה כ"ב החוון דאורי' (משא"כ קנה בחי' עיון
 וכו' ועמ"ש מענין אפייה ע"פ ואפו עשר נשים כו'). ושר הטבחים הוא ענין הוורידין
 שבהם עולה הדם שהולך מהלב למוח. והוא בחי' אהבה כרשפי אש וזהו ענין החפלה
 שהיא מלמטה למעלה (ועמ"ש מענין דם החמיד בד"ה בכ"ה בכבליו ובד"ה לו כו' קרבני
 לחמי ועמ"ש בד"ה וחוסף אחר בענין כלאן טבחה שזהו ענין מס"ג בק"ש בבחי' בכל
 נפשך שהוא שיגיע המס"ג ג"כ בנה"ב. ועמ"ש ע"פ שורך טבוח וכו' ובחי' בחורה ג"כ
 חכמות בנתה כו' טבחה וכו' במשלי סי' ע'. וי"ל ג' שרים אלו הם ג' פסוקי' שצפ'
 ראשונה דק"ש ואהבת כו' בכל נפשך וכו' בחי' לאן טבחה הנ"ל. והיו הדברי' וכו' זהו
 עיון התורה שר המשקים וזהו על לבבך שממשיך מהמוח ללב. ואח"כ ודברת עם דבור
 שר האופים. וכ"ז בחי' שמע ישראל שר אל כי רוממות אל בגרוס כו') ועי"ז נעשה חרב
 שבשמשך בבחי' פנימי' אינו יורד לאחורייס :

ובי' פיפיות פי' ברע"מ ר"פ שופטים ב' פיות תדין ההי"ן דשס הוי' והיינו רמ"ה מ"ע
 ושס"ה ל"ת שעי"מ גורמי' שירד ההמשכה מא"ה בפנימי' בחו"ב ומדות כו' וזהו
 הפה הא'. שעי"ז אינו יורד להם השפע משם. אך כדי שלא יגביהו א"ע בבחי' אש חגיביה
 כגשר לינק מא"ה ע"ז הוא הפה הב' ע"י מלות ל"ת. (ועי"ל עפמ"ש בדרוש מילדות
 העבריות שיניקת החילוני' בב' האופנים. הא' אחוריהם אל המקיף כנ"ל בענין אש חגיביה כו'

מעורף א"א. הב' ופניהם אל הפנימי מסוף היושר כו'. וכדי למוע ב' יניקוח אלו ל"ב ב' פיות. וזהו ענין פותח צברוך וחותם צברוך. כי פיה פתחה בחכמה חכמה בראש חכמה בסיף. וז"ס בזהר ס"פ בשלה דס"ה ע"ב ודס"ו ע"ב גבי מלחמת עמלק שמה נלח המלחמה שלמעלה ויהושע המלחמ' שלמטה ופי' למעלה היונו בחי' אה תגביהו כו' ונלוח זה ע"י כאשר יריס משה כו' כי תרום ירך כו' יד הרמה ועי"ז וכל אויבך יכרתו כו'. ויהושע נלח מלחמ' שלמטה בבחי' נער מט"ט וזהו ויהלוח כו' לפי הדב היונו הפה שלמטה . ע' זהר שס ולשון ויהלוח כמו מורשא קמא מחליש וכו' ע"ש). וענין ואני נחתי לך כי גוף וברית חשבינן חד ושניהם בקו האמלעי כו'. מיד האמורי הם האותיות שנפלו בשב"ב כי הכלים הן אותיות וזהו ג"כ ענין מחשבות זרות כו' והנה ע"י מחשבות זרות ודברים בעלי גודמי' גם עכשווין כן כי ישראל עלו במחשבה יעקב הצל. וע"י שהם משפילי' א"ע בחאוות ודבורי' וכו' גורמי' ג"כ למעלה שהקב"ה משפיל החיות חלקות להחיות החילוני' וזהו אלביוש שמים קדרות וכו' ועמ"ש מזה בביאור דיוקתי גבי הנה הסתיו עבר כו' וכן ע"י גסות מעוררי' אה תגביהו כו' ולזה ע"י ב' פיות הנ"ל מוגע ב' יניקוח אלו וזהו אשר לקחתי כו' מיד האמורי והוא בחי' סר האופים דקליפה כו' . וזהו ה' הפיר כו' הניא כו' :

לדרוש הנ"ל הגהות והוספות וביאורים.

וביאור הע ילכ"ק כי שרש יניקת החילונים היונו ממדרגה נמוכה לבד כ"א דוקא ממדרגה נעלה (כמו"ש בח"א פ' וישלה בד"ה ויאבק איש עמו גבי ולפניו כחשכה באורה כו'. אבל אה"כ כו' לפי שנוסף להיות למלוא כו'. ובפ' מקץ בד"ה כי עמך מקו"ת בד"ה וזהו הבע משמים וסד"ה וידבר חלקים כו' וארא אל הצרעה. ובד"ה וארא אל הצרעה גבי והנה בחי' שיצור ובלקו"ת פ' לו בד"ה מלה זו פ"ג גבי ומסס הי' יניקת פרעה באחורי הערף כו' אך בלאחז ממלריס כו' ע"ש) שכאשר נמשך אה"ס בחב' ובהמדות הין החילונים יכולים לינק כ"א קבלתם מבחי' אחוריים של בחי' ארך אפים הנק' בל' בזהר א"א. וזהו והנה עומד על היאור ות"א יאור נהרא. דהיינו ששרש יניקתו הוא על היאור למעלה מבחי' נהר היו"א מעדן הו"ב (הג"ה ועי' בזה"ג בלק דקל"ג טע"א צפי' אשר על הכהר פתורה ובמק"מ שס שפי' ענין על הנהר באופן אחר עדמ"ש בזהר פ' פינחס דל"א ע"ב בענין היותה על הכהר ועי' מזה בפרדס ערך יותרת הכהר ובמא"א אות יו"ד סמ"א. ועד"ז יל"פ המד"ר ר"פ מקץ צפי' יהנה עומד על היאור הרשעים הם מחקיימים על אלהיהם כו' עכ"ה) דהיינו מבחי' אה לרקת מה חתן לו כו' ושם שממיה בידים תחפש כו' ומ"מ קבלתם מבחי' אחוריים הנק' עורף דא"א והיינו כמאן דשדי בתר כספי'. והנה ענין ג' שרי פרעה היונו כי פרעה הוא בחי' הערף וג' שרים הם קנה ושע ודידין כמ"ש בח"א

בשולי הגליון. השבטים מחברים אל"י עם בריאה ויוסף מחבר א"ס עם אלימות ע' כה"ג בד"ה ענין שבטה ימי המלואים.

פ' וארא זד"ה לכן אמור לזג"י. כי מלרים הוא מילר הגרון המפסיק בין מוח ללז יעו"ש הענין ושם הוא זחי' שר המשקים שר האופים שר הטבחים שהוא זחי' קנה ושע ורידין שהם הם זחי' כל תענוגי עוה"ז ומח' ועסקיו ותחבולותיו אשר ישחמש בהם כ"א לפי לורכו והם הם המוגעים ומעכזים ומסכים המזדילין בין אור ה' שזמוח וזין גילוי הלז (הג"ה). ועי' מענין ושע זרע"מ פ' פיגהם דרל"א ורל"ז ע"א שהו"ע שטו הטעם ולקטו. שעיין דתאזה דלהון אכילה ושתי' כו'. וענין קנה עי' פרדס ערך קנה זמ"ש ויש קנה בלד הקליפה והיינו ענין נעץ קנה זים כו'. ועי' מזה זוח"ג פ' פיגהם דרנ"א סע"ז ע"פ גער חית קנה. ועי' זמד"ר ס"פ תרומה. ועי' מזה ג"כ זמ"מ להב"י פ' זראשית עכ"ה). וזה הי' ענין עצודת יוסף זמלרים לעשות הכנה לילי"מ שיומשך האור זזחי' פנים. והיינו ע"י שהי' פוחר החלומות (עי' מענין החלום זד"ה שיר המעלות כו' היינו כחולמים ואת שר האופים תלה לפי שפתה זאף כמו המן והנחש. ואת שר המשקים העלה לקדושה כמ"ש הרמ"ז ר"פ מקץ שהו"ע מיתוק דק"ג) ונעשה משנה לפרעה ועי"ז פעל שמהרלו"ע דא"א לא יומשך דרך עורף ג"א שיומשך ע"י חו"צ. וז"ש יוסף ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתוה על אמ"ל כו' כמ"ש זממ"י להרב"י דאיש נבון וחכם היינו שמהיר זו ג"ר כה"ז כו' ועי"ז נמשך אלקים יחגנו ויזרכנו יאר פניו אחנו כלה וכמ"ש זפע"ח זזמ"ח זענין עבדים היינו לפרעה ויוליאונו ה"א חו"צ שהלזישו לחו"ג דא"א ר"ל שיומשך השפע מהמדוה דא"א ע"י חו"צ כו'. ולא כמו שגמשך תהלה דרך אחוריים כו'. ועי"ז נמשך אח"כ מ"ת. וזה"ע השכם אחד דיוסף שזזחי' שכם ואחוריים יהי' נעשה אחד (הג"ה אשר אחד האלף הוא א"א והח' הוא חכ'). דהיינו שט"י שא"א מהיר ע"י ההכ' אזי נק' מלך הכבוד. ופי' הרמ"ז פ' זמדבר דקי"ח כבוד הוא לזנהח"ע והכתר ה"ס מלך שמתלזז זזחי' כבוד הנ"ל. ואזי הוא נק' מלך הכבוד ע"ש שחלק מכבודו ליראיו כמ"ש זמד"ר פ' וארא פ"ח ע"פ ויאמר ה' אל משה ראה נתתיך אלקים לפרעה יעו"ש. והד' דאחד זהו ההמשכה מהחכ' ע"י הדבורה ע"כ. כ"ז הוא זחי' יוסף יסוד דא"ק הדר המתקן מהתהו לתיקון וגירס שיומשך השפע מא"א ע"י החו"צ. ונק' שכם אחד. אך זה ניתן לו ע"י יעקב זריח התיכון סוד הקו"ה שזמושיך זחי' זו זיוסף ע"ד חלה תולדות יעקב יוסף דגוף זזרית חסוד חד. עי' זח"א פ' וישב דקפ"ז ע"ז זזפ' זראשית זכ"א ע"ז ועמ"ש זד"ה זן פורת יוסף. וזהו ואני נתתי לך שכם אחד עכ"ה):

וזהנה ענין אשר לקההי מיד האמורי זזרבי זזקשתי ות"א זללותי זזזעוהי. אך נק' ללותא זזס הרב. אך זהו עפמ"ש רוממות אל זזרוגס וחדז פיפיות זידס. והיינו כמו עד"מ ההרב שחותך את הלואה. והנה זהלואר שס הסקנה ושע ורידין שהס ג' שרי פרעה שאמר לא ידעתי את ה' מי ה' אשר אשמע זקולו כנ"ל כמ"כ יעקב זללותי עשה להפסיק היניקה זזחי' הג"ל שהחילונים לא יקבלו יניקה זזחי' כמה א"א כו' (ומה שזעד"מ ההרב שחותך הלואה מהראש זה"ע רישי' דעשו. עי' רש"י זפי' האמורי. ורישי' דעשו הוא המקיף דלזונה זזו וע"י נמשך לו השפע כמ"ש זד"ה ראה ריה זזני. וע"כ ללותי' גרס להפסיק היניקה זזיומשך זקדושה). אך והרב פיפיות זהו ע"י רוממות

אל צנרוס כי הנה גרוס כולל קנה ושט ורדין דקדושה ולכן ע"י רוממות אל צנרוס
 נמשך גילוי חלקות נג' בחי' הג"ל דקדושה קנה הו"ע ובכל קנין קנה חכ' בו' חזי
 ממילא לא נמשך עוד הימקה לג' בחי' הג"ל דקליפה:

ודנה להבין ביחודה"ד וגם להבין ענין הרב פיפיות דהיינו של ב' פיות. דא"י ברע"מ
 ס"פ שופטים דרע"ד ע"ב ה' ה' תרין פיפיות דילה וכ"ה ג"כ ברע"מ ס"פ
 משפטים דקט"ו ע"ב. ועי' מזה ג"כ צפרדס ערך הרב וצמח"א אות ה' סכ"ב לריך
 תחלה להבין. כ"י מו"ח פערטיל נייר בעמוד כי הגבוה מאד בשטה דרמ"ח ג"ע
 שטה יומשך עם הרב. וכן נת' בד"ה הקל קול יעקב שצסידור שהוא כ"ק ארמז"ר
 ג"ם בטלמו וז"ל מלחה הארץ היא תושבע"פ קנין הן הס קנה חכ' קנה צינה כו' שהן
 נמשכות מחו"ב עילאין וכל המשכה נק' שש קנה עד"מ כמו קנה הגשמי המוליא
 הקול מהלכ וגם התפשטות והילוך בח השכלי מהמוח אל הלכ הוא דרך גידין דקן
 מאד המוצלעים בקנה כידוע לי"ח עכ"ל. אך בל. בב"י מו"ח שם. שטה ונקרא
 בו' (הג"ה. ע"ד ונהר יולא מעדן להשקות את הגן כי קנה עה"כ גימט' יוסף ו"פ הוי'
 כמ"ס צמח"א אות ק' סל"ז. ולכן בקנה יש שש טבעות והס נגד ו"ס והס ששה מעלות
 לכסא העליון צינה וכו' כ"כ צפרדס ערך קנה והוא מד' הוזהר פ' פינחס דרל"ה טע"ב.
 והנה ונהר יולא כו' להשקות זהו ג"כ בחי' יוסף כמ"ס זוהר פ' מקן דקל"ד ע"א. גם
 י"ל ענין שר המשקים ע"ד הנו' צוח"ג דקפ"ט ע"ב צענין מהו כיון הטוב דאחא יעקב
 וארמי צי' מיא דא הוא יין הטוב ועי' זוהר פ' שמיני דף ע"ל ע"א ועי' צוח"א פ'
 וירא דק"ט ע"א ע"פ כי כולה משקה כגן ה' ומשה י"ל ענין שר המשקים דקדושה שהוא
 כגן ה' ושר המשקים דקליפה שה"ע כבר הירדן כי כולה משקה וצמד"ר שס פמ"א כי
 כולה משקה המד"א והשקה את האשה את מי המרים. והיינו משום דארז"ל צמד"ר שס
 וצגמ' גזיר פ"ד דכ"ג סע"א אר"י כל הפ' הזה ע"ס עבירה נאמר. וישא ליע. ותשא
 אשת אדוניו את עיניה כו'. כי כולה משקה. אלכה אחרי מאהבי נוחני לחמי ומימי כו'
 וסקויי. זהו שם ס' צ'. וסקויי הוא ל' משקה. וה"ע זנות כמ"ס צרישא דקרא זהו שם
 שס כי זנתה אמת כו'. ולכן מזה נמשך לסוף ההשקאה של מי המרים. ושר המשקים
 דקדושה זהו ע"ד דולה ומשקה מחורת רבו לאחרים כדפירש"י צחומש פ' לך ע"פ וכן
 משק ביתי הוא דמשק אליעזר. וצמד"ר פ' נשא פי"ד ע"פ לופה פני דמשק משמע שזהו
 אליהו הנביא. ועי' צשה"ר עפ"ז. קיצור מההג"ה. ענין כי כולה משקה כגן ה'. י"ל
 מרומז בו שר המשקים דקדושה ושה"מ דקליפה. כי שה"מ דקדושה זהו כגן ה' שנא' בו
 ונהר יולא מעדן להשקות את הגן. וזהו ג"כ ענין לוארך כמגדל הסן כו'. לופה פני
 דמשק בחי' שדולה ומשקה מהתורה. והוא אליהו הנביא. ולכן השגת רוח"ק נק' גילוי
 אליהו. וזהו ג"כ ענין קנה דקדושה גימט' יוסף שהוא בחי' ונהר יולא ובהשקאה זו
 מערב מים ציין ע"ד ערבים עלי ד"ס יותר מיינה ש"ת כמ"ס בד"ה ושאתם מים
 בששון דרוש השני. ויש לעו"ז שה"מ דקליפה תאוות התענוגים גשמיים גם צאיסור ע"ד
 אלכה אחרי מאהבי נוחני לחמי כו' וסקויי. וזהו כי זנתה ע"ד אשר אתם זוגים אחריהם.
 וסיף דבר נמשך מזה והשקה את האשה את מי המרים ע"ד ואחריתה מרה כלענה.

מ"ל

משלי סי' ה' ד'. ויש להעיר עוד ממ"ש רשאים תהי לשרך ושקוי לעלמותך. במשלי סי' ג' ח'. ובמד"ר פ' נשא פ"י ע"פ שקוי עמודי שש אמרו שקוי זה התורה שגא' ושקוי לעלמותך. ויש להעיר ג"כ מפ' ומעין מזית ה' ילא והסקה את נחל השטים עכ"ה). והנה הורידים: שמה הדם ולחזקו בו' (הג"ה ועמ"ש בלק"ת בשה"ש ע"פ אל' ישנה ולבי ער ושס פ"א עכ"ה) והוא: שמה שר הטבחים (הג"ה ואפ"ל הענין שהורג את היל"ה כמשארז"ל פ"ו דסנהדרין דמ"ג ע"ג אריב"ל כל הזבח את ילרו ומחודה עליו מעה"כ כאלו כצדו בשני עולמות כו' שגא' זובח חודה יכבדני כו' ופירש"י זובח את ילרו לאחר שהסיתו לחטוא הוא זובחו והורגו. א"כ זה"ע שר הטבחים שהתרגום רב קטוליא עכ"ה). והושט הוא: שמה מוחין בו' (הג"ה. ועי' מענין אפיה בלק"ת פ' בהר צד"ה כי חבאו אל הארץ. ושס פ"ג בענין וכי תקרב קרבן מנחה מאפה חנוך. ובפ' בהקתי צד"ה בשברי לבס מטה להם ואפו עשר נשים לחמכס בתנור אחד. ושס פ"ב. ועי' במא"א אות מ' סק"י מענין אפיה יש להעיר ממ"ש בת"ז וכהארז"ל בענין שלם נשים אחת לשה וא' עורכת וא' אופה. לענין ג' שרים הג"ל. כי הלישה היא במים זהו כענין שר המשקים כו' עכ"ה). וכ"ז זה: שמה לחמה והישט (הג"ה כי אט"פ שהקנה הוא המוליא הקול עכ"ז גם הושט מחפשט עמו כדאי' בגמ' ורש"י רפא"ט דמ"ג ע"א בענין ושט דאכלה צי' ופשיט צי' עכ"ה). שר המשקים: שיטה כי כמו * לחיות. שמה והן. בינה כו'. ושר האופים: שמה כי בג"ל (הג"ה ל"ע אס יש להעיר לענין ג' שרים אלו קנה ושט ורדין מענין מ"ש בת"ז וככהארז"ל בענין מ"ש במטה פ"ג דפסחים שלם נשים א' לשה וא' עורכת וא' אופה. כי הלישה זהו במים. ובחי' אה' הגמכות במים זהו נמשך מבחי' הקנה שר המשקים הממשיך מהחב' כו' ול"ע עכ"ה). וזהו רוממות: בשמה וזחו. שמה האר' פניו. ועמ"ש בלק"ת צד"ה וידבר משה אל ראשי המטות בענין אל ה' ויארי לנו (הג"ה ובאשר בגרוכס הוא רוממות אל עז"ג כמגדל דוד לוארך בניו לתלפיות בשה"ש ד' ד' דפירש"י דקאי על לשכת הגזית שמשס תורה ילאה לישראל וזהו היפך מלרים מילר הגרון ויש להעיר מענין כבד את ה' מהוקך וארז"ל א"ת מהוקך אלא מגרוך עכ"ה). וזהו ויוסף הורד מלרימה כי מלרימה היינו בחי' גרון ולשם נמשך רוממות אל בגרוכס זהו בחי' יוסף ועי' ומהב פיפיות צידס דהיינו שצירר וחסך יניקת. בעמוד יוסף שמה ב': שמה ג'. בג"ל מבחי' כחפין דא"א להפוך לפנימי' א"א וזהו פיפיות ב' פיות דתרין ההי"ן דשס הוי' חו"ג והיינו רמ"ח מ"ע. בבוך בל המשמח את החתן (היינו הביאור דשכס אחד שאינו של מו"ח ז"ל). ועי' בסידור שער התפלה ג"כ צד"ה אשר לקחתי מיד האמורי צחדצי ובקשתי ועי' בלק"ת סד"ה אחס נלצים בענין ושקל צפלים הרים כו'. והנה הי"ב שצטים מחברים אל' עס בריאה ויוסף שגא' צו שכס אחד על אחיך היינו שהוא מחבר המאליל א"ס צ"ה עס האלי' ועמ"ש כה"ג בלק"ת פ' לו צד"ה ענין שצטת ימי המילואים כו':

ע"י ההשפלה בתחוות יונקים החילונים מלנוך השמאלי של היסוד. עלי עין. עין ר"ל כמו שנראה מלמעלה"ע למטה היש. כ"א כמו שהוא למעלה. י"ל צבחי' ללותי

השמעות

חלב

זבעותי יש ליוסף שכם על אחיך. כי הגה י"ב זרבות המלעיות דשמו"ע הם נגד י"ב שבעים. אבל עיקר ח"י זרכאן שהם נגד ח"י חוליות השדרה שדרך בהן נמשך ההשפעה ממוח הרעת זהו נגד יוסף שנק' ח' לדיק ח' עלמין. וגם כל ענין חפלת המוספין זהו יוסף כמ"ש זפרדס ערך מוסף נק' יסוד כ"פ זתיקונים. והוא זח"א דס"א ע"א. ועי' זמא"א חות מ' סל"ד מוסף נק' היסוד כי הוא זא זסוד חוס' בו' ע"ש. וגם זק"ש יש ח"י אזכרות ג"כ כנגד זח' ח"י עלמין. וא"כ נק' שכם אחד זללותי זהו ק"ש זבעותי שזהו שמו"ע. וגם שיש שלום זהו יוסף שהוא זח' נהר זכחי' הגני נוטה אליה כנהר שלום. וזה אומרים זרכנו אזינו כולנו כאחד זאור פניך בו' שזה"ע שמזחי' שכם נעשה אחד כנ"ל. ואפ"ל זעומק יותר זפי' ואני נתתי לך שכם אחד. כי הגה הטפה נמשכת מזווג פז"פ. ואעפ"כ נמשכת דרך ח"י חוליות השדרה שהן זכחי' אחור הנק' שכם. א"כ זכחי' זו משכס ואחוריים נעשה אחד עם פז"פ ע"ד והיו לזשר אחד. וזה"ע יוסף שהוא זח' ח"י זכחי' יוסף שהוא דוקא המקשר השכם לזחי' פז"פ. ועי' זהר ר"פ וילא דקמ"ע ע"ז ע"פ והגה סולס זכפי' הרמ"ז שם שהוא יסוד. וסולס דא ללותא. והגמל מהו למעלה ענין המשכת הטפה. ר"ל כמו הטפה נמשכת ממוח האדם ונהגשמה כמו"כ למעלה המשכת החכ' שיהי' נמשך ומאיר למטה למקור הנזרחים נק' המשכת הטפה :

להפטר דפ' וירא

למועד הזה בעת חיה את חובקת בן. ותאמר אל חבוב זשפחתך. ולזאורה זה פלאי שחשדהו לכזבן ח"ו. אך הענין שיש הפרש בין שקר לכזב זלה"ק זכזב אינו ענין שקר ממש. רק שהוא היפוך מן האמת. דהיינו שאין הדבר מתקיים זענין מולא מים אשר לא יכזבו מימיו דהכוונה אף שיומשכו המים אבל לא יופסקו. וכך היתה כונת השוגמית שהאמינה לו שחלד בן. אבל זקשה שלא יחלה וימות זמהרה. וזהו אל חבוב ולא אמרה לו חשקר ח"ו והעטם לפי שאמר לה את חובקת בן דהיינו שיהי' הבן מעלמא דנוקבא ולכן לא הי' לו קיום כ"כ כאשר סופו העיד שמיד נחלה והא אמר אזיו שיהו אל חמו כי מעלמא דנוק' הוא. ואח"כ החי' חוחו אלישע ע"י שס פיו על פיו בו' שהמשיך בו נשמה מעלמא דזכורא. ואלישע דוקא לפי שהי' מעולס הזריא' שלכן ירש י"ב למדי זקר שהם י"ב זקר דזריא' שהים עומד עליהם מלמע' וקבל מאליהו שהוא ז"ן דאילנות. ולכן מימות שמואל שאמר וגם זלח ישראל לא ישקר שתקן מדת הגלח אזי הי' נצואה זישראל כמ"ש זפי' הנצואי' אשר זיריחו בו' לאלישע היום הי' לוקח את הדונך מעל ראשך כי זה הי' רק עד אליהו זלזד שהוא ז"ן דאלי' משא"כ כשעלה אלי' זבערה השמים אזי נפסקה הנצואה מהיות שורה כ"כ זישראל. והנה כמו"כ הי' ענין העקדה דילחך שנתמת פחד העקדה פרחה נשמתו ממנו שהיתה רק מעלמא דנוק' וגיחה בו נשמה חדש' שמעלמא דזכורא. וא"כ הי' העקדה טיבחה. ולכן לא הוליד אלא ג' שנים אחד העקדה שנתיישבה בו נשמת' זו.

משלי סי' ה' ד'. ויש להעיר עוד ממ"ש רש"ת הרי לשרך ושקוי לעלמותך. במשלי סי' ג' ח'. ובמד"ר פ' נשא פ"י ע"פ שקוי עמודי שם אמרו שקוי זה התורה שגא' ושקוי לעלמותך. ויש להעיר ג"כ מפ' ומעין מצית ה' ילא והסקה את נחל השמים עכ"ה). והנה הורידים: שמה הרם ולחזקו בו' (הג"ה ועמ"ש בלק"ת בשה"ש ע"פ חני יסנה ולבי ער ושם פ"א עכ"ה) והוא: ישמה שר המבחים (הג"ה ואפ"ל הענין שהורג את הי"ה"ר כמשארז"ל פ"ו דסנהדרין דמ"ג ע"ב אריז"ל כל הזבח את ילרו ומתודה עליו מעה"כ באלו כדדו בשני עולמות כו' שגא' זבח תודה יכדנני כו' ופירש"י זבח את ילרו לאחר שהסיתו להטוא הוא זבחו והורגו. א"כ זה"ע שר הטבחים שהתרגום רב קטוליא עכ"ה). והושט הוא: ישמה מוחין בו' (הג"ה. ועי' מענין אפיה בלק"ת פ' בהר גד"ה כי תבאו אל הארץ. ושם פ"ג בענין וכי תקרב קרבן מנחה מאפה חגור. ובפ' בהקתי גד"ה בשברי לבס מטה להם ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד. ושם פ"ב. ועי' במח"א אות מ' סק"י מענין אפיה יש להעיר ממ"ש בת"ז וכהארז"ל בענין שלש נשים אחת לשה וא' עורכה וא' אופה. לענין ג' שרים הכ"ל. כי הליטה היא במים זהו כענין שר המשקים כו' עכ"ה). ובר זה: ישמה לחמה והישט (הג"ה כי אע"פ שהקנה הוא המוליא הקול עכ"ה) גש הושט מחפצט עמו כדאי' בגמ' ורש"י רפא"ט דמ"ג ע"א בענין ושט דאכלה צי' ופעיא צי' עכ"ה). שר המשקים: שיטה בי כמו * להיות. שמה והן. בינה בו'. ושר האופים: שמה בי כנ"ל (הג"ה ל"ע אס יש להעיר לענין ג' שרים אלו קנה ושט ורידין מענין מ"ש בת"ז וכהארז"ל בענין מ"ש במטה פ"ג דפסחים שלש נשים א' לשה וא' עורכת וא' אופה. כי הליטה זהו במים. ובחי' אה' הגמשת במים זהו נמשך מבחי' הקנה שר המשקים הממשיך מהחכ' כו' ול"ע עכ"ה). וזהו רוממות: בשמה ווחו. שמה האר' פניו. ועמ"ש בלק"ת גד"ה וידבר משה אל ראשי המטות בענין אל ה' ויאר לנו (הג"ה וכאשר בגרוס הוא רוממות אל עז"כ כמגדל דוד לוארך צנוי לתלפיות בשה"ש ד' ד' ד' פירש"י דקאי על לשכת הגזית שמשם תורה יל"ה לישראל וזהו היפך מלרים מיצר הגרון ויש להעיר מענין כדד את ה' מהוקך וארז"ל א"ת מהוקך אלא מגרוך עכ"ה). וזהו ויוסף הורד מלרימה כי מלרימה היינו בחי' גרון ולשם נמשך רוממות אל בגרוס זהו בחי' יוסף ועי' וחרב פיפיות צידס דהיינו שצירר וחתך יניקת. בעמוד יוסף שמה ב': שמה ג'. בנ"ל מבחי' כתפין דא"א להפוך לפנימי' א"א וזהו פיפיות צ' פיות דתרין ההי"ן דשם הוי' חו"ג והיינו רמ"ח מ"ע. בבוך בל המשמח את החתן (היינו הביאור דשם אחד שאינו של מו"ח ז"ל). ועי' בסידור שער התפלה ג"כ גד"ה אשר לקחתי מיד האמורי בתרצי ובקשתי ועי' בלק"ת סד"ה אחס נלבים בענין ושקל בפלם הרים כו'. והנה הי"ב שבטים מחברים אל"י עם צריאה ויוסף שגא' זו שכם אחד על אחיך היינו שהוא מחבר המליל א"ס ב"ה עם הא"י ועמ"ש כה"ג בלק"ת פ' לו גד"ה ענין שבעת ימי המילואים כו':

ע"י ההשפלה בתאוות יונקים החילוניים מלגור השמאלי של היסוד. עלי עין. עין ר"ל כמו שגראה מלמטלמ"ע למטה היש. כ"א כמו שהוא למעלה. י"ל בבחי' אלותי

השמטות

תלב

וזבטתי יש ליוסף שכם על אחיך. כי הנה י"ב ברכות אמלעיות דשמו"ע הם נגד י"ב שבטים. אבל עיקר ח"י ברכאן שהם נגד ח"י חוליות השדרה שדרך בהן נמשך ההשפעה ממוח הדעת זהו נגד יוסף שנק' חי לדיק חי עלמין. וגם כל ענין תפלת המוספין זהו יוסף כמ"ס בפרדס ערך מוסף נק' יסוד כ"פ בחיקונים. והוא בח"י תכ"א דס"א ע"א. ועי' במח"א אוח מ' סל"ד מוסף נק' היסוד כי הוא בא בסוד חוס' בו' ע"ס. וגם בק"ש יש ח"י אזכרות ג"כ כנגד בחי' ח"י עלמין. וא"כ נק' שכם אחד בללתי זהו ק"ש וזבטתי שזהו שמו"ע. וגם שים שלום זהו יוסף שהוא בחי' נהר וכו' הגני טעה אליה כנהר שלום. ובה אומרים ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך בו' שזה"ע שמנחי' שכם נעשה אחד כנ"ל. ואפ"ל בעומק יותר בפ' ואני נחתי לך שכם אחד. כי הנה הטפה נמשכת מזווג פכ"פ. ואעפ"כ נמשכת דרך ח"י חוליות השדרה שהן בבחי' אחור הנק' שכם. א"כ בבחי' זו משכס ואחוריים נעשה אחד עם פכ"פ ע"ד והיו לבשר אחד. וזה"ע יוסף שהוא בחי' ח"י ובחי' יוסף שהוא דוקא המקשר השכם לבחי' פכ"פ. ועי' זהר ר"פ וילא דקמ"ע ע"ב ע"פ והנה סולם ובפי' הרמ"ז שם שהוא יסוד. וסולם דא בלתיא. והנמשל מהו למעלה ענין המשכת הטפה. ר"ל כמו הטפה נמשכת ממוח האדם ונהגשמה כמו"כ למעלה המשכת החכ' שיהי' נמשך ומאיר למטה למקור הגבראים נק' המשכת הטפה :

להפטר דפ' וירא

למועד הזה כעת חיה את חובקת בן. והאמר אל חבז בשפתך. ולכאורה זה פלאי שתחשדהו לכזבן ח"ו. אך הענין שיש הפרש בין שקר לכזב בלה"ק שכזב אינו ענין שקר ממש. רק שהוא היפוך מן האמת. דהיינו שאין הדבר מחקיים כענין מולא מים אשר לא יכזבו מימיו דהכוונה אף שיומשכו המים אבל לא יופסקו. וכך היתה כונת השוגמית שהאמינה לו שתלד בן. אבל בקשה שלא יהלה וימות במהרה. וזהו אל חבז ולא אמרה לו חשקר ח"ו והטעם לפי שאמר לה את חובקת בן דהיינו שיהי' הבן מעלמא דנוקבא ולכן לא הי' לו קיום כ"כ כאשר סופו העיד שמיד נחלה והוא אמר אביו שיהו אל אמו כי מעלמא דנוק' הוא. ואה"כ החי' אוחו אלישע ע"י ששם פיו על פיו בו' שהמשיך בו נשמה מעלמא דדכורא. ואלישע דוקא לפי שהי' מעולם הצריא' שלכן חרש י"ב למדי בקר שהם י"ב בקר דצריא' שהים עומד עליהם מלמע' וקבל מאליהו שהוא צ"ן דאלילות. ולכן מימות שמואל שאמר וגם עלה ישראל לא יסקר שהקן מדת הנלח אזי הי' נבואה בישראל כמ"ס צפ' הנביאי' אשר ציריחו בו' לאלישע היום ה' לוקח את אדונך מעל ראשך כי זה הי' רק עד אליהו בלבד שהוא צ"ן דאלי' משח"כ כשעלה אלי' בסערה השמים אזי נפקה הנבואה מהיות שורה כ"כ בישראל. והנה כמו"כ הי' ענין העקדה דילחך שמהמת פחד העקדה פחה נשמתו ממנו שהיתה רק מעלמא דנוק' וניתנה בו נשמה חדש' שמעלמא דדכורא. וא"כ הי' העקדה עוצתו. ולכן לא הוליד אלא ג' שנים אחד העקדה שנתיישבה בו נשמ' זו.

משא"כ קודם העקידה. כי מי שגשמתו מוקצה אינו יכול להוליד כו'. חזקוק גימ' רי"ו כי הוא אוחז בן השוגמית שהחי' אלישע ונחן בו נשמה דדכורא ע"י ג' שמות ע"כ שבויסע ויבא ויע ושלתן רי"ו גימט' חזקוק וד"ל:

לפ' חיי שרה

ויצחק בא כו'. צב"ר פ"ם הלך להביא את הגר אותה שיטבה על הצאר ואמרה לחי העולמים ראה בעלבוני. וקשה איך יפרשו מ"ש אח"כ וישב יצחק עם צאר לחי רואי. אך הענין דפי' צוח"א ר"פ תולדות קל"ה ע"כ צאר דא שכינתא. לחי דא חי העולמים כו' ע"ש ועיין צפ' נח ד"ס סע"א. וזהו נשמת כל חי חצרך את שמך. וענין לחי רואי כדכחי' עיניך יוניס וע' צוח"ג קדושים ע"פ הסבי עיניך מנגדי כו'. והנה מצואר צוח"א ד"נ ע"א ע"י שהאדם נשוי אשה גורם למעלה יחוד עליון משא"כ השרוי בלא אשה כו' ולכן כשמתה שרה והי' אצרהס בלא אשה ממילא הי' מיטוע ביחוד העליון דצאר לחי רואי. כי אצרהס הוא שהמשיך היחוד העליון כמ"ש בלק"ח ר"פ לך לך. וא"כ יצחק שהביא את הגר לאצרהס גרס צחי' יחוד העליון דצאר לחי כו'. וזהו ענין ואמרתס כה לחי כה היינו שכינתא כו'. וזהו שעל הצאר דוקא אמרה הגר לחי העולמים ראה עלבוני יטן סברה ע"י שדחיה מאצרהס נעשה פגס בצאר לחי הנ"ל. ומ"ש אח"כ וישב יצחק עם צאר כו' היינו שגרס יחוד העליון צמעטיו העובדים ועיין צוח"א קל"ו א' היינו דכחי' בקחתו כו' :

יצחק זוגו בא אללו. ידוע שיש צ' אופנים ביחוד עליון. הא' שהתחתון עולה למעלה והוא ע"י התפלה מי יעלה צהר ה' וגק' שילוב אד' צה'. הצ' שהעליון יורד למטה והוא ע"י התורה שנמשך שס הוי' למטה. וזהו שילחק קו השמאל צחי' עבודה זוגו בא אללו צחי' ממטה למעלה ועד"ז כל היחודים צר"ה ויוהב"פ הכל צחי' הנ"ל אבל יעקב צחי' תורה הוא מלמעלמ"ט הלך אלל זוגו ועמ"ש באריכות ענין צ' צחי' הנ"ל צד"ה ואחתקן. וזהו מ"ש ע"ז זה ישפיל וזה יריס ישפיל המשכה מלמעלמ"ט יריס ממטלמ"ט וע' זהר ח"ג ר"פ שיפטים :

מד"ד וילא פס"ח שאין זוגו כו'. ז"ע דהא גם בשארי דצריס הכל מהקצ"ה ואין אדם נוקף כו'. וי"ל אע"פ שחלוי בצחירת האדם אעפ"כ הכל מלמעלה כו'. ולכאורה זהו לאפוקי מד' הרמב"ם פ"ה משמוגה פרקוס כי זאת האשה אשר לקח והשי"ת לא יגזור כו'. א"כ י"ל פי' מן הקצ"ה היינו ממנו בעלמו ולא ע"י ע"כ סנהדרין שבהיכל הזכות וע"ד בני חיי ומוזני לאו בזכותא חליא אלא צמולא. ופי' מזלא היינו כענין מאין" יבא עזרי. ועי' זהר ח"א קט"ו :

↑

תוספות

הוספות :

א	תלד	במדרש כו' זכר ונקבה בראם
א	תלד	במ"כ כו' איש ואשה
א	חלו	ותפקחנה עיני שניהם
ב	תלו	ויעש ה' אלקים
א	תלט	וכפרת
ב	תלט	ויזכור אלקים
ב	תמב	רבי בנאה
ב	תמח	ואם בשדה (תקט"ב)
א	תנב	ויתן לך (תקט"ב)
ב	תנו	והנה ה' נצב עליו
א	תנוז	יעבוד נא כו'
א	תנח	ויהי כהיום הזה

במד"ר רבה פי' בראשית פי' זכר ונקבה בראש , ר' יהושע בר נחמיה בשם ר' חנינאל בר ילחק ורבנן בשם ר"א אמרי , בראו ברוב ארבע בריות מלמעלה וארבעה מלמטן , אוכל ושומה כבהמה , פרה ורבה כבהמה , ומטיל גללים כבהמה , ומת כבהמה. מלמעטן. עומד כמלאכי השנית, מדבר כמלה"ש, יש בו דעת כמלה"ש , ורואה כמלה"ש כו' ע"ש , כלע"ד שמהו אנו לומדים מופת על השארת הנפש , דהנה הרמב"ם במ"נ ח"ב פי"א עיון שני הביא בשם הפלסופים שנאמר אנו רואים דבר מורכב משני דברים ואח"כ אנו מולאים דבר אחד משני הדברים הנ"ל בפני עצמו ג"כ אז ודאי גם הדבר השני נמלא בפ"ע כמשל יש דבר מורכב מחומן ודבש וכשאו יודעים שיש ג"כ דבש בפני עצמו הרי אין ההרכבה ההיא של המסקה העשויה מחומן ודבש מחוייבת שהרי נמלא ג"כ דבש בלא חומן אי"כ ע"כ ימלא ג"כ חומן בלא דבש אף גכ אם לא ראינו חומן עדין בלי דבש נכריח שהוא כן שיש חומן בפ"ע ממה שאנו רואים שיש דבש בפני עצמו כו' יעו"ש כמ"כ בהאדם אנו רואים ההרכבה מחי וממדבר שהרי יש בו ד' דברים כמו כבהמה ממש אלא שנוסף בו עוד ד' דברים שאינן כלל כבהמה ה"ז ההרכבה מבחי' חי ומבחי' מדבר ובחי' החי שבו זהו ממש כמו החיות שכבהמה אף שהוא בדקות יותר מ"מ הרי שיה לה ממש בארבעה בריות הנ"ל אוכל ושומה פרה ורבה ומטיל גללים כו' אלא יש בו עוד דיעה וכח הדיבור כו' וכיון שאנו מולאין ד' דברים שבו מבחי' חי אנו מולאים זה בפנ"ע כבהמה . מזה אנו שופטים שכמ"כ ד' דברים שבו מלמעטן דיעה ודבור ימלאו ג"כ בפני עצמן היינו בזולת בחי' חי , ור"ל כי בחי' חי היינו מה שהגוף גשמי בוד יקבל חיות וע"כ אמר ד' דברים הנ"ל דיעה ודיבור כו' נמלאים ג"כ בלי גוף גשמי כ"א בשכלים נבדלים זה מוכרח לפי הנחה ומופת הנ"ל , וענה כיון בנשמת האדם יש בחי' מהשכלים הנבדלים מחומר היינו ד' דברים הנ"ל מזה נכריח השארת הנפש שיש בה ד' בחי' הנ"ל אף אם נפש הבהמה אין בה השארת מ"מ נפש האדם ודאי נשארת. ואף שאנו מאמינים בזה בלי שום חקירה ושכל חנוכי ע"פ התורה שנאמר והיתה נפש אדוני לרורה בלרור החיים וכהי"ב ונהי"ב לך מהלכים כו' מ"מ אין הפסד לסמוך זה ג"כ במופת אף שחכמי המחקר הביאו ע"י מופתים יותר מ"מ מופת זה יש לבחמו לדברי המדרש רבה הנ"ל . והנה האפודי והרש"ט במ"נ שם הקשו כי אנחנו נראה דברים מורכבים ונמלא אחד מהם בפ"ע והשני לא נמלא שהאדם הוא מורכב מחיות ודבור והחיות נמלא בלתי דבור והדבור לא נמלא בלתי החיות עכ"ד . ולפמ"ש בשם המד"ר אדרבא מזה ראינו לענין הנ"ל כי הדבור שיש באדם זהו שנמלא בו מלמעטן ר"ל שבה הוא דומה למלאכי השרת ועו"ג בללם אלקים עשה אה האדם אי"כ הרי נמלא הדבור בלי החיות ר"ל בלי החיות גופני אלא בשכליים הנבדליים ומה שהקשו מעלם ומקרה כבר הירך הרש"ט שם כי המקרה אינו קלה כי לא ימלא מבלי נוסף ואי"כ נמלאים בעצמותהם ולכן לא יתחייב כשימלא העולם בלי המקרה שימלא המקרה בלי העולם.

א במ"נ פ"ו איש ואשה שני שנוה הונחו תחלה לזכר ולנקבה כו' ואח"כ הושאל שם אשה לכל ענין מוכן ומזומן להחמיר לענין אחד אמר המש היריפות שהיין חוצרות אשה אל אחותה , בפ' תרומה כו"ג , כבר התבאר לך כי אחות ואח יאמרו ג"כ בשתוף מלך ההשאלה כאיש ואשה עכ"ל כוונתו בזה כדי להסיר הספק ה'

איש מלחמה, ועדיו כיום הוא גלום ה' תקראי אישי, כהושע ה' ב' יח ויאמר
 שהוא ע"ש ההתחברות שכנסו מהתחברים אליו ית' והוא ית' מהחבר עממן ומשרה
 שכינתו בהן ע"כ נקראו איש ואשה. וע"ש פרק י"ד בענין אדם, וע"ש ח"ש הדד"ק
 במלול נראה כי לשון איש משמשו ב' ענינים ה' איש הוא הוזה באדם, ה' לשון
 שר וגדול העם כח"ש שופט' ו' י"ד בלתי אס' חרב גדעון בן יואש איש ישראל,
 דר"ל הראש והגדול שב"ישראל, וכן בשמואל א' ה' כ"ו ע"ו שאמר דוד לאכנר
 הלא איש אתה ומי כמוך בישראל, אישי כה"ג במשנה ספ"ק דיומא שפירושו אדוני
 כה"ג וכן איש הר הבית במשנה פ"ק דמדות. ועד"ו הכ' יס' לפרש ענין כיום שהוא
 תקראי אישי. עה"ק ח"ג פליח מ"ח"א א' ע"ב בפרש"ם ערך איש הארץ. ואפ"ל כי
 אחת לבן הדבר שהושאל שם אשה לכל ענין מוכן ומזומן להתחבר בו' אבל עכ"ו י"ל
 שהתחברות זו יש לה התדמות להתחברות האשה עם האיש.

ויאמר האדם ואת הפעם עלם מעלמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש
 לוקחה זאת, בראשית ב' כג, פ"ו דיבמות בנה ארצ"ן פד עמ"מ ע"א"ב
 ר"ח, פ"ח"א פ"ב רבות כ"א"א וז"ל נה ע"ה ק"ו רעה של ח"ע בחי' יג"ק ק"ב
 ק"ו ב' ע"מ נע"ח קטב חו' להא מבב עב"א קלח"א תקמד ש"ב במקומו שלה קס"א
 קטב, חו' להא לרב נע"ב.

ב זר"א בראשית כ"ו א' עמודא דאמלעיתא כליל שכינתא עילאה ותהא דאינון
 ק"ש ערבית וק"ש שחרית ועלייהו אהמר עלם מעלמי ובשר מבשרי ועיין
 מענין עמודא דאמלעיתא ר"פ תשא קפ"ו ב' ע"פ העשיר לא ירבה דא' עמודא
 דאמלעיתא והיינו ו' ממוע' בין שני ההין בינה ומ' וע"ח"ב ר"פ תרומה דקכ"ו ע"ב
 בענין מי זאת שיעקב חיבר ב' הבחי' ועמ"ש ע"פ וישב יעקב בארץ מגורי אביו
 היא שכינתא עילאה ואח"כ בארץ כנען היא שכינתא תתאה, ופ"י זה עפ"מ בתי"א
 פ' בראשית סד"ה להבין ענין הכרעות בענין יוס' לז"ס יצ"ע אמר ולילה ללילה ימות
 דעת שהם פנימית הלב וחילוני' הלב כו' וע' מענין פנימית הלב וחילוניות הלב בדי"ה
 ושאלתם מים בשאון, ועמ"ש מענין לילה ויוס' בדי"ה רני ושחתי בענין רננא ברמשת
 ובמחה בלפרא ובדי"ה תחת אשר לא עבדה, ומזה יובן דק"ש ערבית זהו נק' שכינתא
 תתאה עה"פ ביטול הים, וק"ש שחרית זהו שכינתא עילאה יחודא עילאה ביטול
 אחי' וכמזכר בדי"ה שיר השירים וזהו ענין עלם מעלמי שהיא שכ"ע ובשר מבשרי
 זהו שכ"ה ע"ד עלמות מן האב ובשר מן האם ועמ"ש בביאור מאמר הז"ח"ג שופט"ס
 עדי"ה מענין עלמות ובשר ועמ"ש בדי"ה חכלילי פינייס מענין אה"ע ואה"ר שהם ב"ן
 ומ"ה וזהו ענין מדה לילה ומדה יוס' ולכן איהא בפרד"א שג"הון אחד הגה"ג לומר
 בשחרית אה"ר ובערבית אה"ע.

דמ"ט ע"ב, ויאמר האדם ואת הפעם כו' ע"ש וע' בלק"ת מאדמו"ו כ"ע פ' מנחות
 בדי"ה ואשה כי תדור, ולענין עלם מעלמי כו' יש להעיר מ"מ"ש בוח"ב שמות
 ד"ג ע"פ אהי מלבנות בלה כו' דהריוויהו מלבנות קא אהי פ"י לבנות ל"ב נתיבות חכמה
 וכן שפ"י בינה וזהו ענין עלם מעלמי עלמות מן האב בחי' ל"ב נתיבות חכמה ובשר
 מן האם מבחי' נש"ב.

ג זח"ב בא דלו ע"ב וז"ל הלא הכא הנינן האי כתר' דאקרי זאת (עיין זהר
 תרומה קנח"ב בענין כ"ה בואת יתהלל, בואת הני בויח, ואף ג"כ זאת
 בהיותה וגו' זאת אש"ב אל לבי וגו' וזאת אשר דבר להם לביהם וע' פ' וית' דף
 רמ"ח סע"א, ובפ' אחרי דנ"ח ע"ב דהאי זאת כו' ובפ' אמור דנ"ה סע"א בענין
 פתחי ליו' אהקרי אשה, כד"ה לזאת יקרא אשה, (פ"י שבחי' זאת) נקרא אשה

בזאת יבא אהרן דהיינו יראה הוא מקבל מההנה ועמ"ש בלקי"ת פ' והתחנן בד"ה
 ודעת היום בענין וההנה את , ועמ"ש בד"ה גן נעול בענין כינה יחירה ניהנה
 באשה , שהדבור והשבע"ש ויראה הכל נק' אשה , ובלק"ת פ' שלח בד"ה והיה לכם
 לגילוי צפ"י אשה אש ה' ובד"ה יתקדשה עולה אשה , ובד"ה והנה כי הדור נהפכה
 שהוא ע"ש ההנה בדשפי אש כו' ועמ"ש בת"ו בענין ב' נשים אחת לכה והמה
 עורכת ורחה הופה שהם נגד ג' בחי' בת אחותי אחי וכמ"ש מענין ליבה והפיה
 בד"ה כי תבואו אל הארץ בלק"ת פ' צהר ובמח"א ח' ססע"י קב"ח אשה לאה נקרא
 הבינה היינו כי היא כלה לאה צח"י כלה שארי ולבני ביטול לגמרי במ"ש בד"ה
 שיר השירים שהוא ענין שכינתא שילאה הכל על המל' שכינתא ההנה לאה
 שמורה אני אלא שאעפ"י וגא"ה ע"ד הני ושמוי בה כי הגי בה ושכנתי בתוך דוקא
 אח"י מוס"ס כי מ"א"ש לוקחה זאת , (ו"ל הפרדס ערך אשה המלכות נקראת אשה
 וכו' מפני שהיא כח הנקבה המקבלת השפעה מכל האגילות ומכשפה במדרגות הגיה
 כמו הדבור שמוקבל מהמדות והשכל וע"י גשפ"ע לזולתו ע"ה ועוד שהיא אשה לבעלה ההתן
 שהוא נודע בשערים בעלה , הגיה ע"ן בת"א פ' משפטים בד"ה לא תהיה משכלה
 צפ"י ט"ס ישועות ועמ"ש ביאור פ"י וענין יסוד הנקבה היינו הבחי' בלי דיוק שמוקבל
 שפע הרב בד"ה הנותן לשכ"י כינה , ובלק"ת בשה"ס בד"ה שימני כחיתם בענין חוה
 בוקס , ובפ' חוקה בד"ה ח' יסיר ישראל כו' עלי צ"ה צפ"י וענין צ"ה מ"ס חיים
 שהוא העלאת מ"ן של בחי' אשה הנ"ל ע"ה , וה"ן כפ"ק כי נודת המלה הזאת הוא אש
 יזקת מלך הגבורה והיא ה' בסוד הנקבה מש"ה"ס ח"ס שהוא אש י"ד , בסוד הוכר
 כו' עכ"ל) , מאן הוא ח"ס ההוא דאקרי זה , ודא הוא ח"ס דכר כד"א כי זה משה
 הא"ש , ובפרדס ערך זה הוא התפארת ונק' זה כי היא עולה י"ב הוויות י"ב
 גבול"ס וזה מתחבר ומזדווג בזאת כו' וכן היכוד נק' ג"כ זה כי כל מה
 שאירע ליעקב אירע ליוסף ועמ"ש ע"פ ח"ס הולדות יעקב יוסף כו' וע"פ בן פורה
 יוסף כו' , ועמ"ש מענין בחי' זה ע"פ הא"ש המטות בענין זה הדבר כו' משה
 נהגבו' בזה כו' וענין זוג ויחוד זה בזאת יש להבין ממ"ש בת"א בד"ה משה
 ידבר בענין והאלקים יעננו כו' , דהיינו המשכת האור והגילוי מבחי' דעה עליון דבולא
 קמיה כלא חשיב בדעת החתון , להיות הגילוי למוצה כמו למעלה וזהו והאלקים יעננו
 ולכן נק' הזוג בשם ידעה כמ"ש והאדם ידע את חוה , וזהו ענין ומלאה הארץ דעה
 את ה' והיינו ע"י יחוד והשפעה זו מבחי' והאדם ידע כו' ועמ"ש שיר ח"ס בלק"ת
 בד"ה במדבר שיני צאהל מועד , שזהו ענין אהל מועד ומועדו לך אהיות ומועדו
 כו' ע"ש , עוד נהפ"ה מענין יחוד זה בד"ה לא הביע און ביעקב בענין ח"י ברכאן
 דללוה"א כמו שהטפה נמשך מהמות ע"י מוליות כך הוא ענין ח"י ברכאן דללוה"א
 המשכת הדעת כו' להיות וידעת היום והשבות כו' ובד"ה שמורה אני וגא"ה כ' ו"ל
 מקור גש"י נקראת כלה כי הקדצ"ה נקרא אל"ס בשם חתן מלשון חיה דרג"א הוא
 בחי' המשכת אוח"ס ב"ה בגשמות ישראל והיינו בחתן הורה דכתיב ביום חתונתו שלו
 הוא זמן הנשואין שגמו הנשואין ער"מ צח"י הזוג והיחוד הוא המשכת הטפה
 הגממכת מן המוח של הא"ש צח"י המקבל , כך התורה היא בחי' חכמתו ורלונו
 ית' צח"י א"ס כ"ה ממש חכ"ס ולא בחכמה ידע"א כו' והמשכה זו צח"י ח"ס ממש
 היא נתפסה ונקלטה צנש"י כו' ואזי נק' צנש"י בשם כלה והנה שמקבלת הטפה כו'
 עכ"ל ט"ס , וזהו ג"כ ענין מוזה או זה וע"י חג והתחנן רכד"א גבי כדן הרין
 שזמן עילאין אהעבדין חד ופ"י הרמ"ז דהיינו ע"י היחוד העליון וע"י חג"א נשא קמ"ה
 ח' משמע הכהן שודמ"ע ממשיך היחוד צמ' וזהו כה הכרכו ש"ה"י כה במדרגה זה

ח"ט בזה"ג פ' לו ל"א ח' ע"פ זה קרבן אהרן לאזודונא זה בואה ח"ט אהה כהן לעולם על דברתי כו' :

ד זח"ב פקודי דרל"א ב' לזאת יקרא אשה . לאפוקי מקודם לזה בק"ל שנה שנתחממו ממנו רוחות נקבות נוק' דקליפה כו' , ושם איש ואשה זהו ענין חשן ואפוד אחור וקדם נרתי :

פ' צו ברע"מ לגב בבשר היורד מן השמים עסקינן מאי מן השמים עמודא דאמלטיהא דעלה אהמר ובשר מבשרי , ועיין בפירוש ערך בשר . בשר על הרוב היא המל' כו' וזהו והיו לבשר אחד כו' ויסגר בשר תחתיה ויש בשר זוגד הדן כו' מלד חביבות בעלה כו' וזהו עון המתאווים ששאלו בשר ודחו לחם מן השמים שהוא הווג לחם שכינה שמים תפארת ורלו בבשר כו' עכ"ל ואינו מוכן כי בשר הוא ג"כ הוויג בענין והיו לבשר אחד . ואפ"ל עפ"מם בערך עלם בהקנייה עלם מעלמי דא יוד עס הא ובשר מבשרי ולו עס הא . עוי"ש כי המלכות מלד התחד נק' עלם מעלמי ומלד הנבורות נק' ובשר מבשרי . והיינו כי עלם ל' עלמיות הוא הכמה שהיא עלמיות האלילות ובה מלובם חו"ט"ם צ"ה שהוא נק' העלמות המתלבש בהן הכלים דע"ס בפירוש שערד וזהו ענין

היהו וחיוהי חד והחכמה תחיה . וצ"ה שכ"ע נק' ג"כ עלם מעלמי והוא בנפש אלקית מלד בחי' החכמה שבנפש כו' . וזהו ע"ד שניק' המל' אחוהי בת אבי היא , ובשר נמשך מאורם מן האש והוא רק לבוש לגבי העלמיות כמ"ש עור ובשר תלבישי . בענין הכלים המלבישים את העלמיות וכן המדות מלבישים להחכמה . (וע"ז נק' בשר מבשרי .

והוא האהבה מיסוד האש יש ובעל ועיין בלק"ת פ' פנחס בד"ה אה קרבני לחמי בענין עלמות גידים ובשר) כי החכמה נק' קדש מלה בגרמה הוא שהינו מקור עדין להקפאות העולמות במ"ש בת"א סד"ה ואלה שמות צנ"י ובלק"ת פ' מנחם ע"פ

ויכתוב משה בענין שהחכמה נק' אמת שהיא כמו דגולא קמיה כלל חסיד ע"כ נק' עלם עלמיות ונרמין הם חוורו כי לבן עלמיות . אבל המדות הם מקור חיות העולמות כי עולם חסד יבנה לאחזהה איך מהנהג עלמא . ובאמת לאו מכל אלין מדות איהו כלל . ע"כ נה' בשר בחי' לבוש . והעור הוא אומיות , ויש שעורותיהן כבשרן י"ל ע"ד

אומיות החמ' והנה כתיב לא ידון רוחי באדם לעולם בשנה הוא בשר סיפ בראשית ו' ג' . וע"ש בזה בראשית דל"ח ע"ה אההדר ל"הו בשר לאררייבכה בחר גופא ולאשהדלח בגופין דהאי עלמא . ומה יש יניקה לחילוני הנק' קך כל בשר כו"ט"ם ד"ה ע"ה ולכן אמר משה מאין לי בשר כו' . וע"ש לא ידון רוחי שלא יומשך יור

א"א בחי' ען החיים ועמ"ש מענין לא ידון רוחי בלק"ת בד"ה האינו השמים בענין והרוח השוב כו' וע' עוד מענין בשנה הוא בשר , בזה"ה בראשית כח"ה פקודי הלחא חג פנחס דרמו ב' עקב דרעגה . (מענין נדרים לחם לר' כי לגבי ג"ר גס ק"ג הסתר גמור וכן מענין פריעה ג' צ"ל גלוי עלין יומה . וזהו העון של המהאויים בשר שלא רלו בבחי' עליונה , אלא ע"ד פוסמים על שתי הסעיפים ובענין ויגעו ויעמדו מרחוק לתאוה יבקש נפרד) ועיין עוד מענין לא ידון רוחי ברבוב במקומו בראשית כ"ו

כע"ג איני נותן רוחי בהם בשעה שאני נותן מתן שכן של נדיקים לע"ל שנאמר ואת רוחי אתן בקרבכם יחוקאל סי' לו כ"ז והיום הפסוק ועשיתי את אשה בחוקי הלבו כו' עד ואנכי אהיה לכם לאלקים , ועיין מזה פ"ה דברכות דל"ב ח' והיינו ע"י

ואת רוח הטומאה העציר מן הדרן ואזי ואת רוחי אתן בקרבכם ע"ד הנו' בזה"ג נשא ק"ל ע"כ א"ש ונחה עליו רוח ה' כו' היינו רוחא דנפיק ממו"ס כו' וע' מענין רוח ואייר בה"א פ' מקן בד"ה מוזה מומין ומענין ואת רוחי אתן ותי"א ס"פ נח עו"ת , ולכן נאמר עליהם לעוגש לא ידון רוחי כו' ופי' ידון מבואר שס לשון נדן בשעה שאני מחזיר הרוח לכדנה איני מחזיר רוחן לנדיהן , והוא ענין נרהק ובמ"ש ברה"א

כ"י כ"ו וישב חרבו אל נדנה וזהו כענין חמה בנרתקה במש ומנן הוי' הלקים קך הגוף שלעיל יהי' נרתק לגלוי רוח דנפיק ממו"ם כו' ע"י שלוש' והיה הוי' לי להלקים כו' ו"ש ואת רוחי כו' ולאני היינו שס הוי' היה לכס להלקים , משה"כ כשחטאי מאד נאמר לא ידון רוחי כו' שלא ימוסך בהנחן והנרתק כו', ע"ש פי' בשנס היה כשר משגמן אנו ביסורים ועיין במ"ם כל"ס כ"כ הנסדים שבמרחק ששגמן פר"ש שפוסלן ברהיטני ועד"ו היסורים מנרתקן כו' , ע"ש בשנס זה משה חושבנה דדן כחושבנה דדן י"ל היינו ע"י משה בקיבל התורה הוא גורם לשגמן ולהקנן ביהו ראו"ים לבחי' ואת רוחי אמן בקרבנס כו' והיינו בשנס הוא כשר שמתקן נס בחי' כשר שיבוא לבחי' ומדריגת יב"א כל כשר להשתחוות לפני כו' , וכרבות בפתיחה דה"ה נד"ד בד"ה ר' יוחנן פתח מש"א גי חזיון פי' לא ידון רוחי שלא יאמר מלאכי השרת שירה ופי' המ"כ וז"ל י"ל רוחי לא יבא נידון כדניו ומנהגו זה כל הימים לקבל ואת רוח כשיר המלאכים עכ"ל וא"כ זהו הפך ממ"ש בקרבנות רוח נוחתי נח"ה לפני שאמרתי ונעשה רלוני נקרא זה נחת רוח המטבת עונג העליון ע"ד בשוכה ונחת הושטון דברי חכמים בנחת כשמיים , משה"כ כאן הוא הפך הנחת רוח כו' , ועי' עוד מענין לא ידון רוחי פרק חלק בסנהדרין קו"ב קמ"ב , מענין בשנס זה משה חולין קלע"ב , עמ"ס מאד נוב סהב סוף קבד , והי' ימיו רבות נשא רמ"ג .

בראשית ג ז ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי ערובים הם ויהפרו עלי האנה ויעשו להם חגרת , הקשה הרמב"ם במו"ג ח"א פ"ב בשס חנס אחד כי אי"ס מן האנשים נורה והפליג בעול ולפיכך שינו בדיניהו לעוב והוסכ כוכב בשמים וכו' ותיקן וכאשר היה על שלמות ענינו לא היה לו כח להשתמש במפורסמות כו' ולא השיג גנות הערוה כו' ע"ש , וז"ל הנח"י דף יב ב בפ' בראשית ועה"ד נתן באוכליו רלון ובחירה כו' לשון רז"ל שדעתו לחזור כו' וידעו כי ערומים כלומר המשיכו רלון ובחירה מעה"ד כו' היה לו לאדה"ר בה י"ר וה"ה עכ"ל ודי"ג ע"ד כי שה"א"ס היה מתחלה כולו שכלי כו' אבל אחר אכלו מן הפרי נתחדש בתאוה אחרת ונהלבש בה והוא תאוה המשגל כו' ועד"ו פי' בפ' וילא מ"ב ב' מ"ס יעקב ויבואה אליה וז"ל וידוע שהין הפרש א"ל הסכל בין אברי המשגל לשאר האיברים כגון הפנים והידיים ומטולס אדם ואשתו לא עשו להם חנורות לכבות כשר ערוה עד שאכלו והמשיכו מכת ען הדעת ונהלבשו בתאוה וכיון שכן היו האבות שכליים כמלאכי השרת אין להמוה עליהם בדבר הזה כי כל כיונתם בהשתמש בכלי הגוף כדי להמושך אחר השכל גם האמונות רחל ולאה כו' וזהו שאמרה ליה לרחל המעט קחתך כו' עכ"ל ועמ"ס בלק"ה בש"ס כד"ה קול דודי בענין שהאבות העטימון הקצ"ה מעין עוה"ב וא"כ היינו בחי' אדה"ר כמו שהיה קודם משה עה"ד שהיה מופשט ממוש התאוה כנ"ל וכמו"ש ברי"ח שער הק' פט"ו בענין ומרחמומן בלישין קדישין ע"ד אי"ס ואשה אש י"ד ואש הא כו' , וזהו ולא יבוכשו ולכן אמר יעקב ואבואה אליה , יב"פ בראשית דף י"ד ע"ד פי' ותפקחנה עיני שניהם מנהג החומר והכח המושגל כלומר הגוף והנפש שאחר שחטאו ירגישו חטאם ויכירו הסרונס איך חטאו ואיך נהלבשו בתאוה והוא שאמר ותפקחנה עיני שניהם וידעו , ואין ענין התפקחות זה בחכמה כו' רק בהעדר קנין כי נפקחו עיניהם והכירו העדר השנתם , כי מחלה היו שכליים ולא ידעו בתאוה כלל ועתה נהלבשו בהם כו' וידעו המשיכו כח התאוה מעה"ד כו' כי ערומים הם וכח התאוה שנהלבשו בהם גנו הענין מה שלא היו חגנים אורו מתחלה כו' , וזהו כפי' הרמב"ם בריב"פ בחור ועמ"ס כן בד"ה והיו שניהם

ערוגים האדם יאסרו בשם הפנים יפות, ויש לזכר עוד עם מ"ש בלק"ה פ' חקת
 ע"פ ויטש נוסה נחש נחשבת ח"ך ששרש הרע המחייבו הוא עוב ועד"ז חרז"ל ב"ן
 יפנינה לש"ש נחכוננו כו' ועד"ז פ"י בד"ה די הלא ח"ך הילד"ר שהוא ח"ש זר דולק
 מ"מ שרשו עוב מוכוד האש האלקי שבחיות ואופנים כו' רק שלמטה ע"י שבה"כ נעשה
 אש זר כו' לכן קודם חטא עה"ד לא הי' היגה"ר ע"ד אש זר כ"א כמו שהוא בשרשו
 בחיות ואופנים כו' שנאמר חופן א' בח"ך מלרע כו' כמ"ס צמ"א : ועמ"ש צמ"א
 ס"פ וישב בד"ה מהלכים ב"ן העומדים.

ב בוח"א בראשית דכ"ח ע"ב פ"י כי ערוגוים הם, דהו בלא אורייתא ואהמר בהו
 ואת ערום ועריה כו', ויתפרו עלי האנה ההכבו בכמה קליפין כו'
 חנורות?מנור חרבך כו' עו"ש אבל לגבי לילית ויתפרו עלי האנה וכ' במק"מ נראה כי
 חלנה היא מ' ונדע כי לילית בנוק' וזהו עלי האנה שהם לילית שצאו מהמל'. וזהו
 ענין על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה.

ד"ן ע"ב ותפקחנה עיני שניהם, אהפקחו למנדע בישין דעלמא מה דלא ידעו
 עד השתא, כיון דידעו ואהפקחו למנדע ביש, כדן וידעו כי ערומים הם,
 דאברו ויהרא עילאה דהוה חפי עלייהו ואשהתירו ערומים מיניה, ובמק"מ שם פ"י
 שהם ג' חשמלים לבושי נר"ג דאלילות שכתלקו ממנו, א"כ שהרוח והנשמה דאל"י הי'
 מלבישים עליהם בהארותיהם, ופ"י זה השני לכאורה מכון יותר דהא מקודם החטא כתי'
 שניהם ערומים, משמע בלי לבושי' אבל אש הרוח והנשמה עלמן הי' מלבישים עליהם
 א"כ היינו ערומים כו', ויתפרו עלי האנה פ"י ע' שרים שיניקתם מהמ' הנקרא האנה.

דנ"ג סע"א פ"י וידעו כי ערומים הם בקדמיותא הוה מתלבשן באינון כהרי יקר
 מזיינין דאינון חירו מכולא כו' ויתפרו עלי האנה, דחוליו כל זיני דחרשין
 כו', ואפ"ל ע"ד מ"ש דנשמה הוא אל"י גוף בריאה לבוש יצירה כו' ומ"מ גם
 באל"י יש שורש הלבוש כו' וא"כ עד"ז פ"י שהיו ערומים קודם החטא כי היו למעלה
 מלבושים דיצירה כ"א שורש הלבוש כמו שהוא באל"י ואח"כ ירדו מבחי' זו ואז היו
 ערומים ממש, ואדמ"ו כ"ע בד"ה האזינו השמים פ"י כי החכמה נק' כבוד כמ"ס
 כבוד חכמים ינחלו ל"ב נתיבות החכמה גימ' כבוד, והנה כבוד הוא לבוש כי ר'
 יוחנן קרי למאנא מכבדוהא, וי"ש והתה פבודו יקוד, וחכמה הוא ביטול כח מה
 שאין הלבוש מכחיר כלל על האור וכמ"ס בהג"ה פרק ל"ה בהג"ה, וזהו ענין ויהיו
 שניהם ערומים האדם ואשתו שאין כאן לבוש מכחיר כ"א חכמה עילאה, אבל ע"י
 חטא עה"ד נתלבשו בחכמה של עה"ד שהוא מסתיר, וע"כ היו ערומים מהחכ'
 עילאה, וגפלו בהארות של חכמה עה"ד כו' וזהו ויתפרו עלי האנה כו', ולפ"ז פ"י
 ותפקחנה היינו חכמה ממש שצאו לבחי' חכ' ודעה ועכ"ז הוא לגלוי כי זהו חכמה
 דעה"ד טו"ר שכל הנושי שהוא שקר, אבל מקודם היו משיבים חכ' עילאה שרחוק
 משכל האנושי הגשמי, וכמו הנביא נק' משוגע כמ"ס מדוע צא המשוגע הזה אל"ך
 צמ"צ ס"י ע"י י"א, ות"י שטיח הדן, ופ"י הרד"ק לפי שפעמים צעת הנבואה היה
 מנהגם כמו משוגע וסילא מדעתו כמ"ס ויפשוט נס הוא בגדיו לפי שיש להם ביטול
 ההרגשות והכחות הגפשיות עכ"ל ועד"ז אדה"ר קודם החטא הי' מושגט מכחות
 הנפשיות וההארות, וכאילו ח"ן לו שכל זהם וע"כ אח"כ נאמר ותפקחנה כו',
 ועד"ז חרז"ל פ"ב דכתיבות דף י"ז אהני ליה שטותיה לכבא ועמ"ש מזה לקמן בפי'ן
 ה וזהו ע"ד שכתב הכוזרי מ"ב כו' ב' וכאשר האבן פחותה משתקבל החכמה והסתכלה
 כן העלם האלקי ית' מרומם מלקבל החיים והמות עכ"ל ועד"ז היה אדה"ר קודם
 החטא מרומם מהחכ' הגשמית של עה"ד כו"ר, וע"י החטא ירד בחכמה זו.

ומימי לגבי חכמה זו נק' והפקחנה וזכ"ג פי' והתחנן דרס"א שצ"ב ותפקחנה שיני
שניהם , בעפוסא דהאי עלמא נהי דלא הוה קודם , דהוה משגיחין ופקחין לשילא .
ג ובוזח"א ויחי דרכי' ע"א וידעו כי ערומים הם ידעיה ידעו ממש דהוה לבושא
דיקר דאהעביד מאיגון יומין גרע מינייהו כו' עכ"ל וצ"ע דה"כ לפיין
איך יפרש מ"ס החלה קודם חטא עה"ד ויהיו בניהם ערומים , ואפ"ל שיש ב' בחי'
לבושים האי' לשבח כנ"ל הכי' לגנאי לבושים לוא"כ מודומ"ע של תלוות גה"כ , ימי'ם
קודם חטא עה"ד שהי' ערומים היינו מופשטים מכל רלון זר כמי'ם אדמו"ר ג"ע בד"ה
ואשה כי תדור , רק שהיה להם לב ורלון אי' להקב"ה , ופי"כ ולא יתבושבו כמי'ם והן
בלבנו בינה להבין כו' ואזי ולא נבוש כו' .

ד פ"ן דברכות ד"מ ע"א , אילן שאכל ממנו אדה"ר כו' ר' נחמיה אומר תאנה
היה שבדבר שנתקלקלו בו נהקנו שגאמר ויהפרו עלי תאנה , וכ"ה בסנהדרין
פ"ח ד"ע ע"ב ופרש"י מדה הקב"ה באומל שהוא מכה בו הוא מרפא גם כהן נס
כמו וילת אש בליון (איכה ד') וכתיב (וזכריה ב) ואני אהיה לה נאש ה' חומת אש
סביב עכ"ל ועיין כה"ג ברבות ויקהל ס"פ חנניס , והתוספת הקשו על רש"י ופירשו
ע"פ הרבות , ולעג"ד פרש"י נכון כי בגמרא כאן כוונו דויהפרו עלי תאנה זהו
תיקון לפי' ע"כ הפי' כמי'ם רש"י , אבל מה שהביאו התוספת מהרבות בראשיה ס"פ
ט"ז פתחה לו דלהיה אפשר שמפרש שאין זה תיקון כלל אלא במש"ל כטיף ב' בשם
הזכר בראשית דג"ג ע"א דהוליופו כל זמי' חרשין , וענין פרש"י היינו כי מהמנוח
נעשים לבושי' לגריג , ואדה"ר שחטא הגה ע"י החטובה כחה גדול עד דאההפך
חשוכא לנהורא וגעשה מהרע טוב וגעשה ג"כ לבוש לגריג וזהו ויהפרו עלי תאנה ,
שמבחי' עה"ד עו"ר ממש נהדרר עד שתפרו להם לבוש מזה :

ה רבות בראשית פי"ט וידעו כי ערומים הם אפילו מוניה אחת שהיה בידם
נתערטלו הימנה זהו כמש"ל כטיף ג' בשם הזח"א ויחי דרכי' ע"א ,
ויחפרו עלי תאנה , אמר רשב"י עלה שהביאה תואנה לעולם פי' יללה ובכי ודרס
תאנה ע"ד תאניה ואניה ואנו ואבלו , וע' מענין יללה במא"ה איה יוד כטיף ג' ואוח
למד כטיף יא , גם תאנה מלשון תואנה הוא מברק בשופטים סי' יד והוא בחי' והגשם
הי' ערוס , והנה בירמיה רכ"י כד והנה שהי' דודאי תאנים כו' וארז"ל פי"ב דשירובין
כ"א כטיף תאנים טובות מאד אלו לדיק"ס גמורים , תאנים רעות מאד אלו רשעים
גמורים כו' אלו ואלו עתידין שיהנו ריח כו' , היינו כי תאנה מלי' דהגלות ול'
תואנה ועלילה ע"ד מ"ס ברבות שמות ר"פ ב' ע"פ לבני' עלילותיו אבל עלילותיו של
הקב"ה רחמניות הן כו' ובמא"ה אוח האו תאנה המלי' בקבלה מבחי' שם תהיה כו' ,
ותאנה רעה מלי' דק"ג וכמו גם בענבים למ"ד עה"ד גפן הימה הכי' יש גפן דקדושה
ויש גפן נכריה אשבלות מרורות כו' וע' בזה"ה וישב קלב ע"א , וז"ל ברבות בראשית
ס"פ ט"ו מה היתה אותה התאנה ופי' המ"כ כי יש כמה מיני תאנים והיינו כנ"ל
שיש תאנים טובות מאד ואזי נשתכחה בהן ארץ חבי' כו' ותאנה , ויש לעומת זה
כנ"ל , ופי' המדרש שעה"ד היה מין תאנה הנק' בנות שבע שהביאו ז' ימי אבילות
לעולם כו' ועמ"ס מזה בלק"ה פי' לו סד"ה ביאור ענין שבעת ימי המילואים .

והנה פי' ויתפרו עלי תאנה אמרו ברבות בראשית פי"ט אמר ר' ינחך קלקלת
עובדך סוב חוט וחייט , ע"ד פי' בן פורת יוסף אהריות תופר שמחבר ומקשר
גי"ע עס אלו' שסס מאיר החוט מא"ס ב"ה , וגדול כח התשובה אף לתפור ולקשר
בחי' עה"ד עו"ר שימקשר לבחי' עין החיים ועמ"ס ע"פ מקושש ע"כ ה"כ השבח
כו' וזהו ענין אלו ואלו עתידין שיהנו ריח כו' , וזהו מ"ס רש"י בסנהדרין באומל שהוא

מכה זו הוא מרפא, וכענין מיתוק מי מרה ע"י דבר מר כו' שפ"י הנוריות והתשובה נהפך הרע לטוב כו' וכן הארון ה' מעלי שמים כו' ע"ד אהני ליה שעותיה לכבא , ויעשו להם חגורות חגורה אין כתיב כאן אלא חגורות חגורי חגורות , יש להעיר מענין חגורה בעוון ונהנייה משלי ל"א י"ז ועמ"ש ע"ז באגה"ק ס"ו א' ומענין שארית חמות החגור תלים ע"ז יא , ויחגרו ממסגרותם ש"ב כ"ג מ"ו . והפטר ג"כ להעיר מענין וחגור נחנה לכנעני , משלי לא כ"ד, ואפ"ל ג"כ כי ע"י עה"ד נעשה כמו חגר ופסח שפסח על שתי הסעיפים דהיינו ק"ג עה"ד עו"ר . והתיקון לזה הוא החגורה לחגור מהניו שלא יהי' זולע ופוסח וכמ"ש אליהו ע"ד מהי אהם פוסחים כו' , ולפ"ל כתיב אז ידלג כחיל פסח כו' , עיין הפסוק ותפקחנה בעה"ק ח"ד פי"ד .

ו בשר"ה דל"ו ע"א הביא מ"ש הפרדס שער הנשמה פ"ו כי אחר שגורש אדם מג"ע אבד את לבו וגשאר ערום כדכתיב כי ערומים הם כי נכתלק מהם האור וגשאר ערומים בלי לבוש עד שהלבישם הקב"ה כהגות עור מאויר עוה"ז ועמד בעוה"ז זמן עד שמהוך המעשה וקיום הנורה התלבש הנשמה בג"ע כו' עכ"ל קעה"ב , רכה"א גבי שופר ויהפדו עלי האנה כלומר נהני לב להפוד מה שקרעו , ר"ל מה שהרבה לפשוט לדרך לעשות תשובה הרבה ועמ"ש סעיף ה' בשם הרבנות בראשית פי"ט, והפקחנה הו' לו"א, כי ערומים יא .

א בראשית ג כ"א ייעש ה' אלקים לאדם ולאשתו בתנוה עור וילבישם, ספ"ק דכוכה דף יד"א תורה החלטה גמ"ח ושופה גמ"ח, החלטה גמ"ח דכתיב ויעש ה' לאדם ולאשה כהגות עור וילבישם ופרש"י הלביש ערומים , ועמ"ש בפע"ח שער א' פרק שני בענין זה שפ"י המל' נמשכים הלבוש' כו', והיינו כי היא בחי' לבוש של הקב"ה לבוש מלכות, גאות לבש , ושם פ"ג ענין הלבוש שהוא מבחי' חשמול גימט' שפ"ח נהודין בו', ונהבאר במ"א באריותו לפ"ז פ"ו יענין החלה גמ"ח, ידוע שהחכד גדול מהלדקה וכמ"ש בגמ' סוף פ"ד דכוכה וכן פ"ו הרמב"ם במ"ג שהלדקה ולדיק זהו העושה היוסר והחכד הפלגת השוב כו', והיינו שה"ף מ"י שאבד הלבושים שלו ע"י חטאיו דוגמת אדה"ר שנאמר כי ערומים הם כו' , עכ"ז הקב"ה מלביש ערומים והיינו ע"י התשובה בידך הפקיד רוחי כו', ועמשל"ק כסעי' יב .

ב נדה פ"ג כה"א דרש ר' יהושע בן חנניה ויעש ה' אלקים לאדם ולאשה כהגות עור וילבישם , מלמד שאין הקב"ה עושה עור לאדם אלא"כ נולד , וכ' החוכמה דכתנות עור בעור אדם מיירי . כדמהרגמינן על משך צשריהון עכ"ל וז"ל רש"י בחומש כתנות עור יש דברי הגדה אומרים חלקים כלפורן היו מדובקים על עורן (ווי"ש הוב' דכתנות עור בעור אדם מיירי, היינו שהיו מדובקים על עורן) וי"א דבר הבא מן העור כגון למר הארנבים שהוא רך וחס ועשה להם כהגות ממנו עכ"ל .

ג ויונתן הרגם ועבד ה' אלקים לאדם ולהנהתיה לבושין דיקר מן משך חוויא דאשלח מיניה , על נושך צשריהון חלק שופריהון דאשהלהו והלבשינון עכ"ל הרי ג' פירושים בענין כתנות עור ב' הביא רש"י , והג' מ"ש יונתן , רבות ספ"כ ספ"ח וישב פפה להב יתרו פכ"ו קמדר קהלת צבכוק טוב ללכת ק"ד , זחא עמוד קס"ה כתנות עור הש"ר הו' יא מחא להב קינצ קבב .

ה זח"א בראשית כח"ב , וכבו"יא דילהון כגפי ליליה ורלוטוה דתפילין עלייהו אהמר ויעש ה' אלקים לאדם ולאשה כהגות עור וילבישם , ול"ל איך שיך על ליזית כתנות עור ול"ל דהתיא כפירוש שני דרש"י דבה הבא מן העור כגון למר הארנבי' כו' וס"ל דגם שאר בגדים חייבות צליליה, ובפ' ויחי דף רכ"ד סע"א כי ערומים הם כו' דההוא לבושא דיקר דהתעביד מן אינון יומין (ויק דז"א .) גרע מינייהו כו' עד דאשהלל אדם ועשה הכוכה וקב"ה קביל ליה ועביד ליה מאני לבושא

אחרתין ולא מן יומיו , הה"ד ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כמות עיר וילביש בו.
ה זח"ב בא דל"ט סע"א בשם מלה אהעבדו דכתיב ויעש ה' אלקים פי"ט שם
מלא פי"י באדרה קלח"ב דהיינו עתיק וז"ל כי ז"ל נקרא שם אלקים
לגבי עתיק , מה דלא אהעבדו ביה שמיא וארעא בו דבאגון לבושין דמו כנוגא
דלעילא בו אור והדר לבבת .

ו' בפי' פקודי דרכי"ט ע"ב מה כתיב ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כמות עיר
וילבישם בקדמיתא הוו כמות אור דההוא גהורא עילאה דשמש ביה כני"ט
בו , כיון דאחמך מתנן אילעריך למלכותה אחרא דכתיב ויעש ה' אלקים לאדם
ולאשתו כמות עיר בו , ופי"י בשה"מ פי"י כי"ג דמתחלה היה הלבוש מבחי' העור
של הצבונה והוא הנקרא כמות אור ועמ"ש פי"י עור של חבונה בלק"ת פי"י מוריע
בד"ה ק"א מיפלגי במתיבתא דרקייע א"ס בהרת קדמה בו' ונק' חשמל , וכל החשמלים
הם בחי' העור ובחי' השוב שבקי"ג שבכל עולם ועולם , ובשמיא אה"ד בו' הלבוש
 שלהם הוא מבחי' הקטנות נק' משכא דחוי"א ואזו הנחש החיטון העמ"א יונק משם ,
וע' בפי' ויקהל דר"ח ע"ב ודר"ג ולכן בכל צוקר מברכין מלביש ערומים שא"י נמשך
הלבוש ע"ד כמות אור ונ' שהמטות לבוש זה ע"י המחשבה שיצרוך מחשבות בגדולת
הצורא ית' בקומו ממטתו , וזהו ענין עור של חבונה .

ז זחיג' קדושים פנ"ב כיון דחמ"א אחמך ואזעיר גרמיה ואזעירך לגופא אחרא
במשכא ובשרא דכתיב ויעש ה' אלקי' לאדם ולאשתו כמות עיר וילבישם.
ובפי' ואחמך דרס"א סע"א כ' בקדמיתא הוו כנוגא דלעילא ומחשבתין מן גיני דלתא
והוא גהורא דלעילא אחרא עלייהו , ולבבת דחבו אחר לון כנוגא דהאי עלמא ,
ואעכר מינייהו כנוגא דלעילא. מה כתיב ויעש ה' לאדם ולאשתו כמות עיר וילבישם עכ"ל.

ח שם דרס"ה ע"א מפרש כמות עור הם העור הבחיים שבחפילין דמארי עלמא.
וזהו לאבס ולאשתו שהם ז"ל ונק' שיהו חס"ד וחש"י , ופי"י ויעש ה' אלקים
היינו אורא שהם עשו לזי"ג עור חפילין בו' , וע' בסידור שער הק"ש בדרוש אגבי
אחמך שבחמ"ג פנחם דרל"ו מענין קשר של חפילין שבחי' העור הוא אחריות המחשבה
מלי דחבונה , שלה עוב יע"א דב קטוב קלח"ב קנוגב קודא קע"אב דכ"א רנ"א
רלוב שהא שמאל שמוב דר"א פכ"ו בדי"י ידג עוב יע"ב קע"ת , מע קמ"ו דג קבו .
ט בשל"ה דט"ז ע"ב פי"י ע"ד במחשבים הושיבני זהו הלמוד בכלי' והרי תורה
אור . חל"א שפנימיות התורה נק' אור ה' פעמים אור ה' חומשי
אור וגננו האור שאין מחגלה הפנימיות , רק כחשמה התורה בגלות זהו שמבחי'
כמות אור נעשה כמות עור , אך שיחזון האור נמשך מן החשך חד מינן כי סליק
להתם כחדי מינייהו , וכמו"ש דשמ"א בע"ה פי"י מוריע שיהו ענין מי יתן עבוד מטמא .

(וכי"ב דף ר"ח ע"א ודף ק"ע ע"ב.) ולכן הרגש כמות עור לבושין דיקר .
י דר"מ ע"א ב' שפי' כמות עור וילבישם זהו הנוף ע"ד עיר ובשר תלבישם
שאתה החמ"א נעשה הנוף חומרי , משא"כ קודם החמ"א היה נוף קדוש וך
ונקי , ונק' כמות אור , וכ"כ בפי' וישב דרל"ו ב' כי קודם שחמ"א היה כמות אור
אף הנוף אור ומאיר כמו הנשמה בו' זה מאור הגדול וזה מאור הקטן ועמ"ש בענין
עלו כפריו ועיין מזה דף מ"ד בע"ה ורע"ב הנשמה בנוף אור זהו כמות אור והנוף
אור בנוף עור כמות עור כבלע את הקדש בנרתק שלו אבל לא נתבטל כמות אור
רק כבלע בנרתק עכ"ל .

יא קטוב בענין חפילין שנק' כמות עור אכן למעלה הם כמות אור , וכי"ב
דקע"א ב' דרכא"א כמות עור מסך מבדיל בו' , דר"ל ע"א ענין

שבתורתו של ר"מ היה כתוב כהמות חור, ויחי דש"ה ע"א ענין שהתפינין הם לנו
כהמות אור, ותיקן לנו כמו לאה"ר, וזכ"ר במדבר דשמ"ו ב' כ' כשנהלכשו ההפילין
למנוס האורות במע"ט נק' כהמות עור וכשהם בת"ה דאל"י נק' כהמות אור.

יב ת"ז ד"י ע"ב פי' מלבושי יו"ט ושבת נק' כהמות אור ואלדמ"ו בד"ה מקושש פי' יפוי
מלבושי שבת לפי שאז מתעלי' הנשמות מבחי' שרשן מלבושים לאשה"בא בגופא
דמלכא ול"ל לפ"ז גופא נק' כהמת אור ולבושי' נק' עור, אלדמ"ו פי' ע"י האור נעשה
הבירור שהפסולת יולא לחוץ ע"י הזיעה בין נקבי העור נמנא זהו כמו נפה ורשת וה"ע
הרקיע המבדיל בין מים למים והזיעה מ"ה תחתונים לבן ויעש כהמות עור להיות
מזכר כו', במא"א אוח ע' סעיף יוד עור הוא קליפת נוגה רע ונילון קדוש כבו
ו' הרי עור, גם לאה נק' עור כי היא בחינת עור קשר של תפילין ועור הו"א הוא
שמות אלקים עכ"ל ובאות ח' ה"ב כ' תשמל כו' העור של נה"י של הבינה כו'
גימטריא מלבוש כו' וזה הלבוש סוד כהמות אור באלף כו' וע"ג דכהמות אור יש כהמות
עור משכא דחויא נקרא נוגה ונקרא כעין השמל כי אור של בינה השמל וזה כעין
השמל ונק' משכא דחויא כי החויא עלמה ג' קליפת אחרות רעות (היינו שהם רע
גמור כמ"ש בס"ט פ"ז), והחילונות שלהם הוא בערך העור עליהם והיא הנוגה
כו', ולפעמים נפרדים הקליפות ממנה וחוזרת לקדושה עכ"ל ונלעד שפ"ז א"ש מה
שח"י לבושין דיקר מן משך חויא דאשלח מיניה כהובא לעיל סעיף ג', והקשה ע"ז
השליה פי' תזריע א"ך נק' לבושין דיקר כיון שהוא מושכא דחויא, ולפמ"ש המא"א
כשנפרדים הקליפות ממנה חוזרת לקדושה אחי שפיר, דהא כיון דאשלח מיניה שהפשיט
העור שהוא ק"ג מהנמש שהוא ג"ק הרעות א"כ הרי אז העור שהוא ק"ג חוזר לקדושה
דהיינו להתחבר באדם ואשתו שהם ז"ג דאל"י א"כ אז הם לבושין דיקר, כי ק"ג
שרשה מעולם ההבו שלמעלה מעולם התיקון, וגם התחברות זו היינו שיהי' ע"ד
השמל דקדושה ששרשו גבוה מווי"ג כו' וכמ"ש בת"א פי' לך לך בד"ה והבדילה
הפרוכה יו"ש שהוא כענין משלי שלמה שהשמל שהוא הלבוש להשכל נמשך מעומק
החכמה כו'. ובזה יובן מ"ש הגמרא והרבות תורה התלמה גמ"ח כו' כהמות עור כו'
דהוא חסד גדול שהפשיט ק"ג מג"ק העמלות, מה שזהו כל עיקר עבודת האדם לעשות
לחקן ק"ג כו', קילור מאות י"ב מלבושי יו"ט נק' כהמות אור, לאשתאבא בגופא,
ע"י עור מחברר הטוב מהרע, ק"ג נק' משכא דחויא וג"ק העמלות נקרא חויא מה
שהפשיט משכא דחויא שתפרד ק"ג מוג"ק וע"ז חוזר לקדושה ונק' לבושין דיקר, עד
שבשבת ויו"ט נק' כהמת אור:

יג אדמ"ו כ"ע בת"א פי' בראשית בד"ה אעשה לו עור כנגדו שיהיה עור וסיוע
מבחי' כנגדו כו' לחוק עשה לי אלקים כו' כ' והנה אחר חטא אדה"ר
כתיב כהמות עור בעיין, כי מקודם החטא היה הכסוי וההעלם דק ביותר דהכתיב
ויניחו בג"ע כו' (ע"ד הפרסא שבין חלילות לבריאה וכמ"ל סעיף ו' וסעיף י"ב
שהיה מבחי' השמל) אבל אחר החטא הוא בחי' הכנגדו ביותר שהוא בחי' קליפת
נוגה וזהו ענין כהמות עור כי הנה עיקר יניקת החילונים הוא ע"י העור (ולעיל גת'
שע"י העור הוא הבירור וי"ל שניהם אחת היינו שע"י העור יולא הפסולת לחוץ
והפנימית נשאר בפנים), כי יניקתם הוא מבחי' השערות כמ"ש כרחל לפני גוזייה
כאלמה וכמ"ש מזה בלק"ת פ' לו ופ' פנחס בד"ה אח קרבני לחמי, ובד"ה אלה מבעי,
ועיקר למיחת השערות הוא ע"י העור שיש בו גומות שמהם השערות לומחות כו'
ובפרק העור והרוטב נקב שאין הדיו טובר עליו כו' והיינו כי שערות הם לירופי אותיות
המתלבשים בבי"ע להיות מאין יש ודבר נפרד והתהוות בחינת לרופי אותיות להוות

עולמות נפרדים הוא ע"י מסך מדיל בחי' רקיע וזהו ענין העור משח"כ מהבשר עלתו שהוא המדות חיות א"ל להיות למיחס שערות הנ"ל שהם האותיות כ"א מבחי' העור שהוא המסך, וגווי השערות הם המפרדים בחינת לירופי אותיות הנ"ל משרשם שהם דבוקים ומיוחדים באלקות ממש להיות בבחי' נפרדים ממש ללכת אחר חיות הגוף כו' ילזה ל"ל עבודה עד"מ עבוד העור שלא יהי' מסך מדיל לגמרי כ"א יהיה ביטול היש כו' וזהו ענין עובד אלקים שמתקן בחי' הסתר העור הנ"ל שהוא ק"ג הנמשך ממש אלקים וכנ"ל סי"ב דעור ז"א הוא שמות אלקי' כו' וזהו לחוק עשה לי אלקים, ולכן נאמר ויעש הי' אלקים לאדם ולאשמו כהנה עור, שנאמר בזה שם מלא הוי' אלקים היינו שעי' בירור זה שנק' עובד אלקים מהחברים ב' שמות הוי' אלקים, והי"ע הנושבת וגלוי אור סוכ"ע בממכ"ע עתיק בז"א כו' כמש"ל סעיף ה', וזהו ג"כ ענין חנוך שהיה הופך מעליב ועמ"ש ע"פ מה יכו פעמיך בנעלים, קילור ענין עור מבחי' כנגדו, העור הוא רקיע וממנו לומחים השערות שהם לירופי אותיות, ויש גווי האותיות שהם השערות. ול"ל עבוד העור שלא יהיה המסך מההיר לגמרי, ונק' עובד אלקים וזהו ויעש הי' אלקים כו' כהמות עור.

א וכפרת אותה מבית ומחוק. כפ' נח ויד. כ' הראב"ע י"א וכפרת הוא מלשון כפורת והוא ענין כסוי. והנכון שאלה וכפרת מגזרת בכופר. דהיינו זפת. עכ"ד בשינוי לשון. וכן פרש"י בכופר היינו זפת כמ"ש בגמרא כושא. אמנם מלת וכפרת ת"א ותחפי א"כ הוא כיבוי מלשון כפורת. ויונתן חרגס ומישוע יחה ונוטה למ"ש הראב"ע והנכון כו'.

ועשית כפורת ר"פ חרומה פרש"י כסוי על הארון שהיה פתוח מלמעלה ומניחו עליו כמין דף. וכ"כ הראב"ע כדמות מכסה.

ב כי אמר הכפרה פניו. כפ' וישלח לב בא ופרש"י אבטל רוגזו וכן ת"א ארי אמר אנתיניה לרוגזיה. ומ"י נרעי ית סבר אפי ופירשו שהוא לשון רעוא נתלזה פניו. וכ' רש"י ונראה בעיני שכל כפרה שאלל עון וחטא ואלל פנים כולם לשון קנוח והעברה הן ולשון ארמי הוא. והרבה בגמרא וכפר ידיו. בעי לכפורי ידיו כהוא גברא. וגם בלשון המקרא נקראים המזרקים של קדש כפורי זהב בעזרא סי' א' על שם שהכהן מקנח ידיו בהן בשפת המזרק עכ"ל. וכן סי' הרד"ק במכלול הכפרה פניו אסיר כעסו. כופר נפשו הכרת עון. וענין הכפרה כמו כן מזה הענין כי הכפרה היא הסרת העונות וכן ארז"ל פ"ק דכתובות ד"י נ"ב מובח מויה מכפר והקשו היינו מויה היינו מכפר והירלו מויה גזירה מכפר טונות ושניהם מלשון הסרה הם כי מויה מן ולא יוח החושן עכ"ד. אבל הראב"ע כפ' וישלח כי הכפרה פניו אכבה ואסתיר. הנה פ"י הכפרה ע"ד וכפרת שהוא לשון כסוי. וכ"כ עוד כפ' חרומה ע"פ ועשית כפרת. כי כמוהו לכפר עליו כמו כסוי חטאה. אך פ"י זה כי בשם יפת והוא ז"ל עלתו חלק ע"ז שאלה לכפר עליו מגזרת כפר נפשו, והביא ראיה מר"פ חטא. כופר נפשו. לכפר על נפשתיכם. והנה לדברי יפת י"ל שהוא ע"ד על כל פשעים חכמה אהבה. א"כ האהבה היא כסוי חטאה

ג איש כופר נפשו לה' כפ' חטא ל' יב ת"ח פורקן נפשיה. והוא לשון פדיון כמ"ש כפ' משפטים אס כפר כו' פדיון נפשו. ות"א אס ממון כו' פורקן נפשיה. וכן נהתי כפרך מלרים בישיה מ"ג נ' ות"י פרקן יהבית חליפך מלראי.

וענין לכפר ת"א לכפרא ויונתן חרנס ישחבא. והנה בענין יוהכ"פ י"ל כל ג' בחי' הר"ל. כי ערין הסדרה הפזון וכמ"ס מחיתי פשטיך כעב וכענין. וגם לשון פדיון והוא פ"י שעיר המשלח שנוהגים חלק כו', וגם לשון וכפרה לשון ככוי. כי לריך למלאות כל העצמים והחכרונות ע"י שממשיכים מבחינת מחממקים והוא ענין ההגלות אהבה רבה כמ"ס ויהפוך ה' כו' את הקללה לברכה שהרע נהפך לטוב ודוגמה כזויה ע"י כי אהבך ה' אלנריך אהבתי אהבם כו' והיינו על כל פשעים הכסה אהבה. והוא וכפרת אומה מצית ומחון כי תיבה היא בינה יוהכ"פ ומצית ומחון מקיפי' ופנימי' חדשי' הנמשכי' מחממקי' מבחי' אנכי הנכי כו'. ובאדם מצית ומחון כדכתיב בחסד ואמת יכופר חסד גמ"ח היינו מחון ואמה היינו תורה זהו מצית. והוא כפורים ל' רבים .

ויזכור אלקים (פ' נח מ' א'). ר"ה יב"א סנהדרין קח"ב זבחים קי"ג ב'. רבות לה"ג לוא"ד פ"ב א קל"ז ב ח"מ ק"ט א. בחי' י"ח ג י"ט בנ רכ"ד בחי' פ' וירא ע"פ ויהי בשחת כו' ויזכור אלקים את אברהם וישלח את לוט ע"ד מליין תיקי הספר עם הספר. וכן מלינו בנח הלדיק ויזכור אלקים את נח ואת החיה כו', וברבות פ' נח ר"פ ל"ג ע"פ ויזכור אלקים נח העירו ע"ז מפסוק אדם ובהמה מושיע הוי' ופי' המ"כ שחשועת השי' היה בשביל כולם ועמ"ס בלק"ח פ' בהר בד"ה את שבתותי תשמרו מענין אדם ובהמה מושיע ה' שהוא מבחי' סוכ"ע דשם שוין אדם ובהמה וכמו במלוח שביעית שהלה הכתוב אכילת אדם באכילת חיה כו' ע"ש. עוד העירו במדרש שם מפסוק ורחמיו על כל מעשיו משמע ג"כ כנ"ל : רבות וילא ר"פ ע"ג דפ"ב א' הובא ג"כ פסוק ויזכור אלקים את נח שמהפכים מדה"ד למדה"ר. והגראה שהפוך זה הוא ע"י גלוי סוכ"ע מבחי' דלית שמתלא בהאי עתיקא ומשם מקור המתקת הדינים והיינו ע"י נח לשון נייחא ע"ד בשובה וגחה הושעון: רבות אמור פכ"ז קל"ז ב' וכשזכרת לא לבדו זכרת אלא ויזכור אלקים את נח ואת כל החיה כו' עד הה"ד אדם ובהמה מושיע ה' כו' אמרו ישראל אדם אנחנו כבהמה מושיענו לפי שאנו נמשכין אחריו כבהמה. לפ"ז י"ל ויזכור אלקים את נח כו' הבהמה אשר אהו היינו בנח ממש שהי' אדם ומשם א"ע כבהמה כנזכר פ"ק דחולין דף ה' ע"ב וזהו בחי' בהמה רבה שלמעלה מבחי' אדם וכמ"ס מזה בלק"ח ע"פ וילך ראובן כו' וימלא דודאים נדפס ס"פ בחקתי. וטי' בחכה היינו דיבורי תפילה ותורה כנו' בת"א פ' נח בד"ה מים רבים שיש בהן בחי' חיה ובחי' בהמה כי חיה יש בה התגברות יומר וה"ע התפלה ע"ד אריה דאכיל קרבנין וכן בנימין זאב יטרוף וכו' ובהמה היא כשור לעול בחי' תורה ישכר חמור גרם כו': בקהלת רבה קט"א בפסוק עיר קטנה ואנשים בה מעט כו' ואדם לא זכר את המסכן אלא מדכיר ליה שנאמר ויזכור אלקים את נח כו': זתיא פ' נח דף ס"ד ע"ב. דס"ט ע"ב ד"א ויזכור אלקים את נח כד"א ויזכור את צריתי. פי' צריתי היינו יסוד המשפיע מסוכ"ע לממכ"ע ובימי הרגה שאין יחוד הוא מסחלק למעלה וכמ"ס בזהר ח"ב בשלח דכ"ה אנגיד ליה לקבליה. ואח"כ בימי הטובה הוא בחי' ואזכור את צריתי שיהיה בחי' אבר חי וזהו בשוב ה' ליון ועד"ז פי' ויזכור אלקים שהוא בינה את נח שהוא יסוד ז"א. והיינו להיות עי"ז ההשפעה לכל החיה ובהמה פני אריה פני שור וכו' אשר אהו בחכה היא מל'. ולכן ויעבר אלקים וכו' שכדי להיות גילוי יחוד העלין ל"ל העברת סט' בישא כמ"ס ה' יחאו מריביו ואח"כ ויתן עוז למלכו. בענין וישוכו המים עמ"ס ע"פ אשרי העם שככה לו .

אֲרֹדָה נא וכו'. רבות כי תשא פמ"ב ע"פ לך דד כו' אל ירע לך על שאמרתי לך לך רד שהרי ב' פעמים כביכול ירדתי מן השמים לארץ בשביל לראות בקלקלת הבריות שנאמר וירד ה' לראות את העיר ואת המנדל כו' ארדה נא ואראה אף אתה לך רד דיו לעבד להיות שוה לקונו. א"כ כמו במשה זהו ירדה סמך שנמלו ממנו אלף אורות במ"ש בר"ה השמים כסאי בת"א ר"פ בראשית, וכמארו"ל פ"ה דברכות ל"ב א' כלום נתתי לך גדולה כו' וזהו כמו שהראש מקבל מהרגל כי געוץ סיפן, במ"כ בשם הוי' דו"א נמשך תוספת אור ע"י אתערלות כשאבשור דרי כמ"ש ע"פ שאו ידיכם קדש וברכו את הוי', ועמ"ש"ל בר"ה כי ידעתיו סעיף א' בענין כי קרובה ישועתי, ולכן במעשה סרום נאמר ארדה נא, והירידה היא מה שנתלבש במדה"ד שהרי במסו"ח דגדלות כתיב ועתה יגדל נא כו' נושא עין כו', ועמ"ש מזה ע"פ לך רד בפ' כי השא, עו"ל פי ארדה ע"ד המגביהי לשבת המשפילי לראות כו' והיינו לראות ע"י שמים וארץ וי"ג וזהו השפלה לנבי ידועתו בעצמו מה שגלו וירדע לפניו שלא ע"י ע"ס ונק' ראייה כי ראייה מקרוב והבטה מרחוק, באיכה ס"פ זכור ה' מה הו' לנו ד"פ ע"ד, והיינו כי בעצמות אור א"ס כחשיכה כאורה, וזהו היוצר עין הלא יביט ר"ל שלא ע"י עין שהוא חכמה כו' : **ב רבות** במקומו וירא פמ"ט זו אחת מעשר ירדות כו' צ"ל כנגד ע"ס, במ"ג ח"א פ"י הירידה והעלוי' שני שמות כו' כי כשיעתיק הגוף ממקום אל מקום שפל ממנו יאמר ירד כו' (הג"ה א"כ ער"ט למעלה י"ל מה שמל' דאצילות נעשית עתיק לבריאה שנעתק מאצילות לבריאה נק' ירדה ועמ"ש בלק"ת פ' חוקת ע"פ הבנה והבונן עיר סיחון עכ"ה) ואח"כ הושאלו כו' לגדולה ולעוצם כו' הנר אשר בקרבך יעלה עליך כו' ואתה תרד כו' (הג"ה עמ"ש מזה בלק"ת בר"ה אלה החוקים בפ' בחקתי עכ"ה) ועל זה הצד עוד יעשה בירידת העיון והיות האיש פינה במחשבתו אל ענין פחות סאר יאמר שירד וכן כשיפנה במחשבתו אל ענין מעולה ונכבד יאמר עלה (הג"ה עמ"ש בלק"ת בר"ה ונקדשתי בחוך בני' בפ"י שרפים עומדים ממעל לו ועמ"ש בר"ה את שבתותי מענין פי' עולת שבת ומ"ש בר"ה ושמתי כרכר עכ"ה) וכאשר היינו הסון האנשים למטה שבתחתית במקום וכמעלת המציאה כו' קרא שדות הנכואה על הנביא ירדה כו' (הג"ה וער"ז צמצם שכינתו בין שני בדי ארון נק' זה צמצום וכמ"ש במ"א עכ"ה) וכן כשתרד מכה באומה או באקלים כפי רצונו הקדום כו' ימנה הענין הזה ג"כ בירידה להיות האדם שפל ונכזה שיפקדו מעשיו ויענש עליהם לולי הרצון כו' (הג"ה זהו דוחק דאדרבה זהו גדולה שמשגיח על השפל ונבזה כמו על המלאכים לפי שאצל א"ס שניהם שוים הנמלה עם השמש כמ"ש הבזורי, אלא צ"ל הירידה כמו בירידת העיון כו' כי יש הפרש בין ידועה להשגחה כמ"ש הרמב"ם ב"ג עקרים עקר העשירי הידועה ועקר י"א ההשגחה, וזה שיעיון לרקדק אחריהם ע"פ המדות ואפי' חכ"ד זהו ירדה לנבי א"ס דקמי' אם צדקת מה תתן לו ורכו פשעך מה תעשה לו עמ"ש בלק"ת בשה"ש כביאור ע"פ לבבתי אחותי עכ"ה) ולזה כנה זה הענין בירידה, ארדה נא ואראה, וז"ש המדרש אחת מעשר ירדות כי יש ירדה לטוב כענין השפעת הנכואה וכמו וירד ה' על הר סיני להשפיל חכמתו ית' בענינים גשמיים שבתורה, אבל ירדה זו ע"ד מדה"ד כו' והיינו כי במ"ה הירידה ע"י ספירת החכמה משא"כ כאן הירידה ע"י מדה"ד כו' :

נ עו"ש ברבות א"ר אבא בר כהנא מלמד שפתח להם המקום פתח של תשובה כו' וע"ש במ"כ דהיינו מדכתיב ואם לא, וכה"ג אמר ר"א ב"כ ג"כ גבי דור הפלגה בפ' נח פ', ח ע"פ ועתה לא יבצר כו' אין ועתה אלא תשובה כו', וכאן נ' בי הכצעקתה פי' הבחיי צעקת ה' תהא דשם הוי', ופתח של תשובה היינו ג"כ תשוב ה"א, וזהו ואם לא ע"ד הוא עשנו ולא אנהנו דפי' ולא באל"ף היינו א"א ושם מניע

התשובה והיינו ג"כ ע"י הכצעקתה צעקת ה' צעק לבס אל אד' כו' : קיצור אות א' ארדה נא ע"ד לך רד והיינו מה שנתלבש במדה"ד ירידה נגד ועתה יגדל נא. ועל"ק ס"ד. או כי ירידה נגד היוצר עין הלא יביט. מרחוק : ב'. ירידה העתקת הנוף ממקום למקום מל' דאצי' נעשית עתיק דבריאה. ירידת העיון. וע"ד ששת ימים עשה וכיום השביעי שבת וכן הירידה במדה"ד. עשר ירידות נגד ע"ס : ג' ואם לא זהו פתח של תשובה תשובה ה' נגד הכצעקתה צעקת ה' :

ד ייכל פי' הבטה מרחוק וראי' מקרוב והי' כענין ב' השנחות שנתבארו בלק"ת פי' ראה סד"ה כי תשמע בקול בענין לעשות הישר בעיני ה'. והבטה מרחוק היינו מלמעלה למטה כמו שלמעלה היש וזולא קמי' כלא חשיב. וזהו משמים הביט ה' חזו והבטה משם הוי' בחי' חסד. אכן ראי' היינו כמו שלמטה היש בחי' יחז"ת והו' גבורה. וזהו המשפילי לראות בשמים ובארץ ר"ל ב' מיני השגחה. ובחי' זו שיתלבש לראות כמו שלמטה היש נק' ירידה והו' ארדה נא ואראה. ועמ"ש ע"פ כי מי בז ליום קטנות שבעה אלה עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ עמ"ש סעיף ב' מענין ארדה נא ואראה. וההיפך מזה פקח עיניך וראה שיאיר ויתגלה עינא פקחא דא"א בז"א עד שגם עיני ז"א יהיו בכחי' ומדרגת טוב עין הוא יבורך כו' ע"ש. ובעה"ק ח"ג פכ"ז הביא בשם ספר הבהיר בענין ריח ניחוח אין ניחוח אלא ירידה דכתי' וירד ותרנמו ונחת כו' שיוורד הוי' להוי' כו' ופי' העה"ק שהוא המשכת והבהקת האור והשפע במדות דאצי' מראש ועד סוף והוא אמרם שיוורד ה' לה'. וכשהיחוד ממטה למעלה יקרא עלי' כו' עכ"ר. וצריך להבין לרברוי א"כ מהו ירידה לביש כמו וירד ה' לראות העיר. ארדה נא. ע"כ אפ"ל עפ"ש באג"ה בסופו שבענין העלי' יש עלי' לטוב ועלי' להיפך. היינו עליית הכלים שמתעלים להלביש אורות עליונים יותר נעלים זהו מעלת השבת ויוהכ"פ והו' טוב אבל עליות והסתלקות האורות מהכלים עד וכד אנה הסתלק מנייהו כו' זהו לא טוב. וכמו קוב"ה בגלותא סליק לעילא לעילא כנזכר בת"א בדי"ה וארא אל אברהם. וכמ"כ בירידה הוא כשהאורות עליונים נמשכים להתנלות למטה כפי הכלים שלהם העליונים זהו מעלה גדולה והו' ענין ניחוח של הקרבן. ולפ"ז ענין ירידה זו היינו שהתחתין בטל לגבי העליון ינעשה כמדת והנהגת העליון. אבל ירידה לביש זהו להפך כשהאורות עליונים יורדים ומתלבשים בכלים דבי"ע ולהיות כמדות התחתונים שמתלבשים בהם היינו כמדות דבי"ע כו'. וביאור הענין הנה ברבות אמור פב"ט ע"פ עלה אלקים בתרועה הוי' בקול שופר עומר מכסא דין ויושב בכסא רחמים נק'. וה עלה היינו עליות שם אלקים להיות כמדת שם הוי' והיינו עליות הכלים להלביש אורות עליונים יותר ממדרגתם ולפ"ז ירידה היינו להיפך הירידה של האור א"ס שהי' מלובש בכלים דמדה"ד כשיוורד ומתלבש בכלים ולבושים שלמטה מהם היינו מדה"ד וכמ"ש ברבות משפטים פ"ל קרוב לס"פ דקמ"ז ע"כ כך אלו הרשעים שנגעו בעתיק יומין כו' הונעתם ה' בדבריכם א"ל אני מחליפה שנאמר מדוע אדום ללבושיך ישעי' ס"ג ופורע מכם שנאמר ה' כגבור יצא כו' ישעי' מ"ב. היינו כי בע"י כתיב לבושי' כתלג חיור שה"ע רחמים גדולים גזון לבן חסד. ולכן אפי' בנגע כולו הפך רבן מהור הוא. ומחמת גודל חסדו שמאריך אף לרשעים נגעו בכבודו ואמרו שאינו משגיח בארץ לית דין ולית דיין. שהיו רעים בממונם וחטאים בגופם. ובבחי' פ' והיא כ"ט ג' אנשי סדום כפרו בשם הטיוחד כאנשי העיר והמגדל ולכך כתיב כאן וירד הוי' וכאן ארדה נא כי הראה להם כחו ויאמר הכתוב ארד מדה"ד לטרה"ד ואראה ברחמים. ונפרע מהם מכ"ט שפוט לבושי' כתלג חיור ונתלבש בלבוש אדום וה"ע הירידה מא"א בז"א ע"ד כה"ג שמעביר בגדי לבן ולבוש בגדי זהב כו'. ולכן נק' זה ירידה שיוורד מלבוש הנ"ל ללבוש שלמטה מסנו במדרגה כו'. ויהו היפך מבחי' עלי' שהכלים דז"א מתעלים

ומדרכים עד שמלבישים לאור או"א או לאור א"א. ונמצא או ההנהגה כמדות א"א. וזה נק' עלי' ע"ד עליית האיש בעיון שפונה לחכמות רמות ומדרכך שכלו. והירידה הוא להיפך שאור העליון משתנה להיות מתנהג כפי בלי החתהין שאור א"א יתנהג כמדות דו"א המלבישים אותו כמו שהם למטה בנ"א לא כמו שמדרכים בנ"א. וירידה לטוב והו' דרך מעביר הכלים דו"א ולא דרך התלבשות וכוונת שיש הפרש בין מעביר ובין התלבשות. וע"ד שפ"ו הרמ"ז פ' שלה קנ"ח ב' ע"פ היש בה עין אם אין אם בא השפע מנ"א או מעת"ו. שהרי אם בא מנ"א שרשו נ"כ מנה"י. אלא ר"ל אם בחכמה השפע מעת"ו עד שמתלבש ומסתתר בנ"א ונעשה כמדת נ"א או שיורד רק דרך מעביר ז"א בנ"א ע"ש במ"ש ועוד נודע שב' מיני שפע הם א' כו' הולך ומתעבה כו' השני הוא העובר דרך מעביר כו' וזהו מאתך הוא מניחתם כו' ע"ש. וע' מזה בלק"ת פ' מסעי בנ"א לבאר ענין המסעות ההפרש בין דרך מעביר והו' כמו איר השמש המאיר דרך זכוכית בהירה כו'. וא"כ הירידה לטוב זהו כשנמשך דרך מעביר שאזי ה"ו כדונמת העלי' של הכלים לגבי האורות רק שההפרש ע"ד שיהם ישפה. בלק"ת בנ"א ושמתו כרכו. אמנם הירידה לביש והו' כשיוורד למטה וברוך התלבשות והסתר שה"ע שהנהגה כמדת הכלי שמתלבש בה כו'. וזהו ענין מי עלה שמים וירד והו' ירידה לטוב שהירידה כפי העליה. גם אפ"ל ענין ירידה והו' שלא כסדר והדרגת ההשתלשלות כמו במ"ת וירד ה' על הר סיני גלוי אצ"י בעש"י כמ"ש בלק"ת בנ"א ויקח קרח בן יצהר וז"ש העה"ק מראש ועד סוף. ויש להעיר מענין קרבן עולה וירד. ועמ"ש ארמ"ז נ"ע בנ"א מחר חדש בפ"י ושלושת תרד מאד. פ"י ושלושת להיות כבחי' כגיל בני נקודות שהוא ענין התיקון בני' קוין והיינו ע"י תרד מאד והוא כשהמלי' יורדה מאד להתלבש במלי' דעש"י שהוא סוף כל הבורחים. ואפ"ל ושלושת שעי"ז ביום השלישי יקיימו. ועמ"ש בתנ"א בנ"א ואלה שמות בני' בענין ירד ירדנו כו'. גם יש להעיר מענין ירדן שהוא ק"ג כו'. ובתנ"א פ' בראשית בנ"א הן האדם ה' כאחד סמנו ענין ירדן יהודה ז"ס נפ"א שירד ללקט מק"ג כו'. ועד"ז אפ"ל פ"י ארדה נא שירד ונתלבש למטה לראות ע"י עש"י כו'. וזכ"א פ' בא ל"ג ב' שליח י"ב דל"א וע' כ"ד א' ל"ה נ"ח תרניח. כחי' כ"ט ב' נ' ל' ב' ס"ט ד'. קיצור. ארדה נא בהשגחה ריחוקת הופך מ"ש פקח עיניך וראה. בספר הבהיר ניחוח ענין ירידה ויש עלי'. והו' ע"ד שיהם ישפה. עליות הכלים להלביש נשמה ואור עליון יותר. ועד"ז ירידה ניחוח שיוורד אור עליון להתגלות למטה ואין הכלי מסתיר עליו כמו אור השמש ע"י זכוכית ונק' דרך מעביר. וזהו וירד ה' על הר סיני. וכן ירידת השכינה בהיכל קדוה"ק שבבנה"ק דרך מעביר צ"י ועש"י משא"כ ירידה דרך התלבשות וכשמתלבש במדרגות החתינות שהם דייטם נק' ירידה לביש. ע"כ מדוע ארום ללבושיך. עוד ענין וירד יהודה ירדן. ושלושת תרד מאד :

ה ודנה ע"פ כי הנה ה' יוצא ממקומו. כמיכה רס"י א' אר"ל בירושלמי פרק שני דתענית סוף הלכה א' יוצא לו מסדה למדה. יוצא לו מסדה"ד למדה"ד על ישראל עכ"ל. ובכח"י פ' בא ע"ב א' ע"פ אני יוצא בתוך מצרים ת"א אנא מתגלו ודרדל כי הנה ה' יוצא ממקומו יוצא ובא מדה כנגד מדה תן לבך להבין זה עכ"ל. ובוהר בראשית בנ"ג עמוד קנ"ה פ"י כי הנה ה' יוצא ממקומו. כד נפק אשתני מדינא לרחמי ומרחמי לדינא כמה דאוקמוהו לא כשאני נכתב אני נקרא כו' ונק' באר' דא שני מקום וע' מזה נ"כ ברע"מ פ' תצא דרפ"א א'. ועד"ז פ"י בעה"ק ח"ג פ' כ"ו ענין ארדה נא ואראה. עוד הביא ענין לזה מ"ש בוח"ב פ' בא דל"ז ע"א ע"פ המשפילי לראות כו'. והטעם שלישראל יוצא מסדה"ד למדה"ד פ"י בעה"ק שם משום ששרשן מקו האמצעי הפארת שהוא המכריח מן הקצה אל הקצה ועולה עד הבהר וממשיך

משם גלוי אור א"ם ועי"ו יוצא ממדה"ד למדה"ה. ועי' מזה באניה סי' י"ב ע"פ והוי מעשה הצדקה שזה נמשך ע"י הצדקה וזהו והוי מעשה הצדקה שלום היינו השלום בין שני הסדות חו"ג להיות הגבורה מהכללת בחסד כו' ע"י קו האמצעי ב"ו. ומה יובן באנשי סדום שהם אבירי לב הרחוקים מצדקה. ע"כ הפי' בהם ארדה נא ממדה"ד למדה"ר מדה כנגד מדה כמו שהם רחוקים מצדקה. ועי' מענין שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה. ישע"י מ"ו י"ב. ספ"ב דברכות י"ז ב'. ירושלמי מעשר שני פ"ה. פ"ט דסוטה. רבות פ' ויקרא פ"ה דקע"א ב'. וח"א ר"פ לך לך ע"י ב'. וז"ל כ"ן דאינון רחוקים מצדקה רחוקים אינון משלום והיינו בני"ל כי מעשה הצדקה שלום. של"ה ר"ו א'. מ"ע רל"ו קפ"ו. ועוד כי הנה איתא ברבות אמיר פכ"ט דקצ"ט ע"א ע"פ כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתך שמה. עכ"מ"ו שהם מכלים את שדותיהם אעשה כלה. ואותך לא אעשה כלה. אבל ישראל שאין מכלין שדותיהן כד"א לא תכלה פאת שדך לא אעשה כלה. ויסרתך למשפט כו' עכ"ל. והיינו מש"כ באנשי סדום הבצעקתה הבאה אלי עשו כלה. ע"ד כי אעשה כלה. והיינו מפני שהם רחוקים מן הצדקה שהם מכלים שדותיהן. ע"כ אין נמשך השתתפות מדה"ר לעצור מדה"ה. ולכן הבצעקתה כו' כלה. אבל ישראל שאינו מכלין כו' לא תכלה פאת כו' וה"ע מתנות עניים צדקה. שענינה ביטול היש. כמ"ש סד"ה את שבתותי השמרו. והתעוררות רחמים. ועמ"ל ע"פ כי ידעתיו בענין ושמרו דרך הוי' לעשות צדקה שהוא ההמשכה מבחי' וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה וכן צדקה נקי' יחוד שמשא וסיהרא שהוא בחי' עני כו'. ועי"ו ממשיך אור הכתר להיות שלום והתחברות ב' ההשגחות דחו"ג שהן הוי' אלקים יחוי"ע ויחוי"ה ע"ד לעשות הישר בעיני ה'. ועי"ו לא אעשה כלה. וכמו ע"י קרבן ריח הניחוח דנה נתהפך הענין דכי יצר לב האדם רע מחיבה לזכות. כמ"ש בלק"ת בביאור ע"פ כי על כל כבוד חופה. ולמטה בגשמיות זהו ענין השוחד יעור עיני חכמים. שאין רואה עליו חוב. אך למעלה אין שייך כן ח"ו אלא הענין שממשיך מבחי' ורב חסד אשר שם נאמר לא הציב און ביעקב כו'. וזהו אני הוי' לא שניתי ואתם בני' לא כליתם שע"י שממשיכים גלוי אור א"ם הסיכ"ע בחי' אני הוי' לא שניתי ועי"ו לא כליתם כו'. ועי' וח"א ר"פ בראשית ד"ג ע"א שלא נברא העולם בכ"ף דהא כך כליוה. כלה ונחרצה. ופי' בזה שזהו ענין ולכל תכלית הוא חוקר. אך מה ששייך זה לכ"ף פי' הרח"ו שם כי כ"ף הוא כתר וידעת מ"ש כבר כד דאין עלת העלות אתמר ואין מידי מציל ולכן כתר אותיות כרת. וצ"ל כשהפגם כ"כ שאפי' ע"פ רח"ר דכתר מתחייב שוב אין מידי מציל כו'. קיצור. ענין יוצא ממקומו ממדה"ד למדה"ה. ע"י בריח התיכון. והוי' מעשה הצדקה שלום. משא"כ אבירי לב הרחוקים מצדקה. וזהו הבצעקתה כו' כלה כו' על שהם מכלין שדותיהם כלה ונחרצה. אבל ע"י לא תכלה פאת. ואותך לא אעשה כלה: ו **וְהִנֵּה** באדר"ן פל"ד עשרה ירדות ירדה שכינה כו' ארדה נא ואראה כו' ער והעשירית ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים. הנה יש ירדה למב וירדה לכיש כמ"ל אית ד'. ובשמן כתיב כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן כו' שיורד ע"פ מדותיו. פי' שהן הוא בחי' ההמשכה שע"י המצות שנק' כשמן הטוב על הראש כמ"ש בלק"ת פי' בהעלותך בד"ה מנורת זהב. והכלי לזה הוא גר' ה' נשמת אדם. ושמן זה נמשך על הראש בחי' נגלגלת כו'. והוא יורד ע"פ מדותיו דוקא. ופי' בלק"ת שם בר"ה בהעלותך שהכוונה שיורד ע"פ מדותיו העליונים של הקב"ה ואינו משתנה ומתעבה כו' היינו גם כשיורד ונמשך למטה עכ"ו הוא כמו שהוא למעלה שאין התחתון כסתיר עליו זכו'. ולכן זהו ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים שמהם נמשך בז"י כשמן כו' שיורד ע"פ מדותיו והיינו גש"י שנק' זית רענן יפה פרי תיאר כמ"ש ברבות ר"פ תצוה. וזהו ענין ריח ניחוח להוי' ניחוח לשון ירדה והיינו שיורד ע"פ מדותיו וכמ"ש בפ' תשא גבי י"ג מדה"ר יורד ה' בענין כו' ויקרא הוי' הוי'

אל רחום כו' שירידה זו להיות גלוי מרה"ר ממש למטה, וזהו ענין ק"ש הוי' אלקינו הוי' אחד המארץ באחד שממשיך גלוי דא"א ממש כו"א ולכן מאריכין לו יסו כו' והיינו ע"ד ביום ההוא יהי הוי' אחד שאו יהי גלוי ורב חסד וכמ"ש בנמ' ספ"ג דפסחים אבל לע"ל כולו הטוב והמטיב וכך גם עכשיו ממשיך באחד אור א"א ועי"ן מתייחדים הוי' להיות הגבורות מתמתקים בחסדים ע"ד לעשות הישר בעיני ה'. ואוי עיני ה' אל צדיקים :

בס"ד

רבי בנאה הוה קא מציין מערתא כי מטא למערתא דאברהם אשכחיה לאליעזר עבד אברהם דקאי קמיה בבא א"ל מאי קא עבד אברהם א"ל גאני בכנפה דשרה וקא מעיינא לי ברישי ע"כ. ולהבין פי' וענין אגדה זו שאין לו הבנה כלל לפי פשוטה (וע' בתשובת הרשב"א סי' תי"ח מה שהחכם ר' ידעיה הדרשי הקשה ע"ז ומחמת זה פי' בו פי' זר כו'). אך הנה באברהם כתיב לך מארצך כו' אל הארץ אשר אראך ופי' שיצא מבחי' ההעלם אל הגילוי. וזהו שנתוסף בו אח"כ ה"א להיות נק' אברהם כי אברם בלא ה' מורה על בחי' הרוממות וההעלם אב רם והה"א הוא מורה על בחי' הגילוי שיהי' יכול להתגלות כו' (ועמ"ש מזה בת"א בד"ה לך ושמ ביאר דהה"א היא בינה וכאן נראה שמפרש ה' תתאה מל' כמ"ש לקמן אתא קלילא). והנה עיקר הוספת הה"א להיות הגילוי הוא להיות אב המון גוים וכמ"ש ולא יקרא עוד שמך אברם והי' שמך אברהם כי אב המון גוים נתתיך כי מתחלה הי' אב רם דהיינו אב לישראל כלבד (וכמ"ש באיוב רסי' ל"ב בענין אליהו ממשפחת רם ופי' רש"י וכן ת"י דהיינו מאברהם שנק' האדם הגדול בענקים) אבל אח"כ ע"י תוס' הה"א נק' אב המון גוים שכל גרים שנתגירו מן האומות אברהם הוא ג"כ אביהם ולכן נק' ע"ש אברהם כנודע (והיינו ע"י המילה שהעביר המסך המסתיר דק"נ או ע"י הגילוי יכול להיות התכללות הנצוצות שנפלו וכמ"ש מזה בתו"א ע"פ הנ"ל). והענין כי בכדי שיהי' הנכרי העובד כוכבים מגייר עצמו להיות תחת כנפי השכינה א"א שיהי' זה בו מעצמו כ"א ע"י השפעה שנמשך

ר ב י ב נ א ה : גוף המאמר — היינו לבד הבא בחצאי עיגול, הקיצורים וההגהות — הוא לרבנו הזקן משנת תקע"א. ד"ה זה — שבת פ' כלק"ו. ד"ה ולתוספות ביאור הבא אחריו — "זו א' פ' פנחס".
 בא כאן ע"פ הנדפס בסי' אור התורה בהשוואה להעתקות אשר בביכלאך. והנה כמ"כ — אה"ק", "ואהבת — רי"ן", "כי כאשר — שנידערמאן".
 סדר הסעיפים כאן הוא ע"פ הסדר שבביכלאך. הסדר כאור התורה הוא : רבי בנאה — דרך שערות (סוף פ"ב כאן). כי הנה אברהם (ע' כד) — שבבריאה כו' (ע' לא). הג"ה וביאור הענין (פ"ג) — שלא ינקו מהשערות (ע' כד).
 וכנראה אשר שתי הגהות הארוכות [וביאור הענין. בענין כנים] כתבם הצ"צ לאחר המאמר (ואולי גם לאחר זמן), כרגיל. מה ביכלאך, ולא שם לב להכניסם במקומם במאמר.
 כ נ ד ע : שו"ע אה"ע סקב"ט סיך. ועיי"כ ירוש' בכורים א. ד. פיה"מ שם. תוד"ה למעוטי ב"ב פ, א. שו"ת הרמב"ם. ובכ"מ.

לו מלמעלה ומאברהם היא באה שהוא האב להם המשפיע זאת להם (וכ"כ עוד בזהר הרקיע מהאריז"ל בפ' משפטים וע' שם בזהר דצ"ה ע"ב עלובתא איהי נשמתא ומ"ש שם הרמ"ז וז"ל בפ' בראשית הארכנו בנפשות כו' וע' בזח"א די"ג ובפ' שלח דף קס"ז סע"ב ודקס"ח ע"א).

קיצור. ענין אב המון גוים שמשפיע הארה והתעוררות לניצוצות שנפלו בק"ג שנתעוררו להתקרב לקדושה וזהו ע"י הה"א שנוסף בו. ועמ"ש בד"ה ועשית בגדי קודש לאהרן.

(ב) **והנה** עד"מ בגשמיות הנה השכל הוא המשפיע במדות כנראה בעליל שהמדות הן לפי מהות ואופן השכל יש מי שהוא חסדן בטבעו ויש מי שהוא רגזן בטבעו ויש מי שהוא רחמן כו' הכל לפי אופן השכל שלו ששכלו מטה ומחייב להיות מדתו ע"ד ואופן זה וכן גם בגשמיות מן הראש נמשכים וורידים לכל האברים כולם ומתפשטים ליד ורגל כו'. ועי"ז כולם מקבלים שפעם מן המוח היד מקבלת שפעה וחיותה תחלה ואח"כ הרגל כו'. והנה גם השערות יוצאים ונמשכים מן המוח אמנם ההפרש ביניהם ובין האברים הוא שהאברים הן הנה מחוברים אל הראש שאם יחתכו את היד או הרגל יכאב לו במוח מאד והיינו לפי שחיותם נמשך מהמוח ממש וכמשל השפעת השכל במדות כו' אבל השערות יכולים להפרידם מעל המוח ולא ירגיש ויכאב לו כלל וכלל והיינו לפי שנמשכים מבחי' מותרי מוחין דהיינו פסולת המוח הוא שיוצא ונמשך ממנו השערות כו'. ולכן יש בהם גם כנים כי אצל פסולת מתקבץ גם פסולת גמור. והנמשל מזה למעלה יובן בבחי' אברהם שהוא בחי' חסד עליון דאצי' שהוא חסד אלקי ממש מקור כל ההשפעות להחיות העולמות ונבראים כו' כי לבחי' זו הוא שהי' אברהם התחתון מרכבה כידוע וזהו"ע בהבראם ואמרו רז"ל באברהם כי עולם חסד יבנה חסד א"ל כל היום (וע' מזה בזהר פ' צו דל"א ע"א ובפ' שמיני דל"ח ע"א ובפ"ג דמנחות דכ"ט ע"ב אמרו"ל בהבראם בה' בראם ובעמ"ה שער ב' פמ"ח דכ"ח ג' פי' בה"א בראם בה' פרצופי' של עולם האצ"י). והנה ההשפעה הנמשכת ממנו בקדושה למלאכים ונשמות כמו מלאך מיכאל שעומד משי"ב באהבה תמיד להוי' וכן נשמות שכמותו שאין להם אהבה זו אלא ע"י שמקבלים מבחי' אהבה וחסד דאצי' והשפעה זו שממנו הוא כענין השפעת חיות המוח לכל האברים שהם מחוברים זל"ז ממש או ברוחניות כמשל השפעת השכל במדות שכך בחי' החסד דאצי' הוא המשפיע לנשמות ומלאכים בבי"ע (כי שלשים כלים דזו"ג דאצי' נעשים נשמה לכלים דע"ס דבי"ע וכמ"ש בלק"ת בשה"ש בביאור ע"פ ששים המה המתחיל הנה ענין מדלג נמצא זהו דרך ההשתל' שמעצם הכלי' דאצי' נמשך השפע בכלים דבי"ע) אמנם ההשפעה הנמשכת ממנו באומות להיות מהם גרים שכל עובד כוכבים שמגייר עצמו היינו ע"י השפעה כו' אך הוא כמשל השפעת המוח בשערות

ש מ ג י י ו : ע צ מ ו : בביכל ,והנה כמ"כ — אה"ק בא כאן בחצ"ג : בזמן שהי' מותר מחוק המלכות לקבל גרים. — ופשוט שוהי הוספה מאימת המבקר. וכן לקמן בהגהה בס"ג.

שהם אעפ"כ נפרדים ממנו לפי שפסולת של המוח לבד היא שנמשך וכן למעלה מפסולת החסד עליון בלבד הוא שנמשך באומות בשרים של ע"ג שר של אדום שר של בבל כו' שהרי מכא"א מהם נעשים גרים כידוע ואינם בערך ההשפעה הנמשכת ממנו לישראל כי לישראל הוא אב באמת היינו כנ"ל שהמלאכים ונשמות המקבלים יפעם ממנו הוא כמשל האברים שמקבלים מהמוח והן מחוברים כו' משא"כ לעו"כ אינו אב אמיתי מצ"ע רק שהוא ית' נתנו לאב כו' שהגר שמתגייר אינו זרעו ממש כמו הישראל וההשפעה נמשכת להם רק בדרך שערות כנ"ל והטוב שבגרים מעו"כ גרוע מהפחותים שבישראל *

קיצור. ב' השפעות. הא' השפעה שנמשכת מעצם המשפיע כמו משל למדות ומהמוח לאברים. והב' הבאה דרך שערות שהוא רק מיתרי מוחין שאינו נוגע. וכן למעלה מהחסד לאברהם נמשך בקדושה בבי"ע מהעצמיות שלשים כלים כו' אבל ההשפעה הנמשכת לניצוצים שבק"ג נמשך רק דרך שערות.

(ג) הג"ה. וביאור הענין הנה ידוע מענין שבקדושה יש ע"ס עשר ולא אחד עשר. משא"כ בקליפ' הם י"א כתרין וזהו"ע אחד עשר יריעות עזים עיין זהר פקודי דף רע"ב ובבה"ז שם ועיין במא"א אות יו"ד סל"ז יריעות עזים כו' וסעיף נ"ז. וע' בת"א פ' תולדות בד"ה ראה ריח בני שבחי' הי"א הוא מקיף עליהם והיינו משום שאין הקדש מתערב בחול ולכן א"א כ"א שיהי' מקיף עליהם. משא"כ בקדושה עצמה האור והחיות מלוּבש בתוכם ממש וע"כ גם ההשפעה מהקדושה לק"ג בפנימי' א"א להיות כ"א ע"י שערות ולא מהעצמיות כו'. והנה בקדושה ג"כ יש כחי' שלמעלה מע"ס שאינו בחשבון ע"ס וזה"ע פנימי' הכתר וזהו חד ולא בחושבן שכמו שאין הקדש מתערב בחול כך כחי' עתיק אין יכול להתערב בע"ס שהכלים דע"ס הן כחי' גבול וכחי' עתיק הוא מל' דא"ס. וזהו קדושתו למעלה מקדושתכם כי קדושתכם ליכלל בע"ס דאצילות וקדושתו למעלה ע"ד שאינו מתערב כו'. וזהו למעלה. וכענין והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדה"ק. שהקדש לגבי כחי' זו כערך החול לגבי הקדש. כמ"ש בד"ה האוינו השמים הראשון ובד"ה שבת שבתון. וזהו שמבחי' עתיק שיומשך לאצילות זהו רק ע"י שערות. וזה"ע ושער רישי' כעמר נקא. וכמו שמקדש לחול א"א שיומשך רק ע"י שערות כנ"ל כמ"כ מקדה"ק לבחי' קדש כו'. ועל פי זה יובן מש"ל בענין ממשפחת רם דהנה מבואר בוח"א דף י"ג סע"א ע"פ תוצא הארץ גפיש

(*) באור התורה נדפס כאן : בהעתקה ראשונה נמצא זה : והנה כמו שבשערות... שיש בגרים כו'. ובגמ' נקראו ספחת דהיינו נגעים כדרז"ל ע"פ ונספחו קשים גרים לישראל כספחת כו'. וז"ס שארז"ל דשרה קא מעיינא לי' לאברהם ברישי'. שמעיינא להוציא הכנים שהם הפסולת הגמור להפרידם מן השערות שהם ההמשכות ממותרי כוחי' דאברהם.

ולא שם לבו אשר גם בהעתקה ממנה הדפיס נמצא זה לאחרי פ"ג, שמקום פרק זה כאן הוא וכדמוכח מתוכנו, וכנ"ל בהערה לתחלת המאמר. וגם הסיום, ובגמרא נקראו כו' נמצא לקמן בסוף הג"ה בענין כנים — שגם היא מקומה במאמר וכנ"ל.

חיה למינה בענין הגרים (כזמן שהי' מותר לקבלם). וכולהו עאלין תחת גדפי דשכינתא ולא יתיר אבל נשמתא דישראל כו'. ולפי הו"ח שם עלי' הגרים רק עד היכלות דבריאה ולפי' המק"מ שם יש להם עלי' עד המל'. ונש"י עליית' בת"ת לאשתאבא בגופא דמלכא. ובזח"ב ס"פ משפטים דפ"ז א' איקרי גר צדק ולא יתיר ובוה"ר פ' משפטים דע"ח סע"ב בד"ה מהאריו"ל ענין הגרים הם במל' ומתעורר עליהם חוט של היכל הרצון של הנוק' וחוט זה הוא חוט של אברהם אבינו ע"ה ועל ידו מתעוררין נפשות הגרים כנו' בסוד אתערותא דעבד אבר' בסט' דחסד עכ"ל. ולכן נק' גירי צדק כנ"ל. וע' במא"א אות ג' סל"ד שגם המל' נק' לפעמים גר בהיותה גרה בעולם הבריאה. וע' בלק"ת ס"פ בחקתי בפ' הגר אשר בקרבך כו'. והענין י"ל עפמ"ש בת"א פ' מקץ בד"ה רני ושמחי רננא ברמשא ושמה בצפרא שהמלאכים יש להם בחי' רינה והיינו מ"ש וצדקתך ירננו כו'. צדקתך הוא מל' הנק' צדק אשר עד שם עולה השגתם איך שמלכותך מכ"ע והוא רק שם והארה כו'. אבל בבחי' רב טובך אין להם השגה רק זכר רב טובך יביעו כו'. אבל בישראל מה רב טובך אשר צפנת ורב טוב לבית ישראל ע"ש. וזהו רני ושמחי בת ציון דוקא. והנה עלי' זו היא בנש"י לפי שגם מקודם ירדתם נשמה שנתת בי טהורה היא עלו במח' בריאה עלמין סתימין כמ"ש בד"ה שבת שבתו ועליית' בבחי' קדש כו' והיינו בת"ת ברית התיכון וזהו ע"י התורה וכמ"ש בד"ה ונתתי לך מהלכים בין העומדים. אבל הגר שעצמותו מק"נ הנק' סתר המדריגה העלם והסתר ע"כ תכלית עלייתו עד בחי' צדק וכנ"ל שערך החול לגבי הקדש כערך האצילות לגבי ע"י כו'. ולכן כיון שהם מק"נ הנק' חול תכלית עלייתן עד המלכות והיכלות דבריאה. ועד"ז נש"י ששרשן בלא"ה מע"ס דקדושה מהכלי' ע"כ עלייתן לקבל מאוא"ס המאיר בת"ת בריח התיכון שעולה עד הכתר כו' וזהו"ע אברם. וע' בהרמ"ז פ' לך לך בדף ע"ט סע"א דע כי הגר הוא ניצוץ מק"נ. וזהו בקשת רחב ונתתם לי אות אמת שבקשה שתתעלה בעילוי רב על שאר נפשות הגרים שמקבלים מבחי' מל' והיא בקשה אות אמת דא אות וי"ו בזהר ר"פ ויקרא היינו שיומשך לה מבחי' ת"ת כמו שנמשך לנש"י כו'. ודוגמת מה שבמלאכים עם היות שבחינתם מצד עצמם הוא וצדקתך ירננו אך ע"י השפעתם לנש"י מתעלים ג"כ בבחי' אצילות ממש וזהו"ע מהלכים בין העומדים וכך בקשה רחב כיון שהצילה את שלוחי יהושע ראוי שיותן לה עי"ז אות אמת כו'. ועד"ז יובן מאמר המדרש ויצא (פ"ע, ה) גבי שאלת עקילס מר"א ור' יהושע בפסוק אוהב גר לתת לו לחם ושמלה שהשיב לו ר' יהושע לחם זו תורה ושמלה זו טלית וכפ' יתרו פ' כ"ז ע"פ בחוץ לא ילין גר דאע"פ שעצם מדרגתו רק עד בחי' צדק עכ"ז הכל לפי מעשיו יוכל להתעלות לתת לו לחם ושמלה וכענין ונתתם לי אות אמת וכמו עובדי' הנביא שהי' גר אדומי כו'.

קיצור. בקדושה עשר ובקליפה י"א כי אין קודש מתערב בחול ולכן כדי שיומשך השפע מהקדושה לקליפה רק ע"י שערות. וכן יש בקדושה

אור הוספות התורה תמד

ג"כ בחי' קדושתו למעלה מקדושתכם. חד ולא בחושבן ע"ס. ומשם נמשך בקדושה ג"כ רק ע"י שערות. ולכן עליות הגרים רק עד צדק מחול לקדש היינו לבריאה ומל' וצדקתך ירננו אבל עליות נש"י טהורה היא עלייתן בעצם האצילות אות אמת בריח התיכון ממשיך מאני ראשון כו'. וזה הי' בקשת רחב. וזהו לתת לו לחם ושמלה.

ד) והנה כמר שבשערות יש כנים והיינו לפי שהן עצמם מפסולת המוחין לכן נאסף אצלם פסולת הגמור וכך הוא בגרים מעוכמ"ז כי עם היות שמתגייר ונכנס תחת כנפי השכינה מ"מ הרי סביביו ומשפחתו הם עו"כ ויש גם בן כמה מדות רעות ואכזרי בטבעו כמ"ש בגמרא גבי הגתנינים ואינו כמו ישראל זרע יעקב יצחק ואברהם שהם רחמנים והיינו כמשל הכנים שהוא פסולת הגמור הנמצאים בשערות לפי שגם השערות עצמן שהוא ההשפעה הנמשכ' בגרים הוא מפסולת החסד עליון כנ"ל. שלכן נאסף אצלם גם פסולת גמור ככנים והוא הרע שיש בגרים כו'.

הג"ה. (בענין כנים הנה יש להעיר ממשארו"ל בשבת פי"ד ובפי' לפני אידיהן ד"ג סע"ב שלישית הקב"ה יושב וזן מקרני ראמים עד ביצי כנים ופי' בספר טור ברקת ססי' תרנ"ב וז"ל מקרני ראמים שהם סוד עשר קרנות שהיו בראשן של ישראל ונתנו לעוכמ"ז כמ"ש במדרש איכה ע"פ גדע בחרי אף כל קרן ישראל. עד ביצי כנים היא הקליפ' עכ"ל. והנה בענין קרני החיות כנגד כולם פי' רבינו ז"ל שהוא בחי' כתר כי הקרן הוא על הראש שצומח מהגלגלת בד"ה יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת ספ"א. ועמ"ש בלק"ת ס"פ שמיני וענין ראם הוא גבוה מאד והרי על הקב"ה נאמר כתועפות ראם לו. וראם י"ל רום והרוממות הוא בבינה ועיקרו בכתר. וז"ש הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. ובמא"א אות קו"ף סל"ח פי' קרני ראמים נו"ה דאימא. וזהו ע"ד בקרן היובל. קרן בן שמן. ועמ"ש במא"א סמ"ב. וז"ש דוד ותרם כראם קרני בלזתי בשמן רענן כי הנה מבואר במ"א רמה קרני דוד שנמשך בקרן הוא בחי' רמה ששרשה נמשך ממל' דא"ס. כי נעוץ סופן בתחילתן כו'. וכמ"ש בביאור כי אתה נרי בפי' ארוממך אלקי המלך בחי' מלך יחיד כו'. וזה"ע ותרם כראם קרני ולכן בלזתי בשמן רענן בחי' כשמן הטוב היורד על הראש כו'. וזה"ע בקרן בן שמן. ובמא"א אות רי"ש סי"ד כ' מט"ט נק' ראם. י"ל זהו לפי שמט"ט קושר כתרם לקונו כו'. ועמ"ש מזה בת"א פ' מקץ בד"ה מזוזה מימין ובלק"ת בשה"ש בד"ה מה יפו פעמיך בנעלים א"כ כיון שיוכל להמשיך הכתר לכן נק' ראם וגם מל' נק' מט"ט כידוע שעו"נ הנה ישכיל עבדי ירום ונשא בוח"א וישב דקפ"א. וא"כ קרני ראמים שהם עשר קרנות י"ל ע"ס שבכתר כו' שכולם נק' קרן והם גבוהים מאד והוא ית' זן את כל הנמצאים מקרני ראמים ע"ס דאצילות עד הבחי' היותר שפלי' שהם ביצי כנים ע"ס דקליפ'. וארו"ל מינא הוא דאיקרא הכי. כי הנה בפרדס ערך ביצה פי' דענין היו"ד נק' כן כמ"ש בזהר פ' פינחס בענין כזית כביצה.

מ ב ו א ר ב מ " א : ראה אור התורה הגהות לסוף הדרוש זכ"ה בכסלו (ע' תר ואילך).

ועוד פי' דכל הספירות נק' ביצי' וא"כ לפי"ז ביצי כנים הם ע"ס דקליפה. ובפע"ח שער חג המצות פי' כנים בגימט' ק"כ צירופי אלקי' ומכת כנים נמשך מהוד שבמל' דאצי' והכה לזו"נ דקליפה שבשערות שלהם גפלו הכנים עכ"ל. ואפ"ל כנים שייך ללשון כינוי וע"פ ואבדתם את שמם אמרו"ל כנה שהכנוי הוא אבוד השם כמו שהביא בתשו' מהרי"ק שרש קס"ב. ועד"ז פי' המגיד נ"ע ענין נגד שמא אבד שמי' שע"י הצמצומים בבחי' שמו ית' כדי שיתהוו העולם יש ודבר נפרד להיות נגד שמא עי"ז כביכול אבד שמי' ר"ל שנתלבש בכמה וכמה כינויים המעלימים ומסתירים ואין האור בגילוי וכמ"ש במ"א ע"פ ואלה שמות בני' הבאים מצרימה כו' שהשמות מתלבשים בבחי' מצרים וגבולים ולכן ע"ס דקליפה נק' כנים שאור אלקי המחי' ומהווה אותם מוסתר בהם בתכלית ע"ד אבד שמי' והיינו מ"ש בפרע"ח שכנים גימט' ק"ך צירופי' אלקים שמשם יניקת החיצונים ק"ך צירופי אלקים אחרים ולכן במצרים הי' מכת הכנים כי מיני' ובי' לשדי' בי' נרגא כמ"ש וסכסכתי מצרים במצרים וכו'. ועכ"ז יובן ענין הכנים שבשערות ששרש בחי' זו זה"ע יניקת ע"ס דקליפה הנק' ביצי כנים מה שיונקים מהשערות דבחי' אברהם כו'. עכ"ה). ולכן אמרו"ל (פ"ד דיבמות דמ"ז ופי"ג דק"ט ע"ב) קשים גרים לישראל כספחת (שנאמר ונספחו על בית יעקב בישעי' ר"ס י"ד. וספחת היינו מהנגעים שאת או ספחת. והיינו מטעם הנ"ל לפי שהם מקבלים מהשערות ובהם דבוקים ע"ס דקליפה הנק' ביצי כנים כו') וז"ס מארו"ל דשרה קא מעיינא לי' ברישי' שמעיינא להוציא הכנים עשר ספירות דקליפה שלא ינקו מהשערות. כי הנה אברהם שהוא מדת החסד עליון דאצי' עצמו אין בו שום סיג ח"ו כ"א בההשפעה הנמשכת מבחי' הפסולת שלו הנק' מותרי מוחין הוא שמתערבים הפסולת הגס (ועמ"ש בלק"ת בשה"ש בביאור ע"פ שחורה אני ונאווה בפי' אברהם שיצא ממנו ישמעאל שיצא ונפרד ממנו כו') ושרה היא שמפרדת אותן שיהי' השערות כמו שהן בל יתערב בהן פסולת גמור והיינו שיהיו הגרים שהם מקבלים שפע מאברהם כעין בחי' שערות כנ"ל יהיו נקיים מכל סיג ופסולת גמור וע"ד שמצינו שהיו גרים צדיקים גדולים כמו ר"ע ואונקלוס הגר ור' מאיר ושמעיה ואבטליון כו' ועובדיה שהי' נביא כמ"ש חזון עובדיה הי' ג"כ גר כו' ובודאי קבלו השפעתן מאאע"ה והיינו לפי ששרה הפרידה הפסולת הגמור מן השערות דאאע"ה שיהיו נקיים מכל סיג ולא ימצא בהם פסולת הכני' כו' (ועמ"ש בת"א פ' לך לך בד"ה אנכי מגן לך בפי' מגן אברהם שצ"ל מגן ונרתק לשפע הנמשך מאברהם שלא ימשך למקום שא"צ כו'. ועד"ז ג"כ יובן ענין זה דשרה דוקא קא מעיינא לי' ברישי') והטעם דשרה דוקא קא מעיינא לי' ברישי'. הענין כי שרה היתה בנביאות גדולה יותר מאברהם כמ"ש המדרש והובא ברש"י פ' וירא ע"פ כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה למדנו שהי' אברהם טפל לשרה בנביאות (ועמ"ש מזה בלק"ת בשה"ש סד"ה קול דודי גבי מקפץ על הגבעות) ולכן היא ידעה שיצא ישמעאל לתרבות רעה וצותה לו לגרש את האמה הזאת ואת בנה. ואברהם

ש ה י ו ג ר י ס : גם בני גרים קרוים גרים וכקושוין עה, א. ובכ"מ.

חרה לו בזה ובודאי שאינו מצד טבעי שאילולי הי' יודע שיצא לתרבות רעה כ"כ לא הי' רוצה כלל להחזיקו אלא הי' סבור שיהי' גם היא הגון וחשוב רק לא כיצחק. אבל שרה היא ידעה בנבואה שיצא לתרבות רעה רק שיצאו ממנו גרים והיינו לפי ששרש נשמתה הי' למעלה מנשמת אברהם ולכן נכתבו שני חיי שרה ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה כו'. פי' חיות של שרה נמשך ממקום גבוה מאד נעלה מבחי' הנק' מאה שנה ומבחי' הנק' עשרים שנה כו'. וכמ"ש בזהר (פ' חיי שרה דקכ"ג ע"א ועמ"ש מזה בבה"ז שם ובלק"ת פ' הברכה ע"פ ואתא מרבבות קודש) ולכן היתה היא מעיינא לי' ברישי' להפריד הכנים שהם הפסולת גמור מן השערות כנ"ל ואברהם עצמו לא הי' יכול בזה עד"מ שאין השערות עצמן יכולי' להשליך כנים שבהם אלא שרה דוקא שהיא ממקום גבוה מאד נעלה כי שרה לשון שררה בחי' כתר לכן היא שהשליכה אותם עד"מ כששר גדול נכנס בבית אזי לא יכול לסבול אם לא יהי' הבית נקי כ"כ ואפי' דקות מהדקות שבדברים המאוסים יצוה להשליך כי לא יכול לסבול שום פסולת כלל וכלל. משא"כ מי שאינו גדול כ"כ אזי לא יכול לסבול מיאוס גמור כטינוף וכיוצא אבל מה שאינו מאוס כ"כ לא יקפיד עליו כלל כמ"כ עד"מ בחי' שרה להיותה ממקום גבוה מאד נעלה ע"כ היא דוקא דמעיינא לי' ברישי' להפריד הפסולת כי אינם נסבלי' לה דוקא משא"כ אברהם עצמו כו'. (ועמ"ש כה"ג בענין מילה ופריעה שאברהם לא נצטוה על הפריעה ואת"כ נצטוו כי לגבי גילוי יותר גם עור זה הדק חשוב הסתר וקליפה כו'. בד"ה עשה לך חרות צורים בסידור) וכמ"ש וירע לאברהם על אודות בנו שחרה לו על גירוש ישמעאל והיא דוקא שאמרה לו גרש את האמה הזאת ואת בנה ולכן הוא גאני בכנפה דשרה שראש שלו הוא בידים שלה כי ראשה נעלה יותר מראשו כו'. (ועמ"ש כה"ג בענין שאול בצוארו משכמו ומעלה גבוה כו'. וי"ל כי אברהם אבר מ"ה ושרה ב"ן שאחר הבירור עולה לס"ג שגבוה הרבה מ"ה כו'. בביאור ע"פ מהלכים בין העומדים יעו"ש).

ולתוס' ביאור להבין באר היטיב מאמר אגדת' הנ"ל. ומתחלה ית' ענין ששרה היתה גדולה בנביאות מאברהם וכמ"ש הקב"ה לאברהם כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה שכן הי' גבי ישמעאל ששרה אמרה לו גרש את האמה הזאת ואת בנה ובאברהם כתיב וירע לאברהם על אודות בנו כו' והיינו מכפי שהוא לא ידע שיהי' ישמעאל לא הגון כ"כ אבל שרה היא ידעה לכן אמרה גרש כו'. והנה כתיב ויאמר ה' אל אברם לך מארצך כו'. ואח"כ נק' שמו אברהם בתוס' ה"א ע"ש כי אב המון גוים נתתיך פי' כי מתהלה הי' בבחי' העלם ונק' אברם ואמר לו הקב"ה לך מארצך שהוא בחי' ארץ הסתומה ונעלמה מעין כל חי (ועמ"ש בת"א בד"ה לך ובפרדס ערך ארץ שמל' ובינה נק' בן א"כ פי' מארצך היינו מבחי' בינה) להיות בבחי' גילוי ואז נק' אב המון גוים ועש"ז דוקא נוסף בו ה' כי הנה ה"א הוא בחי' ה' חסדים ועוד כי ה"א היא אות קלילא דלית בי' מששא כמ"ש באקדמות

ופי' אות קלילא היינו שההבל הוא מועט בה יותר מבכל האותיות כי הנה ה' מוצאות הם אחה"ע מהגרון בומ"ף מהשפתים גיכ"ק מהחיך כו'. ואותיות אחה"ע הם קלים יותר מכל האותיות דהיינו שהבל שבהם הוא במיעוט יותר מבאותיות זולתם וכמו גיכ"ק מהחיך יש בהם הבל יותר ובפרט אות הה"א הוא שהבל שבו מועט יותר גם מאותיות אח"ע לכן נק' אות קלילא פי' שקל לדבר ולהוציאו במבטא משום דלית בי' מששא שמועט הבלו * (ועמ"ש מזה בד"ה האוינו השמים דרוש השלישי שזה"ע בהבראם בה' בראם לכן בהבראם אותיות באברהם ועמ"ש בר"ה ויעש דוד שם שההבל הוא החומר שבאותיות ויש בהם בחי' צורת האותיות. ועמ"ש מענין בה"א בראם בד"ה לבכומי בפוריא דרוש הראשון). והנה כמ"כ למעלה יש כ"ב אותיות שעצמותן ומהותן של האותיות שבדיבור העליון הוא בחי' ההבל ובחי' הבל זה הוא המחי' את הנבראים כו' עם היות שהוא רק בחי' הבל בעולם העליון הנה לגבי עולם התחתון הוא מקור החכמה כמו שאנו מוצאים בבריאת האדם הראשון כמ"ש ויפח באפיו נשמת חיים שמבחי' הבל העליון ית' היוצא בנפיתו עד"מ נתהווה נשמת אדה"ר המשכלת וככה הוא באמת בכלל שמבחי' דיבור שבעולם העליון נתהווה בחי' חכמה בעולם התחתון וכמו שאנו רואים כעין זה גם למטה שמדיבור של המשפיע נעשה בחי' שכל במקבל אלא שזהו בחיצוניות ולמעלה כן הוא בפנימי' (כי למטה אינו אלא לעין הרואה מבחוץ כי אין התהוות עצמיות החכמה בהמקבל מהדיבור של הרב שהרי הוא חכם בפ"ע אלא שמקבל דבר חכ' על ידי דיבורו של זה לפי שכבר יש בו שכל להבין השכל הגנוז בדבור משא"כ למעלה שפנימיות ועצמיות החכמה שבמקבל נמשך ממש מדבור העליון וד"ל). והנה בחי' ה"א שבכ"ב אותיות עליונים נק' ג"כ אתא קלילא שהוא קל יותר מכולם לפי שההבל שבו הוא מועט יותר מכולם ** (ויש להעיר מענין קדשים קלים לגבי קודש הקדשים שהוא ע"ד והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדה"ק. ומענין רוכב על כרוב קל שלו. ומענין נשים דעתן

(*) בהעתיקה ראשונה נמצא זה : כי הנה האותיות יש בהם חומר וצורה פי' כי כל האותיות מהותם ועצמותם הוא מגשם א'. כמו האותיות שבדיבור מהותן מבחי' הבל הלב. ואותיות המח' אין מהותם בחי' הבל אלא ממהות שכל. עיקר התחלקות ומה שנמצא כ"ב אותיות בכל אומ' ולשון ולא יותר היינו מצד הצורה של האותיות שהוא תמונת הא' כך והבי' כך כו'. ויש כ"ב צורות לכ"ב אותי' אפס זולתם. ושרשן בלמעלה מהשכל אלא שנתלבשו בשכל ובמדות כו'. וכשמתלבשים בשכל אזי נעשי' אותיות המח' שנעשה צורה בגשם מהות המחשבה להיות א' או ב' כו'. וכן אח"כ במדות שההבל שמהם הוא גשם האותיות. ונמשך צורת האל"ף ומתלבש בההבל ועושה בו תמונה זו כו'. וציור תמונתם הוא ע"ד תמונת אותיות הכתב אלא שענין הטי' הולכת והובאת האותי' ההם הוא ברוחני' ובכתב נתלבשו בגשמיות להיות נעשה צורה כזאת בדיו שהוא גשם האותיות שבכתב ע"ד שההבל הוא חומר וגשם האותיות שבדיבור כו'. והנה ההבל שבאותי' שהוא גוף החיות שבהן הוא שמועט בה"א מכל האותיות ולכן נק' אות קלילא כו' שקל במבטא וד"ל.

(**) בהעתיקה ראשונה נמצא זה : ולכן הוא שנתוסף באברהם כי עיקר הוספת אות זה הוא בשביל להיות אב המון גוים כו' דהיינו שנוסף בו בחי' הארה אלקות שתתגלה שעייז יקרב גוים תחת כנפי השכינה. ולכן צ"ל ההארה מועטת והיינו אות הה"א שהיא אות קלילא כו'.

קלות. ופי' דלית בי' מששא כי ממש היינו יסוד שהוא הנק' דבר שיש בו ממש. ברע"מ פ' משפטים דקט"ז ע"א. ע"י שנמשך מחו"ב להנחיל אוהבי יש. אבל המל' היא הארה בעלמא ונק' שם דבר שאין בו ממש. והו' אתא קלילא דלית בי' מששא. ועמ"ש בד"ה אחרי ה' אלקיכם תלכו בפיו שהבריאה נק' יש מאין יעו"ש. ומשם יובן ענין דלית בי' מששא.

קיצור. ענין ה"א דאברהם אתא קלילא מייעוט מההבל. ומהו עין הבל וענין קלילא ודלית בי' מששא. ועמ"ש עוד מענין ה"א סד"ה המגביהי לשבת בת"א פ' מקץ ובד"ה עיני כל אליך ישברו. ובד"ה יחינו מיומים).

ב) והנה מבחי' אברהם נמשכים ב' מיני השפעות. הא' הנמשכת בעולמות גוים בסטרא דקדושה למלאכים ונשמות. וא' היא להיות אב המון גוים לקרב האומות תחת כנפי השכינה כמשי"ת. ואמנם הן הנה רחוקים זמ"ז בערך מאד. ויובן ע"ד שאנו רואים באדם ג"כ ב' מיני השפעות החיות הנמשכים מן המוח שונות זמ"ז. הא' הוא התלבשות המוח באברים בידיים וברגלים וכיוצא שעצמות המוח וחיות שבו ממש מתפשט בתוכן כנראה בעליל שרצון העולה במוח לעשות איזה תנועה באיזה אבר אזי יפעול כן תיכף אותו האבר מיד כרגע בלי שום שיהוי כלל והיינו מפני שחיות המוח נמצא ומלוּבש שם באותו האבר וכנודע שיש גידים דקים הנק' גערוזין שבהם נמשך חיות המוח והולכים ונמשכים מן המוח בכל האברים ונק' בלשון הרמב"ם עצבים ומיתרי' כו'. וכן הוא התפשטות השכל שבמוח במדות הנמשלים ג"כ לאברים חו"ג דרועא ימינא ודרועא שמאלא נ"ה נק' רגלים כו'. שהרי אנו רואים שהמדות הן לפי השכל כי לפי שכלו יהולל איש שהקטן ששכלו קטן מהאוי לדברים קטנים והגדול ששכלו רב תאווה וחפצו הוא דברים חשובים וכ"א לפי שכלו כך המה מדותיו. והיינו לפי שעצמיות השכל ממש מתפשט בתוך המדות להיות בבחי' חסד ובבחי' דין וגם הנצח הוא ענף החכמה כו' והרי המה מחוברים יחד זה לזה האברים עם המוח והמדות עם השכל עם היות כי מצד מהותן ועצמותן אינן ערוך זל"ז שהרי אין ערוך מהות אבר גשמי למהות המחשבה ורצון שבמוח וכן המדות אינן ממהות שכל כלל מ"מ הוא מתפשט בתוכן הן בגשמיות הן ברוחניות שבגשמיות מתפשט המוח בתוך האברים וברוחניות השכל במדות ומחוברים זע"ז וה"ז כדוגמת הנשמה שמתלבשת בגוף שעים היות שאינן ערוך כלל שהנשמה היא עצם רוחני והגוף בשר ודם ומ"מ היא מתלבשת ממש בגוף ומתפשט ממנה חיות להחיות הגוף ומאירה בו וכמו שאנו רואים השינוי הגדול באדם בין כשהוא ער לכשהוא ישן שמוטל על מטתו בלי הרגשה כלל והיינו משום שבעת השינה מסתלקת הנשמה מהגוף ולאח"כ מאירה בו והרי המה מחוברים יחד זע"ז. והנה בדרך ואופן כזה ממש הוא המשכת החיות מאברהם שלמעלה בסטרא דקדושה בכי"ע כי הנה בחי' אברהם הוא חסד דאצילות כי מתחלה כאשר נק' אברם היינו כשהי' עדיין מעלה מעלה בבחי' רוממות והעלם ואח"כ אמר לו לך לך מארצך כו' להיות בבחי' גילוי והוא בחי' ירידה למטה ואח"כ ויסע אברם הלך ונסוע

שהתחיל לעלות ממטה למעלה ונשאר בחסד דאצילות שכנגד בחי' זו הי' מרכבה (וע' בפרדס שער הכינויים פ' ד' בשם ספר הבהיר מהו וישמור משמתי כך אמרה מדת החסד כל ימי היות אברהם בארץ לא הוצרכתי אני לעשות מלאכתי שהרי אברהם עמד שם במקומי וישמור משמתי כו') ובחי' חסד זה הוא המשפיע חיות בבי"ע למלאכים ונשמות להיות בחי' מיכאל באהבה כו'. והיינו ע"י שהחסד מתלבש בחסד דבריאה ואח"כ בחסד דיצירה ועשי' כי בחי' ע"ס דבי"ע הם בחי' אלקות ממש רק שההפרש הוא שבחי' נפש ורוח שבהם אינן בבחי' אלקות כבאצילות אבל הנשמה שבהם (שגם הע"ס יש בהם נר"נ) הוא בחי' אלקות רק שהוא בגבול כו' ובחי' חסד דאצילות הוא המתלבש בבחי' חסד שמע"ס אלו ובהתלבשותו בבריאה מקבלים מחסד דבריאה נשמות ומלאכים דבריאה כמו מלאך מיכאל ונשמת אברהם שלמטה בגוף כי כשהוא למטה בגוף הוא מקבל מבריאה רק שהוא בחי' מרכבה לאצי' וכן שמאי והלל שהן גבורות וחסדים. ועד"ז כל הצדיקים נשמות שמפנימיות העולמות ומלאכים שמחיצוניות העולמות כולם מקבלים חיות מחסד דאצי' שבו מלוכש אוא"ס ב"ה דאיהו וחיהו וגרמוהי חד בהון ע"י שמתלבש בחסד דבריאה ובחסד דיצירה עד בחסד דעשי'. והרי מובן שעצמיות בחי' החסד דאצי' הוא המתפשט בחסד דבי"ע דרך כלל. ונמשך בנבראים שבהם כנ"ל. והרי הם מחוברים יחד. ועם היות שאין ערוך הבריאה לגבי האצי' מ"מ מתפשט בהן ולא יהא אלא כנשמה בגוף שאעפ"י שהגוף גשמי מ"מ מתלבשת בו הנשמה שהיא עצם רוחני כנ"ל וכך החסד דבריאה נק' גוף לחסד דאצי' כמ"ש כמה גופין תקינת לון כו' ואתקריאו בתיקונא דא חסד דרועא ימינא כו'. והיינו בחי' חסד דבריאה שהוא כלי לחסד דאצי' שנק' בשם נשמה (ומ"מ גם הוא בחי' כלי וגוף לגבי בחי' א"ס שהוא נשמה לנשמה כו' כמשית"ל) שמתלבש בו ומחוברים יחד כהתפשטות השכל במדות והמוח באברים שאע"פ שרחוקים בערך זמ"ז מצד עצמותן מ"מ מתפשט בהן ומחוברים יחד כו'. וכן הוא בכל סטרא דקדושה שהם הנבראים שבבי"ע נשמות ומלאכים המקבלים מהם כנ"ל.

קיצור. מהחסד נמשך ב' השפעות. א' לסטרא דקדושה בבי"ע וזה כדוגמת התלבשות הנשמה באברי הגוף ודוגמת התלבשות השכל במדות כך למ"ד כלים דאצילות מתלבשים להיות נשמה לע"ס דבי"ע.

ג) **אמנם** ההשפעה השנית הנמשך ממנו לע' שרים של עו"כ שר של בבל שר של אדום כו' כדי שיהי' מהם גרים וכמו עובדי' שהי' גר אדומי שזה א"א כ"א ע"י השפעה מלמעלה כי להיות העו"כ נהפך לחסות תחת כנפי השכינה איך יולד זה מצד עצמו אין זה כ"א ע"י השפעה מלמעלה והיינו מבחי' אברהם שנמשך עליו בחי' חסד וימין מקרבת שע"י גילוי החסד ואהבה מקרב אליו הרחוקים כו' (וכמש"ל בשם האריז"ל בענין חוט של אאע"ה שע"י מתעוררים נפשות הגרים כו') אך ההשפעה זו אינה כערך

ש הן גבורות וחסדים : זח"ג דמה, א. לקרית שה"ש מת, ג. ובכ"ב.

השפעה שבסטרא דקדושה הנ"ל. אלא עד"מ שאנו רואים באדם בחי' ב' בהשפעה והוא עד"מ המשכת השערות שגדלים ויונקים ג"כ מן המוח כי השערה היא חלולה ובתוך החלל נמשך ומתלבש הבל מן המוח והוא הדוחה אותה ומכה בה שתגדל ובגמרא מס' נזיר יש ג"כ מחלוקת אם השערה גידולה מלעיל או מלתחת ע"ש דל"ט והכריעו שם שגידולה מלמעלה. ומ"מ הרי השערות הם בחי' נפרדים לעצמן ואינן כמו האברים המקבלים חיות מהמוח שהם מחוברים עמו שבהחתך איזה אבר יכאב לו ויצא דם משא"כ השערות שגוזזים אותם ואינן מרגיש כלל והרי הם בחי' דבר נפרד בפ"ע והיינו לפי שהם רק בחי' מותרי מוחין כמ"ש בלק"א שהוא היוצא מן המוחין ונמשך בתוך השערה ואין לו שייכות לעצמות המוחין ולכן הם בחי' נפרד בפ"ע ואינן מחוברים ומתאחדים יחד רק נק' לבושים שהלבוש הוא דבר נפרד מן המתלבש בו ואינן כמו חיות המוח שבאברים שעצמות חיות המוח מתפשט בהם. ולכן המה מחוברים יחד כו'. והנה כמ"כ ממש הוא ההמשכה שבע' שרים של עכו"ם להיות כי הקליפות הן בבחי' פירוד ממש מאלקותו ית' דקרו לי' אלקא דאלקיא ואינו שייך אליהם והחיות דקדושה הנמשך בהם ה"ה נפרד מהקדושה. והיינו כמשל השערות היוצאים מן המוח שהם בבחי' נפרד כנ"ל ואינו כההמשכה שבסטרא דקדושה שהוא כחיות המוח שבאברים שמחוברים יחד כי כל סט' דקדושה הם שבטלים ולא דקרו לי' אלקא דאלקיא כו'. והנה נת"ל שיעקר החיות שבשערות הוא בחי' ההבל היוצא מן המוח ומתלבש בתוך השערה כו'. וכמ"כ יובן למעלה שזהו"ע הה"א שנתוסף באברהם בשביל שיהי' אב המון גוים ומשפיע לאומות כי ההבל שבה"א הוא החיות המחי' כנ"ל והוא המתלבש אח"כ בבחי' שערות ונמשך בע' שרים ולכן הוא ה"א דוקא משום שהיא אות קלילא. שההבל בו מועט מאד והוא בלבד שיכול להתלבש בבחי' שערות ולהיות נמשך בע' שרים כו'. ועד"מ הנ"ל באדם שההבל היוצא מן המוח להתלבש בשערות הוא רק בחי' מותרי מוחין וד"ל (והנה כמו שבק"ג א"א שיומשך מהקדושה דאצי' רק ע"י שערות כמ"כ עד"ז שיומשך באצי' מפנימי' הכתר א"א רק ע"י שערות משא"כ מבחי' חו"ג דא"א שהן עצמן מתלבשים בחו"ב כו'. ובמ"א נתבאר דהבחי' שמפנימיות הכתר אף שמאיר ע"י שערות גבוהה מהעצמות דחו"ג דא"א ושם אין שייך פסולת ח"ו כיון שהם גבוהים מאצי' כו'). ועתה יובן ענין המאמר הנ"ל דשרה קא מעייני' לי' ברישי' בהיות עד"מ שאנו רואים בגשמיות שמציאת הכנים הוא בשערות האדם כלבד ולא בדבר זולתם והיינו מחמת שהשערות הם בחי' פסולת לכן נטפל אליהם פסולת הגמור (כענין כל עוף למינו ישכון לא לחנם הלך זרזיר אצל עורב וכן רישי' דעשו בעיטפוי דיצחק מה"ט אף שיצחק הוא קדושה עליונה אעפ"כ אמרו ע"ז בוח"א תולדות קל"ז ב' וכל זינא אזיל בתר זיני') וכן הוא למעלה שבבחי' השערות דאברהם שהם ההמשכות המצומצמות מבחי' מותרי מוחין

ש י ו מ ש ך ב א צ י י : ראה לקו"ת ויקרא לט, א. סידור סדי"ה עבדים היינו.

תו"א לג, ד.

ובחי' פסולת שלו שמה ימצאו גם בחי' פסולת גמור ונק' כנים עד"מ דהיינו שנטפלים עליהם גם בחי' פסולת גמור. וז"ש רז"ל על הגרים שהם קשים כספחת לישראל כו'. והיינו שמדותיהם מגונות ואכזריים הם כדאיתא בגמרא שלכן גזר דוד על הנתינים אף שהיו גרי צדק בימי יהושע אלא שמ"מ אכזריים הם כו'. ובאמת גם החוש מעיד על זה שאיך יהי' הגר שלם בטבעיות כמדות טובות כ"כ אחר שג' שותפים באדם אב ואם כו'. ואבותיו עו"כ האוכלים כל תועבה. וזהו ששרה מעיינ' לי' ברישי' להוציא הכנים ולהיות הגרים מנוקים מכל סיג כר"ע וכיוצא בו ושרה דוקא היא שיכולה לעשות כן ולא אברהם בעצמו וכדאשכחן ששרה היתה גדולה בנביאות מאברהם להיות כי שרש נשמת שרה הי' למעלה משרש נשמת אברהם וכמ"ש ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. פי' שחיות של שרה הי' מבחי' עליונות מאד. מאה שנה היינו בחי' הכתר שכלול מעשר ועשר מבחי' עליונות מאה. ועשרים שנה היינו בחי' אבא ואימא שכל או"א מהם כלול מעשר הרי מאה. ועשרים שנה היינו בחי' אבא ואימא שכל או"א מהם כלול מעשר בלבד הרי עשרים. ושבע שנים הם שבע תחתונות שהם בבחי' יחידות בלבד. כי יחידות עשירות מאות הוא בזו"נ ואו"א וכתר. ז"ת הם כאו"א בבחי' יחידות ואו"א כ"א מהם בבחי' עשירות והכתר הוא בחי' מאה. והנה מכל אלו האורות הוא שהי' חיות שרה ולכן היתה גדולה בנביאות מאברהם עם חיות שבחי' נקבה היא בחי' גבורה וצמצומים והזכר הוא בחי' חסדים שהן מעולים יותר. וגם נודע דשרה היא בחי' ב"ן ואברהם הוא בחי' מ"ה. אך הענין דכלל בע"ח שסתם ב"ן הוא בחי' ב"ן שבס"ג והוא למעלה משם מ"ה ולכן לע"ל נקבה תסובב גבר כי עם חיות שהיא מבחי' שם ב"ן שלמטה ממ"ה הנה שרשה בב"ן דס"ג הנ"ל. וזהו ג"כ ענין מעלת הזהב על הכסף וכן והכהנים הלויים שלע"ל יתעלו הלויים להיות כהנים כי הגבור' עם חיות שבמקומן הן למטה מהחסדים אבל בשרשן הן יותר געלים כי שרש הגבור' הוא מבחי' מלכים דתהו שהיו בבחי' גבורה. וכמ"ש בכולם וימלוך כו' שהי' בבחי' מלכיות שהוא בחי' ב"ן שעיקרו גבור' כידוע והן הם למעלה מעולם התיקון שבבחי' מ"ה כי בתיקון האורות מועטים והכלים מרובים אבל בתהו האורות מרובים אלא שכעת הגבור' למטה לפי שהם בבחי' נפילה שהמלכים נפלו וירדו למטה אבל לאחר הבירור הם למעלה מהתיקון. אמנם שרה (לפי שהטעימן מעין עוה"ב לכן היתה געלה יותר מבחי' אברהם כמו שיהי' לע"ל כמ"ש בביאור קול דודי הנ"ל. והיינו כי שרה) גם כמו שהיתה במקומה היא געלה יותר מבחי' אברהם כי שרה לשון שררה שהיתה מבחי' כתר כו'. ולכן היא דוקא שתוכל לברר ולהפריד הכנים מהשערות וכנודע גם בבחי' הבירורים ששם ב"ן מברר בכי"ע והיינו לפי שהוא מבחי' כתר כו'.

קיצור. ענין ההשפעה הב' הנמשך מהחסד דרך שערות והיינו להעלות

ק"נ ויש בהן הכל מהמות ושרה מעיינ' לי' ברישי' כי נקבה תסובב

א"ח עט"ב הגבור' בשרשן גבוה מהחסדים וכן ב"ן דס"ג למעלה ממ"ה.

אור הוספות התורה תמח

ד) וזהו מ"ש על אברהם גאני בכנפה דשרה. ופרשב"ם בזרועותי שראשו הוא בחי' חב"ד שלו נתון בידי' שהוא בחי' חג"ת שלה אבל ראשה וחב"ד שלה נעלי' יותר מראשו וחב"ד שלו. והנה עיקר הבירור הזה דקא מעיינא לי' ברישי' להוציא הכנים הוא בב' ידים דוקא שהם בחי' חו"ג ימין ושמאל ונודע ששמאל דוחה וימין מקרבת ולכן להפריד הכנים ולרחות אותן הוא ע"י בחי' הגבור' שבשמאל דוחה ולהשאיר השערות הוא ע"י בחי' ימין מקרבת להיות גמשכים ההשפעות לקרב הניצוצות תחת כנפי השכינה אך שיהיו טובים ומעולים כרע"ק וכיוצא לפי שכבר הוסרו הכנים. וזהו ששרה דוקא היא שידעה בישמעאל ואמרה לו גרש האמה הזאת ואת בנה כי ישמעאל הי' בחינת פסולת גמור כמו בחינת כנים כו'. ומ"מ אברהם לא ידע בו. שהוא בעצמו לא יוכל להפריד הכנים כנ"ל. ומה שאליעזר קאי אבבא. הענין הוא כי הוא הי' ג"כ גר אלא שהי' גר טוב לפי שכבר הפרידה שרה הכנים כו'. ומ"מ לבן הוא שאמר לו ברוך ה' כי להיות נהפך מארור לברוך לא הי' זה בכח אברהם אלא ע"י בחי' לובן העליון מקור הרחמים וכענין שהי' הכה"ג לבוש בבגדי לכן ביום הכפורים כי משם דוקא עיקר המחילה להפך מרע לטוב כו'. וכמ"ש במ"א. ובבהמ"ק כתיב מארזי הלבנון פי' הארזי' שנתלבנו מבחי' לובן העליון כנ"ל. ואינם ערוך לעצמיות בחי' לבן כו'. והנה כ"ז הראו מלמעלה לר' בנאה איך שהוא הילוך השפע מלמעלה מבחי' אברהם ושהוא ע"י שרה המבררת כו'.

קיצור. הבירור ע"י ב' ידים שמאל דוחה וימין מקרבת. אליעזר דוקא ע"י לבן נתהפך מארור כנען להיות ברוך ה'. ועמ"ש בת"א מענין אליעזר גימט' שיח בחי' שיח שרפי קודש כו'. ולכן קאי אבבא דאברהם ושרה מ"ה וב"ן דאצילות כו' דוגמת השרפים שבבריאה כו'.

ל ו ב ן ה ע ל י ו ן : ראה ב"ר פ"ע, יו"ד.
 ו כ מ " ש ב מ " א : בדרושי יוהכ"פ (לקו"ת ס"פ אחרי. עטרת ראש שער יוהכ"פ. ועוד).
 ב ת " א : כנראה צ"ל במ"א. והכונה למשי"כ באור התורה ס"פ חיי שרה.

בנתה"י שבת פ' חיי שרה

ואם בשדה ימצא האיש את הנערה המאורסה כו' והחזיקה אותה ושכב עמה ומת האיש לבדו כו' כי בשדה מצאה צעקה הנערה ואין מושיע לה. בזהר פ' חיי שרה דף קכ"ב פתח ר"א ויתרון ארץ בכל היא מלך לשדה נעבד כו' עד דאית שדה ואית שדה כו' כי בשדה מצאה כו' עיין שם. להבין מאמר זה צריך להקדים תחלה ענין מאמר רז"ל הידוע שבא נחש על חוה והטיל בה זוהמא כו' הנה ידוע ענין ק"כ צירופי אלקים שבמלכות מ"ח צירופים הם דאלקים אחרים הנק' אדמת בני חם, וע"ב צירופי דקדושה ומאותן ע"ב צירופי דקדושה עיקר יניקת צירופים דאלקים אחרים כמ"ש ערו ערו עד היסוד בה כו' וכידוע. וביאור זאת דהנה מדת מלכות הוא מלך במשפט יעמוד ארץ וידוע דמשפט איהו רחמי ואיך יהי הדין והמשפט לענוש הרשעים רחמים וחסד, אך מבואר במ"א דיש בהכאת הרשע מ' מלקות חסדים וגבורות הגבורות והדין היא ההכאה עצמה שמייסרי' גופו אבל מה שע"י ההכאה יהי' אחר כך נקי מחטאו ויתתקן כמו ונקלה הרי זה כאחיך כו' זהו החסד האמיתי לנפשו וחסד זה הי' בהעלם בשעת ההכאה ממש כמו שיכה את בנו לייסרו כדי שיעזוב דרכי רשע שבשעת ההכאה דוקא הוא עיקר החסד הצפון בלבו שיתקן בדרכיו וכל שלבו ירחם עליו יותר שלא יפול בדרכי רשע יתעורר יותר גבורות הדין להכותו כו' נמצא ההכאה זו אינו דין אמיתי מצד תועלתו אעפ"י שמצד ההכאה עצמה הוא יסורים ודין אמיתי לגופו כו', כמו"כ יש ימין מקרבת ושמאל דוחה גם כן ע"ד הג"ל שהשמאל הדוחה הוא חסד אמיתי בהעלם שכאשר רואה שמפני גשמיות השגתו ומדותיו הרעים של הבן לא יוכל לקבל אור השפע בדרך קירוב ואהבה נגלית מפני שהגסות שלו יגשם את השפע עד שיוכל להיות דבר זר כו' אזי מפני הרחמנות והחסד כאהבת בן ירצה ירחיקוהו בהרחקות עצומות והראי' לו שנאה ואכזריות כאלו אינו סובלו כלל והרחקה זו נראה לעין הרואה ממש כאלו היא אמיתית כו' אבל באמת אינה רק אותה האהבה ממש הצפונה בלבבו שגרמה לו לאב להגדיל ההרחקה ביותר ממש כפי ערך האהבה כו' וד"ל. וכן על דרך זה הרחיצה שמרחיצין לתינוק

קטן מצואתו שאף על פי שהוא צועק במר נפש על השטיפה והשפשוף אבל הוא תועלתו שיהי נקי על כן לא איכפת לו לאב כלל בצעקתו כי חסד ורחמים הוא כו'. ואמנם בכל הנ"ל שהם בחי' גבורות ממותקות יובן למשכיל שיש מהם שיהי' דין קשה בלי תערובות חסד כלל כלל והוא כאשר ישפטו משפט מות לאיש החוטא הרי פסקו חייו ממש שלא יחי' עוד כו' כי עפ"י החטא ראו ב"ד שאין תיקון לנפשו ע"י יסורים עד שימות ממש אז יהי' תיקון לנפשו בחיי העוה"ב אבל בזה העולם אין לו תיקון מפני גודל החטא כו' נמצא שבוה העולם נעשה דין קשה לנפשו כו' וכן יש בהרחקה אמיתית לבן שהוא המרבה לפשוע בכל דרכי הרשע ולא יועילו לו היסורים כו' שאז נפסק עליו הדין האמיתי שיורחק באמת מן אור השפע של אביו כו' וזהו אינו שמאל דוחה כי הרי אינו מתקרב אחר כך אלא הוא דחי' לגמרי כמו ענין שדחה לגחזי בשתי ידיו כו' וד"ל. ועפ"י יובן למעלה במדת מלכותו ית' יש ע"ב צירופים בחי' ב"ד שלמעלה המנהיגים כל העולמות דבי"ע נשמות ומלאכים על פי דין ומשפט שלהם להשפיל ולהרים כו' והם אלקים דקדושה כי הוא רחמים ותיקון העולמות ועיקר סיבות קיום שפעם מפנימיות מדת מלכות דאצילות כו'. ואמנם עולמות הנפרדים הנק' אדמת בני חם כו' כנ"ל עיקר סיבת ההתהוות שלהם ממדת מלכותו ית' הוא ממ"ח צירופי' האחרונים דאלקים שהוא כמו על דרך משל דין הקשה שיש בהמלך לענוש הרשע ממש ולהפסיק חייו או להרחיקו באמת כו' כמו כן החליקן והפרידן מאחדותו ית' והם הם המקטרגים והמלאכים רעים כו' שבעולמות הנפרדים וד"ל.

(ב) ולהיות כי ידוע שמלכות דאצילות הוא מקור כל המקבלים ומקבל כללות השפע שפעם מהמדות עליונים כו' ועיקר בנינם מהגבורות פי' שמקבלת שפע מבחי' גבורות דז"א כידוע ומאחר שאנו רואים ההפרש בגבורות דמלכות בחי' אלקים דקדושה שהוא מלך במשפט כו' כנ"ל ובחי' אלקים אחרים הוא הדין הקשה כנ"ל מוכרח שגם באור הזרוע לצדיק חי עלמין במלכות דאצילות גם כן יהי' הנרש זה בין שפע גבורות ממותקות לגבורות קשות כו'. ולהבין זה הנה מבואר במשל הנ"ל במלך הגשמי בהתפשטות מדת מלכותו לדון ולשפוט העם בגבורות ממותקות פי' שיעשה משפט ותיקון או יעשה בעבדיו דין גמור כו' אבל כל זה אינו אלא בבחי' ההתגלות הוא הפסק והדין שגוזר ואומר בפיו לעשות לעבד פ' כך וכך וכדומה ואם כן הי' עשי' ודיבור זה תחלה בלבבו ושכלו שיעשה לפלוני כך כו' והוא שנשפע בלבבו בחי' גבורות וצמצומים על מעשה העבד שאין מעשיו ועבודתו כראוי כמו שמתעצל בעבודתו או שאין העבודה בבחי' ביטול ואימה ופחד כו' וכשרואה המלך עבודתו מתכעס בלבבו עד שאח"כ יפסוק עליו הדין כו'. והנה כל עיקר שפע הגבורות בלב המלך הוא במה שאין העבד מכיר היטב גדולתו כו' ולואת כל שהמלך הוא יותר בהתנשאות בעצמותו יותר יתכעס על גרעון עבודת עבדו כו' עד שידקדק עמו כחוט השערה ממש כו' פי' שאפילו יעבוד עבד בכל לבבו ונפשו לא יתפוס לדבר

מה בעיני המלך אדרבה יהי בעיניו כחוטא ופושע בעבודתו מפני שלפי ערך גדולת המלך כלא חשיב מס"ג של העבד וכדבעי לוי למעבד לא עביד כו' ואין לזה שיעור כלל שלא יזכה בעיניו אפילו העבד הנאמן מאד כו' והנה אע"פ ששפע גבורות זו באה מצד עוצם ההתנשאות כו' עכ"ז לגבי המקבלים הוא דין וצמצום גמור גם אצל המלך בעצמו כו', שהרי מה שעבודת עבדיו תתפוס מקום ודבר מה אצלו עד שיכעס כשאינם כראוי לפי גדולתו זהו שפלות וירידה גדולה לגבי עצמות המלך שהוא רם ומתנשא עליהם מאד געלה עד שגם עבודתו ושכחו בתכלית הדקדוק אינו כלום באמת כמו שישבחוהו באלף כסף כו' מאחר שאין ערוך בין עצמות המלך למה שאצל העבד אפילו בתכלית ההפלגה והשבח כו' וא"כ מה שידקדק כ"כ ויתפוס שבח ועבודת העבד דבר ויש כשיהי' בתכלית הדקדוק דהיינו שיהי' לפי ערך גדולת המלך ממש כו' עכ"ז הוא בחי' צמצום לגבי עצמותו ממש רק שלבחי' התגלות גדולתו והכרת שבחיו יגיע העבד כשיהי' עבודתו בתכלית הדקדוק כו' אבל כמות שהיא בעצמות לא יגיע לעולם וד"ל. והנה מה שצמצם עצמו המלך להיות מדקדק בעבודת העבד זהו הנק' מוחין דקטנות להיות נתפס העבד בעיניו ליש ודבר מה כו' ומה שלא איכפת לו כלל בין שבח לגנאי כי גם השבח הוא גנאי לגבי ערך העצמות כו' זהו הנק' מוחין דגדלות כידוע. ועתה יובן הנמשל למעלה דכתיב שמים לא זכו בעיניו ובמלאכיו כו' מדה זו שלא יזכו בעיניו אפילו המוכרח והעילוי שבעולמות עליונים הוא מבחי' גבורות דו"א כו' פי' מצד ההתנשאות וההגבה שאין הביטול לפי ערך התנשאות אלקות בבחי' עצמותו ית' שאין לו שיעור וגבול ממש עד שלא יזכה בעיניו אפילו סביביו ממש (כמ"ש במ"א שראה משה מדה זו ולא הי' גם הוא יכול לעמוד בה כו') כי לגדולתו אין חקר כתיב ואם כן אי אפשר שיהי' למוגבל בחי' לעבוד כפי הערך כו' וד"ל. ועם כל זה היא בחי' קטנות המוחין פי' שאינה אלא בחי' התגלות גדולתו והכרתו לנבראים כנ"ל ושיהי' בא לידי מדת הדקדוק הוא ירידה גדולה לגבי העצמות אבל בבחי' מוחין דגדלות הוא למעלה מבחי' התגלות העצמות להיות מקור ושפע למלכות דאצילות כו'. והנה מבואר במשל למעלה שגילוי הגבורות בלב המלך אף שהוא מבחי' קטנות הוא מקור השפע שמתגלה אחר כך בדבור ומעשה לדין ולשפוט שכל מה שימצא בדבור ימצא בלבבו תחלה כו' וכמו שאנו רואים בהתגלות משפטיו ודיניו יש הפרש בין דין קשה לדין ממותק כו' כן הי' בלבבו תחלה והוא כאשר ירצה ויחפוץ בעבודת העבד ותיטב בעיניו, אך אינו מדוקדק על הצד היותר טוב אזי לא יזכה בעיניו עבודתו ויצוה לייסרו בשפלות עד שיתתקן בעבודתו כו' וזהו דין ממותק כנ"ל כמו כן ענין שמים לא זכו בעיניו שהוא ממת גבורה דאצילות ועם כל זה הרי השמים קיימים ולא נתבטלו ונפסדים כו'. זהו ענין ע"ב צירופים שהם בבחי' גבורות ממותקות ואינם דין קשה שנשפעים בגילוי ביסוד מלכות דאצילות כו' אבל לאחר שנמשכו גבורות אלו של המשפיע בבחי' יסוד שבמלכות דאצילות היינו גילוי מדת המלכות בדבור ומעשה כו' נעשים קשים יותר להיות דין ומשפט שהוא כמו הציווי ליסרו אבל אינם

דין קשה לגמרי כי גם ההכאה עצמה ממותקות בחסד נעלם כמ"ש למע' בענין רחיצת הויניוק כו' והם בחי' יסורים של אהבה הנמשכים מגבורות דקדושה על הנאהבים לפני הוי' כמ"ש כי את אשר יאהב הוי' יוכיח וד"ל. ולכך כתיב בהם אשרי הגבר אשר תיסרנו י"ה פי' בהגבורות דדכורא הוא ונחי' י"ה כידוע משם עיקר השפע של יסורים אלו ושם הם בתכלית ההמתקה וחסד אמיתי כו' ולכך אשרי הגבר כו' וד"ל. ואמנם מן מ"ח צירופי' דדכור' בחי' דין שאינו ממותק מהם סיבות התהוות דין קשה מ"ח צירופי' דאדמת בני חם כו'. והוא מה שיש בלב המלך להרחיק את העבד באמת שאינו חפץ כלל בעבודתו ומאוסה היא מאד בעיניו עד שגמור בלבבו להאבידו כו' זאת היא בחי' גבורות קשות כנ"ל כשמתגלים בדבור ומעשה הם קשים יותר עד שנעשה הדין ממש כו'. כמו"כ עד"מ כשמל' דאצילות מקבלת שפע גבורות קשות אזי הוא ענין הטלת זוהמא של נחש כמ"ש דרך נחש עלי צור דרך גבר בעלמא כו' כי צור הוא מלכות כשמקבלת גבורות השפע וכמ"ש הצור תמים פעלו וכשמקבלת גבורות ממותקות אזי דרך גבר בעלמא אבל ענין שפע גבורות קשות נקרא נחש עלי צור כי מילוי אחרים דשם שד"י הוא אותיות נחש והוא בחי' מוחין דקטנות כנ"ל והוא נחש דקדושה שעשה משה שכל הרואהו חי כי הוא חי העולמים. אך הוא בבחי' קטנות להיות מדוקדק כ"כ עד שיופסק הדין בלבבו כו' כמ"ש ויתעצב אל לבו כו' ובמלכות דאצילות נתהווה מזה עולמות הנפרדים והם יסורים שאינם של אהבה כו' וד"ל.

ג) והנה כל עבודתינו במצות מעשיות אינו אלא המשכות מוחין דגדלות כמו בפסח (שהי' גילוי אלקות בניסים שעשה משה (שהיפוך הנחש למטה שהוא מטה משה יסוד אבא שבתוך ז"א כו' וכמו שיהי' לע"ל אם יגאלך טוב יגאל שהוא מטה משה כו' ואם לאו וגאלתיך אנכי שהוא בבחי' אין המושיע לה שית' לקמן). וכמ"ש ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך כו' פי' כי כמו דם נדה היא משל פסולת השפע בגבורות דמלכות בנבראים כו' ובחי' ז"א דקליפה דבריאה יונק מהם כו' וכמו כן שפע פסולת גבורות דז"א הנק' נחש כו' משם אחיזת קליפת הזוהמא של אותו נחש והוא בזוי ס"ם דאצילות שהוא ז"א דקליפה דאצילות וזהו שבא נחש על חוה והטיל בה זוהמא שהוא בחי' סם כו' וד"ל. וכנזכר בזהר אמר לו קוב"ה לס"ם כמ"ש במ"א וד"ל. וידוע שחווה היא היתה אם כל חי והוא מלכות דאצילות כשמסתתרת בכי"ע וכו'. אמנם ע"י מצות מעשיות נמשכו בחי' מוחין דגדלות דז"א וכו' והוא בחי' העצמות למעלה מהתגלות הגדולה וההתנשאות כנ"ל שאדרבה כולם זכים בעיניו כי כלא ממש חשיבי והוא כמו הזוב שהולך בקצה הבית שאינו תופס מקום כלל כו' וגם כי יעמוד הזוב בידו וינשכנו אין זה העדר לכבודו כלל כו' וד"ל. כי המצות הן רמ"ח אברי' דמלכא מפנימיות המדות כידוע. לכך יש ביכולת עשייתם להמשיך העצמות בבחי' גילוי בזה העולם שיהי' מדה זו של חסד עליון דאצילות מתגלה על ידי המצוות עד שלא תתפוס מקום כלל מה שאומרים המלאכים קדוש ודולג

דילוגים ושוכן בתוך כללות נש"י כו' כמ"ש מדלג על ההרים כו' וד"ל. והנה המוחין עליונים שהוא בחי' גדלות המדות ידוע שהם נמשכים ע"י אותיות הוי' כידוע שהיות הם רחמים וע"י המצוות נקראו אורחות הוי' כמ"ש במ"א ובקדמות של המוחין האלו הוא מבחי' אלקים שהוא דיגין וצמצומים כו'. והענין הוא להיות כי על ידי החסד המופלג שעל ידי הרחבת הדעת שאין הדבר תופס מקום אצלו יוכל להיות תוספת חסד יותר מדאי עד שירחם לשונאו כו' וכידוע ענין אברהם שיצא ממנו ישמעאל כו'. ואם כן יוכל להיות אחיות החיצונים על ידי המשכת מוחין דגדלות כמו שהי' יניקתם ממוחין דקטנות כו' מאחר שבהיות המלך אינו מדקדק כלל בעבדיו גם העבד הגרוע מאד יקבל חיות ויניקה כמו החשוב והמובחר שבעבדיו כו' כי שניהם שוים בכיטולם לגבי העצמות כו' לזאת הוא ענין אלקים שבקדמות המוחי' העליונים פי' צמצום והסתר להמשכות המוחין בל יומשכו יותר מדאי כמשל הקרום החופה על המוח ומגבילו מכל צד שלא יגלה המוח כ"כ כנראה בחוש שסיבת קושי' הבנות איזה שכל חדש הוא מחמת הקרום המכסה על המוח שדרך בו יצא שפע השכל מן המוח והוא בא לידי צמצום בהקרום לכך כשלומד שכל הכתוב בספר מסיבות הקרום לא יכנס השכל במוחו כו' וכן כשמשיכל בשכלו שבמוחו איזה שכל חדש לא יוכל להרחיב ולהסביר אותו בסיבות הגבלות הקרום שמגביל המוח עד שישאר השכל בבחי' מקיף על המוח כו' וה"ו כמו כלי המגביל המים בלי יוכלו להמשך יותר מכמו שמחזקת הכלי כו' וד"ל. וזהו ענין מגן אברהם שיש בחי' מגן ומסתיר באברהם העליון שהוא מוחין דחסד דאצילות בל יצא ממנו ישמעאל וד"ל. וזהו עיקר המכוון במצוות ל"ת לא תאכל חלב וכו' שהם גורמים העדר השפע במוחין דגדלות ולהגבילם בבחי' קרומין דאלקים כו' ע"י שמונע מלעשות ולהמשיך תוספת חיות לחיצונים בחלב ודם כו' כמ"ש במ"א ובזאת יתרון מעלות מצות ל"ת על מ"ע שהמ"ע הם הגורמים המשכות המוחין כנ"ל והרי הם במדה גזורה לפי אופן המצוה כו' אמנם מה שע"י הל"ת מעכב בבחי' קרומין מלהמשך הרי נשאר בבחי' מקיף על המוחין כנ"ל במשל והרי הם גבוהים מהמוחין עצמן וד"ל. וזהו פי' מגן אברהם שהוא בחי' מקיף כמ"ש אנכי מגן לך כו' וגם הוא בחי' אלקים וצמצומים כנ"ל וד"ל.

ד) ועתה צריך להבין ענין חו"ה שהוא בחי' מילוי שם מ"ה שבאד' העליון להיות כי ידוע ענין המילויים כמו עד"מ אות אל"ף כשהוא נכתב בתמונתו על הגייר ביו"ד בראשו ובסופו וקו באמצעיתו הנה זהו צורת האל"ף כמות שהוא בעצם אמנם כאשר יצטרך האדם להזכירו בדבור לזולתו לא יוכל לגלות בדבור התמונה העצמי של האל"ף, כי גם אם יאמר לו צורתו שיש יו"ד בראשו כו' לא יבין זולתו שזהו אל"ף עד שיאמר לו אותיות אל"ף שאז אע"פ שלא יצייר לו התמונה יכיר ויבין בעצמו שכוונתו על צורת אל"ף כמו שהוא, ואע"פ שאותיות אל"ף למ"ד פ"א אין בהם משמעות מצורת התמונה ביו"ד בראשו כו' ואינם ממהות עצם התמונה והצורה כלל רק הם אותיות אחרים למ"ד פ"א כו' עם כל זה הם כמשל שם האדם לגבי עצמותו

שג"כ אין להם ערך כידוע ואף על פי כן יפנה אל קורא בשמו כו' כמו כן צורת האל"ף יש לו שם שיקראוהו באל"ף למ"ד פ"א ואע"פ שאין להם ערוך עכ"ז קצת שייכות יש להם עם הצורות של האל"ף מאחר שהוא בחי' שם כידוע ג"כ בשם האדם שאפס קצוהו מעצמותו יש בהשם כו' עדי"ז כשבא הצורות של האל"ף בדבור לפרשו יתפרש באותיות שמו כו' וד"ל. וזה ענין המילוי מן העצם כמו שם הוי' כשיצטרך לפרשו הה"א יהי' באותיות ה' וא' וזה האל"ף הוא פי' ודבר טפל לצורת הה' עצמה עד שהוא רק בחי' אחוריים לבד כמשל השם לגבי עצמות האדם כנ"ל ועל דרך זה בכל המילויים של השמות אך שיש בהשתלשלותם רבבות מדרגות ובדרך כלל הם ע"ב ס"ג כו' כ"א יצטרכו לפרש בדבור גם צורות המילוי הא' יצטרך לומר הא' בפ"ע ואל"ף למ"ד פ"א בפ"ע כו' וד"ל וזהו מילוי דמילוי הראשון וכן עד כמה מילוי כו' וד"ל ונמצא שהמילוי הראשון שהוא בחי' אחוריים לעצם הצורה יהי' בחי' פנימי וצורה עצמית למילוי השני ומילוי השני יקרא בחי' אחוריים דאחוריים להצורה הראשונה כו' וכן על דרך זה ישתלשלו האותיות של שם אלקים ברל"א שערים כידוע עד שעולם העשי' הוא סוף מדריגה בבחי' אחוריים להיות יש ודבר ממש כו' וכמ"ש במ"א וד"ל (אמנם במחשבה יוכל לצייר אמיתי' התמונה של האל"ף כמו שהוא על הנייר ביו"ד בראשו כו' ואע"פ שיוגבל תמונתו באותיות המחשבה לחשוב יו"ד בפ"ע והקו בפ"ע כו' עם כל זה אינו בבחי' אחוריים כל כך כמו שיתפרש תמונתו בדבור באותיות שם אל"ף למ"ד פ"א וד"ל וזהו מה שיש כח במחשבה להפוך צירופי אותיות הדבור כמ"ש לקמן בעזרה). ועפ"ז יובן ענין חו"ה ג"כ שהוא בחי' מילוי ואחוריים דשם מ"ה שהוא שם הוי' שבאדם שעל הכסא כידוע שהוי' הוא בבחי' אצילות ממש למעלה מבחי' כח הפועל בנפעל ולכך הוא הי' הוה כו' והוא קדוש ומובדל אפילו להיות מקור כל חי כו' ואמנם עם כל זה הוא בחי' שם לבד כידוע ונקרא שם מ"ה כשהוא במילוי אלפי"ן עולה מספר מ"ה כידוע ואז אע"פ שהמילוי הוא בבחי' אחוריים של אותיות הוי' עצמה עם כל זה עדיין נחשבים שהוא ענין ד"ו פראוסים שהי' קודם הנסירה שהיתה חוה בחי' כח הפועל בנפעל שהוא מדת מל' צלע א' מצלעותיו כו' מחובר ודבוק בהוי' ונק' שם מ"ה כו' שהוא בחי' ביטול מופשט בתכלית מבחי' מהות דבר מה כמו שידוע שהספירות דאצילות נקראים בלי מ"ה כו' ואז לא הי' בחינת נחש דקטנו' יוכל לבוא עליה ולהשפיע בה מוחין דקטנות מפסולת הגבורות דקדושה כנ"ל מפני שהגבורות דקדושה הוא ענין מדת הדקדוק כמו שמים לא זכו כו' כנ"ל אבל בהיותה מחוברת ומטופלת לשם הוי' שהוא עדיין הגבה למעלה מלהיות מלך על עם כידוע ואם כן אין מהות המוגבל תופס מקום כלל שהרי שמפני זה לא הי' באפשרי עדיין להיות השתלשלותה מאין ליש כידוע ע"כ לא בא נחש כ"א על חוה דוקא והיינו לאחר הנסירה שנבדלת לדבר בפ"ע ולא היתה בטילה כ"כ לשם הוי' והיינו כשהיא מסתרת בבי"ע ליתן טרף לביתה שהם צירופי השתלשלות אחוריים דאחוריים של המילויים כנ"ל שאז הכח אלקי המחי' אותם מאין ליש הוא בחי' יש ודבר מה מלך על עם ונק' חו"ה אם כל חי אז יוכל להיות שפע גבורות קשות בה מבחי' נחש העליון כו' כנ"ל וד"ל.

ה) וזהו ואם בשדה מצא האיש את הנערה כו' כי אית שדה ואית שדה כו' שהמל' עולה ומקבלת בבחי' יחוד פב"פ נקראת חקל תפוחין כו' ואו מלך לשדה זו נעבד אתתקן כדקא יאות ע"ש בווהר ור"א א' דהאי נעבד קאי על השדה דאית שדה דכל חירוב וקטלא ושיצאה כו' עיין שם ונעבד לשון נפעל מנעבד דהיינו לאחר שבא נחש דקדושה והטיל זוהמא שהוא בחי' ז"א דקליפה דאצילות כנ"ל ואח"כ כשמסתרת בבחי' מילויים ואחוריים דאחוריים בהיכלות הבריאה כו' או בחי' ז"א דקליפה דבריאה הנק' עבד משפיע בה גבורות קשות לגמרי כמשל דם נדה כו' והוה והחזיק בה איש זה עשו כידוע ומפני מה הי' לו כח זה כי בשדה מצאה לנער חסר הי' פי' בשדה דקליפה בחי' נוק' דז"א דקליפה דבריאה דכל חירוב כו' בבחי' גלות השכינה כידוע שפחה כי תירוש כו' וד"ל. ומת האיש ההוא לבדו פי' עשו זה ימות ויכלה בכלות כל בירורי הניצוצים זמן הגלות עד אלף הו' דכתיב בלע המות לנצח כו' ופי' לבדו כי יתברר הרע מן הטוב ויופרד לגמרי עד שיו"ל לבדו ואו נק' מת בעצמותו כמ"ש האחפוז במות המת כו' וד"ל אבל להנערה לא תעשה דבר פי' כי יש לה קימה מנפילתה לברר ההשפעות גבורות קשות מן העבד כו' בכל ראש חודש ושבת ובכל יום כידוע שבחצות לילה נעשית רק בחינת נקודה כו' ובתפלת שחרית עולה היא יותר כו' וכמ"ש בכתבי האר"ז פרטי העליות בכל העיתים. והוה צעקה הנערה המאורסה בזמן הגלות כמ"ש אלקים אל דמי לך קרית תדיר לנהורא עילאה בהיותה במדבר יהודה היינו להחיות ע' שרים לעבוד עבודת נכרי עבודתו כו' ובניצוצי כללות נש"י הוא בחי' צעקה בתפלה מתוך דוחק ניצוץ האלקי במו"מ כו' וד"ל ואין מושיע לה כמבואר למעלה בענין מטה משה כו' דכתיב אם יגאלך טוב יגאל פי' בשעה שצועקת להקימה מנפילתה ולגאול אותה להעביר ולדחות בחי' שפע מוחין דקטנות שהושפע בה מן העבד כנ"ל אם יגאלנו ויבררנו בחי' טוב שהוא בחי' יסוד דאבא שהוא ע"י המשכות מוחין דגדלות במעשה המצוות כנ"ל יגאל אבל אם אין הדור זכאי במעשה המצוות ח"ו ואין מושיע לה כו' ולכך לא תעשה לנערה דבר פי' לחברו עם מי שנק' דבר שהוא בחי' עבד הנ"ל כנוכר בר"מ בענין עפ"י ב' עדים יקום דבר כו' שהרי צעקה בשדה דקליפה שאין שומע להושיע לה וד"ל אבל עם כל זה וגאלתיך אנכי כמ"ש אנכי הוא מוחה פשעיך כו' כידוע בענין גאולת מצרים שלא הי' באפשרי כ"א ע"י בחי' אנכי שהוא למעלה מבחי' אין שאינו מושיע לה אבל אנכי מי שאנכי שהוא כאשר המלכות עודנו בכתר עליון עצמו כמ"ש אבן מאסו הבונים שהם או"א כו' ולכך וגאלתיך אנכי כי קמי' כחשיכה כאורה ממש כידוע וד"ל.

שבת פ' וישלח בעזר"ה

ויתן לך האלקים מטל השמים כו'. להבין למה כתב בברכות אלו שם אלקים שהוא הצמצום בכל מקום כידוע וגם להבין ענין שלא נתברך יעקב כ"א כאשר היו ידיו שעירות כידי עשו דוקא אז ויברכהו כו'. הגה כתיב מה יפית ומה געמת אהבה בתענוגים. יש להבין איך יתכן למעלה לשון תענוגים רבים כו' כי אף שהתענוג הגשמי הוא מתחלק לרבות אופנים כמו במתיקות תפוח או בחמיצות ובקול ערב ובציוור נאה וכדומה הלא הוא בבחי' גבול וקצבה שכבר הוא נפרד ממקורו בבחי' אצילות אבל כמות שהתענוג הוא בבחי' אצ"י שהוא בחי' אלקות ממש איך יתכן שם ריבוי ההתחלקות שהרי שם הוא אחדות פשוט כידוע כו' אך הענין הוא דהנה יש בתענוג ב' אופנים הא' מבחי' אור פנימי דהיינו שיכול התענוג להתיישב בכלי מוחו ולבבו. כמו הריח והמתיקות והטויל וכדומה שיתענג בהם במוחו ולבבו שביכולת המוח והלב להכיל התענוג אף שיהי' רב מאוד כמו שיבשרוהו מבשורה טובה כו' אמנם אם הבשורה הטובה היא מאוד נפלאת בעיניו או כשימצא אוצר גדול וכו' או התענוג הוא בתגבורת גדול ובפתע פתאום במוחו ולבבו עד שלא יכילנו המוח והלב מפני שמתפעל מאוד עד שיהי' התענוג חופף עליו בבחי' מקיף בלבד והוא ענין הרצוא ושוב שבתענוג כמ"ש במ"א בענין שעשועים כו' שהסתלקות תענוג זה מן המוח והלב להיות בבחינת מקיף הוא מפני שהמוח והלב קטנים הם מהכיל התענוג הנפלא הזה לכך ישאר בבחי' מקיף והוא בחי' גבורות שבתענוג שהוא כמשל השלהבת שעולה תמיד ויורדת כו' כן התענוג הנפלא מאוד הוא עולה ויורד במוח ולב כנ"ל וד"ל אבל התענוג שמבחי' א"פ הוא נמשך כמים שיוורדים כו' ונחים בכלי כן הוא מתיישב ונח במנוחה במוח ולב כו'. והנה ידוע שהתענוג הוא למעלה מן השכל ואנו רואים שגם במדות שנוולדים מן השכל יש דוגמת ב' אופנים אלו כידוע שהתלהבות שבלב ברשפי אש הוא בבחי' עולה ויורד שאינו נח כלל כו' והאהבה שהיא בבחי' המשכה כמים כו' ונקראים ב' מדות אלו בשם כסף וזהב ומעלת הזהב על הכסף כנודע אך צ"ל הלא אנו

רואים שיש גם באהבה שנמשכת כמים כו' בחי' צמאון והתשוקה כשמתגברת האהבה וכמ"ש צמאה לך נפשי. כו' ומהו ההפרש בין רשפי אש התשוקה של האהבה זו לרשפי אש ההתלהבות כו' אבל הענין הוא דהלא ידוע שהשכל נולד מן התענוג והשכל מוליד המדה בלב כו' וע"כ יש גם באהבה שבלב קצת הארת התענוג שהרי אינו אוהב איזה דבר אלא א"כ יש לו תענוג שמתענג באותו הדבר כו' לכך התשוקה והצמאון שבהאהבה בשעת התגבורת הוא אל אותו התענוג שמתענג באותו הדבר שהוא הוליד את השכל כו' ולהיות כי תענוג זה הי' מבחי' א"פ שיכול כלי המוח לסובלו כנ"ל ע"כ הוליד השכל ג"כ בדוגמתו אהבה שנמשכת כמים כו' ותשוקה זו אינה מבחי' גבורות אלא מבחי' חסדים שבתענוג שהם נחים כנ"ל וד"ל אבל רשפי אש ההתלהבות שבלב שנולד מן השכל הוא מבחי' גבורות שבתענוג שהוליד השכל כו' שהוא עולה ויורד כנ"ל וההתלהבות דהיינו ההסתלקות שבלב הוא אל בחי' הסתלקות העונג שלמעלה מן השכל שרש שרשו כו' וד"ל. ועפ"ז יובן ענין מדרגת אברהם ויצחק בשורש שרשן בבחי' אצילות שהיו מרכבה למדות דאצי' חו"ג כידוע ושרש דשורש המדות בעונג העליון הרי בבחי' ההתלהבות דיצחק הוא מבחי' גבורות דע"י ואהבה וחסד דאצי' מבחי' חסדי' פנימי' דע"י כו' וידוע שעיקר ההמשכה והחיות הוא מבחי' גבורות דע"י במ"ס דאריך שרש כל הנאצלים כו' וזהו כל השומע יצחק לי ע"כ קראה אותו יצחק פי' כל השומע הוא בחי' בינה שבמ"ס שמקבלת מגבורות של המאציל שהוא בחי' התענוג שבבחי' מקיף שא"א לכלי החכמה סתימאה לקבלו כו' ע"כ קרא' אותו יצחק פי' במדת גבורות דאצי' שהוא בחי' ההתלהבות כידוע וד"ל וזהו שאמר יצחק זקנתי ולא ידעתי יום מותי פי' כי ידוע שאריך נק' יום שכולו ארוך ואין בו ראש וסוף כו' ע"כ אין אחיזה ליום מיתה שם שהוא קץ וכליון שאין עיקר אחיזתו אלא ממקום שיש התחלה שהוא החכמה כו' (כידוע ע"פ ורוח אלקים מרחפת שהוא ה"ג שבמ"ס הנק' אלקים עילאה בזהר וממותרי הגבורות האלו נמשכים בדיקנא זהו מרחפ"ת רפ"ח מ"ת פי' שורש דשרש השבירה של המלכים קדמאי' כו' וד"ל).

ועתה צ"ל ענין שלא יקבל יעקב הברכות כ"א בשערות כו' וצריך להקדים המבואר במ"א על ענין הקניגיא שיעשה הקב"ה לע"ל עם לויתן ושור הבר כו' דהיינו עד"מ מן השחוק שיעשו השרים להעמיד ארי עם נמר שיכו זא"ז וילחמו כו' וינצח הא' את חבירו או יתענגו השרים מאד כו' והנה הארי והנמר אינם משיגים ענין המלחמה שלהם שאינם אמיתים כ"א לתענוג השרים שהעמידו הם אותם למלחמה כו' אלא מתלחמים באמת והארי כשמנצח את הנמר הוא מפעולת ותחכולות השרים שהעמידו אות' באופן שהוא ינצח כו' וכן בהיפוך בניצחון הנמר כו' והארי והנמר אינם משיגים זאת אלא נדמה להם שהמה הגבורים ומנצחים מצד כוחם כו' וכי המלחמה אמיתית מצד עצמן להכות לזולתו ולהרגו כו' וד"ל ועדמ"ז יובן ג"כ למעלה בענין הבירורים מן עה"ד טו"ר שעושים הצדיקים להפוך חשוכא לנהורא ומרירא למיתקא כו' עד שגם שרש דשרש השבירה של מלכים קדמאים ממותרי הגבורות דמ"ס כו' נתתקנו ונתבררו להיות נכללים באחדות פשוט הנק' זהב סגור סגיר מכולא כו' הכל הוא מבחי' צחוק העליון שהוא בחי' גבורות דע"י וכנ"ל שעשה השבירה להמית'

מלכים קדמאים כו' ושיבוררו ע"י עבודת הצדיקים ולחזור לעמים שפה בדורה כו' והצדיקים סוברים שהמלחמה אמיתית מצד עצמ' להפוך החושך לאור להיות כי תופס מקום בעיניהם כו' וגם הכח שבהם להפוך החשך נדמה להם שזהו כחם וגבורתם וכו' אבל באמת קמ' המאציל עצמו כחשיכה כאורה ממש והוא צופה ומביט עד סוף כל הבירורים כו' ואין זאת אלא כמשל הצחוק שיעשו השרים שיעמידו הארי והגמר זע"ז כו' כן האציל אור חושך ושיבדר האור את החושך כו' וד"ל זהו צחוק עשה לי האלקים פי' אלקים עילאה שבמ"ס שנמשכו מותר' מוחין כדי להיות שרש דשרש החשך למטה כו' לא נמשך רק מבחי' צחוק העליון שהוא בחי' גבורות דע"י פי' השפלת התענוג בבחי' רצוא ושוב מטי ולא מטי וד"ל. אך עכ"ז לא נתבטל מפני זה ענין השכר ועונש במדת מל' לענוש המהפך טוג' לרע ח"ו וליתן שכר להמהפך רע לטוב כו' מאחר שכבר נשתלשל צחוק זה העליון במדות דאצי' כו' עד שנעשה במדת מל' כח הפועל בנפעל כמ"ש יוצר אור ובורא רע כו' וא"כ לפי מדת מלכותו ית' יומשך העונש להכרית נפש הרשע משרשו ולהשיב ולהמשיך זיו השכינה לצדיקים כו' שהרי כבר נתהווה הבחירה במדת המל' וכו' והרי פגים או האיר במדת מל' שהיא א' ממדותיו דאיהו וגרמהוי וחיוהי חד בהון כידוע וד"ל.

והנה לע"ל יאמרו הצדיקים ליצחק כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו כו' הענין הוא כנ"ל שביום השביעי יום שכולו ארוך כידוע יתגלה בחי' צחוק העליון מבחי' גבורות דע"י כנ"ל ויעשה לצדיקים קניגיא כנ"ל וכמ"ש במ"א וע"כ יאמרו לו כי את"ה אבינו פי' אתה המקור האמיתי לעבודת שלנו בסור מרע ועשה טוב להפך חשוכא לנהורא כו' ולא פועל ידינו הוא זאת כנ"ל וד"ל כי אברהם לא ידענו פי' אברהם אב"ר מ"ה הוא כלי החכמה כידוע שבקו ימין חכמה חסד כו' ונוצר חסד הוא החסד עילאה דבי' אחיד אבא ותלי' כו' וחסדים פנימים דע"י הנק' רב חסד הוא אמיתית המקור למדרגת אברהם כנ"ל שהוא התענוג שיכול הכלי לסובלו לכך לא ידעו את אברהם כי העיקר הוא להפוך חשך לאור כו' שאינם אלא ע"י ההתלהבות שהוא בחי' יצחק כנ"ל וד"ל.

וזהו שיעקב כשרצה לקבל הברכות מיצחק נתלבש בבגדי עשו השעירות דוקא כו' להיות כי יעקב הוא למטה ממדרגת אברהם שהוא בחי' ת"ת ואמנם מצד שהוא מן קו אמצעי שהוא מבריה מן הקצה אל הקצה כו' הרי שורש שרשו למעלה מאברהם ויצחק דהיינו למעלה מן בחי' חו"ג שבתענוג ולכך קרא עצמו איש חלק פי' מן עצמות השפע בלי שיומשך מותרות ע"י שערות כו' וד"ל ולכך כשרצה להמשיך השפע במדות דאצי' מן בחי' גבורות דיצחק כו' שא"א להיות כ"א דרך בחי' שערות הדיקנא כמשי"ת הוצרך להתלבש בבגדי עשו ולהיות ידיו שעירות דווקא כו' אך מצד שבמדת הי' מרכבה למדת ת"ת לכך כשעשה כ"כ להתלבש בבחי' שערות דיקנא כו' דהיינו לקבל השפע מגבורות דע"י כנ"ל הי' במדרגת ביטול גדול מאוד עד שפרחה נשמתו כו' פי' שעלה בעלי' גדולה מאוד להיות עולה עד הכתר כו' וד"ל זהו שהגביה א"ע כ"כ ואמר אנכי עשו בכורך פי' בכורך חכמה סתימאה שמשם יוצאים המותרות בבחי' שערות כי קליפה קדמה לפרי כמ"ש לפני מדוך מלך לבנ"י כו' וכמו המשל לשופרת הנכנס ראשון כו' כמ"כ יעקב נכנס ראשון במחשבה סתימא

דכל סתימין בבחי' עצמות המאציל בלי מותרות חתו שהי' איש חלק כו' כי בני בכורי ישראל שעלה במחשבה כו' אבל בכורך הוא בחי' מותרי מ"ס כו' שזוהו שרש דשרש הו' מלכים שמתו כו' עד שנשתלשל בבי"ע להיות בחי' עשו ממש שהוא כמשל הכעס שבא מסיבת מידת האש שבהתלהבות ומי שהוא קר בבחי' אהבה כמים כו' לא יהי' בו הכעס כ"כ כו' וד"ל. ואמר לו יצחק אנכי זקנתי פי' המשכות מותרי השפע מבחי' יצחק והוא בחי' הדיקנא כו' ולא ידעתי יום מותי כנ"ל שהוא יום שכולו ארוך כנ"ל אך מה שתלה בזקנה זו עיקר סיבת הברכה והשפע ליתן לו מטל השמים ומשמני הארץ כו' צ"ל דהלא הוא מבחי' מותרות המוחין כנ"ל. אך הענין הוא דצ"ל תחלה ענין השערות איך יתכן לומר בבחי' כתר עליון ענין שערות. וגם מה שלא תהי' השפע והברכה משם כ"א דרך בחי' שערות דוקא כנ"ל יובן ע"פ מה שאנו רואים באדם התחתון שהוא בחי' מדבר והוא כלול מדצ"ח ג"כ. שהרי השכל שבאדם אע"פ שהוא רוחני מאוד הרי יש בו ג"כ ממהות תיות הגוף והבהמה שהרי הוא חי באיזה חיות שאל"כ לא הי' במציאות כלל וחיות זה שאנו אומרים שהשכל הוא חי בחיים נראים שאינו כמו החיות גשמי של בשר היד כו' אלא הוא חיות דק מאוד אבל עכ"ז הוא בבחי' חיות ממש וכו' וכן יש בהשכל ג"כ בחי' הצומח כצמיחת העשבים והאילנות הגשמיים כו' מאחר שגוף האדם צומח וגדול הרי גם כח השכל צומח עמו אך ענין צמיחת השכל אינו כמו צמיחת הגוף כו' וד"ל. וכן יש אפי' בחי' דומם ג"כ בשכל אלא שכולם בו בבחי' העלם שהעיקר הגלוי בו הוא השכל עצמו כו' ובהיפך בבחי' עיקר הגלוי בו מהות הדיקות והשכל שבו הוא בהעלם כמו הבהמה כו' עד שאפי' בדומם יש שכל וצומח וחי וכולם בהעלם כו' וכמ"ש במ"א בארוכה ועיקר ענין זה שיש בחי' חי בשכל היינו חיות האברים ממש שהם חיים מן השכל שהוא מקורם כידוע ולכך יש ביכולת השכל להפוך תנועת היד ורגל בעשי' לאיזה אופן שירצה ואע"פ שכח המעשה גשמי מאוד וכבר נשתלשל בריבוי הצמצומים מן כח השכל שבמות עכ"ז מאחר שהוא מבחי' החי' שבשכל הוא קרוב אליו בערך לכך מיד שיפול במחשבה לעשות איזה דבר ביד ורגל מיד יתנענעו מעצמם מפני שיש להם שייכות אל השכל כו' אבל השערות אף שיש בחלל שלהם קצת יניקת ממותרי מוחין כידוע שמחמתו יכאב לאדם בהמשך אותן כו' לא יתנענעו כלל מחמת המחשבה שיחשוב עליהם שיעשו דבר וכדומה מפני שהם בחי' מהות נפרד לעצמם ואין להם שייכות כלל עם השכל והמחשבה והוא מפני שיניקת החיות שבחללם הוא רק מבחי' הצומח שבשכל שהוא למטה ממדריגת החי כו' רק כשינענע את הראש בעצמו ינועו גם הם מפני אחיזתם ביניקת שבחללם כו' וד"ל ועיקר טעם ירידת מדרגת הצומח שבחלל השער' מן החי שהוא כח ההילוך שברגל אינו אלא מפני שיניקת השערות מן בחי' המותרות שבמוחין לבד שהוא כלי השכל כו' וכח ההילוך מן בחי' החיות שבשכל שהוא ג"כ חי בחיים כנ"ל וד"ל.

ועד"ן יובן שיש ג"כ בחי' דוצמ"ח בלמעלה מן השכל ומן בחי' החי שבו לא יוכל עדיין להיות יניקת החכמה כמ"ש בזהר דאבא יונק ממזל הח' ובי' אחיד ותלי' והיינו ונוצר וכו' פי' המזלות נק' כשכבר שופעים בבחי'

חלל השערה דדיקנא כו' ובי' אחיד אבא שהוא השערה עצמה שהוא מהות גפרד לגמרי כו' לפי שמהות השכל והסברא לגבי למעלה מן השכל הוא כמהות השערה בעצמה כו' לגבי השכל שבמות כו' ואמנם קודם שישפיעו המזלות בחללי השערות הם עדיין בבחי' חי שלמעלה מן כח הצומח וזהו המדות שהם בבחי' חי כידוע והיינו רחום וחנון שנק' מדת הרחמים פי' בחי' המדות שבלמעלה מן השכל ולכך נק' רחום ולא רחמן כי רחמן פירושו כמו באדם התחתון כשמתפעל ברחמנות שבלבבו על השפל להחיותו באיזה נדבה כו' הרי יש מי שמתרחם עליו והיינו שתופט המתרחם איזה מקום ויש בעיניו עד שירע לבבו בזולו ופחיתותו כו' לכך ירחמנו להעלותו בנדיבתו כו' וד"ל וגם הרי נתפעל לבבו ברחמנות זו שבלבבו מן עצם מדת הרחמנות שבלבבו בטבעו שאותה מדת הרחמים שבכח בלבבו אינה נקראת בלשון רחמן שהיא עדיין אינה בגילוי פעולת הרחמנות על זולתו אלא תקרא בלשון רחום כמו חכם שע"ש פעולת התפשטות חכמתו בשכליות גלויות נק' הכח שבו לזה בהעלם בשם חכם כידוע לפי שעדיין אינה בפעולה כו' ועד"ז נקראים המזלות בעודם בלמעלה מן השכל קודם שיהי' בבחי' צומח כשערות בשם העצם דהיינו כמו רחום מפני שלהיות ידוע שחכמה היא הראשית להיות מהות דבר מה וקודם שתומשך עדיין אין על מי לרחם שיקרא רחמן ע"ש הפעולה כו' וגם לא תתפס עדיין מקום ויש שתהי' התפעלות הרחמנות בזולו כנ"ל ד"ל וע"ד משל זה יובן בי"ס הנאצלים מן בחי' תחתונה שבמאציל שמתפשט במ"ס דאריך ולהיות ממותרי מוחין שפע המזלות כידוע. שקודם שיומשך המותרות בבחי' חלל השערה כו' יקראו מדות הרחמים פי' העצם ולא הפעולה מפני שעדיין אין מציאות הי"ס תופס מקום כלל וד"ל. ועד"ז גם מזל הח' ומזל הי"ג שהם נוצר ונקה שמהם יומשך יניקת תרין מוחין חו"ב המה העצם מבחי' המדות כי כולם נקראים י"ג מדות הרחמים כידוע והיניקה מצומצמ' שבו אחיד אבא כו' הם הנקראי' מזלות ותיקוני דיקנא כו' וד"ל. ויובן זה ביותר עפ"י משל הידוע מן המשל הגשמי לגבי השכל שעכ"ז יובן ממנו השכל כו' הרי המשל הוא מהות החכמה ומה שיובן השכל הרי זה קצת הארה שלמעלה מן השכל כמו החלל שבשערה וד"ל.

ולהבין שרשן של כל הדברים הנ"ל. הנה צריך להקדים שורש התהוות השערות ממותרים מ"ס דא"א כו' שאינם באים אלא מסיבת אור חוזר דזוקא כי האור המסתלק כשיחזור לא יחזור ממנו אלא המותרות כו' להיותן כי יש ב' מיני מקיפים אצל ישר ואור חוזר פי' ב' מיני תענוג יש הא' שלא יוכל להשפיל עצמו כלל להיות בכלי הגוף כמו כשימצא אוצר גדול כו' או שיבשרוהו בשורה נפלאה הרי התענוג נכנס קצת אלא שאינו מתישב כלל אלא יוצא ומסתלק למקור התענוג שבבחי' יחידה זה נק' אור חוזר למקורו כו' אבל מקור התענוג עצמו הוא שורה בבחי' מקיף ממש על האדם ואינו נכנס כלל בכלי כו' ועכ"ז מחי' הוא את כל הנפש שבאדם בכללות' יחד כו' אבל לא נרגש ונראה כלל התפשטות חיות זה בכחות הנפש כו' ולכך נק' אור ישר אע"פ שהוא אור מחי' אבל הוא בהשוואה לכל צד מכללות הנפש כו' וד"ל והוא מקיף האמיתי בתמידות אבל אור מקיף החוזר נעשה רק ע"י הסתלקותו מן הכלי שאז ישאר בבחי' מקיף כו' ומיד יחזור ויהי' בבחי' א"פ כו' וד"ל

וע"כ הוא שרש להתהוות הבלי אבל א"י הוא למעלה משרש התהוות הכלים והיינו בחי' אוזן שלמעלה מעולם העקודים ששם שורש התהוות הכלי' וזהו כל השומע יצחק שמיעה מרחוק הוא והיינו בחי' גבורות דע"י שמתלבש במ"ס דא"א שהוא בחי' יצחק מבחי' א"י וזהו שאמר זקנתי לא ידעתי יום מותי פי' לא ידעתי מן שרש התהוות כלים דמאציל כו' שהם נקראים יום מותי פי' כידוע שאין האור הנאצל אלא בשביל הכלי כמו אור הנר כו' וע"כ הם עיקר המקבלים אור המאציל להיות שורש דשרש ההגבלה בבי"ע שהיא הגבלה ממש להקרא מות כו' כידוע אבל בחי' א"י דעתיק שהיא עדיין מבחי' תחתונה שבמאציל אינו יודע משרש התהוות הכלים לכך אמר לא ידעתי יום מותי כי בחי' יומין דילי' הוא יום שכולו ארוך כו' (ולכך נק' עתיק יומין שנעתק מיומין שהם בחי' כלים כו' וד"ל). וזהו כל השומע מקור כל השמיעה הוא בחי' אוזן שלמעלה מחוטם פה כו' יצחק לי כי צחוק עשה האלקים פי' כי המבואר למעלה בענין הצחוק העליון שיהי' לע"ל מסוף הבירורים כו' הוא ענין הידיעה שלמעלה מן הבחירה שהבחירה שבאדם לבחור בטוב ולילך לג"ע או לבחור ברע ולהמשיך כח הגהנום כו' הוא מצד הכלים המגבילים אור אלקות וכבר נמשך כח הפועל אלקי בנפעל ע"כ יש בכוחו להמשיך טוב ולהמשיך רע כו' אבל מצד האור שלמעלה מבחי' הכלים הרי הוא צופה ומביט ויודע בידיעת עצמו מה שעתיד להיות המשכת האדם טוב ורע כו' וכידוע הקושי' שמוכרח האדם מפני זה לעשות טוב או רע כו' ואין עשייתו הטוב מצד עצמו וכחו כלל רק מה שיעשה רע הוא מצד כח האדם עצמו כי לא יגורך רע ואינו יורד כלל מלמעלה כי אין שורש התהוות הרע רק מעה"ד טו"ר שמתחיל מהחזה ולמטה שהוא בחי' הכלים מחסדים מגולים כו' וגם הבחירה נתהווה מבחי' אצי' שבכלים מהחזה דז"א ולמטה כו'. ועד"ז גם כן בכלים דאורות או"א תרין רעין כו' יש בחי' ידיעה ובחירה שמצד האורות וכלים אך ההפרש הוא דהכלים דאו"א הם בבחי' ביטול גדול לגבי האור כידוע שהבינה שהיא כלי החכמה הנק' יש מאין היא בבחי' ביטול לגבי החכמה שאינה תופסו מקום כלל עד שלפעמים תהי' במדריגה אין כמו החכמה כמ"ש במ"א וזהו זיווג חו"ב דזווגייהו תדיר כו' פי' שאין הכלים נפרדים לעולם להיות בפ"ע דבר מה עד שתהי' בחי' הבחירה דשם כאילו הוא העושה הדבר כמו בבי"ע למטה מהחזה כו' וד"ל וזה הי' בזמן משה ע"ה שהי' זיווג חו"ב תרין רעין כו' ע"כ עשה אותות ומופתים להפוך ים ליבשה כו' כי הצירופים שנשתלשלו להיות ים ויבשה הכל מבחי' הכלים דאצי' כידוע והם אינה בבחי' ביטול כ"כ לגבי האור שלהם כו' אבל בזמן מ"ת ב"י הדברות שכל העם רואים את הקולות פי' רואים הנשמע שגם השמיעה שהיא בינה הי' בבחי' ראייה כו' וד"ל ע"כ לא הסתירו כלל צירופי אותיות של הנבראים כו' וכמ"כ בקל להפוך יש ליבשה וכל האותות שעשה משה במצרים כי הי' אז יחוד או"א כו' וד"ל משא"כ עכשיו בזמן הגלות הוא הופכו ממש אותותינו לא ראינו כי מוסתר באותיות הטבע אפי' האורות דכלים שמהחזה ולמטה כו' וד"ל. ואמנם בבחי' און שהוא כל השומע כנ"ל אין שם עדיין אפי' שרש התהוות הכלים ע"כ אין שם ענין הבחירה כלל רק הידיעה של עצמות המאציל כו' לכך הוא מקור הצחוק שיעשה האלקים עם לויטן ושור הבר להפוך רע לטוב שהוא ענין הבירורים שנעשים מעה"ד כו'

וכנ"ל וד"ל ובוה יובן המדרש נורא עלילה על בני אדם שעושה עלילה שהרי עשה את עה"ד טוב ורע ואם לא עה"ד לא הי' התורה משתלשלת כ"כ להיות ל"ת ועשה כמו לא תרצח כו' ולכך לא ניתנה תורה למ"ה דכלום קנאה יש בכס כו' וא"כ הי' מההכרח לבריא' הטו"ר דעה"ד כדי שתוכל להיות התגלות התורה ומדוע יענש העושה רע כו' אלא שמוצא עלילה פי' שכל עיקר העונש ושכר אינם ענינים אמיתים מצד עצמם כ"א שנשתלשלו להיות כך ולכך דומה לעלילה והיינו שנשתלשל מענין הצחק העליון הנ"ל שמצד האורות שלמעלה מהבחירה כנ"ל וד"ל.

ועתה צ"ל ענין מה שאמר יעקב אנכי עשו בכורך. להיות כי יצחק שהוא גבורות דא"י כנ"ל א"א לו להמשיך בחי' מותרות השפע שהוא בחי' שערות מאחר שהוא למעלה משורש התהוות כלים כנ"ל שהרי הוא בחי' גבורות דע"י דלא נמנה עם הי"ס הנאצלים אלא הוא בחי' תחתונה של עצמות המאציל והוא מסוף עולמות הא"ס ולא יתכן בו אפילו ענין עליות וירידות של נ' אל"ף יובלות המבואר במ"א כו' והיינו כמו למשל מקור התענוג שאינו נכנס לכלי כלל כנ"ל. אבל לאחר שמתלבש בחכמה סתימאה דא"א ששם הבירורים שכבר נתבררו מצד החכמה והם גורמים בחי' תענוג של אור חזר הנ"ל או נמשכו ממנו בחי' מותרות השפע שהוא השערות. ולהבין זה הנה מבואר בזהר על ענין שבע"ת גדולים מהצדיקים גמורים. הטעם הוא לפי שהבע"ת משכי לי' בחילא יתיר כו' פי' כי צדיק גמור אף שמתענג על ה' בתענוג נפלא הנה התענוג מתיישב בדעתו ומדותיו ולא כלתה נפשו ממש זהו הוראה שהוא בחי' תענוג של א"י שאינו נכנס בכלי כלל שנשפע ממנו הארה בצדיקים גמורים והוא מתיישב בהם כמו שנהנין מזיו עונג העליון בג"ע ומתקיימים כו' לפי שבחי' א"י יכול המשכתו להיות אפי' בהגבלת כלי כי הוא כמים יורדים וכו' (וזה הי' מדרגת יעקב איש חלק כו') אבל הבע"ת מפני שנשתקע מאד בהיפוך שהוא החשך והרע בהתענגו על ה' להיות חפץ לדבקה נשמתו בה' אחד אזי הוא בבחי' אור חזר למקורו שאותו התענוג לא יתיישב בנפשו וכוחותיו אלא חפץ להיות בכליון הנפש ממש וימאס חיו הגשמיים כו' וסיבת זה מפני שנשתקע בהיפך ע"כ יגאל את החיים גשמיים ע"כ גם בתשוקתו לה' יהי' בבחי' א"ח למקורו כו' וד"ל והרי מה שנשתקע ברע הוא גרמה סיבת התענוג של א"ח ואותו הרע כבר נתהפך לטוב בהתענגו על ה' ורוצה לכלות נפשו כו' ונמצא שאותו הרע כשנתהפך לעונג אלקי' הוא ביתרון ומעלה מעונג אלקי' שבצדיק גמור שהרי בבע"ת אין תענוג זה מתיישב אלא כלתה נפשו ממש ובא לבחי' עונג העליון דאצי' בבחי' א"ח למקורו שהוא הגבה למעלה מן עונג העליון שמתישב בהצדיק לפי אופן נשמתו המוגבלת כו' וד"ל וכמ"כ עד רום המעלות גרמה כלות הנפש של בע"ת בחי' א"ח של עונג העליון שרש המשכה בבחי' מ"ס דא"א (כידוע שמבחי' מטי ולא מטי נעשו התהוות הכלים כו') ומחמת הא"ח למקור התענוג בחי' אוזן הנ"ל שהוא ענין ההסתלקות אל עצמות המאציל אח"כ ברדתו להיות שורש הנאצלים במ"ס כו' יכול להיות בחי' מותרות לבד שהוא ענין מותרות מ"ס ונוצר ונקח כנ"ל מאחר שנסתלק כ"כ הגבה למעלה בבחי' העצמות אין ירידתו אלא

בצמצום גדול כו' וכנ"ל וד"ל. זהו דמשכי לי' בחילא יתיר פי' בתגבורת הכח לצאת מנרתק הכלי ע"כ גדולים הם מהצדיקים גם בירידת ההמשכה מלמעלה למטה שגורמים סיבת ענין השערות שהם ממותרי מחין כנ"ל. זהו שהי' עשו איש שעיר פי' כי הי' ציד בפיו אותן נשמות הגבוהות מאד כמו ר"ע ושמעי' ואבטליון כו' שנפלו מרפ"ח ניצוצים ותחלה היו לפני מלך מלך לבניי כו' והיינו קודם שנתבררו במ"ס כו' הי' האור חוזר במקורו ונשתברו הכלים עד שנפלו למטה כידוע שזה שרש עשו למטה כו' ואח"כ נעשה התיקון שנתלבש בחי' גבורה דע"י לברר בירורין דבחי' א"ח שנפלו ולתקנם כו' והיינו ע"י החכמה שבמ"ס כי בחכמה איתברירו כו' ויצחק שהוא א"י דע"י ראה אותן הנשמות כמו שהן לאחר הבירור של חכמה סתימאה שהוא בבחי' א"ח במקורו כנ"ל בענין הבע"ת לכך רצה לברך את עשו דוקא שהוא איש שעיר פי' שרש המשכות השערות ממותרי שפע הא"ח כנ"ל וד"ל.

ולהבין זאת ההתלבשות של יצחק שהוא המברר את שרש עשו במ"ס שהוא כבר לאחר הבירור דוקא מה צורך עוד לברכו כו'. יובן ע"פ משל אדם צדיק הלומד תורה לשמה שבעת דברו דבר ההלכה שהיא מהות חכמתו ית' לשם שמים הרי דבר ההלכה כמו שהיא בעצמות חכמתו ית' היא מתגלית בהבל פיו של צדיק זה, וכשהוא לומד שכל אנושי של חכמה תכונה וכדומה שהיא מחכמת הגוים בחי' נפרד לגמרי' מהקדושה לגמרי' כידוע לצורך הבנת הלכה בהל' קידוש החודש וכדומה הרי הוא מברר קליפת חכמת התכונה ומביאה לקדושה ההלכה של ק"ה מאחר שלומד לש"ש. והרי נכללת ומתבטלת טומאת החכמה תכונה והיתה לאחדים ממש עם שכל והבנת ההלכה דקידוש החדש כי הבינה רק ע"י חכמת התכונה וכדומה וכללם יחד בלימודו לש"ש כו' ונמצא לאחר הבירור נעשה שכל המתברר עם שכל הצדיק המברר לאחדים ממש כו' אבל קודם שלמד זו החכמה דנוגה הי' הצדיק המברר מהות דבר בפ"ע שהוא מהות החכמה דקדושה כמו שהיא למעלה בבחי' אצי' כשלמד התורה לש"ש כו' אלא שאח"כ השפיל עצמו להתחבר עם השכל דנוגה ולהיות לאחדים ולהקרות מברר כו' וד"ל ועד"ז יובן למעלה שבחי' גבורות דא"י שהוא בחי' יצחק כנ"ל אינו נק' מברר במה שמתלבש במ"ס שהרי שם הברורים דעשו כבר נתבררו להיות בחי' א"ת כנו' למעלה בענין בע"ת כו' אלא נק' בשם התלבשות לבד כמשל חכמה דנוגה לאחר הבירור שלה כשנכללת בדבר הלכה שאומר הצדיק בהל' קידוש החדש כנ"ל שאין שם בחי' בירור אלא השפלת מהות חכמתו ית' להיות מלובש בהחכמה דנוגה שכבר נתבררה כו' וד"ל. והלבשה זו שמן המתברר להלביש את המברר זה הי' ענין בגדי עשו החמודות שהרית יצחק ובירך אותם מבחי' מקור התענוג כו' וד"ל. ולהיות כי יעקב הי' מבחי' א"י כנ"ל ע"כ הוצרך להתלבש בבגדי עשיו שהם הברורים שכבר נתבררו במ"ס ולקבל הברכות מיצחק להיות מותרי השפע שהם השערות חוה ענין התשובה עצמה שהוריש יעקב לבניו שלפי מדרגתו לא הי' במציאות ענין התשובה לגרום א"ח מצד ההיפוך בבני יעקב שהם חלק ה' ממש ולא יגור בחלקם ענין ההיפוך מן הרע לטוב כלל כו' ואמנם בהתלבשות

זו שא' אנכי עשו בדרך המשיך התשובה לישראל כדי שגם הם יקבלו ברכות דיצחק מטל השמים וד"ל.

וזהו ענין מטל השמים שהוא בחי' טלא דנטיף מעתיקא כו' ואנער לרישא דלבר שהוא מוחין דז"א שהוא בחי' יעקב כו', פי' טל הוא מהשפלת עונג דבחי' א"י מקור התענוג שהוא בחי' גבורות דע"י כנ"ל אך היא עם בחי' ההתלבשות שלו במ"ס דא"א בהבירורים שכבר נתבררו כנ"ל הוא מחובר ומצורף מבין אמצעות שניהם בחי' המברר והמתברר כו' ולהבין ענינו יובן ע"פ משל הנ"ל בענין הלומד לש"ש שכל דנוגה וכן מי שלמד לקנתר והוא ג"כ בנוגה כו' והלומד לש"ש לומד את השכל שחידש אותו שלמדו לקנתר ומפלפל עמו ויצא מן הפלפול שפלפול עמו איזה חידוש דין לחייב או לזכות כו' מה שלא הי' הדין כן כשלא הי' לומד עמו ושומע סברתו ההפכית כו' נמצא שיש בפסק הדין שנתנוהו ע"י פלפול שקנתר מבין אמצעות שניהם המברר והמתברר כו' וד"ל ועפ"י יובן מה שנוסף הטל של עונג העליון ע"י ההתלבשות במ"ס כו' כשבא להיות בבחי' מקיף על מוחין דז"א כמו שיתבאר בעזר"ה הוא מבין אמצעות שניהם והוא מצומצם מאוד וזהו דנטיף טיפין דקין כו' כמו משל השכל והטעם של הפסק דין חדש שיצא ע"י הפלפול שאין לו ערוך לשכל העמוק של הפלפול כו' וד"ל (ובזה יובן ענין הפלפול דקב"ה חדי' בי' פי' התענוג בו בבחי' א"י וא"ח לאחר הבירוד שזה הי' ההכאה על האבן שהכה משה ויצא מים כו' וכמ"ש במ"א והיינו כמו מה שמקשים בגמרא על שחיטת מן הצואר ואימא מונבו כו' שקושי' זו היפך התורה ומסתרת אור חכמה אלקית שצ"ל שחיטה מן הצואר דוקא כו' אך לאחר שמתפרקת קושיא זו ומתבררת הרי יצא מבין שניהם פסק דין חדש בפרטי דין השחיטה וכדומה וד"ל). וזהו ויתן לך האלקים שהם בחי' תרין מזלות נוצר ונקה מטל השמים כו'. ומה שרבקה יעצה ליעקב הלבשת גדי' העזים על ידיו וחלקת צוואריו וכל עיקר הלבשת בגדי עשו החמודות לכל גופו כו' להיות כי בכל פרצוף יש בחי' דבר ונוק' כידוע וגם בע"י יש בחי' מ"ה וב"ן כמ"ש בע"ח ומאחר שיצחק הוא גבורות דא"י כנ"ל רבקה אשתו היא בחי' נוקבא דע"י והיינו בחי' והתגלות של התלבשות גבורות דע"י במ"ס כו' וכמו שידוע שעיקר ענין השערות הוא במל' דאצ"י להיות שהיא מסתרת בבי"ע באותיות וצירופים הרי יש בחי' נקבי הזיע שבין צירוף לצירוף שמשם יניקת השערות כמ"ש במ"א עד"ז מובן למשכיל למעלה בבחי' דבר דע"י עדיין אין בחי' השערות שהוא בחי' מותרות השפע מן הא"ח בירידתו כו' אלא בבחי' נוקבא ושם ב"ן שבו שהוא בחי' ההתגלות בהתלבשות שלו במ"ס ולהקרות מברר כי שם ב"ן הוא המברר כו' וד"ל וזה הי' בחי' רבקה שהלבישה השערות של בגדי עשו על יעקב בנה הקטן איש חלק כו' וד"ל וענין העצה על ידיו וחלקת צוואריו בהתלבשות גדיי העזים דוקא ידוע ששרש עשיו הוא השעיר והגדי כמ"ש ושעירים ירקדו שם ולכך ושעיר עיזים לחטאת כתיב ודבר דקליפה נק' איש שעיר והלבשת עורות גדיי העיזים על ידיו נק' שעורות בחי' נוקבא דקליפה (ובזה יובן ענין ששאלו עולא לדי' למה עיזי מסגי ברישא א"ל ברישא חשוכא והדר נהורא כו' וד"ל) וזהו שהיו ידיו שעירות כידי עשיו לכך ויברכהו וד"ל.

ועתה צ"ל ענין טלא דנטיף ומליא על רישא כו' בבחי' מקיף דוקא להיות כי מבואר במ"א בענין קוצא דשערי דמכה ברישא כו' פי' עד"מ אדם שלומד איזה שכל עמוק מאוד וא"א לו להשיגו על בורי' במוח תבונתו אבל אפס הארה מעט מזעיר מבין ממנו רק שאין אותו ההבנה בגילוי בהשגה במוחו רק שהוא בהסתר והעלם גדול וכאלו כל אותה ההבנה מכה ומרחפת על מוחו ודוחק את מחו מבחוץ מלמעלה למטה מן כח המשכיל כו' וכמ"ש במ"א בארוכה שזהו כמשל הקטן שהולך ע"י דחיפת הגדול עליו מאחוריו כו' וכמ"כ אנו רואים שיש מדות האהבה בלב בתגבורת גדול יותר מן אב ואם המולידים אותם שהוא חו"ב ותחלתן נמשך מן השכל שהולידה ולבסוף מתגברת בהתלהבות גדול עד שהוא למעלה מכמות שהשכל משיג הטעם והדעת למה יאהב וא"כ הרי בשעת ההתלהבות השכל והטעם מצומצם לפי ערך תגבורת האהבה כו' ומבואר במ"א שטיבת זאת התגבורת הוא מלמעלה מן השכל והיינו המדות שברצון שהוא אהבה רבה כו' וא"כ צ"ל איך יהיו ב' הפכים כא' שהרי מצד השכל לא תומשך אהבה רבה כזו ומצד למעלה מהשכל תומשך ואם תומשך מלמעלה מן השכל לאהבה שבלב שנולדה מהשכל דרך השכל בבחי' א"פ בהשכל תחלה להיות מצומצם בהשכל כו' שא"כ לא היתה האהבה שבלב בתגבורת כו' אלא הענין שעברה אותה האהבה שברצון על השכל המוליד בדרך א"מ וכענין קוצי' דשערי' המכה מבחוץ על המוח מלמעלה למטה כו' ולכך לא הוליד השכל כ"א אהבה מצומצמת ואותה האהבה רבה דחקה ועברה על השכל שהוליד ונתגלית באהבה המצומצמת כו' וד"ל ועד"ו יובן למעלה בענין טלא דנטיף ומלי' ברישא פי' ומכה בהארה מבחוץ על המוחין דו"א כנ"ל וד"ל. והסיבה לזה הוא ענין אהבה רבה שלמעלה מהדעת שיש בבע"ת שיתמרמר מאוד מן ההיפוך עד שלא יהי' כלל לפי ערך דעתו והשגתו כו' וגורם ענין הא"ח והא"י יחד שמהם יומשך הטל הזה כמ"ש כי טל אורות כו' וד"ל ולכך יהי' ביכולת טל זה להחיות המתים דשבירה רפ"ח נצוצין וד"ל.

והנה ה' נצב עליו. כי עמדת להם בעת צרתם עמדת דוקא משא"כ ה' למבול יושב כתיב ע"ד יושב ודן השפלת הראש שנמשכו המוחין במדות חו"ג ואזי הרגלים ננבחים מהארץ פי' שהנבראים מקבלים מבחי' נה"י אבל כשרן את הנבראים אם ראוים לשפע מסלק מהם השפעתו שהוא נה"י. וזהו ויגבה כו' במשפט. וכ"ז בדור המבול שלא הי' להם תורה אבל בישראל שקבלו התורה שהיא עצמיות חכמה עילאה שלמע' מהמוחין שבמדות נאמר עמדת להם שהעמידה היא הנבחה הראש בעצמותו והיינו ע"י שהרגלים עומדים בחי' ברא כרעא דאבוה ובקיום המצות בחי' עשי' ורגל ועי"ז איני מסתלק מהם ההשפעה בחי' רגל נה"י. והנה עמדת להם בעת צרתם ע"י ויצעקו בצר להם בחי' או"ח מאדך גורם ההנבחה ועליו כו' ע"ש. וו"ש והנה מלאכי אלקים דרומו על די' מלכויות כמ"ש בב"ר ס"פ ס"ח ובויקרא רבה אמור ע"פ בהודש השביעי. ואזי והנה ה' נצב עליו נצב דוקא בחי' עמדת להם. ועד"ו יובן המדר' פי' וישלח פי' פ"ב כתוב א' אומר נצב לריב ה'. ישע"י ג'. וכתוב כי שם אשב לשפוט את כל הגוים. יואל די'. בשעה שהקב"ה דן את ישראל דן אותם מעוטד מקצר בדיון כו' אבל כשהוא דן את עכו"ם דן אותם מיושב מדקדק בדיון והיינו כנ"ל דהישיבה מוחין שבמדות משא"כ העמידה מוחין דגדלות שם נמתק הדיון כו' וגם שבעמידה הרגלים אינן ננבחים מהמקבלים כו' נצב עליו דוקא כו'. ובמ"א נת' באשה קראה מושם עלמא דויה' משא"כ עמידה בעלמא דדכורא חסדים כו' :

פ' וישלח ליג יד יעבור נח כו' ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה כו' : פרק חין
 חין מעמידין כה"ב ובפיק ד"ח ע"ב , עמה"מ כו"ד , מד"ר וישלח
 פח"א ס"פ ע"ח , צפ' דברים גבי פנו לכס לפונה דרפ"ז ג', זח"א פ' וישלח דקט"ב
 א' , פ' בא דמ"א ע"ב , אמור ד"ק ע"ב , ילקוט פ' וירא רמז פ"ד דכ"ה סע"א
 שטירה , וכ"ה ר"פ וילא דל"ה ע"א גבי חרנה , במקומו פ' וישלח ד"מ ע"ב לרגל
 המלאכה יש לפני לעשות מלאכת המשכן ומלאכת המקדש ועיין מד"ר ויקהל פמ"ט
 ע"פ ויעשו כל חכס לב בעושי המלאכה , פ' וישב מד"ב ע"פ ויוסף הורד מזרימה ,
 ח"ב ד"פ ע"ג סוף עובדיה ע"פ ועלו מושיעים בהר ליון לשפוט כו' , פרי"א פל"ז
 חד"א ח"ב פי"ט : (ב) במד"ר פ' קרח ע"פ מי השלוח ההולכים לאט , לאט גימט'
 ארבעים אפ"ל עפ"ז כמ"כ ענין אתנהלה לאטי דהיינו מ' יום מר"ח אלול עד יוהכ"פ
 שהם ימי רגון וג"כ יוהכ"פ מקוה ישראל ה' כמ"ש במשנה סוף יומא מה מקוה
 מטהר כו' והיינו ע"י מס האה כך הוא ענין מס יום וזהו לאטי למד יום של אלול
 אט היינו יוהכ"פ וט' ימים שלפניו , ופ"י עד אשר אבא אל אדוני שטירה ע' וזה אמור
 ד"ק ע"ב , ואפ"ל זהו ענין שער המשלח . ועי"ז ועלו מושיעים בהר ליון לחסי
 כו' : ואפ"ל הנה יש ל"ט מלאכות לתקן ל"ט קללות שנתקללו אדם ומוה
 וכו' כמ"ש בשל"ה דף קל"ה סע"ב והם ארבעים חכר אחת , פ"י
 ע"ד מ"ש במד"ר ע"פ ויכל חלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה משל למלך
 שטשו לו טבעת מה היה חסירה חותם בא שבת בא חותם , עמ"ש מזה בד"ה
 מזמור לתודה , וזהו שהל"ט מלאכות נקראו ארבעים חכר אחת , וזה האחת נמשך
 בשבת וזהו ויכל כו' מלאכתו , וזהו לאטי לרגל המלאכה ר"ל ל"ט מלאכות עם האחת
 שנמשך בשבת נק' לאט : (ג) זהו וישלח דקט"ב א' אתנהלה לאטי , לחינון יומי
 דחזוין לאט , לרגל המלאכה מאן מלאכה דא אהפקלריא דלא נהרא , עיין בלק"ת
 בשב"ש סד"ה יונתי בחגוי , בענין הראיני את מראיך , שהיו בחי' אור חוזר , ובת"א
 בד"ה ת"ר נר חנוכה , צ"ש אומרים , נמלא פ' לרגל המלאכה שהיא אכש"מ , היינו
 לעשות אור חוזר הנ"ל שהוא בחי' הראיני את מראיך והיינו הבירורים מעולם התבו
 שעי"ז המ' היא כתר מלמטה למעלה , וע' בד"ה אז ישיר ישראל כו' עלי באר כו'
 בענין באר מים חיים : והזרי חמה שם האריך בזה ופ"י לחינון יומין דחזוין לאט
 היינו לעולם שכולו ארוך ומאריכים ימים לאין קץ כו' , לרגל המלאכה , היינו מל'
 שעל ידה נפעלים כל פעולות התחונות , וכאלו אמר לרגל העושה מלאכה , אשר
 לפני , דא היא מן קדם ה' בכל אתר שהמ' היא לפני יתפארת שהוא יעקב , ע'
 זח"ב פ' תרומה דק"ע ע"ב , שם פ"י לפני הוא מ' וזלפני הוא בינה , ולרגל
 הילדים דא הוא רזא דכרובים , והיינו מט"ט וסגדל ע' מזה בזהר וילא דקנ"ב
 ובמק"מ שם שהאריך ועמ"ש בענין הכרובים בת"א צפ' תרומה ע"פ מי יתנך כאח
 לי ומ"ש בבה"ז פ' בלק דקפ"ז ע"פ המלאך הגואל כו' יברך את הנערים ומ"ש
 בד"ה ונערים ממשחה נגיחם , (ד) מד"ר במקומו פ' וישלח ס"פ ע"ח ואני אתנהלה
 לאטי להוני להוני אני מהלך , כ' המ"כ פרש"י והערוך נגחת , ד"א בפנים כרובות
 אני מהלך כד"א הנה היא לובה בשמלה , בש"א ס"י כ"א יוד , ות"י מכרכא
 בשושיפא , ורש"י שם פ"י לובה כרובה וכן וילט פניו בהדרהו במלכים א' ס"י י"ט
 י"ד : עד אשר אבא אל אדוני שטירה כו' הה"ד ועלו מושיעים בהר ליון לשפוט את
 הר עשו , והנה במד"ר כאן פ"י הילדים רכים זה משה ואהרן והלאן לאן מרעיית
 כו' : ובמד"ר פ' דברים גבי פנו לכס לפונה , לרגל הילדים חמו"ע ילדים אשר חין
 בהם מוס כו' ועיין בת"א ס"פ וילא סד"ה וישכס לבן בבקר בענין ויעקב הלך

לדרכו. משם יוכן ענין לרגל המלאכה, שלש שעות אחרונות שביום הקב"ה יושב ומלמד תורה לתינוקות של בית רבן ופי' במא"א אות תאו שהם נז"ה וגם מט"ט וסנדל וזהו לרגל הילדים וזהו ענין וכל בניך למודי הוי' : גם הי"ט נק' ילד מסכן וחכם, וע' ט"פ המהלכים כו' עם הילד השני במדר' ר"פ מקץ ובקהלת במקומו וזהו נ"ב לרגל הילדים, עי"ז עד שתכלה רגל מן השוק ואזי ועלו מושיעים.

ויאבק.

הגה י"ב שפירשו שהוא שרש בפני עלמו דהיינו ענין השתדלות ואמוץ איש אל רעהו להפילו ארצה, כן פי' הקורקע'. אבל הדד"ק והראב"ע פי' שהוא מלשון אבק והיינו לפי שהם מעלים אבק ברגליהם בהלחמם והתחוקה זה עם זה. וכן פרש"י בק"ס מנחם וז"ל ויאבק איש מנחם פירש ויתעפר איש לשון אבק שהיו מעלין עפר ברגליהם ע"י נענועם. ופירש זה דוחק קנה שיהיה נקרא עלם ההתעלמות זה עם זה רק על שם העלאת האבק. שזהו ענין לעשות מהטפל עיקר. ואם אמנם חז"ל דרשו בפרק ג"ה ובמדרש שהעלו אבק. זהו ג"כ נכלל בלשון הפסוק. אבל עכ"ז דוחק שיעקר ההתחבקות יהיה נקרא כן רק ע"ש האבק. ומה נעשה אם יתאבקו זה עם זה על רגליהם אבנים שאין כאן העלאת האבק. אכן מלשון מרגם יונה שחרגם ויאבק איש ואחכהש, וכן בהאבקו עמו באתהשומיה עמיה, לפ"ז חתי שפיר שנק' כן ויאבק ע"ש עלם מהות הענין והוא דהגה מבוחר לעיל מפרש"י בענין אבקה רובל על שם שבוהשין אוהו ועושין אוהו אבק בג"ל. נמלא האבק נמשך וגולד ע"י הכתישה. וכך הנהלממים זה עם זה הרי כל אחד רוצה להפיל את חברו ולכוששו. וזהו ואחכהש. דהיינו שרוצה לשוברו ולעשותו עפר תחת רגליו עד"מ. ולכן נק' זה ויאבק שרוצה לעשות מחבירו אבק ועפר עד"מ. מיהו רש"י פי' חז"ל וליג שהוא לשון ויהקשר ולשון הרמי הוא בחר דהבין ביה, ואבין ליה מיבק פרק התכלה דמ"ב ה' לשון עניבה. שכן דרך שנים שמתעלמים להפיל איש את רעהו שחובקו וחובקו בזרועותיו עכ"ל. ועפ"ז אפשר ג"כ נז"ש בגמ' פ"ק דערובין ד"א ע"ב מאי היכר ליר אבקה' פרש"י חור כליה הדלה סובב בו. וכ"כ בערוך ערך אבקה' שכל דבר שהוא נקוב להבנים בו דבר אחר קורין אותו אבקה' וכ"מ בתוס' פרק התכלה דף מ"ב ע"א ד"ה ואבין. נקב האבק כו' הף שלכאורה י"ל שנק' אבק ע"ש שטיית הנקב הוא בעין ע"י כתישה ושזירה מיהו זהו דוחק אלא י"ל שזהו לשון התקשרות כדפרש"י גבי ויאבק. והיינו שיר הדלה מוקשר בהאבקה'א. יש שפי' ויאבק לשון ויתבק; במדרש שה"ש מכל אבקה רובל איתה אותו האבק של ויאבק נעלו הקב"ה ונהנו תחת כסה"כ שלו שנאמ' ה' בכופה וכבערה דרכו וענן אבק רגליו וכ"ה בגמ' פג"ה והנה איתא במדרש ס"פ עקב בכופה זה משה וכבערה זה אליהו. יא"כ וענן אבק רגליו זהו האבק דיעקב כו' ובתיקונים תיקון ד' דמ"ז ע"ב פי' אבקה רובל איתו רובל ואיהי אבקה דיליה הה"ד ודבק צאשהו כו', והוא מובן ע"פ הג"ל וע' זח"א וישלח דקע"ו סע"ב. קיצור ויאבק פרש"י שהוא לשון ויהקשר. ויש שפי' לשון אבק היינו ויתעפר. ויש שפי' לשון ואחכהש. וגם אבין לשון נקב וחקה וכנ"ל וכן איתא במשנה ספ"ו דמקוואות משנה י' האבין שבמרתן בזמן שהיא צהמולע פוכל ופי' רבינו שמשון חז"ל ואבין הוא לשון חקק כי היא דמקומן רבה דליג ובפי' דערובין ד"א מאי היכר ליר אבקה' חור שבאסקופה שיר הדלה סובב בו כו' וזהו ענין איתו רובל יסוד דכורא ואיהי יסוד דנוק' אבקה דיליה כו'. ע' בערוך ערך אבק (השני) לשון

חבוקה ועיין בב"י בא"ח רס"י רנ"ח בשם הה"מ חבוקה כמו חבוקה ש"ס בה ענין
 הרבה ומאורות הרבה עכ"ל וגם חבוקה פתיליה קלועים יחד וע' בה"א פ' וישלה
 סדיה ויאבק איש עמו י"ל שפ"ו המשיך בח"י חבוקה. וגם נקב ומקק מוהם שוקט
 עמ"ש ע"פ שימני מחוסם .

פ' וישב ל"ט י"א ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו, ואין איש מאנשי
 הבית שם בבית, פ"ד דשבת דמ"ט ע"ב פ"ז דסוטה ל"ב ירושלמי פ"ז
 דשבת (יר"ק) איש י"א זיווג ג' י"ט חלון ג' מלאכה א' שבת ע"ז, (עמה"מ), מ"ב,
 מד"ר נשא רכ"ט ב' בשה"ש ב' א', זמ"א וימי דרכ"ב א', ילקוט ח"א מ"ב, קי"א
 ב' (ח"ב) קמ"ב ג' קנ"ב ד' (י"ח) יעקב קע"ה. (א) בגמרא פ"ד דשבת שם בעי רב
 יוסף ויבא הביתה לעשות מלאכתו ממנינא הוא וכו' ע"ש ובמהרש"א שם דה"ה
 דמספקא ליה בקרא והמלאכה היתה דים אי הוה ממנינא או לאו כו'. במא"א אות
 מס ס"ל מלאכה נק' המל' והוא בעשייה גימ' אל ארני (עמ"ש מענין אל ארני בלק"ת
 בביאור ענין אלה מסעי) וכדי לברר הצירורים לריך לנו מלאכות לברר ממלכים
 דמית' גם מלאכה נק' הזווג וארז"ל לעשות מלאכתו חשמיש כו' עכ"ד והנה ידוע
 הזווג בקדושה הוא תוספת אור כמבואר מדרוש שארה כמותה ועונתה. וזהו ענין
 לרגל המלאכה. ועו"מ כל תורה שאין עמה מלאכה, לא עליך המלאכה לגמור, ובמד"ר
 ס"פ וילא חביבה מלאכה מזכות אבות כי עיקר ירידת האדם לעוה"ז הוא בשביל
 להמשיך תוספת האור, ולהיות הזווג ל"ל העלאת מ"ן וזהו ענין המלאכה שהיא עבודה.
 בין עובד אלקים לאשר לא עבדו כו' בס"ב פט"ו ומלשון עורות עבדים ע' סדיה
 ואלה המשפטים, גם מלאכה, שייך לעצת מלאך, והנה יסוד נק' מלאך כמ"ש במא"א
 אות מס ס"ף ס"א וכשמזדווג עם המ' נק' מלאכה כו', אפ"ל מה שהחשמיש נק'
 מלאכה זהו לפי שבזווג גופני נמשך עלמיות החכמה בבחי' עשייה משאי"ב בהדבור
 מאיר השכל שלא ע"י הגשמה ונק' זווג רוחני, ובהטפה נחלבש בגשמיים ע"כ נקרא
 מלאכה, ועכ"ז בה מלוכש עלם השכל וזהו ג"כ לשון מלאך שהיכוד נק' מלאך שליח
 והרי שלוחו של ארם כמותו ממש היינו שבהטפה מלוכש עלם השכל עד שמוליד בדומה
 לו ממש, וא"כ מלאכה זו דחשמיש זהו לשון מלאך ושליח לכן מלאך גימ' הוי' אר'
 וכן בת"ת יש הוי' אר' היינו חו"ג. ועוד נק' מלאכה היינו שיכוין לשם שמים שיכוין
 למ"ש ונהר יולא מעדן להסקות כו' שזהו ממשך ע"י הזווג וזהו ויניחו בג"ע
 לעבדה, והיא המלאכה דתרגומו עבדתא, איש להעיר ממ"ש בזמ"א ויחי דרמ"ו ע"ב
 בענין נפתלי חילה שלוה, ועיין במד"ר בשה"ש בתחלתו ע"פ חזית איש מהיר במלאכתו
 דקאי על יוסף שנאמר ויבא הביתה לעשות מלאכתו כו' .

(ב) ארבעים הסר א' פי' מהרש"א כי בתורה נז' ארבעים פעמים מלאכה רק אחת
 אינה בחשבון, והיינו א' היא יוכתי היחוד והזווג וגם חספוקו אם זה נלמוד
 מלעשות מלאכתו או מן והמלאכה היתה, בי ל"ט מלאכות בירור הראשון והיחוד
 בירור מ"ן ומ"ד זהו ג"כ מלאכה ע"ד בירור אוכל אוכלא דאפרת הוא עיין
 באדר"ן פ"א בענין המשנה שמעיה אומר אהוב את המלאכה דש"ס פי' מעלת המלאכה.
 ועמ"ש ע"פ והנה אהבתו מאלמים אלומים שמתחלה ל"ל בירור מ"ן ואח"כ המ"ד מברר
 המ"ן וזהו שענין ל"ט מלאכות הם עדיין חסר אחת פי' שהוא ענין הבירור הראשון
 להפריד הטוב מהרע, ואח"כ לריך להעלותו בבחי' מ"ן ע"ד אחת היא יונת, ועי"ז
 נמשך אח"כ ההמשכה בבחי' אחד יחידו של עולם כו' ועמ"ש ע"פ אחת שאלתי,

ובענין וכך היה מונה אחת כו', והנה ע"י בירור ל"ט מלאכות הג"ל אזי מי שערב
 בע"ש יאכל בשבת והוא המלאכה הפנימית ע"ד שער החלר הפנימית כו' וביום השבת
 יפתח כו' וזהו ג"כ ענין הנשמה היחידה הנמשך בשבת: ועמ"ש ע"פ ויעשו כל חכם
 לב בעושי המלאכה כו': ולכן כיון מלאכה ובירור הב' שהמ"ד מזכיר מ"ן זהו ע"י
 יוסף שזהו ענין ותסובינה אלומותיכם ותשתחווין לאלומתי, נסתפקו בנמ' דשבת אם
 לעשות מלאכתו דיוסף אינו בחשבון ל"ט מלאכות, כי ל"ט מלאכות זהו בירור הראשון
 והעלאת מ"ן, אבל לעשות מלאכתו דיוסף היינו בירור דמ"ד וכמ"ש בזהר ס"פ וישב
 דק"ל ע"ב ע"פ ויבא הביטה לעשות מלאכתו בנין לאשתדלל באורייתא ולמיעבד
 פקודי אורייתא דהיהו מלאכתו דבר נש בהאי עלמא, ומ"ש בחרגוס למיבדק בכיסיה
 מושבגא זהו ע"ד משארז"ל ע"פ בואו חשבון בואו ונחשב חשבוננו של עולם הפסד
 מלוא כנגד שכרה כו' ואפ"ל שנכנס לעשות מלאכתו להחגבר על ילרו ע"ד גבורי
 כח עושי דברו ע"ד מ"ש בגמרא פ"ק דע"ז ד"ז סע"א וע"ב ניזיל אפתחא דבי
 זנות וניכפיייה לילרן וניקבל אגרא כו' והיינו מדבר זמה תשמור עליך ההורה ע"ש
 ולכן יוסף נכנס לעסוק בחורה ולאכפיייה לילרו מזנות דאשת פוטיפר, והנה ע"י
 שמירת הברית באופן זה המשך הייחוד העליון, ועמ"ש ע"פ הים ראה ויגוס ההוא
 דכהיב ביה ויגס וילא החולה, וזהו למיבדק בכיסיה דחושבגא לחשוב חשבוננו של עולם
 כו' כג"ל, וביר"ק ערך שבת סעיף ט"ז בשם התנחומא ויבא יוסף הביטה לעשות
 מלאכתו יוכ שבת היה, והנה ארז"ל זכור את יום השבת קיים יוסף שנאמר טבוח
 טבח והכן ואין הכן אלא שבת שנאמר והכינו אשר יביאו, הובא ג"כ ביר"ק שם
 ס"ז בשם הד"א פכ"ח, וכ"ה בילקוט, וא"כ קשה אם קיים יוסף את השבת איך נכנס
 בשבת לעשות מלאכתו, אלא עכ"ל דמלאכתו זהו ע"ד שהקב"ה לא שבת כ"א
 ממלאכת בריאות העולם אבל פועל הוא בשבת במי' מה רב טובך כו' פעלת לחוסים
 כך כמש"ל בשם המדר' פ' בראשית ס"פ י"א, ופעולה ומלאכה זו נכנס יוסף הביטה
 לעשות ולכן הוא בשבת דוקא כו'.

(ד) בירושלמי פרק כלל גדול ה"ב צע"ה דא' מלתא, ויבא הביטה לעשות מלאכתו
 מנהון, ויכל אלקיס ביום השביעי מלאכתו אשר עשה מנהון, י"ל
 עפמ"ש במדר' פ' בראשית בפ"י ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, ס"פ יוד, משל
 למלך שטעו לו טבעת כו' והובא בפרש"י בחומש מה היה העולם חסר מנוחה בא
 שבת בא מנוחה כלתה ונגמרה המלאכה עכ"ל וא"כ פ"י מלאכתו אשר עשה היינו
 המשכת המנוחה, וא"כ נסתפקו שאין שייך למנוחה בל"ט מלאכות כו'

ד"ר ישע לנס אב, בראשית מ"ד י"ט, פירוש איין פאטער, וכן אב המון גויג בראשית
 י"ז ה', וישימני לאב לפרעה, בראשית נ"ה ח' פרש"י חזר ופפרון, ע'
 זהו ר"פ ויגש א' כהר ע"כ גם ארור יש יעקב ב' צרוך חכמה, לבן בהלטרף אב
 זהו הרלון הנמשך ע"י חכמה כאב את בן ירלה, אאלפך חכמה בחכמה יבנה בית זהו
 אב, והנה ח"ה נק' ג"כ אב ע"ש שזהו כי אחת הבינו וה"ע נק' אב להבין אדר"ו ר"ל
 ע"א, אך ח"ה עלמא דאתגלייה מפתחות החילוגו' ינק' שטור ה' ראשית קלידך כד"ה
 ובפרתם וע"כ נק' אביב להקטין הענין כי אין ההיגוק יודע לקרות אבא עד שיטעוס'
 טעם דגן ועיקר חטים מאכל אדם מ"ו גם שטורה בכלל דגן רפ"ק דחלה, אלא שנק'
 זאכל לאדם שצבחה, אי"ג אביב אב לבחי' י"ב בקר שבצריאה

הערות וציונים

(נערכו ע"י הרב התמים ר' יהודה ליב ש"י גראנער)

ההערות וציונים הבאים לקמן — עיקר מטרתם לציין אלו הדרושים שנדפסו בשאר ספרי דא"ח (כיסוד לדרוש הנדפס כאן או ששם בתוספת ביאור וכו').

כן מראה מקום להביכלאך דא"ח אשר באוסף הכת"י של כ"ק אדמו"ר שליט"א — שם נמצאים הדרושים ורשימות שנדפסו כאן.

כאשר מצויין — בפנים הספר — „עמ"ש בד"ה" — ברוב הפעמים הכוונה לד"ה זה שנדפס (בתורה אור, לקוטי תורה וכו').

כאשר מצויין „עמ"ש ע"פ" — ברוב הפעמים הכוונה לדרושים ורשימות של הצ"צ על תנ"ך.

* * *

בהענינים המובאים בדרושים ורשימות שבספר זה — כאשר אין המקום מספיק לציין כל ענין וענין — יכול הלומד להסתיע בהבנתם מהמבואר במ"א — עפ"י המצויין במפתח ענינים שנדפס בספר המפתחות לספרי ומאמרי חסידות חב"ד (ברוקלין, תשכ"ו).

דף	עמוד
א	א
ב	ב
ד	ב

כה אמר ה' השמים כסאי: ראה ד"ה זה בלקו"ת סוף שה"ש. לקו"ת לגי פרשיות. — נמצא בכרך „יהושע-ליאדי". ובכרך „בראשית-200" עוד רשימות וכו'.
ואת כל אלה... על החמור: בכרך יהושע-ליאדי.
תלים ס"י יט: ראה רשימות הצ"צ לתהלים (יהל אור) עה"פ.
ביאור על התורה דכי כאשר השמים: ראה ד"ה זה וביאורו בתו"א בתחלתו. בלקו"ת בסופו וביאורו. לקו"ת לגי פרשיות. — בכרך יהושע-ליאדי רשימות ע"פ זה (אבל אינן שייכות לביאור זה). בכרך בראשית-200 ביאורים וכו'.
ויאמר לו יהונתן מחר חדש: נמצא בכרך באברויסק גומ. 57 (עם שינויים). בכרך ההרים רקדו"אה"ק, ורשום עליו: בס"ד תורת אדמו"ר שליט"א ש' תרכ"ג לפ"ק לובאוויטש.
לכללות דרוש זה — ראה לקו"ת ברכה והי' מידי חדש בחדשו. סידור שער ר"ח. סהמ"צ להצ"צ מצות קידוש החדש. ד"ה זה באוה"ת וזאת הברכה ע' איתתפט ואילך. והחרים-תרלי"א ד"ה פקדת ארץ ואילך.

תנט

	עמוד	דף
שורה ד"ה ז : כבוך ההרים רקדוֹאה"ק גרשם לאחר סעיף ו' : סליק. וקודם סעיף ז' רשום : בס"ד תורת אדמו"ר שליט"א פי תוריע יום ב' בערב תרכ"ג לפ"ק לובאוויטש.	א	יב
ביאור ע"פ הדרוש מחר חדש : כבוך באברויסק 14.	ב	כ
שורה ד"ה נעשה — רחב * : כבוך הנ"ל : רחב (ולכן אי' בתיקונים דתקיעה שברים תרועה הם בחי' קשת כו' היינו בחי' אי"ח). ולכן. (ראה הערת המו"ל (דהוצאה הראשונה) — בשולי הגליון בפנים). שורה ד"ה בחי' — (זח"ג . ד"ה ונראה) : כ"ז לא נמצא שם, וקרוב לוודאי שזהו הוספת המו"ל דהוצאה האי, וכן כל הנדפס בחצאי עיגול באותיות זעירות — בפנים הספר (משא"כ הנדפס מן הצד שהוא הערת הצי"צ).	ב	כא
להבין במ"ש רבינו : שם.	א	כב
ובאת אל המקום : שם.	ב	כד
שורה ד"ה ר"ל — עצמן כו' : שם נמצא אח"ז ענין ארוך. קיצור מהדרוש ע"פ והי' מדי חדש : נמצא כבוך הנ"ל (עם שינויים). עוד הגהות וביאורים לד"ה זה — נדפסו באוה"ת וזאת הברכה ע' תתצו ואילך.	א	כה
ביאור על הדרוש הנ"ל : שם (עם שינויים).	ב	כה
שורה ד"ה כו' — ועמ"ש . . זה הדבר . . כבוך תרט"ו : נדפס באור התורה מטות.	א	כו
שורה ד"ה פקודי — משכן : כבוך 14 : משכן העדות.	א	כז
שורה ד"ה עצמן — מאיר * בבחי' : שם : מאיר בה הארה מבחי' משכן העדות וזהו שהרבוז בתורה בבחי'.	א	כז
להבין מאמרז"ל כו' בראשית ברא : ראה תו"ח ד"ה בראשית ברא (הראשון). פלח הרמון בראשית.	ב	כח
קיצור מהדרוש והארץ היתה תוהו : דרוש זה (ביחד עם קיצורים אלו) — נדפס בקונטרס בפ"ע (קה"ת, תשכ"ג) עם הערות מכ"ק אדמו"ר שליט"א.	א	לז
ויאמר אלקים תדשא : נמצא כבוך בראשית 21. 31. בראשית 200.	א	לג
ויעש אלקים : בוך בראשית נומ. 21. 200.	א	לו
להבין מארז"ל . . חכ' ובינה : בראשית 200.	א	לו
שורה ד"ה שני — שני המאורות תלמוד גדול מעשה גדול : נתבאר בארוכה באוה"ת ואתחנן (ע' רע"ט ואילך) ד"ה ולתוספת ביאור כו' ויעש אלקים את שני המאורות.	א	לז
ויאמר אלקים — ט"ו א' : בוך בראשית 200.	ב	מב
ויכולו השמים : כבוך בראשית נומ. 21. בראשית 200. ועוד שם כמה רשימות צה"פ מחולקים לסעיפים ועם קיצורים (בחלקם) — כנראה מהד"ב מהנדפס כאן).	א	מב
נ"א : כבוך בראשית נומ. 31.	א	מב
ואיבה אשית : כבוך בראשית 200 בכמה שינויים והוספות וכו'.	א	מו
ויהיו שניהם : כבוך בראשית 31. בראשית 200 בכמה שינויים והוספות וכו'.	ב	מח
ביכל תקס"ד ד"ה ענין סוד ה' : כבוך בראשית 31. וראה ד"ה סוד ה' בס' מאמרי אדה"ז — אתהלך לאזניא (ע' קנו).	א	מט

	עמוד	דף
הלא אם תיטיב שאת: בוך בראשית 31.	א	גא
אלה תולדות נח: בוך באברויסק 61. הרוש בלי ההגות — נמצא בבוך „אני ישנה־אהיק“). בבוך ביאורי הוהר להצ״צ ורשום עליו: שבת פ' גז תקס״ז. ראה ביאורי הוהר ד״ה רבי חייא פתח ועמך. ונ״ח אלה תולדות נח. פלח הרמון ד״ה אלה תולדות נח.	א	גד
ענין תיבת נח: נמצא בבוך והנה כמ״כ־אהיק (בו מאמרי תקע״א תקע״ב), ורשום עליו: אור ליום ג' פ' לך לך.	ב	סח
מהלוקת היא: נמצא בבוך הנ״ל.	א	סט
ותנח התיבה — וראיתי לזכור (עב, ב): בבוך בראשית 200.	ב	סט
שורה ד״ה מפרש — מפרש זה על ר״ה: כארוכה עדין — ראה לקרית לגי״פ ד״ה ותנח התיבה.	א	צ
את קשתי: ראה ג״כ אנה״ק סכ״ס. ד״ה ויבא משה בתוך העני, תרנ״ד (קה״ת, כרוקלין). בבוך בראשית 31.		
והי בענני . . . וראיתי לזכור: בוך בראשית 31.	א	צא
ויראו אותה שרי פרעה: בבוך והנה כמ״כ־אהיק, ורשום עליו: מוצאי שבת דלך לך. ראה ג״כ תוי״ח ד״ה זה.	ב	צב
ויחלק עליהם לילה: בוך בראשית 200. באברויסק 61. — ראה פלח הרמון ד״ה זה. — להנתבאר כאן בני סעיפים הראשונים — ראה בארוכה בהמשך חה״ש, תש״ד.	א	צג
שורה ד״ה אויתך — פרק מ״ה: כנראה צ״ל: פרק מ״ד.	א	עד
ומלכי צדק — בבחי״ רא״י כו״ (עח, ב): בוך בראשית 21. 200. ראה פלח הרמון ד״ה זה. עוד רשימות וביאורים על פסוק זה — גרפסו ברשימות הצ״צ לתהלים קי, ד.	ב	עו
שכרך הרבה — וכמ״ש במ״א (פח, ב): בבוך בראשית 200. בוך 21 (ד״ה שכרך הרבה).	ב	עח
ויאמר אברם: מכאן עד לאחרי ד״ה ויקח לו (פג, ב) נמצא בבוך בראשית 31 בתור מאמר אחד בעל יו״ד סעיפים.	א	עט
ויבחר אותם: בוך בראשית 31.	ב	פג
וירא אליו: לתוכן סעיף א' — ראה ד״ה סמכוני בסי החקירה להצ״צ.	ב	פח
כי ידעתיו: ראה ג״כ ד״ה זה בספר המאמרים תרכ״ז.	א	פט
להבין שרש ענין לשארית נחלתו: ראה ג״כ ד״ה יביאו לבוש מלכות, תרכ״ז.	א	צ
כי ידעתיו: בבוך בראשית 31.	א	צו
והי המסיר: בוך בראשית 21. 31.	א	צט
ענין שהי שרה — לאילת השחר (קב, ב): בוך בראשית 21.	א	ק
אשר יאמר: בוך בראשית 31.	ב	קב
בזהר כו״ ויהיו חיי שרה: נמצא (בשינויים) בביאורי הוהר להצ״צ ורשום עליו: שבת פ' חיי תקס״ו. בבוך באברויסק נומ. 63. — ראה ביאורי הוהר — לאדמו״ר האמצעי — ד״ה זה. פלח הרמון ד״ה זה. שורה ד״ה במ״א — שחורה אני: ראה ד״ה שחורה אני בסי הנחות הר״פ ז״ל. ביאורי הוהר ד״ה פתח כו״ שחורה אני. וראה ג״כ ד״ה שלש שיטות להצ״צ (גרפסו בסו״ס פיה״מ שלו). הגהות לד״ה פתח אליהו שבתו״א — לאדמו״ר מוהרש״ב.	ב	קו

	עמוד	דף
שורה ד"ה יום — שרשם הפשוט . . אכן : בבוך באב. 63 נתקן : שרשם הפשוט ובערך פעולתם אלינו בע"ג הם עכ"ד.	א	קז
שורה ד"ה ג — אך אנת : בהבא לקמן ראה בארוכה במקומות שנשמנו לעיל לדף קו, ב. וראה ג"כ אוה"ת ואתחנן ע' קכב ואילך.	ב	קט
שורה ד"ה שאין — ע"פ הרע"מ מחצית השקל : ד"ה זה נדפס בקונטרס בפ"ע (קה"ת, ברוקלין).	ב	קי
שורה ד"ה חנה — קול השופר הם ט' : ראה שו"ע אדה"ז חאו"ח סתקצ"ד ס"א. וש"נ.	א	קיא
שורה ד"ה ההמשכה — תיקנו מאה קולות בשופר : ראה שו"ע אדה"ז חאו"ח סתקצ"ו ס"א. וראה ג"כ פע"ח דרושי השופר. שער הכונות ענין ר"ה דרוש ז'. סי' האריז"ל כונות שופר. ועוד. וכן הוא מנהגנו.		
סעיף ז' : נוסחא אחרינא מסעיף זה נדפס לקמן תכד, ב.	ב	קיג
ויתן לי — אלא תורה (קטז, ב) : בבוך בראשית 21.	ב	קיד
שורה ד"ה בגשמיות — שתי גנות : ראה ג"כ ד"ה להבין כו' שתי גנות להצ"צ (נדפס בקונטרס מאמרים שלו (קה"ת, ברוקלין)).	ב	קיו
שורה ד"ה שקל — וזהו ענין ונוגשין צדקה : בארוכה ער"ז — ראה ד"ה ונוגשין צדקה בס' הנחות הר"פ ז"ל.	א	קיט
רבי בנאה : בבוך בראשית 200, ורשום עליו (בגוף כתי"ק הצ"צ) : קיץ תקע"א שבת פ' בלק. — נוסחא אחרינא מדיה זה (בשינוי הסדר והשחאה עפ"י כתי"י) נדפס בקונטרס מאמרים להצ"צ, וגם לקמן בהוספות.	א	קכ
ולתוסי ביאור : נמצא בבוך הנ"ל ורשום עליו (בגכת"ק הצ"צ) : יום א' פ' פנחס תקע"א.	א	קכא
וה' ברך : נדפס ג"כ בקונטרס מאמרים להצ"צ עם הערות מכ"ק אדמו"ר שליט"א המועתקות בזה.	ב	קכב
שורה ד"ה לפי — ואפ"ל : ראה זח"א ר"פ נח. ביאוה"ז ואוה"ת שם. שורה ד"ה ורנ"ח — י"ל עפמ"ש : ראה ל"ת להאריז"ל ע"פ זה. תו"ח ד"ה למילדות העבריות.		
שורה ד"ה משום — פותח את ידך : ראה תהלים להצ"צ — יהל אור — במילואים ע"פ זה.		
שורה ד"ה עטרה — ע"ד ומלכותו : ראה תהלים להצ"צ במילואים קג, יט.	א	קכו
שורה ד"ה האור — בת אבי : ראה ביאוה"ז פ' וירא.		
שורה ד"ה השפע — בענין ר"ה : ראה סידור סוף שער התקיעות. ראה ג"כ לקו"ת רד"ה שוש אשיש. [ראה ג"כ אוה"ת לר"ה ע' איתמו ואילך].	א	קכז
שורה ד"ה הרמ"ז — בלא"ה : צ"ע פירושו. ואולי צ"ל : בלאה. וראה מאו"א מע' כלת משה. לקו"ת שה"ש לט, ד.		
שורה ד"ה הברכה — בענין ההפרש : ראה לקו"ת דברים יט, א. ד"ה חייב אדם לברך, תרל"ח. ד"ה וה' כי תבוא, תרס"ו. ועוד.		
שורה ד"ה כח"ב — וזהו כי בעטרה : כנראה תיבת כי מיותרת.		
שורה ד"ה העטרה — יו"ד נימיו : ראה בסידור עה"פ עלי עשור.	ב	קכז
שורה ד"ה בח"י — אפילו במאנין : זח"א קמח, ב. נת' בביאוה"ז — בהוספות ובאוה"ת ויצא (קפב, א). [ע"כ].		

	דף	עמוד
במדרש כו' יפה שיחתן : בכרך בראשית 31. ראה סידור שער נפ"א. תו"ח ד"ה והנערה טובת מראה פכ"ט ואילך. שם ד"ה והאיש משתאה. שער התפלה — לאדמו"ר האמצעי — ח"א פליד ואילך. פלח הרמון ד"ה והאיש משתאה וד"ה אר"א יפה שיחתן.		
שורה ד"ה ג' — אך להבין : בכרך בראשית 31 נמצא כל סעיף זה אחרי סעיף ד' וקודם סעיף ה'.	קכט	א
ואלה תולדות — עט, א (קמה, ב) : בכרך בראשית 21. ויזרע יצחק : בכרך הנ"ל אחרי ד"ה זה נמצאות רשימות עה"פ לך ה' הגדולה (פסוק זה מתבאר בד"ה ויזרע יצחק). — ראה ג"כ ד"ה ויזרע יצחק, תשכ"ו.	קלו קלט	א א
הוא ד"ה ואם בשדה דשנת תקס"ב בתוספת הגהות וכו'. המאמר ואם בשדה דשנת תקס"ב נדפס בס' תקס"ב (וגם לקמן בהוספות). וראה ביאורי הוהר (בהוספות) חיי שרה ד"ה פתח ר"י כו' ויתרון ארץ. שורה ד"ה ה — וזהו אם בשדה : ראה ג"כ לקמן ד"ה וירא והנה באר בשדה.	קלט	ב
הקל קול יעקב : בכרך בראשית 31. ראה ד"ה זה בסידור עם דא"ח שער התפלה.	קמב	ב
ויגש וישק לו : בכרך בראשית 21. 31. שורה ד"ה בית — במ"א כי רבינו ז"ל : לקו"ת דברים לב, ב.	קמז	א
ראה ריח בני : ההגהות נמצאות בכרך בראשית 31. שורה ד"ה בגמרא — בגמרא . . אימרי יאי : נדפס להלן (תכו, א).	קמג קנא קנס	ב ב א
שורה ד"ה א' — ע"פ ויגש וישק לו : נדפס לעיל (קמו, א).		
ויתן לך : בכרך בראשית 21.	קנט	ב
ויתן לך : ד"ה זה וביאורו הם של אדמו"ר הזקן (כי נמצאים (ונדפסו) בס' מאמרי אדה"ו — תקס"ב (ולא כמש"כ כאן שהם של אדמו"ר האמצעי) — המאמר וביאורו, כפי שנמצא בס' תקס"ב, נדפסו בהוספות לקמן.	קסא	ב
שורה ד"ה אברהם — ויעקב : שם לא נמצאה תיבה זו. שורה ד"ה ואה' — וחסד דאברהם (דאצ"י) : שם ; וחסד דאצ"י.	קסב	א
שורה ד"ה שלמעלה — בבחי' (') : שם : בבחי' חי.	קסג	ב
להבין כו' מי ימלל : דאה ביאורי הוהר ד"ה פתח ר"ח מי ימלל. שורה ד"ה נוק' — וכן הם פטורות מת"ת : אף שחייבות ללמוד הלכות הצריכות להן, ומטעם זה חייבות ג"כ לברך ברכת התורה (ראה שו"ע אדה"ו תאו"ח סי' מז בסופו. הלי' ת"ת לאדה"ו פ"א סי"ד. וראה ג"כ ברכי יוסף (להחיד"א) תאו"ח סי' מז).	קסו	ב
שורה ד"ה נוק' — ולכן הנשים פטורות . . האנשים מוציאות אותן : ראה טעמי המצות להאריז"ל ר"פ בראשית. שער מאמרי רשב"י בתחלתו. ע"ח ש"ג פ"ד.		
ויצא יעקב — הביטול כו' (קעו, ב) : בכרך בראשית 21 (ושם עוד המשך לד"ה ויצא יעקב שלא נדפס כאן).	קעב	א
שורה ד"ה עד — עכשו ההתגלות : בכרך הנ"ל ענין אחר מהנדפס כאן.	קעד	ב
קומה : נמצא (בשינויים) בביאורי הוהר להצ"צ ורשום עליו : ויצא תקס"ו. ע' כ"י מו"ח ז"ל. — ראה פלח הרמון ד"ה ויקח מאבני המקום.	קעו	א

	עמוד	פד
שורה ד"ה אמנס — הרמב"ן חלק על הרמב"ם: אולי יש לקשר לזה — דהרמב"ן מפרש (ר"פ תרומה) עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה כו' ובסהמ"צ להרמב"ם (מצוה כ). ועד"ז ביד הלי' ביהב"ח ובסה"מ שורש יב) שציונו לבנות ביהב"ח לעבודה בו כו'. ואכ"מ. וראה לקוטי שיחות כרך ד' ע' 1346 ובהערה 24 שם.	ב	קצח
שורה ד"ה והנה — והנה בעה"ק: ראה ג"כ אוה"ת בהעלותך ע' שעג סעיף ד'.	א	קפד
שורה ד"ה ועשו — ועשו לי מקדש וכו': מכאן עד סוף העמוד הוא כעין קיצור (רשימה קצרה) להמבואר לקמן דף קפו, א ואילך. בסעיף ט' . . דף ס' ע"ב: הכוונה להנדפס לעיל קפג, א. ובכרך כתב יד שהיו אצל הצ"צ הי' זה בדף ס' ע"ב. וכ"ה בהציונים המובאים לקמן.	ב	קפה
יש לבאר תחלה: נדפס לקמן קפו, א.		
שורה ד"ה יש — קיצור . . ועוד קיצור: לקמן קפו, א . . קפת, א.		
שורה ד"ה זס"ו — וצריך לבאר: לקמן קפת, א ואילך.		
שורה ד"ה ג' — כמ"ש בד"ה קיצור אד: לקמן קצ, א.		
שורה ד"ה והלויים — והלויים וכו': לקמן קצ, א ד"ה והנה עבודת הלויים.		
שורה ד"ה שהוא — וכהן סתם או הסגן מבחי' חסד: ברשימות הצ"צ לתהלים קי, ד סעיף יו"ד מביא בשם המאורי אור (מע' כ) סעיף ט'): כהן סתם נקי חסד וכהן הדיוט נקי נצח. — ולהעיר אשר ביאיר נתיב שם כותב: ונ"ל לפ"ז מ"ש המחבר כהן סתם הוא חסד הוא טעות וצ"ל כהן סגן.	א	קפח
"מש"כ — כאן — כהן סתם או הסגן י"ל: א) כפשוטו — ב' פי' (מתאים לשתי גירסות הנ"ל); ב) דאו הסגן הי"ז פי' על סתם (ועפ"ז לא יוקשה על המאוי"א מה"יג). וגם ע"פ נגלה — אין לסגן חינוך בפ"ע (כמו כה"ג). (מרשימת כ"ק אדמו"ר שליט"א). ע"פ הנ"ל מובן אשר גם בסוג כהנים ישנם ג' סוגי אנשים (ע"ד שהוא בלויים — קהת, גרשון ומררי, וע"ד שהוא בישראלים — ישורון) (הנביאים אליהו ואלישע וכה"ג (רבות וישלח ר"פ עז, הובא באור התורה וזאת הברכה ע' איתתעב ס"ה)); ישראל (יושבי אהל, לקו"ת ס"פ בלק); יעקב (בעלי עסקים, שם).		
עוד יש לחלקם "מצד עבודתם כהן סתם — שעבודתו בבחי' חסד (סתם וכללות קו הימין — כהן); הדיוט — נצח; כה"ג — חכ. (וכהחילוק דיעקב וישראל כו' — שבכ"מ נתי שמחולקים בעבודתם ברוחניות). וי"ל שזהו ג"כ ג' הענינים שבכהן: עובדא כונה רעו"ד — שמפרש לקמן באוה"ת — שכהן הדיוט עיקר עבודתו בעובדא וכו' (מרשימת כ"ק אדמו"ר שליט"א).		
שורה ד"ה ע"י — ג"פ ובכ"ן . . נעשה ק"ס: נתבאר באוה"ת דרושים לר"ה ע' איתמד ואילך. (ושם נתבאר ג"כ מדריגת ובכ"ן הדי').	ב	קפח
בת"א ד"ה ושבתי: ראה ס' הנחות הר"פ ז"ל ד"ה זה. וראה ג"כ תו"ח ד"ה וידר יעקב.	ב	קצא
שורה ד"ה נעשים — בד"ה ששים . . בשבת א' . . ושבתי: שני דרושים אלו — בלי ההגהות — נדפסו בס' הנחות הר"פ ז"ל כזה אחר זה, ורשום עליהם: ליל שבת הנ"ל. (חתונה, שבת ס' ויצא); שבת הנ"ל.	ב	קצג

	עמוד	דף
ענין שלום עליכט: בבוך באברויסק 14. 61.	ב	קצט
וירא והנה באר בשדה: בבוך באברויסק 63 — עד סוף סעיף יא.	ב	ר
וראה תוי"א ד"ה ויחפרו עבדי יצחק. לקו"ת חקת ד"ה או ישיר.	א	רו
שורה ד"ה ג"כ — ממוצע. . אך בצלט: בארוכה עדין — ראה ד"ה ונפש השנית סעיף יו"ד (נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' פו ואילך).		
שורה ד"ה במ"א — ב"ה אל יתהלל: נדפס בס' הנחות הר"ס ז"ל.	ב	רו
שורה ד"ה דברים — ציון במשפט תפדה: נדפס להלן דף ריג. ב.	ב	רי
שורה ד"ה במ"א — אספה ל' . . בבוך תר"ס: נדפס באור התורה בהעלותך ע' שפז.	א	ריב
שורה ד"ה בספר — בספר אשל אברהם: לר' מרדכי אשכנזי (נדפס בפירודא, תס"א). — ראה שם ק' ד.	א	ריג
ציון במשפט תפדה: נדפס ג"כ באוה"ת דברים (כרך א').	ב	ריג
אתהלך: ראה תוי"א ד"ה וללבן שתי בנות. תוי"ח ד"ה ורחל היתה.	ב	רטז
שורה ד"ה בעול — משה נקי משיח: בכ"מ במדרז"ל ובמאמרי דא"ח אשר גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון (משיח) — בארוכה עודכ"ז ראה במקומות המסומנים בספר המפתחות לספרי דא"ח ערך משה, משיח. — ולהעיר מזהר ח"א כה, ב. ועוד. וראה ג"כ בעל הטורים בראשית מט, י. רש"י שם.	א	רית
שורה ד"ה (וגם — משה . . ונק' מלך כו': ראה אוה"ת וזאת הברכה ד"ה ויהי בישורון מלך. וש"נ.		
ותקנא דחל באחותה — עול מצות (רכז, א): בבוך בראשית 21.		
והיי העטופים: ראה ד"ה זה בשער התפלה לאדהאמ"צ.	א	רכז
שורה ד"ה אם — אלול . . אותיות לולא: ראה תורת הבעש"ט עה"פ לולא התמהמנו (נדפסה בקובץ מכתבים לתהלים ע' 204 — בתהלים אהלי"י הקצר).	ב	רכז
וישכט לבן בבקר: ראה ד"ה זה בתוי"א ותוי"ח.	ב	רכה
שורה ד"ה ה' — ע"ד הרע הדק: ראה ג"כ לעיל רכב, א. — מועתק בזה קסע ממאמר הצי"צ ד"ה ויחלום (בבוך בראשית 31): י"ל שזהו ע"ד מעשה אבות סימן לבנים, כי הנה יעקב הי' לו צרות עם לבן ועשו ועם עשו נפטר בזמן מועט ועם לבן האריך עשרים שנה. כי לבן הוא ק"ג שהוא כלול טו"ד שלכן שלח אברהם ליקח את אשה ליצחק מפרן ארם מנחור אחות לבן וכן יעקב לקח את בנות לבן, כי לבן נגד כתר וק"ג היא כתר לנוק' כו' משא"כ עשו הוא רע גמור. והנה לפטר מבחי' ק"ג הכלול מטו"ד צריך שהות רב יותר מליפטר מן הרע הגמור. ולכן סבלו מאדום יותר מה"ט שלפי שקרובה ג"כ לצד הקדושה ע"כ מרשיע יותר כו'. ע"כ הנוגע לענינו.	א	רכו
עם לבן גרתי: ב"ה משביעין אותו (נדפס בקיצורים והערות לתניא) איתא שמאמר זה הוא משנת תקס"ה. המאמר כפי שנדפס כאן — בתוס' הגהות וכו' — נמצא בבוך בראשית 3 ורשום עליו: בס"ד פי' וישלח התרכ"ב. — ראה ג"כ ד"ה עד הגל הזה בסידור עם דא"ח (דש, ג). ד"ה וישלח יעקב בתוי"א ובתוי"ח.	א	רכז
שורה ד"ה שהצדיקים — העוה"ז. . עראי: להעיר מפתגם הה"מ ממעורייטש — הובא ונתבאר בלקו"ד כרך ב' ע' ריד. לקוסי שיחות כרך א' ע' סח ואילך.	ב	רכט

	דף	עמוד
	קפח	ב
שורה ד"ה אמנם — הרמב"ן הלך על הרמב"ם: אולי יש לקשר לזה — דהרמב"ן מפרש (ר"פ תרומה) עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה כו' ובסהמ"צ להרמב"ם (מצוה כו' ועד"ו ביד הל' ביהב"ח ובסהמ"מ שורש יב) שציונו לבנות ביהב"ח לעבודה בו כו'. ואכ"מ. וראה לקוטי שיחות כרך ד' ע' 1346 ובהערה 24 שם.		
שורה ד"ה והנה — והנה בעה"ק: ראה ג"כ אוה"ת בהעלותך ע' שעג סעיף ד'.	קפד	א
שורה ד"ה ועשו — ועשו לי מקדש וכו': מכאן עד סוף העמוד הוא כעין קיצור (רשימה קצרה) להמבואר לקמן דף קפו, א ואילך. בסעיף ט' . . דף ט' ע"ב: הכוונה להנדפס לעיל קפג, א. ובבוכך כתב יד שהי' אצל הצ"צ הי' זה בודף ט' ע"ב. וכ"ה בהציונים המובאים לקמן.	קפה	ב
יש לבאר תחלה: נדפס לקמן קפו, א.		
שורה ד"ה יש — קיצור . . ועוד קיצור: לקמן קפו, א . . קפה, א.		
שורה ד"ה דס"ו — וצריך לבאר: לקמן קפה, א ואילך.		
שורה ד"ה ג' — כמ"ש בד"ה קיצור אן: לקמן קצ, א.		
שורה ד"ה והלויים — והלויים וכו': לקמן קצ, א ד"ה והנה עבודת הלויים.		
שורה ד"ה שהוא — וכהן סתם או הסגן מבחי' חסד: ברשימות הצ"צ לתהלים קי, ד סעיף יו"ד מביא בשם המאורי אור (מע' כי סעיף ט'): כהן סתם נקי חסד וכהן הדיוט נקי נצח. — ולהעיר אשר ביאיר נתיב שם כותב: ונ"ל לפ"ז מ"ש המחבר כהן סתם הוא חסד הוא טעות וצ"ל כהן סגן.	קפח	א
"מש"כ — כאן — כהן סתם או הסגן י"ל: א) כפשוטו — ב' פי' (מתאים לשתי גירסות הנ"ל); ב) דאו הסגן הי' פי' על סתם (ועפ"ז לא יוקשה על המאור"א מהי"נ). וגם ע"פ נגלה — אין לסגן תינוך בפ"ע (כמו כה"ג). (מרשימת כ"ק אדמו"ר שליט"א). ע"פ הנ"ל מובן אשר גם בסוג כהנים ישנם ג' סוגי אנשים (ע"ד שהוא בלויים — קהת, גרשון ומררי, וע"ד שהוא בישראלים — ישורון) הנביאים אליהו ואלישע וכה"ג (רבות וישלח ר"פ עז, הובא באור התורה וזאת הברכה ע' איתתעב ס"ה); ישראל (יושבי אהל, לקו"ת ס"פ בלק); יעקב (בעלי עסקים, שם).		
עוד יש לחלקם "מצד עבודתם כהן סתם — שעבודתו בבחי' חסד (סתם וכללות קו הימין — כהן); הדיוט — נצח; כה"ג — חכ'. (וכהחילוק דיעקב וישראל כו' — שבכ"מ נת' שמחולקים בעבודתם ברוחניות). וי"ל שזהו ג"כ ג' הענינים שבכהן: עובדא כוונה רעו"ד — שמפרש לקמן באוה"ת — שכהן הדיוט עיקר עבודתו בעובדא וכו' (מרשימת כ"ק אדמו"ר שליט"א).		
שורה ד"ה ע"י — ג"פ ובכ"נ . . נעשה קי"ס: נתבאר באוה"ת דרושים לר"ה ע' איתמד ואילך. (ושם נתבאר ג"כ מדריגת ובכ"נ הד').	קפח	ב
בת"א ד"ה ושבתי: ראה ס' הנחות הר"פ ז"ל ד"ה זה. וראה ג"כ תו"ת ד"ה וידר יעקב.	קצא	ב
שורה ד"ה נעשים — בד"ה ששים . . בשבת א' . . ושבתי: שני דרושים אלו — בלי ההגהות — נדפסו בס' הנחות הר"פ ז"ל בזה אחר זה, ורשום עליהם: ליל שבת הנ"ל. [חתונה, שבת פ' ויצא]; שבת הנ"ל.	קצג	ב

הערות וציונים

תסב

	עמוד	דף
ענין שלום עליכם : בכרך באברויסק 14. 61.	ב	קצט
וירא והנה באר בשדה : בכרך באברויסק 63 — עד סוף סעיף יא.	ב	ר
וראה תו"א ד"ה ויחפרו עבדי יצחק. לקו"ת חקת ד"ה אז ישיר.	ב	ר
שורה ד"ה ג"כ — מחוצע . . אן בצלם : בארוכה ע"ז — דאה	א	רו
ד"ה ונפש השנית סעיף יו"ד (נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' פו ואילך).	ב	רו
שורה ד"ה במ"א — בדי"ה אל יתהלל : נדפס בס' הנחות הר"פ ז"ל.	ב	רי
שורה ד"ה דבר"ט — ציון במשפט תפדה : נדפס להלן דף ריג, ב.	ב	רי
שורה ד"ה במ"א — אספה לי . . בבון תר"ט : נדפס באור התורה בהעלותך ע' שפז.	א	ריב
שורה ד"ה בספר — בספר אשל אברהם : לרי מרדכי אשכנזי (נדפס בפירודא, תס"א). — ראה שם ק, ד.	א	ריג
ציון במשפט תפדה : נדפס ג"כ באוה"ת דברים (כרך א').	ב	ריג
אתהלך : ראה תו"א ד"ה וללכן שתי בנות. תו"ח ד"ה ורחל היתה.	ב	רטז
שורה ד"ה בעול — משה נקי משיח : בכ"מ במדרז"ל ובמאמרי ד"ח אשר גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון (משיח) — בארוכה עזכ"ז ראה במקומות המסומנים בספר המפתחות לספרי ד"ח ערך משה, משיח. — ולהעיר מזהר ח"א כה, ב. ועוד. וראה ג"כ בעל הטורים בראשית מט, י. רש"י שם.	א	ריח
שורה ד"ה (ונם) — משה . . ונק' מלך כו' : ראה אוה"ת וזאת הברכה ד"ה ויהי בישורון מלך, וש"ג.	ב	ריח
ותקנא רחל באחותה — עול מצות (רכז, א) : בכרך בראשית 21.	ב	ריח
וה"י העטופים : ראה ד"ה זה בשער התפלה לאדהאמ"צ.	א	רכד
שורה ד"ה אט — אלול . . אותיות לולא : ראה תורת הבעש"ט ע"ה"פ לולא התמהמנו (נדפסה בקובץ מכתבים לתהלים ע' 204 — בתהלים אהלי"י הקצר).	ב	רכד
וישכם לבן בבקר : ראה ד"ה זה בתו"א ותו"ח.	ב	רכה
שורה ד"ה ה' — ע"ד הרע הדק : ראה ג"כ לעיל רכב, א. — מועתק בזה קטע ממאמר הצי"צ ד"ה ויחלום (בכרך בראשית 31) : י"ל שזהו ע"ד מעשה אבות סימן לבנים, כי הנה יעקב ה"י לו צרות עם לבן ועשו ועם עשו נפטר בזמן מועט ועם לבן האריך עשרים שנה, כי לבן הוא ק"נ שהוא כלול טו"ר שלכן שלח אברהם ליקח את אשה ליצחק מפרדן ארם מנחור אחות לבן וכן יעקב לקח את בנות לבן, כי לבן נגד כתר וק"נ היא כתר לגוקי כו' משא"כ עשו הוא רע גמור. והנה לפטר מבחי' ק"נ הכלול מטו"ר צריך שהות רב יותר מליפטר מן הרע הגמור. ולכן סבלו מאדום יותר מה"ט שלפי שקרובה ג"כ לצד הקדושה ע"כ מרשיע יותר כו'. ע"כ הוגוע לענינו.	א	רכז
עם לבן גרתי : בדי"ה משביעין אותו (נדפס בקיצורים והערות לתניא) איתא שמאמר זה הוא משנת תקס"ה. המאמר כפי שנדפס כאן — בתוס' הגהות וכו' — נמצא בכרך בראשית 3 ורשום עליו : בס"ד פ' וישלח התרכ"ב. — ראה ג"כ ד"ה עד הגל הזה בסידור עם ד"ח (דש, ג). ד"ה וישלח יעקב בתו"א ובתו"ח.	א	רכז
שורה ד"ה שהצדיקים — העוה"ז . . עראי : להעיר מפתגם הה"מ ממצוריטש — הובא ונתבאר בלקו"ד כרך ב' ע' ריח. לקוטי שיחות כרך א' ע' סח ואילך.	ב	רכט

	עמוד	דף
שורה ד"ה ה' — וזהו ויאמר לבן : בארוכה יותר ע"ד המובא בסעיף זה — ראה תו"ח ד"ה וישכם לכן בבקר סעיף ו' ואילך.	א	דל
שורה ד"ה ועד"ז — נשמת ר"י : היינו : רב יהודה. וראה נדה יג, א.		
שורה ד"ה י — וזהו וישתחוו ז' פעמים : בארוכה יותר עדכ"ז — ראה תו"ח ד"ה וישלח יעקב מלאכים סעיף ט' ואילך.	א	דלא
כי במקלי עברתי — בסערות חימון (רלס, א) : בבוך בראשית 21.	ב	דלב
שורה ז"ה ע"פ — ומקלכם . . דפ"י הרקנטי : ראה אוה"ת בא (ע' שז). וככה — תרל"ז סעיף קטז ואילך.	א	דלג
קיצורים כו' ויקח מן הבא : ראה תו"ח ד"ה ויקח מן הבא. ד"ה והוא עבר לפניהם, תרכ"ז.		
שורה ד"ה להעיר — בספר דברי אמת : הובא ונתבאר לקמן תכו, א.	ב	דלו
עוד קיצור : בבוך בראשית 31.	א	דלט
שורה ד"ה המעיין — המעיין . . לטהר זבים . . בכל שהוא . . אות יו"ד : ראה תו"כ שמיני יא, לו. מקואות פ"א מ"ו. — ואעפ"י ופשוט שגם לדעת אלו שמעיין בכל שהוא מטהר גם אדם, צ"ל שיעור שכל גופו עולה בהם (טור וב"י יו"ד ר"ס ר"א וש"נ), ואיך זה אות יו"ד — כיון "דגם כאשר סובל את עצמו בטיפה אחת, אבל אותה טיפה מכסה את כל גופו, הגה אם טיפה זו היא מי מעין, נטהר בה, ובמחשבה (עיונית) אפשר לצייר שיסבול את כל גופו בטיפה אחת. שהרי אין צריך שיעור לעובי המים שמכסה את כל גופו, ואפשר למשוך את הטיפה שתהי' דקה מאד (אויסציען די טיפה זייער דין) עד שתכסה את כל גופו" (לקוטי שיחות כרך ד' ע' 1278), אלא שהתורה על (הרגיל ו)הרוב תדבר ולכן ארז"ל שמים שכל גופו עולה בהן — הם מי סאה.	ב	דמ
ויזרח לו השמש : ראה לקו"ת כי תצא (הראשון). סידור שער התפלה ד"ה אשר לקחתי. פלח הרמון ד"ה ויזרח לו השמש.	ב	דמד
על כן לא יאכלו : בבוך בראשית 3. 31. — ראה תו"א ד"ה ויאבק איש עמו. תו"ח שם. סהמ"צ להצ"צ מצות איסור גדה"ג.	ב	דמה
שורה ד"ה ניצוצי — ויאבק כו' : ראה ג"כ ד"ה ויאבק (נופס לקמן בההוספות).	א	דמז
שורה ד"ה דקודם — והי' רק כמקיים מצות תפילין : בארוכה עד"ז — ראה ראשית חכמה שער הקדושה ר"פ ט"ז. ספר המאמרים תשי"א (ע' 207). לקוטי שיחות כרך ד' (ע' 1109 ואילך).	ב	דמח
שי"ן לפסוק — הוי' עמו כו' (רנא, א) : בבוך בראשית 21.	ב	דמז
שורה ד"ה ג — ובב"ר פע"ה : צ"ל : פע"ז.		
וישב יעקב — דכ"ד יעו"ש (רנח, א) : בבוך בראשית 31. בבוך 21. וישביוחי גוססא אחרינא מדרוש זה — ראה ד"ה זה בתו"ח ובפסלח הרמון.	ב	דנא
שורה ד"ה להיות — מדרוש חמשה קנינים : גרסס באוה"ת לחג השבועות.	א	דנג
שורה ד"ה רני — דמהר"ן : בבוך וישביוחי : דמהר"ן שפירא.	א	דנד
שורה ד"ה היכל — יקרה היא מפנינים : ראה ג"כ ד"ה יקרה היא מפנינים בס' תקס"ב (ע' ל'). ובארוכה יותר — בדרך חיים פכ"ג באמצע הפרק, סכ"ה ואילך.	ב	דנו
הקל קול יעקב : בבוך בראשית 21. 31. וישביוחי.	א	דנח
שורה ד"ה ענין — הוד שבהוד : בביכלאך הנ"ל עוד קטע עם קיצור.		

	עמוד	דף
שורה ד"ה בחי' — מגורי לי יראה : ראה לקמן ד"ה וישב (רסו, א), אור תורה להה"מ ר"ס וישב.	א	רנט
לבאר הדברים : בכרך בראשית 21. 31. וישבויחי.	א	רס
שורה ד"ה השיגו — שנתגלו לר' עקיבא . . שלא נתגלו למרע"ה : להעיר ממנהות כס, ב. וראה מגיד מישרים (להבית יוסף) סי' מסות ד"ה ועוד אתן : ולא קם נביא כמשה אבל חכם קם ומנו ר' עקיבא. עיי"ש בארוכה.	א	רסא
בת"א ב"ה וישב : בהמובא בסעיף זה — ראה בארוכה לעיל רנה, ב ואילך. רנה, ב.	ב	רסה
וישב יעקב — ורפוא לישראל (רסח, א) : בכרך בראשית 21. וישב ויחי.	א	רסו
שורה ד"ה וישב — אלה תולדות . . בכרך בראשית : ראה ד"ה זה להלן (רסט, א).	א	רסח
שורה ד"ה דחנוכה — בתשו' הרשב"א : ראה ד"ה בכרך בראשית — נדפס באוה"ת דברים ע' איתרצו ואילך — ושם ביאור על המובא כאן. ספר המאמרים תש"ד ע' 192 ואילך.	א	רסח
אלה חולדות יעקב יוסף : בכרך באברויסק 57. וישבויחי.	ב	רסח
שורה ד"ה נולד — יש לפרש . . גילוי נשמה גבוה מאד . . זהו בקושי : אולי יש לקשר לזה המסופר ע"ד גילוי נשמת רבנו הזקן (נשמה חדשה) שבא ע"י ברכה מיוחדת מהבעש"ט לאחר שאמו של אדה"ז לא נפקדה משך שנה ראשונה לאחר חתונתה (בארוכה עדי"ז — ראה לקו"ד כרך ג', תעה, א ואילך).	א	ער
שורה ד"ה נועם — כמ"ש בזהר . . שהעני מתפלל ומתרעם על עוצם דוחקו : הוא בזהר ח"א (כג, ב). להעיר מד"ה תקעו בחדש, תרכ"ז, ושם סעיף ד'.	ב	ער
יקדים ענין : בכרך בראשית 3. 31. — ראה ד"ה והנה אנחנו מאלמים בתו"ח.	ב	רעב
ויהי ה' : בכרך בראשית 21. 31. וישבויחי.	א	רעח
בכ"ה בכסלו : בכרך בראשית 3. וישבויחי. — ראה ג"כ ד"ה זה בשערי אורה שער חנוכה בתחלתו. לקו"ת ואוה"ת ר"פ בהעלותך. ע"ד מאמר זה מועתק בזה קטע משיחת כ"ק אדמו"ר (מהור"צ) ג"ע מי"ט כסלו תרצ"ג ² :	ב	רעח
והי עס איז מקובל, איז בחג הגאולה י"ט כסלו תקי"ט אין ליאָנא נתאספו קיבוץ גדול מאנ"ש והתרבו חסידים ממי שהיו תחלה מן המנגדים. ואמר אז — כ"ק רבנו הגדול — הדרוש „ברוך שעשה נסים לאבותינו" (ויש נוסחא מדוייקת אשר בתחילת אמירתו אמר כזה"ל „ברוך שעשה נסים לאבותינו הבעש"ט ורבינו הרב המגיד, בימים ההם פורים וחנוכה, בזמן הזה י"ט כסלו"), ובמאמר זה משבח עבודת המוחין, משפיל ומבטל הענין דעבודת הלב בהתפעלות, והי' זה רק הוראת שעה, לפי שהחסידים עמדו כל השנה בתהלהבות גדולה, ובהתפעלות עצומה, מחסד הגלוי אשר עשה הוי' עמדם ועמדו — בהצלת כ"ק רבינו הגדול והצלת תורת הבעש"ט ג"ע.		
דער מאמר „ברוך שעשה נסים" ³ איז בהמשך צו דעם מאמר בכ"ה		

(2) נדפס בלקו"ד כרך א' (כא, א ואילך).

(3) נדפס — בתוסי' הגהות וכו' מהצ"צ — בקונטרס בפ"ע (קה"ת, תשי"א).

בכסלו, חאס כ"ק רבינו הגדול האט געזאגט כחנוכה תקנ"ט בחיטעבסק
בניסיעתו חזרה מפעטערבורג.

— דעם מאמר — „בכ"ה בכסלו" — האט דער רבי נאך א מאהל
געזאגט לכ"ק אאזמו"ר הרה"ק צמח צדק בשנת תקס"ג, וישנו
בהגחה כפי ששמעו. ומאמר זה עצמו ישנו עם הגהות ארוכות מכ"ק
אאזמו"ר הרה"ק צמח צדק משנת תקע"א או תקע"ב¹. ויש בו ט"ו
פרקים גדולים עם קיצורים, ומחזיק יותר על תשעה בוגין בכתב
בינוני. אבל בעיקרו כפי שקבלו מכ"ק רבינו הגדול הוא מאמר לא
ארוך בערך כחמשה עמודים. אמנם זה העיקר שאלו המאמרים הם
מהראשונים אחר פטרבורג. —

וכבר ספרתי² מענין המעשה הכתובה בכת"ק כ"ק אאזמו"ר אדמו"ר
הרה"ק מוהר"ש זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, בסיבת אמירת מאמרים
אלו. אך שם מסופר בקצרה, ולכן יצא עירוב ענינים, ועתה אפשר.
המאמר בכ"ה בכסלו הוא העתק, והמאמר ברוך שעשה נסים הוא
כת"ק כ"ק אאזמו"ר אדמו"ר הרה"ק מוהר"ש. ורשימת המעשה
בכת"ק אאזמו"ר אדמו"ר הרה"ק מוהר"ש הוא על המאמר ברוך
שעשה נסים. וזה לשונו הקי³:

„שמעתי מכ"ק אאמו"ר שי שאאזמו"ר הוקן נ"ע בג"מ אמר דרוש
זה הי' כוונתו להסירם מריבוי התפעלות הלב, ותנועות חיצוניות
שהיו נוסעים מהעיר לשדה נגד העיר להתפלל שם בצעקה גדולה,
לכן אמר דרוש זה והגביה חב"ד בהתפעלות השכל דוקא (ובאמת זהו
הוראת שעה שהיי צריך לכך)“.

עד כאן לשון הרשימה בהנוגע לענין זה, כי יש שם עוד רשימת
דברים הנוגעים במאד בהבנה בעבודה ובהורכה. ולכ"ק אאמו"ר הרה"ק
בהיותו על יחידות אצלו ביאר לו כי התפעלות שלהם היתה גדולה
כ"כ עד שהיו תולין עצמן בין שמים וארץ, און דער רבי מיט די
מאמרים האט זיי גיבראכט אין התיישבות.

א קיצור הדרוש: בבוך וישביוחי — ושם הקיצורים מסומנים.
ב לבאר הדברים: בבוך בראשית 31. וישביוחי. — ראה ד"ה והריחו
ביראת ה', תקס"ב.

א ומעשה נבוא: בבוך באברויסק 6.
א במשלי... חנוך לנער: בבוך בראשית 3 — ושם עוד קטע בסיומ
הדרוש שלא נדפס כאן.

ב ת"ר נ"ח: ראה תו"א ד"ה זה. סהמ"צ להצ"צ מצות נר חנוכה.
פלח הרמון ד"ה זה.

א שורה ד"ה והנה — ע"פ יסובבנהו... האזינו תקס"ז: ד"ה זה נדפס
בקונטרס בפ"ע (קה"ת, תשכ"ב). וראה הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א
ד"ה בחג הסוכות (שם ע' 3).

שורה ד"ה לכאן — יצרנהו כו': ראה בקונטרס הנ"ל ע' 13.
כי עמך מקור חיים: בבוך באברויסק נומ. 6. בוך בראשית 3. —
ראה ד"ה זה בתו"א. שערי אורה שם.

א רני ושמחי: ראה בתו"א ושערי אורה. סידור עם דא"ת ד"ה זה.

רצו

רצה

חצר

שב

דש

שה

שיא

(4) זהו הנדפס כאן.

(5) שיחת יב תמוז תרצ"א (קונטרס 10). עיי"ש.

(6) בבוך וישביוחי (צמ, טע"ב).

	עמוד	רף
הנה כתיב כי אתה נדי: בכרך באברויסק 6. בוך וישביוחי. בכרך בראשית 3 (בלי ההגהות שבין חצאי הרבוע) ורשום עליו: בס"ד פי מקץ היתרכ"ג. ראה ד"ה זה בשערי אורה.	ב	שיט
מזוזה מימין: בכרך באברויסק 57. 61 — בלי הקיצורים. בכרך וישביוחי עם הקיצורים. — ראה תו"א ד"ה ג"ח מצוה וביאורו. סידור שער החנוכה בתחלתו.	א	שכח
אורך ימים: בכרך בראשית 3. ראה ד"ה זה בס' תקס"ב. בס' מאה שערים.	א	שלז
ויהי מקץ — וקבל היהודים (שנב, א): בכרך בראשית 21. וישב' ויחי. בכרך ציפל (שסת, ב) ורשום עליו: תקצ"ד.	ב	שלח
שורה ד"ה ונ"ח — הנ"ה: בכרך וישביוחי בא כאן סעיף ח' המתחיל והנה מבואר בתו"א (בנדפס: שלה, ב שורה ד"ה לא). והגה"ה זו באה בסיום הדרוש כקטע בפ"ע.	א	שלז
ויהי מקץ: ראה תו"א ותו"ח ד"ה זה (השני). פלח הרמון ד"ה זה. שורה ד"ה מקץ — ה' פעמים טוב: בכרך וישביוחי נמצאת הגיה זו: בסידור ד"ה ענין רב שמואל בר יצחק מרקד אתלת פי' והנה כוס הוא בחי' כלי המלי, והיינו תשב"עפ מלי קרינן לה כוי. יעו"ש. א"כ גביע שהוא הי"פ טוב י"ל דהיינו תשב"כ שהוא חמשה חומשי תורה זהו הי"פ טוב.	א	שמא
ולבאר הדברים: בהבא לקמן — ראה ד"ה ענין גביע הכסף לאדמו"ר האמצעי (הוצאה חדשה עם הוספות מדרוש זה — וכן ד"ה להבין ברכת חתנים — נמצא בדפוס).	א	שמב
שורה ד"ה (נט — כוס של ברכה . . להנב" . . טפח: טושוי"ע או"ח סי' קפג. שוי"ע אדה"ז שם ס"ח. וכ"ה בוח"ב (רמה, א. רעג, ב). ובוהר ח"ב (קפט, ב) שצ"ל גבוה זרת (שפי' גם כן ג' טפחים — וכמש"כ בספר אור החמה, ודלא כמש"כ בעימור סופרים). ומה שמיישב באוה"ח דוחק, כמובן. — ובפרט שהכוס דרו"ל גבוה לערך ג' אצבעות (פסחים קט, א) ולא טפח. ואכ"מ. ומנהגנו — הובא בלקוטי מנהגים שבהגדה. סו"ס שוי"ע אדה"ז כרך ג'ד (קה"ת, ברוקלין) — שיהי' גבוה מן השלחן ג' טפחים, ואולי הוא לכתחילה ולהידור (מהערת כ"ק אדמו"ר שליט"א — נדפסה בקובץ מכתבים לתהלים ע' 210, בתהלים אהלי"י הקצר).	ב	שמב
ד"ה ועמ"ש: בכרך באברויסק 57 ובכרך וישביוחי נמצא קטע זה לקמן קודם ד"ה והנה במא"א (שדמ, ב) וגם קטע נוסף שלא נדפס כאן. והנה כוי וילקט יוסף: ראה תו"א ד"ה וילקט יוסף. לקמן שנב, א ד"ה וילקט יוסף.	א	שמג
שורה ד"ה שבבחי' — ועם כל הנ"ל: בביכלאך הנ"ל מתחיל כאן סעיף ג'.	ב	שמג
והנה במא"א: מכאן עד סיום הדרוש — לא נמצא בביכלאך הנ"ל. שורה ד"ה א — מענין גביע הכסף בכרך בראשית: ראה לעיל שמא, א ד"ה והנה מ"ש. לקמן שמז, ב ד"ה כוס ישועות.	ב	שמח
ויגש אליו יהודה: ראה תו"א ותו"ח ד"ה זה. פלח הרמון ד"ה זה. ראה ג"כ ד"ה ענין הגשת יהודה ליוסף בס' המאמרים תרכ"ט. ד"ה ועבדי דוד בס' המאמרים תרצ"ט.	ב	שמח
וילקט יוסף: בכרך בראשית 3.	א	שנב

הערות וציונים

	עמוד	דף
ויחי יעקב — תשמע בקול (שנה, א) : בבוך בראשית 21. בבוך וישבויחי.	ב	שנב
ויחי יעקב : ראה תו"א ד"ה להבין כו' יפה שעה אחת. ד"ה ויחי יעקב בסי' תקס"ב. בספר תרכ"ח. פלח הרמון.		
ויקרא יעקב — כו' ע"ש (שסא, א) : בבוך בראשית 3. בבוך וישבויחי.	א	שנח
שורה ד"ה אני — בבוך בראשית : ראה לעיל ד"ה שייך לפסוק ויקרא (רמת, ב).	ב	שנח
יהודה אתה יודוך : בבוך באברויסק 63.	ב	שסב
חכלילי עינים : בבוך בראשית 3. בבוך וישבויחי. — ראה תו"ח ד"ה זה. פלח הרמון ד"ה זה. קונטרס העבודה. מכתב כ"ק אדמו"ר (מהור"י) נ"ע — גופס בסוף קונטרס העבודה.	ב	שסה
ולבן שינים : בבוך וישבויחי בא כאן קודם ד"ה זה — הנדפס לקמן שעה, ב.	ב	שע
ועי... של ישראל כו' : בבוך הנ"ל לא נמצא כ"ז ובמקומו : ע' באו"ת בפ"י אם אני לי מי לי אני הוא מי י מי הוא בינה, י"ל.	ב	שעא
שורה ד"ה ע' — ביאור וראו תקס"ב : גופס בסי' תקס"ב (ע' קלז ואילך).	א	שעב
שורה ד"ה והנשמה — והנשמה בגוף : בבוך וישבויחי עוד קטע. קיצור מד"ה חכלילי עינים — א"חיק מעליכם (שעו, ב) : בבוך בראשית 31.		
נפתלי אילה שלוחה : בבוך באברויסק 57. בוך בראשית 3. בוך וישבויחי.	א	שעה
הנותן אמרי שפר : בהבא לקמן -- ראה ד"ה נפתלי אילה שלוחה בסי' הנחות הר"פ ז"ל בתחלתו.	א	שעט
נפתלי אילה שלוחה : בבוך באברויסק 57. בוך בראשית 3. — ראה פלח הרמון ד"ה זה.	א	שפ
גד גדוד — תולדות פס"ו (שפה, א) : בוך בראשית 21. בוך וישבויחי.	א	שפב
במא"א : בבוך וישבויחי קודם פסקא זו נרשם בצד הגליון : ועוד איתא בילקוט ר"פ שמות גד ע"ש המן שנאמר והוא כורע גד לבן, ואיתא בילקוט פי' בשלח דע"ה ב' ע"פ והוא כורע גד לבן ר"א המודעי אומר כדברי אגדה שמושכין לבו של אדם כי אגדה זהו פנימיות התורה, וכמ"ש בשם הוזהר ויחי זף דלד ב' ע"פ האספו ואגידה לכם כו', ובמא"א אות ה' סכ"א הגדה בחכמה כו' יסוד אבא גהר דנגיד עכ"ל. ובמכילתא הובא בילקוט ע"פ והישר בעיניו תעשה אלו אגדות שענינם מילי דחסידות לפנים משורת הדין, ועמ"ש מענין חסידות בד"ה ראשי המטות ועמ"ש מענין מן בת"א פי' בשלח ע"פ אכלוהו היום ועמ"ש ע"פ הנני ממסיר לכם לחם מן השמים סעיף יד.	א	שפג
בן פורת יוסף : המאמר — בלי ההגהות — נמצא בבוך וראו אלטהוין (כולל מאמרי אדה"ז). ראה ד"ה זה בהוספות לתו"א. בפלח הרמון.	ב	שפה
להבין שרשי הדברים : בוך בראשית 3. בוך וישבויחי.	א	שפח
שורה ד"ה שואל — פמ"א : כנראה צ"ל : פמ"ב.	א	שצ
בן פורת יוסף : בוך וישבויחי. — זהו הדרוש שלפניו אלא באריכות יותר.	א	שצה

	עמוד	דף
נ"ב : בכרך הנ"ל.	ב	שצט
לבאר הדברים — הברכה ל"ג כי (תיז, ב) : בוך בראשית 21. בוך וישב"ויחי.	ב	תר
שורה ד"ה זבסוף — לאלקים : בכוך וישב"ויחי עוד קטע.	א	תיר
לבה"ז גרן האטד : בוך באברויסק 6.	ב	תיז
קהלת כו' טוב ללכת : גדפס גם ברשימות הצ"צ על קהלת (ע' רמח).	ב	תיח
בקהלת כו' טוב שם : גדפס ג"כ ברשימות הצ"צ על קהלת (ע' רמה).	א	תכ
וראה ג"כ פיה"מ להצ"צ (רעה, ב) ד"ה מד"ר ר"פ ויקהל. אוה"ת שמות (ע' ג') סעיף ד.		
מי ימלל : סיום הרשימות על פסוק זה — גדפס ברשימות הצ"צ לתהלים קא"פ קו, ב. (בתהלים שם העיר המו"ל אשר "מאות א' עד ח' גדפס באוה"ת". וכאן נמצאים רק ה' סעיפים).	ב	תכא
ראה ביאורי הזהר ד"ה ר"י פתח ויבואו עד גרן האטד. פלח הרמ"ן ד"ה ויבואו עד גרן האטד.		
ואדמ"ו . . גנוזין : גדפס לעיל בד"ה מי ימלל.	א	תכב
עו"ל פ"י — הלוי הוא (תכד, ב) : בכוך בראשית 200.	ב	תכג
ושבע שנים : גוסחא זו בכוך באברויסק 63.	ב	תכד
בגמרא . . מלכא ומלכתא : בכוך באברויסק 61.	א	תכו
ביאור הדברים ע"פ ואני נתתי : בכוך באברויסק 14. ראה הוספות לתו"א ד"ה זה. פלח הרמון ד"ה זה.	ב	תכז
לדרוש הנ"ל : בכוך באברויסק 6. 31.	א	תל
למועד הזה : בכוך והנה כמ"כ"אה"ק.	א	תלב
ויצחק בא : בוך באברויסק 57.	ב	תלג
במדרש רבה . . זכר ונקבה בראש : בכוך בראשית 21. 200. גדפס בס' החקירה להצ"צ (סג, א) והועתק משם.	א	תלד
שורה ד"ה ב — ארבע . . ארבעה : להעיר מחגיגה טז, א : שלשה . . ושלשה.		
שורה ד"ה כמלה"ש — מופת על השארת הנפש : ראה ג"כ בס' החקירה (ז, ב סעיף ח' ואילך).		
שורה ד"ה לדברי — והרש"ט . . הקשו . . מזה ראי' : ראה בס' החקירה (שם) וצ"ח לכאן.		
במ"נ פ"ו איש ואשה : גדפס בס' החקירה (עג, א) והועתק משם. — נמצא עם כמה שינויים והוספות וקיצורים — בכוך בראשית 31. 200. ובביבליאך הנ"ל ההתחלה : ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי.		
ויאמר האדם : קטע זה לא נמצא בכוך 31. ובכוך 200 בא בתור התחלת המאמר — קודם סעיף א'.	ב	תלד
שורה ד"ה ומ"ה — שגאון אחד הנהיג לומר בשחרית אה"ר ובערבית אה"ע : להעיר מברכות יא, ב. טושו"ע או"ח ר"ס ס'. שו"ע אדה"ז שם. וראה שעה"ה הכולל פ"ז ס"ז בשם רבנו בחיי בענין זה. — אבל גוסח אדה"ז בסידורו הן בשחרית והן בערבית לומר אהבת עולם (ראה שעה"כ שם. ויש להוסיף אשר כן הגוסח ברמב"ם סוף ספר אהבה. ס' המנהיג דיני תפלה לחול (ושם אשר כ"כ הרי"ף). סידור האר"ז"ל ועוד). וראה ג"כ ז"ו אהבת עולם (גדפס בס' מאה שערים כט, ב).		
רשימות הצ"צ לתהלים קא"פ קו, מח סעיף ה' ושם : מה שאנו אומרים אהבת עולם אהבתנו זהו למעלה מבחי' אהבה רבה. וכן הוא נוסחת אדה"ז בשבת ויו"ט (ראה שעה"כ שם. ולהעיר מהצ"צ שם).		

הערות וצינונים

	עמוד	
בראשית . . ותפקחנה . . כתנת עור (חלט, א) : בכרך בראשית 200.	א	דף תלו
גדפס בטי החקירה (סו, א), והועתק משם.	א	תלט
וכפרת : גדפס בטי החקירה (צו, א) והועתק משם.	ב	תלט
ויזכור אלקים : בכרך בראשית 200. גדפס בפיה"מ להצ"צ, והועתק משם.	א	תמ
ארדה נא : בכרך בראשית 21. גדפס בטי החקירה (קלה, א) והועתק משם.	א	תמב
שורה ד"ה ב — במ"ג ח"א פ"י : הובא ונתבאר בטי החקירה (ט, א).	א	תמח
רבי בנאה : גוסחא אחרינא ושינוי הסדר מהגדפס לעיל (קוט, ב).	ב	תנב
גדפס בקונטרס מאמרים להצ"צ (קה"ת, ברוקלין) והועתק משם.	א	תנו
ואם בשדה : גוסחא אחרינא מד"ה זה המובא לעיל בד"ה ויגדלו הגערים (קלט, ב). גדפס בטי חקט"ב והועתק משם.	א	תנו
ויתן לך : גוסח יותר מדויק מד"ה זה הגדפס לעיל (קסא, ב). גדפס בטי חקט"ב והועתק משם.	ב	תנח
והנה ה' נצב עליו : גדפס בטי החקירה (ע' 273) והועתק משם.	א	תנח
פ' וישלח . . יעבור נא : גדפס בפיה"מ להצ"צ והועתק משם.	ב	תנח
ויאבק : גדפס בטי החקירה (צג, ב) והועתק משם.	א	תנח
פ' וישב . . ויהי כהיום הזה : גדפס בפיה"מ להצ"צ והועתק משם.	ב	תנח
היש לכם אב : גדפס בטי החקירה (צא, א) והועתק משם.		

לוח המפתחות כללי

— לשני החלקים וההוספות —

בראשית

עמוד	דף	
א	א	כה אמר ה' השמים כסאי (א"ב)
ב	ב	ביאור כאשר השמים החדשים
ב	ד	ויאמר לו יהונתן מחר חדש (כל המשמח)
ב	יג	להבין ביאור הדברים (הנ"ל)
ב	כ	עוד ביאור הדרוש הנ"ל (הנ"ל)
א	כב	להבין במ"ש רבינו לעיל
א	כה	קצור מהדרוש זה' מדי חדש שבלקו"ת (הנ"ל)
ב	כה	ביאור על הדרוש (הנ"ל)
א	כח	הערות להדרוש (הנ"ל)
ב	כח	להבין מארז"ל בחלק (לפסוק בראשית ברא) (תקע"א)
א	לא	קיצור מהדרוש והארץ היתה תהו
א	לג	ויאמר אלקים תדשא
א	לו	ויעש אלקים את שני המאורות
א	לז	להבין מארז"ל הביאו עלי כפרה
ב	מ	לבאר המאמר שטענה הלבנה כו'
ב	מא	ויאמר אלקים ישרצו המים (תרט"ז)
ב	מב	ויאמר אלקים ישרצו המים
א	תלד	במדרש כו' זכר ונקבה בראם
ב	מב	ויכולו השמים והארץ (א"ב)
ב	מד	במדרש ב"ר ויברך כו' ברכת ה' תעשיר (שני פערטיל)
ב	מה	במ"ד בראשית ויטע כו' (הנ"ל)
א	תלד	במ"ג כו' איש ואשה
א	מו	ואיבה אשית כו' (תרט"ז)
ב	מח	ויהיו שניהם ערומים (א"ב)
א	מט	ביכל תקס"ד ד"ה ענין סוד ה' ליראיו (א"ב)
א	תלז	ותפקחנה עיני שניהם
ב	תלז	ויעש ה' אלקים
א	נא	הלא אם תיטיב שאת (תרט"ז)

נח

א	נד	אלה תולדות נח (תרט"ז)
ב	סו	קיצור מביאור ע"פ תולדות נח
א	תלט	וכפרת

תסו

שמוד	דף	
ב	סז	ענין חיבת נח (תקע"א)
א	סח	כי מי נח זאת לי (א"ב)
א	סט	מחלוקת בין רש"י ות"י בענין המבול (תקע"א)
ב	תלט	ויזכור אלקים
ב	סט	ותנח התיבה
א	ע	את קשתי
א	עא	והי' בענני ענן על הארץ
ב	עא	והיתה הקשת בענן

לך

ב	עב	ויראו אותה שרי פרעה (תקע"א)
א	עג	ויחלק עליהם לילה
א	תכג	הוספות לדרוש ויחלק
ב	עו	ומלכי צדק כו'
ב	עת	שכרך הרבה מאד
א	עט	ויאמר אברם כו' בן ביתי יורש אותי
ב	פ	ויוצא אותו
א	פא	והאמין בה'
א	פא	אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים
ב	פא	אד' ה' במה אדע
א	פג	ידוע תדע
ב	פג	ויקח לו את כל אלה
ב	פג	ויבחר אותם (הדרוש הזה הוא בהוספות לתו"א מגילת אסתר ד"ה להבין למה לעתיד כו'. ויש כאן נוספות על התו"א)

וירא

ב	פח	וירא אליו הוי' (שני פערטיל)
א	פט	כי ידעתיו (תרט"ז)
א	צ	ביאור למען הביא ה' על אברהם (תרט"ז)
א	צו	כי ידעתיו וגו'
א	תמ	ארדה נא ואראה
א	צט	וה' המטיר על סדום
א	ק	ענין שהי' שרה אצל אבימלך
א	ק	ויתפלל אברהם אל האלקים
ב	ק	וירא והנה איל
ב	קב	אשר יאמר היום בהר ה' יראה (מסעי' ג' כ"ק) (שני פערטיל)
א	תלב	למועד הזה כעת חי'

חיי שרה

עמוד	דף	
ב	קו	בהר פ' ח"ש ע"פ ויהיו חיי שרה
ב	תכד	לד"ה ויהיו חיי שרה
ב	קיד	ויתן לי את מערת וכו'
ב	קטו	ויען עפרון את אברהם
ב	קטז	וישמע אברהם אל עפרון (א"ב)
ב	קיט	רבי בנאה הוה מציין מערתא (תקע"א)
א	קכא	ולתוס' ביאור אגדתא הנ"ל (תקע"א)
א	תמב	רבי בנאה (נוסחא אחרינא)
ב	קכה	וה' ברך את אברהם בכל (תרט"ז)
ב	קכז	במדרש פ' חיי שרה כו' יפה שיחתן כו'
א	קלג	קיצורים והוספות להדרוש יפה שיחתן
א	קלו	שלשה אבות הם שרש ג' עמודים
ב	תלב	ויצחק בא
ב	תלב	יצחק זווגו בא אצלו

תולדות

א	קלו	ואלה תולדות יצחק
א	קלז	ויהי יצחק בן ארבעים שנה
א	קלז	ויעתר יצחק
ב	קלח	שני גויים בבטנך
א	קלט	וזרע יצחק בארץ ההיא
ב	קלט	ויגדלו הנערים
ב	תמח	ואם בשדה (תקס"ב)
ב	קמה	יושב אהלים
ב	קמה	הקל קול יעקב
א	קמז	ויגש וישק לו וירח
א	קנא	ויקהל רי"ח ע"פ עיניך בשדה
ב	קנא	ראה ריח בני (ל' התו"א עם הגהות)
א	קנו	בת"א בד"ה ראה ריח בני (תרט"ז)
ב	קנט	ויתן לך האלקים מטל השמים
ב	קס	זמשמני הארץ
א	קסא	בסנהדרין פ"ח ר"כ רמי כתי' תירש
ב	קסא	ויתן לך האלקים (מכ"ק אדמו"ר אמצעי נ"ע זיע"א)
ב	קסג	ביאור הדברים (הנ"ל)
א	תנב	ויתן לך (תקס"ב)
א	קסז	במדרש מה ראה יעקב כו' (הנ"ל)
ב	קסז	להבין מאמר הזהר. פתח ר"ח מי ימלל
ב	קע	להבין מאמר הזהר. פתח ר"י ואמר ורחש השמש

ויצא

עמוד	דף	
א	קעב	ויצא יעקב מבאר שבע
ב	קעב	ויפגע במקום
ב	קעג	ויפגע במקום
ב	תנו	והנה ה' נצב עליו
א	קעז	ענין קומה הוי' ויפוצו אויביך (מחצה הא' מהעתק ומחצה הב' מגכ"ק תרט"ז)
א	קפה	במד"ר ר' ברכי' פתח כי כל בשמים ובארץ (לדרוש הנ"ל) (תרט"ז)
א	קפו	בוך פערטיל. וביאור הענין (תרט"ז)
ב	קצא	והי' זרעך כעפר הארץ
ב	קצא	בת"א ד"ה ושכתי בשלום (ל' התו"א עם הגהות בפנים ולמטה)
ב	קצט	ענין שלום עליכם (לפסוק ושכתי בשלום)
ב	ר	וירא והנה באר בשדה
ב	רי	עוד קיצורים לד"ה באר בשדה
א	ריב	שייך לד"ה וירא והנה באר בשדה
ב	ריג	ציון במשפט תפדה (לדרוש באר בשדה)
ב	רטז	אתהלך לפני ה' בארצות החיים (לפסוק וללבוך שתי בנות) (תקע"א)
א	ריח	ותקנא רחל באחותה
א	רכ	ותקרא את שמו יוסף
ב	רכ	כי לא תשתחוה לא-ל אחר (לדרוש הנ"ל)
א	רכא	וענתה בי צדקתי
ב	רכא	ויקח לו יעקב מקל
א	רכג	ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים
ב	רכג	והכשבים הפריד יעקב
א	רכד	והי' העטופים ללבן
ב	רכד	לולי אלקי אבי אברהם כו'
ב	רכה	וישכם לבן

וישלח

א	רכז	עם לבן גרתי
ב	רלב	כי במקלי עברתי את הירדן
א	רלג	קיצורים וביאורים על הדרוש בת"א ויקח מן הבא בידו מנחה
א	רלט	עוד קיצור וביאור לדרוש הנ"ל
ב	תנוז	ויאבק
א	תכו	שייך לענין מאתים עזים
ב	רמ	ויזרח לו השמש

עמוד	דף	
ב	דמד	על כן לא יאכלו בני את גיד הנשה
א	תנו	יעבר גא כו'
ב	רמח	לפסוק ויקרא לו אל אלקי ישראל
א	רג	ואלה כו' בארץ אדום

וישב

ב	רנא	וישב יעקב (ל' התו"א עם הגהות)
א	רגח	הקל קול יעקב (לדרוש הנ"ל)
א	רגח	סוף ההגהות לד"ה וישב
א	רט	לבאר הדברים ע"פ וישב
ב	רסה	בת"א בד"ה וישב יעקב (תרט"ז)
א	רסו	וישב יעקב
א	רסז	וישב יעקב
ב	רסז	בזהר וישב (ענין הנ"ל בתוס' ביאור)
א	רסח	וישב יעקב
ב	רסח	אלה תולדות יעקב יוסף
ב	ער	ויבא יוסף את דבתם רעה
א	ערב	וישראל אהב את יוסף
ב	ערב	בת"א ענין מאלמים אלומים (תרט"ז)
ב	רעז	באורות הרבוי למעלה יותר (תרט"ז)
א	תנח	ויהי כהיום הוה
א	רעה	ויהי ה' את יוסף

חנוכה

ב	רעח	בכ"ה בכסלו
א	רצד	ענין ז' הנרות (קיצור הדרוש הנ"ל)
א	רצה	ענין הלל וענין הודאה (ג"כ קיצור הדרוש עם ביאורים) (תרט"ז)
ב	רצה	לבאר הדברים (לדרוש הנ"ל)
א	רחצ	ומעתה נבוא לבאר (הגהות לסוף הדרוש בכ"ה בכסלו שבת"א)
א	שב	עי' בסש"ב (ענין חנוך לנער) (תרט"ז)
א	דש	עוד לדרוש בכ"ה בכסלו
ב	דש	ת"ר נ"ח בש"א יום ראשון מדליק שמונה
א	שה	כי עמך מקור חיים
א	שיא	רני ושמחי בת ציון
ב	שיג	רני ושמחי (ל' התו"א והגהות) (תרט"ז)
ב	שיח	להבין למה נק' כנס"י בשם בת
		הנהגה כתיב כי אתה נרי ה' (ל' התו"א עם הוספות) (מפ"ג עד
ב	שיט	ספ"ה בבוך ב"ג)

עמוד	דף	עוד קיצורים מדרוש הנ"ל
א	שכז	מזוזה מימין
א	שכח	מזוזה מימין (קיצור ל' התו"א והגהות וביאורים) (תרט"ז)
א	שלה	לענין כי גדול הוי'
א	שלו	אורך ימים בימינה
א	שלו	

מקץ

ב	שלח	ויהי מקץ
א	שמ	זעתה ירא פרעה
ב	שמ	ענין יוסף זאחיו (מחצה הב' שני פערטיל)
א	שמה	לענין גביע הכסף
ב	שמז	כוס ישועות

ויגש

ב	שמח	ויגש אליו יהודה
ב	תנח	היש לכם אב
א	שנא	ולא יכול יוסף להתאפק
ב	שנא	ויתן את קולו בבכי
א	שנב	וילקט יוסף (תרט"ז)

ויחי

ב	שנב	ויחי יעקב בארץ מצרים
א	שנג	ויחי יעקב
ב	שנד	המלאך הגואל
ב	תכו	ביאור הדברים ע"פ ואני נתתי
א	תל	וביאור הענין (הגהות והוספות וביאורים, לדרוש הנ"ל)
ב	תלא	ע"י ההשפלה בתאוות (לדרוש הנ"ל)
א	שנח	ויקרא יעקב כו'
ב	שנח	הקבצו
ב	שס	ראובן בכורי אתה
ב	שסא	יהודה אתה יודוך אחיך (תרט"ז)
ב	שסה	חכלילי עינים מיין (ל' התו"א והגהות) (תרט"ז)
א	שעא	ענין שיניפ (לדרוש הנ"ל)
א	שעב	קיצור מד"ה חכלילי עם ביאורים (תרט"ז)
ב	שעד	עוד הערות לדרוש הנ"ל
ב	שעו	במד"ר ע"פ ע"כ קראה שמו דן
א	שעח	נפתלי אילה שלוחה
א	שפ	נפתלי אילה שלוחה

תסט

עמוד	דף	
א	שפב	גד גדוד יגודנו
א	שפד	מאשר שמנה לחמו
ב	שפה	בן פורת יוסף
א	שפח	להבין שרשי הדברים
א	שצה	בן פורת יוסף
ב	תד	לבאר הדברים
א	תי	בן פורת
א	תיב	בנות צעדה
א	תיג	וימררוהו ורובו
א	תיד	וימררוהו (א"ב)
א	תטז	בנימין זאב יטרף
א	תיו	בנימין זאב יטרף
ב	תיו	לכה"ז גורן האטד
א	תיה	ויבאו עד גורן האטד (א"ב)
א	תכא	גורן האטד (א"ב)
ב	תכא	מי ימלל גבורות ה' (א"ב)

הוספות :

א	תלד	במדרש כו' זכר ונקבה בראם
א	תלד	במ"כ כו' איש ואשה
א	תלו	ותפקחנה עיני שניהם
ב	תלו	ויעש ה' אלקים
א	תלט	וכפרת
ב	תלט	ויזכור אלקים
ב	תמב	רבי בנאה
ב	תמח	ואם בשדה (תקס"ב)
א	תנב	ויתן לך (תקס"ב)
ב	תנו	והנה ה' נצב עליו
א	תנו	יעבור נא כו'
א	תנח	ויהי כהיום הנה

